

Lên Cung Trăng Tìm Tình Yêu

Contents

Lên Cung Trăng Tìm Tình Yêu	2
1. Chương 1: Hai Dòng Kí Ức	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5: Tai Họa Bất Ngờ (1)	12
6. Chương 6: Tai Họa Bất Ngờ (2)	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8: Thượng Huyền Nguyệt	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11: Cơn Đau Tim Đột Phát	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16: Tái Ngộ Người Đàn Ông Mặt Trắng	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20: Lễ Tế Hoa Thần	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	57
24. Chương 24	60
25. Chương 25	62
26. Chương 26	65
27. Chương 27	67
28. Chương 28	70
29. Chương 29: Cuộc Đối Thoại Biến Chất	71
30. Chương 30	74
31. Chương 31	76
32. Chương 32	79
33. Chương 33	81
34. Chương 34	83
35. Chương 35	85
36. Chương 36: Núi Chuyển Sông Rời	89
37. Chương 37: Hoàng Lăng Trong Lời Đồn	106
38. Chương 38: Một Đôi Người Chim	110
39. Chương 39: Ngoại Truyện - Tiếng Lòng Tầm (1)	117
40. Chương 40: “anh Hùng” Cứu “mỹ Nhân”	124
41. Chương 41: Sát Thủ Mĩ Nữ Sao Lại Nhiều Đến Thế?	128

42. Chương 42: Bữa Tiệc Toàn Tôm	137
43. Chương 43: Vương Phi “say” Rượu	149
44. Chương 44: Người Thấp Sáng Đêm Khuya	154
45. Chương 45: Bình Minh Ở Âm Sơn, Hoàng Hôn Ở Dương Sơn	161
46. Chương 46: Hiệt Hương Các	168
47. Chương 47: Nguyên Thần Hạ Chi Lạc	177
48. Chương 48: Âm Dương Lưỡng Trùng Thiên	184
49. Chương 49: Thoát Khỏi Thạch Thành Môn	193
50. Chương 50: Khai Tâm Ngữ Lục (1)	200
51. Chương 51: Dạ Tầm Hoan	206
52. Chương 52: Thẻ Phải Giảm Béo Cho Bằng Được	211
53. Chương 53: Hi Vọng Và Hoài Nghi	220
54. Chương 54: Ngoại Truyện - Tiếng Lòng Của Tầm (2)	231
55. Chương 55: Ngoại Truyện Về Bạch Ánh Đồng	236
56. Chương 56: Ngoại Truyện Về Thượng Quan Doãn	240
57. Chương 57: Ngoại Truyện Về Hoa Thanh Thần	246
58. Chương 58: Khai Tâm Ngữ Lục (2)	250
59. Chương 59: Âm Muội Và Đồng Hành	258
60. Chương 60: Thiên Ngoại Tú Cầu	273
61. Chương 61: Trùng Phùng Và Kế Hoạch Săn Phu	286
62. Chương 62: Ngân Hồ Và Mê Tình Điệp	300
63. Chương 63: Giọt Lệ Tình Nhân	308
64. Chương 64: Hoa Vũ Viên	316
65. Chương 65: Quyết Liệt	324
66. Chương 66: Hình Trường Tinh Thần	332
67. Chương 67: Mất Rồi Có Lại	353
68. Chương 68: Chân Tướng	366
69. Chương 69: Bổng Nghe Gia Biến	374
70. Chương 70: Mê Điệp Cốc	385
71. Chương 71: Ba Lần Đánh ‘bạch Cốt Tinh’	395
72. Chương 72: Bàng Hoàng Tỉnh Ngộ	403
73. Chương 73: Huyết Phượng Hoàng	416
74. Chương 74: Huyết Trú	421
75. Chương 75: Áo Ảnh Tứ Thạch	426
76. Chương 76: Chuyển Biến Kinh Hoàng	435
77. Chương 77: Phía Dưới Hoàng Lăng	447
78. Chương 78: Nghiệt Duyên	455
79. Chương 79: Đoạn Kết - Người Có Tình Rồi Sẽ Được Bên Nhau	464
80. Chương 80: Ngoại Truyện Về Hạ Phẩm Dư	468
81. Chương 81: Ngoại Truyện Về Phụng Phi	472
82. Chương 82: Ngoại Truyện - Thần Tiên Không Phải Người	481
83. Chương 83: Hậu Kí	485

Lên Cung Trăng Tìm Tình Yêu

Giới thiệu

Tôi cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, giống như xương cốt trong người mình đang bị bẻ vụn ra vụn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-cung-trang-tim-tinh-yeu>

1. Chương 1: Hai Dòng Kí Ức

Tôi, Lạc Bảo, là một người cực kỳ mê tiền hám của, trước giờ chưa từng từ chối bất cứ cơ hội nào có thể đem lại tiền bạc hoặc lợi ích cho bản thân, nguyên tắc hàng đầu của tôi là “càng nhiều càng ít”.

Tiền lương, tốt nhất là mỗi tháng ông chủ tăng lên gấp đôi. Ngày nghỉ, tốt nhất là làm một ngày nghỉ ba ngày. Nhà cửa, tốt nhất là chỉ sau một đêm tỉnh dậy từ diện tích một trăm mét vuông biến thành hai trăm mét vuông. Khách hàng, tốt nhất cứ mỗi khách lại kéo thêm một khách khác. Người đẹp, cho dù là đàn ông hay đàn bà, tốt nhất là đều biến thành các mỹ nam sành điệu hoặc những mỹ nữ gợi cảm đến chảy cả nước miếng. Cổ phiếu, tốt nhất cứ mỗi tuần tăng liên tiếp năm ngày liền. Đánh bạc được, tốt nhất là ngay sau vòng đầu tiên đã khiến cho cả ba người kia trắng tay...

Chỉ có một thứ mà bạn duy nhất không bao giờ muốn đang từ một lại thành hai, từ đơn biến thành đôi...

Vào một ngày đẹp trời kia, khi bạn vừa mới nhắc chiến mông khỏi cái bồn cầu xong một hồi “hăng hái chiến đấu”, bỗng có một người đàn ông và một người đàn bà từ trên trời rơi xuống trước mặt bạn, bình thần thông báo: “Bảo Bảo, chúng ta mới là cha mẹ ruột của con.” Khi ấy song thân của bạn lại đột nhiên trở thành song song thân. Cảm giác này sẽ như thế nào nhỉ?

Ồ, thì ra tôi là một đứa trẻ bị bỏ rơi ư?

Thường thì, trong tình huống này, trước tiên bạn phải tỏ ra phẫn nộ tột cùng, tiếp theo là kêu gào thảm thiết. sau đó là khóc hết nước mắt, và cuối cùng là tức giận bỏ nhà ra đi. Tôi cũng chỉ là người trần mắt thịt, không phải một thánh nhân, cho nên tôi đã thực hiện không thiếu một bước nào trong bốn bước cơ bản kia.

Người ta vẫn nói: Đời không như là mơ. Thế nên khi gặp phải những chuyện không như ý cũng hay cứ coi như bình thường thôi nhé!

Trước khi lao ra khỏi nhad vì “trận chiến khốc liệt” hồi sáng, tôi đã để quên mắt trên nút xả và quên tai trên nắp bồn cầu, dẫn tới việc đã lập tức “ôm hôn thảm thiết” một chiếc Nissan Teana đang đà xông tới với tốc độ tên bắn

Còn tôi, Lạc Bảo đã thật sự “trâu” như vậy đó !

Tôi cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, giống như xương cốt trong người mình đang bị bẻ vụn ra vụn. Vẫn còn cảm giác. Lẽ nào tôi chưa chết? Tôi vẫn còn sống, hơn nữa còn cảm nhận được những cơn đau tê tái, lẽ nào đây chính là cảm giác sau khi bị ô tô đâm sao?

Bên tai tôi bỗng truyền đến một giọng nữ: “Tĩnh rồi! tĩnh rồi! Cuối cùng cũng tĩnh lại rồi.” Kèm theo đó là tiếng khóc lóc ỉ ôi.

Tôi mơ màng mở mắt ra, dường như nhìn thấy bóng dáng mờ mờ ảo ảo của ba người phụ nữ đang đứng cách giường khá xa.

Bỗng, truyền đến bên tai tôi một giọng nói đàn ông lạnh lùng như băng: “Hạ Chi Lạc, cô đừng tưởng có Mai Phi chống lưng thì thích làm gì cũng được. Nơi đây là Thụy Vương phủ. Bản thân làm ra những việc vô sỉ, không giữ được phẩm hạnh của người phụ nữ, đã vậy sau khi bại lộ còn hành hạ kẻ dưới một cách tàn độc. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng ta tha thứ cho cô. Nếu về sau còn làm ra những chuyện như thế này thì đừng trách Bản vương không khách khí!”

Giữa mớ âm thanh hỗn độn của những lời nạt nộ ấy, tôi cố mở to hai mắt, khó khăn lắm mới nhìn ra được khuôn mặt hoàn mỹ của người đàn ông đứng ngay cạnh giường đang không ngừng mắng nhiếc mình. Hắn ta mặc một chiếc áo khoác dài màu tro, mái tóc dài buông xõa tự nhiên, đẹp đến mức không bút nào tả nổi!

Xin hãy thứ lỗi cho tôi vì nhất thời chẳng thể tìm ra từ ngữ diệu kì nào để diễn tả, cũng như hình dung về vẻ đẹp này! Những lúc như thế này, tôi mới thấy hối hận vì trước kia đã đọc ít sách quá! Tóm lại, anh chàng đẹp trai này quả thực đã được ông trời hết sức ưu ái, khiến cho “bà cô ế chồng” sống trên đời hai mươi bảy năm nay là tôi đây cuối cùng cũng tìm lại được “mùa xuân” tươi đẹp của cuộc đời mình!

Đợi đã, anh chàng này ăn mặc kiểu gì vậy? Anh ta còn nhắc đến Mai Phi gì đó, lại còn hành hạ kẻ dưới một cách tàn độc nữa chứ? Lẽ nào tôi vẫn đang nằm mơ sao? Tôi lắc đầu liên tục, đưa ánh mắt nghi hoặc dò xét hai cô gái đứng ngay sau anh chàng, bọn họ cũng ăn mặc trang điểm như thời cổ đại vậy. Thường thì, chỉ khi chụp ảnh hay đóng phim người ta mới mặc những bộ trang phục diêm dúa cầu kì như thế này. Chẳng lẽ mấy người ấy đang cosplay [1] sao?

Chưa hết, bên anh chàng này còn có một cô gái tầm mười sáu, mười bảy tuổi đang quỳ gối, mắt phải thâm tím, nổi bật trên trán là một vết thương đang rỉ máu nhưng trông khá sạch sẽ, chắc hẳn đã được sơ cứu rồi. Cảnh tượng xung quanh chẳng khác nào một bộ phim cổ trang, còn tôi hệt như một khán giả ngô nghê dõi theo không mấy chăm chú.

Anh chàng đẹp trai tức giận “hừ” một tiếng rồi quay người dặn dò một mỹ nữ đứng phía sau: “Người hãy chăm sóc vương phi cẩn thận! Tất cả những kẻ hầu cận khác lui hết ra! Điều A Tử sang Trúc Hiên, còn lại cứ để Vương phi tự suy nghĩ về những hành động ác độc của mình rồi tính sau!” Nói xong, anh ta nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

“Dạ vâng, thưa Vương gia!” Mỹ nữ đó nhanh nhẹn đáp lời.

Tôi cố hết sức chống người ngồi dậy, nhìn về phía mỹ nữ trước mặt, đột nhiên buột miệng: “Nhược Lan, ta..”

Phát hiện ra giọng nói của mình khản đặc, tôi bỗng ghen hòng không bật ra thêm tiếng nào nữa, nhưng không phải vì cổ họng khô rát mà là tại sao tôi lại biết được cô gái mới lần đầu đang đứng trước mặt mình tên “Nhược Lan”? Tôi cảm thấy hết sức kinh hoàng và sợ hãi.

“Vương phi, xin người hãy nghỉ ngơi dưỡng sức! Nhược Lan sẽ quay lại vào giờ ăn tối. Nhược Lan xin phép cáo lui!” Nói xong, nàng ta liền dắt theo hai a hoàn cùng với A Tử - người trước đó vừa quỳ dưới mặt đất - vội vàng rời đi.

Cái tên “A Tử” nhanh chóng hiện lên trong đầu tôi. Người thiếu nữ mắt phải thâm tím, trán rớm máu khi nãy có tên là A Tử... Tình huống xảy ra đột ngột vào lúc này khiến tôi không biết phải làm sao. Nhìn cánh cửa bị đóng lại, tôi lắc lắc cái đầu đang đau đớn tột cùng, đột nhiên ký ức của một người phụ nữ khác dần hiện lên trong đầu tôi...

Là ký ức của người phụ nữ có tên Hạ Chi Lạc.

Tôi hoảng mang bước xuống giường, lê đôi chân mềm nhũn không còn chút sức lực nào loạng choạng đi đến trước chiếc gương đặt trên bàn trang điểm. Khi nhìn thấy khuôn mặt lạ lẫm hiện lên trong gương, toàn bộ máu trong người tôi đều đổ dồn về não, tôi chỉ vào gương, thét lên đầy kinh hoàng, cứ như thể nhìn thấy ma quỷ: “Aaaa...” Thét được một hồi thì tôi kiệt sức, ngồi phịch xuống chiếc ghế trước mặt, ngất ra như kẻ mất hồn.

Sau khi định thần, tôi bắt đầu xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau.

Gương mặt xinh đẹp trong tấm gương kia vô cùng thuần khiết, một vẻ đẹp tự nhiên cực kỳ hiếm thấy, cho dù không dùng bất cứ loại mỹ phẩm nào thì gương mặt vẫn rất đặc biệt hơn hẳn so với những gương mặt “đẹp nhân tạo” trát đầy son phấn trong thế giới hiện đại... Đây chắc chắn không phải là gương mặt của tôi. Rồi đến cách bài trí, đồ đạc trong căn phòng này, cả những lời nói của mấy người hồi nãy, cùng với mớ kí ức thuộc về một người phụ nữ nào đó đang âm ỉ kéo về trong tâm trí khiến tôi thật sự hoảng hốt. Nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có bỗng trào dâng trong tôi... Tôi không hề bị ô tô đâm chết, nhưng lại vô duyên vô cớ bay tới một không gian khác, lạc về thời cổ đại hoàn toàn không hề tồn tại trong phạm vi kiến thức của tôi. Từ ngữ chuyên môn để miêu tả sự việc này có lẽ là “xuyên không” chẳng? Lẽ nào tôi đã bị quỷ ám hoặc đã bị đầu thai nhầm chẳng.

Trò đùa này của ông trời có phần hơi quá đà rồi! Tôi cũng thật là xui xẻo! Là đứa trẻ bị bỏ rơi, bị ô tô đâm đã đành, đã vậy lại còn xuyên không, còn “mượn xác hoàn hồn” nữa! Tôi đã gây ra tội nghiệt gì cơ chứ? Cuộc sống yên bình bỗng chốc biến thành bong bóng xà phòng, hư vô ảo mộng chỉ trong một ngày thôi sao?

Tôi ngồi chết lặng trong bàn trang điểm, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp cực kỳ lạ lẫm đó. Nhớ đến nguyên nhân khiến mình bị xe đâm, tôi nhất thời không kìm nén nổi, nổi tức giận lại dâng lên ngút trời. Sống trên đời hai mươi bảy năm nay, đây là lần đầu tiên tôi phải ném trái tim cảm giác cô độc và bất lực như thế này!

Vốn dĩ đang vui vẻ sống một cuộc đời an lành, đột nhiên lại có bố mẹ đẻ từ đâu xông tới nhận con, đảo lộn tất cả mọi thứ đang trong vòng quỹ đạo ổn định của tôi. Tại sao cha mẹ ruột thịt lại xử sự với con mình như vậy kia chứ? Trước đây, vì sợ con cái sẽ trở thành gánh nặng nên tìm đủ mọi cớ để vất bỏ chúng đi, đến khi chúng trưởng thành rồi, lại muốn được hưởng phúc. Bấy giờ họ mới cảm thấy đứa con chính là khúc ruột của mình, thế nên không thể không nhận nó về. Lện bọn họ có từng nghĩ rằng hành động này sẽ khiến cho cha mẹ tôi – những người đã nuôi dưỡng tôi thành người – phải đau đớn, xót xa tới mức nào hay không?

Bị ô tô đâm, tuy rằng không chết, nhưng xem ra cuộc sống mới này của tôi cũng chẳng khá hơn là bao. Điều khiến tôi đau lòng nhất chính là việc mình sẽ chẳng thể nào gặp lại cha mẹ được nữa. Nghĩ tới đây, tôi úp mặt vào bàn trang điểm, bật khóc tu tu.

Khóc cạn nước mắt rồi, tôi quay đầu ngẩng nhìn căn phòng hoa lệ, sang trọng này một lượt, đột nhiên cảm thấy thật nực cười. Sinh tồn chính là mục tiêu duy nhất của tôi sau này. Tôi phải tiếp tục sống, thậm chí phải sống một cách vui vẻ, hạnh phúc nhất có thể. Nếu chỉ là xuyên không hay “mượn xác hoàn hồn” như trên phim hay trong các tiểu thuyết ngôn tình thì theo logic, nhất định sẽ có cách để quay về thời hiện đại. Còn nếu thật sự đã được đầu thai làm người, tôi rất muốn chạy đến máng cho Diêm Vương một trận, làm gì có ai vừa đầu thai đã bị ăn bớt mất hai mươi bảy năm cuộc đời cơ chứ? Tôi đúng là một con quỷ xui xẻo mà.

[1] Là một từ tiếng anh do người Nhật sáng tạo, viết tắt của ” Costume play” Từ này chỉ người hâm mộ các nhân vật trong manga anime, tokusatsu, truyện tranh sách, video game.... ăn mặc hoặc có điệu bộ giống nhân vật mà mình yêu thích.

2. Chương 2

Lại ngẩng nhìn gương mặt trong gương, những cụm từ tán thưởng mà tôi có thể nghĩ được là “lông mày lá liễu, môi đỏ như son”, đem so với khuôn mặt hết sức bình thường của tôi ở thời hiện đại thực là cách nhau một trời một vực! Gương mặt ấy tuy lúc này không được bôi trát bất kỳ loại son phấn nào, thần sắc còn có phần nhợt nhạt, mặt mũi nhưng chỉ cần nhìn qua cũng dễ dàng nhận ra khuôn mặt nào hoàn mỹ hơn.

Tôi nên cảm thấy may mắn vì điều này mới phải! Mặc kệ là xuyên không hay là đầu thai nhầm, ít ra ông trời đã cho tôi một cơ hội trùng sinh, hơn nữa còn ban cho tôi khuôn mặt thiên sứ gắn trên một thân hình

gợi cảm nữa chứ! Dù tôi đang ở không gian nào, thời gian nào đi chăng nữa thì vẻ đẹp này vẫn luôn là ước mơ của người phụ nữ.

Hiện tại, để có thể tiếp tục sinh tồn, tôi bắt buộc phải mở ra một dòng kí ức khác từ mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu mình: Hoàng triều Kim Bích, một vương triều hoàn toàn xa lạ trong vốn kiến thức lịch sử ít ỏi của tôi, người trong Hoàng tộc này mang họ Thượng Quan. Chủ nhân của thân thể mà tôi đang “tạm trú” này chính là Hạ Chi Lạc, thiên kim tiểu thư duy nhất của Hộ Bộ thượng thư [1] đương triều Hạ Trọng Đường, thân là Vương phi của đương kim tam hoàng tử Thụy Vương – Thượng Quan Tầm. Hạ Chi Lạc năm nay mười chín tuổi, mới được gả vào Thụy Vương phủ hồi đầu xuân. Ý thế có cô cô Hạ Tích Mai là phi tử đang được hoàng đế sủng ái nhất, bản thân lại là viên minh châu được Hạ Trọng Đường nâng niu bao nhiêu năm nay, chiều chuộng đến độ vô pháp vô thiên nên Hạ Chi Lạc chẳng coi ai ra gì, ngay đến ma quỷ nếu có gặp nàng ta cũng phải nhường nhịn vài phần.

À, còn về chàng trai tuần tú vừa xuất hiện lúc nãy, đó là Thượng Quan Tầm, tam hoàng tử của Hoàng triều Kim Bích.

Vào năm Hạ Chi Lạc mười ba tuổi còn Thượng Quan Tầm tròn mười bảy, ngay từ lần đầu gặp gỡ, Hạ Chi Lạc đã vô cùng yêu thích, thậm chí còn lập lời thề nhất quyết không gả cho ai ngoài Thượng Quan Tầm. Sau đó, Hạ Chi Lạc đã dùng đủ mọi thủ đoạn để ngăn cản tất cả những người muốn đính hôn cùng Thượng Quan Tầm. Năm Hạ Chi Lạc mười lăm tuổi, trong lúc Hoàng đế Thượng Quan Minh đang vô cùng vui vẻ, đã chỉ hôn cho nàng ta và Thượng Quan Tầm. Đáng tiếc lại gặp đúng lúc mẫu thân của Thượng Quan Tầm là Hàn Thục Phi qua đời, Thượng Quan Tầm lấy lí do phải thủ hiếu ba năm, cứ kéo dài mãi thời gian hoàn hôn. Đến tận cuối năm ngoái, khi Hạ Chi Lạc mười tám tuổi, bị liệt vào hàng “gái ế” rồi, Thượng Quan Tầm không còn cách nào khác mới đành phải rước nàng ta về Thụy Vương phủ làm phi.

Trong kí ức của Hạ Chi Lạc, hình như nàng ta còn có một tình địch vô cùng lợi hại. Người phụ nữ mà Thượng Quan Tầm đem lòng yêu thương chính là đại thiên kim của Tướng phủ, Bạch Ánh Tuyết. Hai người ấy đã thâm thương trộm nhớ nhau từ lâu rồi. Bạch Ánh Tuyết và Hạ Chi Lạc cùng tuổi, cả hai đều là bậc đại mỹ nhân nổi tiếng khắp kinh thành, có điều Bạch Ánh Tuyết nổi danh vì sự hiền thực dịu dàng, tài hoa hơn người, còn Hạ Chi Lạc lại nổi tiếng vì sự đánh đá ghê gớm, tâm địa hung ác, thủ đoạn tàn độc. Một người là đại diện cho tiên nữ trên trời, người kia chính là ma nữ dưới địa ngục.

Hạ Chi Lạc đương nhiên biết rõ điều này, thế nên nàng ta quyết định “tiên hạ thủ vi cường”, tìm mọi cách để được hoàng đế chỉ hôn trước, đồng thời cũng xúi bẩy hoàng đế chỉ hôn cho Bạch Ánh Tuyết với thái tử Thượng Quan Doãn. Bi kịch của hai cuộc hôn nhân này cũng bắt đầu từ đây.

Vào đêm động phòng hoa chúc, Thượng Quan Tầm chẳng buồn vén mạng che mặt của tân nương lên, chỉ lạnh lùng vút lại một câu “hãy tự lo lấy thân” rồi bước ra khỏi phòng tân hôn, sau đó không hề bước vào Liên Hiên dù chỉ nửa bước. Từ đêm hôm đó tới nay đã được hơn một tháng, Hạ Chi Lạc đã nghĩ ra không thể ỷ cách gì để dụ Thượng Quan Tầm bước vào căn phòng này, ví dụ như tự sát, phóng hỏa... Số lượng những hành động hoang đường ngày càng tăng, tác dụng thì chưa thấy đâu mà chỉ tạo nên một hiệu ứng có tên là “chai lì”. Mãi tới tận hôm A Tử bị đánh, cuối cùng Thượng Quan Tầm cũng xuất hiện.

Thì ra, hôm đó Hạ Chi Lạc bắt A Tử mang theo chiếc khăn tay nhuộm máu của mình đi tìm Thượng Quan Tầm để chuyển lời: nếu chàng không tới thì nàng sẽ giăng máu khắp Liên Hiên. Không lâu sau, quả nhiên Thượng Quan Tầm đã tới. Sau khi mơ hồ cảm nhận được rằng mình đã bị lừa uống một li trà có xuân dược, Thượng Quan Tầm hết sức phẫn nộ, liền dùng nội lực ép hết xuân dược ra ngoài, rồi trước lúc giận dữ bỏ đi đã không tiếc lời mắng nhiếc Hạ Chi Lạc là vô liêm sỉ, mất hết phẩm hạnh của người phụ nữ. Uất ức vì bị mắng, Hạ Chi Lạc liền trút hết mọi oán giận lên người A Tử. A Tử bị đánh đập dã man đến mức không chịu nổi liền cãi lại nàng ta, rồi lại bắt cần đẩy nàng ta ngã vào cạnh bàn dẫn tới bất tỉnh nhân sự. Sau khi nàng ta hôn mê ba ngày liên tiếp, lúc tỉnh lại thì ý thức Hạ Chi Lạc đã trở thành của tôi.

Quả nhiên là gặp quỷ rồi. Tôi thật sự đã “mượn xác hoàn hồn” Cũng không biết cô nương Hạ Chi Lạc này hiện giờ còn sống hay đã chết, hay là cùng dùng chung thân xác này với tôi? Nếu như cùng dùng chung một thân xác, ban ngày là tôi, còn ban đêm lại là nàng ta, nhân lúc tôi ngủ say mà nàng ta lại nổi máu biến thái đi dụ dỗ Thượng Quan Tầm thì... Đúng là nghiệp chướng! Cho dù là anh chàng đẹp trai đó cũng không được, không thể vui dập bản thân tôi như thế chứ!

Nghĩ đến đây, bỗng toàn thân lạnh toát, tôi liên tục lắc đầu, cố gắng giữ học bản thân mình trở nên tỉnh táo. Tôi dùng tay vuốt mặt, cảm thấy vô cùng đau đớn nên bước ra gọi cửa để lấy ít nước sạch rửa mặt. Nhưng tôi kéo mãi mà cửa phòng vẫn không nhúc nhích, lại dùng sức kéo thêm vài lần nữa mới phát hiện ra cửa đã bị người ta khóa từ bên ngoài mất rồi. Bây giờ tôi đã hiểu thế nào là “đến bữa tối sẽ quay lại”. Nói một cách dễ hiểu thì lúc này là tôi đang bị giam lỏng.

Tôi ảo não quay lại giường rồi nằm vật xuống. Thôi bỏ đi, vẫn nên ngủ một giấc đã rồi tính sau. Mặc dù chỉ có linh hồn “xuyên không” nhưng tôi vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, toàn thân rã rời.

Nằm mê man rồi thiếp đi, không biết tôi đã ngủ bao lâu, đến khi mở mắt ra, Nhược Lan cùng với hai a hoàn khác đã mang bữa tối đến cho tôi.

“Vương phi nương nương mời người dùng bữa!” Trên mặt Nhược Lan không chút biểu cảm.

Tôi thật sự hiếu kỳ về cô gái này. Cô ấy cho tôi cảm giác rất khác biệt với những người hầu khác, nhưng lại chẳng thể nói rõ được rốt cuộc là khác nhau ở điểm nào. Trong kí ức của Hạ Chi Lạc, ngoài thông tin đó là một ăn mày do Thượng Quan Tầm nhặt về ra, tôi hoàn toàn không biết bất cứ điều gì khác về cô ấy, mà nhìn Nhược Lan cũng không có vẻ gì là tiểu thiếp của Thượng Quan Tầm.

Khuôn mặt cô ấy cực kỳ lạnh lùng, sau khi bày biện thức ăn xong liền cung kính đứng gọn sang một bên.

Tôi không muốn trở thành một con thú bị giam cầm, bèn quay sang nói với Nhược Lan: “Lúc ra ngoài, xin đừng khóa cửa lại!”

“Dạ?” Nhược Lan nhìn tôi bằng ánh mắt kì dị, sau một hồi quan sát kĩ càng, nàng ấy lấy lại vẻ lạnh lùng trước đó rồi đáp: “Vương phi nương nương, xin người cứ dùng bữa trước đi đã!”

Cô gái này thật là...

Nhược Lan lặng lẽ nhìn tướng ăn như hổ vồ của tôi. Đợi đến khi tôi ăn xong, cô ấy dắt theo hai a hoàn lui ra ngoài rồi đóng chặt cửa lại. lát sau, cô ấy bê một chậu nước ấm vào, hầu hạ tôi rửa ráy, rồi lại lẳng lặng lui ra, nhân tiện cũng đóng cửa luôn. Từ đầu chí cuối, cô ấy vẫn hết sức lạnh lẽ.

Đêm hôm đó trôi qua thật thê lương và dài đằng đẵng, còn tôi vẫn cứ bị giam lỏng như vậy.

Ngày hôm sau, cũng giống như hôm trước, Nhược Lan cùng hai a hoàn vào hầu hạ tôi ăn uống rửa ráy, cánh cửa đó trước sau vẫn luôn bị khóa chặt.

Ngày thứ ba cũng vậy.

Tôi đã làm con thú bị nhốt trong này đã hai ngày rồi. Đối với tôi, một người trẻ tuổi suốt ngày thích đi hóng hớt chuyện thiên hạ, sẵn sàng phát huy tài năng “buôn dưa lê, bán dưa chuột” mọi lúc mọi nơi thì việc này quả thật đã quá sức chịu đựng!

Tôi nhét đầy bữa trưa vào bao tử của mình, đến khi Nhược Lan chuẩn bị rời khỏi phòng, tôi không hề vội vã hấp tấp mà cực kỳ bình tĩnh, điềm đạm lên tiếng: “Tôi không phải là phạm nhân, các người đã nhốt tôi thế này hai ngày rồi, tôi muốn... chắc là có thể được chứ?”

“Dạ?” Nàng ấy vẫn dùng giọng điệu kì lạ đó nói chuyện với tôi, cứ như thể tôi là người từ sao hỏa tới, còn ngôn ngữ tôi đang sử dụng cô ấy nghe không hiểu vậy.

“Đến khi nào thì tôi có thể rời căn phòng này, đi ra ngoài hoạt động như một con người bình thường?” Tôi trầm nghĩ, đã nói rõ ràng đến mức này mà cô ấy vẫn còn không hiểu nữa thì đúng là óc heo.

[1] Bộ Hộ là tên gọi của một cơ quan hành chính thời kì phong kiến tại một số quốc gia Đông Á như Trung Quốc, Việt Nam,, Bộ Hộ tương đương với Bộ tài chính ngày nay. Vị quan đứng đầu bộ Hộ là Hộ Bộ thượng thư, tương đương với bộ trưởng Bộ Tài chính ngày nay.

[2] Ra tay trước thì luôn giành được lợi thế.

3. Chương 3

Nhược Lan dùng ánh mắt quái dị quét một lượt khắp người tôi rồi chậm rãi trả lời: “Vương gia đã nói, đợi đến khi nào Vương phi kiểm điểm lại hành vi và lời nói của mình xong rồi mới tính.” Nói xong, Nhược Lan lại quay người rời đi.

“Ha ha, đúng thực là nực cười! Hắn nói là “hành động ác độc”, thế mà qua lời cô lại được sửa thành hành vi, lời nói”. Tôi lên tiếng chỉnh lại câu nói của cô ấy, đồng thời cũng rất hiếu kì không biết cô ấy làm như vậy là vì quan tâm đến cảm nhận của tôi hay chỉ nói ra mấy lời đó cho tròn bổn phận của mình mà thôi. Nghĩ đến đây, tôi lại tiếp tục: “Cái gọi là “tự kiểm điểm hành động độc ác của bản thân” chính là phải giam mình trong bốn bức tường này để suy nghĩ sao? Hay là còn có ý nghĩa gì khác nữa?”

Nhược Lan quay người nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc nhưng vẫn không hề nói năng gì.

“Còn A tử đâu rồi? Tôi muốn gặp cô bé, vết thương của cô bé thế nào rồi?” Tôi thật sự không muốn bị nhốt ở đây thêm nữa, chỉ cần có thể bước ra khỏi căn phòng này, bảo tôi làm gì cũng được. Tuy rằng căn phòng này rất rộng, rất dễ chịu, đồ đạc cũng rất hào nhoáng, nhưng bị người ta giam lỏng thế này thật chẳng dễ chịu chút nào! Điều quan trọng nhất là tôi muốn làm rõ hoàn cảnh hiện tại của mình rồi cuộc ra làm sao, bởi vì tôi còn muốn tiếp tục sống.

“Hiện giờ A tử đã khỏe lại nhiều rồi, Vương phi không cần phải lo lắng. Nhược Lan sẽ quay lại vào bữa tối.” Cô ấy giữ vẻ mặt bình thản ấy rời đi, tiếng đóng cửa và tiếng chìa khóa lách cách lại vang lên.

Tôi không hề nổi nóng. Thân là con người từ thời hiện đại di lạc tới đây, tôi chưa từng chứng kiến những chuyện gây khó dễ, hành hạ người khác như thế này bao giờ. Chị đây tuy không phải dạng người dễ tức giận, nhưng một khi chị đã cáu thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Trong lúc đang suy nghĩ xem làm cách nào để thoát khỏi căn phòng này, tôi vô tình liếc thấy hai chiếc ghế to đùng ở phòng bên ngoài, lại nhìn đến cánh cửa gỗ chạm trổ tinh tế, khoe miệng tôi bất giác cong lên. Thật lòng rất xin lỗi hai cánh cửa gỗ tuyệt đẹp, chị đây cũng không không hề muốn đập nát chúng mà để đổi lấy tự do cho chị đâu, nhưng thật chẳng còn cách nào khác, chị cũng bị ép buộc mà thôi.

Cuối cùng thì chuỗi ngày bị nhốt trong căn phòng này cũng sắp kết thúc rồi. Tôi quay người đi về phía hai chiếc ghế gỗ to kia rồi nhấc lên, chúng khá nặng, ném vào cánh cửa tuyệt đẹp kia chắc hẳn sẽ thú vị! Thế nhưng, sự thực lại không hề đơn giản như những gì tôi tưởng tượng. Tôi đã vận hết sức bình sinh mà chiếc ghế đó vẫn không hề nhúc nhích. Chán nản! Tôi cảm thấy cực kỳ chán nản!

Tôi quay người bước vào trong phòng, liếc thấy mấy chiếc ghế gỗ tròn đặt quanh bàn ăn, chúng cũng khá được, đập vào cánh cửa kia chắc cũng có hiệu quả đấy! Tôi liền bê chiếc ghế ra ngoài cửa rồi vận hết nội công, ném thật mạnh về phía cửa chính. Vào lúc đó diễn ra một việc nằm ngoài dự kiến...

Cánh cửa bỗng dưng được mở ra, chiếc ghế tròn lúc này lập tức trở thành hung khí lao thẳng và người đang bước vào. Tôi so vai, hai tay trống không, đứng ngây người tại chỗ... Thôi chết rồi, cú ném vừa rồi tôi đã dùng hết sức! Tôi giờ tay bưng kín mặt theo bản năng, thầm cầu mong cho người bước vào bình an. Mong rằng thượng đế sẽ bảo vệ họ, Amen!

“ Cô làm cái gì thế hả?” Một tiếng hét lớn vang lên khiến tôi suýt nữa thì hồn xiêu phách tán.

Giọng nói này quen thuộc quá, hình như là ... Thượng Quan Tầm!

Tôi bỏ tay trên mặt ra, chỉ thấy dáng vẻ một tay bắt lấy của Thượng Quan Tầm cực kỳ có phong cách. Tôi thăm cảm thán, phong độ ngời ngời, ngọc thụ lâm phong [1], khuôn mặt đầy tức giận chẳng hề ảnh hưởng gì đến hình tượng hoàn mỹ, tuấn tú của chàng ta cả.

“ Nhược Lan đến tìm ta cầu cạnh cho cô. Ta vốn tưởng cô đã biết ăn năn hối lỗi, thật không ngờ lại càng ghê gớm hơn trước, rõ ràng biết rằng có người sắp vào, vậy mà vẫn ném chiếc ghế ra cửa, có phải là muốn trút giận vì đã bị giam lỏng hai ngày nay không? May mà hôm nay ta bắt được chiếc ghế này, nếu đổi thành người khác, chỉ e đã bị thương nặng rồi. Thật không ngờ cô mãi vẫn chẳng chịu thay đổi, xem ra vẫn cần phải đóng cửa tự sám hối tiếp thôi!” Nói xong, Thượng Quan Tầm định quay người bỏ đi.

Lần thứ hai gặp mặt, anh ta lại tiếp tục mắng phủ đầu tôi. Tôi lúc này mới hiểu ra ý tứ trong câu nói vừa rồi của anh ta. Lẽ nào, Thượng Quan Tầm nghe thấy tiếng bước chân, tưởng là Nhược Lan nên mới rấp tâm làm như vậy? Chết mất thôi, người đàn ông này mắc chứng hoang tưởng à?

Tôi lập tức lớn tiếng quát: “Này, có phải anh bị hoang tưởng không hả? Ta đâu phải là sát thủ giang hồ, sao có thể nghe tiếng đoán người? Ai mà biết được là anh lại đẩy cửa bước vào đúng lúc như thế chứ”

“Cô vừa nói cái gì?” Anh chàng đẹp trai quay đầu nhìn lại.

“Ta nói, ta hoàn toàn không cố ý làm vậy, ta cũng đâu có chủ định ném ghế vào người anh, chẳng qua lại tại cô ấy...” Tôi chỉ tay về phía Nhược Lan đang đứng ngay sau Thượng Quan Tầm, nói: “Ta đã hai lần bảo cô ấy đừng khóa cửa, ta tin rằng cô ấy không bị điếc, cũng không bị ngốc, nhưng mà cô ấy lại cứ vờ như không nghe thấy. Sự nhẫn nại của con người có giới hạn, ta bắt đắc dĩ lắm mới phải đập cửa, chứ đâu phải vì muốn trút giận như lời anh nói. Anh nên biết những chuyện trùng hợp trên đời này còn nhiều lắm.” Tôi phủ tay, nhún vai, tỏ thái độ do tình cảnh bị ép buộc. Tuy rằng Thượng Quan Tầm cao hơn tôi một cái đầu, nhưng tôi cũng không thể vì thế mà nhụt chí, cái gì cần nói vẫn cứ phải nói.

“Hay cho câu ‘sự nhẫn nại của con người có giới hạn’, hay cho một câu ‘bắt đắc dĩ lắm’. Vậy cô có biết người khác đã phải nhẫn nhịn cô bao lâu rồi không?” Thượng Quan Tầm lạnh lùng lên tiếng.

“Ta không biết.” Tôi đáp lại rất nhanh, vốn dĩ tôi chẳng biết cái gì cả, người mà anh ta phải nhẫn nhịn là Hạ Chi Lạc, liên quan gì đến tôi cơ chứ? Vừa mới tới đã quát thẳng vào mặt tôi, cho dù có ghét chủ nhân của cái thân thể này đến mức nào cũng không thể tùy tiện đổ oan cho người khác như vậy được.

Tôi nhìn đôi mắt tuyệt đẹp tràn đầy phẫn nộ của Thượng Quan Tầm bằng ánh mắt thách thức. Đột nhiên, một tiếng động lớn vang lên, chiếc ghế trong tay Thượng Quan Tầm đã biến thành vô số mảnh vụn rơi xuống. Tôi kinh ngạc nhìn đồng vụn nát trên mặt đất, cuối cùng cũng tỉnh ngộ. Vô công của Thượng Quan Tầm không phải nhờ đến các phương pháp kỹ xảo hay máy móc công nghệ cao như khi người ta quay phim. Nếu như tôi là chiếc ghế đó... Oh My God! Sao tôi lại đi dây vào một cao thủ võ lâm như thế này cơ chứ?

Tôi ngược mắt nhìn Thượng Quan Tầm, gương mặt anh ta cực kỳ khó coi. Vẻ tức giận trên mặt người đàn ông đang vô cùng căm ghét “tôi” này dường như đã thay cho lời cảnh cáo kiểu như: Nếu cô còn dám chọc giận ta nữa thì mạng sống của cô cũng sẽ kết thúc giống như chiếc ghế này, có bản lĩnh thì cứ thử xem!

Kể thức thời mới là trang tuần kiệt! Tôi đành hạ thấp giọng, cố gắng làm cho bản thân mình trông thật đáng thương: Ta không hề có ý gì khác. Anh cũng biết đấy, nếu cứ tiếp tục bị nhốt như thế này ta sẽ phát điên lên mất. Con người trong tình cảnh mất lý trí thì bất cứ chuyện gì cũng có thể làm ra được, những việc này hoàn toàn không phải là chủ ý ban đầu của ta. Chỉ cần anh ngừng giam cầm ta, ta xin đảm bảo với anh tuyệt đối sẽ không làm những chuyện khiến cả người lẫn thần cùng phẫn nộ như thế nữa! Còn nữa, ta thật sự rất quan tâm đến thương tích của A Tử.” Tôi làm vậy không phải vì tôi thật sự hoảng sợ mà là vì lúc này tôi hiểu rõ mục tiêu cuối cùng của mình chính là rời khỏi căn phòng này.

Trên thương trường, để đạt được mục đích thì việc khom lưng cúi đầu là chuyện hết sức bình thường. Tình cảnh phải hạ mình của tôi ngày hôm nay cũng có khác gì việc luồn cúi để moi được tiền của những kẻ keo kiệt bủn xỉn đâu? Nếu muốn trở thành người đứng đầu thì bạn phải chịu được nỗi khổ mà không ai chịu đựng nổi.

Thấy thái độ của Thượng Quan Tầm có phần dịu xuống, tôi thở phào nhẹ nhõm. Anh ta ra hiệu cho A Tử vào trong, sau đó quay người rời đi, trước lúc đi còn quay sang dặn dò Nhược Lan vài câu, không biết anh ta nói gì mà chỉ thấy Nhược Lan cúi đầu nhận lệnh rồi lại đứng như một bức tượng bên cạnh cửa.

Tôi quan sát A Tử một lượt, vết thương đã đỡ hơn nhiều so với hai ngày trước, Ánh mắt cô bé nhìn tôi đầy vẻ hoảng loạn và khiếp sợ. Bỗng dưng tôi cảm thấy rất đau lòng, trong đầu hiện lên cảnh tượng Hạ Chi Lạc ngược đãi cô bé, ngược đãi một nô tì đã theo hầu mình gần mười năm trời. Hạ Chi Lạc này quả đúng là âm độc vạn phần! Hầy, thật là đau đầu nhức óc!

”Ta muốn nói chuyện riêng với A Tử. Các người lui xuống trước đi” Những việc cần giải quyết thì không thể không làm.

” Vương gia đã nói, mấy ngày nay Vương phi mệt mỏi, bảo chúng nô tì phải đứng hầu hạ cạnh bên.” Nhược Lan lạnh lùng đáp.

” Mệt? Làm sao mà mệt được chứ? Ta đã ” an dưỡng ” ở đây suốt hai ngày rồi mà.” Tôi hết sức bình thản mỉm cười đáp lại.

” Những việc Vương gia đã dặn, chúng nô tì không dám không tuân theo, xin Vương phi nương nường lượng thứ.”

Cái cô Nhược Lan này đúng là một người nguyên tắc. Để nàng ta lại giám sát tôi sao? Tất nhiên là không thể được rồi. Bảo bọn họ đi? Còn khó hơn lên trời. Vậy thì...

Tôi bất ngờ xông đến trước mặt A Tử, kéo cô bé vào trong phòng, rồi nhanh như chớp đóng sập cửa lại. đồng thời không quên cài chốt ngang, để tất cả bọn Nhược Lan ở hết bên ngoài.

Ở trong phòng A Tử lúc này mới kịp phản ứng, lập tức quỳ rạp xuống mặt đất: ” Tiểu thư, A Tử không dám nữa, sau này A Tử không dám nữa, xin người hãy tha cho A Tử.”

Bên ngoài, Nhược Lan không ngừng gõ cửa : ” Vương phi nương nường, xin người hãy mở cửa, nếu người muốn làm gì thì cứ sai khiến Nhược Lan.”

[1] Nghĩa là ” cây ngọc đón gió“. Người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa. ” Ngọc thụ lâm phong” trong tướng học là một tướng quý.

4. Chương 4

“Yên tâm đi, ta sẽ không làm gì A Tử đâu, ta chỉ muốn nói chuyện riêng với cô bé một lúc thôi. Nếu muốn biết ta làm gì thì tốt nhất là nên im lặng đứng ngoài cửa, còn nếu dám đi tìm Vương gia thì các người cứ chờ mà hối hận!” Nói xong, tôi liền quay người đỡ lấy A Tử đang quỳ trước mặt mình, lúc này toàn thân cô bé không ngừng run rẩy: “Đứng lên đi, ta chỉ muốn nói chuyện cùng em, không có ý gì khác đâu!”

A Tử theo bản năng đứng gọn sang một bên, khẩn khoản van xin: “Xin đừng...tiểu thư, cầu xin người, cầu xin người, hãy tha cho A Tử! A Tử không dám nữa, không bao giờ dám nữa...”

Nhìn vào cơ thể đang run lên bần bật của A Tử, tôi bắt đầu cảm thấy đau đầu, cô bé sợ hãi như thế này thì tôi nên nói thế nào để cho cô bé hiểu đây? Tôi chần chừ thờ dãi một tiếng, cứ tiếp tục thế nào chi bằng ra hạ sách thôi.

Tôi kéo cô bé lại gần, ghé sát tai nghiêm giọng nói: “ Đứng nghiêm lên, nhìn thẳng vào ta! Nếu muốn ta tha cho em, vậy thì bắt đầu từ lúc này trở đi, ta bảo em nói gì thì em nói cái đó, bảo em làm gì thì em làm cái đó, nếu không ta cũng không ngại vạch lên mặt em vài đường nữa đâu. Đã nghe rõ chưa?”

Tôi vừa dứt lời, liền thấy Nhược Lan đứng bên ngoài hét lên: “Vương phi nương nường!” Thật là biết nghe lời, nàng ta không hề chạy đi mà thật sự đứng đợi ở bên ngoài.

Lời nói vừa rồi của tôi xem ra rất hữu hiệu, tuy rằng A Tử vẫn vô cùng hoảng sợ nhưng đã không còn khóc lóc, cầu xin nữa...Một khởi đầu tốt đẹp.

Tôi bước vào phòng, ra hiệu cho A Tử vào theo, tôi không muốn người khác nghe thấy những lời nói sau đó giữa hai chúng tôi. A Tử do dự một hồi, sau cùng vẫn đi theo tôi vào bên trong.

Tôi ngồi trên chiếc ghế tròn mà người xưa thường dùng lúc treo cổ tự vẫn, rồi bắt đầu ngắm nhìn A Tử một cách kĩ càng. Nha đầu này nếu như trên mặt không có mấy vết thương kia thì trông khá xinh xắn. Tôi thờ dãi, tất cả đàn ông và phụ nữ ở cái không gian chưa xác định này đều xinh đẹp, ưa nhìn vậy sao?

Tôi nhấp một ngụm nước trà hoa hồng đã nguội ngắt mà Nhược Lan pha từ nãy. Tuy rằng thời tiết còn hơi lạnh, nhưng vừa hay nó có thể giải trừ được tâm trạng nóng nực, bí bách của tôi lúc này: “A Tử, năm nay em bao nhiêu tuổi? Đã ở bên cạnh ta được mấy năm rồi?”

“Thưa tiểu thư...qua trung thu năm nay, A Tử...vừa tròn mười sáu, cũng theo hầu tiểu thư được mười năm rồi...” giọng nói của cô bé còn run run, ngập ngừng lẫn nghẹn ngào, xem ra vẫn còn đang rất sợ hãi.

Mười năm trời! Bị Hạ Chi Lạc giày vò trong một khoảng thời gian dài như vậy, tôi hết sức khâm phục sự kiên cường của A Tử. Thế nhưng, việc trước mắt là phải giải quyết chuyện của cô bé ra sao đây? Thứ nhất, A Tử biết hết mọi chuyện về Hạ Chi Lạc, bây giờ tôi lại “mượn xác hoàn hồn”, chắc chắn cô bé sẽ sớm nhận thấy điểm khác thường, đây quả là một trở ngại lớn đối với tôi. Thứ hai, nếu tiếp tục để cô bé ở cạnh mình, lúc nào tôi cũng phải đối diện với ánh mắt sợ sệt, hoảng loạn của cô bé, cuộc sống sau này chắc cũng chẳng thể nào dễ chịu, thoải mái được. Hay...trong lòng tôi lại thầm than thở.

A Tử lén nhìn sang, vừa hay chạm phải ánh mắt của tôi, cô bé liền hoảng hốt cúi đầu xuống thật thấp.

“ Phụ mẫu của em có khỏe không?”

“ Phụ mẫu đều...đều qua đời rồi ạ.”

“ Vậy còn người thân? Không một ai còn sống sao?” Thì ra không chỉ có mình tôi cô đơn trên cõi đời này. Trong kí ức của Hạ Chi Lạc không hề tồn tại bất cứ thông tin nào liên quan đến A Tử, xem ra trước nay nàng ta chưa từng quan tâm đến hoàn cảnh của cô bé A Tử này.

“ Phụ mẫu của A Tử mất từ sớm. Năm đó, cậu ruột đã nhận A Tử về nuôi, nhưng gia đình cậu cũng nghèo khổ, trong nhà có ba đứa trẻ, lại thêm cả A Tử làm tăng thêm không ít gánh nặng, cho nên bắt buộc phải bán A Tử cho Hạ phủ.”

Những người hầu trong các bộ phim truyền hình đều có thân thể tương tự như thế, tôi bất giác cảm thán, xem ra bản thân mình cũng rất biết cách đầu thai, chọn đúng thân xác ngàn vàng, đáng quý này của Hạ Chi Lạc.

Tôi nhẹ nhàng nói: “ Nếu bây giờ ta cho em quay về nhà cậu thì em có đồng ý không?”

A Tử mở to hai mắt nhìn tôi, cứ như thể điều tôi vừa nói ra vô cùng kinh khủng vậy. Cô bé hoảng loạn quỳ sụp xuống rồi lớn tiếng khóc than, khẩn khoản cầu xin: “ Tiểu thư, xin người hãy tha cho A Tử, A Tử không bao giờ dám làm vậy nữa. Tiểu thư, người bắt A Tử làm gì cũng được, xin người hãy tha thứ cho gia đình cậu A Tử...”

Cô bé đang diễn vở kịch gì thế này? Cô nương, tôi là thật lòng muốn cho cô quay về nhà mà. Tôi đáng sợ đến mức đó sao?

“ Đợi chút đã, A Tử! Ta nghĩ em đã hiểu lầm rồi, ta muốn cho em quay về nhà cậu em, thật đấy! Cả ngày phải sống trong tâm trạng thấp thỏm lo âu đã bao nhiêu năm như vậy rồi mà em còn chưa thấy đủ sao? Ngộ nhỡ một ngày nào đó thần trí ta lại u mê khiến em bị thương nữa...”

Ánh mắt A Tử đầy vẻ sợ hãi, nhìn thấy bộ dạng của cô bé tôi đột nhiên chẳng muốn nói gì thêm nữa, cái con bé này... hầy, thật khiến cho người ta phải đau đầu!

Tôi tỉ mỉ lục lợi mọi kí ức của Hạ Chi Lạc, sau đó đi đến tủ đựng quần áo gần đó, mở cánh cửa tủ rồi lôi ra một hộp gấm ở ngăn kéo thứ ba, tổng đó có một tờ khế ước “ bán thân suốt đời.” Tôi đọc qua một lượt rồi giơ tờ giấy mong manh có thể khống chế cuộc đời của cả một con người ấy ra trước mặt A Tử: “ Trang A Tử, đây là giấy bán thân của em sao?”

“ Đúng thế, thưa tiểu thư...” A Tử nhanh chóng gật đầu.

“ Được!” Tôi liền xé nát tờ giấy là ngọn nguồn của tội ác ngay trước mặt A Tử.

“ Tiểu thư?”

Tôi đỡ A Tử dậy rồi ấn cô bé ngồi xuống một chiếc ghế khác cạnh bàn, sau đó chậm rãi lên tiếng cắt ngang sự kinh ngạc của cô bé: “ A Tử, mười năm nay Hạ Chi Lạc đã có lỗi với em, bây giờ ta chỉ có thể chuộc lỗi bằng cách trả tự do cho em mà thôi.” Tôi quay người lại, lấy ra một tờ ngân phiếu từ trong hộp gấm đặt

vào tay cô bé rồi nói tiếp: “ Có lẽ, cho em tiền để bồi thường là phương thức hạ đẳng nhất, nhưng ta tin rằng đây cũng là cách tốt nhất dành cho em. Từ giờ phút này trở đi, em chính là Trang A Tử, không phải là nô tì của Hạ phủ, cũng chẳng phải là nô tì của Thụy Vương phủ. Về sau, em muốn dùng số tiền này vào việc gì thì cứ tùy ý, không ai có thể điều khiển được em cả. Cho dù em có muốn tiếp tục ở lại Thụy vương phủ, ta cũng tuyệt đối không giữ em lại bên cạnh mình nữa.”

Nghe xong những lời này, A Tử đột nhiên ôm lấy tôi bật khóc nức nở. Tôi có thể cảm nhận được dường như cô bé đang muốn xả ra hết mọi đau khổ, uất ức trong bao nhiêu năm qua. Thực ra, những lúc Hạ Chi Lạc không nổi điên cũng đối xử rất tốt với A Tử, có đồ ăn ngon, mặc đẹp luôn nghĩ đến cô bé đầu tiên. Chỉ từ khi được gả vào Thụy vương phủ, bị Thượng Quan Tầm lạnh nhạt, giày vò nên tính tình nàng ta trở nên thất thường. Tôi nhẹ nhàng vỗ về A Tử, nước mắt cũng bất giác tuôn rơi. Tôi ôm lấy A Tử một lúc lâu, không nỡ buông cô bé ra.

Mãi cho tới khi Nhược Lan lên tiếng, tôi mới nhận ra lúc này đã tới thời gian dùng bữa tối. Trước sự kiên quyết của tôi, A Tử ở lại ăn cùng tôi bữa cơm sau cùng, bởi vì tôi biết có lẽ sau này không còn duyên gặp lại, cho dù có duyên gặp lại, tôi cũng sẽ cố hết sức để né tránh cô bé, để tránh chạm đến nỗi đau trong lòng của cả hai.

Ngày hôm sau, A Tử rời khỏi Thụy Vương phủ. Chuyện này hoàn toàn gây chấn động cho tất cả kẻ trên người dưới của Thụy phủ. Mọi người đều bàn tán sau lưng rằng, lần ngã đập đầu này đã khiến não tôi có vấn đề, khiến tính nết tôi đột nhiên thay đổi. Ha ha như vậy chẳng phải càng tốt hay sao?

Sau đó, Thanh Thanh thường ngày làm việc ở phòng giặt đồ, ít khi tiếp xúc với tôi, được điều đến hầu hạ thay A Tử. Thanh Thanh năm nay mới mười bốn tuổi, là một cô nhi, dung mạo xinh xắn, đáng yêu, độ tuổi này nếu ở thời hiện đại chắc chỉ phải lo học hành chăm chỉ ở trường.

5. Chương 5: Tai Họa Bất Ngờ (1)

Tôi rất thích ngủ nướng vào buổi sáng. Trong một xã hội mà các hoạt động về ban đêm rất phong phú, nhộn nhịp, như đi mua sắm, chơi bar, hát karaoke, đánh bài thì ngủ nướng buổi sáng chính là một việc quá đối bình thường đối với mọi người. Thế nhưng lúc này, những con người cổ đại ở bên cạnh tôi lại không nghĩ vậy, phụ nữ thức dậy muộn sẽ bị người ta bàn ra tán vào.

Chắc hẳn vì hôm qua đã tốn nhiều tâm sức, nên tôi ngủ một mạch tới tận mười một giờ trưa hôm sau, thời này tầm đó chắc là giờ Ngọ. Nếu không phải Thanh Thanh đi vào nhẹ nhàng đánh thức, nói không chừng tôi ngủ qua cả giờ Mùi, chính là một giờ chiều cũng nên.

Sáng sớm, Thanh Thanh đã vào thăm dò mấy lần, nhưng thấy tôi vẫn còn đang ngủ say nên không dám đánh thức. Tuy rằng có chút sợ tôi, nhưng đến giờ Ngọ vẫn chưa thấy tôi tỉnh dậy, lại tưởng tôi bị bệnh, từ sợ hãi chuyển sang lo lắng, cô bé vội vã lên tiếng gọi “ Vương phi nương nương.” Khi thấy tôi tỉnh dậy và thực sự không sao, Thanh Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, con tiểu nha đầu này đúng thật là đáng yêu!

“ Thanh Thanh, lần sau em cứ gọi ta là “ tiểu thư” nhé, đừng gọi là “ vương phi” nghe chẳng thoải mái chút nào!” Không biết tôi gặp phải vận may chết tiệt gì, bản thân cũng không hiểu có tài đức gì mà có thể đầu thai thành một Vương phi, chỉ nghĩ thôi tôi đã nổi cả da gà.

“ Vương phi nương nương, làm sao thế được ạ?”

“ Có gì mà không được? Chẳng phải A Tử vẫn luôn gọi ta như vậy hay sao?”

Thanh Thanh suy nghĩ một lúc liền đổi cách xưng hô: “ Dạ thưa tiểu thư!”

Sau đó, Thanh Thanh bắt đầu giúp tôi mặc y phục. Ba lớp trong, ba lớp ngoài y phục, chỉ mặc vào thôi đã mất rất nhiều công sức và thời gian. Đầu tháng hai, tuy tuyết đã ngừng rơi nhưng thời tiết vẫn rất lạnh, mặc như thế này có thể còn chấp nhận được. Nếu như đến tầm tháng sáu, tháng bảy mà vẫn phải mặc kiểu này, tôi thực sự không nổi điên mới lạ. Hôm nào phải bảo người dưới may cho tôi mấy bộ quần áo thoải

mái như thời hiện đại, như vậy có thể không cần phải nhờ đến tiểu nha đầu này giúp đỡ rồi, chứ nếu không tôi cảm thấy bản thân chẳng khác nào tàn phế.

Mặc y phục xong, tôi bị đẩy ngồi xuống trước bàn trang điểm, Thanh Thanh giúp tôi chải đầu, tôi đột nhiên liên tưởng tới những kiểu tóc trong các bộ phim cổ trang đã xem liền hỏi: “ Thanh Thanh, em chuẩn bị chải cho ta kiểu tóc nào thế?” Nếu như thật sự phải làm phức tạp như trong phim, lại còn cắm lên một đồng trâm nặng trĩu, không lâu sau, chắc chắn tôi sẽ bị thoái hóa đốt sống cổ.

“ Kiểu trụ mã, nhưng Thanh Thanh sẽ để lại một lọn tóc nhỏ thả nhẹ bên vai, như vậy sẽ không mất đi vẻ trang nhã mà lại khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của tiểu thư càng thêm quyến rũ.”

“ Kiểu trụ mã? Đợi đã...” May mà không phải kiểu tóc phi tiên, nếu không tôi chắc sẽ trông như chuột Mickey mất. Thế thì chẳng thể nào “ nuốt” nổi! Nghĩ vậy, tôi liền cầm một bộ trâm cài đầu lên hỏi cô bé: “ Thanh Thanh, cái này được làm từ chất liệu gì vậy?”

“ Thừa tiểu thư, nó được làm từ vàng ạ!”

“ Nặng khoảng bao nhiêu?”

“ Chắc phải được hai, ba lượng.”

“ Cái này nữa? À không, cái này, cái này và cả cái này nữa, cho dù nó được làm từ chất liệu gì, em có thể nói cho ta biết cộng lại sẽ nặng bao nhiêu không?” Tôi chỉ vào đồng trâm vàng, trâm ngọc mà cô bé định gài hết lên đầu mình, hoảng loạn hỏi.

“ Dạ...chắc cũng tầm hơn một cân ạ!” Thanh Thanh nhìn bằng ánh mắt đầy hồ nghi, đáp.

“ Hơn một cân?Ồ, em cũng biết nó nặng hơn một cân, vậy chẳng phải giống như đặt một cái chảo lớn lên đầu ta ư, như vậy ta làm sao mà đi lại được chứ? Hơn nữa, đeo chúng trong suốt một thời gian dài sẽ bị thoái hóa đốt sống cổ đấy!”

“ Tiểu thư, cái này...cái đó... thế nhưng. A Tử tí tí nói, đó đều là những thứ tiểu thư yêu thích mà.”

“ Được rồi, từ nay trở đi không cần phải phiền phức thế nữa, thu gọn chúng lại cả đi! Số này tặng cho em hết đây, cất đi, đừng làm mất!” Tôi bốc một nắm trang sức bằng vàng từ hộp đựng rồi đưa cho Thanh Thanh.

“ Tiểu thư, cái này...tiểu thư thật sự tặng lại cho Thanh Thanh sao?” Tiểu nha đầu ghen ngào nuốt nước miếng liên tục.

“ Đương nhiên rồi!” tôi đưa lời khẳng định.

Thực ra, là người ai chẳng yêu vàng hám của, tôi cũng không phải ngoại lệ. Nếu ở thời hiện đại, những thứ này không biết sẽ đổi được bao nhiêu là tiền, tôi còn lâu mới tặng cho người khác. Thế nhưng, hiện nay, tôi đang ở cái nơi quỷ quái này, cho dù có thể quay về thì vàng bạc, châu báu cũng đều không mang theo được. Hơn nữa ở đây, tôi muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, còn mạnh hơn vàng bạc vạn lần, thứ mà bao nhiêu người mong ước, không ngừng tranh cướp để có được. Tôi cần gì phải giữ lại mấy khối vàng nặng trĩu bên người làm gì chứ? Chi bằng đem chúng đi tặng người ta, mua chút nhân tâm thì tốt hơn!

“ Đa tạ tiểu thư!Đa tạ tiểu thư!” Thanh Thanh ngô nghê ôm đồng vàng ngọc vào lòng, bộ dạng như muốn nhảy, muốn thét vì quá vui sướng nhưng lại không dám. Nhìn cô bé thật đáng yêu! Mãi một lúc sau, cô bé mới định thần lại quay sang nói: “ À, tiểu thư, mái tóc của người..”

“ Thôi bỏ đi, để ta tự làm.” Tôi nhìn vào gương rồi tự mình chải đầu. Tôi lấy mỗi bên trái, phải một lọn tóc, cuộn lại vài vòng, sau đó lấy một miếng vải có màu hợp với bộ y phục đang mặc, buộc gọn ra phía sau, sau đó lấy một miếng vải có màu hợp với bộ y phục đang mặc, buộc gọn ra phía sau, cả quy trình chỉ mất khoảng vài phút. Nếu như ở hiện đại thì còn tiện hơn nhiều, tôi chỉ cần dùng một chiếc trâm là có thể búi gọn mái tóc dài này lại.

Tôi nhìn hình ảnh của mình trong gương, kiểu tóc vừa đơn giản lại gọn gàng, sau đó nhìn lại bộ y phục màu trắng ngà đang mặc, tay áo và vạt váy đều được thêu hoa văn đơn giản bằng sợi kim tuyến, chỉ lay động đôi

chút là những hoa văn tuyệt đẹp này lại thoát ẩn thoát hiện. Tôi vô cùng hài lòng với tạo hình lúc này của mình.

Thanh Thanh thì không mấy tán đồng: “ Tiểu thư, kiểu tóc này của người..”

“ Làm sao?” Tôi liền hỏi.

“ Chỉ sợ không hợp với lễ tiết...” Thanh Thanh lí nha lí nhí cất lời.

“ Lễ tiết? em thấy Hạ Chi Lạc ta có lúc nào tuân thủ theo lễ tiết chưa? Chỉ sợ những nét e thẹn, lễ tiết mà một người phụ nữ nên có, khi gặp phải ba chữ “ Thượng Quan Tầm” là sẽ bị vứt hết xuống sông mà thôi. Lễ tiết? hừm!” Tôi lại chẳng mấy để tâm những thứ này.

“ Tiểu thư...”

“ Được rồi, bị giam cầm hai ngày, cuối cùng đã có thể ra ngoài dạo mát. Đi thôi!” Tâm trạng tôi lúc này đặc biệt vui vẻ và thoải mái, rốt cuộc tôi có thể tự do rồi!

6. Chương 6: Tai Họa Bất Ngờ (2)

“ Thật là ngại quá, từ khi sinh ra đến nay, phụ thân chưa từng dạy ta phải cúi như thế nào, chỉ dạy ta phải ưỡn ngực, hiên ngang tiến về phía trước.” Tôi vừa nói, vừa đứng thẳng người trước mặt Thượng Quan Tầm, ngược mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đang tràn đầy nộ khí đó, dùng ánh mắt kiên định của mình để nói với Thượng Quan Tầm rằng, hôm nay tôi nhất định không đi, xem anh có thể cản tôi hay không?

“ Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt?” Thượng Quan Tầm tóm chặt lấy cánh tay trái của tôi, khiến tôi bất giác cau chặt đôi mày.

Tôi vùng vẫy một hồi, định thoát ra khỏi sự khống chế của Thượng Quan Tầm nhưng dù cố vận sức thế nào cũng đều vô ích cả. Đau, đau quá! Thế nhưng, lòng kiêu hãnh của người phụ nữ, không cho phép tôi bật ra tiếng kêu đau đớn. Tôi trợn mắt nhìn Thượng Quan Tầm: “ Hừm, đã bao giờ ngài kính rượu mời ta chứ?” “ Á!” Cánh tay tôi lại càng bị bóp chặt. Tên khốn kiếp này! Tôi ra sức mím chặt môi, sau đó thét lên “ Thượng Quan Tầm, ngài đúng là tên đàn ông nhỏ mọn, lúc nào cũng chỉ biết ăn hiếp phụ nữ! Hừm! Hôm nay ta nhất quyết không đi đây, ngài có thể làm gì được ta nào?” Lúc này tôi thật sự hi vọng có thể dùng ánh mắt để giết chết người.

“ Vương gia, xin ngài thủ hạ lưu tình [1]” Lúc này, Đồng Vô, thư đồng đứng phía sau Thượng Quan Tầm tốt bụng lên tiếng.

Sau đó, chỉ nghe một tiếng “ bụp”, Thanh Thanh đã lập tức quỳ xuống, dập đầu cầu xin: “ Vương gia, xin người bỏ qua cho Vương phi ạ!”

“ Thanh Thanh, em mau đứng lên, cần gì phải dập đầu cầu xin hửn chứ? Em mau đứng lên ngay!” Tiểu nha đầu ngốc nghếch này, tại sao lại tùy tiện quỳ gối trước mặt người khác thế? “ Thanh Thanh, em mau đứng lên cho ta, ta không cho phép em dập đầu tùy tiện trước bất cứ người nào, em mau đứng lên đi!”

“ Vương gia, xin ngài bỏ qua cho Vương phi!” Thanh Thanh vẫn tiếp tục dập đầu không ngừng.

“ Có đi hay không?” Thượng Quan Tầm nhìn tôi, lại tăng thêm lực ở bài tay, lần này tôi đau đến mức nước mắt đã trào ra.

“ Không - đi!” Tôi cắn chặt răng vào môi cho đến khi cảm thấy vị tanh tanh. Cái tên đàn ông đáng chém ngàn đao này!

“ Vương gia...” Đồng Vô lại gần cất tiếng cầu xin.

“ Vương gia...” Thanh Thanh quỳ gối quay sang phía tôi, khóc lóc từng hồi: “ Tiểu thư, chúng ta đi thôi, xin người đừng làm tổn thương bản thân...”

Tôi cố nhि đầu nhìn Thanh Thanh: “ Thanh Thanh, ta nói cho em nghe, dưới gối phụ nữ cũng có ngàn vàng, ngoài Bồ Tát với phụ mẫu mình ra, không được phép của trước mặt ai, em mau đứng lên cho ta!”

“ Đi – hay – không?” Thượng Quan Tầm vẫn chỉ hỏi tôi một câu đó.

Tôi nộ khí xung thiên, bắt đầu mở miệng, mắng người: “ Thượng Quan Tầm, ngươi là tên khốn kiếp,.. đáng chém ngàn đao! Ngươi cho rằng ngươi là đàn ông, khỏe mạnh hơn ta thì ghê gớm lắm sao? Có bản lĩnh thì hôm nay ngươi hãy bẻ gãy luôn cánh tay này của ta đi, để bách tính trong cả hoàng triều Kim Bích này đều biết ngươi đã khiến cho thê tử của mình bị tàn phế. Có bản lĩnh thì ngươi cứ bóp đi! Á...”

Nói bóp, không ngờ hần bóp thật, lần này tôi không thể nào chịu nổi, nước mắt chẳng kịp lại được cứ chảy ra đầm đìa. Tôi cũng hóa cơn phẫn nộ của mình thành bạo lực, không chịu kém cạnh, tôi cắn mạnh lên bàn tay hần. “ Thượng Quan Tầm, ta cắn chết ngươi!”

Bỗng nhiên hần buông tay ra, cả người tôi mất đà ngã lăn xuống đất, Cánh tay đau đớn vô cùng!

Thanh Thanh vội vã bước lại gần, đỡ lấy tôi. “ Tiểu thư, người không sao chứ?”

“ Không...không sao...” Đau chết mất, đau đến mức sắp chẳng thốt nổi thành lời, cảm giác như xương cánh tay của tôi đã bị bóp gãy vậy. Tôi ngồi trên mặt đất, dùng tay phải cố gắng lau khô nước mắt, tuyệt đối không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt tên đàn ông này, hàng ngày sẽ nguyên rửa hần hàng vạn lần.

“ Tầm!” Tiếng bước chân lạ lẫm nhanh chóng truyền lại.

Tôi cố nhin cơn đau đớn cực độ, ngược mắt nhìn lên xem rốt cuộc là tên khốn kiếp nào mà lại gọi Thượng Quan Tầm thân mật như vậy. Thật không ngờ, người đang bước đến lại là một anh chàng đẹp trai khiến người ta nhìn một lần là chẳng thể nào quên được.

Hoa Thanh Thần, công tử trắng hoa nổi tiếng nhất kinh thành, đoán chắc cả thiên hạ này chỉ mỗi Hạ Chi Lạc không hứng thú với hần, còn lại bất luận là bà lão tám mươi hay thiếu nữ tám tuổi, chỉ cần là phụ nữ thì người gặp người yêu, ai nấy cũng đều thích hần cả.

“ Tầm, chuyện gì thế, có cần thiết phải nổi cơn thịnh nộ vậy không?” Hoa Thanh Thần cười tươi như hoa nhẹ nhàng bước lại gần, sau khi thấy tôi đang vô cùng khốn khổ, đau đớn ôm tay trái, liền kinh ngạc kêu lên: “ Ngài đã làm vương phi bị thương?”

Trên khuôn mặt trắng trẻo của Hoa Thanh Thần là một đôi mắt đan phượng hút hồn, dung mạo tuyệt sắc, thân người cao lớn. Nhưng chẳng ai ngờ hần lại có một nghề hoàn toàn không hợp với hình tượng chút nào – Thái y, lại là vị thái y trẻ tuổi nhất được vào thái y viện.

Hoa Thanh Thần sau khi cúi người hành lễ, liền cung kính nói với tôi: “ Thụy vương phi xin thứ cho hạ quan vô lễ, xin hãy để hạ quan xem vết thương cho người!”

Nhìn Hoa Thanh Thần lại nhìn sang Thượng Quan Tầm, tôi nắm chặt bàn tay, cơn giận trong lòng vẫn không sao nguôi được.

Tôi liền vẫy tay gọi Thanh Thanh: “ Thanh Thanh, đỡ ta dậy!”

Sau khi đứng dậy, tôi liền dùng cánh tay phải chưa bị bóp gãy phủi đất cát trên người, rồi đẩy Hoa Thanh thần đang đứng trước mặt mình và nói: “ Tránh ra, cùng một giuộc với nhau, lại còn giả vờ mè nheo khóc chuột, chẳng có ý tốt gì hết! Thanh Thanh, chúng ta đi!” Tôi dùng tay phải đỡ lấy tay trái, cố nén cơn đau, kìm cả nước mắt, nhanh chóng bước đi, định quay về Liên Hiên của mình.

Lúc này Hoa Thanh Thần đột nhiên gọi tôi: “ Thụy vương phi, xin người dừng bước, tốt nhất hãy để hạ quan xem cánh tay của người! Người ta thường nói, lương y như từ mẫu, gặp người bị thương, hạ quan không thể thấy chết không cứu, đây không phải là cách hành y vốn có của hạ quan. Hơn nữa, vết thương của người thực không nhẹ, lẽ nào định nhin đau cho tới khi Thanh Thanh tìm được đại phu về sao?”

Nghe mấy lời của Hoa Thanh Thần, tôi liền dừng bước nhưng không hề quay đầu nhìn lại. Đúng thế, hần chính là thái y trong thái y viện, y thuật chắc chắn giỏi hơn đại phu tầm thường, tại sao tôi phải từ chối chứ? Lẽ nào, tôi thật sự phải nhin cơn đau, đợi đến khi Thanh Thanh đi mời đại phu bên ngoài về? Cho dù tìm được về, tôi cũng đã phải chịu đau đớn quá lâu. Sao tôi lại phải chịu đựng cơ chứ?

“Vậy xin làm phiền Hoa thái y!” Bình thần nói một câu, tôi uốn thẳng người, tiếp tục tiến về phía trước.

Rất nhanh sau đó, Hoa Thanh Thần theo chúng tôi về Liên Hiên, hành động, cử chỉ, lời nói của hắn đều đúng theo bổn phận của một người hành y. Rốt cuộc là hắn thực lòng đến khám bệnh cho tôi, hay giả tình giả nghĩa tới giám sát, tôi chẳng hơi sức đâu mà quan tâm nữa. Tôi biết Hoa Thanh Thần không hề có cảm tình với Hạ Chi Lạc, cho nên cũng chỉ đối đáp qua lại vài câu khách khí.

Trên cánh tay tôi, vết lằn năm đầu ngón tay của Thượng Quan Tầm đang dần dần chuyển từ màu tím sang thâm đen. Sau khi xem qua một lượt, nét mặt Hoa Thanh Thần vô cùng kinh ngạc, thậm chí hắn còn hiểu kì thốt lên một câu: “Không ngờ vương gia, ngài ấy đã sử dụng cả Sĩ diễm chương.” Nói rồi, hắn còn quay sang nhìn tôi một lúc với ánh mắt kì lạ.

Sĩ diễm chương? Nghe giống như một loại võ công nào đó trong các cuốn tiểu thuyết võ hiệp tôi từng đọc. Vậy là, Thượng Quan Tầm đã dùng võ công với tôi? tên đàn ông đáng ghét này, tôi chẳng qua chỉ muốn thưởng mai thôi mà, cũng chẳng hề có ý định muốn vào Li Hiên của hắn. Sao hắn nở xuống tay thô bạo với tôi, một người phụ nữ yếu đuối như vậy? Cho dù Hạ Chi Lạc vạn phần đáng ghét thì cũng không nên ngược đãi nàng ta chứ, suy cho cùng nàng ta vẫn chỉ là một phụ nữ chân yếu tay mềm. Đáng ghét. Cuộc đời này tôi căm ghét nhất loại đàn ông ra tay đánh phụ nữ.

”Tiểu thư.” Thanh Thanh đưa tay khua khua trước mặt tôi.

”Ừm có chuyện gì thế?” Tôi đang nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa tên Thượng Quan Tầm thì giật mình tỉnh trí lại.

”Tiểu thư, vừa rồi Hoa thái y nói với người về vết thương của ngài đó.”

”Hả, thật ngại quá, nãy giờ ta đang mãi suy nghĩ nên không để ý.”

Khi tôi định thần lại, Hoa Thanh Thần đã viết xong đơn thuốc, một lần nữa hắn lại dùng ánh mắt hiểu kì nhìn về phía tôi.

Tôi khẽ ho một tiếng, nghiêm nghị cắt lời: “Xin hỏi Hoa thái y, khi nãy ngài vừa nói những gì thế?”

Hoa Thanh Thần thu ánh nhìn hoài nghi lại, đáp: “Ồ, vừa nãy hạ quan nói vết thương ở cánh tay của người không nghiêm trọng lắm, chỉ cần bôi thuốc theo đơn này, mỗi ngày uống và bôi đúng cách, nghỉ ngơi tầm nửa tháng là sẽ khỏi hẳn.”

Tôi kinh ngạc lên tiếng: “Nửa tháng? Chẳng qua chỉ bị bóp có một lúc, tại sao phải đợi những nửa tháng, lâu như vậy sao?” Có cần phải khoa trương như vậy không?

Hoa Thanh Thần hắng giọng, ra hiệu tôi đừng quá vội vã. “Thụy vương phi, thực ra, Hoa mẫu cũng cảm thấy vô cùng hiểu kì. Xưa nay Tầm đối xử với phụ nữ rất dịu dàng. Chỉ là, không biết tại sao riêng với mỗi Vương phi, ngài ấy lại biến đổi hoàn toàn như vậy. Có lẽ, người thật sự ” khác biệt so với người thường” chẳng? Hôm nay là lần đầu tiên trong cuộc đời, Hoa mẫu nhìn thấy Tầm dùng võ công với phụ nữ, lại còn sử dụng cả Sĩ diễm chương nữa. May là ngài ấy chỉ dùng một phần công lực, nếu không e là cánh tay này sẽ tàn phế mất.” Ngữ khí của hắn tùy tiện hơn trước rất nhiều, cũng không còn xưng “hạ quan” nữa.

[1] Vì tình nghĩa mà khoan hồng vào lúc hành quyết. Ý nói xử lí chuyện nào đó không nên quá hà khắc.

[2] Cơn giận ghê gớm, tựa như khí giận bốc lên tận trời.

7. Chương 7

Những lời vừa rồi của Hoa Thanh Thần rất đúng, Thượng Quan Tầm có thể dịu dàng với bất kỳ người phụ nữ nào trên thế gian này, chỉ duy với Hạ Chi Lạc là không bao giờ mỉm cười. Nhưng mọi hành vi biến thái

của Hạ Chi Lạc thực ra chỉ vì muốn chiếm một vị trí nhỏ nhoi trong trái tim của hắn mà thôi. Không biết tại sao, trong lòng tôi bỗng nhiên trào dâng một cảm xúc cay đắng, thậm chí còn rất đau đớn, xót xa!

Tôi nhìn về phía Hoa Thanh Thần, nhận thấy tuy rằng đang nói chuyện với tôi, nhưng hắn lại đưa đôi mắt đờm tỉnh của mình về phía Thanh Thanh, thi thoảng lại còn nhìn cô bé mỉm cười gian xảo. Tiểu nha đầu này sao có thể chịu đựng nổi sự quyến rũ của mỹ nam như hoa như ngọc này chứ, khuôn mặt đã hiện rõ nét thẹn thùng, ửng đỏ.

Tôi đứng dậy, nhanh chóng bước lên phía trước Thanh Thanh với tư thế gà mẹ bảo vệ gà con, chặn ngay ánh mắt đáng ghét của Hoa Thanh Thần rồi nói: “ Nửa tháng thì dành nửa tháng, cũng chẳng còn cách nào khác mà.”

Hoa Thanh Thần có vẻ bất ngờ trước hành động che chắn của tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt kì quái rồi lên tiếng: “ Trong nửa tháng tốt nhất người đừng dùng đến cánh tay này, nếu không cẩn thận dễ bị thương, có khả năng...”

Tôi nghe vậy liền truy hỏi: “ Có khả năng làm sao?” Người này đang nói chuyện tử tế đột nhiên dừng lại không nói thêm nữa thế này?

Hoa Thanh Thần vuốt phần tóc xòa trước trán của mình và lên tiếng: “ Có khả năng cả đời sẽ tàn phế.”

Tôi nghe thấy vậy thật sự khó lòng tin nổi. “ Bị thương thêm thì sẽ tàn phế sao? Ngài đang nói đùa hả?”

Hoa Thanh Thần nhìn tôi vô cùng nghiêm túc rồi gật đầu.

Chuyện này thật nực cười, trước đó hắn vừa nói vết thương không nghiêm trọng, thì ra vẫn còn phần tiếp theo, nếu đúng là như vậy, tôi chẳng phải thành con mèo ba chân hay sao? Trong lòng vốn dĩ chỉ là lộ khí lâm lâm, lúc này đã bùng cháy rừng rực, tôi nghiêng rằng, nắm chặt bàn tay phải, cố gắng kìm chế để không nổi đóa lên, chỉ sợ nhất thời kích động sẽ lại xông đến Li Hiên chém tên Thượng Quan Tầm kia. Thượng Quan Tầm, thù này không báo, hai chữ “ Lạc Bảo” sẽ đảo ngược, rồi theo họ người luôn!

Tôi buông lỏng bàn tay phải ra, nhìn Hoa Thanh Thần mỉm cười lạnh nhạt: “ Hoa thái y, làm phiền rồi! Nhờ ngài thay ta chuyển lời đến Thượng Quan Tầm, món nợ này ta nhất định sẽ đòi lại từ hắn. Thế nào cũng có ngày ta sẽ tạo nên một rừng hoa mai tuyệt mỹ, đến lúc đó ta bắt hắn phải dùng vàng mua vé vào thưởng thức. Thanh Thanh, tiễn khách!”

“ Dạ, thưa tiểu thư! Hoa thái y, xin mời!” Thanh Thanh lễ phép nghiêng người làm động tác xin mời.

Hoa Thanh Thần bất động đứng ngây tại chỗ, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Không lâu sau, hắn mới định thần lại, thi lễ cáo từ rồi quay người rời khỏi Liên Hiên.

Nhìn theo bóng dáng dần khuất của Hoa Thanh Thần, tôi đột nhiên trào dâng kích động, chỉ muốn đập mạnh một phát vào bộ móng hắn!

Thanh Thanh ngược lại, nhìn theo hướng Hoa Thanh Thần biến mất bằng ánh mắt lưu luyến không rời, tôi biết ngay là tổng lòng con tiểu nha đầu này, mầm tình đã nổi loạn, bị tên Hoa Hồ Điệp kia cướp đi ba phần hồn, bốn phần phách rồi.

“ Định hồn lại được chưa?” Tôi khua tay trước mắt của Thanh Thanh, cất tiếng hỏi.

“ Tiểu thư...” Khuôn mặt trắng trẻo của Thanh Thanh chợt ửng đỏ thẹn thùng.

Tôi đưa tay lên trán, ngao ngán nói: “ Nha đầu, em hãy nhớ cho kĩ, dù là đàn ông hay phụ nữ, khuôn mặt đẹp đều không đổi lấy cái ăn được và dù có thể đổi được cái ăn thì theo thời gian cũng tan biến thôi. Mọi nét đẹp bên ngoài sẽ trôi dần theo thời gian, mất đi sức hút ban đầu, lâu dần em sẽ nhận ra họ chẳng bằng những người xấu xí.”

“ Tiểu thư..Thanh Thanh....không có.....” Thanh Thanh đỏ bừng mặt, vội vã đưa lời giải thích.

Tôi lại nói thêm: “ Nha đầu, thực ra ta chẳng có ý gì khác. Em còn nhỏ, vẫn còn phải học nhiều thứ, ta thật sự không muốn tiểu nha đầu mà ta yêu quý nhất chịu bất cứ tổn thương nào. Hoa Thanh Thần, hắn là kẻ lẳng nhăng không đảng hoàng, hoàn toàn không xứng với em.”

“ Phụt...” Thanh Thanh bật cười thành tiếng.

“ Suyt!” Những lời này nếu để Hoa Thanh Thần nghe được, đoán chắc hẳn sẽ tức giận đến mấy tháng liền.

Những ngày sau đó, tôi bắt đầu cuộc sống dưỡng thương đầy nhàm chán. Vẫn như mọi khi, chưa đến buổi trưa thì tôi chưa tỉnh giấc, Thanh Thanh cũng dần quen với thói ngủ nướng của tôi, chỉ thi thoảng cần nhàn sau lưng tôi: “ Không ăn bữa sáng sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe.” Là người ai cũng hiểu đạo lý này cả, thế nhưng tôi chính là một kẻ ham ngủ hơn ăn mà!

Sau khi dùng xong bữa trưa, tôi thường bảo người hầu chuyển chiếc ghế quý phi đến bên hồ sen, nằm trên đó, vừa thưởng thức cảm giác thư thái dễ chịu vừa tận hưởng ánh nắng ấm áp buổi chiều. Từng làn gió mát thổi tới, thoang thoang hương thơm mùa xuân, tôi hít một hơi thật sâu, căng tràn lồng phổi.

Cuộc sống của một Vương phi thật là sướng khoái! Không có áp lực công việc, tiền tài, không có áp lực tuổi tác, càng không có giọng nói cần nhàn liên hồi của ông chủ bên tai, cũng không cần phải mềm mỏng nhỏ nhẹ trước khách hàng bá đạo, muốn làm gì thì làm, muốn ăn gì thì ăn. Có lẽ, kiếp trước tôi đã tích đức không ít, nên cho dù đầu thai một lần nữa, Diêm La Vương cũng quyết định cho tôi làm một Vương phi cao quý. Nếu đầu thai nhầm giống như Trư Bát giới vào xác một con lợn vậy thì chị đây chỉ còn nước kêu trời mà thôi.

Cuộc sống của tôi hiện tại chẳng khác nào thần tiên trên trời, nhưng bất luận sự thể ra sao, cuối cùng tôi vẫn cứ phải quay về thế giới trước kia, cho nên bây giờ có thể tận hưởng được bao nhiêu thì cố gắng tận hưởng hết mình bấy nhiêu.

Đương nhiên, không phải ngày nào tôi cũng sống cuộc sống như trong trại dưỡng lão vậy. Phần lớn thời gian rảnh rỗi, tôi đều ngồi ngắm nhìn đầm sen và vẽ tranh bằng một tay. Từ nhỏ tôi đã theo bố học vẽ, tuy rằng không giỏi nhưng vẫn có khí chất của một người học nghệ thuật.

Thi thoảng, tôi còn dạy mấy tiểu nha đầu chơi trò sát nhân “trời tối mời nhắm mắt”. Lúc đầu bọn chúng nghe tên trò chơi thì vô cùng sợ hãi, đợi sau khi mê mẩn, cứ đến thời gian nghỉ ngơi buổi tối lại lén lút tụ tập chơi đùa. Nếu không phải tay trái không thể cử động, tôi còn định dạy mọi người ở đây chơi mạt chược, tiện thể tận thu một ít tiền. Tuy rằng, số tiền thắng được đối với tôi chẳng đáng là bao, thế nhưng ý niệm tà ác muốn kiếm được tiền trong lòng tôi vẫn ngày một dâng cao, bất luận thế nào cũng chẳng thể đè nén xuống được.

Lòng nghĩ không bằng tay làm, tôi liền vẽ hình một trăm bốn mươi tám quân mạt chược, bao gồm cả kích thước dài, rộng, cao, tất cả đều viết lại cụ thể rồi đưa cho Nhược Lan để tìm một sư phụ làm. Tôi tin, sau khi quân mạt chược được làm xong, tay tôi cũng có thể hoạt động lại bình thường rồi. Lúc đầu, khi nhìn thấy hình vẽ này, Nhược Lan lặng người đi vài phút, sau đó mới hỏi tôi đây là thứ gì, có phải ám khí không? Ám khí? Nhược Lan thực sự đánh giá tôi quá cao rồi. Tôi chỉ mỉm cười bảo cô ấy đây là thứ có thể kiếm được tiền.

Những lúc buồn chán, tôi còn thi đá cầu cùng với đám nha đầu. Lúc còn đi học, tôi thấy mình có thể đá cầu bên trái, bên phải đã là quá xuất sắc rồi, ai ngờ đám tiểu nha đầu thời kì này người nào người nấy đều xứng danh cao thủ, chơi đến tám loại khác nhau, gọi tắt là “bát tiếp”, bao gồm đá ngang, xuyên hoa, câu cá, đá hậu... Mỗi loại ít nhất phải đá được tám cái, ai có thể hoàn thành “bát tiếp” này trong thời gian ngắn nhất thì người đó sẽ dành phần thắng. Cách đá cầu như thế này khiến tôi nhìn thôi đã đủ gây thẹn cả người đi chứ đừng nói là tham gia thi đấu.

Điều khiến tôi ngạc nhiên nhất chính là, không ngờ Thanh Thanh lại là cao thủ. Lúc đầu, Thanh Thanh thường bị tôi đẩy vào phòng tập viết chữ. Ngay từ ngày đầu tiên Thanh Thanh theo hầu, tôi đã biết cô bé không biết chữ, cho nên mỗi ngày tôi đều viết vài bài thơ làm giáo trình dạy học, sau đó tận tình dạy cô bé đọc, phẩy, viết, đồng thời quy định mỗi buổi trưa Thanh Thanh đều phải ở trong phòng luyện chữ.

Kể từ sau khi tôi dạy Thanh Thanh viết chữ, cô bé chỉ còn thiếu nước coi tôi như thể quan thế âm đại từ bi mà thôi. Dần dần, khi hiểu rõ ý tứ trong những bài thơ đó, cô bé nhìn tôi bằng ánh mắt đắm đuối sáng bừng như sao đêm, sau đó còn cảm thán nói tôi mới là đệ nhất tài nữ chốn kinh thành. Được khen như vậy, tôi cảm thấy thẹn thùng vô cùng, tôi làm gì có tài cỡ đó chứ, chỉ là “ dùng tạm” mấy bài thơ nổi tiếng đã từng học qua mà thôi.

Tôi ra quy định, không cần biết là Thanh Thanh viết trong bao lâu, chỉ cần trước mỗi bữa tối nhất định phải chép lại những bài thơ này năm lần, gặp chỗ nào không hiểu thì đều có thể tới trực tiếp hỏi tôi. Buổi chiều hôm qua, Thanh Thanh chép đến bài: “Thu phổ ca” của Lí Bạch, liền tức tốc chạy đến tìm tôi hỏi: Tại sao mái tóc của một người lại có thể dài đến ba ngàn trượng? đúng lúc gặp lúc tôi đang thi đấu đá cầu cùng mấy tiểu nha đầu khác, lại thua liên tiếp mấy trận liền, đang chẳng khác nào một con gà chọi bại trận, ngồi ủ rũ một bên, buồn rầu chán nản, Thanh Thanh thấy thế lập tức lao vào trợ chiến, vừa lên đài đã tỏ rõ tài nghệ cao siêu của mình, “bắt tiếp” với cô bé chẳng có gì to tát, cô bé dễ dàng giành thắng lợi liên tiếp.

Tôi ôm Thanh Thanh đầy ngưỡng mộ, vừa hôn nhẹ lên má, vừa nói cô bé rất giỏi. Ai ngờ hành động hết sức bình thường ở thời hiện đại này của tôi lại khiến cho mấy tiểu nha đầu có mặt tại đó đều thét lớn, thậm chí ngay cả Nhược Lan mặt mày luôn lạnh lùng cũng kinh ngạc đến mức há hốc miệng.

Có lẽ do sợ hãi trước cái hôn ngày hôm qua của tôi mà hôm nay Thanh Thanh trốn trong phòng luyện chữ cả ngày không chịu ra ngoài. Thanh Thanh không có mặt, vì thế người ở bên cạnh hầu hạ tôi chính là Nhược Lan.

Tôi đặt bút sang một bên, khẽ nheo mắt rồi liếc sang Nhược Lan, nhìn ngắm nàng ấy thật kỹ. Trước sau Nhược Lan vẫn giữ nét mặt lạnh lùng, có vài phần nghiêm nghị. Có điều Nhược Lan đích thực là một mỹ nhân hiếm thấy, là vị cô nương đẹp nhất mà tôi nhìn thấy sau khi tới nơi này.

Tôi nhìn Nhược Lan mỉm cười đầy thân thiết rồi dịu dàng nói: “Nhược Lan, có cần ta vẽ một bức chân dung cho em không?” Nghĩ đến bao nhiêu ngày nay, tôi dụ dỗ nhiều tiểu nha đầu làm mẫu như vậy chẳng phải mục đích sau cùng là được Nhược Lan gật đầu đồng ý sao? Bây giờ đến lúc phải hành động rồi.

Nhược Lan nghĩ một hồi mới đáp: “Dạ được, Vương phi nương nương.”

Thấy nàng ấy đồng ý, tôi vô cùng vui sướng, kích động lên tiếng: “Thật tốt quá, nhất ngôn cửu đỉnh [1] đây. Có điều bây giờ ta chưa có đủ đồ nghề, đợi khi tay ta khỏi hẳn, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ rồi sẽ vẽ cho em, lúc đó em không được hối hận đâu đấy.” Mĩ nhân nhất định phải được vẽ nên từ những sắc màu đẹp nhất.

“Vâng.” Nhược Lan vừa mỉm cười vừa gật đầu.

Nửa tháng trôi qua như một chớp mắt, trong khi tôi ngày ngày chơi đùa, tận hưởng cuộc sống, tay trái của tôi cũng dần dần có thể hoạt động bình thường trở lại, giờ có muốn học theo Tế công dùng tay đó làm đao giết người cũng không thành vấn đề. Lúc này, tôi có rất nhiều truyện muốn làm, đầu tiên là muốn đi dạo phố, mua bút lông, màu nước và giấy vẽ, như vậy thì mới có thể vẽ cho tiểu mỹ nhân Nhược Lan được.

[1] Cửu đỉnh nghĩa là chín cái đỉnh bằng đồng [rất nặng] của vua Hạ Vũ bên Trung Hoa thời xưa đúc ra để trong cung. Câu này có nghĩa: Một lời nói ra nặng tựa ngàn cân.

8. Chương 8: Thượng Huyền Nguyệt

Khi bước ra từ một cửa tiệm bán y phục, tôi đã khoác lên người một bộ áo bào dài màu tím nhạt của nam giới, tóc cũng được búi gọn bằng một sợi dây màu tím, trên mép dính thiws đạo cụ không thể thiếu khi nữ cải nam trang – hai hàng ria mép. Tất cả những thứ này đều được tôi mua từ cửa hàng như thể bán đồ chuyên dụng dành cho gián điệp khi này.

Khi tôi xuất hiện trước mặt Thanh Thanh trong bộ dạng phong lưu đa tình, khoáng đạt bất kham ấy, cô bé đột nhiên ngẩn ngơ, nhất thời không biết phải nói gì. Thấy vậy tôi liền trêu: “Tiểu nha đầu lại động lòng xuân rồi, chắc chưa từng nhìn thấy vị soái ca nào đẹp trai như ta đúng không?”

“Tiểu thư, soái ca là gì ạ?”

Tôi vội cắt lời giải thích: “Soái ca chính là những mỹ nam tuyệt thế, anh tuấn khoáng đạt, phong lưu đa tình, ngọc thụ lâm phong như ta lúc này. À đúng rồi, Thanh Thanh, em phải nhớ kỹ, sau này bất cứ khi nào

ta cải thành nam trang em không được gọi ta là “tiểu thư” mà phải đổi sang là “công tử”, có biết không? Nào, mau thử đi.”

“Công tử, công tử” giọng nói của Thanh Thanh nghe rất ngọt ngào, khiến cho người nghe cảm thấy vô cùng dễ chịu, thoải mái.

Tôi hài lòng lắc chiếc quạt trong tay, bắt đầu đi dạo phố. Suốt cả dọc đường, những tiếng rao hàng nghe rất bụi tai, thứ cảm giác này chẳng thể nào cảm nhận được giữa những dòng ô tô qua lại huyên náo, ồn ào trong thời hiện đại mà tôi đã sống cả.

Đi mãi, đi mãi, tôi hiếu kì quyết định bước vào một hàng bán nhạc cụ có tên là “ Khúc ý”. Các loại nhạc cụ được bày bán ở đây rất phong phú. Đáng tiếc tôi lại không biết mấy thứ nhạc cụ cổ điển này, Dưới sự đào tạo của bố, tôi chỉ có thể chơi được sáo cùng ghe-ta mà thôi. Trong khi ở thời đại này, chắc hẳn chẳng tìm đâu được chiếc ghi-ta mà tôi muốn.

Thế nhưng, tôi đã hoàn toàn sai lầm. Ở thời đại này, lẽ nào ghi-ta không thể được gọi bằng cái tên khác hay sao? Lúc tôi vừa chọn được một chiếc sáo có âm điệu khá tuyệt và chuẩn bị trả tiền, thì bất ngờ nhìn thấy chường quầy đặt một cây đàn có hình dáng kì quái lên giá. Chiếc đàn đó trông giống hình chữ B trong tiếng La-tinh, thân giữa đột nhiên vòng lên, tạo thành hình một mảnh trăng non. Tạo hình của chiếc đàn này trông rất giống với chiếc ghi-ta thời hiện đại.

Lòng hiếu kì thôi thúc, tôi hỏi chường quầy cho xem qua chiếc đàn đó. Lúc đầu ông ta từ chối, sau cùng chẳng thể nào cưỡng lại miệng lưỡi ngọt lịm như bôi mật của tôi, đành phải cho tôi xem qua chiếc đàn. Tôi cầm đàn lên xem xét một lượt. Đàn được làm từ chất gỗ thượng hảo hạng, bên trên có khắc những hoa văn nhạt màu, nhìn kĩ thì ra là hình một con rùa. Không, không phải là một con rùa thường mà là một con rùa có cái đuôi rất dài. Loài động vật này có tên là gì nhỉ? Trông quen mắt quá, nhưng tôi nhất thời chẳng thể nhớ ra nổi.

Tôi thử vài âm theo cách đánh ghi-ta, không ngờ âm thanh của cây đàn này lại giống y như chiếc ghi-ta thời hiện đại. Không kìm lòng được, tôi hớn hỏ cất tiếng hỏi chường quầy: “ Chường quầy, cây đàn này có tên là gì vậy?”

“ Công tử, nếu đã biết đánh đàn này lẽ nào lại không biết tên của nó hay sao?” Chường quầy thấy tôi đánh thuần thục một khúc nhạc lạ kì bất giác tỏ vẻ ngạc nhiên.

“ Đây.....biết đánh đàn đâu nhất định phải biết tên đàn chứ? Không phải có rất nhiều loại nhạc cụ hình dáng tương tự như nhau sao?” Tôi bật cười nói.

“ Công tử, ngài đã từng tới nước Huyền Vũ chưa?” Chường quầy lại nhìn tôi hỏi.

“ Nước Huyền Vũ? Chưa từng!” Đợi đã, thì ra đây chính là Huyền Vũ – là Huyền Vũ, một trong bốn thần thú cổ đại sao? Tại sao trông lại chẳng khác nào con rùa thế này, chỉ khác la chiếc đuôi dài hơn mà thôi? Nước Huyền Vũ, một tiểu quốc nằm ở phía Bắc, sao lại liên quan tới nơi này? Nghĩ vậy tôi liền nói: “ Chỉ là trùng hợp mà thôi, cách đánh cây đàn này tương tự như một loại đàn khác mà ta đã từng được học trước đây.”

Chường quầy trầm ngâm suy nghĩ một hồi, sau đó mới lên tiếng: “ Chiếc đàn có tên là Thượng huyền nguyệt, bởi vì phần lõi bên trong giống vầng trăng non nên được đặt tên như vậy.”

“ Thượng huyền nguyệt? Cái tên nghe rất hay!” Tôi bất giác có ý định muốn mua bằng được chiếc đàn này về. “ Chường quầy, chiếc đàn này bán thế nào?”

“ Công tử, chiếc đàn này không bán được.” Chường quầy không nghĩ ngợi nhiều vội đưa lời từ chối.

“ Tại sao? Tại sao lại không bán? Ông mở cửa tiệm này không phải vì muốn kiếm tiền hay sao?” Tôi cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Tôi vừa đến một nơi lạ lẫm, từ môi trường, con người, đến sự việc, tất cả đều cực kì lạ lẫm, nhưng khi bất ngờ chạm vào chiếc Thượng huyền nguyệt này tôi lại nhớ đến cảnh bố dạy đàn ghi-ta cho tôi, mỗi biểu cảm, ánh mắt, câu nói, nụ cười của bố đều hiện lên rất rõ trong tâm trí tôi.

Chường quầy nhìn tôi một lượt kĩ càng, sau đó liền đáp: “ Xem ra công tử là người dưới quê lên.”

Nhìn thần thái do dự bất quyết của chương quây, tôi cảm thấy rất kì quái nhướn mày hỏi: “Lẽ nào chương quây kì thị những người từ dưới quê lên?”

Chương quây nghe vậy vội vã đáp: Tuyệt nhiên không phải. Công tử, cây đàn này là do lão phu mấy ngày trước ra ngoài mua hàng bất ngờ có được. Lúc đó nghe âm sắc của nó rất tuyệt diệu. vừa mềm mại, vừa vang vọng chẳng khác nào thiếu nữ đang thì thầm, tán gẫu cùng tình nhân; thì thoảng lại nhộn nhịp, vui tươi có sức truyền cảm rất lớn, giống như lời nói hùng hồn của nam tử khoáng đạt. Nhất thời vì yêu thích cho nên ta mới mua về, định giữ cho riêng mình, mới quyết định không bán.”

Tôi bật cười, nói với chương quây: “Ây da, chương quây, không ngờ hai chúng ta lại là tri âm! Lúc cầm cây đàn này, ta cũng có cảm nhận hệt như ông vậy. Người ta thường nói, ngàn vàng dễ kiếm, tri âm khó tìm. Chương quây, nể tình chúng ta là tri âm của nhau, ông hãy nhượng lại cây đàn này cho ta được không? Ông muốn bao nhiêu xin cứ nói ra!”

Để có được cây đàn, tôi đã đưa ra một con số vô cùng hấp dẫn, không chỉ lấy hết số ngân lượng mang theo bên mình, còn đem cả tổ tông mười tám đời nhà họ Hạ ra đảm bảo. Cuối cùng, chương quây không cưỡng lại được sự dụ dỗ của tôi, đành nói, nể tình là tri âm, không lấy một đồng mà nhượng lại cây đàn này cho tôi, thực đúng là khiến người ta vui mừng vô độ, nước mắt đầm đìa!

Lúc bước ra khỏi cửa, Thanh Thanh cảm khái lên tiếng: “Thật không ngờ công tử biết đánh loại đàn đặc biệt này, Thanh Thanh vốn tưởng...” Thanh Thanh đang nói nửa chừng đột ngột ngừng lại.

Dù cho Thanh Thanh không nói ra tôi cũng biết cô bé định nói gì. Hạ Chi Lạc xưa nay kiêu ngạo, ghê gớm, chẳng bao giờ thấy ham mê cầm kì thi họa, cả kinh thành này đều biết nàng ta là một ôn thần, cả ngày chỉ đi khắp nơi gây gổ kiếm chuyện, biết đánh chiếc Thượng huyền nguyệt này không phải là việc kì quái hay sao?

“Nha đầu ngốc, em đi theo ta được bao lâu chứ? Có rất nhiều chuyện của ta mà ngay cả A Tử cũng không hề biết. Bề ngoài, cây đàn này tuy rằng không giống lắm so với loại nhạc khí mà ta đã học trước kia, thế nhưng cách đánh cũng như âm sắc không khác là mấy. Sở dĩ ta phải tốn nhiều công sức thuyết phục chương quây để mua bằng được cây Thượng huyền nguyệt này là bởi tiếng đàn của nó khiến ta nhớ về một đoạn kí ức đã qua, nhờ nó ta có thể bày tỏ nỗi tương tư, ngưỡng mộ và theo đuổi một số người, một số chuyện trước kia...”

Tôi tuy rằng đã đẩy lui được nỗi nghi ngờ của Thanh Thanh, nhưng lại khiến chính mình chìm trong nỗi nhớ da diết. Tôi nhớ bố mẹ vô cùng, không biết hiện nay hai người ra sao, sau khi tôi ra đi, mẹ nhất định sẽ cực kì đau lòng... Tôi lắc nhẹ đầu, không để mình trôi vào dòng suy nghĩ miên man nữa. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng [1], nếu như tôi đã vô duyên vô cớ tới nơi này thì tin rằng nhất định sẽ có cách để quay về thời hiện tại. Không phải đầu thai nhầm mà là xuyên không, tôi sẽ xuyên không lần nữa để quay về thời đại của mình. Trong lòng tôi không ngừng suy ngẫm về điều đó.

Trên đường đi, ngang qua một hàng tạp hóa nhỏ, người bán đang rao không ngớt, tôi và Thanh Thanh dừng chân lại chọn đồ, trong đó có một đôi khuyên tai màu tím rất lớn, vừa nhìn thấy là tôi đã mê thích rồi, thế nên chẳng hề do dự mà mua ngay rồi đeo lên. Dù gì trên vành tai tôi cũng có sẵn hai lỗ nhỏ, nói không chừng những người tinh mắt đã phát hiện ra là nữ cải nam trang rồi. Vậy nên, chi bằng đeo luôn đôi khuyên tai lên, khiến cho người khác nhìn vào sẽ tưởng rằng tôi là một người ngoại tộc trong trang phục kì quái còn ổn hơn nhiều. Có điều, ăn vận như vậy thật khiến cho những người qua đường không ai là không ngoái đầu nhìn tôi đầy hiếu kì.

[1] Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng: Mọi việc không có gì là không có cách giải quyết, cứ đi rồi sẽ biết cách.

9. Chương 9

Suốt cả dọc đường, tôi nói rất nhiều chuyện với Thanh Thanh, vì thế lúc này cảm thấy cực kỳ khô miệng, liền quyết định tìm một quán trọ nghỉ ngơi uống nước. Nhất Phẩm Trà Lâu nổi danh nhất kinh thành mà

Thanh thanh nói đến, quả nhiên danh bất hư truyền, bên dưới không còn một chỗ trống, tôi đành phải lên lầu thượng thức vậy.

Lên đến lầu hai, sau khi ngó nghiêng tứ phía, vị trí đẹp nhất chính là chỗ ngay sát cạnh cửa sổ, nhưng đáng tiếc chiếc bàn đó đã bị hai người đàn ông khác chiếm mất rồi, tôi liền tìm chỗ trống cách cửa sổ không xa ngồi xuống. [Mimi - diendanlequydon.com]

Mới đến đây được một thời gian ngắn, cho nên tôi nhất thời chưa học được lối nho nhã, thi vị của người xưa, chính vì thế mà cứ trông thấy các soái ca là lại mắc tật đưa mắt lên nhìn liên tục. Sau khi ngồi xuống, tôi bắt đầu lén lút nhìn sang hai người đàn ông có tướng mạo khá xuất chúng ngồi cạnh cửa sổ.

Một người khoác trên mình bộ áo bào dài màu trắng ngà, khuôn mặt trắng hơn người thường, thần thái bình thản, ngũ quan anh tuấn giống như Thượng Quan Tầm, chỉ có điều Thượng Quan Tầm tầm vóc khỏe mạnh, cường tráng, còn người này có phần ốm yếu. Nhưng dáng vẻ ốm yếu đó lại không hề ảnh hưởng đến vẻ anh tuấn của anh ta, ngược lại còn tôn thêm vẻ cao quý hiếm thấy, khiến người khác không khỏi đắm say. Mà hình như khuôn mặt này tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải, cảm giác rất quen thuộc.

Nói đến việc nhớ người, tôi khâm phục Hạ Chi Lạc, khuôn mặt của bất kể phụ nữ nào chỉ cần nhìn qua một lần, nàng ta đều có thể nhớ rõ từng đường nét. Nhưng còn khuôn mặt của đàn ông, ngoại trừ phụ thân của mình, hoàng thượng cùng mấy đại thái giám như Đức Hỷ công công đang theo hầu bên hoàng thượng, thì nàng chỉ còn nhớ mỗi khuôn mặt của Thượng Quan Tầm mà thôi. Ngay cả Đồng Vô luôn theo cạnh Thượng Quan Tầm cũng như Hoa Thanh Thần và những người đàn ông khác hoàn toàn đều mờ ảo, nhạt nhòa trong trí nhớ Hạ Chi Lạc.

Đối diện với người đàn ông mặt trắng là một anh chàng vạm vỡ khoác trên mình bộ trang phục màu đen, có thể chỉ là một võ đồng đi theo các công tử quyền quý. Làn da màu đồng khỏe mạnh của anh nếu ở thời hiện đại sẽ vô cùng đậm chất nam nhi, nói một cách thông dụng là “rất man lì”, ngũ quan tuy rằng không đẹp như người đàn ông mặt trắng nhưng cũng thuộc loại phụ nữ chín chắn phải tranh giành.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt nhiệt tình rực cháy của tôi, người đàn ông mặt trắng liền quay sang hướng ánh mắt nhìn về phía tôi, trước tiên là ngáy lặng người đi, tiếp sau đó mỉm cười gật đầu với tôi. Da mặt của tôi cũng thuộc diện khá dày, ở thế kỷ hai mươi mốt nhìn đàn ông không cần phải lén lút, che giấu, huống hồ tôi bây giờ đang cải dạng nam nhi. Đối diện với nụ cười tuyệt sắc của người đàn ông mặt, tôi cũng tự nhiên đáp lại bằng một nụ cười thân thiện.

Người đàn ông da đồng dường như nhận thấy nụ cười kì quái của người đàn ông mặt trắng, cũng hiểu kì quay sang nhìn về phía tôi, ánh mắt này khiến tôi suyt chút nữa thì phụt hết cả trà trong miệng ra. Tôi nhướn mày, sau đó cũng hắt mắt ra hiệu với anh ta. Trông tôi kì quái lắm sao? Tại sao người đàn ông da đồng này lại kích động đến mức đó? Thanh Thanh thấy vậy không khỏi che miệng bật cười.

Đang đúng lúc buồn phiền tự hỏi, tôi liền thấy tiểu nhị hơn hỏ chạy lại phía mình: “Hai vị khách quan muốn dùng gì?” Nhìn thấy bộ dạng của tôi rồi, nụ cười trên mặt tiểu nhị bỗng cứng lại, sau đó chuyển thành bộ dạng như gặp phải ma quỷ. Tiểu nhị này vốn là người nhiều năm kinh nghiệm, lấy lại thần sắc rất nhanh, rồi liền đổi sang một nụ cười khác: “Ngài lần đầu tiên tới bốn tiệm đúng không? Bốn tiệm là trà lâu nổi tiếng nhất, lớn nhất kinh thành, cũng là nơi có nhiều loại trà nhất, ngài muốn uống thứ gì đều có cả.”

Tôi nghịch ngợm khẽ chớp mắt, trong lòng thầm nghĩ tên này thật sự quá phô trương, vốn định chọc ghẹo hấn vài câu, xong lại nghĩ sẽ khiến người ta càng thêm chú ý, thế nên đành quyết định không gây chuyện nữa hơn.

“Vậy thì cho ta một bình trà đại mạch.” Vì thường không uống được cà phê, tôi luôn phải dùng thứ này để thay thế. [Mimi - diendanlequydon.com]

“Trà...trà đại mạch?” Tiểu nhị kêu lên đầy kinh ngạc.

Tôi ngược mắt lên nhìn rồi kì lạ hỏi lại: “Làm sao thế? Không có hay sao? Lúc này không phải người nói chỗ này thứ trà nào cũng có cơ mà.”

Lúc này Thanh Thanh liền khẽ kéo tay áo tôi rồi thì thầm bên tai: “Công tử, người quên rồi hay sao? Trà đại mạch bị liệt vào đồ cấm, bởi vì phạm vào tên húy của Tiên hoàng Hoàng đế.”

Tôi bất giác thở hắt ra một tiếng, Thanh Thanh mà không nhắc, tôi thật sự quên khuấy đi mất. Tiên hoàng Hoàng đế xuất thân là con nhà nông gia, lúc đó gia đình rất nghèo, vì muốn thu hoạch được nhiều nông sản, người nhà liền đặt cho ngài cái tên “Mạch”... Thượng Quan Mạch. Sau đó, chắc hẳn dân ngài cũng giống như Chu Nguyên Chương, phát động nông dân khởi nghĩa, giành được giang sơn, kiến lập nên Hoàng triều Kim Bích, đồng thời đăng cơ thành Hoàng đế. Trong tên ngài có một chữ “Mạch” mà lúa mạch lại là thức ăn chủ yếu của bách tính lương dân, ngài không thể cấm được, chỉ đành hạ lệnh cấm uống trà đại mạch.

Vốn định uống thứ trà bình thường nhất, không ngờ lại phạm phải điều cấm kị. Nhưng Thượng Quan Mạch, Thượng Quan Mạch, nghe buồn cười quá đi mất.

Tôi bất giác bật cười thành tiếng, thì thầm nói với Thanh Thanh: ‘Mong rằng sau này nhà Thượng Quan đừng có Hoàng đế nào có cái tên là Thượng Quan Tĩnh, nếu không ngay cả trà long tỉnh cũng không được uống nữa đâu, ha ha...ha ha...’

“Phụt...” Người đàn ông da đồng vừa mới hớp hớp trà, nghe tôi nói vậy không kìm được mà phun cả ngụm trà mới uống ra ngoài.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của tiểu nhị, tôi mới nhận ra mình chẳng ý tứ gì cả, cứ ản nói lung tung này giờ. Nghĩ vậy, tôi ngại ngần dùng ngón tay cái quẹt lên chiếc mũi nhỏ của mình.

Bỗng bên tai truyền lại tiếng cười khê, tôi đưa mắt nhìn sang, thì ra là người đàn ông mặt trắng.

“Rất thú vị, đây là lần đầu tiên ta thấy có người dám nói những lời thẳng thắn như vậy.” Câu nói này của người đàn ông mặt trắng đương nhiên nhằm chỉ vào tôi, ánh mắt nhìn tôi cũng tràn đầy sự tán thưởng, nhưng có phần đặc biệt kì quái.

Bất ngờ nhận được lời tán thưởng của soái ca, trong lòng tôi vô vàn vui sướng, trên môi nở một nụ cười mà tôi cho rằng rất đẹp, nhìn người ta, đáp: “Để huynh phải cười chê rồi.”

Người đàn ông mặt trắng khê cười sau đó quay đầu nhìn ra ngoài phía cửa sổ.

Tôi bỗng cảm thấy vô vị liền nói với tiểu nhị: “Thôi bỏ đi, hãy mau mang đến cho ta một bình trà hoa, rồi xem có món điểm tâm nào đặc sắc cứ mang lên đây.”

“Dạ được, xin khách quan chờ đợi giây lát.” Tiểu nhị nói xong liền vội vã rời đi.

Tôi cúi đầu nghĩ ngợi chiếc áo vừa mới mua được, nghĩ đến việc tiếp sau đây sẽ đi đây để thổi một khúc.

“Công tử...” Thanh Thanh cúi đầu gọi tôi.

“Hả?”

Thanh Thanh đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi thì thầm nói: “Công tử, những lời nói đại nghịch bất đạo như khi nãy, sau này công tử không được nói ra bên ngoài, ngộ nhỡ truyền đến tai người trong hoàng cung thì phiền phức lắm đó.”

“Ừm ta biết rồi.” Tôi gật đầu.

Lúc này tiểu nhị đã nhanh chóng quay lại, đặt lên bàn của tôi một bình trà hoa cúc cùng mấy đĩa điểm tâm. Tôi cầm một miếng bánh hình giống cánh hoa mai cắn một miếng sau đó quay sang nói với Thanh Thanh: “Mùi vị thơm quá, ta thích ăn thứ này nhất, Thanh Thanh, em cũng thử xem sao.” Nói xong tôi lấy một miếng khác đưa vào miệng Thanh Thanh liền bị cô bé đẩy ra.

“Công tử...” Thanh Thanh thẹn thùng lên tiếng.

Tôi đột nhiên cảm thấy có chút ngán ngẫm, đưa mắt nhìn ra xung quanh, chỉ thấy một người đàn ông da trắng, người đàn ông da đồng cùng một đồng người A,B,C,D trợn tròn hai mắt nhìn về phía mình. Tôi thật sự muốn ngất. Tôi quên mất mình đang trong bộ dạng một “nam nhân”, đương nhiên không thể nào tình cảm với một nữ nhân ngay giữa chốn thanh thiên bạch nhật thế này. Đáng lẽ tôi phải chú ý hành động, lời nói của mình mới phải. [Mimi - diendanlequydon.com]

“Các người có nhìn thấy hai người này không?” Dưới lầu bỗng truyền lên những tiếng ồn ào.

“Chưa từng gặp.”

“ Không thấy.”

Những tiếng ồn ào đó nhanh chóng di chuyển lên lầu hai, xem ra có vị quan phủ nào đấy đang muốn truy tìm những kẻ phạm tội?. Tôi vô cùng hiếu kỳ thò cổ ra ngó nghiêng, nghe ngóng.

“ Các người có nhìn thấy hai người này không?”

Mấy tên quan sát chỉ vào bức hình rồi hỏi những người đang ngồi trong trà lâu, sau đó nhanh chóng đi đến trước bàn tôi, hỏi: “ Các người có nhìn thấy hai người này không?”

Tôi đưa mắt liếc qua, trong bức tranh là hai người đàn ông mặc trang phục kì quái, một người trông khá được, người còn lại có khuôn mặt ác bá, trên mặt thậm chí còn có một vết sẹo lớn. Nói thực tình, tuy rằng không phải người nào cũng biết vẽ tranh, nhưng đã là họa sư vẽ tranh tội phạm truy nã thì ít nhất cũng phải là một người có tay nghề tương đối cao. Thế nhưng, bản lĩnh của người vẽ bức tranh này có vẻ kém cỏi quá. Một bức tranh trừu tượng thế này hoàn toàn trông chẳng ra bộ dạng con người, làm sao có thể tìm được cơ chứ?

10. Chương 10

“Chưa từng gặp.” Tôi nhẹ nhàng đáp lại.

Tuy nhiên, vị quan sai đại ca trước mặt lại không hề nghĩ vậy, một tên khác nhìn bức tranh rồi lại nhìn tôi, sau đó quay sang thì thầm với nhau. Cuối cùng, vị quan sai đại ca trước đó hỏi tôi, cất giọng lạnh lùng: “Người, mau theo chúng ta về nha môn một chuyến!”

“Ta?” Tôi chỉ vào mặt mình nghi hoặc hỏi lại: “Tại sao?”

“Bởi vì trông ngươi rất giống với tên phạm nhân trong bức tranh này.”

“Giống?” Tôi ngạc nhiên đến mức há hốc miệng, kinh ngạc nói: “Ta nói này quan sai đại ca, xin mời đại ca hãy giở bức tranh này cho tất cả mọi người xem, xem trông ta giống hai người này ở điểm gì?” Tôi buồn nôn quá, đáng vẻ ngọc thụ lâm phong của mình bây giờ không ngờ lại bị bọn chúng coi là tội phạm truy nã, đặc biệt là người trên mặt có vết sẹo, trông chẳng khác gì con gấu, trông tôi giống gấu lắm sao?

“Vậy thì không phải, bởi vì ngươi đeo khuyên tai. Chỉ có nam nhân nước Huyền Vũ mới đeo khuyên tai như vậy thôi.” Quan sai đại ca bình thản đáp lời.

Nhìn bộ dạng quả quyết của vị quan sai đại ca, tôi thật sự muốn đập đầu vào đầu phụ mà chết đi cho xong, đeo khuyên tai cũng bị coi là tội phạm truy nã sao?

Tôi điều chỉnh lại khí huyết, nhẹ nhàng cất lời: “Quan sai đại ca, ta biết các người làm việc vất vả, nhưng mà xin các người hãy nhìn cho thật kĩ được không? Khuyên tai mà ta đeo trông chẳng giống của bọn chúng chút nào, thứ hắc đeo là một hình tròn, thứ ta đeo là nhiều hình tròn xâu lại. Đây là thứ ta mới mua trên phố khi nãy, không tin các người có thể tới tiệm đó để hỏi.”

Quan sai đại ca nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ: “Ngươi thân là một người đàn ông tại sao lại đeo khuyên tai? Làm cho mifnnh biến thành bất nam bất nữ, chẳng khác nào lũ đàn bà.”

“Này, quan sai đại ca, câu nói này của huynh chẳng đúng chút nào. Mẫu thân sinh ra ta đã đẹp hơn phụ nữ vài phần, đây đâu phải lỗi tại ta. Thế nhưng, nó cũng báo hại ta, năm nay hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa có cô nương nào phải lòng. Ai cũng biết còn vài ngày nữa là đến lễ tế Hoa thần, bây giờ ta không ăn vận tử tế một chút, làm sao thu hút được sự chú ý của các vị cô nương? Đến lúc đó làm gì có cô nương nào tới tặng hao cho ta chứ? Mà cho dù có được tặng thì chẳng phải nhiều người cũng giúp ta dễ dàng có được sự lựa chọn hơn ư? Huynh muốn chọn thê tử, ta cũng muốn chọn thê tử, đến một con khổng tước đực gặp một con khổng tước cái cũng biết phô ra những ưu điểm lớn nhất của mình, huống hồ một người đàn ông ngọc thụ lâm phong, không ai sánh bằng như ta chứ? Quan sai đại ca, huynh thấy ta nói có đúng không?” Tôi nói luyên thuyên thiên một hồi, khiến hai vị quan sai đại ca trước mặt ngây lạng cả người, đồng thời

làm cho mọi người trong trà lâu bật cười vui vẻ. Có lẽ họ coi tôi chẳng khác nào một gã đàn ông ông ẻo, tốt cùng hảo sắc. Người đàn ông mặt trắng cùng người đàn ông da đồng cũng không ngoại lệ, nghe xong họ cùng nhếch mép mỉm cười.

Tục ngữ có câu: “Trời tạo nghiệt có thể tránh, tự mình tạo nghiệt chẳng cách nào sống được.” Câu này thực sự ứng nghiệm với tôi, không dừng tự nhiên lại lăm mồm lăm miệng thế cơ chứ? Chẳng ai ngờ, hai người này lại là những kẻ cứng nhắc, thậm chí còn tận tình đối đáp cùng tôi.

Một trong hai vị quan sai đại ca sau khi định thần lại liền lên tiếng: “Người...người không có cô nương nào yêu thích thì liên quan gì đến ta? Chúng ta đang đi bắt tội phạm bị truy nã, thế nên thả bắt nhầm cả trăm chứ quyết không bỏ sót một tên. Bây giờ chúng ta đang nghi ngờ người là đồng bọn của hai tên thích khách người Huyền vũ kia, vì vậy nhất định hai người phải theo chúng ta về nha môn.”

Tôi vội vã ngăn vị quan sai đó lại, rồi đáp: “Đội đã, quan sai đại ca, huynh nó ta là tội phạm truy nã đã đành, nha đầu của ta trông xinh như hoa thế này mà cũng bị coi là thích khách được sao?”

Quan sai đại ca “hừm” một tiếng: “Ai biết được ả ta có phải là nữ thích khách hay không? Đưa cả hai bọn họ đi mau!”

Giờ thì tôi hoàn toàn chết lặng! Lạc Bảo, mày đúng là lợn ngốc, không có việc gì làm thì tự nhiên lại kiểm chuyện cải nam trang làm gì chứ?

Nhưng tôi quyết không để cho lũ quan sai này đưa tôi đến quan phủ. Nghĩ vậy tôi liền phản kháng, sống chết cũng không chịu đi, bọn họ chẳng làm gì được tôi, liền chơi đòn hiểm, bắt lấy Thanh Thanh.

“Bỏ tay ra, lũ đàn ông thôi các người! Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Này! Có phải các người cố ý đúng không?”

“Cứ sờ mó loạn xạ như vậy, nha đầu xinh đẹp của ta sau này còn cách nào làm người nữa hả?”

“Công tử...” Thanh Thanh vừa thẹn thùng, vừa tức giận, kêu lên một tiếng.

“Ấy da!” Bây giờ là lúc nào rồi, tại sao tôi chỉ nói được những câu này thôi chứ?

Sau cùng, không nhẫn nhịn thêm được nữa, tôi liền kéo mạnh lấy tên quan sai kia, hét lớn: “Thôi đủ rồi! Bảo các người dừng tay, có nghe thấy không? Còn lằng nhằng thêm, nữa, đừng trách ta đến tận phủ Thuận Thiên cáo buộc các người lợi dụng chức quyền ức hiếp người dân, lại còn hiếp đáp con gái nhà lành nữa!”

Tuy nhiên, vào lúc tôi nói ra câu này thì mảnh lụa bọc ngoài cây Thượng huyền nguyệt bỗng nhiên tuột xuống.

“Đại nhân, ngài mau xem, đây là cái gì chứ?” Một tên nha sai vừa nói vừa tỉ mỉ xem xét cây đàn của tôi.

“Bỏ tay ra, chưa được sự cho phép của chủ nhân, sao các người dám tự tiện động vào đồ của ta?” Xưa nay, tôi ghét nhất những kẻ không xin phép mà tự tiện động vào đồ của mình.

Quan sai đại ca A: “Đại nhân, đây là chiếc đàn gì vậy? Không tròn mà cũng chẳng dẹt.”

Quan sai đại ca B: “Người xem, trên này còn có cả hoa văn, là đồ đẳng [1] của một dân tộc.”

“Mau bỏ tay của các người ra, không được động chạm linh tinh vào đồ của ta!” Hất tay lũ quan sai ra, tôi ôm chặt lấy cây Thượng huyền nguyệt vào lòng.

Bất chợt, không biết tên đáng chết nào lại nhiều lời thốt lên một câu: “Đồ đẳng của Huyền Vũ, Thượng huyền nguyệt.”

Tôi nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, không ngờ lại chính là người đàn ông mặt trắng.

Quan sai đại ca nhanh chóng phản ứng lại rồi hét lớn: “Người còn chối người không phải là gian tế của nước Huyền vũ nữa không? Có người nhận ra cả đồ đẳng của nước Huyền Vũ, người định giải thích thế nào đây? Mau theo chúng ta đi!”

“ Chẳng qua chỉ là đồ dâng của nước Huyền Vũ thôi, chỉ dựa vào đó mà đã phán ta là gian tế của nước Huyền Vũ, các ngươi quá hồ đồ rồi! Không phải chỉ là một chiếc đàn sao?” Tôi không phục, lập tức lên tiếng phản kháng.

“ Đây đúng là một cây đàn, nhưng không phải cây đàn tầm thường, mà là Thượng huyền nguyệt – thứ nhạc cụ riêng nước Huyền Vũ mới có. Chỉ có đồ vật xuất xứ từ nước Huyền Vũ mới có. Chỉ những đồ vật xuất xứ từ nước Huyền Vũ mới khắc đồ dâng Huyền Vũ trên đó mà thôi.” Một giọng nói mạch lạc vang lên từ phía sau, vẫn là người đàn ông mặt trắng, hần vừa nói, vừa nhìn tôi mỉm cười.

[1] Đồ dâng của một dân tộc là đối tượng sùng bái và mô phỏng của dân tộc ấy.

Nước Huyền Vũ, đồ dâng Huyền Vũ, Thượng huyền nguyệt, gian tế, đào phạm... Sắc mặt Thanh Thanh tái nhợt lại, đầu tôi cũng trở nên u mê, đau nhói.

Cả thiên hạ này, có ai không biết đông Thanh Long, tây Bạch Hổ, nam Chu Tước, bắc Huyền Vũ, bốn đấng tương giao, cân khôn nghịch chuyển, thống nhất thiên hạ. Nhân gian truyền tai nhau rằng, hai năm trước, đệ đệ của Quốc vương nước Huyền Vũ làm phản, Quốc vương huyền Vũ lấy bảo vật trấn quốc là đá Huyền Vũ làm lễ xin cứu binh từ Hoàng triều Kim Bích để chống nổi loạn, ai ngờ đá Huyền Vũ mất tích đúng một ngày trước khi được đưa sang hiến cống. Hoàng thượng sau khi biết được đã vô cùng tức giận, cho rằng nước Huyền Vũ cố tình giở trò, vì vậy mà từ chối xuất binh cứu viện. Cuộc nổi loạn trong nước Huyền Vũ kéo dài mấy tháng, tuy rằng sau cùng con trai Quốc vương Huyền Vũ cũng bình định được nội loạn nhưng nước Huyền Vũ cũng vì thế mà tổn hại rất nhiều. Sau khi con trai Quốc vương Huyền Vũ lên kế vị, có lập lời thề rằng, con dân Huyền Vũ một ngày còn sống trên thế gian này đều không hiến cống bất cứ thứ gì cho Hoàng triều Kim Bích nữa. Hành động này đã khiến Hoàng đế Kim Bích nổi giận, cũng thề rằng nhất định phải chiếm bằng được nước Huyền Vũ. Hai bên đã giao chiến nhiều lần, nhưng vì địa thế nước Huyền Vũ hiểm trở nên hai bên chỉ có thể thủ thế, không biết trận chiến tiếp theo sẽ xảy ra vào lúc nào.

Thế nhưng, sự thật không phải do đá Huyền Vũ mất mà Hoàng thượng mới từ chối xuất binh cứu viện, ngược lại người còn đồng tình muốn chi viện cho nước Huyền Vũ, nhưng thái tử Thượng Quan Doãn và tướng quốc Bạch Tiến Hà lại nhiều lần đưa lời can ngăn, cho rằng đây là quỷ kế của nước Huyền Vũ, nhằm làm hao tổn binh lực của Kim Bích, sau đó sẽ thuận thế xâm phạm lãnh thổ của hoàng triều Kim Bích. Văn võ bá quan toàn triều cũng chỉ có mỗi Nhị hoàng tử Thượng Quan Khiêm và Hộ bộ Thượng thư Hạ Trọng Đường ủng hộ Hoàng đế mà thôi. Thượng Quan Khiêm là con thứ của hoàng đế, thường xuyên bệnh tật, ốm yếu, mọi người chẳng hề coi ngài ra gì, cho nên tất cả mũi nhọn đều nhắm vào Hạ Trọng Đường. Ai nấy đều cho rằng ngài nói giúp cho nước Huyền Vũ vì mục đích khác, sau cùng may mà vẫn còn Hạ Tích Mai ở cạnh bên hoàng đế nói lời đỡ hộ, nên ngài mới bình an vô sự được.

Đá Huyền Vũ đương yên đương lành, tại sao lại mất vào đúng một ngày trước khi đưa sang hiến cống? Điều này chứng tỏ có người không muốn nước Huyền Vũ được cứu viện. Hiện nay, hai nước đang ở thế đối lập, cây quốc đàn Thượng huyền nguyệt của Huyền Vũ đang nằm trên tay tôi, lại trùng hợp gặp phải tình huống hai tên thích khách đến từ nước Huyền Vũ vừa đào thoát, tôi không phải gian tế thì còn có thể là ai nữa?

Cuối cùng, tôi cũng hiểu ra tại sao khi nhìn thấy tôi đánh cây Thượng huyền nguyệt này, chướng quày kia lại kinh ngạc đến vậy. Tôi cứ tưởng mình ăn nói khéo léo nên mua được cây đàn, thì ra là mắc lừa người ta, thứ mà người ta đang không biết nhét đi đâu, bỗng nhiên tìm được kẻ thế mạng là tôi. Vì thế, đến tận lúc này tôi vẫn như ếch ngồi đáy giếng, ngu ngơ chẳng biết gì. Cho nên mới nói, thương nhân luôn là cao thủ thương trường, “ muốn bắt thì phải thả [1]”, khiến cho bạn chẳng thể nào kìm lòng mà bỏ đi được. Chuyện rắc rối này tôi đã không cách nào tránh được, xem ra nhất định phải đến phủ Thuận Thiên một chuyến rồi.

Tôi trợn mắt nhìn người đàn ông mặt trắng, nếu như có thể giết người bằng ánh mắt, hần đã bị tôi đem ra chém thành trăm mảnh rồi. Nếu không phải hần nhiều chuyện, tôi làm sao gặp phải chuyện rắc rối này chứ? Thực đúng là không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, trông đẹp trai chưa chắc đã là người tốt bụng.

Tôi nhìn thấy vị quan sau đại ca tóm lấy Thanh Thanh liền vội vã ngăn cản: ‘ Đợi chút đã, ta nói trước một câu, ta không phải người nước Huyền Vũ. Muốn ta đi theo các ngươi cũng được, thế nhưng hậu quả sau này các ngươi phải tự gánh chịu. Còn nữa, mau thả nha đầu của ta ra, không được kéo phụ nữ vào cuộc ! “ Thực ra tôi cũng là nhi nữ, thế nhưng lúc này đành phải liều mạng giả nam nhi, hi vọng bọn chúng có thể thả Thanh Thanh ra.

“ Muốn đi thông báo cho đồng bọn sao? Được, thả người ra, để người đi thông báo cho đồng bọn, như vậy chúng ta có thể bắt luôn một thể bọn phản nghịch đó.” Quan sai đại ca vô cùng phấn khích lên tiếng, thật sự không biết người này lấy đâu ra lòng tự tin hào hùng như vậy.

Thanh Thanh, tiểu nha đầu này nghe thấy tôi nói muốn thả cô bé về trước lập tức thét lên: “ Công tử, Thanh Thanh không đi ! “

Biết ngay tiểu nha đầu này đầu óc không linh hoạt, cũng chẳng nghĩ xem kinh thành này đặt dưới chân ai, dựa vào tác phong hành xử ngang ngược, bá đạo của Hạ Chi Lạc còn sợ tôi không thoát thân nổi sao? Đến lúc đó, kẻ gặp phiền phức chính là kẻ ngồi trên công đường phủ Thuận Thiên kia. Không những thế, e là hần còn phải quỳ gối cầu xin tôi, thậm chí dùng kiểu tám người khiêng đưa tôi quay về nữa ấy chứ !

“ Em bị ngốc hay sao? Một cô nương không có chuyện gì, chạy theo đàn ông đến quan phủ làm gì? Hya là thấy mình quá xấu, không sợ gả đi được, cho nên cố tình làm vậy để sau này chết già luôn?” Cô bé khiến cho tôi tức chết đi được !

“ Công tử...hu hu...” Thanh Thanh không ngờ tôi lại dùng những lời khó nghe như vậy để mắng mình, liền bật khóc thành tiếng.

Mọi phụ nữ đều được làm từ nước, chuyện này được chứng minh rất rõ từ bản thân tôi, và được phát huy một cách hoàn hảo ở Thanh Thanh.

Không chịu được cảnh người khác khóc lóc, tôi vội đưa tay lau nước mắt cho Thanh Thanh rồi ghét sát bên tai cô bé nói: “ Nghe lời ta đi, em hãy về phủ họ Hạ đợi ta ! Em quên mất ta là ai rồi sao? Cẩn thận hai tên đáng ghét bên cạnh cửa sổ ấy, đừng để chúng đi theo em ! “

“ Không cho phép nói thì thầm, mau đi theo chúng ta về nha môn ! “ Tên quan sai lắm chuyện lạnh lùng cất ngang.

“ Đây quan sai đại ca, ta nói mấy câu tình cảm với người phụ nữ của mình trước khi biệt li không được sao?”

Xung quanh lại một lần nữa rộn vang tiếng cười.

Tuy rằng nói đùa, tôi vẫn không quên đưa lời an ủi Thanh Thanh: “ Đợi ta, không cần phải lo lắng, ta sẽ nhanh chóng về thôi ! “ Tôi lại quay đầu, dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn tên mặt trắng và tên da đồng đang đứng cạnh bên: Hai tên khốn kiếp hãy nhớ kỹ cho ta !

[1] Là một trong những mưu kế hình thành rất sớm trong lịch sử. Ý tưởng của nó có thể tìm thấy trong sách của Lão Tử và Quỷ Cốc Tử. Diêu kế này nghĩa là: Muốn cho điều gì có rút lại thì hãy làm cho nó nở rộng ra, muốn cho ai yếu, trước hãy làm cho họ mạnh, muốn phế ai, hãy nâng người đó lên, muốn cướp lấy vậy gì, hãy cho nó đi đã.

11. Chương 11: Cơn Đau Tim Đột Phát

Lúc đến phủ Thuận Thiên, trước khi mất tên nha sai bắt tôi quỳ xuống trước mặt Phủ doãn, tôi liền quyết định ra tay hành động trước, tôi vẫy tay ra hiệu cho tên Châu Quốc Đống ngồi trên nha đường, ý bảo ra phía sau nói chuyện. Ban đầu, hần còn cho rằng tôi định hối lộ, tỏ vẻ thanh quan liêm khiết, quyết có chết cũng không mang, khiến cho người ta nhìn mà buồn nôn. Khi biết tôi hoàn toàn không có ý hối lộ, hần lập tức trở mặt không nhận người. Vốn dĩ tôi còn định cho hần một cái cớ để hạ đài oanh liệt, cho “ tên đầu heo” biết được mình là ai, vậy mà kết quả khiến tôi vô cùng thất vọng, bởi vì tôi đánh giá quá cao hần ta.

Không ngờ, hần dám sai người tống tôi vào đại lao phủ Thuận thiên, lúc này tôi liền bóc râu giả trên mép xuống, giận dữ thét lớn: “ Châu Quốc Đống, người mau lau sạch rỉ mắt đi, mở to mắt chó của nhà người xem ta rốt cuộc là ai?”

Sau khi Châu Quốc Đống nhìn rõ tôi là ai, hần sợ hãi đến mức quỳ rạp xuống đất, xin tha tội liên hồi, đồng thời không ngừng nạt nộ mất tên thuộc hạ vô tích sự.

Thấy vậy, tôi quay qua giả người tốt: “ Kẽ không biết không có tội, bọn họ làm vậy đều là tận tâm tận lực, đáng được ban thưởng.”

Châu Quốc Đồng cùng đám thuộc hạ nghe vậy bắt đầu đưa lời nịnh nọt, còn tôi chẳng có nhiều thời gian rảnh rỗi nghe mấy lời ngổ ngẩn của bọn chúng, liền cầm lấy chiếc Thượng huyền nguyệt của mình ngẩng đầu quay người bỏ đi.

Sau khi rời khỏi phủ Thuận Thiên, đột nhiên nghĩ tới việc chưa mua màu nước để vẽ chân dung cho Nhược Lan, tôi lập tức bước vào một cửa tiệm có tên “ Tích Mặc”.

Trong lúc chường quầy chuẩn bị đồ theo danh mục của tôi, tôi đưa mắt nhìn ra tứ phía, thường thức những bức họa trong tiệm. Nói thật lòng, tôi không hiểu mấy bức họa này cho lắm, lúc dạy tôi về tranh vẽ cổ điển, bố đã giảng cho tôi rất nhiều, nào là công bút, tả ý, bát mặc, bạch miêu [1]... Có điều tôi chỉ biết mỗi tổ miêu. Sau khi hội họa trên máy tính phổ cập, tôi lại học thêm cách vẽ tranh bằng chuột vi tính, cho nên, trình độ hội họa của tôi chỉ dừng lại ở một người có chút hoa tay. Có điều, tôi cảm thấy vẽ mỹ nhân là một việc vô cùng thú vị nên đặc biệt thích thú. Mimi lê quý đôn

Sau khi mua xong mọi thứ, đang tính rời khỏi quầy, đột nhiên tôi nhìn thấy một bức tranh. Có lẽ, do thích vẽ mỹ nữ nên tôi có phản ứng theo bản năng trước những bức tranh vẽ mỹ nhân.

Đây là bức tranh không có triện cũng chẳng có bút danh. Trong đó vẽ một thiếu nữ vận y phục trắng, người này nghiêng mặt nên không nhìn rõ dung mạo, đứng dưới gốc mai, như đang nhảy múa. Trong bức tranh này, chiếm tỉ lệ lớn nhất không phải thiếu nữ áo trắng mà là rừng mai phía sau, cả bức tranh đều tràn ngập sắc mai. Trong rừng mai mờ mờ hiện lên một gác nhỏ hai tầng, cho dù nét bút mờ ảo, mơ hồ tôi cũng có thể nhận ngay ra đó chính là Li Hiên. Tôi lại nhìn thêm một lúc nữa, góc phải phía trên bức tranh có đề hai câu thơ: “ Khẽ nhảy mai tựa tuyết. Tương tư thiên lí tằm.”

Trong đầu tôi đột ngột hiện ra ba chữ “ Bạch Ánh Tuyết” . người thiếu nữ trong bức tranh này không ngờ lại là Bạch Ánh Tuyết. Cảm giác phẫn nộ bất giác trào lên trong tôi, tại sao nàng ấy có thể nhảy múa dưới gốc mai đó, thậm chí có người còn tình nguyện vẽ tranh cho nàng ta? Còn tôi, chỉ vì muốn thưởng thức vườn mai một cách đơn thuần mà cánh tay trái thành ra thương tật nửa tháng trời. Cách đối đãi này đúng là cách nhau một trời một vực!

Á! Đột nhiên, trái tim tôi thất lại, đau đớn dữ dội, lại là thứ cảm giác đó. Cơn đau lan tới từng đầu ngón tay, thân người tôi cũng vì vậy mà run lẩy bẩy, cả người không lạnh nhưng cứ thấy đặc biệt khó chịu. Tại sao mỗi lần gặp phải sự vậy hoặc chuyện gì liên quan đến Thượng Quan Tầm, tôi đều có cảm giác này chứ? Hay là linh hồn của Hạ Chi Lạc đang dần tỉnh lại? Hạ Chi Lạc à, Hạ Chi Lạc, cầu xin cô đấy, liệu có thể bớt yêu hấn một chút được không? Để cho tôi được sống vui vẻ!

Một lúc lâu sau, trái tim tôi mới cảm thấy dịu lại cơn đau đớn. Phụ nữ vốn nhỏ nhen, thế nên tôi lại càng phải có thù tất báo. Ngược mắt lên nhìn bức tranh lần nữa, tôi quyết định phải mua nó về, rồi xé nát thành trăm mảnh ngay trước mặt Thượng Quan Tầm, để giải mối hận trong lòng. Nghĩ vậy, tôi liền cất lời hỏi: “Chường quầy, bức tranh đó ông định bán thế nào?”

Chường quầy lập tức nhướn mày, hớn hờ đáp: “Ấy da! Vị công tử này, ngài đúng là thật có mắt nhìn, đây chính là tác phẩm của đương triều Tam hoàng tử Thụy vương gia đó, còn về giá tiền...không thể nào thấp được.”

“Chường quầy, ông đúng là nói nhiều quá, mau ra giá đi!” Đánh bóng sản phẩm sao? Tôi đương nhiên là biết bức tranh này do đích thân Thượng Quan Tầm vẽ rồi, nếu không thì tôi mua nó về làm gì?

“Công tử, xem ngài nói kìa. Thế này nhé, nể tình ngài luôn ủng hộ chuyện làm ăn của bốn tiệm, giá tiền sẽ tính rẻ hơn một chút, đúng một giá, năm ngàn lượng được chưa?”

“Năm ngàn lượng? Ông định ăn cướp giữa ban ngày à? Cũng chẳng phải ngự bút của Hoàng thượng, lại dám đòi nhiều tiền như vậy. Huống hồ thật giả còn chưa biết rõ.”

“Công tử, câu này ngài nói không đúng rồi, bốn tiệm làm ăn thật thà, xưa nay chưa từng lừa gạt khách hàng, nếu như bức tranh này là giả, tôi có thể tặng cả cửa tiệm này cho ngài luôn.” Mimi lê quý đôn

“Tôi cần cửa tiệm ông làm gì? Ông cứ giữ lại mà dùng, thế nhưng tôi nói cho ông biết một sự thật, bức tranh này là hàng nhái.”

Chưởng quầy nghe vậy lập tức đưa ra lời phản bác: “Không thể nào, ta xin lấy kinh nghiệm nhiều năm làm nghề đảm bảo, hai hàng chữ này đích thực là bút tích của Thụy vương gia.”

Thấy vậy tôi liền hỏi: “Chưởng quầy, ông bị u mê rồi sao? Làm gì có ai vẽ tranh lại không đóng triện, không viết tên lên chứ?”

“Ấn triện? Viết tên?” Ông chủ cau mày trầm tư, vài giây sau lại nói: “Không thể nào, đây tuyệt đối không phải là hàng nhái.”

“Chưởng quầy, ông làm nghề này nhiều năm như vậy, chắc chắn phải biết thế nào gọi là kiểm chứng đúng không? Hay là tôi sẽ kiểm chứng cho ông xem nhé!”

“Điều này...”

“Một giá duy nhất, năm lạng, bán hay không?”

“Năm...năm lạng, công tử, ngài mặc cả, trả giá kiểu gì vậy? Ngài cố tình đến đây làm loạn đúng không?”

“Năm lạng ấy, đã đủ cho bách tính thường dân sống qua nửa năm rồi đó.”

“Không bán, công tử, ngài cầm đồ của mình rồi mau mau rời khỏi đây đi.”

“Ta chịu bỏ năm lạng để mua thứ hàng nhái này đã là nể mặt ông lắm rồi đó, ông cần tiền hay là cần mạng hả? Nếu như ta đến Thụy vương phủ tố cáo, ông chết là cái chắc!”

“Đây tuyệt đối không phải là hàng nhái!”

” Đây chính là hàng nhái. Ông thử nghĩ xem, bức tranh của Thụy Vương gia tại sao lại tùy tiện lưu truyền ra ngoài như vậy? Ông đã bị người bán tranh lừa rồi. nếu để truyền ra bên ngoài, cẩn thận cái đầu trên cổ cũng không giữ được. Mau lên nào, gạt đầu, ta sẽ trả tiền luôn!”

Chỉ một phút sau, tôi đã mua được bức tranh đó với giá năm lạng bạc. Trong lòng chưa nguôi hết giận, tôi xách theo một đồng đồ linh khinh, tiến thẳng về phủ Hạ.

Vừa bước vào cửa lớn Hạ phủ, trong tôi bất giác trào dâng một thứ cảm giác vô cùng buồn thương! Tôi biết thứ cảm giác này không phải của tôi, mà là của Hạ Chi Lạc. Thượng Quan Tầm yêu thích ai thì có liên quan gì đến tôi chứ? Tôi chẳng qua chỉ chịu ảnh hưởng từ kí ức của Hạ Chi Lạc mà thôi. Tuy rằng, tôi vẫn thường xuyên tự nhắc nhở bản thân như vậy, thế nhưng thứ cảm xúc ấy chẳng chịu buông tha cho tôi, cứ ám ảnh không nguôi, khiến tôi thật buồn bã! Mimi lẻ quỳ đôn

Sau khi dùng bữa tối tại Hạ phủ, tôi quay về căn phòng mà Hạ Chi Lạc đã ở trước khi xuất giá. Nhìn chăm chăm vào bức tranh Thượng Quan Tầm vẽ Bạch Ánh tuyết, tôi ngây lạng người đi. Thực đúng là nực cười, nếu như hẳn ta đã thích nàng ấy đến vậy, tại sao lại để bức tranh này lưu lạc ra ngoài, rồi cứ thế để mặc cho người ta tùy tiện trả giá, mua bán?

Bạch Ánh Tuyết trong bức tranh đáng vẽ kiểu diễm lay động lòng người, tuy rằng nét vẽ mơ hồ, nhưng tôi có thể cảm nhận được lúc nghiêng mặt nhìn sang, nàng ta nhất định đang mỉm cười thẹn thùng, ánh mắt long lanh, đương nhiên là nhìn về phía người đang vẽ bức tranh này. Vẽ đẹp cổ điển thoát tục kiểu này là thứ mà tôi chỉ có thể nhìn mà ngưỡng mộ.

Nhưng nhìn xem, nàng ta có cái gì ghê gớm chứ? Nếu như so về sự gợi cảm, quyến rũ với tôi, nàng ta nhất định là xách dép mà chạy theo không kịp. ” Hầy!” Rốt cuộc tôi đang muốn làm gì chứ? Tại sao lại phải giữ bức tranh này, nhàn rồi đem ra chọc tức chính mình thú vị lắm sao? Hya là chê vận mệnh mình quá dài, cuộc sống quá đổi bình an? Nên xé nát hay đốt nó đi nhit? m” Hầy!” Dầu sao đây cũng là bức tranh tôi phải bỏ ra năm lạng bạc để mua về, làm vậy không phải tiền của tôi theo đó mà tan biến đi sao? Nghĩ tới đây, tôi cực kỳ ảo não, không hiểu tại sao lúc đó lại kích động mua bức tranh khiến người ta đau lòng này về cơ chứ.

Tôi đang nghĩ xem nên xử lý bức tranh này thế nào cho hợp lí thì bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa. Lúc cửa mở ra, là Hạ Trọng Đường, chắc vì trước đó thấy tôi có điều bất thường, nên ngài tới đây xem sao.

Nhìn thấy tôi, Hạ Trọng Đường liền hỏi: "Lạc nhi, con làm sao thế? Hôm nay cứ đứng ngồi không yên. Há? Từ khi nào con biết thưởng thức tranh họa thế này? Không tệ, không tệ đâu!"

"Ha ha, không có đâu ạ!" Vừa giả ngốc, tôi vừa cuộn bức tranh trong tay lại rồi vứt nó vào một bình hoa gần đó.

"Sao vậy?" Hạ Trọng Đường nghi hoặc lên tiếng.

Nhìn khuôn mặt hơn bốn chục tuổi rồi mà vẫn anh tuấn của Hạ Trọng Đường, tôi lại nhớ đến bố mình. tuy rằng bố tôi không đẹp trai, không trẻ trung như ngài nhưng lúc nào cũng nói chuyện với tôi nhẹ nhàng, tình cảm như ngài đang nói vậy, thực sự quá giống! Chính vì vậy mà hôm nay tôi để cho ngài được làm bố tôi một lần, tận hưởng chút tình cảm cha con ấm áp. Mimi lê quý đôn

Tôi mỉm cười nói: "Phụ thân con không sao cả!"

Hạ Trọng Đường lại hỏi: "Muộn thế này rồi, sao con không về Vương phủ đi?"

Người đó liệu có lo lắng đến sự sống chết của tôi không? Hẳn chẳng mong tôi vĩnh viễn đừng quay lại ấy chứ!

Tôi cố ra vẻ bình thản, mỉm cười đáp: "Không sao đâu ạ! Trước khi ra khỏi Vương phủ con đã nhắn lại rồi, sẽ về muộn đôi chút!"

12. Chương 12

Hạ Trọng Đường thấy vậy khẽ cau mày nói: "Lạc Nhi, con đã gả cho người ta rồi, đã là người trưởng thành, sau này hành sự phải ra dáng người lớn một chút. Đừng có ngang ngạnh như trước kia nữa."

Thôi xong, bố tôi cũng luôn nói một đồng đạo lí lằng nhằng thế này, xem ra Hạ Trọng Đường đúng là quá giống bố tôi, cứ thích hành hạ đôi tai của tôi mãi không ngừng.

"Lạc Nhi, lúc con về đây, thứ cuốn gọn trong miệng lụa là gì thế?"

"Dạ, là một cây đàn thôi ạ."

"Ừm, xem ra cũng thật có chút tiến bộ rồi, không những biết thưởng thức tranh, lại còn biết học đàn nữa. Trước kia mới bao nhiêu tiên sinh về dạy cho con, nhưng con không chịu học hành tử tế, khó khăn lắm mới đánh được đàn tranh. Ừm, lại đây, đánh một khúc cho phụ thân nghe nào, để phụ thân xem kĩ nghệ của con có phải tiến bộ hay không?"

"Hả?" Tôi bỗng quên khuấy mất, Hạ Chi Lạc chỉ biết đánh đàn tranh. Nhưng trình độ không hề kém như Hạ Trọng Đường nói mà rất tuyệt. Làm sao đây, tôi hoàn toàn không đánh được đàn tranh, hơn nữa lúc này đâu thể nào dựa vào chút kĩ ỨC trong đầu mà đánh được?

"Phụ thân, cứ đánh mãi một loại nhạc cụ thế này chẳng hay chút nào. Con đánh cho phụ thân nghe bằng cây đàn mà con vừa mua về nhé, để người xem con gái mình lợi hại thế nào, không phải chỉ biết một loại nhạc cụ thôi đâu!" Tôi hứng thú lấy cây Thượng Huyền Cầm trong bọc ra, thử vài âm, sau đó liền ngồi xuống chuẩn bị tấu khúc "Đồng niên" cho Hạ Trọng Đường nghe, nhưng ngay lập tức nhận ra nét mặt của ngài khác lạ, hai mắt ngài chăm chăm nhìn vào cây đàn trong tay tôi. Lẽ nào ngài cũng biết đây là Thượng Huyền Cầm của nước Huyền Vũ sao? Tôi cho rằng ngài chỉ biết đôi chút về nguồn gốc của cây đàn này, thêm vào đó, ngài lại là cha của Hạ Chi Lạc, đánh đàn cho phụ thân của mình nghe tại phủ nhà, chắc không vấn đề gì cả. Thế nhưng, khi thấy những nét biến đổi trên khuôn mặt của Hạ Trọng Đường, tôi biết sự việc không hề đơn giản như mình nghĩ.

"Phụ thân, người làm sao thế?" Tôi cất lời hỏi, muốn xác định lại thật rõ ràng.

"À, không có gì cả" Ngài định thần lại, giả vờ như không có chuyện gì.

Càng nói không sao, thì lại càng có vấn đề. Không đợi Hạ Trọng Đường lên tiếng, tôi liền đánh khúc “Đồng niên”, vừa đánh vừa hát, có điều thay đổi chút lời ca, nếu không e là Hạ Trọng Đường nghe không hiểu.

Khúc nhạc kết thúc, khuôn mặt Hạ Trọng Đường khẽ co giật rồi ngài lạnh lùng hỏi một câu: “Lạc Nhi, con học đánh loại đàn này từ lúc nào?”

“Từ rất lâu, con đã biết đánh rồi, không phải phụ thân đã mời các gia sư về dạy cho con sao? Lúc đó không hề có loại đàn này, nhưng gia sư đã dạy bằng cách vẽ lại hình dáng cây đàn. Sau đó, con cứ theo đó mà học, dần dần thành quen thôi. Người làm sao vậy phụ thân?” Tôi tiện miệng bịa ra một câu chuyện.

“Sau này, con không được đánh loại đàn này trước mặt bất cứ người nào khác nữa biết không! Con hãy để cây đàn này lại chỗ ta, không nên mang về Vương phủ. Cũng đã muộn rồi, con hồi phủ đi, kéo Tam hoàng tử lại cho rằng chúng ta không biết giữ lễ tiết.” Hạ Trọng Đường đột ngột chuyển sang thái độ lạnh lùng, nghiêm nghị nói.

“Phụ thân, con đánh đàn này thì sao chứ? Người cấm con có phải vì đó là đồ dâng của nước Huyền Vũ hay không?”

“Nếu như con đã biết cây đàn này là của nước Huyền Vũ, tại sao còn mua nó?” Hạ Trọng Đường khẽ cao giọng hỏi.

“Phụ thân, người chẳng phải là người dễ dàng chịu ảnh hưởng của miệng lưỡi thế nhân, tại sao giờ lại không cho con mang nó đi?” Khó khăn lắm tôi mới có được nó.

“Ta làm như vậy cũng vì muốn tốt cho con thôi.”

“Phụ thân, con thích cây đàn này. Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy, con đã thích nó rồi.” Nếu như không mang được cây đàn này đi, chẳng phải việc đến phủ Thuận Thiên ban ngày của tôi là uống công tốn sức hay sao? Huống hồ, mục đích tôi mua cây đàn này chính là vì ở một không gian xa lạ thế này, nó giúp tôi mãi mãi không bao giờ quên được cha mẹ thân yêu của mình.

“Lạc Nhi, ta cảm thấy mệt mỏi quá, con hãy quay về đi!” Hạ Trọng Đường nói xong lời này, nhanh chóng quay lưng cất bước. Cây Thượng Huyền cầm trên tay tôi cũng bị cưỡng quyết cầm theo.

Cây Thượng huyền cầm của tôi...

Lúc tôi về tới Thụy vương phủ đã là giờ Dậu. Quả nhiên, mọi chuyện đúng như những gì tôi đoán, cả Vương phủ vẫn như bình thường, hoàn toàn không có ai quan tâm tới việc Hạ Chi Lạc đi đâu, làm những việc gì. Cho dù tôi có chết ở bên ngoài, đoán chắc cũng phải đến khi sự việc xong xuôi, họ mới biết chuyện rồi đến dọn xác mang về mà thôi. Tên thị vệ mở cửa vừa nhìn thấy tôi đã vô cùng kinh ngạc, có lẽ hẳn hiểu kì vì không biết tôi xuất phủ lúc nào, tại sao đến giờ này mới quay về.

Về tới phòng, tôi bảo Thanh Thanh chuẩn bị nước nóng, để tắm cho thoải mái, gột sạch mọi buồn phiền, xui xẻo gặp phải trong ngày hôm nay. Tắm xong, tôi khổ sở lau khô mớ tóc dài, trong lòng ai oán nghĩ, làm người đã vất vả, làm phụ nữ lại càng vất vả hơn! Trước kia, tôi từng cố gắng hết sức để nuôi một mái tóc đen nhánh dài mượt, thế nhưng chưa khi nào để quá được hai vai. Bây giờ hay rồi, đã có mái tóc dài hằng mơ ước, nhưng lúc này tôi chợt nhận ra, đây đích thực là một chuyện khá phiền phức! Nhìn xem, vừa đặt móng ngồi xuống, tôi liền đề luôn lên đuôi tóc, tóc kéo căng da đầu, hết sức đau đớn! Tôi nghĩ, hôm nào rảnh rỗi, nhất định mình phải cắt ngắn mái tóc này đi mới được. Chứ để mỗi ngày cứ ngồi lên đuôi tóc thế này, sớm muộn gì tóc tôi cũng sẽ rụng sạch mất thôi.

Đang mãi miết lau khô mái tóc, bên tai bất chợt truyền đến tiếng sáo từ phía xa xa. Chăm chú lắng nghe, không đúng, tiếng sáo đáng ra phải cực kì trong sáng, trong khi âm thanh này lại có vẻ trầm mà uyển chuyển, lặng lẽ mà xa xăm. Đích thị là tiếng tiêu rồi!

Khúc nhạc này tôi nghe rất quen, trong tâm trí bỗng hiện lên một dải kí ức. Đây vốn là khúc nhạc mà Hạ Chi Lạc thích nhất, có tên “Phượng cầu hoàng”. Những lúc nhàn rỗi, cô ấy luôn đánh khúc nhạc này. Lại nghe kĩ hơn, tình cảm trong khúc nhạc vọng tới lắng đọng mà dạt dào, mang theo cảm giác u sầu, dường như còn ẩn chứa cả nỗi niềm tâm sự của người thổi tiêu nữa.

Phượng cầu hoàng? Giữa lúc nửa đêm canh ba đi thổi khúc nhạc này, phải chăng đang nhung nhớ người tình? Tôi nhếch miệng mỉm cười đầy gian tà rồi cầm chiếc sáo vừa mới mua, chạy ra ngoài Liên Hiên, cố gắng thổi vài nốt phá âm, giống như đoạn nhạc đột biến khi các sát thủ đột ngột xuất hiện giữa các vở nhạc kịch. Quả nhiên, bị tiếng sáo của tôi phá ngang, tiếng tiêu của đối phương cũng dừng hẳn. Nhưng chỉ một lúc sau, tiếng tiêu kia lại tiếp tục vang lên, tôi ngang ngược, cố ý làm loạn tâm trí người khác thêm một lần nữa, liền lấy sáo đặt bên môi, thổi thêm vài âm phá bình. Trong màn đêm đen tối, bỗng nhiên vang lên tiếng sáo của tôi, vô cùng chói tai, tiếng tiêu kia lại đột ngột dừng lại. Sau đó, không nghe thấy tiếng tiêu vang lên thêm nữa.

Tôi đứng bên ngoài đợi rất lâu, cảm thấy bản thân mình thật vô vị, sau khi tự khinh bỉ mình một hồi, tôi quyết định quay về phòng, lên giường đi ngủ.

Đêm đó, tôi ngủ rất bất an! Tôi mơ thấy bố mẹ mình, họ đang không ngừng oán trách tôi: “Tục ngữ nói rất đúng, muốn con tự sinh, muốn tiền tự kiếm, con muốn đi thì đi đi, cứ coi như chúng ta đã uống công nuôi dạy con suốt bao nhiêu năm nay!”

Không phải đâu, con hoàn toàn không hề muốn ra đi, trong lòng con, chỉ có bố mẹ mới là bố mẹ ruột của con.” Thế nhưng cho dù tôi có giải thích, khóc lóc thế nào, họ cũng chỉ lắc đầu than thở. Sau đó hai người quả quyết quay lưng bỏ đi. “Xin đừng, bố mẹ, con không muốn đâu, xin hai người đừng đi!” Tôi cố gắng chạy đuổi theo, nhưng bóng hình bố mẹ tôi càng lúc càng mờ ảo.

Đột nhiên khuôn mặt Dương Hải Đào, người bạn trai cũ xuất hiện trước mặt tôi: “Lạc Bảo, cô cho rằng tôi thật sự thích cô sao? Nếu như không phải thấy cô trông cũng ưa nhìn, có thể mang ra ngoài cùng đi chơi, cô nghĩ tôi sẽ tốn nhiều thời gian với cô vậy ư? Tôi chẳng qua chỉ muốn chơi đùa với cô một chút. Cô đứng thực là biết cách làm bộ, đến bây giờ cũng chưa cho tôi động vào người. Cô giả bộ trong sáng gì chứ? Trên người cô có chỗ nào chưa bị lũ lưu manh kia động tới? Lại còn tỏ ra bằng thanh ngọc khiết [1], cũng chẳng biết bây giờ còn trinh tiết hay không nữa?”

Tôi lập tức nộ khí xung thiên, chỉ thẳng vào mặt hắn quát lớn: “Dương Hải Đào, cái đồ khốn nạn, tôi nguyện rửa anh, sinh con trai không có mông, sinh con gái không có mặt, chẳng bằng loài cầm thú! Tôi hôm nay nhất định phải chém chết anh mới thôi!”

Cũng không biết trên tay tôi từ khi nào đã xuất hiện một con dao thái thịt, tôi liền giơ tay lên chém về phía Dương Hải Đào. Chính là lúc đang định chém xuống thì bàn tay tôi liền bị nắm chặt lại, tôi ngược đầu lên nhìn người đang nắm tay mình, không ngờ lại là Thượng Quan Tầm.

“Hạ Chi Lạc, cô lại phát bệnh thần kinh sao? Cô đã giết chết mẫu thân ta, giết chết A Tử, giết chết Ánh Tuyết, vậy còn chưa đủ sao? Rốt cuộc cô còn muốn giết bao nhiêu người nữa?”

“Cái gì? Giết người sao?” Tôi nhìn vào con dao trong tay mình, từ lúc nào đã máu me be bét. Tôi vô cùng hoảng sợ, vứt con dao đi, vội vã nói: “Không, ta không hề giết người!”

“Cô đã giết người rồi! Cô đã giết người rồi...”

“Không, ta không làm, không làm, không làm, không làm...”

Một chuỗi những cơn ác mộng triền miên khiến tôi ngồi bật dậy, tỉnh khỏi giấc mơ. Trên trán còn lấm tấm đầy mồ hôi, ướt cả mái tóc, tôi đưa tay lau mồ hôi, lại đưa tay đặt lên lồng ngực, từ từ điều chỉnh khí huyết. May mà đây chỉ là một cơn ác mộng!

Tôi khoác tấm áo choàng lên người rồi bước đến bên cửa sổ. Bên ngoài, trời đã dần sáng, chắc cũng sang giờ Thìn. Theo thói quen nghỉ ngơi bấy lâu nay của tôi, vào giờ này, Thanh Thanh vẫn chưa tới đánh thức tôi.

Tôi mở cửa phòng, gọi Thanh Thanh chuẩn bị nước để rửa mặt. Tuy bây giờ đã là một Vương phi cao cao tại thượng, ăn uống, đi lại đều có người hầu kẻ hạ, thế nhưng tôi vẫn có chút không quen, vẫn tự mình làm hầu hết những việc vặt vãnh, để Thanh Thanh nghỉ ngơi đôi chút.

Hiếm khi lại có ngày đầu sớm như hôm nay, ánh nắng bên ngoài cửa sổ thật tươi sáng, trong trẻo, rất thích hợp để rèn luyện thân thể. Tôi liền tìm một bộ y phục rộng rãi, lại dùng mấy miếng lụa buộc vào ống tay áo, ống quần, sau đó chia mái tóc thành hai phần, tết gọn lại, để ra trước ngực, rồi từ tốn chạy dọc theo bờ

hồ. Đương nhiên, tôi cũng không quên dặn dò Thanh Thanh, đợi khi nào tôi chạy xong hãy chuẩn bị nước nóng để tôi tắm rửa.

Không khí trong lành, hương hoa thơm ngát, cảnh sắc mê hồn, thế nhưng lòng tôi bỗng nặng trĩu, hoảng hốt vì nhớ lại chuỗi ác mộng đêm qua. Thi thoảng gặp mấy a hoàn, thị vệ, nhưng ai nấy đều tránh tôi như tránh tà. Chủ nhân của thân thể mà tôi đang tạm trú vốn chẳng khác gì ác quỷ. Thế nên người hầu trong vương phủ chỉ cần nhìn thấy tôi là như gặp phải rắn độc mãnh thú. Ngoại trừ Thanh Thanh, Nhược Lan cùng mấy a hoàn thân thiết, tôi chẳng có lấy một người để trò chuyện tâm sự. Điều đáng buồn cười chính là, tôi còn có một “ ông xã” tuyệt sắc vô song nhưng lại cực kì căm ghét tôi. Thượng đế ơi, ngài đích thực là dành nhiều “ ưu ái” cho con quá!

Cứ nghĩ tới việc bố mẹ đang đau khổ vạn phần vì mất tôi, ngày ngày nước mắt vòng quanh là lòng tôi lại đau đớn tột cùng! Tại sao tôi lại hấp tấp như vậy chứ? Đã hai bảy tuổi đầu rồi, đi qua đường lẽ nào không biết nhìn đèn giao thông? Nghĩ đi nghĩ lại, không biết có phải kiếp trước tôi đã tạo nghiệt gì không mà kiếp này gặp phải báo ứng?

Vừa chạy, tâm trí tôi vừa mãi suy nghĩ, hai mắt không biết từ khi nào đã long lanh ngấn lệ, cuối cùng không kìm được, những giọt nước mắt cứ đua nhau lăn xuống đôi gò má. Tôi thật sự muốn quay trở về thế giới trước kia của mình. Tôi nhớ bố mẹ, nhớ những món ăn mà họ vẫn làm, nhớ lời ru ngủ của hai người, nhớ cả đám bạn thân thiết có thể làm loạn khắp trời nam đất bắc, nhớ cảm giác được cùng họ đi dạo phố cho tới khi đôi chân tê dại mới thôi, nhớ những lúc đi hát karaoke với bạn bè, say sưa đến độ khản đặc giọng. Tôi còn nhớ cả những bộ phim Hàn lãng mạn, sốt mướt, những bản nhạc mang hơi hướng hiện đại, còn cả thế giới mạng thần kì, những game online kì ảo.. Tôi nhớ tất cả mọi thứ của cuộc sống hiện đại, nhớ lắm...nhớ lắm

Khoảnh khắc đó, bao đau đớn, uất ức tích tụ trong trái tim tôi bỗng nhiên trào dâng ra ngoài. Nước mắt đầm đìa, chảy cả vào miệng, là vị mặn chát hay cay đắng, rốt cuộc tôi cũng chẳng phân biệt được nữa!

Trái tim tôi càng lúc càng đau nhói, như có bàn tay đang bóp chặt lấy nó, nỗi đau trên đầu ngón tay cũng dần dần trở nên dữ dội rồi nhanh chóng truyền đi khắp góc ngách trong cơ thể. Tôi biết tôi tiêu rồi, bệnh tim của tôi lại tái phát!

Lúc dừng bước, tôi phát hiện mình đã đứng trước Li Hiên. Tôi bất đắc dĩ tựa vào gốc mai trước mặt, trong đầu vô duyên vô cớ hiện lên hình ảnh của Bạch Ánh Tuyết đang không ngừng nhảy múa trước gốc mai, còn Thượng Quan Tầm thì nhìn nàng ta mỉm cười. Hạ Chi Lạc, tôi hận cô vô cùng, tại sao vào lúc này còn khiến tôi nhớ đến cảnh tượng đó chứ? Nó làm cho cảm xúc trong tôi càng khó khống chế và kìm nén hơn trước.

Các đầu ngón tay tôi đột nhiên co lại, cánh tay cũng bất giác thu về phía lồng ngực, cả thân người tôi rúm ró vì đau đớn. Tôi biết, nếu không khống chế được cảm xúc của bản thân lúc này, biểu hiện tiếp theo chính là toàn bộ phần cơ mặt sẽ bị tê dại, hô hấp khó khăn, tiếp đó thì cả cơ thể tôi sẽ liên tục co giật. Đến lúc ấy mà không có ai tới giúp, chắc chắn tôi chỉ còn biết nằm đó chờ chết mà thôi! Tôi không muốn chết, tôi thật sự không muốn chết, cho dù xui xẻo thế nào cũng được, khổ cực thế nào cũng xong, tôi không muốn lại chết đi một lần nữa. Thật sự không muốn chút nào.....

Thế nhưng quanh đây hiện giờ chẳng có một bóng người, tôi biết phải làm sao đây?

“ Người là a hoàn của phòng nào thế? Không có chuyện gì tại sao lại chạy tới đây khóc lóc hả?” Là giọng nói của Thượng Quan Tầm.

Là giọng nói của anh ta, không sai, tôi được cứu rồi!

Tôi kích động ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Tầm, cảm xúc theo đó cũng hưng phấn lên khá nhiều. Thật không ngờ tôi chẳng hề e ngại càng bật khóc to hơn, toàn thân tôi vào lúc đó cũng có giật liên hồi.

Tôi không thể chịu đựng nổi nữa, nỗi đau đớn này nằm ngoài khả năng chịu đựng của tôi! Thân thể tôi cuối cùng cũng mềm nhũn ra, ngã vật xuống đất. Đúng lúc tôi sắp sửa ngã xuống thì Thượng Quan Tầm ôm chôn lấy tôi

“ Là cô?” Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt hết sức kinh ngạc.

Thân thể tôi lại không ngừng co giật, không thể nói chuyện, hô hấp cũng càng lúc càng trở nên khó khăn, tôi chỉ biết nằm trong lòng hắn, há miệng thật to, liên tục hít thở không khí mà thôi.

” A.. ư... a.” Cả người tôi vẫn tiếp tục co giật.

Thượng Quan Tầm thấy tôi như vậy, liền bỏ qua thành kiến trước kia, vội vã hỏi: ” Cô làm sao vậy? Tại sao lại bị thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?”

Cường độ co giật của tôi mỗi lúc một nhanh, hô hấp ngày một khó khăn, tôi bắt lực, mở to hai mắt long lanh đầm lệ, nhìn chăm chăm về phía Thượng Quan Tầm.

13. Chương 13

Thượng Quan Tầm lại hỏi: “Hạ Chi Lạc, cô nói nói gì đi chứ! Rốt cuộc cô bị làm sao hả?”

Thượng Quan Tầm không ngừng lay hỏi, tôi lại càng cảm thấy tốt cùng căng thẳng. Thượng Quan Tầm, anh bị bại não hả? Anh đã bao giờ nhìn thấy người nào toàn thân co giật mà vẫn có thể nói chuyện bình thường không?

Khó khăn lắm tôi mới hít được một hơi thật sâu, sau đó thu hết sức lực còn lại trong người cố gắng nói ra vài từ: “Nhân trung...ấn mạnh...vào...hồ...khẩu...ấn mạnh...” Lúc này toàn bộ khuôn mặt và bờ môi tôi đều đã tê dại, cứng đờ...

Thượng Quan Tầm nghe tôi nói xong, lập tức đưa tay giữ lấy phần cằm của tôi rồi dùng ngón tay cái ấn mạnh vào nhân trung. Ngay cả huyết hồ khẩu nằm trên cánh tay phải của tôi cũng nhanh chóng được Đồng Vô ấn mạnh, trước khi ấn Đồng Vô còn tôn kính nói: “Vương phi nương nương, thuộc hạ xin đắc tội!”

Cái tên khốn Thượng Quan Tầm không nói được một câu lễ độ, lại còn không biết thương hoa tiếc ngọc, hắn dùng sức rất mạnh ấn vào nhân trung của tôi. Tôi thật sự sợ rằng, hắn sẽ ấn cả hàm răng tôi trôi tuột vào bụng mất.

“Ừm...ừm...” Đau chết đi được, tên khốn này không thể nhẹ nhàng hơn được sao? Đau quá đi mất, đừng có ấn nữa, tôi dùng sức tàn lực kiệt lắc đầu.

“Hạ Chi Lạc, rốt cuộc cô đang làm gì thế hả? Muốn ta ấn vào huyết nhân trung, vậy mà cô cứ lắc đầu qua lại thế này, ta làm sao mà ấn được?”

“Ừm...ừm...a...heo...ừm...ừm...ừm...a...heo...”

“Hạ Chi Lạc, rốt cuộc cô muốn như thế nào hả? Hoặc là cô nói câu gì đó, hoặc là đầu cô đừng có cử động nữa, heo cái gì mà heo?”

Thượng Quan Tầm, anh là đồ đầu heo, huyết nhân trung của tôi bị anh ấn như vậy làm sao mà mở miệng nói chuyện được?

“A...ừm...a...ừm...” Tuy rằng nhân trung đang bị ấn mạnh, không khí đối với tôi vẫn vô cùng quan trọng, bất luận thế nào, tôi vẫn phải hít thở mới được.

“Người phụ nữ này hình như có một khoảng thời gian không gây chuyện gì là toàn thân lại không khỏe hay sao ấy?”

“Ừm...a...a...ừm...”

“Phiền cô đừng có khóc lóc nữa, trước tiên hãy khống chế cảm xúc của bản thân lại đi!” Khẩu khí của Thượng Quan Tầm cực kỳ đáng ghét.

“Vương gia, có phải vì người ấn vào huyết nhân trung của Vương phi mạnh quá, cho nên Vương phi không thể nào nói chuyện được không?” Đồng Vô thông minh đưa ra ý kiến.

Thật không ngờ bộ não của Đồng Vô lại không hề ngô nghê như thân hình, đúng là phải cảm ơn trời đất!

“Thật sao?” Thượng Quan Tầm nhìn tôi đầy nghi hoặc.

“Ừm...ừm...” tôi ra sức gạt đầu, đúng thế, Đồng Vô nói không sai chút nào.

“Tại sao cô không nói sớm?” Sắc mặt của Thượng Quan Tầm có phần gượng gạo, ngón tay ấn trên huyết nhân trung của tôi cũng được buông lỏng ra....

Tôi như thoát được đại nạn, tham lam hít thở không khí. Dần dần, cơ thể tôi cũng bình ổn trở lại, cuối cùng không cần phải há miệng để hít thở nữa, nhưng khí huyết trong người vẫn chưa ổn định, lồng ngực vẫn phập phồng không ngừng, giống như thể đang sụt sùi khóc vậy.

Thượng Quan Tầm đưa lời quan tâm, giọng hỏi: “ Thế nào? Đã đỡ hơn chưa?”

“ Ừm....hu....hu...” Tôi thở dài một tiếng, đã có thể ổn định lại tâm trạng, thế nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn xuống hai má.

“ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại biến thành bộ dạng quỷ quái này?” Thượng Quan Tầm cau mày nhìn tôi, hỏi.

Đúng thế, trông tôi lúc này thật sự quỷ quái, thậm chí vô cùng xấu xí, trước đó còn bị ai đó nhận nhầm thành người hầu. Rốt cuộc tại sao tôi lại biến thành bộ dạng quỷ quái này? Lẽ nào tôi phải nói với hắn rằng, vì mùa xuân đến rồi, chó mèo, động vật đều bắt đầu phát dục, cho nên vừa sáng ngày ra, tôi cũng phải ra ngoài hoạt động thân thể. Sau đó, khi nhận ra bản thân hoàn toàn thất bại, không có bất cứ người đàn ông nào yêu thương, vì vậy mới khóc lóc, cảm xúc không ổn định, lại thêm vận động mạnh nên cơn đau tim bộc phát. Sau cùng, vốn dĩ đã có thể dần dần điều chỉnh ổn định lại nhịp tim nhưng vì nhìn thấy hắn nên cảm xúc lại đột ngột trở nên kích động, khiến cơn đau tim bùng tái phát. Hắn thực sự muốn tôi nói như vậy sao?

Tôi ngược đời mắt nhắm lệ nhìn thẳng vào mắt hắn, muốn xem xem trong đó cảm xúc của hắn lúc này là phần nộ hay thực lòng quan tâm, thế nhưng lại bị đôi mắt sâu như hồ nước của hắn cuốn hút. Ban đầu tôi chẳng có chút cảm tình nào với hắn, nhưng bởi vì hắn vừa diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân khá xuất sắc, cộng thêm vẻ đẹp trai chết tiệt sẵn có, khiến cho trái tim tôi khẽ khàng rung lên. Thôi bỏ đi, từ nay tôi sẽ làm đại nhân không chấp kế tiểu nhân vậy.

“ Cảm ơn nhiều.” Lúc này tôi chẳng có nhiều lời để nói với hắn.

“ Cô...” Ánh mắt của Thượng Quan Tầm đột nhiên trở nên si mê. Chúng tôi cùng lúc nhìn nhau “ đắm đuối.”

“ Tầm ca ca!” Một giọng nữ trong trẻo bất ngờ vang lên, cắt ngang giây phút trầm lặng giữa tôi và Thượng Quan Tầm.

Tôi quay đầu lại thì thấy một bóng hồng đang tiến nhanh về phía mình. Là Hoa Thanh Lâm, em gái Hoa Thanh Thần. Thêm một cô nàng nữa á! Thượng Quan Tầm không khác gì Hạ Chi Lạc.

Hoa Thanh Thần ẹo à ẹo ợt đi sau Hoa Thanh Lâm, vừa đi vừa ném tới một câu rõ là vô duyên: “ Ồ, Tầm, từ khi nào ngài bắt đầu hái hoa đại bên đường vậy?”

Thượng Quan Tầm chẳng buồn để tâm đến hắn, quay sang nhìn tôi: “ Có thể cử động được không?”

“ Ừm.” Cơn đau khi nãy đã giảm vò và lấy đi nửa phần sức lực trên cơ thể tôi. Giờ tôi thật không muốn nói chuyện, cũng chẳng muốn động dậy gì thêm, chỉ có thể từ từ hít thở không khí mà thôi....

Bỗng cả cơ thể nhẹ bẫng, tôi kinh ngạc ngược mắt lên nhìn Thượng Quan Tầm, không ngờ hắn bế bồng tôi lên rồi nhanh nhẹn bước về hướng Li Hiên.

“ Tầm ca ca...” Hoa Thanh Lâm cuối cùng đã chạy đến chỗ chúng tôi, khi nhìn thấy bộ dạng hết sức khổ sở của tôi liền nói: “ Tầm ca ca, người này là ai thế?”

Thượng Quan Tầm vừa định mở miệng liền bị Hoa Thanh Thần ngắt lời: “ Thượng Quan Tầm, hôm nay hình như ngài có gì đó rất kì lạ thì phải? Ta nhất định phải xem xem tiểu nha đầu đó rốt cuộc là ai, mà lại có thể khiến ngài nửa ôm nửa bế giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Thậm chí còn muốn đưa vào trong Li

Hiên nữa.”Chính vào lúc Hoa Thanh Thần thò đầu tới nhìn, Thượng Quan Tầm liền lên tiếng: “Hoa Thanh Thần, nếu như phụ nữ trong Hoàng cung Đại viện không ai đến tìm người chữa bệnh thì hãy đi đến cửa thành Đông Hoa bày hàng, tin chắc đám phụ nữ ở đó sẽ sắp xếp thành hàng dài tới tận cửa thành Tây Hoa để chờ người khám bệnh đó!”

Hóa ra Thượng Quan Tầm cũng độc mồm độc miệng ra phết! Ha Ha! Nếu không phải lúc này khí huyết của tôi chưa ổn định, tay chân bất lực, tôi nhất định sẽ nhảy dựng lên bật cười thành tiếng. Nhưng giờ tôi chỉ có thể nhịn cười, khẽ ho vài tiếng.

Thượng Quan Tầm thấy vậy, lo lắng gặng hỏi: ” Cô vẫn ổn chứ?”

Tôi điều chỉnh lại khí huyết, hít một hơi thật sâu, đáp: ” về Liên Hiên, cảm ơn.”

Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt đầu nghi hoặc, mãi lúc sau đôi môi vẫn mím chặt, chẳng nói thêm gì, sau cùng ôm tôi đi về hướng Liên Hiên.

” Tầm ca ca, đợi muội với.” Hoa Thanh Lâm chạy theo sau, cất tiếng gọi.

” Tầm, nàng ấy....nàng ấy là a hoàn của Liên Hiên sao?” Hoa Thanh Thần suy ngẫm một hồi rồi thẳng thốt lên tiếng: ” Không xong rồi. Ngài cứ bế nàng ấy thế này, nàng ấy không bị người phụ nữ điên cuồng Hạ Chi Lạc lột mấy lần da mới lạ đấy.”

Lời Hoa Thanh Thần vừa dứt, Thượng Quan Tầm liền dừng bước, vòng tay bế tôi bắt giác siết chặt lại. Hắn cúi xuống nhìn tôi, qua ánh mắt ấy tôi không tài nào đọc nổi cảm xúc của hắn hiện giờ. Thượng Quan Tầm lúc này dường như cao đôi mày, có lẽ hắn đang vô cùng hối hận vì đã cứu tôi. Không cần nói thêm, ba chữ ” Hạ Chi Lạc” chẳng khác nào tử huyết trên người Thượng Quan Tầm , và cả tôi nữa. Tôi đành nhắm nghiền hai mắt lại, quyết không nhìn hắn thêm nữa, chỉ có cách này mới tốt cho cả tôi với hắn.

14. Chương 14

Rất nhanh sau đó, Thượng Quan Tầm lại tiếp tục cất bước, bên tai tôi vang lên giọng nói có phần bức bối của hắn: “Hoa Thanh Thần, nếu như người thật sự nhàn rồi, vậy phiền người cùng đến Liên Hiên chuẩn y xem sao.” Nói xong, hắn không dừng chân thêm một lần nào nữa.

Tôi nằm gọn trong vòng tay của Thượng Quan Tầm, theo bước chân đều đều của hắn, toàn thân tôi bỗng bình yên, vô cùng thoải mái, thì ra cảm giác được người đàn ông bế gọn trong lòng là thế này đây. Tuy tôi đã từng hẹn hò với Dương Hải Đào hơn nửa năm trời, có ôm, có hôn, thế nhưng tên khốn đó thường hay sờ soạng linh tinh trên người tôi, sau đó khiến tôi phải tức giận đẩy hắn ra xa. Kết quả mỗi lần như vậy, hắn đều ra về trong bức bối. Có lẽ phải ngay từ bắt đầu, tôi đã không ưa tên khốn Dương Hải Đào cho lắm, vì thế mới có phản ứng kịch liệt đến như vậy. Nhưng lúc này, vòng tay Thượng Quan Tầm lại cho tôi một cảm giác bình an , không có bất cứ tạp niệm nào khác, thật sự dễ chịu và thoải mái...

Vì tôi qua ngủ không được ngon giấc, lại cộng thêm sự giãy vò của cơn đau vừa rồi, tôi cảm thấy quá đổi mệt mỏi, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu xuống, tôi nép sát khuôn mặt vào lồng ngực hắn, nghe rõ tiếng nhịp tim của hắn mãi thế này mà ngủ thiếp đi

Thế nhưng, mộng đẹp mãi vẫn chỉ là mộng đẹp, đến rất nhanh và cũng đi cũng rất chóng!

“Tiểu thư, người làm sao thế?” Giọng nói của Thanh Thanh khiến tôi bất đắc dĩ phải mở mắt ra.

Thượng Quan Tầm đặt tôi lên giường, Thanh Thanh nhanh chóng bước lại, đỡ tôi nằm dựa vào đầu giường, cẩn thận vén lọn tóc dính trên khuôn mặt tèm lem đầy nước mắt của tôi, sau đó cô bé mới khom người thi lễ trước Thượng Quan Tầm, cung kính lên tiếng:”Nô tì tham kiến Vương gia, Hoa đại nhân, Hoa tiểu thư”

Hoa Thanh Thần Bất giác thét lên kinh hãi:”Nàng ấy...nàng ấy...là Hạ Chi Lạc sao?”

“Ừm” Thượng Quan Tầm lạnh lùng đáp một tiếng, rồi nói tiếp: “Người mau bắt mạch giúp xem, rốt cuộc nàng ta bị bệnh gì?”

Hoa Thanh Thần nghe xong câu nói này, lại càng cảm thấy kinh ngạc, dường như muốn nói: “Ngài, Thượng Quan Tầm, nếu như ngài có tình cảm nồng thắm với tiểu nha đầu nào đó thì còn tin được. Nhưng thật không ngờ người mà ngài quan tâm lại là Hạ Chi Lạc.”

Thượng Quan Tầm chẳng hề để tâm đến việc Hoa Thanh Thần đứng phía sau đã há miệng to đến mức có thể nhét vừa vài quả trứng gà, chỉ bình thản thuật lại triệu chứng, và bộ dạng của tôi khi bệnh tim tái phát....

Lúc nghe Thượng Quan Tầm tường thuật lại, Hoa Thanh Thần thu lại vẻ mặt bất mãn trước đó, đến bên giường tôi tận tâm theo đúng khẩu hiệu “lương y như từ mẫu”. Sau khi nói một câu “thất lễ”, hắn định cầm tay phải của tôi lên chuẩn mạch thì liền bị tôi né tránh, đáp lại: “Không cần đâu, cảm ơn người.”

“Vương phi?” Hoa Thanh Thần nhìn tôi bằng ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Không chỉ Hoa Thanh Thần mà tất cả những người có mặt trong phòng thấy biểu hiện đó đều đưa mắt nhìn về phía tôi vừa hiếu kì, vừa kinh ngạc, khiến tôi cảm thấy áp lực vô cùng, đành phải đưa lời giải thích: “Bây giờ đã không sao rồi, chỉ cảm thấy rất mệt, muốn nghỉ ngơi một lúc thôi”

“Hạ Chi Lạc, ta thấy người rất cố chấp, ngang ngạnh. Nửa tháng trước bị Sí diễm chướng của Tầm làm bị thương cánh tay, cũng không cho người khác chữa trị, lần này không ngờ cũng vậy. Căn bệnh của người rốt cuộc là vì lý do gì, tự bản thân người hiểu nhất. Ta vẫn giữ một câu nói như trước không hề thay đổi, mạng là của bản thân người, có muốn chữa trị hay không tùy theo ý nguyện của người.” Con người Hoa Thanh Thần tuy rằng phong lưu, đa tình, bị tôi liệt vào hạng đàn ông cực phẩm xấu xa, thế nhưng thái độ của hắn dành cho người bệnh đích thực là đáng tán thưởng.

Tôi cúi đầu không đáp, Hoa Thanh Thần nói đúng, cơ thể của tôi chỉ có tôi là người nắm rõ, thấu hiểu nhất. Ở thời hiện đại, tôi bị bệnh tim, nhưng không ngờ khi nhập hồn vào cơ thể của Hạ Chi Lạc, tôi vẫn mang theo linh hồn mình cả chứng bệnh cũ. Ông trời à, ngài đối xử với tôi thật sự “không bạc” chút nào!

Y thuật hiện đại phát triển là vậy, vẫn có rất nhiều người chết vì một số chứng bệnh liên quan đến tim mạch như cơ tim co cứng, nhồi máu cơ tim... Huống hồ tôi cũng không phải là bệnh tim mãn tính, chỉ là vào những lúc quá đổi vui mừng, hoặc bị thương mới bị như vậy thôi. Có rất nhiều chuyện, đôi khi chẳng thể nào nói rõ nguyên nhân được. Vào giây phút này, tôi thật sự không muốn để hắn chữa trị, tôi không muốn để họ nhìn ra điểm yếu đuối của bản thân.

Tôi tựa vào đầu giường, quay mặt vào trong, không nhìn ai thêm nữa, chỉ nhẹ nhàng đưa lời dặn dò Thanh Thanh: “ Thanh Thanh, đi chuẩn bị bồn nước nóng tới đây, ta muốn tắm rửa!”

Thanh Thanh nghe vậy liền nhẹ nhàng khuyên tôi: “ Tiểu thư, người hãy để Hoa đại nhân bắt mạch cho người đi!”

“ Tiểu thư...”

“ Tầm, ta cũng đành bó tay thôi.” Hoa Thanh Thần cảm khái cất lời.

“ Hạ Chi Lạc, nếu như sau này cô muốn chết, phiền cô hoặc là chết ở Liên Hiên, hoặc là chết ở nơi nào xa xa một chút, đừng có vô duyên vô cớ chạy đến Li Hiên của ta, để rồi phát cơn thần kinh như thế thêm một lần nữa!” Thượng Quan Tầm đứng lặng một bên này giờ, vừa mở miệng là thốt ra những lời khó nghe.

Hai tay tôi khẽ run lên.

Thượng Quan Tầm nói xong cũng xoay người rời khỏi.

“ Tầm ca ca, đợi muội với!” Hoa Thanh Lâm lập tức đuổi theo ra ngoài.

Chỉ còn mỗi Hoa Thanh Thần là vẫn đứng bên giường tôi, kiên trì không có ý định bỏ cuộc, hắn muốn bắt mạch cho tôi.

“Bọn họ đã đi hết rồi, người còn chưa đi sao? Lẽ nào ở lại đây để thưởng thức cảnh Thụy Vương phi ta tắm rửa?” Trái tim tôi lại bắt đầu đau đớn, lần này hoàn toàn không phải vì căn bệnh kia, có điều bản thân tôi cũng không hiểu rõ cuộc nguyên nhân vì sao lại thế.

“Người.. quả thực là không còn gì để nói nữa rồi!” Hoa Thanh Thần lộ khí xung thiên, tiếp đó quay người bỏ đi....

“Tiểu thư, người hà tất phải làm như vậy!” Thanh Thanh đương nhiên cũng không thể nào hiểu được suy nghĩ của tôi, đưa lời cảm khác.

“Thanh Thanh, chuẩn bị xong nước chưa?”

“Thanh Thanh sẽ đi chuẩn bị ngay đây ạ!” Thanh Thanh vội vã đi ra.

Một lát sau, tôi đã ngâm mình trong làn nước nóng bốc hơi nghi ngút. Khi nước nóng nhẹ nhàng bao bọc cơ thể, mọi cảm giác mệt mỏi, rệu rã trước đó đều lập tức tan biến. Tôi xoa tóc ra, ngụp lặn trong nước vài giây, lúc không nín thở được nữa mới ngẩng đầu, ngoi lên khỏi mặt nước. Những lọn tóc ướt nhoẹt đầy một lần nước trượt xuống khuôn mặt, xuống cằm, rồi ngực tôi, sau đó hòa lại vào thùng nước.

Khi hai mắt đều đã trở nên mờ ảo, tôi nhớ lại từng cảnh tượng trước đó, trong lòng bất giác cảm thấy thật lạc lõng. Không thể để bản thân đau lòng thêm nữa, không thể để tình trạng này tiếp tục xảy ra, nếu như tôi vẫn muốn sống vui vẻ, bình an. Đúng thế, sống một cách an vui, khỏe mạnh!

Nước nóng dần nguội đi, tôi bước ra khỏi bồn tắm, mặc vào tấm áo mỏng rồi bước lên giường. Thanh Thanh thấy tôi toàn thân vẫn còn ướt đã leo lên giường, vừa cằn nhằn tôi, sao không biết thương tiếc bản thân, vừa bước lại lau thật khô mái tóc cho tôi.

Sau khi mọi việc kết thúc, tôi nằm xuống giường, hai mắt nhắm nghiền, Tôi cần phải nghỉ ngơi tử tế, có như vậy cơ thể mới nhanh chóng khỏe lại được.

Khi tỉnh dậy, trời đã quá trưa, giấc ngủ dài khiến cho tinh thần tôi cực kỳ sảng khoái, dễ chịu. Thanh Thanh đã dặn nhà bếp mang lên mấy món mà hàng ngày tôi thích ăn nhất. Sau khi ăn xong, tôi liền bảo cô bé hện Nhược Lan đến đình Quan Liên bên hồ sen. Còn tôi mang theo dụng cụ vẽ tranh, một ít trà cài tóc và vài bộ y phục mà tôi cho là phù hợp với khí chất của Nhược La, rồi đến thẳng đình Quan Liên.

Trông thấy tôi, Nhược Lan hỏi thăm ngay tình hình sức khỏe của tôi ra sao, tôi đáp lại là ổn rồi và bắt tay luôn vào thiết kế tạo hình cho cô ấy, Ban đầu bảo cô ấy mặc y phục mà tôi mang đến nhưng cô ấy liên tục từ chối, rốt cuộc bị tôi ép vào phòng, khoác lên mình bộ y phục nhảy múa bằng lụa. Sau đó Nhược Lan bị tôi lôi ngược ra đình Quan Liên, tiếp tục “công cuộc hành hạ” khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy.

Tôi phát hiện ra màu phấn ở thời cổ đại thật quá ít, ngoại trừ mấy màu hồng, đen, xanh lục, xanh lam ra thì chẳng còn màu nào khác. Chưa đợi Nhược Lan đồng ý, tôi liền trộn ít màu vẽ vàng với màu lam khổng tước rồi đánh mắt cho cô ấy, còn chấm thêm ít phấn hồng lên môi rồi cảnh cáo cô ấy không được mở miệng, nếu không nuốt bột màu vào sẽ không tốt cho sức khỏe.

Làm xong kiểu tóc, chỉnh trang phục lại lần cuối, tôi bắt đầu công cuộc vẽ mỹ nhân của mình. Tôi vẽ liên tục cho tới khi hoàng hôn, nhưng vẫn còn vài chỗ chưa xong nên tôi tính buổi tối sẽ châm đèn hoàn tất, ngày mai là có thể đưa đi đóng khung rồi.

15. Chương 15

Màn đêm dần buông, tôi quay sang dạo dò Thanh Thanh điểm thêm vài ngọn đèn. Trong phòng tuy có sáng hơn một chút nhưng so với những bóng đèn tiết kiệm năng lượng ở thời hiện đại thì còn kém xa đến mười vạn tám ngàn lần. Tôi đột nhiên nhớ ra một việc, vội tìm kiếm trong ngăn kéo một hồi, sau cùng tìm được mấy chiếc gương của Hạ Chi Lạc. Tôi đem chúng ra đặt trước đèn, cả căn phòng lập tức sáng bừng lên. Thanh Thanh thấy vậy kinh ngạc đến há hốc miệng, ngay người nhìn tôi chăm chú.

Tôi chuyên tâm dùng bột màu vàng tô màu cho bộ y phục lụa sáng nay Nhược Lan mặc. Đột nhiên, tôi lại nghe thấy tiếng tiêu tối qua vang lên, vẫn là khúc “Phượng cầu hoàng” đó. Tôi đặt bút sang một bên, nghe ra tiếng tiêu lúc này không còn bi ai như hôm qua nữa, mà dường như ẩn hiện trong đó còn thêm ý đợi chờ, mong mỏi. Lẽ nào tiếng sáo quý quái của tôi tối qua đã khiến người đó bất ngờ nhớ nhung?

Tôi khoác thêm tấm áo choàng rồi bước ra ngoài Liên Hiên, đứng bên hồ sen. Ánh trăng rọi xuống mặt hồ, khê rung động theo từng gợn sóng, thi thoảng tôi còn trông thấy bóng liễu điệu đà trong gió, xa xăm truyền tới tiếng côn trùng kêu rả rích. Thật không ngờ cảnh tượng dưới trăng bên ngoài Liên Hiên lại khiến con người ta đắm say đến vậy! Đúng là một đêm trăng thanh hoa đẹp!

Tôi vẫy tay gọi Thanh Thanh, ra hiệu cô bé mang cây sáo của tôi đến. Tôi dùng tiếng sáo chói tai cất ngang khúc “Phượng cầu hoàng” kia lần nữa. Tiếp đó, tôi liền thổi khúc “Đêm hoa đẹp trăng tròn”, tiếng sáo vang vọng, thanh thoát phá vỡ màn đêm im lìm trong Thụy vương phủ...

Tôi cảm thấy bản thân mình có chút vô duyên, ở đâu có thói cất ngang mạch tâm tư của người khác vào lúc họ đang nhớ nhung tình nhân thế này. Nhưng thật sự tôi chỉ muốn nói với con người đang “phát dục” vào lúc canh ba nửa đêm kia rằng, muốn được “Phượng cầu hoàng”, ngoài việc thẹn thùng, ý tứ thì vẫn nên nhiệt huyết, bùng nổ để có thể dùng cảm thổ lộ tâm tư của mình.

Tấu xong nốt cuối cùng trong khúc “Đêm hoa đẹp trăng tròn”, tâm trạng của tôi cũng trở nên thoải mái một cách lạ thường! Nhớ đến bức tranh Nhược Lan còn chưa hoàn thành, tôi liền quay lại phòng. Nếu như hôm nay bức tranh không hoàn thành, ngày mai không thể đưa đi lồng khung, như vậy thì chẳng thể nào kịp dùng vào lễ tế Hoa Thần. Tôi nhất định phải khiến cô ấy bộc lộ nét đẹp chân thực của bản thân và có thể tìm cho mình một đức lang quân như ý.

Vốn dĩ màu sắc cơ bản của bức tranh đã ổn rồi, nhưng đến phần thân váy tôi nhận thấy màu phấn vàng đã hết. Trời ơi, tôi thật là ngốc nghếch khi chọn cho Nhược Lan một bộ y phục màu vàng! Bởi lẽ nước bột màu vàng ở thời cổ đại vô cùng quý hiếm. Không còn màu vàng, tôi đành bỏ qua phần váy, ngắm nghía một lượt thật kĩ càng những phần đã hoàn thiện.

Nhìn bức tranh, tôi thật sự cảm thấy tự hào về bản thân mình quá! Nhược Lan trong bức tranh ngồi bên một chậu hoa nở, ngênh xuân, mắt nhìn vào chiếc quạt nhỏ trong lòng bàn tay, biểu cảm lạnh như băng hiện lên cực kì nổi bật giữa cảnh vật xung quanh, khiến người ta mê mẩn đến mức không nở rời mắt đi nơi khác.

“Ôi đẹp quá, thật không ngờ Nhược Lan tỉ tỉ lại đẹp đến vậy!” Thanh Thanh nhìn bức tranh cơ bản đã hoàn thành của tôi, thốt lên đầy ngưỡng mộ.

“Ừm, Thanh Thanh, em cũng là một tiểu mỹ nhân đóv Đợi vài năm nữa, em trưởng thành rồi, ta nhất định sẽ tìm một người tốt cho em gửi gắm cuộc đời.” Tôi mỉm cười nói.

“Tiểu thư...” Thanh thanh thẹn thùng lên tiếng.

Tôi bất giác đưa lời luyến tiếc: “Đáng tiếc là đã hết nước bột màu vàng rồi! Xem ra ngày mai ta lại phải đến Tích Mặc một chuyến.”

“Tiểu thư, người không đề thơ trên bức tranh này hay sao?” Thanh Thanh đột nhiên đưa ra kiến nghị.

“Đề thơ sao? Ừm không tệ, ý kiến hay!”

Tôi liền đổi sang một chiếc bút khác, vừa chấm mực, trong đầu đã hiện lên bài “Oán tình” của Lí Bạch:

“Người đẹp cuộn rèm châu

Ngồi lặng đôi mày chau

Chỉ thấy ngấn lệ ướt

Nào biết giận ai đâu” [1]

Thanh Thanh đọc xong, kinh ngạc lên tiếng: “Tiểu thư, bài thơ này người đã dạy Thanh Thanh rồi. Bài thơ nói về một người con gái, bên bức rèm châu, dường như đang nhớ nhung, đợi chờ một ai đó. Cứ ngồi mãi, ngồi mãi, đôi mày vì vậy mà chau chặt lại, hai má không biết từ lúc nào đã ướt đầm lệ nhòa, trong

lòng không biết đang hận người nào hay hận chính bản thân..... Thế nhưng tiểu thư, Nhược Lan tí tí đâu có khóc, tại sao người lại biết câu “ Chỉ thấy ngấn lệ ướt” chứ?

“ Ừm, em đúng là có thể dạy dỗ được! Tuy rằng trên khuôn mặt Nhược Lan không hề có lệ ướt, nhưng em hãy nhìn hình ảnh của Nhược Lan trong bức tranh này đi, đôi mày không phải cũng đang chau lại hay sao? Ta bảo Nhược Lan nhìn vào chiếc quạt, vậy nhưng lúc ta vẽ, ta nhận thấy, Nhược Lan không hề nhìn vào cây quạt đó, mà thần tình đang ở tận nơi đâu vậy.”

Thanh Thanh nghe vậy, hỏi thêm: “ Rõ ràng tí ấy đang nhìn vào chiếc quạt đấy thôi, tại sao lại không phải? Vậy thì tí ấy đang nhìn cái gì?”

Tôi lấy cán bút ấn nhẹ vào chiếc mũi nhỏ của Thanh Thanh: “ Nha đầu ngốc, em còn nhỏ, em hiểu được bao nhiêu về chuyện tình cảm nam nữ chứ? Nhược Lan đang nghĩ đến đàn ông, ngốc ă!”

“ Hả? Làm gì có chuyện đó? Nhược Lan tí tí mới đến Thụy Vương phủ hơn một năm, thời gian em ở đây lâu hơn tí ấy rất nhiều nhưng em chưa từng nhìn thấy tí ấy thân thiết với một người đàn ông nào khác.”

“ Vậy còn trước đó một năm thì sao? Em có hiểu không? Ngốc thế!” tôi thuận tay dùng chiếc bút vẽ hai vòng tròn lên hai má của Thanh Thanh.

“ Thế nhưng tiểu thư, tại sao người lại hiểu được chứ?”

“ Ừm là bởi vì ta thông minh tuyệt đỉnh, có thể quan sát được những chi tiết nhỏ nhất.” Dứt lời, tôi lại vẽ thêm vài đường trên khuôn mặt cô bé.

“ Đúng thế, nghe tiểu thư nói vậy, em cũng cảm thấy Nhược Lan tí tí thường xuyên ngồi một mình nhìn miếng ngọc bội ngầy lặng người, khi nhắc thấy có người đi tới, liền vội vã cất đi.”

Hả, ngọc bội? Hôm nào tôi phải tìm cô hội xem miếng ngọc bội đó mới được. Để xem rốt cuộc người đàn ông nào lại khiến cho Nhược Lan nhớ mãi không quên, rồi phớt lờ cặp mắt nồng nàn, si tình của Đồng Vô kia như vậy.

“ Tiểu thư?”

“ Hả?”

“ Người vẽ Nhược Lan tí tí đẹp quá đi mất, có thể vẽ cho em một bức được không?” Nửa câu sau Thanh Thanh nói lí nhí, xem ra là vì thiếu tự tin.

“ Được thôi! Em cũng muốn đem bức chân dung của mình tặng cho người mình yêu vào lễ tế Hoa thần sao?”

“ Không phải vậy ă!” Khuôn mặt của Thanh Thanh chợt đỏ bừng lên.

“ Tiểu nha đầu này thật đã động lòng xuân rồi! Có phải là muốn đem tặng cho tên Hoa Thanh Thần lẳng nhăng, đa tình kia không?” Tôi bất giác đưa lời chọc ghẹo cô bé.

“Hoa đại nhân? Không phải ă....không phải ă, người ta đâu có...” Giọng nói của Thanh Thanh càng lúc càng bé, khuôn mặt ửng đỏ lên, rõ ràng là “ không bức tự khai”

“ Muốn ta vẽ tranh cho em? Có thể được! Có điều mời em nhìn vào gương, xem liệu có nên vẽ ngay bây giờ hay không?” Tôi “ tốt bụng” đẩy chiếc gương đến trước mặt Thanh Thanh. Trong gương tức thì hiện lên khuôn mặt của Thanh Thanh đã bị tôi vẽ linh tinh.

“ Á, tiểu thư, người đáng ghét quá đi!” Sau khi nhìn vào gương, Thanh Thanh lập tức thét lớn rồi xông ra bên ngoài rửa mặt....

“ Ha ha...ha ha..” Tôi cũng theo ra bên ngoài, tựa người bên cửa, bật cười liên hồi.

Đúng vào lúc tôi đang cười vui vẻ nhất, một người mặc y phục màu trắng bỗng vụt qua.

“ Là ai?” Tôi kinh hãi thốt lên, muộn thế này rồi, không ngờ vẫn còn có người dám đến Liên Hiên này.

Không suy nghĩ nhiều, tôi liền đuổi theo, thế nhưng chưa được vài bước, bóng trắng đó đã vụt mất ngay trước mắt của tôi. Thật sự là quá nhanh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất tầm mắt tích. Đây chính là loại cao thủ vô lâm thường được chiếu trên phim sao? Chạy chậm như vịt bầu, vậy mà tôi dám hi vọng sẽ truy

đuổi được đối phương? Thực đúng là khó hơn lên trời! Rốt cuộc là ai nhỉ? Lẽ nào là khâm phạm nước Huyền Vũ bị quan phủ truy nã hôm qua? Bọn họ không nhanh trốn đi, còn chạy đến Thụy Vương phủ làm gì? Không phải chứ? Nếu đúng là hai người đó, vậy thì trị an trong Thụy Vương phủ này quá kém rồi!

Tôi đang mải suy nghĩ xem kẻ đó rốt cuộc là ai thì Thanh Thanh đã quay về, còn hỏi tôi chạy ra bên ngoài, ngày người làm gì.

“Không sao cả!” Tôi xua tay đáp.

Thôi bỏ đi! Có Thượng Quan Tầm ở đây, nếu Thụy Vương phủ xảy ra chuyện gì, hẳn chắc hẳn không thể khoan tay đứng nhìn. Có lẽ tôi vẫn nên quay về phòng nghỉ ngơi để ngày mai dậy sớm đến Tích Mặc mua thêm ít bột nước màu vàng thì hơn.

[1] Mĩ nhân quyền châu liêm/Thâm tọa tần nga mi/ Đản kiến lệ ngân tháp/ Bất tri tâm hận thù. Bản dịch được sử dụng của Khương Hữu Dụng.

16. Chương 16: Tái Ngộ Người Đàn Ông Mặt Trắng

Dù đã tự nhủ phải nhớ dậy sớm nhưng hôm sau tôi vẫn ngủ quên đến tận chính Ngọ. Chẳng buồn dùng cơm, tôi thay bộ y phục nam nhân, bảo Thanh Thanh mình sẽ sớm về rồi một mình ra khỏi Vương phủ.

Sau khi mua được bột nước màu vàng, vừa bước chân ra khỏi Tích Mặc, định quay về, tôi liền bị một tiểu ăn mày bắt cản đường. Tôi tiện tay đỡ lấy thằng bé, lại tốt bụng hỏi nó có bị thương không, nhưng thằng bé luôn miệng “xin lỗi” rồi chạy biến đi.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé vội vã bỏ đi đó, tôi đột nhiên nhớ đến những hình ảnh tương tự trong các bộ phim truyền hình thường xem, túi ngân lượng trên người kẻ bị đụng trúng thường không cánh mà bay. Theo phản xạ, tôi vội sờ phần thắt lưng của mình, quả nhiên túi tiền đã mất, ngân lượng của tôi đã bị trộm sạch rồi. Cái thằng nhóc con đó, học gì hay ho không học, lại học người ta làm kẻ trộm, thật là làm tôi tức chết mất!

“Người mau đứng lại cho ta!” Tôi tức giận vừa hét lớn, vừa nhanh chóng đuổi theo.

Đúng lúc sắp tóm được thì thằng bé lại nhanh nhẹn lén vào một con ngõ nhỏ. Khi tôi rẽ vào theo thì chẳng thấy nó đâu nữa, ngược lại chỉ thấy ba tên côn đồ mặt mũi bặm trợn, nhìn rất quen xuất hiện.

“Thụy vương phi, mấy huynh đệ này muốn gặp người một lần thật chẳng dễ chút nào!”

Nghe mấy lời tên khốn đó nói, tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không ngờ hắn chỉ nhìn qua đã nhận ra thân phận của tôi, xem ra hắn đã chuẩn bị rất cẩn thận trước khi tới đây.

“Ta nghĩ các người đã nhận nhầm người rồi. Ta không phải Thụy vương phi nào đó mà các người muốn tìm.” Tôi đương nhiên không thể vì chúng nhận ra mình mà dễ dàng nghe theo lời chúng được.

“Ha ha, người nói ta nên gọi người là Thụy Vương phi hay là Hạ đại tiểu thư đây? Đôi mắt của Vương Chính Xung này dù có tệ hại đến mấy, cũng không đến mức không nhận ra được Hạ đại tiểu thư đâu.”

Tôi cuối cùng cũng đã nhớ ra, tên khốn cầm đầu lũ côn đồ này tên Vương Chính Xung. Hai tên còn lại, một tên là Lí Bình, một tên là Trần Chiêu Quân. Ba kẻ này chính là những tay đánh thuê nổi danh nhất sông bạc Tự Ngân trong kinh thành. Bên cạnh việc lộng hành ở chốn sông bạc, bọn chúng còn thu phí bảo kê ở mấy dãy phố buôn bán trong kinh thành. Lần này tìm đến tôi chắc chắn bọn chúng không có ý tốt đẹp gì, người ta thường nói “người lành không tới, người tới không lành”. Nếu như bọn chúng đã nhận ra tôi, thì tôi cũng không cần thiết phải làm bộ làm tịch với chúng nữa: “Ta cứ tưởng là ai cơ, hóa ra lại là người. Nói đi, người tìm ta rốt cuộc vì chuyện gì?”

Vương Chính Xung nhếch miệng mỉm cười gian xảo: “Ây dô! Thụy vương phi, câu nói này của người khách khí quá! Ít nhiều gì thì mấy huynh đệ chúng ta cũng đã đợi người gần một tháng nay rồi.”

Tôi nghi hoặc lên tiếng: “Đợi ta một tháng rồi? Vì chuyện gì mà các người lại đợi ta những một tháng?”

“Ta nói này Thụy vương phi, người đúng là quý nhân nhanh quên chuyện, lại còn tính lầy lắt nhầy huynh đệ này ra làm trò đùa sao? Khoảng hai mươi ngày trước, người đã nói sẽ trả số ngân lượng còn lại cho chúng ta, tại sao đến giờ lại quên mất thế?” Ngữ khí Vương Chính Xung tỏ ra khó chịu hơn trước.

“Ngân lượng?” Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh Hạ Chi Lạc đang thỏa thuận gì đó cùng ba tên côn đồ này. Hạ Chi Lạc thậm chí đã trả trước cho bọn chúng năm trăm lạng bạc, còn hứa sau khi mọi chuyện hoàn tất sẽ trả nốt năm trăm lạng bạc còn lại. Thế nhưng rốt cuộc là vụ thỏa thuận gì thì tôi lại chẳng thể tìm thấy trong kí ức của Hạ Chi Lạc.

“Xung ca, huynh xem xem, Vương phi quên thật hay đang giả vờ vậy?” Tên Trần Chiêu Quần đứng bên cạnh bên nói với Vương Chính Xung.

Wương Chính Xung nhìn đồng bọn, xua tay ra hiệu chúng đừng nói nữa, sau đó quay sang bảo tôi: “Thụy vương phi, mấy huynh đệ này không cần biết người quên thật hay quên giả. Bây giờ ta nói thẳng cho người nghe luôn, hiện giờ chúng ta đang cần tiền gấp, chỉ chờ người trả nốt năm trăm lạng bạc như đã hứa để còn tới Hiệt Hương lầu uống rượu đây, người cứ liệu mà lo.”

Hạ Chi Lạc chết tiệt này! Không biết đã gây ra chuyện rắc rối gì, để tôi phải dọn bãi chiến trường cho nàng ta thế này? Mấy tên khốn trước mặt nếu không lấy được số tiền kia chắc là sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi đâu. Hơn nữa, bọn chúng cũng không phải là những kẻ dễ dây vào. Sự việc bại lộ, cùng lắm bọn chúng chỉ bị bắt vào đại lao, còn tôi thì sao? Tôi còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã thế cũng chẳng phải thần tiên để có thể dự liệu được mọi chuyện sau này sẽ diễn tiến thế nào. “Hầy” Lẽ nào tôi nhất định phải đưa nốt số tiền đó cho bọn chúng? Chuyện này xem ra không hề đơn giản, nếu đưa cho chúng rồi, khó đảm bảo sau này chúng sẽ không tìm đến đòi thêm nữa, vậy phải làm thế nào mới ổn đây?

“Thụy Vương phi, người đã suy nghĩ kĩ chưa? Mấy huynh đệ này tuy rằng luôn sống trong chốn sòng bạc, nhưng cũng chỉ quất tháo, dọa nạt người khác, chứ chưa từng làm những việc thất đức mà người sai bọ này làm đâu. Người nói xem, tại sao lại dễ quên đến vậy chứ?” Vương Chính Xung lại cộc nhả cất lời.

Chuyện thất đức? Chết tiệt! Tại sao tôi lại chẳng thể nhớ ra chuyện gì nhỉ? Tôi đành dùng kế hoãn binh, nói: “Đợi đã! Ta thật sự không nhớ ra chuyện gì mà các người vừa nói, huống hồ trong tay ta không có nhiều tiền như vậy.”

“Người?” Lí Bình hoàn toàn không hề tin lời của tôi, hần xông lên định đánh cho tôi một trận nhưng bị Vương Chính Xung ngăn lại.

“Ha ha, Thụy Vương phi, người không hổ danh là tàn ác, độc địa.” Vương Chính Xung đưa tay sờ cằm, nhìn sang phía tôi, sắc mặt đột nhiên thay đổi, tiếp đó lại nói thêm: “Hạ Chi Lạc, chúng ta nói thẳng luôn nhé, ngày kia chính là lễ tế Hoa thần, ai chẳng muốn gây ra những chuyện không hay vào khoảng thời gian tuyệt đẹp như vậy. Cho người thêm thời gian năm ngày nữa, cũng chính là ngày thứ ba sau lễ tế Hoa thần, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở ngay chỗ này. Đến lúc đó mà người vẫn không mang theo năm trăm lạng bạc cho bọn này, thì đừng trách bọn này không nể tình! Hừm, các huynh đệ, đi thôi!” Vương Chính Xung nói xong liền hùng hổ lôi theo Lí Bình và Trần Chiêu Quần ra khỏi con ngõ nhỏ, miệng vẫn còn nhắc mãi tới Hiệt Hương Lầu uống rượu, để lại tôi đứng ngây ngô một mình.

Tôi đang bị tổng tiền sao? Thật là xui xẻo! Thảo nào sáng nay vừa thức dậy xuống giường, mắt phải tôi đã nháy liên tục, biết ngay hôm nay ra ngoài chẳng gặp được chuyện gì tử tế, lại còn bị giật mất một túi tiền nữa chứ! À đúng rồi, còn thằng nhóc ăn mày đâu nhỉ? Nếu để tôi nhìn thấy nó lần nữa, nhất định sẽ đánh cho nó nỡ hoa mới thôi. Nghĩ vậy, tôi tức giận dùng dùng xông ra khỏi con ngõ nhỏ đó.

Vừa mới ra khỏi ngõ, tôi liền đụng phải một người, cú va chạm mạnh đến mức khiến đầu tôi ong ong, “sao bay đầy trời”. “Ày da...” Đau quá! Cái người này đứng ở đâu không đứng, nhất định phải chọn chỗ đầu ngõ thế này đứng hay sao? Rõ ràng là muốn để người khác đụng trúng mình mà!

“Là người?” Người bị đâm nhanh nhẹn cất tiếng.

Tôi xoa phần đầu bị đau của mình, ngược lên nhìn, hóa ra là tên đàn ông mặt trắng nhiều chuyện hôm trước. Tôi tức thì nhảy bật lên, chỉ thẳng vào mặt hắn quát: “Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, ta còn tưởng

là tên không có mắt nào đụng phải cơ, thì ra là tên khốn lười dài nhà người!”

“To gan! Làm gì có ai vừa mở miệng ra đã mắng chửi người khác như ngươi?” Thật không ngờ gã đàn ông da đồng đang đứng gần đó, tức giận dùng khí thế bức người tính dè nén tôi.

Tôi không chịu yếu thế, chỉ vào mặt tên đàn ông mặt trắng rồi nói thêm: “Lần trước nếu không phải người lắm mưu thì ta đã không bị bắt tới quan phủ rồi. Hừm! Mỗi lần gặp người là y như rằng gặp phải chuyện xúi quẩy!”

Tên đàn ông mặt trắng ngược lại vô cùng nho nhã đáp: “Vị tiểu huynh đệ này, ta nghĩ giữa chúng ta đã có hiểu lầm gì chẳng? Lần trước đúng là tại hạ không phải, lần này xin được tạ lỗi cùng huynh!”

“Chủ nhân!” Gã đàn ông da đồng hoàn toàn không đồng tình với việc chủ nhân của mình tạ lỗi với tôi.

Người đàn ông mặt trắng giơ tay ra hiệu gã đàn ông da đồng im miệng, sau đó lại quay sang tôi, hỏi: “Không biết lần này, tại hạ lại gây rắc rối gì cho vị tiểu huynh đệ vậy?”

17. Chương 17

Hắn không nhắc đã đành, vừa nói đến là khiến tôi tức lộn tiết: “Ngươi không nhắc, suýt nữa ta quên khuấy mất, ta đang đuổi theo một thằng nhóc ăn mày đã giật túi tiền của ta, liền bị người chặn mất đường. Tránh ra, tránh ra! Ta phải đuổi theo đòi lại túi tiền của mình mới được, không có thời gian ở đây lằng nhằng cùng ngươi đâu!” Tôi đưa tay đẩy người đàn ông mặt trắng sang một bên.

“Ngươi...” Gã đàn ông da đồng định vung tay đánh tôi liền bị người đàn ông mặt trắng chặn lại.

“Vị tiểu huynh đệ, xin hỏi có phải túi tiền này không?”

Nhìn thấy túi tiền màu tím trên tay của người đàn ông mặt trắng, tôi vội vàng cầm ngay lấy: “Đúng rồi, chính là cái này. Hả? vậy còn ngân lượng trong này đâu rồi?”

Người đàn ông mặt trắng bật cười, nói: “Ha ha, chắc vị tiểu huynh đệ này không cho rằng ta đã lấy ngân lượng của mình đấy chứ? Khi này ta và tùy tùng nhìn thấy một thằng nhóc ăn mày chạy ra từ con ngõ này, tiện tay vớt chiếc túi đựng tiền sang một bên. Đoán rằng có người bị cướp tiền, nên ta tới nhặt lên, không ngờ lại là của vị huynh đệ đây.”

“Hừm! Nếu đã nhìn thấy tên nhóc ăn mày đó, chắc ngươi cũng tiện thể “nhặt” luôn cả số tiền trong đó đúng không?” Tôi cố tình nhấn mạnh vào chữ “nhặt”

Người đàn ông mặt trắng cười lớn, xòe chiếc quạt giấy trong tay mình ra, đưa vài đường rồi nói: “Tại hạ không phải là bồ quái của quan phủ, không phụ trách bắt cướp.”

Tên khốn này, thật sự khiến cho người ta tức muốn phụt máu mà!

Tiếng “ọc ọc” đột ngột khê vang lên, cái bụng của tôi bắt nhả lên tiếng nhắc nhở. Từ sáng tới giờ tôi vẫn chưa ăn gì. Thật đúng là, lúc người ta xui xẻo thì uống nước lọc cũng có thể hóc xương!

Người đàn ông mặt trắng nghe thấy âm thanh đó, hiểu ý, lập tức đề nghị mời tôi đi dùng cơm thay cho lời xin lỗi. Tôi nghĩ một hồi, không ăn cũng phí, thế là cùng hắn tiến vào Thái Bạch Lâu, lầu lầu nổi tiếng nhất kinh thành.

Giống như lần trước, hắn chọn chỗ ngồi trên lầu hai, ngay sát cửa sổ. Người này hình như đặc biệt ưu ái vị trí này thì phải?

Ha ha, tôi nhất định phải đốt thật nhiều tiền của hắn mới được! Nhìn dáng vẻ của hắn chắc cũng thuộc dạng giàu sang phú quý, không “thịt” cũng phí! Nghĩ vậy tôi quay sang tiểu nhị, cất giọng: “Tiểu nhị, mau đem hết các món ăn nổi tiếng nhất ở chỗ các người lên đây cho ta nếm thử!”

“ Người có thể ăn hết nhiều món như vậy sao?” Gã đàn ông da đồng nghe tôi gọi món, trợn mắt lườm tôi nhưng đã bị người đàn ông mặt trắng ngăn lại.

“ Người hỏi làm gì? Ăn không hết ta sẽ gói mang về. Lẽ nào không được sao?” Tôi nhướm mày nhìn về phía người đàn ông mặt trắng.

“ Không sao cả!” Hần mỉm cười tươi tắn, từ tốn đáp lại.

Tôi tiện tay sờ lên đôi khuyên tai hình tròn đang đeo, sau đó nhìn người đàn ông đẹp trai với nước da trắng bệch trước mặt mình. Nho nhã, khiêm tốn, cộng thêm vẻ ngoài tuấn tú, dường như bao nhiêu ưu điểm của người đàn ông tuyệt vời đã bị hắn chiếm trọn cả. Ha ha, quả là một cực phẩm! Có điều hoàn toàn khác so với khí chất của Thượng Quan Tầm và Hoa Thanh Thần. Ông trời đúng là ưu ái cho tôi! Để tôi sau khi trùng sinh kiếp mới có thể gặp được bao nhiêu soái ca, khiến tôi được dịp bỏ mắt đường thân thể này!

“ Tiểu huynh đệ, hôm nay huynh đệ lại đổi sang một kiểu khuyên tai khác rồi sao?” Người đàn ông mặt trắng bật cười rồi hươ hươ tay trước khuôn mặt đang ngẩn ngơ nghĩ ngợi của tôi.

“ Hả?” Tôi định thần lại, trợn mắt lườm hắn: “ Người đừng có chỉ gà mắng khí, chứ ta là ái nam ái nữ, bản thân người cũng không phải mang bộ dạng ốm yếu thướt tha của Lâm muội muội [1] sao?”

Gã đàn ông da đồng tức đến độ nhảy dựng lên, muốn cãi nhau một trận cùng tôi, liền bị người đàn ông mặt trắng ấn ngồi xuống.

Người đàn ông mặt trắng chẳng những không tức giận mà còn cười đáp: “ Tại hạ Tề Khiêm, vị này là Tề Uy, tùy tùng của tại hạ. Không biết tôn danh đại tính của tiểu huynh đệ là gì?”

Tôi liền vượt hai cộng râu đáng yêu của mình rồi nhướn mày cất tiếng: “ Tại hạ chính là Tứ mi mao[2] Lục Tiểu Phụng.”

“ Bốn hàng lông mày? Ha ha.....ha ha” Người đàn ông mặt trắng vừa nghe tôi xưng danh lập tức bật cười, nói: “ Thì ra là Lục huynh!”

Nghe Tề Khiêm gọi tiếng “ Lục huynh”, trong lòng tôi thấy sướng rơn, Cổ Long à Cổ Long, câu “ Tứ mi mao – bốn hàng lông mày” của ông đúng là quá tuyệt!

Người đàn ông mặt trắng hớp một ngụm trà, đột nhiên lại hỏi: “ Lục huynh, sao huynh có cây đàn đó?”

Còn tôi đang muốn hỏi tại sao hắn lại biết cây đàn đó là Thượng huyền nguyệt: “ Vậy tại sao huynh lại biết tên của nó là thượng huyền nguyệt?”

Người đàn ông mặt trắng nhanh nhẹn đáp lời: “ Gia phụ cũng có một cây đàn như vậy. Không biết Lục huynh lấy cây đàn đó từ đâu? Hiện nay muốn mua cây đàn đó ở Kim Bích thật không phải dễ dàng. Thế nhưng, ta có thể dễ dàng nhận ra Lục huynh chưa từng tới nước Huyền Vũ.”

“ Hả?” Tôi nhìn hắn kỹ càng lần nữa, sau đó cũng hớp một ngụm trà, trầm ngâm suy nghĩ. Tình hình trước mắt vô cùng đặc biệt! Với kinh nghiệm “ đi thăm thú” nửa ngày tại phủ Thuận Thiên lần trước, chuyện lần này tôi không thể mượn danh phủ Hạ nữa, nghĩ vậy tôi liền hỏi vặn lại hắn: “ Vậy cây đàn của phụ thân huynh từ đâu mà có được?”

“ À nhiều năm trước có người tặng cho gia phụ.”

“ Ta cũng như vậy.”

Tề Khiêm nghe xong lặng người giây lát, rồi bật cười thành tiếng, sau đó chỉ hớp trà, trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Hắn dường như rất thích cười, hơn nữa nụ cười đó lại vô cùng tuyệt mỹ! Một lúc sau, hắn ngước mắt lên, mỉm cười tươi tắn hỏi tôi: “ Lục huynh, thật sự hơn hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa có vị cô nương nào yêu thích sao?”

Phụt.... Tôi suýt nữa thì phun hết ngụm trà vừa uống ra khỏi miệng. Người đàn ông này quả là “ độ hóng” rất cao!

“Huynh đúng là rất biết nghe ngóng đấy! Thôi được rồi, nể tình huynh đã mời ta bữa ăn thịnh soạn này, ta sẽ nói cho huynh biết. Đúng thế, năm nay ta đã hai mươi bảy tuổi rồi, chỉ còn ba năm nữa là trong ba mươi. Người ta thường bảo “tam thập nhị lập [3]”, thế nhưng đến nay, ta vẫn chưa hề gặp được người thật lòng yêu thương ta.” Nói đến đây, tôi nhận thấy giọng nói của mình đã thêm vài phần xót xa, bởi câu nói này xuất phát từ thực tế phũ phàng của chính tôi. Sống hai mươi bảy năm trên cuộc đời rồi, tôi vẫn là một bà cô già. Bây giờ tuy rằng ở trong thân xác Hạ Chi Lạc mới tròn mười chín, trẻ trung xinh đẹp nhưng đáng tiếc, tôi vẫn chưa có người thật lòng yêu mến, “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” [4], câu này hoàn toàn không hề ứng nghiệm trên người tôi.

“Hai bảy tuổi? Khụ khụ, không ngờ Lục huynh trông trẻ thế này! Hổ thẹn hổ thẹn!” Hình như Tề Khiêm bị sắc nước trà thì phải?

“Này, nghe nói như vậy thì hình như nhỏ tuổi hơn ta rồi đúng không? Vậy thì nên gọi ta một tiếng Lục đại ca đi Tề tiểu đệ!” Tôi vốn mặt dày, tội gì không tranh thủ món hời này chứ?

Tề Uy ngồi bên cạnh im lặng này giờ, sau khi nghe thấy câu “Tề tiểu đệ” của tôi liền phụt hết cả trà trong miệng ra ngoài. Tề Khiêm mỉm cười tươi tắn nhìn tôi. Lúc này tôi mới kịp nhận ra, mình cùng lúc đã chiếm món hời của hai tên đàn ông này.

“Ha ha...ha ha...” Tôi không nhịn được bật cười thành tiếng, còn cố tình giả bộ hỏi năm nay Tề Khiêm bao nhiêu tuổi.

Tề Khiêm nhúng ngón tay vào trong cốc trà rồi viết lên bàn ba chữ... Hai mươi lăm? Hai mươi lăm, đối với đàn ông mà nói, chín là độ tuổi tươi đẹp nhất.

Sau khi tiểu nhị đưa món ăn lên, chúng tôi bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện.

Sau buổi nói chuyện, cuối cùng tôi cũng biết, Tề Khiêm còn có hai người huynh đệ, trong nhà xếp thứ hai. Hàng ngày chỉ thích đọc sách, viết chữ, du sơn ngoạn thủy, không bao giờ hỏi nhiều về chuyện lớn nhỏ trong nhà. Tất cả mọi chuyện đều do đại ca và tam đệ của mình gánh vác. Theo cách nói của Tề Khiêm thì bản thân hẳn tự nhận mình thuộc hàng công tử chơi bời, cũng chính là người không có chí khí nhất trong nhà.

Trong khi nói chuyện, tôi nhận thấy, bất luận kể về khí chất hay lời ăn tiếng nói, Tề Khiêm tuyệt đối không phải con nhà tầm thường. Người như tên gọi, quân tử khiêm nhường! Tôi liền nhắm tính trong đầu, các vị quan họ Tề trong triều không nhiều, trong nhà lại có ba người con, trong đó một người hai lăm tuổi, hình như chẳng có ai, còn có các nhà phú thương trong thành cũng không có ai họ Tề cả. Tôi cứ cảm thấy người đàn ông này rất quen mặt, hẳn là Hạ Chi Lạc đã gặp ở đâu trước kia rồi. Rất cuộc Tề Khiêm là ai?

[1] Lâm Đại Ngọc, nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần. Có vẻ đẹp yếu đuối rất được đàn ông Trung Quốc ưa chuộng.

[2] Chỉ người có bốn hàng lông mày, bởi bộ ria mép của anh ta mảnh như lông mày.

[3] Nghĩa là đáng nam nhi đến ba mươi tuổi là có thể tự lập thân, dựng nên sự nghiệp cho mình.

[4] Một câu trong Kinh thi, ý nói người con gái dịu dàng đoan trang, sẽ được những người con trai tốt cầu mong, tìm kiếm.

18. Chương 18

Tề Khiêm cũng vô cùng hiếu kì về thân phận của tôi, nhưng tôi lấp liếm rằng mình chính là cháu ngoại đằng xa của Hạ Trọng Đường, lần này tới kinh thành để thăm người thân. Thực tế, tôi đoán hẳn đã cho người theo dõi Thanh Thanh và biết việc cô bé về phủ Hạ. Giờ nếu như tôi có bất cẩn để lộ ra điều sơ hở gì mà hẳn biết được, nói như vậy cũng coi là hợp tình hợp lí.

Không biết tại sao, nói chuyện với Tề Khiêm, tôi cảm thấy cực kì dễ chịu, thậm chí còn có cảm giác tiếc nuối vì đã gặp hần quá muộn. Xét ra, tôi và Tề Khiêm cũng có điểm tương đồng trong tính cách, thích du sơn ngoạn thủy, không câu nệ tiểu tiết. Tề Khiêm kể cho tôi nghe về bốn nước Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ với những phong cảnh khác nhau, phong tục tập quán phong phú, khiến tôi vô cùng hứng thú. Nếu như được, tôi muốn một thời gian nữa, sau khi đã làm rõ mọi chuyện, có thể kiếm một khoản tiền lớn để du ngoạn, thăm thú các nước này. Nghĩ vậy, tôi liền bông đùa với Tề Khiêm rằng, lần sau nếu có muốn du ngoạn nơi nào thì đừng quên rủ tôi đi cùng.

Mãi nói chuyện với mĩ nam, tôi quên khuấy mất việc đã hứa với Thanh Thanh là sẽ quay về phủ sớm. Khi tôi đứng lên ra về thì mặt trời đã lặn đằng tây. Tôi vội vã từ biệt Tề Khiêm, trước khi đi còn nói, “Mong rằng sớm gặp lại.”

Lúc về đến Vương phủ, Thanh Thanh vừa nhìn thấy tôi đã căng thẳng đến mức thét lên một tiếng lớn, như thể sợ rằng tôi đã đột nhiên biến mất khỏi trái đất này vậy. Thanh Thanh nói, hôm nay trong cung có người đến chuyển lời, nói rằng Mai Phi muốn gặp tôi, nhưng cả ngày không thấy tôi đâu, cho nên công công đó đã quay về cung trước, còn dặn tôi trở về thì lập tức phải hồi âm cho cung Tây Thừa. Còn hai ngày nữa là đến lễ tế Hoa thần, vị tiểu cô cô trẻ trung xinh đẹp mà tôi chưa từng gặp này chắc lại muốn bàn với tôi về buổi lễ tế Hoa thần đây mà....Song.. ...

Nghĩ vậy, tôi bảo Thanh Thanh phái người hồi âm cho cung Tây Thừa, nói rằng sáng mai tôi sẽ nhập cung bái kiến Mai Phi. Thanh Thanh vội vã đáp lời rồi lui ra. Tôi đang tính hoàn thành bức tranh của Nhược Lan, ai ngờ vừa quay người lại đã thấy Thanh Thanh dọn ra bữa tối, hiệu suất làm việc của cô bé đúng là thần tốc. Nhưng trời ơi, tôi ăn suốt từ buổi trưa cho đến tận chiều tối, giờ còn phải ăn nữa, không no chết mới lạ.

Tôi bảo Thanh Thanh dọn thức ăn đi, còn bảo cô bé muốn ra ngoài làm gì thì làm, tôi phải hoàn thành nốt bức tranh cho Nhược Lan. Thanh Thanh nghe thế chu miệng lên, bê thức ăn ra ngoài, đóng cửa lại. Còn tôi cũng dần tỉnh tâm, tập trung tinh thần bắt đầu hoàn thiện những công đoạn cuối cùng của bức tranh.

Một lúc lâu sau, bức tranh rốt cuộc cũng được vẽ xong. Vừa hay, Nhược Lan ôm hộp gấm đến tìm tôi. Nhìn thấy Nhược Lan, tôi lập tức kéo cô ấy lại xem bức tranh. Thật ra Nhược Lan khiến tôi rất tò mò. Cô ấy càng lạnh nhạt, khó gần, tôi càng cảm thấy hiếu kì, muốn tìm hiểu cho thật rõ ràng. Không biết cô ấy đã gặp phải chuyện gì, tôi đoán cô ấy nhất định đã đau khổ vì tình, biết đâu bức tranh này của tôi lại có thể làm cô ấy mở rộng tấm lòng đem tặng nó cho người mình yêu trong lễ tế Hoa thần lần này. Nhược Lan nhìn vào bức tranh một hồi, ngây người như bị mất hồn. Tôi ra sức xoa tay trước mặt cô ấy và khó khăn lắm mới gọi được ba hồn bảy vía của cô ấy trở về.

Nhược Lan sau khi lấy lại tinh thần liền giao chiếc hộp gấm trong tay cho tôi, nói rằng đây là thứ mà thời gian trước tôi đã dặn cô ấy đi làm. Lúc tôi mở hộp gấm ra xem, ha ha, thì ra là bộ mặt chột! Không biết do người thợ nào làm, nhưng tay nghề đích thực là tuyệt hết chỗ nói! Độ lớn của quân mặt chột này rất thích hợp, toàn bộ mặt sau các quân đều làm từ phi thủy thượng hạng. Cầm trong lòng bàn tay có cảm giác mát lạnh, trơn chu và dễ chịu vô cùng! Mặt trước làm bằng ngà voi, còn khắc hình, bóng bẩy, sáng loáng. Ra tay hào phóng quá! Làm Vương phi đúng là quá thoải mái, có thể bỏ ra bao nhiêu tiền vì một bộ mặt chột mà thôi!

Tôi rất hiếu kì về giá tiền của bộ mặt chột này, liền hỏi Nhược Lan đã dùng hết bao nhiêu ngân lượng, không ngờ câu trả lời của Nhược Lan khiến tôi hết sức kinh ngạc. Cô ấy nói, tất cả phi thủy cùng ngà voi để làm bộ mặt chột này đều do Thượng Quan Tầm đích thân dặn dò Lí tổng quản đi tìm về, phí dụng làm ra thứ này cũng do Thượng Quan Tầm sai người quản tiền chi trả.

Cái gì? Vật liệu do Thượng Quan Tầm tìm về, phí dụng cũng do hần chi trả sao? Lễ nào người ở cái chốn này lại diên cả rồi! Từ lúc nào hần trở nên tốt bụng như vậy chứ? Liệu có phải do lần trước làm cánh tay tôi bị thương, Thượng Quan Tầm trong lòng áy náy, nên mới tốt bụng bỏ tiền tài trợ? Thôi bỏ đi, dù là thật hay giả vờ áy náy, nể tình số phi thủy và ngà voi này, tôi cũng đại nhân không trách tiểu nhân, đành miễn cưỡng nhận lấy. Thật quá hay! Tối nay không phải buồn rầu, ủ rũ vì không có máy tính, ti vi tiêu khiển nữa rồi!

Đợi thấp sáng đèn lên, tôi liền gọi Thanh Thanh, Nhược Lan và cả nha đầu Cẩm Tú, tuổi tác khá lớn nhưng

làm việc nhanh nhẹn, tính cách vui vẻ tới, bốn người lập thành một nhóm chơi mạt chược.

Tôi bội phục sát đất vị tiền bối năm xưa, người đã phát minh ra trò chơi mạt chược này. Có người cho rằng đó là Trịnh Hòa, cũng có người nói là do một hòa thượng ở thời nhà Đường nghĩ ra. Có điều, sau cùng chẳng lời giải đáp nào rõ ràng cả. Thật đáng tiếc cho vị kì tài này! Đáng lẽ ngài phải được lưu danh sử sách, để người đời mãi mãi ngưỡng mộ, tôn vinh mới đúng!

Đối với trò chơi mới mẻ này, Thanh Thanh và Cẩm Tú ca ngợi hết lời. Trong lúc đánh còn không ngừng than vãn, hàng ngày họ chỉ có thể chơi đồ xúc xắc cược tiền. Bây giờ cuối cùng đã có thể tìm ra được trò chơi thú vị hơn rồi....Song.. ...

Tôi nghe vậy lập tức lên tiếng: “ Giỏi lắm! Thuê các em vào Vương phủ làm việc, lẽ nào để mấy em đến đây cược tiền đánh bạc hay sao? Lần sau ta còn thấy, cẩn thận không ta sẽ đánh gãy tay đấy!”

Thanh Thanh và Cẩm Tú đều đưa tay lên miệng lên cười, hỏi vặn lại, không cược tiền thì tính thắng thua thế nào?

Đúng thế, không cược tiền thì chơi mạt chược còn thú vị gì nữa? Lẽ nào, học theo hồi còn học đại học, mấy nữ sinh viên nghịch ngợm cùng nhau chơi, ai thua sẽ phải dán giấy lên mặt hoặc cởi bỏ từng món y phục, đợi sau khi chơi xong, sẽ ngồi độ xem ai nhiều giấy dán nhất, rồi bắt người thua vừa nhảy vừa thét: “ Ai dám dăng hả? Tôi dám dăng! Cô dám dăng, tôi dám dăng..” hay sao?

Nhưng không được, cách đó không thể áp dụng được, ngộ nhỡ tôi bị thua, dán giấy lên người sẽ tổn hại vô cùng đến hình tượng bá đạo của Vương phi. Sau này làm sao có thể tỏ ra uy phong trước mấy con nha đầu này được. Còn nếu thua phải cởi bỏ từng món y phục, tuy rằng tôi rất muốn nhìn làn da trắng trẻo ngọc ngà của Nhược Lan nhưng bất cần để lộ việc này ra ngoài, mấy đứa nó làm sao còn mặt mũi nào gặp người khác chứ. Càng không thể bắt chúng vừa nhảy vừa hét mấy lời làm tổn thương lòng tự trọng của người phụ nữ cổ đại như vậy được.

Tôi xua tay rồi nói: “ Thôi bỏ đi, bỏ đi. Cược tiền thì cược tiền, hôm nay dù là ai thắng ai thua, tất cả đều tính lên đầu ta hết. Được rồi, bắt đầu thôi!”

Thanh Thanh và Cẩm Tú đồng loạt hò reo ầm ĩ. Tôi hiển nhiên không quên lộ ra vài ngón tráo bài thuần thục. Ngược lại, Nhược Lan sau khi chơi một vòng, tốc độ đánh bài rất nhanh, ăn hết những con có lợi về mình. Xem ra cô ấy đã nắm được tám, chín phần tinh túy của trò chơi. Nếu như không phải tôi biết trước Nhược Lan lần đầu đánh mạt chược, nhìn khí thế của cô ấy còn tưởng là một lão làng sành sỏi rồi cũng nên.

Sau một trận hỗn chiến đến tận nửa đêm, đánh đúng tám ván,. người nào người nấy ngáp ngáp dài quay về phòng ngủ. Tôi thì ngồi ở đầu giường đếm bạc, chỉ trong một buổi tối, tôi đã thua hơn một trăm lạng, không ngờ nha đầu Cẩm Tú lại bốc bài may vậy. Chuyện này đối với tôi thực đúng là quá sỉ nhục! Con tiểu nha đầu này không biết lúc này có đang trốn trong chăn cười sung sướng một mình hay không?

19. Chương 19

Ngày hôm sau, trong lúc còn đang nửa tỉnh nửa mê, Thanh Thanh đã gọi tôi dậy, nhắc nhở đã tới giờ phải nhập cung. Tôi mơ màng nhắm mắt mặc cho Thanh Thanh múa máy, không lâu sau, mái tóc tôi đã được vấn lên một cách sang trọng. Khoác lên người bộ y phục màu hồng, tôi bị đẩy lên kiệu, tiến thẳng vào hoàng cung.

Lần đầu vào cung Kim Bích, ngược nhìn Triều Thiên Môn với biết bao lớp tường thành, lầu son gác tía, cung điện nguy nga, tôi không khỏi cảm phục trước tay nghề tuyệt hảo của những người thợ mĩ nghệ thời xưa.

Sau đó tôi được một tiểu thái giám dẫn qua điện Ngự Hòa, cung Hoa Dương, điện Hạ Hoa, rồi tiến thẳng về phía cung Tây Thù, lan can ngọc khắc, rồng bay phượng múa. Đây mới được gọi là Hoàng cung lộng lẫy, xa hoa ! Hoàng cung trước mắt đem so với Hoàng cung còn sót lại mà tôi nhìn thấy ở thời hiện đại,

tráng lệ và cao sang hơn rất nhiều. Suốt dọc đường, đầu óc tôi không ngừng quay cuồng giữa vô vàn cung ngà lầu tía.

Tiến vào cung Tây Thừa, Tiểu Quế Tử vẫn hầu hạ bên cạnh Mai Phi, bám với tôi mai Phi hiện đang lễ Phật, bảo tôi ngồi đợi trong giây lát. Không lâu sau, Hạ Tích Mai xinh đẹp, cao quý được mấy người cung nữ, thái giám tiền hô hậu ứng từ từ bước vào. Tôi lập tức bước lại gần, quỳ xuống, dập đầu hành đại lễ: “Chi Lạc bái kiến Mai phi nương nương, kính chúc nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Hạ Tích Mai thấy tôi hành lễ như vậy, nhanh chóng lại gần, đỡ tôi đứng dậy: “Ấy da! Lạc nhi, ở đây không có người ngoài, gặp cô cô không cần phải hành đại lễ như vậy đâu!”

Tôi ngược nhìn người cô cô, Mai phi nương nương xinh đẹp như hoa như ngọc với giọng nói ngọt ngào, dịu dàng trước mặt, nhất thời không nỡ rời mắt đi, Thảo nào mà cô cô lại được Hoàng Thượng sủng ái đến mức đó. Ngay cả tôi, một người đồng giới cũng phải lặng người, say mê trước vẻ đẹp của người. Trước kia tôi từng rất kinh ngạc và ngưỡng mộ nhan sắc của Hạ Chi Lạc. Lúc này mới thấy Hạ Chi Lạc và Hạ Tích Mai có sáu, bảy phần giống nhau, có điều Hạ Tích Mai trước mặt tôi có thêm sự mặn mà, đầm thắm của một người đàn bà quyền rũ.

Hạ Tích Mai thấy tôi lặng người đi như vậy, liền hươ hươ tay trước mặt: “Con làm sao thế? Lạc nhi, sao lại nhìn cô ngây người ra vậy?”

“Cô cô, người càng ngày càng xinh đẹp ạ! Con nhìn người mà lặng cả người đi! Thảo nào Hoàng Thượng lại sủng người như vậy!” Tôi nghĩ vào lúc này, nói ra vài lời hay, ý đẹp vẫn là điều nên làm.

Hạ Tích Mai che miệng mỉm cười: “Con tiểu nha đầu này đúng là... chỉ được mỗi cái miệng ngọt xớt! Nào, mau lại đây, ngồi xuống, để cô cô nhìn xem có phải gần đây con gầy đi rồi không?”

“Gầy đi ư? Con ngược lại còn cảm thấy dạo này mình đã béo lên ấy chứ! Con đang muốn giảm béo đây ạ!” Tôi đưa tay nhéo vào chiếc eo của mình, dường như đã dày thêm khá nhiều thịt. Tôi thật sự có lỗi với Hạ Chi Lạc! Cô ấy vốn sở hữu một thân hình quyền rũ, vậy mà vì chiếc miệng tham lam của tôi, cơ thể đó đã tăng thêm vài cân. Thế nhưng xem ra cũng chưa đến mức tệ lắm! Tất cả phụ nữ đều mong vòng eo của mình bé tí bé tẹo, như vậy mới thực là đẹp quyền rũ.

“Làm gì có, rõ ràng là con đã gầy hơn nhiều so với thời gian đại hôn đấy!” Hạ Tích Mai xớt xa lên tiếng.

Sau đó, trong câu chuyện phiếm với cô cô, tôi biết được tin Hoàng thượng sẽ ban hôn cho Khang Vương gia Thượng Quan Khiêm và nhị tiểu thư của Tướng phủ Bạch Ảnh Đồng vào buổi yến tiệc tại lễ tế Hoa thần năm nay. Tôi nghe vậy, bất giác bật cười thành tiếng, hai chị em cùng gả vào một nhà, thật sự quá đối buồn cười!

Hạ Chi Lạc hình như cũng mới chỉ gặp vị Nhị hoàng tử Khang Vương mấy lần, bởi kí ức về người này không sâu sắc lắm, thậm chí ngay cả khuôn mặt cũng chẳng thể nhớ ra nổi. Được biết, từ nhỏ thân thể của Thượng Quan Khiêm đã hay ốm yếu, phần lớn thời gian đều dưỡng bệnh trong cung. Tôi còn nghe nói, nàng Vương phi mà Nhị hoàng tử từng yêu thương sâu sắc, không biết vì lí do gì, tuổi đời còn trẻ đã ốm bệnh qua đời. Sau đó, vì sức khỏe ốm yếu, hay bệnh tật, lại khắc chết mẫu thân, nên Nhị hoàng tử bị mọi người coi là sao quả tạ. Sau khoảng thời gian đen tối, vì không muốn nhìn cảnh nhớ người, Nhị hoàng tử quyết định đi ngao du thiên hạ, mỗi năm chỉ về Hoàng cung có vài ngày. Cũng năm năm rồi, Nhị hoàng tử không hề nạp thêm phi tử. Nghĩ một hồi, tôi thấy Nhị hoàng tử này đích thực là một người đàn ông si tình, đáng trọng. Nhưng tại lễ tế Hoa thần năm nay, Hoàng đế gia gia sẽ chỉ hôn, xem ra vị Hoàng đế này rất hứng thú với nghề ông tơ bà mối! Cứ rảnh rỗi là lại muốn kết thêm một mối nhân duyên.

Bạch Ảnh Đồng – em gái của Bạch Ảnh Tuyết. Cứ theo đà này, nếu như Bạch gia có thêm một cô con gái, e là Bạch Tiến Hà nhất định sẽ nghĩ mọi cách để Thượng Quan Tầm nạp thêm một trắc phi nữa. Sau đó chờ thời cơ “giải quyết” luôn tôi, để con gái được trở thành chính phi mất.

Đột nhiên, Hạ Tích Mai cho thái giám và cung nữ lui ra hết, rồi nhẹ nhàng nói với tôi: “Lạc Nhi!”

“Dạ, cô cô, có chuyện gì thế ạ?” Hạ Tích Mai lần này gọi tôi vào cung, chắc không chỉ đơn thuần muốn nói mấy chuyện tâm phào với tôi. Có lẽ giờ người bắt đầu đi vào vấn đề chính rồi đây.

“Lạc Nhi, chuyện này... Cô cô không biết phải nói thế nào.” Hạ Tích Mai bỗng đỏ bừng cả mặt.

“Cô cô, giữa hai chúng ta còn có gì mà không thể nói được chứ?”

“Ngày mai là lễ tế Hoa thần rồi, con sẽ tặng gì cho Tầm Nhi?”

Bỗng nhiên, đầu óc tôi tối tăm. Tôi thật sự chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Dù thỉnh thoảng tôi cũng thích lén lút nhìn hấn, nhưng cũng chỉ vì hấn quá đẹp trai, lại thêm khoảng kí ức của Hạ Chi Lạc ảnh hưởng rất nhiều đến tôi, nên có vài lần ngay cả bản thân tôi cũng chẳng hiểu rõ được, rốt cuộc là Hạ Chi Lạc thích hấn hay bản thân tôi thích hấn nữa. Dù sao, tôi nghĩ chắc vẫn chưa đến mức độ yêu hấn ta được! Nếu chưa thể coi là yêu, vậy tại sao tôi phải bận tâm nhiều vào việc nghĩ xem nên tặng hấn quà gì vào lễ tế Hoa thần chứ?

“Sao thế, con vẫn chưa nghĩ ra sao?” Hạ Tích Mai nhìn bộ dạng bối rối của tôi, có đôi phần bất ngờ.

Đầu óc tôi lúc này đang hết sức rối rắm, chẳng biết phải trả lời thế nào. Tôi gãi đầu, hỏi: “Cô cô, tại sao người lại hỏi chuyện này?”

“Cô cô cũng chỉ tiện miệng hỏi thôi, muốn xem xem mấy người trẻ tuổi các con sẽ tặng cho người mình thương món quà mới mẻ, ý nghĩa gì?”

“Ồ, thì ra là cô cô muốn tặng quà cho Hoàng Thượng!” Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Hạ Tích Mai, tôi chợt hiểu ra mọi chuyện, lần này người triệu tôi vào cung chính là vì việc này.

“Đâu có!” Hạ Tích Mai then thừng quay mặt đi chỗ khác, sau lại nói: “Lạc nhi, con cứ coi như cô cô chỉ tiện miệng nói ra thôi nhé!”

Tôi quay đầu sang, cau mày suy nghĩ, một lúc sau, nói: “Dạ, tiểu cô cô! Thực ra, món quà mình tặng có quý giá hay không, con nghĩ không phải điều quan trọng. Con có ý thế này, có điều bị muện mất một năm rồi, nếu là ngày này năm ngoái, con sẽ khuyên cô cô mỗi ngày gấp một con hạc giấy, trên đó viết lên những điều mà mình muốn nói, đợi đến lễ tế Hoa thần năm sau, đem tặng ba trăm sáu mươi lăm con hạc giấy này cho Hoàng Thượng. Như vậy Hoàng thượng sẽ biết tiểu cô cô yêu thương người đến độ nào.”

“Hạc giấy gửi tình?” Nghe tôi nói xong, Hạ Tích Mai liền bước lại gần cửa sổ, chìm trong suy ngẫm, mãi một lúc sau vẫn không nói gì.

Tôi nhìn Hạ Tích Mai đang ngược mắt nhìn lên bầu trời, bất giác buồn bã than dài một tiếng. Hạc giấy gửi tình? Một người năm nay đã hai mươi bảy xuân xanh như tôi biết gửi tình mình về đâu, cho ai đây? “Uyên ương một mình nào quen nổi. Thà hóa làn mây dạt về tây.”

Sau khi dùng xong bữa trưa, Hạ Tích Mai kêu mệt, tôi cũng không tiện làm phiền, hành lễ cáo biệt rồi theo Tiểu Quế Tử rời khỏi cung Tây Thừa.

Suốt dọc đường đi, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, nhớ lại những lời ban nãy, tôi đột nhiên bước chậm lại. Tôi có nên tặng món quà gì đó cho Thượng Quan Tầm không? Cho dù tôi thay Hạ Chi Lạc tặng quà, chắc gì hấn đã chịu nhận? Vậy nên, tốt nhất là không tặng vẫn hơn.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ, đợi đến khi định thần lại thì đã phát hiện không thấy Tiểu Quế Tử đâu nữa. Tôi bị lạc trong cung mất rồi! Nhưng tôi vẫn rất bình tĩnh, trên đường đi, thế nào cũng sẽ gặp các cung nữ hay thái giám, nói thế nào thì tôi cũng có thể ra khỏi được hoàng cung. Nghĩ thế, tôi lại hào hứng bước đi, đến đâu hay đến đấy.

Thế nhưng không ngờ, khi tới bờ hồ Ánh Nguyệt, tôi lại bất ngờ gặp Bạch Ánh Tuyết. Tôi đưa mắt nhìn nàng ta đứng cách đó vài bước, trên người mặc một bộ y phục trong cung, dung mạo tuyệt trần, lạnh lẽo mà đài các, đôi mày cong dài, đôi mắt trong sáng như mặt nước hồ thu, còn cả đôi môi mỏng khê mím lại đầy vẻ u buồn. Cuối cùng, tôi đã hiểu vì sao Thượng Quan Tầm lại chung tình với người phụ nữ này đến vậy. Có lẽ, chính là vì dáng ẻ nhu mì, dịu dàng khiến người khác nhìn không khỏi xót thương, muốn được bao bọc, bảo vệ này. Nếu như Hạ Chi Lạc là đoá mai kiêu kì thì Bạch Ánh Tuyết chính là đoá thủy tiên trong sáng, thanh cao.

Lúc bốn mắt chúng tôi chạm nhau, khóe miệng tôi bất giác mỉm cười, cảnh tượng này chẳng phải là cảnh tình địch ganh ghét đối kị gặp nhau hay sao?

“Thụy Vương phi, sao đột nhiên lại có hứng đến hồ Ánh Nguyệt thưởng thức cảnh đẹp thế?” Bạch Ánh Tuyết dịu dàng lên tiếng.

Tôi nở nụ cười, nhẹ nhàng đáp: “Nếu như ta nói ta bị lạc đường thì Thái tử phi có tin không?”

“Sao” Bạch Ánh Tuyết chợt để lộ ra ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ thản nhiên trước đó: “Thụy Vương phi nói đùa rồi! Vậy thái giám dẫn đường đâu? Sao để Thụy Vương phi lạc đường chứ?”

“Là ta bất cẩn đi lạc thôi. Không ngờ vì vậy mà làm mất nhã hứng thưởng thức cảnh đẹp bên hồ của Thái tử phi!” Không khí cuộc nói chuyện với Bạch Ánh Tuyết thật kì quái, tôi không sao diễn tả nổi thành lời!

“Khách khí quá! Ta chẳng qua chỉ đi ngang qua đây thôi!” Đột nhiên Bạch Ánh Tuyết chuyển chủ đề. “Ngày mai chính là lễ tế Hoa thần rồi, không biết liệu ta có vinh hạnh được thưởng thức tiếng đàn tuyệt hảo của Thụy Vương phi không?”

Tôi cười nhạt vài tiếng rồi đáp: “Ha ha, Thái tử phi quá lời, quá lời rồi! Tiếng đàn của ta làm sao có thể sánh được với dáng múa yểu điệu, thướt tha của Thái tử phi chứ? Huống hồ, vào những dịp như ngày mai hoàn toàn không thích hợp cho những người có thân phận như chúng ta lộ diện.”

Bạch Ánh Tuyết khẽ gật đầu: “Thụy Vương phi nói rất đúng!”

Trước đoạn đối thoại giả tạo, khách khí tột độ như thế này, toàn thân tôi bất giác sồn da gà. Tôi phóng tầm mắt nhìn mặt hồ Ánh Nguyệt, cảnh vật nơi đây đẹp hơn nhiều hồ sen trong Thụy Vương phủ. Cứ như vậy, tôi lặng người thưởng thức cảnh đẹp.

Có lẽ, cảm nhận được thái độ lạnh nhạt của tôi, Bạch Ánh Tuyết liền dặn dò cung nữ của mình, tên là Song Doanh, dẫn đường đưa tôi xuất cung. Vốn dĩ định cảm tạ lòng tốt của Bạch Ánh Tuyết, nhưng nghĩ đến việc đối mặt với nàng ấy có chút lúng túng, gượng gạo, tôi vội theo Song Doanh rời đi.

20. Chương 20: Lễ Tế Hoa Thần

Cuối cùng, lễ tế Hoa thần mà tôi mong đợi bao ngày đã tới!

Đại đa số bách tính sống ở phía nam Hoàng triều Kim Bích mưu sinh bằng nghề bán hoa. Ngày mùng một tháng ba hàng năm chính là ngày họ bái tế và cảm tạ Hoa thần đã bao bọc và ban phúc để họ có cuộc sống giàu mạnh, an khang. Không biết bắt đầu từ khi nào, tập cúng bái này đã lan truyền rộng rãi ra cả nước, sau đó dần dần trở thành một ngày lễ giống như ngày lễ tình nhân của thời hiện đại.

Vào ngày này, nam thanh nữ tú sẽ tặng cho nhau những bông hồng đỏ thắm để bày tỏ tình yêu của mình. Có điều ở đây người ta không gọi là hoa hồng mà gọi là hoa tình. Nếu như chưa xác định được đối phương liệu có tình ý với mình hay không, thì họ sẽ tặng hoa lan hồ điệp cho nhau để bày tỏ lòng ái mộ. Đương nhiên, những người ở Hoàng triều Kim Bích cũng không gọi loài hoa này là lan hồ điệp mà là điệp luyện. Nếu người con gái hi vọng có thể được gả cho người mình yêu thương thì sẽ tặng thêm bức chân dung đẹp nhất của mình cho họ. Người được tặng những thứ này nếu không thích đối phương thì tuyệt đối không được tùy tiện nhận lấy mà phải khéo léo từ chối hoặc tặng lại một bông hoa anh túc thay cho lời từ chối.

Vào chính lễ, khắp đường lớn ngõ nhỏ đều tràn ngập tình ý. Đến quá trưa, người dân bắt đầu tiến hành lễ rước kiệu Hoa thần dọc theo các con phố. Trên kiệu hoa là một mỹ nữ được người dân chọn ra, vừa ngồi trên kiệu, vừa tung những cánh hoa mang lại hạnh phúc cho mọi người. Đáng tiếc, Hạ Chi Lạc thân trong Hoàng thất, chỉ có thể tham gia lễ hội và yến tiệc do Hoàng gia tổ chức, thế nên hoàn toàn không có chút ấn tượng nào với lễ tế Hoa thần của bách tính thường dân.

Tuy rằng không thể thoải mái đón ngày lễ này giống bách tính, nhưng tôi vẫn cực kì hứng thú, dù sao đây cũng là ngày lễ trọng đại đầu tiên kể từ khi tôi đến nơi đây. Giống như ngày nhỏ, trước mỗi hoạt động của trường, cả đêm hôm trước tôi đều trông mong, phấn khích lạ thường, và rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trời vừa tờ mờ sáng, Thanh Thanh đã vào phòng giúp tôi chải đầu trang điểm. Hạ Chi Lạc rất thích mặc trang phục màu tím, có lẽ vì màu này hợp với dung mạo và khí chất cao sang của cô ấy. Nếu ở thời hiện đại, tôi chẳng dám khoác lên người thứ quần áo sặc sỡ thế này. Tôi nhanh chóng chọn một bộ y phục cung đình màu tím, vạt áo, trước ngực, tay áo đều được thêu hình những đóa hải đường điểm lệ, e ấp bằng sợi kim tuyến vô cùng đẹp!

Vì hôm qua Thanh Thanh vẫn cho tôi mái tóc quá cầu kì nên hôm nay tôi phải tự thiết kế kiểu tóc mới được. Vào một ngày vui như hôm nay, tôi không muốn chải kiểu tóc giống chuột Mickey chút nào. Hơn nữa, kiểu đầu ấy cũng khiến tôi kém trẻ trung, hoàn mỹ.

Trước tiên, tôi bảo Thanh Thanh mang một chậu than hoa nóng vào phòng và tìm vài thanh sắt hình trụ đặt vào trong đó cho nóng. Sau đó, lại tìm một chiếc quạt điều khắc tinh tế, trang nhã, để Thanh Thanh cài lên phía trái sau đầu, rồi cắm thêm một vài đồ trang sức nhỏ nhắn trên tóc.

Đợi khi mấy thanh sắt được nung nóng lên, tôi liền ngâm chúng trong nước lạnh, tiếp đó từ từ cuốn từng lọn tóc vào thanh sắt, để tạo nên những lọn tóc xoắn vừa ý. Sở dĩ, tôi có thể nghĩ ra kiểu tóc sáng tạo và thời thượng như vậy là nhờ ý tưởng sáng tạo của Miêu Thúy Hoa, mẹ Phương Thế Ngọc trong bộ phim điện ảnh “ Phương Thế Ngọc” do tài tử Lí Liên Kiệt thủ vai chính. Có điều tôi cải tiến đôi chút, không phải dùng kim sắt mà chuyển thành thanh sắt hình trụ, lọn tóc xoắn cũng vì vậy mà đẹp hơn.

Kể từ khi xuyên không về thời cổ đại, ngoại trừ hôm qua, hàng ngày tôi hầu như không trang điểm, bởi vì tôi không an tâm lắm về chất lượng của số mỹ phẩm đó. Làm sao tôi biết được trong đó có chứa lượng chì an toàn hay không? Ngoài việc lấy phần hồng trện cùng phần màu lam khổng tước, tạo thành màu tím rồi đánh lên mắt, những phần khác trên khuôn mặt tôi đều chú trọng sự đơn giản là trên hết.

Vừa trang điểm xong, Cẩm Tú đã vội vàng chạy vào phòng bẩm báo rằng: Thượng Quan Tầm sai người đến gọi. Tôi thầm mừng Thượng Quan Tầm: Giục, giục cái đầu hần! Rồi tiện tay cầm theo một đôi khuyên tai trân châu, nhanh chóng bước ra cửa phủ.

Ra đến cửa phủ, tôi trông thấy ngay hai cỗ kiệu lớn. Thượng Quan Tầm mặc một bộ y phục màu ghi nhạt đang đứng trước một cỗ kiệu, chắc nghe thấy tiếng bước chân tôi, hần đột nhiên quay người nhìn lại. Hôm nay, hần búi tóc lên tận đỉnh đầu rồi dùng một chiếc trâm ngọc cố định búi tóc lại chứ không xõa tóc như mọi ngày.

Tôi bất giác nhắm mắt lại, cố gắng bình ổn hơi thở của mình và không ngừng nhắc nhở bản thân phải kiềm chế ham muốn ngắm “trai đẹp”. Khi ngược mắt lên lần nữa, đôi mắt sâu thẳm tựa như biển khơi tuyệt đẹp của hần đang nhìn chăm chú về phía tôi, trong ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên và tán thưởng.

Sau khi giao chiến bằng ánh mắt một lúc lâu, tôi khẽ ho một tiếng rồi cất lời cười nhạo hần: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ sao?” Sau đó còn không quên tặng kèm hần một cái lườm.

Đúng lúc đang định cúi người bước lên kiệu, Thượng Quan Tầm chẳng khác nào một bóng ma, bay đến sát bên tôi. Tôi giật nảy người, nhìn vào khuôn mặt “hại nước hại dân” của hần, nhận ra mình có chút căng thẳng, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp: “Tại...tại sao lại ghé sát thế hả? Không...không phải đột nhiên chút lương tâm còn sót lại trong người trời dạy, cảm thấy thê tử của mình chính là đại mỹ nhân tuyệt đỉnh vô song đấy chứ?”

Tôi còn chưa dứt lời, Thượng Quan Tầm đã bước ra cách tôi vài bước, nhướn cao đôi mày, suy ngẫm một hồi, sau cùng lạnh lùng nhìn tôi, nói: “Đừng có tưởng tượng quá xa thế. Ta chẳng qua chỉ muốn xem da mặt cô dày đến mức nào thôi.”

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy hai má mình đỏ bừng, câu nói này của Thượng Quan Tầm đã điểm trúng vào tử huyệt của tôi. “Xin ngài thôi đi cho, đừng có chối mãi thế. Rõ ràng thấy ta xinh đẹp tuyệt trần, nếu không tại sao ngài lại nhìn ta chằm chằm như thế? Hừm, trong lòng ngài hần không biết vui mừng đến độ nào nữa ấy chứ! Đúng là người đàn ông giả tạo! Hừm! Hừm Hừm!”

Mấy nha hoàn, thị vệ đứng quanh hai cỗ kiệu nghe vậy đều cố gắng nhin cười khiến tôi càng không biết úp mặt vào đâu, liền quay sang mắng họ: “Muốn cười thì cứ cười đi, cần gì phải nhin chứ? Nếu nhin nhiều quá sẽ tích thành nội thương, Vương phủ không có tiền cho các người trị bệnh đâu”

Sau khi thốt xong tiếng “hừm”, tôi bất ngờ kêu lên một tiếng, vì đang tức giận, đi không nhìn đường, tôi đập trúng đầu vào cửa kiệu. Lúc này, đám nha hoàn, thị vệ kia cùng lúc bật cười thành tiếng, hoàn toàn không có nề nang gì.

Tuy nhiên, đáng ghét nhất chính là trước khi bước lên kiệu, Thượng Quan Tầm chẳng thèm quay đầu lại, nói với tôi một câu: “Da mặt của cô hôm nay đích thực dày hơn mọi ngày đôi chút, đoán chắc là do đã chất vài cân phấn lên rồi.”

Á...á...á...tên đàn ông xấu xa này!

Trong cung, bốn đài tế ở bốn hướng đông, tây, nam, bắc đã được dựng lên. Thiên Đàn ở hướng chính nam, Địa Đàn ở hướng bắc, Nhật Đàn ở hướng Đông, Nguyệt Đàn ở hướng tây, và lễ tế Hoa thần lần này được tổ chức ở Nhật Đàn.

21. Chương 21

Một lát sau, chúng tôi đã tới Nhật Đàn ở phía đông Hoàng cung. Vì tối qua quá phấn khích đến mức không ngủ được nên tôi đã ngủ quên trên chiếc kiệu êm ả này. Tôi ngủ say đến mức kiệu dừng lại lúc nào cũng hoàn toàn không hay biết. Tuy nhiên, điều bất ngờ chính là người đánh thức tôi không phải là Thanh Thanh mà là Thượng Quan Tầm, tên đàn ông vừa bất lịch sự vừa nhỏ nhen. Trước tiên hắn đá mấy phát vào cửa kiệu, đoán chắc do tôi ngủ say quá, chưa tỉnh, thế là hắn cũng chẳng buồn mở miệng, nhắc phía sau chiếc kiệu lên rồi thả mạnh xuống đất, khiến tôi bất ngờ tỉnh khỏi giấc mộng đẹp. Nếu không phản ứng nhanh, chắc tôi đã ngã bật ra khỏi kiệu rồi.

Tôi nghiêng răng bước ra khỏi kiệu, tức giận nhìn hắn, thét lên: “Thượng Quan Tầm, ngài mở miệng nói một câu không được sao?”

Sau đó, tôi nhanh nhẹn chỉnh đốn trang phục, đầu tóc, ngược mắt lên, vô tình chạm đúng vào ánh mắt của hắn. Hắn nhìn tôi, ánh mắt thâm sâu khó hiểu. Nhưng điều làm tôi kinh ngạc nhất là khóe miệng hắn khẽ cong lên, để lộ nụ cười hoàn mỹ, tuyệt đẹp. Lễ nào hắn đang mỉm cười? Làm sao có thể, tại sao hắn lại mỉm cười với tôi được cơ chứ? Xem ra hôm nay trời sẽ đổ mưa đá mất thôi.

Tôi bất giác ớn lạnh toàn thân, vội vã quay đi, không thèm để tâm đến ánh mắt đáng ghét của hắn, tiến lên phía trước. Thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Thượng Quan Tầm vốn dĩ đang ở phía sau lưng đã xuất hiện ngay trước mặt tôi. Tôi biết khinh công của Thượng Quan Tầm tuyệt hảo, nhưng cũng không cần thiết phải phiêu diêu như oan hồn đòi mạng giữa thanh thiên bạch nhật thể này chứ?

Dần dần, quan viên các cấp càng lúc càng đến đông, chắc hẳn những người này dậy từ rất sớm nên suốt dọc đường đi cứ ngáp ngủ không ngừng. Một lát sau, Thượng Quan Tầm bị đám “hạ quan” kia kéo đi, để lại một mình tôi đứng bên ngoài cửa vào quảng trường Nhật Đàn.

Nhìn từ xa, đài tế ở Nhật Đàn có kết cấu hình vuông, bệnh nghề nghiệp của tôi đúng lúc phát tác. Ở thế giới hiện đại, tôi làm trong ngành vật liệu xây dựng. Theo kinh nghiệm của tôi, toàn bộ số đá dùng để xây nên Nhật Đàn này đều là đá Đại Lí thượng hảo với cái tên nổi danh Phong Tuyết. Đài tế thần được xây thành ba tầng, ở mỗi hướng đông, tây, nam, bắc đều có cửa đăng đàn, mỗi tầng đều có bậc thang, vừa đúng chín bậc. Mỗi cửa đăng đàn có hai cột đá được điêu khắc hình rồng bay lên, tổng cộng có tám con.

Nhưng theo lí mà nói, đáng lẽ phải chín con mới đúng chứ? Tôi nhớ rõ thầy giáo lịch sử ngày xưa có dạy, cổ nhân xưa đều áp dụng thuyết âm dương ngũ hành vào kiến trúc xây dựng. Trong các con số, số lẻ là dương, số chẵn là âm, và số chín trong chín con số từ một đến chín chính là số lẻ lớn nhất, chỗ này là Nhật Đàn, “Nhật” và “Cửu” đều tượng trưng cho dương, cho nên bất luận thể nào cũng không nên khắc tám con rồng ở đây.

Nhìn mãi, nhìn mãi, tôi bất giác đưa mắt nhìn về phía Thượng Quan Tầm, hắn đang đứng nói chuyện cùng mấy người, thi thoảng lại truyền tới những tiếng cười. Người đàn ông mặc bộ y phục màu đỏ, đứng phía

bên trái hần chắc hẳn Là Thái tử Thượng Quan Doãn. Nhà Thượng Quan có gen trội, đàn ông trong nhà đều là cực phẩm trong số những cực phẩm đẹp trai. Tuy nhiên, lúc thái tử diện hạ nói chuyện cùng mọi người, nụ cười giả tạo của ngài lại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng quái lạ, thiếu thoải mái.

Người toàn thân mặc bộ y phục màu trắng đứng bên phải Thượng Quan Tầm trông rất quen mắt, khi người này quay đầu nhìn về phía tôi, tôi bất giác trợn tròn hai mắt, không ngờ lại là Tề Khiêm! Đúng vậy, chính là Tề Khiêm, chỉ anh ta mới có nụ cười tươi tắn, gần gũi đến thế mà thôi!

Tại sao Tề Khiêm lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn có vẻ thân thiết với Thượng Quan Tầm và thái tử Thượng Quan Doãn như vậy? Trong tên của anh ta có một chữ “ Khiêm”, phải chăng chính là Nhị hoàng tử Thượng Quan Khiêm mà tôi vẫn thường được nghe nói đến? Tôi bất giác đưa tay sờ lên cảm mình, trong lòng không ngừng cảm khái: chốn kinh thành này quả thực là “ rộng lớn” quá mức!

Tôi hít một hơi thật sâu, lại nhìn về phía đó, Thượng Quan Khiêm vừa hay cũng đang nhìn về phía tôi. Lúc chạm trúng ánh mắt của anh ta, tôi thấy nụ cười tươi tắn tựa gió xuân kia bỗng đông cứng lại. Anh ta nheo mắt lại, tiếp đó trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười kì quái. Anh ta nhất định đã nhận ra tôi rồi!

Tôi còn chưa kịp nhìn đi chỗ khác, đôi mắt sắc bén của Thượng Quan Tầm đã phóng đến, tựa như đang hỏi: “ Từ lúc nào cô lại thân quen với Nhị ca của ta?”

Tôi cũng dùng ánh mắt đáp lại một câu: “ Ta thân quen với ai thì có liên quan gì đến ngài?”

Tôi và Thượng Quan Tầm giao chiến bằng ánh mắt một hồi thì tiếng một thái giám bỗng vang lên cao vút: “ Hoàng thượng giá đáo!” Thế rồi, Thượng Quan Minh bước tới, tất cả mọi người lập tức dừng mọi chuyện đang làm, cung kính quỳ xuống, lớn tiếng tung hô: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Trong giây lát, khắp không gian Nhật Đàn, vang vọng thứ âm thanh vô cùng trang trọng, uy nghiêm.

Hoàng đế Thượng Quan Minh đã quá ngũ tuần nhưng dung mạo vẫn cực kì tuấn tú, cứ nhìn ba người con trai xuất sắc của ngài thì biết. Hạ Tích Mai, Trang Phi, Cảnh Phi cũng lần lượt bước tới, lại thêm một đồng phi tần, cung nữ, thái giám khác mà tôi không thể nhớ được hết tên.

Không lâu sau, lễ tế Hoa thần chính thức bắt đầu. Đại tế sư đứng trên đài cao chẳng hiểu đang đọc cái gì. Tóm lại là rất lâu, nếu không kiên nhẫn chắc tôi đã ngất lả ra đất mất rồi. Nghi thức này thật sự còn khủng bố, đáng sợ hơn cả tiết học chính trị kéo dài suốt cả buổi sáng vào thời tôi còn học đại học. Ngay cả mười ba cực hình của Mãn Thanh chắc cũng không tàn khốc như thế này?

Sau một tiếng hô vừa lớn vừa dài, cuối cùng, Đại tế sư cũng chịu kết thúc tràng ngôn ngữ khó hiểu của mình. Ông châm ba nén hương rồi đưa sang cho Hoàng thượng cúng lạy trời đất. Sau khi nhận lại ba nén hương, ông ta nhanh chóng cắm vào lư hương. Lúc này tôi mới nhận ra, thì ra con rồng thứ chín của Nhật Đàn nằm trên lư hương Tế Nguyệt.

Khi tất cả mọi người đã bái tế xong, lễ tiết mới coi như hoàn thành. Cung nữ, thái giám không biết từ lúc nào tung lên không trung rất nhiều cánh hoa. Cánh hoa bay ngập trời, hương hoa dịu dịu tỏa khắp muôn nơi.

Khi mọi nghi lễ kết thúc đã là giờ mùi. Lúc này tôi mới nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng. Đó chính là, buổi trưa ngày lễ tế Hoa thần sẽ không được dùng bữa, phải đợi đến chiều tối mới được ăn. Trời đất quỷ thần ơi! Đúng là giày vò con người ta quá đáng mà! Tất cả đều vì tôi quá phấn khích nên quên mất cả chuyện trọng đại này, nếu không tôi nhất định đã mang theo mấy miếng bánh hoa mai rồi. Người phụ nữ bị bỏ đói mới đáng thương làm sao!

Yến tiệc được bày trong ngự hoa viên.

Cả buổi chiều, tôi cứ bị đám phụ nữ của Hoàng thượng và các “vi thần” bao vây chặt lấy. Họ hết lời khen ngợi kiểu tóc của tôi thật đặc biệt, màu mắt rất đẹp, tiếng nói cười ríu rít vang bên tai khiến tôi muốn điên cả đầu. Người muốn tôi dạy cách tạo kiểu tóc, người lại hỏi tôi mua phấn mắt ở đâu, thật sự khiến trán tôi nổi đầy gân xanh.

Cuối cùng, tôi đã hiểu tại sao chỉ có Hạ Tích Mai, Trang phi và Cảnh phi được sắc phong thành phi. Bởi lẽ, ba người phụ nữ này tuy rằng cũng rất thích kiểu tóc của tôi, nhưng họ không hề tham dự vào cuộc hỗn

loạn này, chỉ ngồi bình thần thưởng trà trong đình nghỉ tại ngự hoa viên nhìn tôi bị một đám đàn bà quấy rối.

Một lúc lâu sau, tôi cũng được giải thoát, nhờ sự xuất hiện của Bạch Ánh Tuyết. Hôm nay nàng ấy mặc trên người một bộ y phục màu anh đào, sắc màu tươi tắn, làm tôn lên làn da trắng sáng. Điều đáng chú ý là phần chân váy của nàng ấy đính đá quý nhiều màu, càng làm cho thân hình thêm mềm mại thanh mảnh. Tôi không thể không thừa nhận nàng ấy là một người rất biết cách ăn mặc.

Bỏ qua thành kiến từ kí ức của Hạ Chi Lạc, thực ra tôi không hề ghét Bạch Ánh Tuyết. Thế nhưng, từ sau lần tình cờ nhìn thấy bức tranh Thượng Quan Tầm vẽ nàng ta và nghĩ đến chuyện mình vô duyên vô cớ phải dưỡng thương nửa tháng trời, trong lòng tôi lại khó chịu, bực bội vô cùng! Dựa vào cái gì mà nàng ta có thể nhảy múa dưới gốc mai trước Li Hiên, còn tôi thậm chí chẳng có tư cách để thưởng thức chúng? Có lẽ tôi là người nhỏ nhen, không bao dung, nhưng nói cho cùng tôi cũng chỉ là một người phụ nữ bé nhỏ bình thường mà thôi!

Sau cùng, tôi đã tìm cách thoát thân bằng lí do chán ngắt là buồn vệ sinh, rồi một mình du ngoạn cảnh vật nơi đây, vừa đi vừa ngắm hàng liễu xanh mướt, muôn hoa đua nở. Những chùm hoa rực rỡ khiến tôi liên tưởng tới đám phụ nữ như loài lang sói lúc này, nếu lấy hoa để ví von với bọn họ thì đích thực đã sỉ nhục sức sống dồi dào, xinh tươi của những bông hoa trước mắt này!

Giữa trăm hoa khoe sắc đó, thứ đặc biệt thu hút tôi chính là chùm hải đường trước mặt, hoa nở đầy cành, cánh hoa hé nở, thẹn thùng trong giá nhẹ. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy loài hoa này là khi tôi mới học cấp hai, lúc mẹ đưa tôi đến công viên chơi, lúc đó gặp đúng mùa hoa hải đường nở rộ, sắc đỏ e ấp, hương thơm mát dịu, thoang thoảng khắp không gian khiến cho lòng người không khỏi mê say,

Không biết có phải vì đang ở thời cổ đại nên tôi bỗng trở nên đa sầu đa cảm giống người xưa không nữa. Nhìn cảnh vật trước mặt, tôi bất giác nhớ đến bài thơ “ Hoa hải đường” của Lưu Tử Thúy thời Tống, liền khẽ đọc thành tiếng:

“ Dáng vẻ yêu kiều sáng bừng xuân

Trang nhã như mai nhẹ tựa liễu

Tàn tạ mưa đêm hương còn đọng

Rụng hết sắc màu vẽ chẳng nên!”

Đang lúc tôi định đọc tiếp bài “ Như mộng lệnh” của Lí Thanh Chiếu thì bên tai đột ngột vang lên một tiếng khen “ thơ hay!” Quay đầu nhìn lại, đứng trước tôi là một người đàn ông rất trẻ, mắt một mí, khuôn mặt trắng trẻo, dung mạo tầm thường, khoác trên người bộ quan phục. Vì không biết cấp bậc qua quân phục nên tôi hoàn toàn không nhận ra thân phận và quan phẩm của người này

Mặc dù cậu ta tạo được thiện cảm với tôi nhờ cặp mắt một mí, thứ ở thời hiện đại tôi đặc biệt yêu thích, nhưng tôi vẫn khẽ nhướn mày, hành động tán gái tùy tiện như vậy khiến tôi cảm thấy không chút thiện cảm. Nghĩ vậy tôi liền hỏi: “ Có chuyện gì?”

Khuôn mặt cậu ta bỗng đỏ ửng lên, có vẻ căng thẳng nhưng vẫn không quên lễ độ đáp lại: “ Xin chào cô nương, xin thứ cho tại hạ đường đột, tại hạ chẳng qua chỉ....chẳng qua chỉ cảm mến tài hoa của cô nương thôi!”

“ Cô nương? Phụt!” Nghe cậu ta gọi hai tiếng “ cô nương”, tôi không nhịn được mà bật cười thành tiếng “ Trong Hoàng cung này có bao nhiêu là phi tần, mỹ nhân, cung nữ, hai chữ “ cô nương “ mà ngài nói đích thực hiếm thấy vô cùng!” Ha ha, mặc dù ở thời hiện đại hay cổ đại, đây là lần đầu tiên nghe người ta dịu dàng gọi mình một tiếng “cô nương.”

“ Thứ...thứ....thứ cho tại hạ ăn nói thiếu suy nghĩ!” Khuôn mặt cậu ta lúc này đỏ bừng lên, nói năng lại càng lắp bắp.

Cậu thanh niên này xem ra rất thẹn thùng, dường như chưa từng biết chữ ” tình” là gì. Chắc hẳn cậu ta cũng mới lần đầu được tham gia vào lễ tế Hoa thần hoành tráng thế này, thế nên nói chuyện với phụ nữ mặt cứ đỏ tía tai, ăn nói lộn xộn, ngập ngừng. Nếu như gặp được cô gái mà mình yêu, e là cậu ta sẽ chẳng

nói được câu gì cho ra hồn cũng nên, Tôi thấy bộ dạng ngờ nghệch, ngô nghê của cậu ra lúc này thật dễ thương nên cảm giác không vui vừa rồi cũng tan biến hết.

22. Chương 22

Tôi ưỡn thẳng ngực, cố không bật cười, nói: “ Đa tạ lời khen của ngài ! Nhưng ta thật không dám nhận hai chữ tài hoa đó. Chỉ là tức cảnh sinh tình, tiện miệng đọc ra mà thôi.”

Cậu ta vừa nghe tôi nói vậy, lộ vẻ kinh ngạc vô cùng: “ Hả? Chỉ là tiện miệng đọc ra vài câu lại có thể hình dung được thần thái của hoa hải đường sát thực như vậy sao? Tài hoa của cô nương đích thực khiến người khác phải bội phần khâm phục!”

“ Không phải, đây vốn là tác phẩm của sư phụ ta, chứ không phải do ta sáng tác đâu.” Thật không dám làm mây trời giả mạo tác phẩm của người khác, tôi đành mặt dày gọi Lưu Tử Thủy một tiếng sư phụ, mong rằng Lưu sư phụ ở trên trời anh linh chứng giám, sẽ không vì thế mà trách tội tôi.

“ Xin hỏi sư phụ của cô nương là ai vậy?” Cậu thanh niên đó lại cất tiếng.

Tôi chỉ nhếch miệng mỉm cười, không nói thêm gì.

Khuôn mặt của cậu ta càng ứng hồng hơn trước, thấy tôi không đáp, liền đưa lời giới thiệu: “ Tại hạ Châu Viễn Sơn, là Bảng nhãn Tân khoa năm nay. Thấu cho tại hạ mạo muội hỏi một câu, tôn danh quý tính của cô nương?”

Tôi vừa nghe thấy cậu ta họ Châu, lại còn là một Bảng nhãn, lập tức nhớ tới bộ phim “ Quý vui về” do Hoàng Bách Minh đạo diễn. Hoàng Bách Minh cũng là một người đàn ông mắt một mí, dáng vẻ rất giống với cậu thanh niên này, cả hai trông đều buồn cười. Vậy nên tôi không nhin được mà cười thành tiếng: “ Bảng nhãn Châu, quý vui về? Bảng nhãn Châu, quý vui về? Ha ha...”

“ Quý vui về? Cô....cô nương, không biết tên của tại hạ, có....có chỗ nào khiến cô nương buồn cười đến vậy?”

“ Ha ha...không có gì, không có gì...” Tôi cố nhin cười, lấy lại vẻ nghiêm nghị: “ Lẽ nào ngài không biết tùy tiện hỏi tên một cô nương là chuyện không hợp lễ giáo hay sao?”

“ Dạ, thứ...thứ cho Viễn Sơn...đường đột!” Cậu ta lại bắt đầu lấp bắp.

“ Ha ha...” Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Châu Viễn Sơn và nghĩ đến cái tên, tôi nhin không được mà bật cười thành tiếng.

Tiếng cười còn chưa dứt thì bỗng bị một nhóm người cắt ngang: “ Hả? Đây chẳng phải là Tân khoa bảng nhãn Châu Viễn Sơn sao? Còn cả Tam đệ muội Thụy vương phi nữa. Thật là trùng hợp quá!”

Tôi quay đầu nhìn sang thì thấy người vừa nói là thái tử điện hạ Thượng Quan Doãn, bên cạnh là Thượng Tầm, Thượng Quan Khiêm, Đồng Võ, Tề Uy, cùng với ba vị quan khác mà tôi không mấy ấn tượng. Tôi thầm thở dài một tiếng, đúng là xui tận mạng, khó khăn lắm mới nhảy ra khỏi đám phụ nữ đáng sợ kia, giờ lại gặp phải đám đàn ông đáng ghét này, trong đó bao gồm cả “ ông xã” Thượng Quan Tầm hữu danh vô thực và người “ anh em” Thượng Quan Khiêm mới quen biết! Có lẽ sẽ đau đầu nhức óc một phen đây!

Châu Viễn Sơn sau khi nghe thấy Thượng Quan Doãn gọi tôi một tiếng “ Thụy vương phi” liền lặng người nhìn tôi vài giây, sau đó mới phản ứng lại, nhanh chóng hành đại lễ “ Hạ quan tham kiến Thái tử Điện hạ, Khang vương gia, Thụy Vương gia, Thụy Vương phi!”

Châu Viễn Sơn cũng cúi đầu chào ba vị quan còn lại, lúc này tôi mới nhớ ra ba người này chính là Tân khoa Trạng nguyên, Thám hoa cùng Đơn Bất Quân, Thượng thư Bộ hình.

Tiếp đó, tôi cũng khom người, nhỏ nhẹ bái kiến Thượng Quan Doãn: “Hạ Chi Lạc bái kiến Thái tử Điện hạ!”

Thượng Quan Doãn nhếch miệng cười, đáp lại: “Khi này không biết vì chuyện gì mà Thụy Vương phi lại cười hân hoan như vậy? Nếu không ngại kể cho chúng ta nghe để cùng vui được không?”

Ha ha, đây chắc là quyền mà một Thái tử có chăng? Có thể tùy tiện chuyển niềm vui của một người thành niềm vui của mọi người. Có điều tôi không hề có ý định chia sẻ niềm vui cho hân, hưởng hờ những chuyện khi này rất nhỏ nhặt, chẳng đâu vào đâu cả.

Tôi không trả lời ngay mà đưa tay vuốt nhẹ mái tóc rồi nhìn qua chỗ khác, vừa hay ánh mắt nhìn đúng vào Thượng Quan Tầm. Thượng Quan Tầm không hề nhìn tôi, hân đang nhìn xuống đôi giày dưới chân, chẳng biết là nghĩ ngợi gì, trong khi Thượng Quan Khiêm vẫn nhìn tôi với nụ cười dịu dàng, thân thiện, còn những người khác thì vẻ mặt hờ hững như sắp được xem một vở kịch hay.

“Sao thế? Mới một thời gian không gặp mà Thụy Vương phi đã trở nên xa cách vậy sao? Bảng nhãn Châu, người thử nói xem, lúc này hai người đang nói chuyện gì mà Thụy Vương phi lại vui vẻ vậy?” Thượng Quan Doãn thấy tôi không nói gì liền quay sang hỏi Châu Viễn Sơn.

Châu Viễn Sơn thành thực đáp lại: “Hồi bẩm Điện hạ, lúc này hạ quan tình cờ đi ngang qua đây, nghe thấy Thụy...Thụy Vương phi đang ngâm thơ hay quá nên đưa lời tán thưởng, sau đó hạ quan nói ra tên họ của mình, thì Thụy Vương phi đã bật cười. Có điều lí do tại sao người cười thì hạ quan cũng không rõ...”

Câu trả lời của Châu Viễn Sơn lập tức khiến cho tất cả mọi người có mặt đều vô cùng hứng thú. Hạ Chi Lạc vốn là thiên kim đại tiểu thư học hành không nhiều, chuyện này người trong Kinh thành đều rõ, lúc nào nàng ta cũng chỉ biết gây chuyện thị phi, lấy nỗi đau khổ của người khác làm niềm vui cho mình. Rốt cuộc, nàng ta đã bộc lộ tài năng trước mặt mọi người hay chưa? “Hầy!” Tôi hoàn toàn không tìm thấy manh mối gì trong phần kí ức của Hạ Chi Lạc.

Nhìn mấy người xung quanh ai nấy đều đưa ánh mắt dò xét về mình, tôi cảm thấy vô cùng tức giận, nhìn Châu Viễn Sơn bằng ánh mắt u sầu, trong lòng ai oán than: “Cậu em, chị bị cậu hại chết rồi!”

Thượng Quan Doãn vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt nhòa, Thượng Quan Khiêm thì nhìn tôi bằng ánh mắt đầy hứng thú, điều kì lạ nhất chính là Thượng Quan Tầm, đôi mắt hân vốn dĩ đang nhìn chăm chú xuống đôi giày bỗng nhiên lúc này lại nhìn tôi với ẩn ý mỉa mai: “Cô mà cũng biết ngâm thơ sao?”

“Ồ, ngâm thơ? Ha ha, bao nhiêu năm nay chúng ta chưa từng được thưởng thức tài nghệ của Thụy Vương phi, có thể nhận được lời khen của Bảng nhãn Châu, xem ra tài năng không nhỏ.” Câu nói này của Thượng Quan Doãn rõ ràng mang ý châm chọc.

Thế nhưng Châu Viễn Sơn có vẻ không hề nhận ra, còn ngô nghê nói thêm: “Đích thực là bất phàm! Thụy Vương phi nói đây là tác phẩm của sư phụ người. Hạ quan tự nhận thấy bản thân hiểu biết còn non yếu, khắc khổ đèn sách mười năm trời nhưng chưa từng nghe thấy bài thơ nào tuyệt vời như thế cả! Có thể miêu tả sắc đẹp của hoa hải đường sinh động, tuyệt đẹp như vậy, hạ quan cho rằng Thụy Vương phi quá khiêm tốn, nên mới nói là tác phẩm của sư phụ mình mà thôi!”

“Ồ, là bài thơ thế nào, đọc lên ta nghe thử?” Thượng Quan Doãn lần này thật sự cũng cảm thấy vô cùng hiếu kì.

Châu Viễn Sơn liền hào hứng, say sưa ngâm:

“ Dáng vẻ yêu kiều sáng bừng xuân

Trang nhã như mai nhẹ tựa liễu

Tàn tạ mưa đêm hương còn đọng

Rụng hết sắc màu vẽ chẳng nên!”

Hạ quan đặc biệt yêu thích câu “ Trang nhã như mai nhẹ tựa liễu”, còn cả câu “ Rụng hết sắc màu vẽ chẳng nên”, à không, đáng lẽ phải là...”

Trước những lời khen ngợi không ngớt của Châu Viễn Sơn, tôi cảm thấy hết sức lo lắng, bài thơ này thật sự không phải do tôi làm. Khuôn mặt những người còn lại lập tức đề lộ rõ vẻ kinh ngạc như vừa nghe qua một tuyệt tác trần gia, đương nhiên cũng không nghĩ quá lên như Châu Viễn Sơn.

Tôi thật sự không thể nào chịu được nữa, liền lên tiếng cắt ngang:” Đa tạ những lời tán thưởng của Bảng nhãn Châu, Hạ Chi Lạc tự nhận mình không hề thần kì như những gì ngài vừa nói! Bài thơ này đích thị là do sự phụ của ta làm, chứ không phải vì ta khiêm tốn. Hạ Chi Lạc không làm phiền Thái tử Điện hạ cùng các vị thưởng hoa nữa. Hạ Chi Lạc xin cáo lui!”

Đang lúc tôi định quay người rời khỏi, Thượng Quan Khiêm này giờ chỉ im lặng mỉm cười, bất giác lên tiếng: “Thụy Vương phi đang thẹn thùng hay sao? Thẹn thùng vì gặp nhiều người lạ như bọn ta hay vì gặp tam đệ nên mới vậy?”

Nhìn nụ cười đầy trêu ghẹo của Thượng Quan khiêm, tôi đột nhiên muốn biện minh, có điều định mở miệng mấy lần, sau cùng lại chẳng nói được tiếng nào.

Rốt cuộc anh ta muốn gì? Cho dù lần trước tôi cải trang thành nam nhân lừa anh ta, thì anh ta cũng đã lừa tôi về thân phận và tên họ của mình còn gì? Như vậy chẳng phải cả hai đều hòa rồi sao? Dù thế nào đi nữa, hai bên cũng đã coi nhau là bạn bè, anh ta không giúp tôi thì thôi, đằng này lại còn thừa nước đục thả câu. Tôi tức giận trợn mắt lườm lại nhưng Thượng Quan Khiêm vẫn tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Thật khiến tôi tức chết đi được.

“Ha ha, nhị đệ đúng là người sáng suốt nhất! Ta suýt thì quên mất tam đệ cũng đang ở đây. Chắc vì thế mà tam đệ muội thẹn thùng đây mà. Tam đệ, đệ phải nói câu gì đi chứ!” Rốt cuộc tam đệ muội tầm sư học đạo ở đâu thế? Nếu đúng như những gì tam đệ muội nói, vật ta thật muốn gặp vị sư phụ đó. Còn nếu tam đệ muội khiêm tốn, vật ta thật sự muốn mở rộng tầm mắt“. Từ ”Thụy vương phi” chuyển sang ”tam đệ muội”, Thượng Quan Doãn rõ ràng là không muốn buông tha cho tôi đây mà, không biết có phải muốn lợi dụng cơ hội này để khiến tôi và Thượng Quan Tầm mất mặt không nữa.

Thượng Quan Tầm không trả lời, khẽ nheo mắt, nhìn tôi có vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Vì bữa tiệc cung đình ngày hôm nay mà tôi đã chờ đợi trong khổ sở bấy lâu, nên tôi không muốn cuộc nói chuyện chán ngắt này ảnh hưởng đến khẩu vị của mình. Vì thế cho dù hắn có nói gì, tôi cũng chuẩn bị ”chuồn lẹ.”

Tôi quay người định rời đi lần nữa thì nghe tiếng của Thượng Quan Tầm vang lên: ” Ừm... Thật ra đệ cũng chưa từng nghe nàng ấy ngâm thơ lần nào hết, chứ đừng nói đến thưởng thức tài năng, văn vẻ gì cả. Còn về sư phụ...chắc cũng là chuyện trước khi xuất giá. Lúc này có lẽ là Bảng nhãn Châu đã nghe nhầm, chuyện này khiến mọi người phải cười chê rồi!”

Cười chê? Lúc này hắn đang muốn để mọi người thật sự cười chê hay đang khiến tôi khó xử đây? Lẽ nào cái cô nương mang tên ”Hạ Chi Lạc” không hợp tuổi với tên khốn này, cho dù là Hạ Chi Lạc thật sự, hay một hồn phách lưu lạc như tôi? Trong lòng phút chốc trào dâng cảm giác tự giễu, tôi ngược mắt nhìn hắn rồi mỉm cười đầy khinh bỉ: ” Khi này đúng là Bảng nhãn Châu đã nghe nhầm, mấy câu thơ mà Hạ Chi Lạc này tiện miệng đọc ra chẳng có gì là xuất sắc cả. Nếu Thái tử điện hạ cùng các vị không ngại thì Hạ Chi Lạc xin múa rìu qua mắt thợ một lần.”

Thượng Quan Doãn nghe vậy mỉm cười nói: ” Xin rửa tai lắng nghe!”

23. Chương 23

Tôi đưa mắt lườm Thượng Quan Tầm, cố gắng nhớ lại những câu thơ mà tôi đã từng học. Sau một hồi, cuối cùng cũng tìm ra được vài câu hay phù hợp với cảnh vật lúc này. Tôi háng giọng, bắt đầu đọc: “ Thế nào là đẹp? Câu văn đẹp, vì khiến người đọc mê mẩn. Thơ từ đẹp khiến nam nữ tình ý trào dâng. Phụ nữ đẹp phải thông minh, hiền dịu đến độ thập mĩ thập toàn. Nam nhi đẹp thì dù có nói dối cũng không hề đỏ mặt.”

Mấy gã đàn ông mặt dày thời hiện đại sau khi nghe câu sau cùng thường cười nhạt cho qua, còn mấy người đàn ông cổ đại này không thần kinh có được vững vàng, ngoan cường như vậy không nữa?

Vừa nghĩ xong, tôi liền thấy những người đàn ông trước mặt mình, người nào người nấy mặt mày đều tái đi, duy chỉ có Tân khoa Trạng nguyên là không nhin được mà cười bật thành tiếng....Song.. ...

Tôi nhìn Trạng nguyên bằng ánh mắt vô cùng tán thưởng, ông anh, phải chăng ông anh cũng xuyên không về thời cổ đại nên mới có thể lãnh hội và chịu đựng được câu nói này.

Đã đạt được mục đích, tôi cố nhin cười, vốn định đưa lời từ biệt, nhưng khi đưa mắt nhìn qua khuôn mặt bàng hoàng của Thượng Quan Tầm, tôi thật muốn trêu hấn thêm một lúc nữa. Trong lòng tôi thầm cầu khẩn: “Xin lỗi nhé, các vị tiền bối, Lạc Bảo xin mặt dày mượn tuyết tác của các vị dùng tạm. Sau khi quay về nhất định sẽ thấp hươg tạ tội cùng các vị”

Tôi quay người bước về phía Thượng Quan Tầm, mỉm cười ranh mãnh, nói: “Phu quân đại nhân, vẫn còn một bài “Thượng da” [1] nữa, ta đặc biệt sáng tác vì ngài, ngài phải nghe cho rõ đây” Tôi hắng giọng, quay người nhìn về chòm hoa hải đường trước mặt rồi cất tiếng :

“Hỡi trời,

Ta nguyện cùng chàng

Mãi chẳng lia xa

Núi chưa mòn

Sông chưa cạn

Sấm sét rầm trời,

Mưa tuyết giữa trời hạ

Thiên địa hợp nhất,

Mới dám cùng chàng nói lời biệt li”

Sau khi đọc xong câu cuối “Mới dám cùng chàng nói lời biệt li”, tôi nhìn về phía Thượng Quan Tầm, lúc này cả khuôn mặt hắn đã đỏ bừng lên, khóe miệng không ngừng co giật. Khi bốn mắt chạm nhau, hắn nhanh chóng nhìn qua chỗ khác.

Oa, bộ dạng lúc này của hắn thật sự khiến cho người ta cảm thấy thú vị. Một tên khốn xấu bụng, độc mồm độc miệng không ngờ lại đỏ mặt thẹn thùng vì bài thơ tình mà tôi đọc. Tôi lại đưa mắt nhìn sang những người còn lại, thái độ của họ cực kì thú vị, vừa kinh ngạc, vừa thẹn thùng.

Trong một ngày thế này, một người phụ nữ như tôi lại nói những lời tình cảm thiết tha với người đàn ông của mình, khó trách khiến người ta phải suy nghĩ lung tung. Đúng là tạo nghiệt, Thanh danh cả đời của tôi chắc chắn đã bị hủy hoại chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi. Hầy, bỏ đi, dù gì Hạ Chi Lạc đã mang tiếng xấu đầy mình rồi, làm gì có thanh danh mà giữ. Tôi cũng chẳng sợ người ta nói mình vô duyên, dám thổ lộ tình ý với phu quân của mình ngay trước đám đông, giữa thanh thiên bạch nhật.

Không khí trở nên lúng túng, nhưng người đầu tiên phá vỡ tình thế này chính là Thượng Quan Khiêm, giọng nói của anh ta trước sau vẫn bình ổn, trầm tĩnh: “Tam đệ muội đúng là đặc biệt khác người, không nói thì thôi, nói ra lập tức khiến cho người khác phải kinh động!” Sau đó, Thượng Quan Khiêm lại nhìn tôi mỉm cười tươi tắn.

Lời của Thượng Quan Khiêm vừa dứt, mọi người càng lúng túng hơn, khiến tôi chẳng biết giấu mặt vào đâu. Anh ta cố ý đây mà!...Song..

Vốn dĩ tôi chẳng chút bận tâm, nhưng bị nói như vậy, tôi bỗng thấy vô cùng hổ thẹn. Sao tôi lại đọc bài “Thượng da” cho Thượng Quan Tầm nghe chứ? Tôi bất giác cười khan vài tiếng, cảm giác hai má mình cũng đã đỏ bừng lên, đành phải cúi đầu giả vờ ngu ngốc nhìn xuống chân.

Không khí đột nhiên trở nên kì quái, ám muội và cực kỳ lúng túng...

“ Hoàng thượng giá đáo!”

Cảm tạ ông trời, tiếng “ Hoàng thượng giá đáo” này đã giải cứu mọi người thoát khỏi bầu không khí khó xử. Đức hỉ công công, tôi yêu ông biết bao!

Khi tiếng: “ Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” vang lên cũng là lúc bầu không khí ban nãy hoàn toàn tan biến hết.

“ Các khanh tụ tập ở đây làm gì thế? Tầm nhi, sao mặt con lại đỏ lên vậy, có phải bị ốm không? Gần đây con có chỗ nào không khỏe à? Mau...mau tuyên thái y tới chuẩn trị xem sao!” Hoàng thượng thốt ra một câu quan tâm không ngờ lại khiến bầu không khí lúng túng khi nãy trở lại.

Tôi cúi thấp hơn nữa, sau đó tự biết điều đứng gọn sang một bên. Tôi sợ Hoàng thượng sẽ phát hiện ra khuôn mặt đang đỏ như ớt của mình

Đức Hỉ công công vừa định mở miệng truyền thái y, Thượng Quan Doãn liền tiếp lời: “ Ha ha, hồi bẩm Phụ hoàng, Tam đệ không phải là bị bệnh đâu mà là đang then thừng vì tình yêu nồng thắm của tam đệ muội đó thôi.”

Ông trời ơi! Mấy đứa con nhà Thượng Quan lẽ nào toàn người lảm chuyện nhiều lời? Tôi thấy ánh mắt nghi hoặc của Hoàng thượng liếc về phía mình đành phải ngẩng đầu đối mặt, nhìn ngài mỉm cười ngu ngơ.

“ Ha ha...ha ha... thì ra là vậy, xem ra trẫm đích thực thích hợp làm ông tơ ! Tối nay phải nối thêm vài sợi dây nhân duyên nữa mới được!” Hoàng thượng vừa dứt lời, quan viên lập tức hòa theo: “ Hoàng thượng anh minh, Hoàng thượng anh minh!” Lần này, chắc hẳn không ít người phải thở hắt ra vì sợ hãi rồi.

Hoàng thượng sau đó không quên trêu tôi vài câu: “ Lạc nhi, kiểu tóc hôm nay của con trông rất đặc biệt. Ha ha, con luôn khiến cho mọi người cảm thấy mới mẻ, hân hoan! Giỏi lắm...giỏi lắm!”

Tôi lập tức thấy lạnh cả sống lưng. Không phải tự đề cao mình, tôi nghĩ chỉ nhờ vào câu nói này của Hoàng thượng, e rằng ngày mai cả Hoàng cung sẽ phải chải kiểu tóc mới của tôi mất. Tôi đau khổ chìm trong im lặng, chỉ biết nhìn ngài rồi then thừng mỉm cười.

“ Ừm được rồi, được rồi, những người không liên quan mau rời đi chỗ khác cho trẫm, nơi này dành lại cho hai phu thuê Tầm nhi thủ thủ, tâm tình thôi!! Đi nào, đi nào!” Tôi chỉ muốn ngắt ngay tại chỗ, Hoàng thượng gia gia không ngờ lại có chiêu “ độc” thế cơ chứ! Người vừa nói vừa dẫn theo đám thần tử đi, ai nấy đều che miệng mỉm cười.

Lúc đi ngang qua chỗ tôi, Thượng Quan Khiêm thoáng dừng bước chân, mặt mày hoan hỉ nhìn tôi: ‘ Tứ mi mao Lục Tiểu Phụng?’

Tôi cũng quyết không chịu yếu thế, đáp lại một câu: “ Cũng như nhau thôi, Tề tiểu đệ!”

Câu nói của tôi không hề làm Thượng Quan khiêm giận, ngược lại còn thấy khuôn mặt của anh ta hơi biến sắc. Anh ta chỉ cúi đầu mỉm cười, rồi cũng nhanh chóng khuất dạng.

Lúc này còn lại ba người là tôi, Thượng Quan Tầm và Đồng Vô. Hả? Không đúng! Tại sao chỉ còn mỗi tôi và thượng Quan Tầm, Đồng Vô đâu rồi? Lúc này tôi vẫn còn nhìn thấy anh ta mà! Tên đàn ông này cũng hiểu tình thế quá đi!

Một mình đối diện với Thượng Quan Tầm nhưng tôi chẳng hề cảm thấy căng thẳng, chỉ nhẹ nhõm than dài một tiếng, buông thông hai vai, rốt cuộc đã được giải thoát. Hầy, thật là làm người đã khó, làm phụ nữ càng khó hơn!

Sau một hồi, tôi lén lút đưa mắt nhìn Thượng Quan Tầm, khuôn mặt hắn đã không còn ửng đỏ như lúc nãy nữa, vừa rồi tôi đúng là đã được chiêm ngưỡng một kì quan hiếm có. Mọi người đi hết rồi, tôi cũng không cần phải ở đây lãng phí thời gian cùng hắn, ngộ nhờ hắn mở miệng đả tặc tội với bốn cô nương tôi, khi đó thật là khó đảm bảo được rằng tôi không xông tới xé tan cái miệng của hắn để hả giận.

Lúc tôi cất bước định rời đi, giọng nói trầm ồm của Thượng Quan Tầm đột ngột vang lên :” Hạ Chi Lạc, cô còn định đi đâu thế?”

“ Đương nhiên là đi tới nơi không có ngài rồi!” Tôi quay người, bực bội đáp: “ Ngài hỏi làm gì?”

“ Một lát nữa yến tiệc sẽ bắt đầu, cô đừng đi lại lung tung nữa, mau đi theo ta!” Giọng nói của hấn bỗng ầm ập lạ thường, khiến tôi không khỏi nghi ngờ liệu đây có phải là Thượng Quan Tầm vốn lạnh lùng với tôi hay không. Tôi nhìn hấn bằng ánh mắt nghi hoặc, còn hấn thì đưa mắt nhìn vu vơ đi chỗ khác, sau cùng đặt ánh mắt của lên chùm hoa hải đường tuyệt sắc trước mặt. Thái độ của hấn lúc này là sao? Không phải là nghe được bài “ Thượng da”, mà thay đổi tâm tình rồi chứ? Làm gì có chuyện đó? Trừ phi heo nái biết leo cây!

—

[1] Nghĩa là ” Ông trời hời ”

24. Chương 24

Tôi nhướn cao đôi mày, nhìn hấn đầy khinh bỉ: “Chạy lung tung? Đi theo ngài? Tại sao phải thế?”

“Lẽ nào cô định đưa đầy tình cảm trước mặt mọi người như lúc nãy nữa sao?” Hấn nhìn chăm chăm về phía tôi, giọng điệu đã lạnh lùng hơn trước vài phần.

“Này, ngài đừng ăn nói khó nghe như vậy có được không? Con mắt nào của ngài nhìn thấy tôi đang đưa đầy tình cảm về phía mình chứ?” Tên khốn này cứ mở miệng là không có lời nào tốt đẹp!

“Thật sao? Vậy vừa rồi là ai đã gọi ta “Phu quân đại nhân” một cách thân mật trước mặt mọi người chứ? Lại còn đọc thơ tình cho ta nghe? Lẽ nào không phải là cô sao? Hay là ta nghe nhầm, là heo nái đang kêu chẳng?” Hấn nhướn cao đôi mày nhìn tôi đầy thách thức.

Heo nái đang kêu? Tôi suýt chút nữa thì nôn ra máu tươi, đến nhồi máu cơ tim vì tên đàn ôn khốn kiếp này mất!

“Ngài...khụ khụ khụ...” Tôi tức đến mức sặc nước miếng, mãi chẳng nói được thành lời. Tôi ho sặc sụa, còn tên đàn ông đáng ghét này lại đứng đó bật cười.

Ôi trời ơi! Hấn đang cười, thật sự là đang cười! Kể từ khi tôi đầu thai nhầm đến thế giới này, đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy hấn cười.

Tôi đưa tay vuốt ngực, vừa định lên tiếng phản bác bỗng nghe thấy giọng phụ nữ thỏ thẻ, dịu dàng: “Tầm ca ca, muội tìm huynh rất lâu rồi, thì ra huynh ở đây!”

Tôi quay đầu nhìn lại, phát hiện người vừa nói câu đó chính là Hoa Thanh Lâm.

Thượng Quan Tầm nhìn thấy Hoa Thanh Lâm thì nụ cười hiếm hoi trước đó đột nhiên biến mất: “Có chuyện gì?”

“Tầm ca ca, cái này tặng cho huynh!” Vừa nói Hoa Thanh Lâm vừa đưa một bó hoa lan hồ điệp cho Thượng Quan Tầm.

Oa, hào phóng quá đi! Ở thời hiện đại, một bông lan hồ điệp có giá mấy chục đồng, cả một bó đến hai, ba chục bông thế này thật là quá phô trương rồi! Khâm phục cô ấy quá, ôm cả một bó hoa lớn nặng như vậy, chạy khắp nơi đến mức mặt mày đỏ bừng thế này!

Tôi chẳng khác nào một người lạ qua đường, cứ đứng ngẩn người cắn móng tay nhìn Hoa Thanh Lâm. Tính tình của con tiểu nha đầu này thẳng thắn và dũng cảm hơn một người hiện đại như tôi rất nhiều. Tôi đọc thơ tình trước mặt mọi người, dù thể nào thì đối tượng cũng là phu quân của tôi. Còn cô ta thì sao? Dám tặng hoa và bày tỏ tình cảm với một người đàn ông ngay trước mặt thê tử của anh ta, rõ ràng là định giở trò kẻ thứ ba đáng ghét đây mà!

Nhưng chuyện không liên quan thì tôi vẫn nên đứng một bên xem kịch, ai tặng hoa cho hấn thì liên quan gì đến tôi? Tốt nhất là tặng nhiều hoa đủ để chôn luôn cả tên đàn ông đáng ghét này cho rồi! Lúc nãy tôi bị hấn chọc tức đến độ nội thương trầm trọng, bây giờ đột nhiên xuất hiện một Hoa Thanh Lâm ở đầu chạy

tới tỏ tình cùng hắn. Vỡ kịch hay thế này, sao tôi có thể bỏ lỡ cho được? Nghĩ vậy, tôi liền lặng lẽ rút êm sang một bên, cắn móng tay “tọa sơn quan hổ đấu.” [1]

“Tầm ca ca, sao huynh không nhận hoa?”

“Ây da!” Giọng nói của tiểu nha đầu này thỏ thẻ đáng yêu như vậy, trái tim tôi còn mềm nhũn vì xúc động cơ mà!

Thượng Quan Tầm cau chặt đôi mày, lạnh nhạt đáp: “Thanh Lâm, mấy ngày trước ta đã nói rõ với muội rồi còn gì?”

“Muội không hiểu, muội thật sự không hiểu, Tầm ca ca, rốt cuộc vì sao?”

“Chẳng vì lí do gì hết”

“Có phải vì người này không?” Hoa Thanh Lâm đột nhiên nhìn sang tôi.

Tôi vốn chỉ định đứng một bên làm người qua đường hiếu kì, không ngờ phút chốc lại bị lôi vào cuộc. Thượng Quan Tầm khẽ liếc sang chỗ tôi, im lặng không nói.

Bất ngờ Hoa Thanh Lâm xông đến trước mặt tôi thét lớn: “ Tất cả đều vì ngươi, nếu không phải là ngươi, ta sẽ không bị ốm vào một ngày đẹp trời như thế, là ngươi đã hại ta bỏ lỡ mất lễ tế Hoa thần năm trước. Nếu không, Tầm ca ca đã chọn ta rồi. Tất cả đều do người phụ nữ xấu xa như ngươi gây ra cả. Trước đó, ngươi phá hoại chuyện tốt giữa Ánh Tuyết tỉ tỉ và Tầm ca ca, bây giờ lại còn độc chiếm huynh ấy, ngươi là người đàn bà xấu xa!

Lời chỉ trích không đầu không cuối của Hoa Thanh Lâm khiến tôi rất bất ngờ, tự mình theo đuổi người ta không thành lại đổ hết tội lỗi lên đầu tôi. Vốn dĩ tôi vừa bị Thượng Quan Tầm chọc cho tức điên lên, giờ thì hay rồi, ngay cả người phụ nữ ái mộ hẳn cũng nhảy lên cổ hiếp đáp tôi! Hổ không ra oai lại còn tưởng là mèo hen chắc? Nghĩ vậy tôi liền đáp: “ Này, Hoa Thanh Lâm, có phải đầu óc ngươi có vấn đề rồi không?”

“ Ngươi...đầu óc ngươi mới có vấn đề! Ngươi là người đàn bà xấu xa, chỉ biết mắng người vô tội!” Hoa Thanh Lâm cũng lập tức hét lên.

“ Hoa Thanh Lâm, xin ngươi hãy làm rõ tình hình, là ai đã mở miệng mắng người trước? Hình như người đó chính là ngươi đấy?”

“ Ta mắng ngươi đấy thì sao? Ta không những mắng ngươi mà còn phải đánh ngươi nữa.” Nàng ta dứt lời liền giơ tay lên định đánh tôi.

Tôi nhanh tay nhanh mắt, nắm chặt lấy bàn tay nàng ta rồi bóp thật mạnh. Hoa Thanh Lâm đau đến mức mặt mũi nhăn nhó, tôi cũng không chịu yếu thế liền đáp: ‘ Mau thu lại bộ dạng đáng thương, yếu đuối của ngươi đi, ta không phải là đàn ông nên không trúng kế này đâu! Ngươi muốn tỏ tình hãy tìm đàn ông mà tỏ tình, đừng có kéo ta vào cuộc. Thế nào gọi ta là ta bá chiếm ngài ấy, ngươi cho rằng ta thích lắm sao? Ngươi có bản lĩnh thì hãy khiến cho ngài ấy lấy mình về làm chính thất. Còn nếu không có bản lĩnh đó, vậy đừng gào thét giống như một con chó điên nữa. Thân là một cô nương thì nên biết thẹn thùng đôi chút! Ngươi trông cũng xinh xắn, đáng yêu, chẳng thiếu chân thiếu tay, mặt mày cũng chẳng phải quái dị, tại sao cứ sống chết muốn làm thê thiếp của người ta thế? Ngươi cho rằng cứ bám lấy ngài ấy thì ngài ấy sẽ yêu ngươi sao? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày! Có biết thế nào gọi là cơn có thể ăn nhiều nhưng đừng mơ giữa ban ngày quá nhiều không? Nếu ngài ấy thích ngươi thì hôm nay chẳng cần ngươi phải tặng hoa, ngài ấy cũng tự khắc dính lấy ngươi như sam rồi. Ngươi tưởng bản thân mình bao dung lắm sao? Đưa lời đòi lại công bằng cho Bạch Ánh Tuyết? Nếu trong lòng nàng ta có điều gì không thoải mái, bảo trực tiếp đến tìm ta nói chuyện, không cần ngươi phải mè nheo khóc chuột giả từ bi. Thế nào gọi là ta đã phá vỡ chuyện tốt đẹp giữa hai người đó chứ? Nếu họ thật sự yêu thương nhau đến mức chết đi sống lại, chẳng có ai có thể chen vào giữa họ cả, chứ đừng nói là ta. Còn nữa, nếu ngươi nghĩ có thể hạnh phúc khi giữ khư khư lấy một người mà trong lòng họ không hề yêu mình thì hôm nay ta cũng nói thẳng cho ngươi biết, cho dù ngươi ăn vạ cũng được, ép hôn cũng được, ngày ngày đến ở lì tại Thụy vương phủ quyết định không chịu đi cũng chẳng sao, chỉ cần ngươi nguyện ý, ta sẽ không can thiệp. Ngươi thích làm thế nào thì làm, ta chắc chắn không nhúng ta vào đâu. Hừm!

Cãi nhau với một đứa trẻ mới mười sáu tuổi, tôi làm sao có thể thua cuộc được chứ? Tôi thật không hiểu, tại sao có những người phụ nữ lại can tâm tình nguyện đi làm thế thiếp người ta. Huống hồ đối với tôi, cô bé còn chưa được coi là phụ nữ, chỉ là một đứa trẻ ranh chưa lớn mà thôi.

Tôi thoải mái tuôn ra hết những lời dồn nén trong lòng bấy lâu nay, mà chẳng hề suy nghĩ tới việc Hoa Thanh Lâm chỉ là một cô bé, hoàn toàn không thể chịu đựng nổi những lời nặng nề như thế của tôi. Cô bé nghe xong liền bật khóc.

Tôi nhất thời ngây lạng người, chuyện này...chuyện này... tôi thật sự không hề nghĩ cô bé sẽ khóc như vậy. Tôi còn cho rằng cô bé sẽ lại giống khi nãy, chỉ thẳng vào mặt tôi tiếp tục lớn tiếng. Sau đó hai bên sẽ khẩu chiến một hồi, xem công lực chữ bới của ai cao hơn.

Tôi chớp mắt quay sang nhìn Thượng Quan Tầm, sắc mặt của hắn cũng có phần biến đổi, bước lại gần, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “ Thanh Lâm!”

Tiểu a đầu lúc này chẳng để tâm đến hắn, cứ khóc mãi không thôi.

Nhìn bộ dạng khóc lóc đó, tôi liền bỏ tay cô bé ra, không kìm lòng được lại chạm nhẹ vào rồi nói: “ Đây, Hoa Thanh Lâm, người...”

Chữ “người” vừa mới thốt ra, cô bé đã “ hừm” một tiếng rồi vứt bó hoa lan hồ điệp lên người tôi, không quên đẩy mạnh tôi một cái, sau đó tức giận dùng dùng quay đầu bỏ chạy.

Tôi theo phản xạ nhận lấy bó hoa, lại bất ngờ bị cô bé đẩy mạnh, cả người mất thăng bằng loạng choạng ngã ra phía sau. Chính vào lúc tôi sắp ngã xuống đất, cánh ta Thượng Quan Tầm bỗng vòng qua ôm lấy eo tôi.

Vừa đứng vững, tôi liền hất mạnh tay hắn ra, thét lớn: “Mau bỏ cái móng heo của ngài ra!”

Thượng Quan Tầm nhanh chóng thu tay lại, ánh mắt nhìn tôi đột nhiên trở nên mơ màng, khó hiểu.

Vừa rồi xảy ra cái vớ với Hoa Thanh Lâm là vì hắn, suýt chút nữa tôi còn bị đánh, cảm thấy vô cùng bức bối: “ Đứng nhìn bọn ta cãi nhau vì mình ngài cảm thấy thú vị, sảng khoái lắm đúng không? Có phải là rất thích thú? Lần sau đừng có lôi phụ nữ của ngài đến chỗ ta...Thượng Quan Tầm! Ngài là người chết rồi sao? Sao lại không biết mở miệng nói gì hả?”

“ Vậy cô muốn tôi nói cái gì? Nói rằng lời cô nói to quá, rất chói tai sao? Hay là nói đáng vẻ hiện nay của cô chẳng khác nào một người đàn bà đánh đá, ghê gớm?” Thượng Quan Tầm cau mày đáp lại.

Cái tên đàn ông đáng chết này! Tôi tức đến mức cầm bó lan hồ điệp trong tay ném về phía hắn,. nhưng trớ trêu thay, thân thủ của hắn rất lanh lẹ, nhận hoa gọn gàng không thiếu một bông.

[1] Ngồi trên núi xem hổ đánh nhau, ý nói nhìn người khác tranh đấu với nhau, cuối cùng là bản thân thu lợi.

25. Chương 25

“ Ngài...Thượng Quan Tầm, coi như ngài giỏi! Không gây được với ngài, ta cũng có thể tránh né!” Nói xong, tôi quay người bỏ đi, không muốn nhìn thấy hắn dù chỉ một giây, ai ngờ cánh tay phải tôi lại bị hắn nắm chặt lấy: “ Bỏ tay ra! Thượng Quan Tầm, ngài cứ thử làm tay ta bị thương lần nữa xem!”

Hắn không thềm để tâm đến tôi, kéo tôi về hướng ngược lại.

Tôi thấy thế tức giận thét lớn: “ Bỏ tay ra, Thượng Quan Tầm, ngài là đồ heo chết. Bỏ tay ra, bỏ tay ra!”

Bỗng, hắn đột ngột dừng bước khiến cả đầu tôi đập mạnh vào ngực hắn, mạnh đến mức ong ong choáng váng. Giọng nói của hắn lạnh lùng vang lên : “ Lúc nãy ta đã nói với cô rồi, yến tiệc sắp bắt đầu, cô còn định đi đâu nữa hả? Không nhìn thấy Phụ hoàng đã đi về phía đó rồi sao? Thật sự ta chưa từng thấy gặp người phụ nữ nào ngốc nghếch như cô!” Dứt lời hắn lại kéo tôi đi về phía yến tiệc.

Tuy rằng không chút tình nguyện, nhưng tôi cũng phải bắt đầu bước theo.

Khi Thượng Quan Tầm một tay ôm bó lan hồ điệp lớn, một tay “dắt” tôi vào buổi yến tiệc, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía chúng tôi, có người mỉm cười, có người ganh ghét, có người hờn hờ chờ xem kịch hay...

Trước ánh mắt phức tạp của mọi người, Thượng Quan Tầm ấn tôi ngồi vào phía bên trái một chiếc bàn. Vừa mới ngồi xuống, tôi nhìn ngay ánh mắt sắc như dao của Thượng Quan Doãn cùng Bạch Ánh Tuyết lướt qua chỗ mình. Bộ mặt Thượng Quan Doãn luôn luôn đáng ghét, giả tạo, đầy ý mỉa mai, còn Bạch Ánh Tuyết, không cần nghĩ, người nàng ta nhìn không phải là tôi. Đôi mắt tuyệt đẹp thê lương đó ẩn chứa biết bao nhiêu đau thương, ai oán, bao nhiêu say mê, tình ý, bao nhiêu tương tự, kì vọng, tất cả chỉ hướng về Thượng Quan Tầm mà thôi.

Tôi lén lút nhìn sang Thượng Quan Tầm, ánh mắt hi người đắm say, mê mẩn cuốn lấy nhau khiến tôi không tài nào hiểu nổi, người đàn ông này rốt cuộc có chỗ nào tốt? Lễ nào phụ nữ ở đây đều mù hết cả sao? Ấn nói thất đức, đối xử với phụ nữ chẳng những không dịu dàng mà còn thô lỗ, bất lịch sự, ngoại trừ mỗi khuôn mặt đẹp trai và thân hình săn chắc, cao to ra thì chẳng còn thấy bất cứ một ưu điểm nào khác ở hắn.

Đem so sánh với Tề Khiêm ngồi bên cạnh, một người vừa có nhân phẩm, vừa có tướng mạo đẹp, xuất sắc hơn Thượng Quan Tầm không biết bao nhiêu lần. Nói thật lòng, tôi vẫn thích gọi Thượng Quan Khiêm là Tề Khiêm hơn, không kèm cái họ “Thượng Quan” vào khiến người ta cảm thấy người ta cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Vừa hay Thượng Quan Khiêm cũng đang mỉm cười nhìn tôi, đứng dậy nâng ly rượu trong tay lên, hướng về phía tôi.

Hả? Anh ta đang làm gì thế? Đang kính rượu tôi sao? Có cần phải khoa trương đến mức để mọi người chú ý vậy không? Tôi quay sang nhìn, Thượng Quan Doãn và Bạch Ánh Tuyết cũng đứng dậy, bọn họ đang làm gì thế này?

Bỗng dưng tôi bị ai đó cốc mạnh một cái, tôi liếc sang, bắn ánh mắt hình viên đạn về phía Thượng Quan Tầm.

“Còn ngồi ngây người ra đó làm gì? Mau kính rượu đi!” Thượng Quan Tầm ra hiệu cho tôi nâng li kính rượu hoa thần.

Do đang ở chỗ đông người, không tiện tranh cãi, tôi lườm hắn một cái rồi nâng li rượu, học theo động tác của Thượng Quan Tầm, đứng dậy, đổ rượu, sau đó mới ngồi xuống.

Lúc này đột nhiên nhớ đến Hoa Thanh Lâm, tôi bất giác đưa mắt nhìn ra xung quanh, sau một hồi tìm kiếm, tôi vẫn chẳng thấy bóng dáng của cô bé đâu.

Buổi yến tiệc vô vị chính thức bắt đầu!

Nói là yến tiệc tế Hoa thần, nhưng thực ra chính là cuộc tỉ thí tài hoa, sắc đẹp giữa những cô con gái của các quan viên trong triều, xem xem ai trong số bọn họ có thể chiến thắng cuộc thi và tìm được lang quân như ý.

Bài biểu diễn đầu tiên là của Dương Uyển Nghi, con gái thứ ba của Lại Bộ thượng thư [1] Dương Quốc Phàn, thân hình mảnh mai, dung mạo khá đẹp. Tôi không ngừng tán thưởng, triều đại này đúng là mỹ nữ như lâm, soái ca đâu đâu cũng có. Cô bé đang đánh đàn tranh, nhưng tôi hoàn toàn không biết đó là khúc nhạc gì, thậm chí còn suýt chút nữa ngủ gục trước khúc nhạc có sức thôi miên lớn này.

Bài biểu diễn thứ hai là của Tông Tình, con gái của Lễ Bộ thượng thư [2] Tông Thuận, cũng là một tiểu mỹ nhân, đặc biệt mỹ nhân này mất một mí. Hầy, đây chính là gu tôi yêu thích. Tuyệt nghệ của cô bé chính là vừa múa vừa vẽ tranh, không ngờ tuyệt chiêu của nhân vật Tri Họa trong “Hoàn Châu Cách Cách” lại được tái hiện sống động trước mắt tôi thế này! Thật đáng được tán thưởng! Khi bài biểu diễn kết thúc, mọi người ai nấy đều hưng khởi, vỗ tay nhiệt liệt, con gái của Tông Thuận đích thực rất tài năng.

Những tiết mục biểu diễn của các thiên kim tiểu thư khác có phần yếu kém hơn, khiến tôi cảm thấy buồn ngủ. Tôi lấy lí do “ba việc gấp của con người” [3], dặn Thanh Thanh không cần đi theo, rồi lạng lẽ rời khỏi yến tiệc.

Thực ra, Bạch Ánh Tuyết chính là một trong những nguyên nhân khiến tôi muốn rời đi. Cả buổi tối, ánh mắt nàng ta cứ dán chặt vào Thượng Quan Tầm. Còn về việc Thượng Quan Tầm có nhìn nàng hay không thì tôi hoàn toàn không biết, bởi vì tôi không muốn biết. Thi thoảng, bắt gặp ánh mắt của Bạch Ánh Tuyết bắn về phía mình, tôi nhận thấy rõ niềm oán hận trong đôi mắt tuyệt đẹp của nàng ta. Lúc đó, trái tim tôi bất giác cũng nhói đau. Tôi biết, nỗi bi thương ấy xuất phát từ Hạ Chi Lạc. Khoảng thời gian gần đây, tôi có thể cảm nhận được tâm tư tình cảm của Hạ Chi Lạc rõ ràng hơn. Sự phản bội, việc ra đi của mẫu thân khi còn nhỏ đã tổn thương nặng nề đến Hạ Chi Lạc. Và cũng chính điều đó làm nên tính cách thất thường của nàng ấy. Vào lễ tế Hoa thần năm mười ba tuổi, Hạ Chi Lạc lần đầu tiên gặp Thượng Quan Tầm, trái tim thuần khiết ngủ yên bao lâu nay của nàng ấy bất giác trỗi dậy. Cho đến lúc này, tình yêu cuồng nhiệt mà nàng ấy dành cho Thượng Quan Tầm, dù bị tôi kìm nén hết sức, vẫn chẳng thể nào dập tắt nổi.

Khi bắt đầu xuyên không về thế giới này, tôi cũng từng bị mê mẩn trước vẻ bề ngoài tuấn tú của Thượng Quan Tầm, dần dần, dưới sự đưa đẩy của Hạ Chi Lạc, tôi càng ngày càng quan tâm đến hắn ta hơn. Mỗi lần nghĩ đến hắn và Bạch Ánh Tuyết, tôi không thể nào phân định rõ ràng là Hạ Chi Lạc hay bản thân mình đang đau đớn. Sự lạnh nhạt, ngạo mạn và cả những lời nói cay độc, vô lễ của hắn, tôi đều có thể phớt lờ, nhưng tại sao lúc này tôi lại cảm thấy lạc lõng đến vậy, lẽ nào đây chính là thứ cảm giác được gọi là tình yêu?

Yêu? Trái tim tôi bỗng quặn thắt, tôi không muốn đối diện với sự thật đau đớn rằng: Tôi đã phải lòng Thượng Quan Tầm. trời đất quỷ thần ơi, đây chính là tâm ý thật sự của tôi sao? Tại sao tôi lại phải rời khỏi yến tiệc? Là vì tôi cảm thấy ghen tuông, tôi không thể chịu được ánh mắt rực cháy, cuồng nhiệt của Bạch Ánh Tuyết ư? Lẽ nào sau cùng tôi vẫn cứ dần dần hòa thành một thể với Hạ Chi Lạc? Hận thù, si mê, yêu thương....tất cả mọi cảm xúc của cô ấy chỉ trong một quãng thời gian ngắn ngủi đã trở thành của tôi.

Lời thú nhận thành thực của trái tim khiến tôi cảm thấy cực kỳ hoang mang, đầu óc trở nên mơ hồ, không biết bản thân đang đi về phía nào của ngự hoa viên. Đột nhiên, trong bụi hoa phía trước truyền lại tiếng động kì lạ, cắt ngang tâm trạng mơ màng của tôi. Tôi hiếu kỳ tiến lên vài bước, muốn xem rốt cuộc phía trước đang xảy ra chuyện gì. Dưới ánh nến mờ ảo trong ngự hoa viên, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tôi hãi hùng đến mức bịt chặt miệng lại... Một đôi nam nữ, y phục số sàng, đang giao hòa cùng nhau, tiếng động kì quái khi này phát ra lúc họ đang hoan hợp vui vầy....

Nếu chỉ là đơn thuần là đang xem phim cấp ba thì có thể cho qua, thế nhưng điều thật sự khiến tôi kinh ngạc chính là nữ nhân vật chính trong bộ phim cấp ba trước mặt là Liễu quý nhân, còn nam nhân vật chính là Đơn Bất Quân, Hình Bộ thượng thư [4] đương triều. Một người là người phụ nữ của Hoàng thượng, một người là quan lớn quyền thế trong triều, hai người này bất chấp yến tiệc đang diễn ra gần đây, làm chuyện dâm loạn, đáng sợ ngay trong ngày lễ thiêng liêng. Nếu chuyện này lộ ra ngoài, không những họ chết chắc mà còn khiến triều đình dậy sóng.

” Là ai?” Đơn Bất Quân giận dữ quát.

Xung quanh nhanh chóng chìm trong khoảng không tĩnh mịch. Thôi thôi! Đơn Bất Quân vốn không phải là kẻ dễ gây hấn, nếu để hắn biết là tôi đã biết mối gian tình của hắn, thì họ chưa chết, tôi đã phải chết trước rồi.

Nghĩ đến đây, trước khi để bị bọn họ phát hiện, tôi liền quay người nhanh chân chạy mất.

[1] Bộ Lại hay Lại Bộ là tên gọi của một cơ quan hành chính thời phong kiến tại các nước Đông Á, tương đương với cấp bộ ngày nay. Lại Bộ chủ quản các công việc của quan văn. Quan đứng đầu Bộ Lại là là Lại Bộ thượng thư.

[2] Bộ Lễ hay Lễ Bộ là tên gọi của một cơ quan hành chính thời phong kiến tại các nước Đông Á như Trung Quốc, Việt Nam. Quan đứng đầu Bộ Lễ là Lễ bộ thượng thư [hay thượng thư Bộ Lễ], tương đương với Bộ trưởng bộ Giáo dục và bộ trưởng Bộ Ngoại giao ngày nay.

[3] Vội đi tiểu tiện, vội đi đại tiện và vội đi trung tiện [xì hơi] – ba hành động không thể trì hoãn của con người.

[4] Bộ Hình hay Hình Bộ là tên gọi của một cơ quan hành chính nhà nước thời phong kiến ở một số quốc gia Đông Á như Trung Quốc, Việt Nam.. Bộ hình có thể coi là tương đương với Bộ tư pháp ngày nay. Quan đứng đầu Bộ Hình là Hình Bộ Thượng thư, tương đương với Bộ trưởng bộ Tư pháp ngày nay.

26. Chương 26

Tôi vận hết sức bình sinh nhanh chân chạy trốn, thậm chí còn không dám quay đầu nhìn lại, ngộ nhỡ bị hai người họ nhận ra thì tôi chết chắc!

Lúc tôi đang cắm đầu chạy một mạch về phía trước, thì bất ngờ đụng trúng một người. Khi tôi ngẩng đầu lên nhìn thì bên tai bỗng lên giọng nói quen thuộc của Tề Khiêm: “ Đây là lần thứ hai muội va vào lòng ta rồi đấy!”

“ Mau chạy đi, đừng có quay đầu lại!” Tôi chẳng để tâm đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, lập tức nắm lấy tay của Tề Khiêm mà chạy....Song..

Chạy gần đến cửa vào yến tiệc, tôi mới dừng chân, đứng thở hổn hển, cho dù Đơn Bất Quần có đuổi kịp đến đây, tôi cũng không cần phải lo nữa.

Thực ra ngay khi gặp được Tề Khiêm tôi đã không còn cảm thấy hoảng loạn nữa, sở dĩ kéo anh ta chạy là vì không muốn anh ta nhìn thấy Liễu quý nhân và Đơn Bất Quần, những chuyện này tốt nhất không nên dây vào. Tuy tôi rất ghét Đơn Bất Quần, cũng chẳng thích Liễu quý nhân, càng không tán đồng hành vi gian phu dâm phụ đó, thế nhưng ở thời hiện đại, chuyện ngoại tình nhiều nhan nhân, cũng đâu có ai quản lý? Nếu tôi tiết lộ chuyện này ra, hai người họ chỉ có một con đường duy nhất đó là đi thẳng xuống hoàng tuyền mà thôi. Tôi không biết ở thời đại này, tôi thông dâm đáng sợ đến mức nào, nhưng nói cho cùng đây cũng là chuyện xấu trong Hoàng cung, ngộ nhỡ Hoàng đế gia gia tức giận lại chu di cửu tộc, giết hết cả những người có liên quan với Đơn Bất Quần và Liễu quý nhân vậy thì chẳng phải quá oan uổng sao?

“ Tiểu Phụng, muội làm sao thế?” Tề Khiêm đưa tay xoa xoa trước mặt tôi, quan tâm hỏi.

“ À, không sao, xin lỗi nhé!” Tôi vừa định hồn lại mới nhận ra mình vẫn đang cầm tay Tề Khiêm.

Tôi vội vã buông tay. Thật là mất mặt! Đợi chút đã, Tề Khiêm gọi tôi là Tiểu Phụng? Chứ không phải là Tiểu Hạ, Tiểu Lạc, Chi Lạc hoặc Hạ Chi Lạc, xem ra anh ấy thật sự coi tôi là Lục Tiểu Phụng, người bạn mới quen ở Thái Bạch Lâu rồi.

“ Thật sự không sao chứ?” Tề Khiêm lại đưa lời quan tâm.

Tôi đang định gật đầu thay cho câu trả lời thì tiếng của Đơn Bất Quần bỗng vang lên: “Ha ha, Khang Vương tới Thụy Vương phi đúng là cao hứng quá, đang ở đây thưởng hoa sao?”

Nhìn hấn y phục chỉnh tề, tôi vô cùng kinh ngạc. Tên đàn ông này đúng là nhanh thật. Chúng tôi vừa mới dừng lại, hấn đã đến đây rồi, thậm chí y phục còn chỉnh tề, ngay ngắn. Vậy thì khi này chắc hẳn đã nhìn thấy tôi rồi. Tôi nuốt nước miếng, nghĩ tới hấn xưa nay thủ đoạn tàn độc, Hạ Trọng Đường cũng mấy lần bị hấn sờ gáy, ngay cả chức Hình Bộ thượng thư của hấn bây giờ cũng có được sau khi hấn dẫm lên thi thể của Hình Bộ thượng thư tiền nhiệm, đồng thời là sư phụ của hấn.

Tề Khiêm đưa mắt nhìn Đơn Bất Quần, lại nhìn về phía tôi, mắt thoáng nheo lại, không hề có ý định lên tiếng....Song..

Còn tôi cũng không biết nói gì bây giờ, đúng lúc khó khăn thì một giọng nói trầm ồm vang lên từ phía sau lưng tôi: “Thực không thể hiểu nổi tại sao nàng lại thích loại hoa phàm tục thể này! Nàng cho rằng cài mấy bông hoa ấy lên đầu thì sẽ trở nên xinh đẹp hơn sao?”

Tôi kích động quay phắt người lại, là Thượng Quan Tầm, chỉ có hấn mới dùng giọng điệu đáng ghét đó để nói những câu như thế này với tôi thôi. Lúc này không phải hấn nên cùng Bạch Ánh Tuyết bốn mắt giao duyên, đắm say không ngừng sao? Tại sao lại đột ngột xuất hiện ở đây chứ?

Mượn ánh đèn yếu ớt, tôi thấy trên tay hắn đang cầm một bông hoa, nếu tôi đoán không nhầm thì đó là bông mẫu đơn. Tôi kinh ngạc nhìn bông hoa mẫu đơn trong tay hắn rồi lại ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mắt hắn lúc này sáng như sao trời.

Hắn đưa mắt nhìn tôi, cong miệng mỉm cười: “Ồ...Nhị ca, Đơn đại nhân, trùng hợp quá nhỉ? Sao thế, hai người cũng muốn thưởng hoa cùng chúng tôi sao?”

“Thụy Vương gia, ngài đúng thực là thích nói đùa, hạ quan vừa nãy ở trong yến tiệc thấy trong ngực khó chịu, bí bức, nên mới ra ngoài hít thở không khí trong lành, bất ngờ gặp được Khang Vương gia với Thụy Vương phi thôi.” Phản ứng của Đơn Bất Quần rất nhanh.

“Phụ nữ thường không kháng cự lại được sức mê hoặc của đồ vật, con mắt thẩm mỹ quả là tệ! Không ngờ lại thích loài hoa xấu xí này!” Thượng Quan Tầm nhíu mày ngắm bông mẫu đơn trong tay, câu nói này hoàn toàn không liên quan gì đến đoạn hội thoại trước đó, rõ ràng đang phớt lờ Đơn Bất Quần. Đột nhiên, hắn nhét bông mẫu đơn đó vào tay tôi rồi nói: “Này, đây là thứ nàng thích đấy!”

Tôi lặng người nhìn bông mẫu đơn trong tay, chẳng nói được lời nào.

Thượng Quan Khiêm cũng bật cười: “Tam đệ, đệ cứ từ từ tâm sự cùng tam đệ muội. Ta đi trước.”

“Nhị ca đi thông thả, chút nữa bọn đệ sẽ quay lại ngay thôi.”

“Ừm, vậy ta đi trước.”

Đơn Bất Quần thấy vậy, đưa mắt liếc về phía tôi, sau đó cũng cáo từ.

“Ta...” Tôi chỉ thốt được một chữ “ta” rồi chẳng biết phải nói gì thêm nữa. Tôi nên nói lời cảm ơn, nhưng mà cảm ơn cái gì nhỉ, hay là hỏi hắn tại sao lại tới đây?

“Cô có vẻ rất thích loài hoa này. Lẽ nào còn muốn tiếp tục đứng đây thưởng thức thêm?” Giọng của Thượng Quan Tầm đã lạnh nhạt hẳn so với khi nãy.

Tôi nhìn về phía hắn, tức giận nghiêng chặt răng: “Đi thôi!” Sau đó tôi bước vào trong buổi yến tiệc trước. Thượng Quan Tầm lặng lẽ đi sau tôi.

Khi quay về chỗ ngồi, trong lòng tôi cứ rối như tơ vò, không ngừng đưa mắt nhìn ngang ngó dọc. Vừa hay nhìn thấy Liễu quý nhân không biết từ lúc nào đã quay về chỗ ngồi, Đơn Bất Quần thì đang chăm chú nhìn tôi đầy ẩn ý.

Tôi lặng lẽ hít một hơi sâu, đúng lúc đang hoang mang thì Thanh Thanh đứng phía sau gọi: “Tiểu thư, khi này người đi đâu thế? Suýt nữa thì bỏ lỡ mất tiết mục hay rồi. Người nhìn xem, cũng sắp bắt đầu rồi đó!”

Tiết mục hay gì lại khiến Thanh Thanh chờ mong đến thế? Tôi nhìn về phía trước, liền thấy một thiếu nữ mặc y phục múa màu trắng, trên đầu không có thứ đồ trang sức nào, đang tung dải lụa dài, chân phải quỳ xuống đất, tay trái cầm một chiếc quạt che mặt. Tiếng nhạc vang lên, chiếc quạt nhẹ nhàng chuyển động, cuối cùng tôi đã có thể nhìn rõ dung mạo của thiếu nữ này, chính là Bạch Ánh Đồng. Cô bé là chị em cùng cha khác mẹ của Bạch Ánh Tuyết, khuôn mặt không giống nhau mà thần thái cũng hoàn toàn khác nhau. Bạch Ánh Tuyết thì yếu điệu, thướt tha, là một phụ nữ yếu đuối điển hình, ai nhìn vào cũng chỉ muốn ôm vào lòng bảo vệ, còn Bạch Ánh Đồng lại toát lên vẻ lạnh nhạt, kiêu sa. Nhìn Bạch Ánh Đồng tôi chợt nhớ đến Nhược Lan, nhưng cô bé ấy không hoàn toàn có nét như Nhược Lan, bởi Nhược Lan dẫu sao cũng khiến người ta cảm thấy âm áp hơn Bạch Ánh Đồng đôi chút. Đúng vậy, chính là sự âm áp!

Hai chị em Bạch nổi tiếng múa đẹp, hôm nay cuối cùng tôi cũng có dịp chiêm ngưỡng. Tuy trong kí ức của Hạ Chi Lạc, dáng múa của Bạch Ánh Tuyết rất hoàn mỹ, mềm mại thế nhưng kí ức vẫn chỉ là kí ức, dẫu thể sinh động bằng những thứ đang diễn ra trước mắt? Tôi thật sự chìm đắm vào trong điệu múa của Bạch Ánh Đồng.

Không biết khúc nhạc chuyển điệu từ khi nào, chỉ thấy cô ấy tung chiếc quạt trong tay lên, cong lưng, quay người một vòng, mái tóc cũng theo đó mà bay bay trong gió, cảnh tuyệt đẹp đến mức khiến cho tất cả mọi người đều hò reo, hưởng ứng. Bạch Ánh Đồng dùng tay trái đón lấy chiếc quạt, quay về động tác lúc bắt đầu điệu múa, là tư thế đưa quạt lên che mặt, tất cả đều tự nhiên, hoàn hảo. Tiếng nhạc dừng lại, cả không gian vẫn tĩnh lặng như tờ.

Vô tình, tôi nhìn thấy dòng lệ khê lặn trên khuôn mặt Bạch Ánh Đồng, cô bé chau mày, lộ rõ vẻ bi ai. Đang yên đang lành tại sao cô bé lại khóc chứ?

” Choang” một tiếng, ly trà trong tay tôi bỗng nhiên vỡ tan rơi xuống, nước trà theo đó bắn vào người tôi. Tôi kinh ngạc nhìn những mảnh vỡ của ly trà, không hiểu sao ly trà lại vỡ tan như vậy? Huống hồ, tiếng động này nghe cực kỳ chói tai. Tôi nhìn bàn tay phải của mình, cho dù có vận hết sức bình sinh tôi cũng không thể nào bóp vỡ được ly trà, tôi làm gì có võ công tuyệt thế đến mức đó chứ.

27. Chương 27

Khi tiếng động chói tai đó vang lên, cũng là lúc tôi trở thành tâm điểm của buổi tiệc. Tôi siết chặt tay, lạnh lùng đưa mắt nhìn xung quanh. Rốt cuộc tên chết tiệt nào đã gây ra chuyện này? Sao lại hại tôi thế chứ? Nhìn khuôn mặt nham hiểm của Đơn Bất Quần và nụ cười xấu xa của Thượng Quan Doãn, tôi biết bọn họ là kẻ đáng nghi ngờ nhất

” Hả? Lạc Nhi! Tại sao lại bắt cần làm vỡ ly trà thế?” Giọng của Hoàng Thượng bỗng vang lên.

Hừm! Rõ ràng là tôi bị người khác cố tình hãm hại. Nhìn xem mảnh vỡ đầy trên người tôi chứ không phải ở mặt đất.

Tôi vội vã đứng dậy, phui hết mảnh vỡ trên người xuống, hướng về phía Hoàng Thượng quỳ xuống, giọng nói thoáng run: ” Hồi bẩm phụ hoàng, là Chi Lạc thất lễ, lúc này do quá đổi kinh ngạc trước điệu nhảy hoàn mỹ của thiên kim nhà Tướng phủ, nhất thời bất cẩn mà đánh rơi ly trà trong tay, mong Phụ hoàng giáng tội!”

” Ồ, Bạch tướng quốc quả là biết cách dạy con, biết cách dạy con!” Hoàng thượng mỉm cười cất tiếng.

Hoàng thượng vừa nói, Bạch Tiến Hà lập tức đứng dậy, miệng không ngừng nói: ” Đa tạ Hoàng thượng khen thưởng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Sau đó, dập đầu tiếp nhận sự khen thưởng của Hoàng thượng cho Bạch Ánh Đồng. Đó là một đôi dạ minh châu do nước Thanh Long tiến cống. Xem ra đây chắc chắn là khúc dạo đầu chuẩn bị ban hôn.

Bạch Ánh Đồng trước khi rời khỏi, khê đưa mắt nhìn về phía tôi đầy ẩn ý.

Tôi vẫn đang quỳ, bởi người ngồi trên Long ỷ kia chưa bảo tôi đứng dậy. Tôi quay đầu sang nhìn Thượng Quan Tầm, hần cau chặt mày nhìn tôi, nhưng thoáng chốc đã thả nhiên như thường. Không ngờ người đàn ông này lại thấy chết không cứu, trên danh nghĩa tôi cũng là thê tử của hần, nếu tôi bị giáng tội, hần cũng chẳng thoát được đâu.

” Lạc Nhi, con nói trăm nên trừng phạt con thế nào đây?” Ngữ khí của Hoàng Thượng khiến tôi vô cùng căng thẳng, tiếp đó ngài lại nói thêm: Ồ, hay là thế này đi, lâu rồi trăm không được nghe tiếng đàn của con. Trăm phạt con một tấu khúc vậy.”

Tôi ngất mắt! Tôi hoàn toàn không biết đánh đàn tranh, làm sao mà diễn tấu được đây?

Tôi cúi đầu, ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng bỗng nghĩ ra một lí do: ” Hồi bẩm Hoàng thượng, khoảng thời gian trước Chi Lạc nhất thời nhàn rỗi không có việc gì nên chọc ghẹo một con chó con, không ngờ khiến nó phát cuồng, sau đó...sau đó, bàn tay trái bị nó cắn, mãi đến tận bây giờ vẫn còn bị thương chưa lành lại. Chi Lạc e là đánh đàn sẽ rất khó khăn, làm mất nhã hứng của Phụ hoàng.”

Nói xong câu này, tôi lén liếc về phía Thượng Quan Tầm, chỉ thấy hần đang nhìn tôi bằng ánh mắt tóe lửa. Thấy vậy, tôi khê nhếch miệng cười. Nếu hần có thể dùng ánh mắt giết người, vậy không biết tôi đã chết bao nhiêu lần rồi.

“Ồ ra là vậy. Tại sao lại bắt cần như thế chứ? Thật đáng tiếc quá!”

“ Khởi bẩm Phụ hoàng, theo nhi thần được biết, vết thương trên tay của Thụy Vương phi không nghiêm trọng đến mức ấy, hoàn toàn có thể diễn tấu được.” Thượng Quan Doãn, cái tên khốn kiếp này đột nhiên nói xen vào.

“ Hả? Sao con lại nói vậy?” Giọng của hoàng thượng bắt giắc cao lên mấy phần.

Tôi nhìn Thượng Quan Doãn đầy căm hận, người nhà Thượng Quan dường như rất thích tọc mạch vào chuyện người khác thì phải!

Thượng Quan Doãn lại quay sang tôi nói: “ Mấy ngày trước, có phải Thụy vương phi đã tới một cửa hàng có tên là Khúc Ý?”

Câu hỏi của hắn vừa thốt ra chẳng khác nào cú đấm giáng thẳng vào mặt tôi. Tại sao hắn lại biết tôi tới Khúc Ý? Vậy thì hắn chắc chắn đã biết cả chuyện liên quan đến cây Thượng huyền nguyệt rồi.

“ Hôm đó, những người có mặt tại Nhất Phẩm Các đều biết, Thụy vương phi vì Cây Thượng huyền nguyệt mua lại Khúc Ý mà phải đến phủ Thuận Thiên một chuyến. Nếu vết thương trên tay Thụy Vương phi chưa khỏi thì sao lại đi mua Thượng huyền nguyệt được?” Thượng Quan Doãn cố tình nhấn mạnh vào ba chữ “Thượng huyền nguyệt”.

Hắn nhất định là cố ý! Hắn không nắm được điểm yếu của Thượng Quan Tầm nên mới chữa mũi giáo về phía tôi, vừa hay có được thời cơ để báo thù.

Mọi người có mặt tại buổi yến tiệc nghe vậy đều bàng hoàng kinh ngạc. Còn tôi thì đập loạn xạ không ngừng vì hoang mang, tôi đột nhiên nhớ đến câu mà Hạ Trọng Đường nói với mình ngày hôm đó. Thôi thôi rồi! Thật sự tôi đã rước họa vào thân. May mà hôm nay phụ thân tôi lấy lý do đang bệnh không tới. Nếu không lúc này đã phải cùng tôi quỳ ở đây chịu phạt rồi. Trước đó tội khi quân chưa phạt, giờ lại bị đội thêm tội to hơn là dám cả gan mua Thượng huyền nguyệt, quốc cấm của nước Huyền Vũ. Tôi sẽ phải giải quyết thế nào đây?

Hoàng thượng nghe vậy hết sức tức giận, đập mạnh xuống Long ý một cái, đứng bật dậy, nhìn tôi quát lớn: “ Hạ Chi Lạc, con đúng là to gan lớn mật! Con có biết Thượng huyền nguyệt là thứ gì không? Ý thế hàng ngày được trầm với Mai phi sủng ái, nên mới ngang nhiên đi mua Thượng huyền nguyệt về đúng không? Đã thế lại còn gây đến cả phủ Thuận Thiên. Con thật sự càng ngày càng vô pháp vô thiên [1] đấy!

[1] Không có luật pháp [mẫu mực] coi trời bằng vung.

Tất cả mọi người thấy Hoàng thượng tức giận đều vội vã dập đầu hô vang: “ Xin Hoàng thượng bớt giận, giữ gìn long thể!” Hạ Tích Mai ngồi bên cũng căng thẳng, hoảng loạn kéo nhẹ Long bào. Những người đứng xem kịch hay của tôi quá nhiều , thậm chí người muốn tôi chết đi còn nhiều hơn người mong tôi được sống.

Tôi nghiêng rằng, vội dập đầu mấy cái: “ Hồi bẩm phụ hoàng, hàng ngày Chi lạc ý được Phụ hoàng và Mai phi yêu chiều, đã làm không ít chuyện xấu nhưng con mong Phụ hoàng thứ tội! Trước đó, Chi Lạc không hề biết Thượng huyền nguyệt là quốc cấm của nước Huyền Vũ, chỉ cảm thấy tạo hình của nó rất đặc biệt, vì thế mới mua nó về. Ông chủ Khúc Ý thấy con quá yêu thích nên đã tặng cây đàn đó cho con. Còn những thông tin khác về cây đàn này, Chi Lạc hoàn toàn không hề hay biết. Sở dĩ quyết định mua cây đàn này là vì Chi Lạc rất yêu âm nhạc, không có bất cứ ý đồ nào khác. Âm nhạc là một phương thức dùng để biểu đạt tình cảm, không thể vì lý do nào đó mà quy cho nó nên thuộc về một quốc gia nào cả. Âm nhạc không phân biệt quốc gia, người chẳng phải vẫn luôn hi vọng thống nhất thiên hạ đó sao? Nếu có một ngày triều đình ta thống nhất thiên hạ, vậy nơi nào trong vùng trời này mà chẳng phải của Phụ hoàng. Làm gì có ranh giới hay có nước Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ chứ? “ Đức trạch thiên hạ vạn đại kính. Dân cư lạc nghiệp thiên hạ bình”. Phụ hoàng, trong lòng của Chi Lạc người chính là một Thánh chủ minh quân [2] hội đủ trí, tín , nhân, dũng, nghiêm, chẳng những vậy còn có tâm lòng rộng lớn hơn biển cả. Xin phụ hoàng minh xét! Phụ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Tôi kích động quá nói ra một tràng, cũng không biết họ có hiểu hết những câu nói hiện đại của tôi hay không. Nhưng trước mắt, tôi cứ gắng hết sức đưa lời phỉnh nịnh đã, sau đó lại dập đầu ba cái, chắc không có gì sao đâu.

[2] Vị vua sáng suốt.

“ Nhất thống thiên hạ? Không ranh giới? Ha ha! Con đúng là càng lúc càng biết nói chuyện rồi đấy! Hôm

nay trăm muốn xem xem thế nào được gọi là không ranh giới. Người đâu, ban đàn!” Ngữ điệu của Hoàng thượng đã dịu xuống đôi phần, không còn phần nộ như trước nữa.

Lẽ nào ý ngài là, nếu tôi đàn mà không khiến ngài hài lòng thì có thể trị tội tôi? Hoặc giả chém đầu tôi xuống? Thượng đế ơi! Rốt cuộc tôi đã tạo nghiệt gì chứ?

Một lát sau, Thượng huyền nguyệt được đưa lên, cây đàn này tinh tế và nặng hơn cây đàn tôi mua hôm trước rất nhiều. nhưng giờ không phải là lúc thưởng thức cây đàn, tôi nhẹ nhàng đứng dậy, ôm chiếc Thượng huyền nguyệt vào lòng, thử vài âm, gảy vài tiếng, đang nghĩ xem rốt cuộc nên đánh khúc gì? “ Sự lãng mạn của tình yêu”, “ Tay áo xanh”, hay là “ Điệu nhảy Tây Ban Nha”? Tên mấy khúc nhạc hiện đại liên tiếp hiện ra trong đầu tôi, nhưng suy cho cùng tôi cũng không thể nào chơi một khúc R&B [3] được. Tôi mà chơi loại nhạc đó, e là sẽ khiến họ chết vì kinh hãi mất.

[3] Là chữ viết tắt của Rhythm and Blues, là một dòng nhạc của người da đen và rất được ưa chuộng trong cộng đồng Da đen tại Mỹ trong thập niên 1940.

Tôi không ngừng gảy loạn phím đàn, mãi tới khi bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Hoàng thượng, tôi mới ngưng lại. Nhớ lại trước kia ở thời đại của mình, tôi đã từng nghe bài: “ Đôi cánh tàng hình” khắp đường làng ngõ xóm, hình như dùng ghi-ta cũng có thể diễn tấu được, nghĩ vậy tôi bắt đầu nhẹ bấm phím đàn. Đoạn đầu tôi không hát, cứ lặng lẽ đánh đàn, nhưng không biết tại sao, khi đánh đến khúc thứ hai, cảm xúc bị thương đột ngột dâng trào, tôi liền cất lên tiếng hát:

“ Mỗi lần đều kiên cường bước ra từ đơn côi, lạc lõng
Cho dù có bị tổn thương cũng không hề rơi lệ
Tôi biết mình luôn có đôi cánh tàng hình
Đưa tôi bay, bay qua tuyệt vọng.
Không luyến tiếc mặt trời tuyệt đẹp của riêng họ
Tôi đã thấy hoàng hôn mỗi ngày đang dần dần đổi thay
Tôi biết mình luôn có một đôi cánh tàng hình
Đưa tôi bay, cho tôi niềm hi vọng
Cuối cùng tôi đã thấy mọi ước nguyện đều biến thành hiện thực
Tiếng hát trẻ trung vang vọng khắp muôn nơi
Cuối cùng tôi đã cất cánh bay, bay về phía trước không hề sợ hãi
Gió càng lớn càng khiến tôi bay, bay cao hơn
Không luyến tiếc mặt trời tuyệt đẹp của riêng họ
Tôi đã thấy hoàng hôn mỗi ngày đang dần dần đổi thay
Tôi biết mình luôn có một đôi cánh tàng hình
Đưa tôi bay, cho tôi niềm hi vọng
Đôi cánh tàng hình khiến giấc mơ dài tới vĩnh hằng
Giữ lại một nguyện vọng cho bản thân thăm tưởng tượng
...”

Khi âm cuối cùng vang lên, tôi cúi đầu nhìn chiếc Thượng huyền nguyệt trong lòng, chờ đợi sự “ phán quyết”. Thế nhưng rất lâu sau đó, không gian vẫn tĩnh lặng như tờ. Lẽ nào mọi người đã bị chấn động bởi giọng hát mà tôi đã khổ luyện bao năm trong phòng karaoke?

Mãi một hồi sau không thấy động tĩnh gì, tôi nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoàng thượng đang ngồi trên Long ỷ. Ngài nhìn tôi như thể nhìn một loài quái vật, còn cả Hạ Tích Mai, Cảnh phi nữa. Tôi

đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, tất cả mọi người đều có bộ dạng như vậy, bao gồm cả Thượng Quan Tầm.

28. Chương 28

Ngất mắt thôi! Lẽ nào người cổ đại nghe không hiểu? Thế nhưng đây là bài hát đơn giản nhất rồi, dễ nghe dễ hiểu. Tại sao bọn họ nghe không hiểu chứ? Lẽ nào bắt tôi phải hát " trái tim mềm yếu" hay sao? Tôi nuốt nước miếng, hai chân mềm nhũn lại quỳ xuống. Trò đùa này thật vô vị quá!

" Khúc nhạc này có tên là gì? Là con viết lời sao?" Hoàng gia cuối cùng cũng chịu mở lời vàng ngọc.

" Hồi bẩm Phụ hoàng, khúc nhạc này có tên là " Đôi cánh tàng hình". Đương nhiên không phải do Chi Lạc sáng tác, Chi Lạc tài học nông cạn, làm sao có thể sáng tác ra nó chứ? Bài này do một vị sư phụ trước kia dạy nhạc cho Chi Lạc sáng tác ạ!"

" Đôi cánh tàng hình"? Ồ, vậy vị sư phụ đó tên là gì, hiện đang ở đâu?

Khoé miệng tôi khẽ co giật, lẽ nào muốn tôi nói cho ngài nghe, vị sư phụ đó tên là Vương Nhã Quân, hiện đang ở Đài Loan chẳng?

" Hồi bẩm phụ hoàng, vị sư phụ này của Chi Lạc họ Vương, là một người tính tình trầm mặc, yêu thích du sơn ngoạn thủy. Bây giờ người đang ở nơi đâu, Chi Lạc cũng không rõ nữa, năm đó con chỉ tình cờ có duyên gặp người, được người yêu thương truyền thụ lại cầm nghề cho." Trước là Lưu Tử Thuý, sau lại đến Vương Nhã Quân, da mặt tôi đích thực là dày đến cực độ rồi!

" Ồ, thì ra là vậy!" Hoàng đế gia gia than dài một tiếng đầy tiếc nuối: " Vậy con hãy truyền lại khúc nhạc này cho nhà sư đi!"

Hả, truyền thụ lại cho nhạc sư trong cung? Vậy có nghĩa là hoàng thượng thích bài hát này, tôi đã bình yên vô sự, không sao rồi chẳng? Thánh mẫu Maria, đức chúa Giêsu, quan thế âm bồ tát đại từ đại bi, thật sự con cảm ơn các vị vô cùng!

Thế nhưng tôi không hiểu các kí hiệu âm nhạc cổ đại, bảo tôi làm thế nào để khiến các nhạc sư hiểu đây? Lẽ nào bảo tôi vẽ ra các nốt nhạc? Họ mà hiểu nổi mới lạ! Hay là muốn tôi viết các kí hiệu Đồ, Rê, Mi, Pha, Son?

" Tại sao còn quỳ mãi thế?"

Hoàng đế đại nhân, ngài không bảo tôi đứng lên, tôi dám đứng lên chắc?

" Thứ cho Chi Lạc to gan, xin phụ hoàng ban cây Thượng huyền nguyệt này cho Chi Lạc!" Tôi quyết định mạo hiểm thêm lần nữa, nếu Hoàng đế gia gia chịu ban cây Thượng huyền nguyệt này cho tôi, từ nay tôi có ôm cây đàn này hát giữa phố lớn chốn kinh thành, chắc chắn còn ai dám ngăn cản tôi nữa. Cây đàn trước đó bị Hạ Trọng Đường thu mất, nói không chừng bây giờ đã bị " ngũ mã phanh thây, chết không thấy xác" rồi!

Sau khi nghe hai tiếng " chuẩn tấu" của Hoàng thượng, tôi biết cuối cùng mình đã an toàn, đặt cước đứng chỗ. Tôi vội vã tạ ơn, ôm cây Thượng huyền nguyệt, hớn ha hớn hở quay về chỗ ngồi. Cảm giác thấp thỏm lo lắng vừa rồi thật khiến người ra hoảng loạn, sau này nếu còn buổi yến tiệc nào thế nào, tôi cũng sẽ học theo Hạ Trọng Đường, có thể bệnh thì bệnh, không thì phải bằng mọi kế mà nghĩ cách phát bệnh. Chứ nếu không, với tính cách của mình, sớm muộn gì cũng có ngày bay đầu mất mạng.

Vì nói quá nhiều nên tôi cảm thấy rất khô miệng, vừa ngồi xuống liền tôi liền tiện tay nhắc ly trà trước mặt lên, uống một hơi cạn hết. Nhưng thật sự chẳng đã chút nào! Người cổ đại quả là ki bo! Nhìn xem, đến chén uống trà cũng làm bé xiu thế này. Tôi biết mình thiếu nho nhã, thiếu phẩm vị, nhưng dùng chiếc chén bé tí vậy chẳng tiện dụng chút nào.

Khi đặt ly trà lại mặt bàn, tôi mới cảm thấy có điều không ổn, tại sao trên bàn chỉ có đúng một chén trà? Á, ly trà của tôi trước đó đã bị vỡ tan rồi mà. Vậy thì...vậy thì...ly trà... ly trà...còn lại chẳng phải của Thượng Quan Tầm hay sao? Tôi quay phắt sang Thượng Quan Tầm thì thấy hắn đang nheo mắt, mím môi nhìn tôi, bộ dạng như muốn nói, ly trà khi này cô uống chính là của ta đấy!

Đúng là ly trà của hắn! Vậy tôi đã uống nước miếng của hắn sao? Trời ơi, vậy chúng tôi đã hôn gián tiếp nhau? Trời đất của thần ơi! Tuy rằng bản thân đã có chút rung động với hắn, nhưng tôi vẫn là người ưa sạch sẽ!

Khuôn mặt bừng bừng phát hỏa, tôi nghĩ lúc này chắc hắn trông mình chẳng khác nào con tôm lược, đành lúng túng nhìn hắn cười: “ Ta không có ý đâu, trả lại chiếc chén cho ngài này!”

Hắn không nói gì, chỉ quay đầu vẩy tay, bảo người mang ly trà mới lên. Hành động này của hắn thật sự làm tổn thương đến lòng tự trọng của tôi. Tôi không chê nước miếng của hắn bẩn thì thôi, hắn chê tôi gì chứ? Niềm hân hoan từ nụ hôn gián tiếp khi này trong tôi đột nhiên biến mất hoàn toàn, không dấu vết.

“ Nhìn ta làm gì? Không phải cô vẫn còn khát nước sao, không phải muốn uống thêm nữa à? Thượng Quan Tầm nhường mày hỏi.

Vậy chén nước mới hắn gọi là để cho tôi?

“ Một chén chưa đủ sao?” Hắn quay đầu lại, lên tiếng bảo người dưới mang liền năm chén khác lên.

Trời! Hắn coi tôi là thùng chứa nước chắc? Dù có khát đến mấy, tôi cũng không thể uống nhiều trà như vậy được. Tôi cầm ly trà lên, lại nhìn hắn đầy hồ nghi. Thượng Quan Tầm thấy vậy cũng nhấc một chén khác lên, hớp một ngụm. Khỏe miệng tôi bất giác cong lên, trong lòng trào dâng cảm giác ấm áp, vui mừng.

Không nằm ngoài dự đoán, Bạch Ánh Đồng được chỉ hôn cho Thượng Quan Khiêm, hôn lễ sẽ được diễn ra vào mừng năm tháng sau. Đương kim trạng nguyên Quách Tử Hiên cũng được ban hôn.. Sau đó còn ai được ban hôn nữa tôi cũng chẳng nhớ nữa. Dù gì cũng không liên quan đến tôi.

“ Ngày lễ tình nhân” đầu tiên trong cuộc đời thứ hai của tôi không ngờ lại kết thúc một cách kinh thiên động địa như vậy.

29. Chương 29: Cuộc Đối Thoại Biến Chất

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, tôi vội vã trang điểm qua loa, ăn xong bữa sáng, chuyện đầu tiên muốn làm là đến Khúc Ý xem người chương quây đó có vì tôi mà bị liên lụy không? Không cải trang thành nam nhi như mọi lần, tôi nhấc vạt váy, nhanh chóng rời phủ, xa xa còn nghe thấy tiếng Thanh Thanh gọi với theo

Khi đến trước cửa tiệm Khúc Ý, tôi lập tức ngây lặng cả người, cửa bị đóng chặt, trên đó còn dán hai tấm giấy niêm phong, tôi vô cùng hối hận vì sự nông nổi nhất thời khi đó. Việc mua cây Thượng huyền nguyệt không chỉ hại bản thân tôi suýt mất mạng mà còn hại người ta bị niêm phong cửa tiệm, không làm ăn gì được nữa.

Tôi cố gắng bình ổn lại tâm trạng Muốn hỏi xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, vừa định hỏi thăm một vị đại thẩm đi ngang qua, ai ngờ bà ta thấy tôi chẳng khác nào gặp quỷ, thét lớn rồi bỏ chạy. Tiếng thét của bà ta làm tất cả mọi người trên con phố lập tức chú ý. Sau khi bỏ chạy hết cả, thậm chí mấy cửa tiệm còn đóng luôn cửa lại.

Tôi ngơ ngơ lặng người nhìn cảnh tượng trước mặt, chẳng thể nào hiểu nổi đầu đuôi câu chuyện ra sao. Lúc này, Thanh Thanh mới đuổi tới nơi, đưa lời nhắc nhở: “ Tiểu thư, tiểu thư, có phải hôm nay do người không cải nam trang, cho nên...dáng vẻ nữ nhi...” Thanh Thanh nhìn vào đôi mắt tròn trĩnh của tôi, không dám nói tiếp nữa câu còn lại.

Sau khi nghe câu nói của Thanh Thanh, tôi đã hiểu ra, bộ dạng nữ nhi mà cô bé nhắc đến chính Hạ Chi Lạc mà toàn kinh thành này không ai không biết, không ai không sợ. Hạ Chi Lạc vốn nổi tiếng độc ác như loài dã thú, ai ai cũng phải tránh né.

Trong lúc buồn bực, chán nản, tôi bỗng thấy có hai đứa bé độ chừng bảy, tám tuổi đang chơi oẳn tù tì phía không xa, chắc là có thể hỏi chúng điều gì đó. Hạ Chi Lạc à, Hạ Chi Lạc, cô xem cô làm người thất bại đến mức nào? Không ngờ lại lâm lạc đến cảnh ngộ phải đi lừa đám trẻ nhỏ!

Tôi vội vã bước tới trước mặt hai đứa trẻ: “Mấy bạn nhỏ, đang chơi trò gì thế?”

Hai đứa trẻ nhìn tôi, đứa bé trai nhanh nhẩu đáp: “Đại tỉ tỉ, tỉ thật ngốc quá! Lớn từng này rồi mà không biết bọn này đang chơi trò oẳn tù tì sao?”

Tôi đương nhiên là biết, câu hỏi ban nãy chẳng qua muốn thay cho câu mở đầu thôi. Ai ngờ đứa trẻ ranh này mở miệng là đã mắng tôi ngốc. Đúng là tức quá!

“Tỉ tỉ đương nhiên là biết chứ, chẳng qua tỉ tỉ ngại, không biết phải mở đầu câu chuyện thế nào thôi.”

“Đại tỉ tỉ, tỉ biết chơi không?” Bé gái có giọng nói non nớt, ngây thơ hỏi.

“Đương nhiên là biết rồi! Đại tỉ tỉ không những biết chơi bằng tay mà còn biết chơi bằng chân nữa. Chỉ dùng tay chơi đấu thú vị gì! Nào lại đây, tỉ tỉ dạy cho cách chơi bằng chân!”

“Được đó, được đó!” Hai đứa trẻ nhanh chóng bị tôi lừa.

Tôi liền dạy chúng, hai chân nhảy cách ra xa là lá, một trước một sau là kéo, hai chân chụm lại là đá. Cùng chơi với bọn chúng một lúc, sau đó tôi lên tiếng hỏi: “Các em có biết tại sao cửa tiệm Khúc Ý bị niêm phong không?”

Đứa bé trai vừa nói câu: “Đệ biết chứ” liền bị giọng nói của một người phụ nữ cắt ngang: “Tiểu Mẫn, Tiểu Chung, hai đứa đang làm gì thế? Mau quay về nhanh lên!”

Tôi nhìn người phụ nữ kéo hai đứa trẻ chạy mất, trong lòng thầm nghĩ nếu cứ để họ đi như thế, tôi thật sự chẳng có cách nào hỏi thăm tình hình cửa tiệm Khúc Ý nữa. Quay người bước nhanh theo, tôi nhanh chóng chặn ngay phía trước họ, quyết không để họ chạy mất.

“Hạ...Hạ tiểu thư! À không, Thụy...Thụy Vương phi, xin người giơ cao đánh khẽ, tha...tha cho chúng tiểu dân đi!” Người phụ nữ toàn thân run rẩy lên tiếng, sau đó có lẽ vì sợ hãi quá mà quỳ sụp xuống đất.

Tôi kinh ngạc tiến lại đỡ chị ta đứng dậy: “Vị đại tỉ này, tỉ đang làm gì thế? Ta chẳng qua chỉ muốn chơi cùng bọn trẻ một lúc thôi mà!”

“Mẫu thân, đang yên đang lành, sao mẫu thân lại quỳ trước mặt vị tỉ tỉ này thế? Tỉ ấy thật sự chỉ chơi với bọn con thôi.”

“Đúng thế, mẫu thân, vị tỉ tỉ này tốt lắm, còn dạy bọn con cách chơi mới nữa.”

Giọng nói của hai đứa trẻ thật sự mang tính cổ động cao! Người phụ nữ vẻ mặt có phần hoài nghi lời nói của hai đứa trẻ, vẫn cứ ôm chặt chúng vào lòng. Cảnh tượng này ít nhất cũng đỡ hơn so với việc vừa nhìn thấy tôi là quay người bỏ chạy. Vì thế tôi liền hỏi thăm mấy chuyện liên quan đến cửa tiệm Khúc Ý.

Người phụ nữ này trả lời tôi bằng chất giọng run run. Đại khái, chương quây của Khúc Ý bị người của phủ Thuận Thiên bắt vì tội danh theo giặc bán nước che giấu cho đào phạm của nước Huyền Vũ. Nhưng Hoàng thượng hôm qua mới biết chuyện tôi tới đây mua đàn, vậy tuyệt đối không thể là ý chỉ của ngài. Chuyện tôi mua đàn bị Thượng Quan Doãn khơi ra trong buổi yến tiệc, trước đó tôi đã biết Thượng Quan Doãn với Châu Quốc Đống là đồng bọn. Chương quây Khúc Ý bị bắt càng chứng tỏ một điều, tri phủ Thuận Thiên chính là chó săn của Thượng Quan Doãn. Nói vậy vị chương quây đó đã bị tôi hại thê thảm rồi! “Tôi không giết Bá Nhân nhưng Bá Nhân vì tôi mà chết” [1]

Cho người phụ nữ đó chút bạc vụn, tôi cùng Thanh Thanh quay về phủ. Vừa bước chân vào phủ, tôi thấy Nhược Lan chạy tới nói rằng có người trong cung đến tìm. Tôi đột nhiên cảm thấy hồ nghi, hôm qua vừa mới thoát chết, lẽ nào Hoàng đế gia đột nhiên cảm thấy hối hận?

Tôi thấp thỏm lo lắng đi tới gặp người đó, không ngờ lại thấy cả một đám người, có cung nữ, có thái giám, chẳng hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra nữa. Hoàng đế gia gia phái người đến chuyển lời, có cần thiết phải khế đến mức này không? Tại sao ngay cả cung nữ thiết thân Hỉ Nhi vẫn thường hầu hạ Hạ Tích Mai cũng đến?

Sau một hồi ngạc nhiên, tôi mới hiểu rõ nguyên nhân, thì ra những cung nữ, thái giám này đều được các phi tần trong cung phái tới xin tôi dạy cho cách tạo kiểu tóc cùng lời bài hát hôm qua. Đúng là dọa tôi sợ chết khiếp, còn tưởng hoàng đế gia gia định xử đẹp tôi nữa!

Nhìn những người đang đứng trước mặt mình, nam nam nữ nữ, à mà phải là không nam không nữ mới đúng! Tôi đưa tay khoanh trước ngực, sau đó lại sờ lên mũi, trong lòng thầm nghĩ khúc nhạc độc môn của tôi lẽ nào lại tùy tiện đem tặng cho người vậy sao? Hay là nhân cơ hội này, tôi kiếm vài món, dù gì những người này đều ở trong cung, không biết có bao nhiêu là của quý. Ban đầu, tôi cứ nghĩ Thụy vương phủ vốn là chốn giàu sang, thật không ngờ sau bao ngày ở đây, tôi mới nhận ra, Thượng Quan Tầm khá là thanh liêm. Ha ha, tôi rất thích! Hôm nay những người này chủ động dẫn xác tìm đến, vậy thì đừng trách chị đây mở miệng chặt chém!

Tôi vừa đi lên phía trước, vừa quay sang nói với Thanh Thanh, bảo cô bé đi báo giá cho đám người đó. Mỗi kiểu tóc trị giá một trăm lạng, tặng kèm thêm một bức tranh hướng dẫn. Mỗi khúc nhạc trị giá năm mươi lạng, tặng thêm lời bài hát, có điều phải bảo nhạc sư tới chép lại nhạc phổ. Bởi vì tôi hoàn toàn không thông hiểu món này. Giao tiền trước, giao hàng sau, thời gian chuẩn bị là hai tuần, địa điểm nhận hàng Thụy Vương Phủ. Đôi bên hợp tác cùng có lợi.

Trước mắt lấp lánh đầy vàng bạc, trong lòng tôi không ngừng nhắm tính nguồn thu nhập sắp tới của mình. Đúng lúc đang đắc ý, tôi quay người lại thì đột nhiên phát hiện Thượng Quan Tầm đang đứng ngay trước mặt, trông như thể vừa mới tan triều, nhìn tôi với sắc mặt ôn hòa.

“ Cô rất thiếu tiền tiêu sao?” Hắc lạnh lùng đưa lời hỏi.

“ Không hề! Ta thiếu tiền tiêu khi nào?” Đang yên đang lành tự nhiên lại hỏi người ta thiếu tiền hay không làm gì? Ngay giây sau tôi đã cảm thấy vô cùng hối hận, tại sao lại phải nói không thiếu chứ? Đương nhiên phải nói là thiếu mới phải, hơn nữa càng nhiều càng ít, thế là tôi vội vã sửa lời: “ À, không phải! Ta thiếu tiền, rất thiếu tiền!”

“ Nếu như thiếu tiền thì đi đến phòng lãnh tiền mà lấy!” Thượng Quan Tầm lạnh nhạt nói rồi bước về phía Li Hiến.

Nhìn theo bóng dáng hắc, chẳng hiểu sao tôi lại thấy cảm động. Bây giờ xem ra hắc đã bớt lạnh nhạt với tôi rất nhiều so với khi xưa. Phải chăng hắc đang dần dần tiếp nhận người thê tử là tôi?

Thê tử? không phải thế sao? Chẳng phải tôi với hắc đã là phu thê, sống chết cùng trên một con thuyền? Phủ Thuận Thiên bắt ông chủ Khúc Ý, ngoài mặt là vì bán Thượng huyền nguyệt mà mắc tội thông địch. Thế nhưng thực tế, Thượng Quan Doãn xuống nước để đạt được mục đích sau cùng của bản thân mà thôi. Mục đích sau cùng? Tranh quyền đoạt vị? Thượng Quan Tầm muốn tranh đoạt ngôi vị sao? Nếu thật sự là vậy, đồng nghĩa với việc tôi sẽ trở thành Hoàng Hậu hoặc sẽ bị ruồng bỏ? Tôi không dám nghĩ ngợi thêm nữa, như vậy chỉ càng khiến cho bản thân càng thêm sợ hãi, bởi vì những chuyện thế này quá nhiều trong lịch sử, hơn nữa còn vô cùng đáng sợ! tôi không muốn làm Hoàng Hậu, càng không muốn bị ruồng rẫy. Tôi chỉ muốn có một cuộc sống bình thường, yên lành, có một phu quân yêu thương mình, sau đó hai người cùng nhau du sơn ngoạn thủy, sinh thêm một đứa con đáng yêu.

Nếu Thượng Quan Tầm có thể cảm cự đến ngày hôm nay, hắc hắc đã có đủ sức mạnh để đối đầu cùng Thượng Quan Doãn. Nếu vậy thì nhất định hắc có kế sách an toàn, nghĩ thế tôi liền cất bước đuổi theo sau, lớn tiếng gọi hắc.

Thượng Quan Tầm quay người, nhìn tôi chăm chú bằng ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ, bình thản hỏi: “ Có chuyện gì?”

30. Chương 30

Tôi nghiêng đầu sang, mãi một lúc sau mới lên tiếng đáp: “Ta muốn nhờ ngài giúp một việc. Ta muốn hỏi thăm tình hình của một người, không biết bây giờ người đó ra sao rồi?”

“Người nào hả?”

“Chưởng quầy của cửa tiệm Khúc Ý.”

“Ta không quen.”

“Ây da, chính là người đã tặng cho ta cây Thượng huyền nguyệt đó. Ta nghe nói, hình như ông ấy đã bị người của phủ Thuận Thiên bắt đi vì tội theo giặc bán nước, chứa chấp đào phạm nước Huyền Vũ.” Đúng thật là, bảo hắn đi nghe ngóng tình hình, chứ đâu hỏi hắn có quen biết hay không?

“Hôm nay cô đã đi nghe ngóng tình hình rồi sao?”

“Ừm, sáng sớm hôm nay ta đã đi, vừa mới quay về này.”

Thượng Quan Tầm đột nhiên ra hiệu cho tôi ngừng lại, bản thân hắn cũng không nói một lời, chỉ ra hiệu bảo tôi cùng hắn đi vào Li Hiên. Tôi quay lại dặn Thanh Thanh bảo Hi Nhi ở lại đợi tôi một lát, rồi theo Thượng Quan Tầm tiến vào Li Hiên. Đồng Vô lặng lẽ canh gác bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên tôi bước vào Li Hiên. Vốn dĩ tôi đã luôn cảm thấy hiếu kỳ vì cảnh tượng vườn mai trước mặt chẳng hề thích hợp với một người đàn ông như hắn, bây giờ nhìn kiến trúc bên trong, lại càng cảm thấy ngạc nhiên hơn. Không ngờ hắn chẳng khác gì một khuê nữ ở ẩn, một mình ở trong căn nhà hai tầng. Quả là có chút khác biệt so với người thường.

Lầu dưới là thư phòng, trang trí đơn sơ, giản dị, hầu hết đồ đạc được làm từ gỗ đỏ, không có gì nổi bật. Điểm duy nhất khiến tôi thấy đặc biệt chính là thông thường mọi người thích treo mấy bức thư pháp trong thư phòng, còn ở đây, trên tường chỉ treo đúng một bức vẽ về các thần thú chấn giữ bốn hướng tây bắc đông nam trong truyền thuyết, xếp theo thứ tự lần lượt, Đông Thanh Long, Nam Chu Tước, Tây Bạch Hổ và Bắc Huyền Vũ. Cũng theo phương hướng như vậy, bao quanh bốn thần thú chính là hai mươi tám vị tinh tú, trong đó có Thanh Long thất tú, Chu Tước thất tú, Bạch Hổ thất tú và Huyền Vũ thất tú.

“Hai mươi tám vị tinh tú?” Chắc không phải người đàn ông này thích xem quẻ chứ? Tôi bất giác liên tưởng, hắn đội một chiếc khăn giống những cô thầy bói xinh đẹp, thần bí trên truyền hình, trong tay cầm quả cầu thủy tinh, không ngừng chớp mắt niệm chú “mi ma mi ma biến”, sau đó đột ngột mở to mắt, mỉm cười đầy gian tà...Mới tưởng tượng đến đây tôi bất giác run rẩy toàn thân, gai ốc nổi đầy người. Thật sự quá đáng sợ.

“Cô thường thức xong chưa?” Thượng Quan Tầm ngán ngẩm nhắc nhở, lí do hắn cho tôi vào đây là để nói chuyện tử tế, chứ không phải chờ tôi thường thức bức họa về Tứ đại thần thú và hai tám vị tinh tú.

Tôi quay người nhìn hắn, chỉ thấy hắn đang khoanh tay trước ngực tựa vào giá sách, mái tóc dài vẫn như mọi khi tự nhiên xõa bên vai, nhìn tôi bằng ánh mắt sáng như sao trời. Dáng đứng này đẹp chết mất thôi. Tôi bất chợt cảm thấy vô cùng ngại ngùng, vội quay sang chỗ khác, lại nhìn vào bức họa thần thú kia, càng lúc càng thấy mình đích thực là một kẻ mê trai.

Thượng Quan Tầm lại nói: “Bây giờ cô có thể tiếp tục được rồi đây”

“Ồ...” Tôi than dài một tiếng, gạt bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu, nhanh chóng kể lại những lời khai thác được từ người phụ nữ bên đường cho hắn nghe rồi khẩn thiết lên tiếng: “Nếu không phải vì ta quyết ý đòi mua cây đàn đó, chưởng quầy đã không bị bắt. Bây giờ ông ta bị đưa đến phủ Thuận Thiên không biết ra sao rồi? Tên đầu heo Châu Quốc Đồng thị phi bất phân [1], chỉ biết bức cung, cũng không biết đã hành hạ ông ấy đến mức nào? Bị bắt vào đó, ông ta nhất định đã chịu không ít cực hình đánh đập, roi da, kẹp tay, nung sắt, kẹp xương, ghế hồ...Trời ơi, không dám tưởng tượng thêm nữa. Ông chưởng đó tuổi tác đã cao, lại bị bắt đã mấy ngày rồi, không biết ông ấy có thể chịu đựng được đến khi nào? Nếu ông ta chết đi, ta sẽ cảm thấy cực kì áy náy, cả cuộc đời này không thể an lòng. Ngài mau giúp ta nghe ngóng xem liệu có thể cứu ông chưởng quầy đó ra được không?”

[1]: Ý chỉ một người không biết phân biệt phải trái, trắng đen.

Mãi tới khi thấy ánh mắt của Thượng Quan Tầm, tôi mới nhận ra mình đã thao thao bất tuyệt này giờ.

Thượng Quan Tầm nhướn mày đưa lời mỉa mai: “Cô đang diễn kịch đấy hả? Mấy trò hành hạ đó phủ Thuận Thiên không dùng đâu, thường chỉ đánh bằng roi da thôi. Gặp phải tên phạm nhân cứng đầu lắm mới dùng sắt nung... Tuổi tác cao rồi, dùng roi da đánh đã là quá đủ, nếu dùng cả sắt nung thì chỉ khiến ông ta chết nhanh hơn. Mục đích bắt ông ta về không phải để ông ta chết. Mà ghế hồ? Đó là loại hình cụ thể nào?”

“Hả? Ghế hồ sao? Ngài quan tâm hình cụ đó thế nào làm gì? Ta đang nhờ ngài giúp, thế nên lúc này chỉ muốn biết liệu có cách nào cứu chưởng quầy ra không thôi? Ta có một dự cảm, nếu không cứu ngay, ông ta sẽ chết mất” Tôi vội vã lên tiếng.

“Hạ Chi Lạc, cô có biết cô đang làm gì không? Nếu cô muốn chết thì trên tường có kiếm, cô tự cắt cổ cũng được, rạch bụng cũng xong, ta quyết không ngăn cản.” Thượng Quan Tầm vẫn khoanh tay trước ngực, thần thái lạnh nhạt, có điều những lời thốt ra từ đôi môi tuyệt đẹp kia mới đáng ghét và ác độc làm sao.

“Ngài, Hầy, ta không muốn cãi nhau với ngài. Nếu không phải ta nhất thời nóng nảy, chưởng quầy đó đã không bị bắt, cũng không phải chịu khổ như vậy. Ông ấy hoàn toàn bị oan. Lẽ nào ngài không nhận ra, trên thực tế tất cả việc này đều do Thượng Quan Doãn thao túng, sắp đặt hay sao? Ta không muốn một người mất mạng vì tên khốn kiếp không bằng loài cầm thú đó.” Tôi bắt đầu ăn nói lung tung, chẳng còn ý thức được mình đang nói những gì nữa.

Thượng Quan Tầm nhíu chặt đôi mày, nghiêm giọng hỏi tôi: “Tại sao cô biết được ông ta bị oan ức? Cô hiểu bao nhiêu về chưởng quầy này? Cô có biết ông ta họ gì, người ở đâu, gia thế thế nào không?”

Những câu hỏi đánh thếp của hắn khiến tôi ngây lặng người, chỉ có duyên gặp mặt một lần, tôi làm sao biết được thông tin cụ thể về ông chưởng quầy đó chứ? Thế nhưng tại sao thượng quan tầm lại hỏi tôi như vậy?

Tôi lắp bắp đáp: “Ta...ông ấy...ông ấy chắc không phải là người nước Huyền Vũ chứ?”

“Hãy đọc đi, đọc xong rồi nói tiếp!” Thượng Quan Tầm đưa cho tôi một xấp giấy.

Tôi lật từng trang, từng trang một. Tất cả đều là chữ phồn thể [2], hơn nữa còn được viết dọc từ trên xuống, chẳng có bất cứ dấu chấm câu nào, tôi phải tự mình ngắt câu, nhìn những trang giấy mà hoa hết cả mắt. Tôi hiện giờ có thể đọc được chữ phồn thể, ngoại trừ phải cảm ơn bố tôi thì công lao lớn nhất phải kể đến người bạn học “cầm thú chí nhượng” của tôi, bởi vì người bạn đó luôn có tinh thần đề cao tinh hoa hơn năm ngàn năm văn hóa, nghệ thuật của dân tộc, nên thường thích dùng chữ phồn thể chat với tôi trên QQ [3]. Tuy rằng có một vài chữ tôi đọc không hiểu, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc nắm rõ nghĩa cả đoạn.

[2] Chữ Hán phồn thể hoặc chữ Hán chính thể là một trong hai bộ chữ in tiêu chuẩn của tiếng Trung. Dạng chữ viết phồn thể đã xuất hiện lần đầu cùng với các văn bản ghi chép thời nhà Hán và đã ổn định từ thế kỷ V trong thời Nam Bắc triều. Thuật ngữ phồn thể hoặc hình thể được sử dụng để phân biệt với giản thể, một hệ thống chữ viết tiếng Trung được giản lược nét hoặc điều chỉnh bộ do do chính phủ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa quy định áp dụng từ thập niên 1950.

[3] QQ là một phần mềm hỗ trợ giao tiếp online trên mạng của Trung Quốc, giống như Yahoo Messenger, Skype hay Zing chat.

Ông chưởng quầy đó quả nhiên là người nước Huyền Vũ, tên là Phàn Thành Tông, tuổi đã khá cao. Vợ qua đời sớm, ông ta không nạp thêm thiếp, cho nên không có con cháu gì hết. Đọc đến đây trong lòng tôi càng thấy thương cảm. Thật là đáng thương, đã từng này tuổi rồi, không ngờ lại đơn côi một mình, đúng là bị kịch nhân gian!

Đọc hết thân thế của ông chưởng quầy, tôi lại tiếp tục xem thêm những phần ghi khác. Ông ta vốn là phú thương giàu nhất nhì nước Huyền Vũ, lại có mối quan hệ làm ăn mật thiết với hoàng triều Kim Bích cùng ba tiểu quốc còn lại, kinh doanh chủ yếu da thú, phục sức, lụa là, đồ cổ, tranh chữ và những trang sức vàng bạc... Tất cả đều là những đồ vật mà chỉ có người quyền quý mới dùng đến. Ở kinh thành, ông ta có mở một cửa tiệm nhạc khí lấy tên là Khúc Ý, chẳng qua chỉ nhằm thỏa mãn thú vui nhỏ bé của bản thân. Một năm trước đó, nước Huyền Vũ nội loạn, thiếu thốn ngân sách, Phàn Thành Tông tự nguyện hiến sức cho quốc gia, đem tặng hầu hết tài lực, vật lực của mình cho triều đình Huyền. Nếu đúng như những gì ghi

ở đây, tôi thật sự cảm thấy rất kinh ngạc trước những hành động hào hiệp này của ông ta. Rốt cuộc ông ta có bao nhiêu tiền chứ? Tôi vốn tưởng rằng ông ta tặng tôi cây đàn là vì tôi khéo mồm khéo miệng, bây giờ xem ra, người ta hoàn toàn là tiền nhiều không biết dùng vào đâu, vậy mà khiến tôi còn tưởng mình thần kì lắm.

Tôi tiếp tục đọc, hai đầu mày càng lúc càng nhú chặt. Thu thập tin tức từ các nước, đây chẳng phải là gián điệp hay sao? Ông ta hiến hết của cải cho nước Huyền Vũ có lẽ cũng là sự thật. Đợi đã, điều sau cùng này là gì chứ? Người bị bắt không phải là Phàn Thành Tông mà chỉ là một thể thân do ông ta tìm tới? tôi suýt chút nữa thì phun đầy máu trên trang giấy đang cầm trên tay.

Tôi gấp xấp giấy lại, nhìn Thượng Quan Tầm bằng ánh mắt đầy kinh ngạc, chắc chắn tôi qua hán mới biết chuyện tôi mua đàn, vậy mà chỉ trong một đêm hán đã có được nhiều tư liệu như vậy, thật không dễ dàng gì! Với tốc độ thần kì này, có nhờ đến sự trợ giúp của máy bay tôi e cũng còn vất vả!

” Cô còn muốn cứu người nữa không?” Hán cất tiếng hỏi tôi.

Trong khoảng khắc, tôi hoàn toàn cứng họng. Tôi cứ nghĩ chương quây của Khúc Ý chỉ là một người yêu thích âm nhạc và có thêm sở thích sưu tầm nhạc cụ. Tặng đàn cho tôi, chẳng qua cũng chỉ vì muốn thoát khỏi phiền phức, ai ngờ Phàn Thành Tông lại là mình nhân vật lợi hại như vậy! Người hiện này ở trong phủ Thuận Thiên không phải là ông ta, vậy người này có cần thiết phải cứu không? Thế nhưng, từ đầu chuyện này cũng từ tôi mà bắt đầu, tuy là một thể thân, nhưng dù gì cũng là một mạng người. Nhưng xét kĩ, với tính cách cực kì thận trọng của mình, Phàn Thành Tông làm gì có chuyện vô duyên vô cớ tặng cây đàn cho tôi? Bây giờ ngẫm lại, hán nhất định cho rằng tôi cũng là một thám tử của nước Huyền Vũ, nói không chừng cây Thượng huyền nguyệt đó chính là một ám hiệu, và vì tình cớ tôi lại biết đánh thứ đàn này. Hầy, rốt cuộc tôi đã tự nhảy vào cái bẫy gì đây?

31. Chương 31

“ Tại sao lại vậy chứ?” Tôi lẩm bẩm, mơ màng nhìn Thượng Quan Tầm: “ Ngài tra được những thông tin này từ khi nào?”

Thực ra tôi biết câu hỏi của mình là thừa thãi, hán chắc chắn sẽ không trả lời. Nhìn bộ dạng đó xem, hừm, không nói thì thôi!

Trong lúc chán nản, tôi lại nhìn vào bức họa tứ đại thần thú và hai mươi tám tinh tú. Tôi hiểu kì đưa tay sờ vào bức tranh thần thú Huyền Vũ có chiếc đuôi dài. Con rùa, gặp lúc hiểm nguy liền thu gọn người vào bên trong vỏ cứng, không biết lúc gặp kẻ thù, Huyền Vũ sẽ giống như loài rắn vươn người lên chiến đấu, hay là giống con rùa rút cổ thu người vào bên trong? Muốn vươn nửa thân trước nặng nề có phần khó, nhưng nếu muốn như loài rùa rút đầu chui vào mai, lại không biết phải rút vào thế nào. Lẽ nào hết đầu và tứ chi vào một khối còn chiếc đuôi cuộn gọn lại? Ha ha, nếu đúng như vậy thì rất là buồn cười!

Lúc này, tâm trí tôi lại bay xa mười vạn tám ngàn dặm, nhưng cũng nhanh chóng quay về với chuyện của nước Huyền Vũ. Hầy, bọn họ tìm người thể thân, chắc chắn sẽ không giương mắt nhìn đồng bọn chết đâu, nếu không hành vi tàn bạo đó có khác gì lũ tham quan vô lại như Châu Quốc Đống? Nếu là tôi, nhất định tôi sẽ nghĩ mọi cách để cứu đồng bọn, cách trực diện nhất chính là cướp ngục. Trong phim truyền hình đều như vậy cả! Có điều, cá nhân tôi cảm thấy cách làm như của nhân vật chính Michael Scofield trong phim “ Vượt ngục” [1] là hiệu quả nhất! Tự mình lên kế hoạch, như vậy có thể tiết kiệm nhân lực, vật lực và cả tài lực nữa. Thế nhưng, vượt ngục không phải ai cũng có thể làm được. Michale Scofield phấn đấu bao nhiêu lâu mới thoát ra được, kết quả vẫn bị truy sát thảm hại. Tên khốn kiếp Châu Quốc Đống tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, ngộ nhỡ người thể thân này còn chưa kịp thoát khỏi ngục đã bị hán hành hạ đến chết thì còn vượt cái mốc gì nữa?

[1] Là loạt phim truyền hình dài tập do Paul Scheuring làm và được kênh truyền hình FOX công chiếu vào ngày 29 tháng 8 năm 2005. Nội dung xoay quanh hai anh em: người anh bị kết án tử hình vì một tội ác

mình không gây ra, và người em đã lập kế hoạch để giải thoát anh trai. Bộ phim do Adelstein-Paroyse Productions, Original Television và hãng 20th Century Fox Television hợp tác sản xuất. Michael Scofield chính là nhân vật người em trai thông minh trong phim.

“ Rõ ràng là được nghiên cứu tứ đại thần tú, d iễn _ đàn _ l ê _ quý _ đ ôn. tại sao mình lại nghĩ đến chuyện vượt ngục chứ?” Tôi lẩm bẩm, dùng tay vỗ nhẹ lên đầu mình.

Sau đó, tôi thận trọng liếc sang Thượng Quan Tầm, hắn vẫn giữ tư thế như trước, ngay cả hai tay cũng không hề thay đổi tư thế. Điều khiến tôi cảm thấy kinh ngạc hơn cả chính là, hiếm khi lại thấy nụ cười tươi tắn đang nở rộ trên khuôn mặt hắn. Hắn vẫn nhìn tôi, không hề rời mắt đi.

Tôi căng thẳng sờ lên mặt mình, thấy không có vật gì kì lạ. Tôi lại khẽ chớp mắt, nghĩ, có phải do đầu hắn đột nhiên có vấn đề? Hay là chuyện tôi vừa nói đến có gì nực cười? Trời đất! Vừa rồi hình như tôi có nhắc đến chuyện vượt ngục. Theo phản xạ, tôi vội vã che miệng, chỉ thấy hắn cuối cùng cũng rời khỏi vị trí bên giá sách, từ từ bước lại phía tôi.

Không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy nụ cười kì quái trên khuôn mặt hắn, cả người tôi lại ớn lạnh, run rẩy không ngừng, Hắn tiến một bước, tôi lùi một bước, kết quả, mới được vài bước, tôi đã bị ép sát tường. Tôi đưa tay chạm vào bờ tường, chỉ hận ở đây không có cái nút bí mật nào để ấn vào mà đào thoát!

Hắn đặt hai tay cách vành tai tôi khoảng một centimet, hơi thở ấm nóng phả thẳng vào mặt tôi, trái tim tôi cùng lúc đập cuống cuồng loạn nhịp.

Bỗng, hắn cúi thấp xuống, ghé sát miệng bên tai tôi. Hạ Chi Lạc, thời khắc con tim xao động sắp ập tới rồi! Đừng nói là hắn muốn hôn tôi đấy nhé! Lẽ nào trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hắn đã phải lòng tôi sao? Thật là quá đổi phần khích! Lạc Bảo, mày phải kiềm chế, nhất định không được hấp tấp, hử vồ giống như Hạ Chi Lạc, phải biết thận trọng đôi chút! Trên hầu hết các bộ phim truyền hình, diễn viên đều diễn như vậy cả. Vào những lúc thế này, tôi có nên nhắm mắt lại không nhỉ? Thôi thì tôi cứ nhắm mắt lại, tận hưởng mọi chuyện vậy!”

“ Đại lao ở phủ Thuật Thiên không dễ dàng để vượt ngục đâu. .Lúc này cô vẫn còn chưa nói cho tôi biết ghế hồ là cái gì?”

Tôi đang hồi hộp mong chờ một nụ hôn nồng cháy, say đắm, chẳng ngờ, bên tai mình lại vang lên hai câu nói ngớ ngẩn này. Đúng là một tên đàn ông không có chút tế bào lãng mạn, vào thời khắc quan trọng này sao có thể hỏi câu đó được chứ?

Tôi chán nản đáp: “Thượng Quan Tầm, ngài là heo à? Tại sao hỏi một câu ngớ ngẩn vậy lại ghé sát vào ta như thế? Ta thân thiết với ngài lắm sao?” tôi tức giận muốn đẩy hắn ra, kết quả tên khốn này đứng vững như tường thành, không hề lay động.

Hắn đột nhiên dùng một tay nắm lấy hai tay tôi, ghì vào thân người, sau đó dùng tay còn lại bóp mạnh cằm tôi. Á, đau chết đi được, tên đàn ông đáng chết cùng hành động chẳng khác gì loài cầm thú khiến tôi lập tức phát cáu: “Thượng Quan Tầm, ngài là con heo đần, mau bỏ bộ móng heo của ngài ra, đau chết đi được!”

Tôi ra sức thét lớn, nhưng chiếc móng heo của hắn vẫn cứ sờ nắn từ phần cằm lên đến tận mang tai tôi. Á, thật sự không thể chịu được nữa, thân mật là thế này ư? Tại sao đám chị em am hiểu các động tác háo sắc, cầm thú lại không hề nói cho tôi biết? phải chăng, đây là hành động có trong các bộ phim sắc tình? Những kẻ thích xem phim sắc tình đều là biến thái hết sao? Đau chết tôi rồi!

Thật không ngờ tôi lại yêu thầm tên đàn ông đáng ghét này! Ngay cả nụ hôn sắp có được cũng biến thành hành động biến thái như vậy. Kể dĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục, chuyện này không thể nào nhịn thêm được nữa. Cho dù tôi rất thích hắn, nhưng hắn cũng không thể dùng cách thức này đối xử với tôi được. Người bình thường thì phải hành động bình thường một chút chứ!

Hai tay bị hắn nắm chặt, ghì vào người, không thể động đậy, vậy thì đừng trách tôi hiểm độc. Tôi liền lên gối tấn công vào vùng dưới của hắn, khoảnh khắc đó, bàn tay phải hắn đang ghì hai tay tôi lập tức buông ra, nhanh chóng đỡ lấy đầu gối tôi. Lúc này, tay trái hắn đưa lên trước trán tôi, không ngừng kéo tóc tôi lên.

Đau quá! Tên biến thái chết tiệt này! Tôi không chịu được sự hành hạ này thêm nữa, liền dùng hết sức lực đâm mạnh vào người hắn như thể phát cuồng. Không biết lần này do tôi dùng sức mạnh hay hắn thủ hạ lưu tình mà sau cú đụng này cả hai đều ngã ra phía sau.

Hắn bị tôi nằm đè trên người. Vì bất ngờ, tôi ngây lặng cả người, nhưng sau đó phản ứng rất nhanh. Đây vốn là cơ hội trời cho, tôi chẳng buồn quan tâm đến tình yêu hay hình tượng gì nữa. Thù cũ hận mới cộng lại, tôi liền cúi xuống cắn hắn lia lịa. Theo phản xạ, tôi tóm lấy mái tóc hắn. Nhìn thấy hắn nhăn nhó vì tóc bị giật, tôi cực kỳ phấn khích!

Thượng Quan Tầm, đồ đầu heo chết tiệt! hôm nay tôi không cần chết ngái, bà cô “Lạc Bảo” này sẽ viết ngược tên mình lại, rồi theo họ của ngài luôn!

Hắn dám nắm cầm tôi, tôi sẽ cắn cầm của hắn. Hắn dám bấu mặt tôi, tôi sẽ cắn mặt hắn, hắn dám gõ vào trán tôi, tôi sẽ cắn trán hắn... Đồ chết tiệt, còn chưa cần được phần trán, tôi đã bị hắn đè ngược lại trên mặt đất, hai tay cũng bị ghì chặt xuống. Tôi không cam tâm, hai chân không ngừng đạp loạn xạ, hắn dường như không thể nhẫn nhịn được nữa, liền giở ra chiêu độc, dùng đầu gối đè lên đùi tôi, khiến tôi chẳng thể nào động đậy. Tên đầu heo này, hắn có nhằm không đấy, có biết rằng bản thân mình nặng đến mức nào không?

“Rốt cuộc người là ai?” Dùng hai tay giữ chặt tay tôi, hắn lên tiếng hỏi.

Tôi hoang mang, không dám động đậy gì nữa. Từ khi nào hắn nhận ra tôi là kẻ giả mạo?

“Không lên tiếng? Vậy thì người đang tự nhận mình chính là kẻ giả mạo rồi đúng không? Ha ha, đây là lần đầu tiên ta thấy công phu dịch dung tuyệt diệu đến mức này, trên khuôn mặt người không hề để lộ bất cứ điểm lạ thường nào! Rốt cuộc người là ai?” Thượng Quan Tầm lạnh lùng hỏi lần nữa.

Thì ra, lúc này hắn sờ quanh mặt tôi là vì muốn tìm ra điểm lạ thường của thuật dịch dung? Đúng là ngược chết đi được! Tôi còn tưởng hắn đang định thân mật với mình. Thế nhưng khi nhìn vào vết răng khá sâu in trên phần cằm của hắn, tôi bỗng thấy hết sức mất hứng. Ai tin được rằng có một ngày nước miếng và vết răng của hạ chi lạc lại ở trên khuôn mặt của Thượng Quan Tầm! Nghĩ vậy, tôi bất giác bật cười thành tiếng: “Ha ha...ha ha...”

“Người cười cái gì hả? Rốt cuộc người là ai?” Thượng Quan Tầm cảm thấy bức bối khi thấy thái độ bất thường của tôi.

Tôi trợn mắt lườm hắn rồi đưa lời chế giễu: “Câu hỏi của ngài đúng là thừa thãi. Ta đương nhiên là thê tử của ngài, Hạ Chi Lạc!” Chẳng lẽ lại bắt tôi nói với hắn rằng, tôi mượn xác hoàn hồn, xuyên không, nhập vào thân xác thê tử của hắn chắc? Ai mà biết được liệu hắn có đem tôi ra “triển lãm” như bắt được loài quái vật không chứ? Dẫu sao thân xác này vẫn là “đồ thật”, chỉ có phần hồn là bị hoán đổi thôi, dù thế nào đi nữa, tôi cũng quyết không thừa nhận tôi không phải là Hạ Chi Lạc.

“Người không phải! Nói mau, người rốt cuộc là ai hả?” Thượng Quan Tầm nheo mắt, cao giọng hỏi.

“Đầu óc ngài có vấn đề à? Đã nói ta là thê tử của ngài, Hạ Chi Lạc rồi mà. Hay là ngài muốn ta nói lảng nhảng, bịa đặt với ngài, rằng ta đã tìm một giang hồ thuật sĩ, đổi khuôn mặt của thê tử ngài sang thành của mình, cho nên hoàn toàn không tìm ra được dấu vết dịch dung. Hay là ngài nghĩ, thê tử của ngài đã chết, vừa hay gặp phải cô hồn dã quỷ là ta, cho nên đã độc chiếm xác thịt của nàng ấy, mượn xác hoàn hồn? Nói đi, ngài muốn ta trả lời thế nào? Ta đảm bảo sẽ khiến ngài hài lòng.” Hừm! Rõ ràng là tôi đang bắt nạt hắn, vì biết chắc hắn tuyệt đối không tin hai khả năng này.

Thượng Quan Tầm nhìn tôi chăm chú, im lặng một lúc lâu.

Bị hắn đè lên người, cảm giác thật “sảng khoái”! Tên đầu heo này nặng quá, lúc nào tôi còn khổ sở hơn khi bị ép vào tường. Tôi chẳng thể nào “tận hưởng” nỗi cảm giác “sảng khoái” này nữa, thét lên: “Này, Thượng Quan Tầm, ngài có biết bản thân nặng đến mức nào không? Nặng hơn cả một con heo đó! Ngài đè lên ta thế này, ta sao chịu nổi! Tay ta sắp đứt lìa khỏi người rồi đấy!”

32. Chương 32

Đúng lúc tôi vừa dứt lời thì cửa thư phòng bị người ta đẩy mạnh ra.

“Tầm, ta sắp chịu không nổi rồi, ngài phải cứu ta! Á! Hai...hai người... đang làm cái gì thế hả?”

Tôi cố gắng ngược đầu lên nhìn về phía sau, là Hoa Thanh Thần. Thượng Quan Tầm vừa thấy hấn vào, cả khuôn mặt tuần tú bỗng đỏ bừng lên, hấn ngượng ngùng bỏ chân tay tôi ra. Có lẽ vì xấu lại thêm chút kích động nên lúc nhấc chân lên, hấn dẫm mạnh vào chân tôi một cái.

“Á...” tôi kêu lên thảm thiết. Ôi trời cao đất dày ơi, đau chết tôi rồi! Rốt cuộc tôi cũng hiểu cái giá đắt phải trả để đổi lấy tự do. Cuối cùng tôi cũng lồm cồm bò dậy được, sau khi đứng dậy liền quay sang Thượng Quan Tầm, mắng: ‘Thượng Quan Tầm, ngài là heo à? Ngay cả đứng dậy cũng không nên hèn? Ngài không thể nhẹ nhàng hơn sao? Giẫm nát chân ta rồi!’

Thượng Quan Tầm mặt mày đỏ bừng, đẩy Hoa Thanh Thần ra khỏi phòng, tôi cong nghe loáng thoáng giọng của Hoa Thanh Thần: “Tầm, ngài... ngài... còn dám nói gần đây không thay đổi? Ngài mau nhìn lại mình đi, trước kia dù cho có đánh chết, ngài cũng quyết không dẫn Vương phi của mình vào Li Hiên. Bây giờ thì sao, ngài...ngài...không ngờ còn động phòng hoa chúc với người ta ngay tại Li Hiên nữa.”

“Người ăn nói linh tinh gì thế? Mau vút ngay mấy suy nghĩ bẩn thỉu của người đi!” Giọng nói của Thượng Quan Tầm đã tràn đầy thịnh nộ.

Dần dần, tôi không còn nghe thấy đoạn nói chuyện sau đó nữa.

Không lâu sau, chỉ thấy Thượng Quan Tầm quay lại, còn Hoa Thanh Thần không biết đã lui đi chỗ nào rồi. Sau khi vào phòng, Thượng Quan Tầm nhìn tôi một lượt rồi không nói lời nào, đi thẳng lên lầu hai.

Tôi trợn tròn mắt, ngơ ngơ nhìn theo bóng dáng hấn dần khuất ở cuối cầu thang. Thế này là sao chứ? Bị người ta giày vò một trận, sau cùng còn bị người ta lườm nguýt. Tôi có cần phải chờ đợi tiếp không? Chủ nhân nơi này không để tâm đến tôi, lẽ nào tôi cứ ngồi đây phí hoài thời gian quý báu của mình sao?

Trong lòng đau khổ, suy nghĩ một hồi lâu, tôi quyết định rời đi. Tay tôi vừa chạm vào cánh cửa chạm khắc tinh xảo, giọng nói của Thượng Quan Tầm đã vang lên: “Cô đang định đi đâu thế hả?”

Tôi quay đầu nhìn lại thấy hấn đã thay một bộ y phục màu tím nhạt, đang từ từ bước xuống cầu thang. Lúc này hấn lên lầu là để thay y phục sao? Tôi cau chặt đôi mày, nghĩ lại cảnh tượng lúc tôi giằng co cùng hấn. Ngoài việc để lại nước miếng trên người hấn, hình như tôi còn xé rách cả vạt áo của hấn nữa. Nghĩ đến đây, tôi lập tức cúi đầu kiểm tra xem liệu hấn có bất cẩn xé rách chỗ nào trên bộ y phục của tôi không, ngộ nhỡ để lộ ra chút da thịt, vậy thì tôi thiệt lớn rồi. Nhưng may mà không có chỗ nào bị rách.

“Người an tâm, ta không dã man như người, vừa văng nước miếng vừa xé rách y phục của người khác đâu.” Thượng Quan Tầm đưa lời khinh bỉ.

Hấn vừa dứt lời, tôi liền cảm thấy vô cùng xấu hổ, còn có cảm giác bản thân chẳng khác nào một tên háo sắc. Nhưng rõ ràng là hấn vô lễ trước, việc chảy nước miếng và xé rách y phục chẳng thể nào trách tôi được. Không phải đều là do hấn tự chuốc lấy hay sao?

“Ta đã xem thường người rồi, người vốn rất lợi hại. Hiện nay, thuật dịch dung lợi hại nhất ngoại trừ Trương Huyền Vũ sử giả Thanh Nhật tự xưng là “Quý Điện Điệp” của Điệp Cung ra thì chỉ còn mỗi Thiên Điện Lang Quân, hiệu Ân Mộc của nước Chu Tước thôi. Thế nhưng cao thủ lợi hại thế nào cũng phải có điểm sơ hở của nó, vậy mà người...” Vừa nói, Thượng Quan Tầm vừa tiến gần lại chỗ tôi.

Vì đã có kinh nghiệm trước đó, tôi lập tức nhảy ra xa cách hấn vài bước, không ngờ hấn thấy vậy, chỉ cong miệng mỉm cười, bước ra khỏi thư phòng, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên ngoài, nói tiếp: Thế nhưng, người lại không có bất cứ điểm sơ hở nào của thuật dịch dung. Thủ pháp hoàn toàn vượt qua hai người kia. Có thể thấy, người không hề có liên hệ gì với hai người ta vừa nhắc đến. Nếu người là cao thủ, tại sao ta không thể cảm nhận được người biết võ công thông qua mạch tượng, ngay cả nội lực cũng hoàn toàn không có, thủ pháp của người cao đến mức khiến ta không thể không bội phục. Vẫn là một câu như vừa rồi, rốt cuộc người là ai? Ai đã phái người tới đây? Mục đích là gì?”

Ba câu hỏi sau cùng vừa dứt, nụ cười trên mặt hắn cũng biến mất. Lúc này chẳng khác nào tri phủ đang thẩm vấn phạm nhân vậy.

Tôi cũng gạt bỏ ý định muốn chọc ghẹo hắn sang một bên, mặt mày nghiêm nghị đáp: “Ta vẫn chỉ trả lời một câu duy nhất, ta là thê tử của ngài, Hạ Chi Lạc, tin hay không tùy ngài.”

“Người không thể nào là nàng ta được, ngoại trừ tướng mạo, thân hình ra, người hoàn toàn không giống nàng ta một chút nào. Nếu như người chính là thích khách do người nào đó phái đến hành thích ta, vậy thì, người phái người đến thật sự có con mắt nhìn người quá độc đáo, thật khiến người ta nể phục?”

“Ngài nói vậy là có ý gì? Thế nào được gọi là có con mắt nhìn người quá độc đáo? Ta hoàn toàn không phải sát thủ.” Ẩn ý trong câu nói vừa rồi của tên khốn này chính là tôi kém cỏi sao? Đúng là quá đáng mà.

“Ta biết chắc người không phải là sát thủ, nếu như người là sát thủ, người cho rằng mình có thể sống đến hôm nay ư?”

Thượng Quan Tầm lạnh lùng thốt ra một câu, khiến tôi lập tức ớn lạnh toàn thân. Hắn đã từng giết người sao?

“Vậy ngài dựa vào cái gì mà nói ta không phải là Hạ Chi Lạc?”

“Dựa vào cái gì? Cái này thì có quá nhiều, Hạ Chi Lạc không biết đọc và hoàn toàn không biết viết, còn những thứ này đều do cô viết trong khoảng thời gian nửa tháng dưỡng thương.” Bỗng một xấp giấy bay đến trước mặt tôi. “Tĩnh dạ tư”, “Thu phổ ca” của Lí Bạch, “Du tử ngâm” của Mạnh Giao, “Vọng nguyệt hoài viễn” của Trương Cửu Linh... tất cả đều là những bài thơ tôi chép ra khi nhớ bố mẹ. Nhìn những bài thơ này, tôi tự trách bản thân đạo gần đây đã không nhớ về hai người nữa. Tôi thật đúng là một đứa con bất hiếu!

“Từng câu từng chữ đều chứa chan nỗi niềm thương nhớ quê hương, người thân, thử hỏi, nhạc phụ đại nhân cũng ở ngay trong kinh thành, người có cần thiết phải nhớ thương đến thế không? Thứ hai, Hạ Chi Lạc là con người có tính cách ngạo mạn, không biết đến ai. Ngoại trừ Phụ hoàng, Mai phi cùng Hạ Trọng Đường ra đều không coi ai ra gì, huống hồ là người hầu kẻ hạ. Không bị đánh mắng, chửi bới là bọn họ đã phải thấp hươu khấn trời phật rồi, chứ đừng nói đến chuyện nàng ta còn chơi đùa cùng bọn chúng nữa.”

“Thứ ba, Hạ Chi Lạc lúc nào cũng trang điểm, ăn vận cho bản thân xinh đẹp, tuyệt đối không để cho những người phụ nữ khác vượt qua mình, còn cô lại làm cho bản thân mình chẳng khác nào một a hoàn. Chuyện này trước nay hoàn toàn không có khả năng xảy ra. Nếu nói điểm duy nhất tương đồng thì chính là cách trang điểm của cô vào ngày lễ Hoa thần, nhưng lại cảm giác hoàn toàn khác xa. Thứ tư, ánh mắt Hạ Chi Lạc nhìn ta mọi lần...” Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng lại, sau mấy giây mới nói tiếp: “Nói tóm lại, cô không giống nàng ta, mỗi lần cô nhìn ta chẳng nào một con gà chọi sẵn sàng lao vào chiến đấu bất cứ lúc nào.”

“Gà chọi? Này! Thượng Quan Tầm, ngài đừng có được đà sỉ nhục ta kiểu đó nhé!” Không ngờ hắn dám ví tôi với con gà chọi!

“Thứ năm, Hạ Chi Lạc hằng ngày đều thức dậy rất sớm chải đầu trang điểm, chứ không giống như cô, ngủ một mạch đến giữa trưa. Ừm, về điểm này cô thật sự giống với con heo mà cô hay nói.” Nói đến heo, miệng hắn bất giác cong lên, nửa cười nửa không.

Ngủ dậy muộn thì có vấn đề gì sao? Đáng buồn cười lắm à?

“Đã năm điểm rồi đấy, hạ chi lạc, có cần ta nói tiếp? Còn muốn ta giúp cô nhớ ra bản thân mình là ai nữa thôi?” Câu này nghe thật chói tai biết bao!

“Vậy ngài cho rằng ta là ai chứ?”

“Không đoán được. Vậy cô là ai?” Mục đích là gì? Đến từ nơi đâu? Không những không đoán ra, mà ta cũng chẳng biết phải điều tra từ đâu nữa.” Thượng Quan Tầm đột nhiên đứng dậy, đi về phía tôi, mỉm cười nói: “Mau nói đi, bây giờ có thể giải mọi nghi vấn rồi! Rốt cuộc cô là ai?”

“Nói cái gì? Ta đã nói mình là thê tử của ngài, Hạ Chi Lạc rồi mà. Tại sao ngài vẫn không tin? Ngài cho rằng ngài nói ra nhiều điểm khác lạ như thế là có thể khẳng định rằng ta là một người khác sao? Bản thân

ngài đã từng nghĩ đến việc đây là chiêu thức mới ta dùng để thu hút sự chú ý của ngài chưa? Người xưa có câu muốn bắt thì phải thả, ngài có hiểu ý nghĩa thật sự của câu nói đó không?” Tôi đi qua đi lại trước mặt hắn, đưa lời diễn giải.

Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng quyết không nói ra sự thật, càng không thể nói ra bản thân mình đến từ đâu. Còn chưa thân thiết với hắn đến độ có thể dốc hết bầu tâm sự, tôi sao có thể tiết lộ bí mật bản thân, nếu không chẳng những mất hết mà còn khó lòng sống tiếp được.

Thượng Quan Tầm nghe câu trả lời của tôi, sắc mặt đột ngột biến đổi, bắt giắc cau chặt hai đầu mày.

“Lẽ nào không phải sao? Bây giờ ta thậm chí đã đứng trong Li Hiên được rồi. Nếu là trước kia, ngài liệu có cho ta vào Li Hiên này không? Sợ rằng sẽ còn thê thảm hơn cả việc cánh tay bị thương lần trước ấy chứ!”

“Nếu như cô nói làm vậy để thu hút sự chú ý của ta, vậy đích thực cô đã làm được rồi. Thế nhưng ta vẫn khẳng định cô không phải là Hạ Chi Lạc, người xưa có câu, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, hay nói khó nghe hơn một chút, thì miệng chó không mọc được ngà voi [1]”

[1] Miệng chó không mọc được ngà voi: Châm ngôn Trung Quốc, ý chỉ một việc không bao giờ có thể trở thành hiện thực.

33. Chương 33

“Ha ha... ha ha...” Nghe Thượng Quan Tầm nói vậy tôi bắt giắc cảm thấy bị thương cùng cực thay cho Hạ Chi Lạc, bất mãn lên tiếng: “Ngài nghĩ thế à? Hừm! Ngài cho rằng mình hiểu hết con người của Hạ Chi Lạc sao? Hạ Chi Lạc không biết chữ? Tại sao ngài dám khẳng định như vậy? Ngau cả phụ thân của Hạ Chi Lạc cũng không biết rõ rốt cuộc Hạ Chi Lạc có biết chữ hay không cơ mà. Và tại sao ngài lại có thể khẳng định rằng ta không biết đọc? Ngài cho rằng, cả kinh thành này cứ tài cao thì nhất định chỉ có thiên kim của nhà ai đó hay sao? Thiên kim của ai đó tài hoa, giỏi giang, kiến thức phong phú, dịu dàng, hiền lương, thực đức hẳn trong lòng ngài là độc nhất nhĩ?”

Nếu Hạ Chi Lạc có lòng muốn đo tài cô người đó thì chưa biết ai thắng ai thua đâu. Điều khác biệt nhất giữa Hạ Chi Lạc với những người đó chính là biết hi sinh bản thân để toại nguyện cho kẻ khác. Không có tiếng ác, tự nguyện sa đoạ, danh đá, ác độc của Hạ Chi Lạc làm sao có thể làm nổi bật lên hình tượng sáng chói dịu dàng, thực đức của vị thiên kim nào đó chứ? Lẽ nào, những bài thơ viết về nỗi nhớ thương nhất định phải được viết cho phụ thân hay sao? Tại sao ngài không nghĩ đó là nỗi nhớ nhung về mẫu thân của ta chứ? Ta trước kia trang điểm xinh tươi, sáng ngời, ngài có biết là vì lý do gì không? Là bởi vì ta muốn dùng vẻ ngoài xinh đẹp đó che giấu đi linh hồn đơn côi, lạc lõng của mình. Ta bây giờ trang điểm giống một a hoàn ư? Vậy vào năm mười ba tuổi, để thỏa mãn lòng hiếu kì, là ai đã cải trang thành a hoàn lén lút tham gia vào lễ tế Hoa thần? Cũng chính lễ tế Hoa thần năm đó đã thay đổi cả cuộc đời ta. Sáu năm rồi! Cho dù đã bỏ mọi tâm sức, thủ đoạn, loại trừ hết mọi địch thủ, cuối cùng ta đã được gả cho người đàn ông đó.

Nhưng, chẳng những không có được trái tim của người ta, đổi lại chỉ nhận về nỗi đơn độc, lạc lõng, sự khinh bỉ và cảm giác bị người ta bỏ rơi, suốt ngày phải phòng không chiếc bóng. Có thể ta ngạo mạn vô lễ, không coi ai ra gì, nhưng rốt cuộc là ai đã khiến ta trở nên vô nhân tính, tàn bạo, biến thái như vậy chứ? Còn không phải là ngài sao?...Thượng Quan Tầm?” Tôi chọc mạnh vào ngực Thượng Quan Tầm, sau đó lại bước đến trước bàn, tiếp tục nói thêm: “Hừm! Ánh mắt trước kia nhìn ngài thì sao chứ? Đó là ánh mắt ngưỡng mộ của một thiếu nữ vừa trưởng thành dành cho người đàn ông mình yêu thương. Còn bây giờ, giống gà chọi sao? Khi một người phụ nữ dùng hết mọi thủ đoạn, vẫn chẳng thể có được tình yêu của người đàn ông mà mình yêu, liệu có còn ngu ngốc mà tiếp tục dùng cách thức vô dụng đó nữa không? Đương nhiên là không rồi! Ta phải từ thất bại, rút ra bài học, lùi một bước để tiến ba bước, muốn bắt thì phải thả, cũng coi như trút được những nỗi tức giận trước kia của mình. Người ta thường nói, phụ nữ làm đẹp vì người khác, mà người khác đã không thích nhìn. vậy còn cần thiết phải làm đẹp nữa không?”

Cho nên, không trang điểm lộng lẫy như trước kia nữa cũng hoàn toàn hợp lí. Nếu như đã không cần phải trang điểm, vậy thì thức khuya dậy sớm để làm gì? Lẽ nào hàng ngày không có chuyện gì làm, đêm khuya ngồi ngắm sao trời, so sánh ngôi sao nào sáng nhất, rồi khi tờ mờ sáng đã thức dậy để xem mặt trời mọc chắc? Ngủ thêm một chút có gì khác biệt với ngủ đến giữa trưa? Đối với ta mà nói, chẳng hề có khác biệt gì cả!”

Lúc nói những lời này, tâm trạng tôi vô cùng kích động, thậm chí tôi còn có cảm giác mình chính là Hạ Chi Lạc, Hạ Chi Lạc chính là mình, thế nên có thể cảm nhận được hết nỗi thống khổ của nàng ta. Tuy những lời tôi nói không hoàn toàn đúng, nhưng tôi tin Hạ Chi Lạc nhất định có nỗi khổ riêng, nếu không, mỗi lần nhìn Thượng Quan Tầm, lòng tôi sẽ không cảm thấy đau đớn như vậy.

Thượng Quan Tầm đứng đó, nhếch miệng cười mỉa mai, sau đó từ từ bước lại, chống hai tay lên mặt bàn, nhìn tôi nói: “ Những lời này cô đang nói thay cho Hạ Chi Lạc, hay nói thay cho bản thân mình?”

Nhìn vào đôi mắt tràn đầy sức thôi miên của hắn, tôi cúi đầu nhìn ngón tay của mình, cho dù tôi nói thế nào đi nữa, hắn cũng không tin, sau cùng, tôi đành phải chán nản hỏi lại: “ Ngài đã bao giờ ở riêng cùng Hạ Chi Lạc một lần chưa?”

“ Có, lúc này, ta đang ở riêng cùng với một người phụ nữ tự nhận mình là Hạ Chi Lạc.” Hắn lại áp sát mặt lại gần tôi hơn.

Tôi cảm nhận rất rõ hơi thở ấm nóng của hắn đang phả lên mặt mình, tôi bất giác lùi dần về phía sau, hít một hơi thật sâu, nói: “ Không, ngoại trừ lần này ra, còn có một lần vào đêm tân hôn nữa.”

Hắn liền lùi mặt lại, tuy tay vẫn chống lên mặt bàn, nhưng sắc mặt đã hoàn toàn biến đổi, không còn mỉm cười như trước nữa, tất cả chỉ còn lại sự lạnh lùng, lãnh đạm.

Tôi tiếp tục nói bằng chất giọng bình tĩnh, có chút lạnh lùng: “ Đêm hôm đó, thời gian mà ngài ở riêng cùng Hạ Chi Lạc ta không đến một tuần trà. Ngài thậm chí chỉ nói đúng tám chữ, “ Từ nay về sau, tự lo lấy thân”.”

Hắn lặng lẽ nhìn tôi. Rồi tôi thấy hai bàn tay hắn không còn chống trên mặt bàn nữa. Bàn tay tráo hắn nắm lại, siết chặt mãi một lúc sau mới từ từ buông ra.

Đúng lúc này, cửa sổ bị gió thổi mạnh, bật tung ra, mấy tờ giấy viết những bài thơ thể hiện nỗi nhớ quê hương, cha mẹ của tôi bay loạn trong gió, rồi từ từ đáp nhẹ nhàng xuống đất.

“Cô đi đi!” Thượng Quan Tầm vút lại một câu rồi quay người bước ra khỏi Li Hiên.

Tôi xoa nhẹ mũi, rồi chán nản rời khỏi Li Hiên. Thế nhưng, tôi hoàn toàn không thể ngờ sự việc tiếp theo lại thành ra thế này.

Xung quanh Li Hiên trồng rất nhiều mai, ngoài việc dùng để thưởng lãm, thì còn là một trận đồ, dù cho tôi đi thế nào, cũng có một cây mai chặn trước mặt. Nơi này là đảo Đào Hoa [1] sao? Trước kia tôi vẫn luôn cảm thấy kì lạ, một người phụ nữ to gan như Hạ Chi Lạc tại sao lại chưa từng bước chân vào trong Li Hiên, thì ra vì có trận đồ này trấn giữ.

Tôi thử đi theo lối khác, nhưng vẫn có một cây mai cứ như vừa chạy đến chắn trước đường tôi đi. Lần trước khi theo Thượng Quan Tầm vào đây và cả lần bị phát tác bệnh tim, tôi nhớ vườn mai chẳng hề như vậy, tại sao giờ lại thành ra thế này? Chắc không phải lúc này tôi khiến hắn nổi cáu, hắn liền nghĩ ra trò này để trừng phạt tôi chứ? Tên tiểu nhân bỉ ổi này!

Quyết không thể chịu thua, tôi tiếp tục tiến lên phía trước, kết quả vẫn bị chặn đường, đi lòng vòng trong Li Hiên một hồi lại trở về điểm xuất phát ban đầu. Mất một lúc lâu, tôi thật sự cực kì mệt mỏi, đành tức giận ngồi xuống bậc thềm trước cửa Li Hiên. Ngược mắt nhìn vườn mai trước mặt, cảm giác buồn phiền vô cơ ập tới. Nhớ lại cảnh Quách Tĩnh mạo muội xông vào trận pháp trên đảo Đào Hoa, lúc ấy phải có người chỉ cho Quách Tĩnh mới có thể xuất trận. Bây giờ tôi đơn độc một mình, thật bị phần biết bao!

Tôi không hiểu rốt cuộc Thượng Quan Tầm suy nghĩ cái gì. Đúng là tên biến thái đáng ghét! Vậy mà kì quái làm sao, tôi lại có thể phải lòng hắn được chứ? Tôi sợ sớm muộn cũng có ngày tôi bị Hạ Chi Lạc ép đến mức phát điên mất.

Tôi ngồi lặng lẽ, đưa tay khoanh gối, ngây người ngắm vườn mai, cảnh tượng trước mắt trông có phần giống khi tôi chơi trò chơi điện tử. Hừm! Vậy thì chị đây đành coi như đó chỉ là một trò chơi rồi thử sức một lần nữa xem sao, coi tên Thượng Quan Tầm kia là là Hắc Sơn lão yêu. Đợi đó, chị đây sẽ đến chém chết người rồi lên level mới.

Nhất định phải có một cơ quan nào đó để khởi động trận đồ hoa mai, tôi loay hoay một hồi mà vẫn không tài nào tìm ra, cho dù tìm được cũng chưa chắc biết dùng, ngộ nhờ động vào cơ quan khác thì chẳng phải mất công tốn sức hơn sao? Huống hồ tôi còn bắt Hỉ Nhi đứng bên ngoài chờ mình. Đã lâu như vậy rồi, họ đâu tiện ở lâu trong Vương phủ.

Từ bỏ việc tìm cơ quan, tôi chuyển sang cách phá trận. Người xưa thường theo trận pháp ngũ hành bát quái, chị đây đành phải đi theo trận pháp ngũ hành một lần mới được. Ha ha, nhớ hồi trước lúc chơi game Hiên Viên Kiếm, tôi đã bị nhốt trong một trận đồ, phải mất rất lâu tôi mới có thể thoát khỏi đó. Để phá trận pháp đó, tôi lên mạng tìm kiếm cách thức hóa giải khắp nơi, cho nên lúc này vẫn còn nhớ rất rõ, tiện tay mang ra thử dùng xem sao.

“Cần tam liên, Khôn lục đoạn. Li trung hư, Khảm trung mãn. Chấn ngưỡng vu, Cấn phục oản. Đoán thượng khuyết, Tốn hạ đoạn.” Tôi nhìn một lượt rồi về vị trí của quẻ Cần, cây mai trước mặt liền chuyển động, hiện ra một con đường. Tôi vô cùng mừng rỡ, tiến lên vài bước, kết quả là bị chặn đường. Tôi lại tìm vị trí quẻ Khôn, cây mai lại liền chuyển động, hiện ra một con đường, tôi vui mừng tiến lên trước, nhưng một lần nữa lại bị chặn. Sau đó tôi tìm quẻ Li, có đường đi thật rồi! Cuối cùng tôi đã đặt đúng cửa

[1] Nơi ở của Đông Tà Hoàng Dược Sư, vô cùng kì quái, dị thường trong tiểu thuyết nổi tiếng “Anh hùng xạ điêu” của nhà văn Kim Dung.

34. Chương 34

Khi ra khỏi trận đồ hoa mai từ vị trí của quẻ Tốn, tôi nhìn lại, Li Hiên lúc này đã ở phía sau lưng...Không ngờ tôi có thể phá được trận pháp này. Thật phải cảm tạ Hiên Viên Kiếm.

Tôi chuẩn bị rời khỏi Li Hiên, liền nhìn thấy Thượng Quan Tầm đứng cách đó không xa, đang khoanh tay trước ngực hướng ánh nhìn về phía tôi, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười đầy khó hiểu. Đúng là một tên mặt người dạ thú

“Quả nhiên cô không làm ta thất vọng, còn chưa tới nửa tuần hương mà đã ra ngoài được rồi, thậm chí còn sớm hơn dự tính ban đầu của ta!”. Hắn mỉm cười bước lại phía tôi.

Không biết tại sao, chỉ cần nhìn thấy hắn cười, cả người tôi ớn lạnh, sồn gai ốc, run rẩy không ngừng. Tôi trộn mắt lườm hắn: “Nhỏ nhen hẹp hòi, không phải hành vi của nam tử hán đại trượng phu!”

“Lúc này ta đã đánh cược với chính mình, nếu cô có thể ra khỏi trận đồ này trong thời gian một tuần hương, ta sẽ nói cho cô một chuyện mà cô cực kì hứng thú.”

Tôi nhìn ra phía sau lưng hắn, chăm chú nhìn vào chiếc bình nhỏ mà Đồng Vô ôm trong tay, trên đó cắm ba nén hương, đã cháy hết một nửa. Tên khốn này, chắc chắn là kẻ biến thái! Hắn có ý đồ gì chứ?

“Ngài muốn gì đây?”

“Ừm, mỗi ngày phải chịu hai mươi roi da, giờ ngộ ngày kia sẽ bị chém đầu thì chúng tại pháp trường ngoài Đông Hoa Môn.”

Thượng Quan Tầm nói ngắn gọn một câu, những thông tin ấy khiến tôi kinh ngạc đến mức mím chặt môi lại. Tại sao hắn biết tôi đang muốn biết về tình hình của Phàn Thành Tông? Mỗi ngày chịu hai mươi roi da, vậy không biết đến hôm nay ông ta đã phải ném bao nhiêu roi rồi? Liệu ông ta có còn sống nổi nữa không?

“Đã nghĩ xem phải cứu người thế nào chưa?” đờnThượng Quan Tầm bình thản lên tiếng, nhưng lại khiến tôi sinh nghi, nghe thế nào cũng cảm thấy hắn đang muốn nói với tôi rằng: “Có cần ta giúp đỡ không?” Hắn muốn giúp tôi thật sao?

Tôi liền hỏi ngược lại: “Ngài cho rằng ta sẽ đi cướp ngục hay đi cướp pháp trường?”

Thượng Quan Tầm không nói thêm gì, đột nhiên bật cười, tiếng cười sảng khoái và cực kì cuốn hút.

Tôi thấy vậy lại nói: “Thực ra, ta định cứu Phàn Thành Tông, bây giờ người ở trong ngục không phải ông ta. Chuyện này vốn dĩ cũng chẳng mấy liên quan đến ta, nhưng điều nực cười lại từ ta mà ra. Cho dù có phải ông ta hiểu nhầm, tưởng rằng ta là người nước Huyền Vũ nên mới đưa Thượng huyền nguyệt cho ta, hay vì biết được thân phận của ta nên mới muốn mượn tay ta để gây rối loạn lòng dân Hoàng triều đi nữa thì điều duy nhất ta mong chính là không có ai phải chết. Dù người đó là ai và là người nước nào, nếu thật sự phải chết, ta nghĩ ta sẽ không ăn nổi cơm nữa. Ta không muốn vì chuyện này mà cả đời phải tiếc nuối. Nói thật, ta vốn không có khả năng để cứu người, cướp ngục chứ đừng nói là cướp pháp trường...” Tôi không cách nào diễn đạt cho logic, nhưng vẫn muốn biểu đạt thật rõ ràng suy nghĩ của bản thân.

Thượng Quan Tầm nghe xong, bình tĩnh lên tiếng: “Trên người Hoa Quỷ có một thứ thuốc tên là Khiên hồn quy.”

Tôi nhìn hắn đầy nghi hoặc, Khiên hồn quy, đó là thứ gì chứ? Hắn đang nói gì, tôi nghe sao chẳng hiểu gì cả!

“Nuốt một viên Khiên hồn quy, người đó nội trong năm bước sẽ thổ dịch trắng, trạng thái như thể trúng độc, sau đó biến thành trạng thái chết giả. Hiện tượng này kéo dài ba ngày, trong thời gian ba ngày nếu được dùng viên Khiên hồn quy thứ hai thì có thể hồi sinh, sống lại. Còn nếu quá ba ngày chưa được dùng tiếp viên thứ hai, thì linh hồn người đó sẽ không bao giờ còn quay lại được nữa.” Sau khi nói xong, Thượng Quan Tầm nhìn tôi mỉm cười rồi quay người bước đi.đi n đ àn lê q ụy đ òn

Hắn vô duyên vô cớ nói cho tôi biết về thứ thuốc Khiên hồn quy đó để làm gì? Hoa Quỷ là ai? Tôi cứ nghĩ về chuyện này mãi cho tới khi về đến Liên Hiên, nhìn thấy Hỉ Nhi vẫn còn đang đợi mình, tôi đành tạm gác cảm giác hiếu kì đó sang một bên.

Sau đó, tôi nhanh chóng vẽ lại vài kiểu chải tóc quý phái đưa cho Hỉ Nhi, lại viết thêm một bức thư bảo Hỉ Nhi giao cho Hạ Tích Mai. Nội dung thư đại khái là cảm tạ người hôm qua vì muốn cứu tôi mà đã kéo lấy vật áo của Hoàng thượng, cũng hi vọng sau này người đừng mạo hiểm vì tôi như vậy nữa. Tôi thật sự không muốn liên lụy đến chỗ dựa vững chắc của mình. Các phi tần khác đều phải mang ngân lượng đến mới mang được kiểu tóc và lời nhạc về, còn Hạ Tích Mai thì luôn luôn được dâng tặng miễn phí. Mấy hôm trước,tôi có cầm theo một miếng ngọc bội thượng hảo ở chỗ Hạ Trọng Đường, tiện thể đưa Hỉ Nhi, dặn cô ấy mang vào tặng cho Hỉ Đức công công, làm người thì cũng phải biết điều, hiểu nhân tình thế thái.

Sau khi đưa Hỉ Nhi ra về, Thanh Thanh liền chạy đến trước mặt tôi, mặt mày sáng ngời, hứng thú: “Tiểu thư, đây kết quả thu được của ngày hôm nay.” Nói rồi, cô bé đặt một xấp ngân phiếu tới trước mặt tôi. Hai mắt tôi cũng theo đó mà phát sáng lấp lánh. Ha ha, tất cả đều là ngân phiếu, một tờ, hai tờ, ba tờ...hai mươi sáu tờ tất cả. Phát tài rồi! Phát tài thật rồi!

“Tiểu thư, còn cái này nữa!” Thanh Thanh không biết lấy ở đâu ra một đôi châu ngọc lớn bằng quả trứng ngỗng.

“Đây là thứ gì?” Tôi cầm trong tay không ngừng ngắm nghía, tuy không biết nó là gì, nhưng hẳn là một bảo bối đắt tiền.

“Tiểu Thuận Tử hầu hạ bên cạnh Cảnh Phi nói, đây là Long Hải dạ minh châu do nước Thanh Long tiến cống. Tiểu Thuận Tử còn dặn, kiểu tóc của Cảnh phi phải được thiết kế đặc biệt, tốt nhất là cung cấp cho một tháng, để có thể thay đổi liên tục.”

Oa, không ngờ lại là Long Hải dạ minh châu! Theo tôi được biết dạ minh châu do nước Thanh Long tiến cống chỉ có ba đôi, một đôi đã ban cho Bạch Ảnh Đồng trong lễ tế Hoa thần hôm trước, một đôi khác được ban cho đứa cháu trai của Hoàng thượng mới ra đời đầu năm, đôi còn lại tôi vốn tưởng ở chỗ Hạ Tích Mai, thật không ngờ người có được lại là Cảnh Phi. Người phụ nữ này đúng là tham lam, có điều nể tình đôi dạ

minh châu này, tôi cũng không so đo tính toán, chẳng qua chỉ tốn hai, ba chục trang giấy mà thôi, coi như mình đại phát từ bi, tiện tay vẽ thêm vài bức vậy.

Tôi ra sức hôn lên hai viên dạ minh châu vừa to vừa tròn đó. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi được thấy đôi dạ minh châu to đến thế. Khi nào rảnh tôi phải mở một chuỗi cửa hàng chuyên làm chân dung nghệ thuật, spa chăm sóc da, tạo kiểu tóc...mới được. Chỉ cần phục vụ riêng phụ nữ trong cung, cộng với đám thê thiếp của các “vi thần” “hạ quan” trong triều, còn sợ gì không kiếm được tiền chứ? Ha ha....ha ha...tôi ngửa cổ cười to.

Bởi số ngân phiếu trước mặt, tôi phải bắt đầu công việc của mình thôi. Tuy con người tôi tham tiền hám của, phấn đấu hết mình vì tiền bạc, nhưng trong đầu vẫn không ngừng luẩn quẩn mấy câu nói kì quái của Thượng Quan Tầm, rốt cuộc hần muốn ám chỉ điều gì?

Vừa vẽ vừa suy nghĩ, mãi đến buổi chiều ngày hôm sau, tôi mới hoàn tất mọi việc. Chết tiệt, nếu còn phải vẽ nữa, tay của tôi chắc tàn phế mất! Không được... Lần sau mà họ trả ít quá tôi sẽ không nhận làm nữa. Phải tăng giá mới được!

Tôi duỗi tay chân cho thoải mái, mang theo bộ cờ, kéo Thanh Thanh ra ven hồ sen đánh cờ. Tay vẫn tráo bài, nhưng trong đầu tôi thì cứ nghĩ đến hai việc là Khiên hồn quy và Hoa Quỷ. Vì không tập trung, tôi đã để thua Thanh Thanh năm ván. Con nha đầu thối này nhân cơ hội còn bắt tôi phải đưa đến Nhất Phẩm Các ăn bánh. Tôi nghiêng răng lườm tiểu nha đầu mấy lần, sau đó dừng chơi cờ, chán quá lại lòi sáo ra thổi.

Nuốt Khiên hồn quy, trong năm bước người đó sẽ bị thổ ra dịch trắng, trạng thái như thể trúng độc, sau đó biến thành trạng thái chết giả. Hiện tượng này sẽ kéo dài ba ngày, trong thời gian ba ngày nếu được dùng viên Khiên hồn quỹ thứ hai thì có thể hồi sinh. Trạng thái chết giả? Lẽ nào, ý của Thượng Quan Tầm chính là bảo tôi cho người thể thân kia dùng thuốc giả chết? Đợi khi “thi thể” được đưa ra khỏi đại lao phủ Thuận Thiên, thì tìm thời cơ thích hợp để hồi sinh cho hần? Oa người đàn ông này ngoài mặt thì tỏ ra lạnh lùng, thấy chết không cứu, nhưng lại âm thầm chỉ cách giúp đỡ. Thế nhưng thuốc lại ở chỗ của Hoa Quỷ, mà Hoa Quỷ là ai chứ? Hoa Quỷ...quỷ lằng nhằng, đó chẳng phải là Hoa Thanh Thần sao? Họ Hoa kia lại còn làm thái tôi, đương nhiên phải có nhiều thuốc rồi. Ha ha....thì ra Hoa Hồ Điệp kia còn có biệt hiệu là Hoa Quỷ. Cái tên này mang tính hình tượng cao quá!...

“Thì ra là người!” Thực đúng là vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay. Lúc này chẳng phải Hoa Thanh Thần đang đứng trước mặt tôi hay sao?

“Đáng lẽ là ta phải hỏi câu này mới đúng.” Vô duyên vô cớ sao hần lại đi cướp lời của tôi chứ?

“Hạ Chi lạc, vốn dĩ ta không tin, nhưng sau khoảng thời gian nhìn thấy sự thay đổi của Tầm, ta cũng bắt đầu cảm thấy hiếu kì với người.” Hoa Thanh Thần ngồi xuống trước mặt tôi, thành thật thú nhận.

“Đừng, ngài tuyệt đối đừng hiếu kì với con người ta, hãy dành thời gian mà nghiên cứu những oanh oanh yển yển xung quanh mình ấy!” Vừa nhìn thấy những tên đàn ông lằng nhằng, ý thể đẹp trai, tùy tiện coi thường tình yêu của người khác là tôi lại tức điên cả người, chỉ muốn tát cho hần vài phát, chuốc hận thay cho phái nữ trên đời.

“Nghe nói, người đã thể hiện oai phong trước mặt muội muội của ta?” Hoa Thanh Thần nhếch miệng mỉm cười tươi tắn.

35. Chương 35

Tôi nghe vậy liền hất cằm nói: “Đó là do nàng ta tự chuốc lấy. Con người ta xưa nay đều sống theo nguyên tắc “người không phạm ta, ta không phạm người. Người phạm đến ta, ta nhất định đáp trả.”

“Ha ha, trước đó ta đã nhắc muội muội của mình rồi, chỉ cần ngày nào còn mẫu dạ xoa là người tồn tại, đừng ai ha ha vọng có thể tỏ tình với Tầm trong lễ tế Hoa thần. Vậy mà nó lại không chịu tin. Có điều,

cho nó một bài học cũng tốt! “Xem xem những lời nói này có giống tiếng người không chứ? Ai lại nói em gái mình như vậy?”

Được đấy, Hoa Hồ Diệp chết tiệt, không ngờ lại dám mắng tôi là mẫu dạ xoa, chán sống rồi chắc? Vậy thì đừng trách tôi không khách khí!

“Hoa Quỷ?” Tôi đưa lời do thám.

Hoa Thanh Thần vừa nghe, sắc mặt lập tức biến đổi: “Người, người lấy cách xưng hô này ở đâu ra?”

“Ồ... có người nào đó bất cẩn nói ra cho ta biết.” Quả nhiên hẳn chính là Hoa Quỷ mà Thượng Quan Tầm nhắc đến.

“Hừm! Ta biết ngay là ngài ấy mà. Xem ra con hồ li đực này đã thật sự bị con dạ xoa cái hút hồn đến độ quay cuồng rồi. Ngài ấy thối tiêu, người thì thối sáo, ngay cả khúc nhạc cũng tương đồng. Nghe thấy tiếng sáo, ban đầu ra còn tưởng là ngài ấy, thực không ngờ lại là người. Giờ thì, ngay đến cái biệt hiệu chết tiệt đó mà người cũng biết được. Hạ Cha ha Lạc, người đúng là bản lĩnh cao cường, bội phục, bội phục! Có điều hôm nay ta có việc, không có thời gian lãnh giáo bản lĩnh của người, xin đi trước một bước.”

Hoa Thanh Thần nói một tràng, tuy rằng khẩu khí chứa đầy ẩn ý mỉa mai, nhưng tôi nghe xong vẫn cảm thấy vô cùng kinh hãi. “Hồ li đực” mà hẳn nói là Thượng Quan Tầm sao? “Ngài ấy thối tiêu còn người thối sáo”...lẽ nào tiếng kêu bị tôi chọc phá giữa đêm chính là của Thượng Quan Tầm? “Ngay cả khúc nhạc cũng tương đồng”...khúc nhạc khi nãy tôi thổi là “Đêm hoa nở trăng tròn”, hơn nữa mới chỉ thổi đúng một lần, mục đích vì muốn cắt ngang khúc “Phượng cầu hoàng” đau đầu nhớ thương khiến người ta khó chịu. Lẽ nào hẳn đã thuộc, chỉ nghe một lần mà đã thuộc sao? Vậy thì, người áo trắng mà tôi tưởng là thích khách kia cũng chính là hẳn? Người đàn ông này đích thực là loại đàn ông biến thái mà!

Tôi liền gọi Hoa Thanh Thần lại: “Đợi chút đã, Hoa lão quỷ! Bỏ cô nương hôm nay tâm trạng vui vẻ, sẽ không so đo việc ngài đã mắng ta là mẫu dạ xoa, thế nhưng ta muốn xin ngài một thứ.”

“Hạ Chi Lạc, xin người đừng có linh tinh, ta quen thân với người lắm sao? Người muốn thứ gì, còn có thứ gì mà người không có cơ chứ?” Hoa Thanh Thần có vẻ đang rất cáu.

“Nói chuyện lâu thì thành thân quen thôi. Ngài có Khiên hồn quy không?”

Hoa Thanh Thần vừa nghe ba chữ “Khiên hồn quy” xong thì ngậy lạng cả người, sau đó cau mày hỏi lại: “Lại là Tầm nói cho người biết sao? Ngài ấy đã bắt đầu nói cho người nghe mọi chuyện rồi nhỉ? Vậy thì ra cũng chỉ có thể tặng lại ba chữ...không thể nào!”

Thực ra, tôi đã sớm đoán được điều này, để lấy được Khiên hồn quy từ tay Hoa Thanh Thần không dễ. “Đừng có nói điều gì tuyệt đối quá! Ha ha, ngài cũng biết mà, ta xưa nay vốn là người cực kì ngang ngạnh.” Tôi mỉm cười gian xảo, đứng dậy đi về phía Hoa Thanh Thần, mắt nhìn hẳn, tay ngó ngoáy nghịch quân cờ đen, nhẹ nhàng nói: “Ấy da, có một vài người, hàng ngày làm quá nhiều chuyện đen tối, cho nên cứ vào mỗi dịp tế Hoa thần liền cáo bệnh liệt giường. Thực đúng là tiếc cho những người con gái trong sáng, đáng yêu! À, đúng rồi, hôm qua ta tình cờ nghe được Lại Bộ thượng thư Dương Quốc Phẩm đã dâng tấu xin Hoàng thượng ban hôn cho thiên kim bảo bối của mình...” Tôi còn chưa kịp nói hết câu, sắc mặt của Hoa Thanh Thần đã trắng nhợt như da lợn chết.

Tôi tiếp tục mỉm cười gian tà, nói thêm: “Có điều, Hoàng thượng vẫn chưa đồng ý, Thế nhưng, con người ta lại là người có lòng nhân ái, rất thích cho người khác được toại nguyện. Chẳng phải kết thành một đôi chính là tạo phúc cho chính mình hay sao? “Tầm thật đáng ghét! Ngài ấy đã không giúp thì thôi lại còn để cho người biết những điều này. Nói đi, rốt cuộc người muốn thế nào?” Thái độ Hoa Thanh Thần đột ngột mềm hẳn đi.

“Khiên hồn quy”

“Không thể nào!”

“Vậy được thôi! Dù gì cũng là ta có việc nhờ ngài, vậy ta nhường ngài một bước. Chúng ta hãy đánh cược với nhau, ta ra một câu đố, nếu như ngài đoán đúng, vậy thì ta sẽ không xin ngài Khiên hồn quy nữa, còn giúp ngài giải quyết việc ban hôn. Nói về bản lĩnh xin ban hôn và hủy hôn thì ta nghĩ cả kinh thành này

không ai có thể so được với Hạ Chi Lạc ta đâu. Ngược lại, nếu ngài không đoán được thì phải đưa Khiên hồn quy cho ta. Thế nào hả?” Tôi đưa ra một yêu cầu mà bản thân cũng không thấy quá đáng, suy cho cùng vụ đầu tư này của tôi cũng có phần mạo hiểm.

“Được! Ta muốn xem người có thể gỡ trò gì?”

Hoa Thanh Thần lập tức trúng kế của tôi, vậy thì dễ thôi.

“Đợi một chút, Thanh Thanh, mau đi châm ba nén hương. Thời gian giải đố phải có giới hạn. Ta cho ngài thời hạn ba tuần hương, nếu như ba tuần hương này cháy hết mà ngài vẫn chưa có đáp án vậy thì coi như ngài thua. Sao nào?” Đây là chiêu mà tôi học được từ Thượng Quan Tầm.

“Được, nhất ngôn cửu đỉnh! “

“Câu hỏi của ta là: Có một con heo, nặng một trăm năm mươi cân, nhưng nó lại muốn đi qua một cây cầu độc mộc chỉ có thể chịu được trọng lượng năm mươi cân. Ta hỏi ngài, nó sẽ nghĩ ra cách gì để qua chiếc cầu độc mộc đó? À đúng rồi, dưới cây cầu độc mộc là vực sâu vạn trượng, không phải sông hồ, cho nên đừng nghĩ đến khả năng nó bơi qua đấy!” Đầu heo, nếu như người có thể đoán ra được, vậy thì bà đây coi như phục người sát đất!

“Đây là câu đố gì chứ?” Hoa Thanh Thần quả nhiên không nghĩ ra được.

“Làm sao, ngài không có đáp án ư? Vậy được, trong thời gian ba tuần hương này, cho phép ngài đi tìm cứu binh. Ngài muốn tìm ai cũng được, chỉ cần có đáp án thì coi như ngài thắng.” Tôi nhìn nét mặt của hắn là lại muốn bật cười, sau đó quay sang nói với Thanh Thanh: “Chúng ta tiếp tục đánh cờ thôi! “

Quả nhiên, còn chưa đánh được mấy nước cờ, tôi đã thấy Hoa Thanh Thần vội vã rời đi. Không đến nửa tuần hương sau, hắn đã quay về, bực bội nói: “Câu đố đó của người hoàn toàn không đúng.”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn: “Đoán không được là đoán không được, đừng có tìm lí do, thua thì phải chấp nhận.”

“Vậy thì ta phải nghe đáp án mới được. Chỉ cần người có thể nói ra được đáp án hợp tình hợp lí, thì coi như ta thua.” Hoa Thanh Thần sau cùng vẫn không thể nguôi giận.

“Ngài thừa nhận mình thua rồi nhé. Đáp án chính là...con heo đó đến bây giờ vẫn còn chưa nghĩ ra!” Tôi quay sang nhìn Thanh Thanh rồi thè lưỡi lém lỉnh.

Hoa Thanh Thần nghe xong đáp án, mãi một hồi lâu mới nhận ra mình bị chơi khăm, liền giậm chân đành ạch, thét lớn: “Người chơi ta, không ngờ người lại mắng ta là heo! “

“ha ha...ha ha “Tôi hỉ hả ngửa cổ cười lớn.

“Người phụ nữ này,...thật đúng là...,”

Hoa Thanh Thần tức đến cả khuôn mặt đẹp trai đỏ như gan lợn, hùng hổ như thể muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy.

Tôi cố gắng nhịn cười, nói với hắn: “Thế nào? Lúc này mới chỉ là món khai vị thôi. Bây giờ, ngài đoán chắc có thể thắng ta chứ?”

“Đáp án của người hoàn toàn không phù hợp với câu đố. Như vậy làm sao mà phân định được thắng thua? Câu đố này không tính.”

Nếu như không phải Hoa Thanh Thần bị chuyện ban hôn bức bí đến mức phát điên thì làm gì có chuyện xin tôi ra đề tiếp sau khi đã bị giễu cợt như vậy?

“Được thôi, vậy ta sẽ ra một câu đố khác, nhưng ngài hãy nghe cho kĩ, lần này không được nuốt lời đâu đấy.” Tôi tinh nghịch nháy mắt với Hoa Thanh Thần: “Câu đố là, có một con heo...”

“Đợi chút đã, tại sao lại có một con heo nữa?” Hoa Thanh Thần lập tức đưa lời kiến nghị.

“Ày da, yên tâm đi, câu đố lần này tuyệt đối không giống lần trước đâu. Câu đố là: Có một con heo muốn đi qua một cây cầu độc mộc, ai ngờ đi đến giữa cầu liền thấy phía trước có một con sói, đúng lúc đang định

quay người chạy trốn thì lại phát hiện phía sau là một con hổ. Trong nháy mắt nó rơi vào tình trạng trước sói sau hổ, cả hai con đều muốn ăn thịt nó. Vậy hỏi nó phải làm thế nào để đi mất? Nên nhớ dưới chiếc cầu vẫn là vực sâu ngàn trượng.” Hi hi, hắc mà giải được câu này, tôi sẽ phục hắc sát đất.

Về một cái, lại không thấy bóng dáng Hoa Thanh Thần đâu cả. Đợi đến khi hương gần tàn hết, hắc quay về, bình tĩnh đáp: “Điều này hoàn toàn không thể. Mau nói đi, đáp án là gì?”

“Đáp án chính là con heo đó ngất đi mất.”

“Cái gì, ngất đi mất? Đây gọi là đáp án gì chứ?” Hoa Thanh Thần lại thét lớn.

“Câu hỏi của ta chính là làm thế nào đi mất, ngất đi mất cũng chính là đi mất rồi, có gì sai sao?”

Thanh Thanh đứng một bên không nhịn được che miệng cười lớn.

Lúc này Hoa Thanh Thần cực kì tức giận. “Ta thấy người hoàn toàn không hề muốn lấy Khiên hồn quy gì đó mà là đang cố tình chọc tức ta.”

“Ngài nhầm rồi! Ta thật sự muốn có được Khiên hồn quy, nếu không chẳng ở đây mặc cả với ngài từng tí một. Quá tam ba bận, lần sau cùng đây.” Lần này tôi kèm thêm một điều kiện nữa: “Nếu ngài thua, ngoài việc đưa ta Khiên hồn quy còn phải đồng ý làm cho ta ba chuyện. Ngược lại nếu ta thua, ta cũng sẽ làm cho ngài ba chuyện. Yên tâm, ta tuyệt đối không bắt ngài làm mấy chuyện cưỡng dâm, cướp đoạt, giết người, buôn lậu hay vi phạm vương pháp gì hết. Ngài có cực không?” Tôi nghiêm mặt hỏi.

“Được, ra đề đi!” Hoa Thanh Thần nghe vậy đáp lại rất sáng khoái.

“Thanh Thanh, mau mang bộ mặt chược của ta tới đây!”

Đợi đến khi Thanh Thanh mang mặt chược tới, tôi liền nói cho Hoa Thanh Thần biết ở đây có cả thấy một trăm bốn mươi tám quân bài, mỗi quân có tên gọi thế nào, mỗi người được lấy bảy mươi tư quân. Ai có thể dùng tay sờ hết một lượt không cần nhìn mà nói đúng tên bài, thì người đó thắng. Để công bằng, tôi cho Hoa Thanh Thần chơi thử một lần. Thực ra tôi cũng vô cùng căng thẳng với lần cá cược này bởi tôi hoàn toàn không biết thực lực của Hoa Thanh Thần thế nào. Thế nên lần này mới đúng là đánh cược.

Không lâu sau, kết quả tôi thắng Hoa Thanh Thần đúng bảy quân. Thật sự quá hiếm! Nhưng tôi đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Hoa Thanh Thần rất thù tín, nhìn tôi bằng ánh mắt đầy khâm phục, sau đó lấy một bình sứ nhỏ từ trong người đưa ra cho tôi.

Tôi cũng không phải người biết ân không báo, tuy rằng may mắn thắng được, nhưng tôi vẫn hứa sẽ giải quyết việc ban hôn cho hắc. Điều này khiến Hoa Thanh Thần vô cùng bất ngờ, sau cùng cảm kích nói tiếng cảm ơn rồi nhanh chóng rời khỏi.

Sau khi Hoa Thanh Thần đi khuất, tôi mới nhìn vào chiếc bình sứ trên tay, trong lòng thầm nghĩ làm thế nào để đưa nó đến đại lao phủ Thuận Thiên được đây?

“Đã lấy được rồi sao?” Thượng Quan Tầm không biết từ đâu bước ra, nhanh chóng đoạt lấy bình thuốc trên tay tôi, đổ ra đếm, cả thấy có sáu viên...

Tôi đang định nổi cáu, thì nghe thấy hắc nói: “Thật không ngờ hắc lại rộng rãi như vậy, tặng hết cả bình cho cô. Hôm nay coi như có thể nhìn thấy Hoa tiểu tử chịu thiệt rồi. Trong lòng ta sáng khoái vô cùng!”

Trên mặt Thượng Quan Tầm xuất hiện nụ cười khoái chí kiểu sau khi đã chọc ghẹo được người khác. Lúc này tôi bất chợt nhận ra, thực chất Thượng Quan Tầm lợi dụng việc để vừa có thể giúp được tôi lại tiện thể giúp cả việc ban hôn của Hoa Thanh Thần. Chẳng qua là dùng cách thức khác với người thường mà thôi. Nhất định là Hoa Thanh Thần đã đắc tội với hắc, cho nên Thượng Quan Tầm mới không trực tiếp ra tay giúp đỡ mà cố tình chọc ghẹo hắc một lần, sau đó mới mượn tay tôi giúp đỡ người ta. Đúng là nước cờ hiểm, nhất tiễn hạ song điều[1]. Thượng Quan Tầm hắc là đoán được hai chúng tôi nhất định sẽ không tự nguyện ra tay tương trợ người kia, nhất định sẽ làm đối phương khổ sở. Cho nên lần này hắc đã thành công trong việc “chơi” cả hai chúng tôi. Hắc đúng là con người xảo quyệt! Thảo nào, Hoa Thanh Thần lại gọi hắc là hồ li. Có điều tôi cảm thấy mình không hề thiệt thòi, ngược lại tôi cũng đã “chơi” được Hoa Thanh Thần một vỏ. Thế nên tâm trạng lúc này hết sức hoan hỉ!

[1] Nghĩa là “một mũi tên hạ được hai con chim”. Câu này người xưa hay dùng trong kế sách ý chỉ làm một việc đạt được nhiều mục đích.

Tôi cứ nghĩ Thượng Quan Tầm mang thứ này đi cứu người giúp tôi, ai ngờ hắn lại ngồi đối diện với tôi, cầm một quân mạt chược lên ngắm nghía, khẽ bật cười rồi nói: “À, ta đột nhiên nhớ ra, hôm qua quên mất một việc không nói cho cô biết. Vào đêm diễn ra lễ tế Hoa thần, đại lao phủ Thuận thiên đã bị người ta cướp ngục. Cho nên, cô không cần phải dùng đến thứ thuốc này nữa. Chi bằng cho ta đi!”

Thì ra, tôi vẫn cứ bị hấn “chơi”! Rõ ràng biết rằng người ta được cứu ra rồi, vậy mà lại còn cho tôi ám hiệu. Từ hôm qua đến giờ, tất cả đều nằm trong kế hoạch của hấn sao? Chính hấn mới là người muốn số thuốc này, Hoa Thanh Thần không nở cho, vậy nên hấn lợi dụng một kẻ ngốc như tôi. Tôi giờ mới hiểu, tất cả mọi chuyện xảy ra đều nằm trong tính toán của hấn. Hấn vốn thích chơi trò mèo vờn chuột, tọa sơn quan hổ đấu, đến khi cảm thấy hài lòng mới chịu động thủ, hơn nữa cách thức động thủ lại vô cùng khác thường, khiến tôi chẳng thể nào đoán biết được.

Nghĩ đến đây, tôi bỗng cảm thấy trong lòng cực kì hứng thú, khoe miệng cong lên, đứng dậy nghiêng người về phía hấn, đưa mặt tiến sát lại gần hơn, rồi chớp đôi mắt quyến rũ vô địch của Hạ Chi Lạc. Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm, cuốn hút của hấn, tôi khẽ cười nói: “Thượng Quan Tầm, có phải ngài đã phải lòng ta rồi không? Nếu đã thật sự yêu ta thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải tốn nhiều tâm tư như vậy chứ? Tâm trạng của ngài lúc này, ta hoàn toàn hiểu được. Nhìn bề ngoài thì ngài đang “chơi khăm” ta, nhưng trên thực tế thì trái tim đã rung động rồi. Yêu hay không yêu, cần hay không cần, muốn hay không muốn, làm hay không làm, đều là những việc khiến ngài mâu thuẫn lắm đúng không? Có phải đang cảm thấy rất đau khổ?”

Nụ cười của hấn dần tắt đi, ánh mắt trượt xuống quân mạt chược trong tay.

Tôi không biết lấy đâu ra dũng khí, đưa ngón tay trở nhắc cầm hấn lên: “Này, đứa trẻ đáng thương, nếu như ngài thật sự muốn chơi, tí tí đây bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp hết. Có điều, lọ thuốc này tí tí phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể lấy về được, làm người phải nhân đạo một chút, không được tham lam đồ của người khác, nếu không sẽ bị trời phạt đấy, cho nên...” Tôi còn chưa kịp nói hết, bàn tay đã bị hấn hất ra. “Đau quá!”

“Không có cho nên gì cả, kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, đạo lí này lẽ nào cô không hiểu?” Thượng Quan Tầm bình tĩnh đứng dậy, nhìn tôi rồi gõ mạnh lên trán tôi một cái.

Tôi tức giận thét lên: “Đau quá!”

“Sau này làm việc gì cũng phải dùng đầu suy nghĩ, đừng có chuyện gì cũng nông nổi như thế. Thông minh đương nhiên là chuyện tốt, có điều khôn lỏi thì không nên. Cuộc sống trong cung không giống như bên ngoài, nếu cô cứ tiếp tục thế này, sẽ thành hại người hại mình mà thôi.”

Nhìn sắc mặt và đôi mắt đen tuyền của hấn, lòng tôi lại trào dâng sóng lớn, miệng khẽ há ra, nhưng cổ họng lại như bị thứ gì chặn lại, chẳng nói được lời nào. Cứ như vậy, tôi nhìn hấn chằm chằm, ngây lặng người đi. Đợi đến khi định thần lại được thì không biết hấn đã rời đi từ lúc nào. Tại sao lần nào cũng đều hấn rời đi trước, người ở lại mãi mãi là tôi chứ?

36. Chương 36: Núi Chuyển Sông Rời

Không còn gánh nặng trước tính mạng của người khác, tôi cảm thấy rất dễ chịu, thoải mái. Sau chuyện dùng thân phận Hạ Chi Lạc xuất hiện ngoài đường gây náo loạn lần trước, sau này mỗi lần xuất phủ, tôi đều phải cải dạng nam trang.

Kì lạ một điều, đột nhiên, Thượng Quan Tầm lại biến mất mấy ngày, đến tận hôm nay vẫn chưa thấy xuất hiện. Còn tôi, chẳng hiểu sao lại cảm thấy nhớ hấn vô cùng. Hay, con người đúng là chỉ có mấy việc đó thôi sao?

Điều kì lạ hơn cả là, trong mấy ngày Thượng Quan Tầm mất tích đó, tôi cũng không hề thấy Nhược Lan. Một lần tình cờ, tôi nghe thấy Cẩm Tú nói, khoảng thời gian gần đây Nhược Lan rất kì lạ. Có một lần Cẩm Tú giữa đêm thức dậy đi vệ sinh, tình cờ bắt gặp Nhược Lan, nhìn bộ dạng giống như đi từ bên ngoài về. Cẩm Tú tiện miệng hỏi cô ấy mấy câu: “Tí đi đâu về thế?” Nhược Lan đáp lại một câu khá mơ hồ: “Vừa đi vệ sinh về.” Trong khi Cẩm Tú vừa mới đi từ khu vệ sinh ra, hoàn toàn không hề nhìn thấy Nhược Lan.

Tôi nghe vậy lập tức cảm thấy cực kì hiếu kì, liền hỏi Cẩm Tú để ý xem có thấy Nhược Lan như vậy lần nào nữa không? Nhưng Cẩm Tú đáp là không, lại còn cảm thấy đêm nào cũng rất mệt, vừa lên giường đã ngủ luôn, hơn nữa còn ngủ một mạch tới sáng.

Ừm, chuyện này chắc chắn có vấn đề, hơn nữa còn không hề đơn giản. Nhìn tình hình thì có lẽ nửa đêm Nhược Lan thường ra ngoài hẹn tình lang, lại sợ người khác biết được nên đã ra tay hạ thuốc mê Cẩm Tú. Liệu tôi có nên thức một đêm, theo dõi Nhược Lan không? Nói không chừng sẽ phát hiện được bí mật của Nhược Lan?

Hầy, cuộc sống của một Vương phi đúng thực là quá buồn chán. Lẽ nào tôi cứ phải sống giống như mấy ông bà già trong viện dưỡng lão, ngồi ăn chờ chết? Nếu cuộc sống có thể giống như thời hiện đại, đi làm kiếm tiền, tận hưởng cảm giác vất vả, phiền não, vui sướng và hưng phấn của việc kiếm tiền thì tốt biết bao. Giây phút này làm tôi nhớ về quãng thời gian phải đi tiếp thị bồn cầu khi xưa. Nếu để cho đám chị em của tôi nghe thấy câu này chắc họ sẽ cười đến chết mất, rồi lại còn mắng tôi là sướng quá hóa rò.

Nhớ lại buổi lễ tế Hoa thần vừa rồi, Hạ Trọng Đường cáo ốm không tham gia, đến giờ, tôi vẫn chưa có dịp tới thăm ngài ấy, thế nên tôi thấy hơi có lỗi. Ít nhiều thì ngài ấy cũng là phụ thân của tôi ở đây, làm sao có thể đối xử vô tình với một đại thúc cao tuổi đẹp lão, cực kì yêu thương sủng ái mình như vậy được. Vậy nên hôm nay tôi quyết định đến thăm ngài.

Vừa bước chân vào Hạ phủ tôi đã gặp Hạ Trọng Đường, thần sắc của ngài tệ hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Xem ngài đã bị bệnh thật nên mới không tới tham dự buổi lễ tế Hoa thần trong cung. Trong lòng tôi trào dâng nỗi thương cảm xót xa, tuy ngài không phải phụ thân của tôi, nhưng chỉ cần nghĩ đến tình yêu và lòng bao dung ngài ấy dành cho Hạ Chi Lạc là tôi lại nhớ đến bố mình. Thứ cảm giác này không hề khác biệt.

Sau lễ tế Hoa thần vừa rồi, tất cả mọi người trong kinh thành đều biết việc tôi tự ý mua Thượng huyền nguyệt và thậm chí còn biết đánh đàn. Hạ Trọng Đường vì chuyện này đặc biệt lo lắng, bất giác than dài một tiếng, sau cùng chỉ nói một câu: “Con trời sinh tính cách đã lỗ mãng, phải làm thế nào mới được đây?”

Sau một hồi nói chuyện, tôi mới biết rốt cuộc vụ việc trọng phạm nước Huyền Vũ đào thoát là thế nào. Thì ra, hai kẻ đó đã tự do ra vào Hoàng cung “đạo chơi” quanh điện Bảo Hoa một vòng, dường như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó. Sau khi bị phát hiện, đã giao chiến một hồi cùng ngự lâm quân, rồi bị vạch khăn bịt mắt xuống. Mọi người mới khẳng định bọn chúng là người của nước Huyền Vũ, sau đó may mắn đào thoát được. Thảo nào mà Hoàng thượng biết chuyện tôi mua Thượng huyền nguyệt lại tức giận như vậy. Nếu đám thích khách nhân lúc tối trời vào chặt đầu ngài, vậy thì hậu quả khôn lường.

Trong nháy mắt, chẳng hiểu tại sao mọi chỉ trích của quan lại, triều thần đều nhắm về phía Hạ Trọng Đường. Đám quan đó đều cho rằng do trước đó Hạ Trọng Đường không xử lí thỏa đáng việc nước Huyền Vũ tiến cống đá Huyền Vũ nên mới tạo ra chuyện nguy hiểm thế này. Hoàng thượng tuy rất tức giận, nhưng vì nể tình Mai phi nên không nhẫn tâm khiển trách nhiều. Thế nhưng, các quan bên phái họ Bạch không ngừng đưa tấu lên, khiến Hoàng thượng bắt buộc phải “khiển trách” Hạ Trọng Đường trước mặt chúng quan, sau đó còn hạ lệnh cho quân lính lục soát toàn thành, tình cờ lại gặp tôi mua chiếc Thượng huyền nguyệt. Rồi tại buổi yến tiệc mừng lễ tế Hoa thần, tôi bị vạch trần là biết đánh đàn Thượng huyền nguyệt. Điều này khiến Hạ Trọng Đường rất khó xử. Cộng thêm việc có kẻ xông vào phủ Thuận Thiên cướp ngục, càng làm cho Hạ Trọng Đường khó giải niêm oan khuất!

Tiếp đó, Hoàng thượng đã hạ chỉ cho Thượng Quan Tầm đi điều tra rõ ràng vị thích khách Huyền Vũ. Thì ra, hẳn biệt tích mấy hôm nay là do phải đi điều tra vụ án thích khách. Thảo nào mấy hôm rồi không thấy bóng dáng hần đâu cả! Đáng ghét, đi cũng chẳng nói với người ta một câu!

Thực ra trước nay tôi vẫn không biết, rốt cuộc Thượng Quan Tầm phụ trách công việc gì trong triều đình. Trong kí ức của Hạ Cha ha Lạc, phần lớn thời gian hẳn chỉ tập trung xử lí việc giao dịch buôn bán giữa các nước. Lẽ nào, đây chính là khởi đầu cho hình thức thương mại quốc tế? Không biết tên đáng ghét này giới

cỡ nào, chỉ trong một đêm mà hần có thể điều tra ra biết bao nhiêu chuyện. Từ đó có thể thấy, việc truy xét tung tích của đám thích khách Huyền Vũ đối với hần chỉ là chuyện cỏn con, sao lại biến mất mấy ngày được?

Có lẽ tôi vẫn nghĩ vấn đề này đơn giản quá! Thân lại không ở trong chốn quan trường, nên không hiểu được những phức tạp ẩn chứa bên trong. Hầy, lúc này tôi đã thấm thía câu “hại người hại mình” của hần. Thực ra, tôi nghĩ, do bản thân vô tình chạm đến những chuyện “nhạy cảm” mà thôi. Xem ra sau này phải hành sự cẩn trọng hơn mới được!

Nhìn mái tóc điểm sương của Hạ Trọng Đường, tôi bất giác thấy buồn bã, ngài đã già đi nhanh quá, âu cũng là lỗi của tôi...

Tôi không thể nào hiểu nổi, có phải hai nhà Bạch, Hạ kiếp trước đã kết nhiều ân oán, cho nên đời này không tránh khỏi tranh giành, đấu đá cả trên quan trường lẫn tình trường hay không? Bạch Tiến Hà thân là một nhân vật tầm cỡ, trước kia chỉ là một Thái bảo[1] nhỏ bé, sau này trở thành Thái phó[2] bên cạnh thái tử, thuận theo con đường đó trở thành Tướng quốc đương triều. Từ vị trí thấp kém leo lên vị trí bây giờ đúng là khiến người ta phải bội phục.

[1] Chức quan chính tam phẩm hầu hạ bên cạnh thái tử.

[2] Chức quan chính nhất phẩm

“Phụ thân, tham gia quan trường bao năm nay, người có cảm thấy vui vẻ?”

Hạ Trọng Đường nhìn tôi, lặng lẽ suy ngẫm điều gì, sau đó nhìn về chốn xa xăm, mãi một lúc sau mới than dài một tiếng.

“Phụ thân, người có cảm thấy mệt mỏi?” Tôi lại hỏi.

Hạ Trọng Đường bước đến cửa sổ, ngắm mấy chậu hoa bên đó rồi than một câu: “Mệt mỏi? Ừ, ta thật sự đã cảm thấy quá mệt mỏi rồi!”

“Phụ thân, người đã bao giờ nghĩ đến việc cáo lão hồi hương?”

“Cáo lão hồi hương?” Hạ Trọng Đường lộ vẻ bất ngờ trước câu hỏi của tôi.

“Phụ thân, nữ nhi nói sai rồi! Phụ thân vẫn còn rất trẻ trung, tuần tú, lại ngọc thụ lâm phong, không thể dùng hai từ “cáo lão” được. Nên dùng là từ quan mới đúng!” Tuy không còn cách nào hay hơn, nhưng có khi từ quan rồi, con người sẽ trở nên thoải mái, an nhàn, dễ chịu hơn. Làm chuyện gì cũng đơn giản không cần suy trước tính sau, cuộc sống sau đó cũng vui vẻ hơn, không cần phải lo lắng thêm nữa.

“Nha đầu thối, chỉ được cái miệng ngọt xớt thôi!” Hạ Trọng Đường mỉm cười, véo nhẹ lên mũi tôi. “Đợi sau khi chuyện này qua đi, phụ thân sẽ xin Hoàng thượng cho từ quan.”

Nghe vậy, trong lòng tôi cảm thấy vui hơn nhiều, nhưng với một người đã hai mươi bảy tuổi như tôi, thật sự không thích bị véo mũi chút nào.

“Dạ! Đến lúc đó, con sẽ tìm một nơi phong cảnh hữu tình, đích thân thiết kế và xây dựng một ngôi nhà lớn cho phụ thân. Còn tìm thêm một đám mỹ nhân đến bầu bạn cùng người, để người hưởng thụ cuộc sống, được không ạ?” Tôi biết Hạ Trọng Đường rất si tình, từ sau khi mẫu thân Hạ Chi Lạc qua đời, người không hề nạp thêm tiểu thiếp, cũng không thấy có bất cứ hồng nhan tri kỷ nào. Với vẻ ngoài điềm đạm, tuần tú hiện nay của Hạ Trọng Đường, nếu dạy học trong một trường đại học nào đó ở thời hiện đại, không biết sẽ khiến bao nhiêu sinh viên nữ cùng giảng viên nữ ngất ngây, mê mết nữa.

“Nha đầu thối, ngay cả phụ thân mà con cũng dám lấy ra để chọc ghẹo hử, đúng là càng lúc càng to gan!”

Trong cuộc trò chuyện sau đó, tôi vô tình biết được cây Thượng huyền nguyệt lần trước của tôi đúng là đã bị “ngũ mã phanh thây”, hi sinh một cách oanh liệt, thậm chí còn được xung làm củi đốt cho nhà bếp Hạ phủ. May mà Hoàng đế gia gia đã ban cho tôi một chiếc khác tuyệt hơn, nếu không tôi thật muốn khóc mà không còn nước mắt, oan uổng thấu trời.

Cả ngày hôm đó, tôi ở cạnh bầu bạn cùng Hạ Trọng Đường, buổi tối cũng không quay về Vương phủ. Khi quay lại phòng của Hạ Chi Lạc lần nữa, tôi đột nhiên nhớ đến bức họa mà mình vớt trong bình hoa lần trước. Tôi liền lấy ra ngắm nghía một hồi lâu.

Bản thân tôi cũng không hiểu tâm trạng lúc này của mình thế nào, lẽ nào là nhìn bức họa mà nhớ thương Thượng Quan Tầm? Tôi không sao phân biệt nổi đâu là tình cảm của Hạ Chi Lạc, đâu là tình cảm của Lạc Bảo nữa. Tôi cứ cảm thấy bản thân càng lúc càng biến thái, sắp hòa một thể với Hạ Chi Lạc rồi. Tôi thậm chí còn nghi ngờ mình không hề xuyên không, cũng chẳng đầu thai nhầm mà vốn chính là Hạ Chi Lạc.

Sau khi ngắm, tôi bất ngờ đưa ra quyết định sẽ đem bức họa này về lưu giữ tại Vương phủ.

Type bởi Tiểu Song @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngày hôm sau, tôi thức dậy từ sớm, sau khi dùng bữa sáng liền đi dạo quanh Hạ phủ một vòng, nhưng không hề gặp Hạ Trọng Đường. Trần thúc, quản gia trong nhà thấy tôi tìm phụ thân liền nói, ngài đã đi thượng triều, đến giờ vẫn chưa về, không biết có gặp phải chuyện gì phiền phức không nữa? Ban đầu tôi còn định đợi ngài hồi phủ, nói lời tạm biệt rồi mới đi, ai ngờ đợi tới tận giờ mùi mà vẫn chưa thấy ngài quay lại. Tôi đành từ bỏ ý định, quay về Vương phủ trước rồi tính sau. Trước khi đi, tôi dặn Trần thúc, nếu Hạ Trọng Đường quay về, nhất định phải chuyển lời giùm tôi, sau đó mới lên kiệu về Thụy vương phủ.

Đường phố chốn kinh thành vô cùng nhộn nhịp, phồn hoa, tôi vừa đi vừa ngắm, bất giác đi đến trước Nhất Phẩm Trà Lâu, nhớ lại lần đầu gặp mặt Thượng Quan Khiêm. Dưới sự xui khiến của Thanh Thanh, tôi nhanh chóng cất bước vào bên trong.

Theo thói quen, tôi lên thẳng lầu hai, khi nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc ở vị trí sát cửa sổ, khóe miệng tôi khẽ cong lên. Con người sống trên đời, cần nhất chính là thứ duyên phận kì diệu này!

“Tề tiểu đệ, chúng ta lại tình cờ gặp nhau rồi!” Da mặt tôi xưa nay rất dày không hề khách khí, tôi ngồi xuống cạnh bên Thượng Quan Khiêm, tự tay rót cho mình với Thanh Thanh mỗi người một ly trà, lại gọi thêm mấy đĩa điểm tâm mà Thanh Thanh thích ăn.

Thượng Quan Khiêm nhìn tôi mỉm cười không nói. Dường như mỗi lần gặp mặt, trên khuôn mặt anh ta đều nở nụ cười xán lạn, khiến người ta khó lòng không yêu quý. Còn Tề Uy, kể từ sau khi biết được thân phận của tôi, không còn dám trợn mắt dưng râu mỗi lần tôi gọi “Tề tiểu đệ” nữa.

“Sao thế? Hôm nay huynh lại nhàn rồi ngồi ngắm người đi kẻ lại sao?” Tôi mỉm cười hỏi.

“Hình như muội phải gọi ra một tiếng “Nhị ca” mới đúng.” Giọng Thượng Quan Khiêm rất ấm áp!

“Có gì đâu, cách xưng hô với tên gọi đều giống nhau cả, chỉ là một danh từ thay thế mà thôi. Nếu huynh nghe không quen vậy ra đành miễn cưỡng gọi huynh một tiếng “Tề ca” vậy, nghe thuận tai hơn nhiều so với hai tiếng “Nhị ca”?” Trong lòng tôi được thể cảm thấy cực kỳ sung sướng. Tuổi thật của tôi là hai mươi bảy, anh ta mới hai mươi lăm, tôi gọi anh ta như vậy chẳng thiệt thòi tí nào, ngược lại còn cảm thấy vớ được món hời. Mỗi lần gọi anh ta một tiếng “Tề ca” lại như nhấn mạnh với bản thân rằng mình còn rất trẻ? Hiếm khi được món hời lớn như vậy, có gì mà phải ngại ngùng chứ?

Nụ cười của Thượng Quan Khiêm rất đẹp, dường như anh ta cũng hài lòng với cách xưng hô “Tề ca” của tôi.

“Hôm nay muội nhàn rồi thế sao?” Thượng Quan Khiêm nhướn mày hỏi tôi.

“Không phải huynh cũng vậy hả?” Tôi nhấp một hớp trà, hương vị thanh ngọt, khiến tôi rất thích.

Thượng Quan Khiêm lại mỉm cười đáp: “Trong lễ tế Hoa thần, khúc nhạc muội hát nghe rất hay, bây giờ cả kinh thành đều hát bài ấy đấy!”

“Hả? À, huynh nói bài “Đôi cánh tàng hình” ư? Hầy, huynh không nói thì ta cũng không chú ý, đúng là một mồi! Lúc này, ta đi ngang qua một cửa tiệm bán gà rán, không ngờ cửa tiệm đó lại lấy tên khúc nhạc này để làm ăn. Đúng là khiến người ta đau đầu mà!” Mặc dù than vậy nhưng trong lòng tôi không khỏi thần phục ông chủ tiệm bán gà rán đó. Ông ta đúng là có đầu óc làm ăn, lấy bột mì bao quanh cánh gà, khi rán lên không còn nhìn thấy cánh gà nữa, sau đó còn đặt tên món gà rán này là “Đôi cánh tàng hình”. Tôi đến là phục ông ta!

“Ha ha, muội luôn đem lại cho người khác những niềm vui bất ngờ, ở bên muội chắc chắn sẽ rất vui vẻ!”
Thượng Quan Khiêm nhìn tôi, đôi mắt thâm sâu, tuyệt đẹp.

Lạc Bảo à, Lạc Bảo, mày phải giữ thể diện một chút, đừng cứ gắp các soái ca là lại chảy nước miếng thèm thuồng như vậy chứ! Tôi hít sâu một hơi, trong lòng thầm nhủ bắt đầu từ bây giờ, tôi phải miễn dịch trước các soái ca.

“Cảm ơn lời khen của huynh, ở cùng với huynh, ta cũng cảm thấy rất vui vẻ, thoải mái! À, đúng rồi, không bao lâu nữa là huynh sẽ thành thân. Vị tân lang này, xin ngài hãy phát biểu cảm xúc của mình chút đi!”
Tôi cắn một miếng bánh đậu xanh, đưa lời châm chọc.

“Tân lang? Đâu có cảm xúc gì đặc biệt? Đây cũng không phải lần đầu tiên thành thân mà.”

“Hả...” Nghe giọng điệu của Thượng Quan Khiêm có phần kì lạ, tôi ngược mắt lên nhìn, thấy sắc mặt anh ta đã hoàn toàn xám xịt, thậm chí không có chút vui mừng.

“Này, Tề ca, tại sao huynh lại nói thế? Nhị thiên kim nhà họ Bạch là một mỹ nhân nổi tiếng khắp kinh thành đấy! Hơn nữa, người ta còn nhu mì hiền thực giống như Thái tử phi, chắc cũng sẽ là một thê tử ngoan hiền. Ta đặc biệt có ấn tượng tốt với nàng ấy!”

“Muội rất hiểu về nàng ấy sao? Tri nhân tri diện bất tri tâm[1], ngốc ạ!” Thượng Quan Khiêm lại trưng ra bộ mặt rạng rỡ, khiến tôi cũng bất giác mỉm cười theo.

[1] Biết người biết mặt không biết lòng.

“Ngốc?” Ngất mặt thôi! Tôi không hiểu cô ấy, lẽ nào anh ta thì hiểu về cô ấy sao?” Tôi lại nói thêm: “Hình như huynh không mấy vui mừng trước mối hôn sự này thì phải? Sao vậy? Thử nói ta nghe xem nào?”

“Chẳng có gì vui mừng hay không vui mừng cả.” Nụ cười của Thượng Quan Khiêm ẩn chứa nhiều bí ẩn.

“Thôi bỏ đi, nhìn khuôn mặt ỉu xiu của huynh là biết huynh không muốn lấy người ta rồi.” Tôi bắt đầu cảm thấy tò mò những chuyện của Thượng Quan Khiêm.

“Trông rõ vậy sao? Ha ha, xem ra sau này ta phải chú tâm một chút đến biểu cảm trên khuôn mặt của mình mới được!”. Anh ta lại nhìn tôi mỉm cười, nhưng trong nụ cười đó ẩn chứa không ít nỗi buồn thương.

“Tề ca, lẽ nào huynh vẫn còn nhớ đến chị dâu xưa kia sao?” Lời vừa thốt ra tôi đã lập tức cảm thấy hối hận, làm gì có ai như tôi tò mò đến độ đi chạm đến vết thương lòng của người ta chứ?

Thượng Quan Khiêm không đáp lại nhưng sắc mặt đột nhiên trắng nhợt, Tề Uy đứng bên ra sức đánh mắt ra hiệu cho tôi. Nhìn phản ứng của hai người, tôi nhanh chóng hiểu được người vợ trước kia chính là một chủ đề cấm kỵ.

“Thôi bỏ đi, coi như ta lỡ lời, ta tự phạt mình vài cái bạt tai vậy! Tôi đưa tay đập nhẹ lên má vài cái thay cho lời tạ tội.

Thượng Quan Khiêm thấy thế mỉm cười, nói: “Muội đánh nhẹ như vậy, sợ là đập muỗi cũng chẳng chết ấy chứ! “

“ha ha!” Như vậy xem như anh ta đã không còn tức giận rồi, cuối cùng tôi cũng có thể cắn thêm miếng bánh đậu xanh nữa.

“Ta không hề nhớ đến nàng ấy, bởi nàng ấy chưa từng xứng đáng với nỗi nhớ của ta.”

Câu nói không đầu không đuôi của Thượng Quan Khiêm khiến tôi ghen ứ miếng bánh đậu xanh đang nhai trong miệng. Nghe ngữ khí anh ta dường như còn lạnh hơn lúc nhắc đến chuyện với Bạch Ánh Đồng. Người đàn ông này tại sao lại đối xử như vậy với người đã kết tóc se duyên với mình chứ? Một Thượng Quan Khiêm thế này hoàn toàn xa lạ với một Thượng Quan Khiêm vui vẻ mà tôi quen biết.

“Khụ khụ...”

“Muội cẩn thận một chút! “Thượng Quan Khiêm còn phản ứng nhanh hơn cả Thanh Thanh, vừa nói vừa đưa tay vỗ nhẹ lên lưng tôi, giúp tôi đỡ ghen. Hành động tự nhiên này đột nhiên khiến cả người tôi cứng

đờ ra. Tại sao Thượng Quan Khiêm lại hành động như vậy chứ? Anh chồng sao có thể có những hành động vượt lễ tiết với em dâu?

Có lẽ, vì cảm nhận được sống lưng tôi bắt giắc cứng lại, Thượng Quan Khiêm cũng ý thức được hành động của mình thất lễ, liền nhanh chóng thu tay lại, quay mặt ra ngoài cửa sổ. Tôi không nhìn thấy nét mặt của anh ta nhưng tôi nghĩ chắc hẳn Thượng Quan Khiêm đang vô cùng lúng túng. Không khí xung quanh cũng vì vậy mà đột nhiên trở nên ngại ngùng...

“Bẩm...tiểu thư, lúc này em nhìn thấy dưới lầu có bán kẹo bông, không phải là thứ người thích ăn nhất sao? Để em đi mua về nhé!” Thanh Thanh bỗng nhiên lên tiếng phá vỡ không khí đáng sợ lúc này.

“Được, được, được!” Tôi vội vã gật đầu đồng ý.

“Tề Uy, huynh có thể đi cùng với ta được không?” Thanh Thanh thấy tôi đồng ý, vội đứng dậy gọi Tề Uy cùng đi với mình.

Đi mua kẹo bông có cần phải dắt theo lực lượng đông đảo thế không? Con nha đầu quý quái này, được tôi chiều chuộng sinh hư, càng lúc càng không ra sao cả.

Nhìn theo bóng dáng rời đi của Thanh Thanh và Tề Uy, tôi mím chặt môi, quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Khiêm, khuôn mặt anh ta đã rạn rở trở lại. Nhìn thái độ bình thản như không đó, tôi cũng thấy thoải mái hơn, cúi đầu hóp một ngụm trà, hoặc giả khi này tôi đã phản ứng hơi quá!

Người đàn ông xuất sắc trước mặt ngoài thân thể ốm yếu như lời đồn đại ra, luận tài hoa, tướng mạo đều thuộc hàng thượng hảo, tôi thật sự rất tò mò, liệu anh ta có muốn làm bậc Cửu ngũ chí tôn đứng trên trăm vạn người không?

Dù gì lúc này cũng chỉ còn hai chúng tôi ngồi đây. Tôi không kìm được tò mò, khẽ hỏi: “Tề ca! huynh đã bao giờ nghĩ đến một ngày mình sẽ ngồi trên chiếc Long ý kia chưa?”

Thượng Quan Khiêm ngẩng đầu, đôi mắt thâm sâu không để lộ bất cứ cảm xúc khác thường nào, nhìn tôi một lúc lâu, sau đó chỉ cười không đáp, còn hỏi lại: “Vậy muội muốn nghe lời thật lòng hay lời khách khí?”

“Hừm. đương nhiên là lời thật lòng rồi!” Nếu đã hỏi, đương nhiên tôi muốn nhận được câu trả lời thành thật.

“Muốn, nhưng lại không muốn. Chỉ cần có khả năng, e là cả thiên hạ này chẳng ai không muốn ngồi lên vị trí đó. Nếu ta nói không muốn thì chẳng qua chỉ là những lời giả dối. Thế nhưng ta cũng tự biết sức mình. Vị trí đó có thể thuộc về Doãn, cũng có thể thuộc về Tầm, nhưng vĩnh viễn không bao giờ thuộc về ta. Cho nên ta không muốn.”

Nghe câu trả lời đầy lí tính của Thượng Quan Khiêm, tôi không biết nói gì thêm. Đúng thế, có hai người con vừa khỏe mạnh vừa giỏi giang, ai lại đem ngôi vị chí cao vô thượng kia giao cho một người mà cả thiên hạ đều biết bệnh tật đầy mình, không biết lúc nào thì qua đời chứ?

Tôi chống cằm, nhìn xuống mặt bàn, lặng người đi. Hôm nay tôi đã quá tọc mạch, toàn hỏi những câu hỏi riêng tư, nhạy cảm.

“Tiểu Phụng, tại sao muội lại hỏi câu này chứ?”

“À, cũng chẳng có gì, chỉ là tiện miệng hỏi mà thôi.”

“Vậy còn muội, đã từng nghĩ đến việc nắm quyền cai quản cả hậu cung kia chưa?” Thật không ngờ Thượng Quan Khiêm lại hỏi tôi câu này.

Tôi có muốn làm hoàng hậu không sao? Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này. Với tình thế trước mắt, tất cả mọi thứ đều rất khó đoán. Thượng Quan Tầm là người thâm sâu khó đoán, tôi hoàn toàn không rõ liệu hắn có muốn làm hoàng đế hay không? Thế nhưng tôi cảm thấy nếu hắn thực tâm muốn, thì nhất định sẽ thành công, nói không chừng tôi có thể bước lên ngôi vị hoàng hậu cao quý kia nữa.

“Muốn, làm gì có chuyện không muốn chứ! Phụ nữ trong khắp cả thiên hạ này có ai mà không muốn ngồi vào vị trí đó? Làm Hoàng đế sẽ có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, nếu có một ngày được ngồi lên vị trí Hoàng hậu đó, chắc chắn là ta sẽ vui đến độ ăn không ngon ngủ không yên mất!” Tôi nhấp một

ngụm trà, nói tiếp: “Thế nhưng con người ta hẹp hòi, ích kỉ, thủ đoạn lại ác độc, nếu thật sự có ngày đó, ta có khả năng sẽ chỉ cho mấy người phụ nữ xấu xí đi phục vụ Hoàng thượng. Nếu người phụ nữ nào khiến ta bực mình, nhất định ta sẽ không để cho ả nhận được sự sung sướng của Hoàng thượng. Thêm nữa, với tính cách ghen tuông vô lối của mình, rất có thể ta sẽ ghen tị với cả những người phụ nữ xấu xí kia. Ngộ nhờ nhất thời lửa giận dâng trào ta sẽ giết chết hết đám phi tần ấy rồi nấu làm canh ăn, khả năng này là vô cùng lớn...”

Sắc mặt Thượng Quan Khiêm càng lúc càng nhợt nhạt, khuôn mặt rạn rở mọi khi giờ đã xám xịt. Nhìn bộ dạng đó của anh ta, tôi không khỏi mỉm cười vui vẻ.

“Hãy, thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, một Hoàng hậu ác độc như vậy, thử hỏi có Hoàng đế nào yêu thích? Đương nhiên không sớm thì muộn sẽ bị phế bỏ sau đó bị đẩy vào lãnh cung, nghiêm trọng hơn có khả năng còn bị ban cho cái chết nữa. Vậy thì thử hỏi, đã dự liệu trước được kết cục của bản thân, ta còn mong muốn trở thành Hoàng hậu nữa hay sao? Cho nên, câu trả lời của ta đương nhiên là chẳng hề mong muốn. Ha ha, Tề ca, huynh có phải đã sợ chết khiếp đúng không?”

Thực ra tôi vừa rồi chỉ muốn trêu chọc, đùa vui với Thượng Quan Khiêm mà thôi. Cho dù tôi có bị thần kinh cũng không muốn tranh giành một người đàn ông với cả đám đàn bà.

Thượng Quan Khiêm nghe tôi nói hết câu, liền cười lớn, cúi đầu hớp từng ngụm trà.

Cứ như vậy, tôi và vương đạo mãi mê trò chuyện, có thể nói chuyện trời nam đất bắc, không cần phải để ý đến thân phận, địa vị khiến cho tôi cảm thấy vô cùng thoải mái, hứng khởi. Nếu đổi lại là Thượng Quan Tầm, chắc tôi chẳng thể tùy hứng được như vậy.

Đột nhiên, Thượng Quan Khiêm nói: “À, đúng rồi, mấy ngày nữa Tầm phải đi giữ Hoàng lăng. Muội có vì thế mà nhớ đệ ấy không?”

Nghe thấy tin này tôi hết sức kinh ngạc: “giữ...Hoàng lăng? Ta...hoàn toàn không biết chuyện này...” Phải một lúc lâu sau tôi mới thốt nổi lên lời, rõ ràng cảm nhận được tâm trạng mình xao động, ngay cả giọng nói cũng đã run run mấy phần.

Theo sử sách ghi lại, chỉ có con cháu Hoàng thất mắc lỗi mới phải chịu phạt đi giữ Hoàng lăng. Nếu Thượng Quan Tầm phải đi giữ Hoàng lăng thế này thì nhất định vì đã phạm phải lỗi lầm gì. Nhớ đến việc hôm nay Hạ Trọng Đường mãi không hồi phủ, trong lòng như có một trận gió lạnh thổi qua. Lẽ nào Thượng Quan Tầm bị liên lụy vì Thượng huyền nguyệt của nước Huyền Vũ sao?

“Muội...không biết sao?” Thượng Quan Khiêm nhìn tôi, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Đừng nói là cả thiên hạ đều biết, chỉ riêng mình tôi không hề hay biết chuyện này đấy nhé?

Thượng Quan Khiêm cúi đầu nhìn chiếc li đã cạn trà từ lâu. Tôi thoáng run rót thêm trà cho anh ta rồi nhẹ hỏi một câu: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Khiêm nhìn tôi, sắc thái không còn cười cợt như mọi khi mà nghiêm nghị lên tiếng: “Bởi vì thích khách nước Huyền Vũ, bởi vì lệnh tôn, bởi vì muội và Thượng huyền nguyệt.”

Nghe đáp án, tôi chẳng khác nào một quả bóng bị xì hết hơi, lại nhớ đến câu “hại người hại mình” mà Thượng Quan Tầm nói lúc trước với mình.

“Có thể nói rõ ràng cho ta nghe được không?”

“Đệ ấy được lệnh phái đi truy đuổi thích khách, muội có biết không? Vốn dĩ đã đuổi kịp rồi, hơn nữa còn giao đấu với nhau một trận, nhưng sau cùng không biết tại sao đệ ấy lại bị thương để cho thích khách chạy mất. Các đại thần trong triều đều cho rằng với bản lĩnh, tài năng của đệ ấy thì không thể có chuyện để cho thích khách thoát dễ dàng như vậy được, chắc hẳn vì cố tình thả người sau đó tự tạo thương tích cho bản thân.”

Nghe Thượng Quan Khiêm kể lại, các ngón tay tôi bắt đầu đau nhói. Thượng Quan Tầm bị thương sao? Là bị người ta đả thương hay tự gây thương tích? Hơi thở của tôi bắt đầu trở nên rối loạn, tim đập dồn dập, các ngón tay không ngừng run rẩy. Tôi chẳng thể ngồi yên nổi nữa.

Cả hai chúng tôi đều không nói thêm lời nào nữa, cứ ngây lạng người mà theo đuổi mỗi tâm sự riêng. Đúng lúc này thì Thanh Thanh với Tề Uy quay về, tôi lấy lí do trời đã muộn, vội vã cáo biệt Thượng Quan Khiêm. Vừa đi ra khỏi trà lâu Nhất Phẩm Các, tôi liền vén gọn áo váy, chạy một mạch về Vương phủ.

Cuối cùng cũng về tới Vương phủ, vừa thấy thị vệ canh cửa, tôi lập tức hỏi luôn: “Tối qua Vương gia có quay về phủ không?”

Viên thị vệ này thấy bộ dạng của tôi không khỏi sợ hãi, run giọng đáp lại: “Vương...Vương gia...từ hôm qua tới nay chưa về phủ...”

“Hả?” Tôi tức giận đẩy viên thị vệ sang một bên, dầm mạnh vào cửa lớn một phát.

“Tiểu thư. Tay...tay người...không đau sao?” Thanh Thanh thấy vậy vội lên tiếng.

Đến bây giờ vẫn còn chưa hồi phủ, lẽ nào đang bị nhốt vào đại lao, rồi đưa đi thẳng đến Hoàng lăng? Hẳn bị tôi hại cho thê thảm rồi. Nếu quả thật hần gặp phải nguy hiểm gì thì tôi biết phải làm sao đây?”

“Vương...Vương phi nương nương, Vương gia tối qua không hồi phủ nhưng mà vừa rồi, trước khi người quay về không lâu, Vương gia đã nhập phủ rồi...” Giọng nói của viên thị vệ càng lúc càng nhỏ trước ánh mắt phần nộ của tôi.

“Đồ ngốc! Sao không nói sớm?” Sau khi mắng viên thị vệ, tôi liền đi thẳng về phía Li Hiên.

Lúc đi qua dãy hành lang, tôi bất ngờ đụng trúng Cẩm Tú đang hoang mang, vội vã.

“Vương phi nương nương, cuối cùng thì người cũng đã quay về, Vương gia đang tìm người đó.”

“Ngài ấy đang ở đâu hả?” Tìm tôi sao? Tôi còn đang muốn tìm hần đây!

“Vương gia đang đợi người trong Liên Hiên ạ!”

Không ngờ hần lại chủ động tới Liên Hiên tìm tôi. Nghĩ vậy tôi chẳng còn để tâm đến chuyện gì khác, nhắc váy chạy nhanh về Liên Hiên.

Con đường dẫn về Liên Hiên, tôi không biết đã đi bao lần, vậy mà chưa bao giờ thấy nó dài dằng dặc như lúc này. Giờ tôi chỉ mong mình mọc ra đôi cánh để có thể lập tức bay về Liên Hiên.

Cuối cùng vừa bước vào phòng, cảnh tượng trước mắt khiến tôi hết sức thất vọng...Hần không hề có mặt ở đây. Tôi cảm thấy sức lực toàn thân như cạn kiệt, ảo não đập mạnh vào cánh cửa. Thượng Quan Tầm lúc nào cũng vậy, lần nào cũng giống như một cơn gió, thích đến thì đến, thích đi liền đi, tùy tiện đáng ghét! Tôi quay lưng, tựa người vào cánh cửa, hốn hển hít thở, trong lòng càng lúc càng thêm bức bối.

Hần không ở Liên Hiên, vậy nhiều khả năng đã quay về Li Hiên, nghĩ tới đây, tôi lập tức đi tới Li Hiên. Lúc đi qua cây cầu bắc qua hồ nhân tạo trong phủ, tôi nhìn thấy một người mặc y phục màu đen, đang đứng trong đình Quan Liên, đưa mắt nhìn kĩ, là hần! Thượng Quan Tầm đang đứng khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào cột đình, nhìn tôi với ánh mắt kì lạ...

Cảnh tượng này khiến tôi nhớ tới mấy câu thơ cuối cùng trong bài “Thanh ngọc án” – “Ta tìm kiếm người trăm ngàn lần, mà chẳng thấy. Bất giác quay đầu, người đang đứng ngay nơi ánh lửa chập chờn.” Đôi môi khẽ mím, tôi thật sự muốn khóc thành tiếng, sau cùng vẫn nén lại được, cong miệng mỉm cười tươi tắn.

Bước vào trong đình Quan Liên, theo lẽ thường, tôi nên hỏi hần “Ngài tìm ta có chuyện gì?” hoặc giả “Nghe nói ngài bị thương phải không?” hoặc nữa “Nghe nói ngài bị điều đi giữ Hoàng lăng?”, thế nhưng tôi lại chẳng hỏi một câu nào như thế, bởi tôi biết nếu như không có chuyện, hần sẽ không chủ động đến gặp tôi. Vậy nên, những câu thừa thãi đó, hần chắc chắn sẽ không trả lời. Nghĩ vậy, tôi quyết định chờ hần lên tiếng hỏi mình trước.

“Trong phủ bị cháy sao? Cô chạy vội vã như vậy cũng chẳng thấy mang theo xô nước nào cả?” Vào những lúc thế này mà hần vẫn có thể nói năng kiêu đấy sao? Đúng là ngoài hần ra chẳng còn ai khác. Cái tính lúc nào cũng nói mấy câu vớ vẩn không liên quan gì đến chủ đề câu chuyện chẳng hề thay đổi. Nếu có hôm nào hần định nói chuyện với tôi mà vừa mở miệng ra đã đi thẳng vào vấn đề, thì chắc tôi phải suy nghĩ kĩ xem, phải chăng có người khác dịch dung cải trang thành hần hay không đấy?...

“Ồ, hôm nay ta đột nhiên cảm thấy chán nản, muốn thử độ bền chắc của cánh cửa bên Li Hiên, vừa hay cũng khiến tay chân đỡ ngứa ngáy. Không ngờ nó thật sự rất chắc chắn.” Không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi đã bị hấn đồng hóa. Thậm chí cũng học theo cách đối thoại ngớ ngẩn, không đầu chẳng cuối, chả liên quan đến chuyện chính để nói chuyện cùng hấn.

Thượng Quan Tầm mỉm cười, không nói thêm gì. Tôi với hấn mặt đối mặt, mỉm cười nhìn nhau chăm chú.

Cuối cùng, không kiên nhẫn nổi, tôi vẫn là người phải mở miệng trước: “Ngài đã bị thương ở đâu?”

Hấn không hề ngạc nhiên bật cười vài tiếng, hỏi ngược lại: “Cô thấy sao?”

Tôi thấy sao? Tôi thấy hấn vẫn khỏe! Tôi mím chặt môi, hấn vẫn còn có thể nói chuyện với tôi thế này, đương nhiên là do dự tôi đã nghĩ quá lên rồi lo lắng quá độ. Tên đàn ông này cổ quái, gian xảo, công phu của hấn cũng rất giỏi. Hấn có thể để cho người khác đả thương mình sao? Hừm! Trừ phi là tự nguyện. Không hiểu sao từ khi biết được tin hấn bị thương từ chỗ Thượng Quan Khiêm, tôi lại kích động, quan tâm, lo lắng cho hấn như vậy chứ? Chết tiệt, người đàn ông này quả thực là khắc tinh trong cuộc đời tôi mà! Oan gia, đúng thật là oan gia, không biết kiếp trước tôi hay Hạ Chi Lạc thiếu nợ hấn nữa.

“Bao giờ thì phải đi?”

“Ba ngày nữa.” Hiếm khi hấn lại trả lời câu hỏi của tôi rành rọt, gọn gẽ như vậy, có khi trời lại sắp có mưa đá đến nơi.

“Ngài phải giữ Hoàng lăng trong bao lâu?”

“Muốn giữ bao lâu thì giữ bấy lâu.”

Vừa mới thăm khen hấn một câu, hấn lại hiện “nguyên hình”. Hấn tự coi mình là Hoàng đế gia gia chắc, muốn giữ bao lâu thì giữ bấy lâu? Nếu đúng vậy hấn còn phải đi giữ Hoàng lăng nữa sao? Tốt nhất nên chuyển luôn Thụy vương phủ đến Hoàng lăng luôn cho rồi! Vĩnh viễn không cần phải xuất sơn nữa.

“Mấy ngày nay, Nhược Lan ở cùng với ngài sao? Kể từ sau khi ngài biến mất, cũng không thấy Nhược Lan xuất hiện lần nào. Ngài an tâm, ta tuyệt đối không hiểu lầm giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đâu, ta chỉ quan tâm đến Nhược Lan thôi.” Bị hấn chọc tức điên người, tôi thật chẳng biết phải nói gì nữa. Đột nhiên nhớ đến Nhược Lan, hấn hồi phủ rồi mà không thấy cô ấy, không biết mấy ngày nay liệu họ có ở cùng nhau?

Nghe thấy câu hỏi của tôi, hấn bắt đầu trở nên nghiêm túc, nhìn tôi bằng ánh mắt thâm sâu khó đoán: “Cô sẽ nhanh chóng được gặp lại Nhược Lan thôi.”

Nhanh chóng? Nói như vậy, mấy ngày gần đây hai người họ đi cùng nhau rồi? Tuy rằng vừa nãy ngoài miệng tôi nói không hiểu lắm, không bận tâm, thế nhưng lòng tôi khi nghe thấy đáp án được thốt ra từ miệng hấn vẫn cảm thấy cực kì bức bối, bị thương. Hừm! Hấn thì sáng khoái, thoải mái, ra ngoài điều tra thích khách còn có mỹ nhân bầu bạn. Trong khi tôi ở nhà cả ngày tương tư, buồn phiền. Thật là tức chết đi được!

Tôi buồn bực lên tiếng: “Vậy thì chúc ngài thượng lộ bình an, đi đến Hoàng lăng vui vẻ nhé!” Lần này, là tôi bỏ đi trước, bởi tôi ghét cái cảm giác bị hấn vứt bỏ lại một mình như mọi khi. Tôi là người biết điều, bản thân tự biết hấn sẽ không thể nào thích mình được. Thế nhưng, tôi không muốn lúc nào cũng phải nếm trải mùi vị lạc lõng, cô liêu, là người bị bỏ rơi lại đó.

Khi quay về đến phòng, tôi thả người xuống giường. Tức điên lên mất! những lời cần hỏi chẳng hỏi được câu nào, ngược lại toàn nói những câu ngớ ngẩn.

Thực ra, tôi rất muốn hỏi hấn mấy ngày nay đã đi những đâu? Hấn trong mắt tôi bản lĩnh, tài giỏi là vậy, chỉ trong một đêm đã điều tra căn cứ hết mọi chuyện liên quan đến Phàn Thành Tông. Thế thì tại sao chỉ đi bắt người mà lại lâu đến thế? Hấn thật sự đi bắt người hay là còn có mục đích khác? Sỉ điểm chương hấn dùng khi bề tay tôi không phải rất lợi hại à? Tại sao lại để cho bọn chúng chạy mất? Có phải hấn thật sự đã thả những người đó đi? Hấn biết rõ thả những người đó đi sẽ chuốc lấy một đồng phiền phức, nhưng tại sao còn truy kích theo chứ? Bắt đào phạm hoàn toàn không phải là chuyện do hấn quản lí, đang yên đang lành hấn đi làm bổ khoái làm gì? Lê nào nự lâm quân chết hết rồi sao? Người trong phủ Thuận Thiên cung chết hết rồi à? Vì sao hấn lại nói muốn giữ Hoàng lăng bao lâu thì giữ bấy lâu? Dù lâu đến đâu cũng

phải có kì hạn chứ? Rốt cuộc hạn định đó là bao lâu? Giữ Hoàng lăng có khổ cực, mệt mỏi không? Rốt cuộc giữ Hoàng lăng là việc gì? Tại sao cứ nhắc đến việc giữ Hoàng lăng là ai nấy lập tức mặt mày trắng nhợt?

Biết bao câu hỏi như vậy, tại sao tôi lại chẳng thốt thành lời, lại còn tức giận chạy về phòng trước? Lạc Bảo, mày đúng là một con heo ngốc!

Còn nữa, rốt cuộc hẳn muốn nói gì cùng tôi, tôi cũng chẳng rõ nữa? Mà tôi cũng vội vội vàng vàng về phủ chẳng phải vì muốn làm rõ mọi chuyện hay sao? Tại sao vừa nghĩ đến mấy ngày nay hẳn ở cùng với Nhược Lan là lại tức giận đến mức không chịu nổi? Lẽ nào tôi là một người có bản tính ích kỉ, ghen tuông giống như những gì đã nói cùng Thượng Quan Khiêm?

Hạ Chi Lạc, tôi hận cô! Nếu không phải cô truyền sang tôi thứ tình yêu biến thái đó, thì sao tôi lại thành ra thế này? Hạ Chi Lạc, tôi thật sự vô cùng căm hận cô. Thầm yêu trộm nhớ đó là một cảm giác vừa bi ai vừa cay đắng, lúc điên cuồng, khi lại râm ran như ngàn vạn con kiến không ngừng gặm nhấm trong xương. Nỗi đau khổ vì không nhận được tình yêu của người ta, thử hỏi trên thế gian này có mấy người có thể chịu đựng được? Hoặc có lẽ, đây chính là số phận của tôi?!

Tôi đưa chân trùm kín đầu, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi với đôi mắt nhắm lẹ.

Ngày hôm sau, tôi thức dậy từ sớm. Sau khi Thanh Thanh mang nước đến cho tôi rửa mặt, bữa ăn sáng thịnh soạn cũng được đưa vào. Tôi còn đang kinh ngạc thì Thanh Thanh nói là vì tối qua tôi chưa dùng bữa, cho nên hôm nay phải bồi dưỡng thêm. Tôi nghe mà muốn ngất! Con nha đầu ngốc này, không ăn một bữa thì sao có thể bổ sung lại theo kiểu này được chứ?

“Tiểu thư, em biết người đang lo lắng vì chuyện của Vương gia, nhưng người cũng không thể không ăn không uống được. Như vậy có hại cho sức khỏe lắm.”

“Đợi đã, nha đầu, ai bảo với em là ta không ăn không uống được chứ? Còn nữa, ta đâu có lo lắng gì cho ngài ấy đâu?”

Lời nói vừa thốt ra, trên khuôn mặt Thanh Thanh hiện rõ nụ cười đầy châm chọc. Con nha đầu thối này, ở cạnh tôi cái tốt chẳng học, chỉ toàn học thói xấu, mồm miệng càng lúc càng ghê gớm, chẳng kém gì tôi. Tôi quả thực có lo lắng vì chuyện của hắn, nhưng chẳng có liên quan gì tới việc không ăn cơm cả.

Thanh Thanh liền đưa lời gợi ý: “Tiểu thư, hay là chúng ta đến Đại Tướng Quốc Tự xin chiếc bùa bình an đi? Như vậy cũng có thể phù hộ cho Vương gia bình an, sớm ngày quay về Vương phủ.”

“Không đi!” Xin bùa? Có nhằm ko đấy? Tại sao lại phải đi xin bùa bình an cho hắn? Hắn sống chết thì liên quan gì đến tôi chứ? Cứ để cho những người phụ nữ thích hắn cầu thay cho hắn là được rồi.

Trong lòng mâu thuẫn một hồi lâu, cuối cùng tôi vẫn bị Thanh Thanh lôi đi. Nói trắng ra, Lạc Bảo, mày cũng thừa nhận một điều đi. Thực ra mày cũng muốn đi cầu phúc cho người ta mà!

Thanh Thanh, còn bao xa nữa mới đến được Đại Tướng Quốc Tự đó?” Hầy! Lần sau tôi tuyệt đối không làm những chuyện này nữa, ngồi xe ngựa rung mạnh đến mức tê cả móng.

Sau khi ra khỏi thành, phải đi một lúc lâu nữa, cuối cùng tôi mới đến được một ngọn núi. Lúc tôi ngẩng đầu nhìn ngọn núi, đầu óc lập tức trở nên choáng váng, lại còn phải leo núi nữa sao? Lúc này tôi muốn khóc mà không ra nước mắt! Kể từ sau khi đến đây, đã lâu lắm rồi tôi không vận động. Trước kia tôi thường đi đánh cầu lông hoặc đến lớp học thẩm mỹ tập yoga, chạy bộ...Tuy rằng thì thoảng cũng có đi leo núi nhưng tôi đều chuẩn bị rất kĩ càng, nhìn vào bộ y phục đàn ông tay áo to rộng, vạt áo dài thướt đang mặc trên người lúc này, dưới chân lại là đôi giày vải, tôi chán nản vô cùng.

“Tiểu thư, từ trước đến nay người chưa bao giờ đến Đại Tướng Quốc Tự dâng hương sao?” Thanh Thanh nhìn tôi bằng ánh mắt đầy nghi hoặc.

Hạ Chi Lạc vốn dĩ cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, bảo nàng ta đến đây cúi đầu bái Phật, chả bằng dập đầu lạy Hạ Trọng Đường vài vái còn nhanh hơn. Ngoại trừ khi nhỏ theo mẫu thân đi dâng hương ra, hình như nàng ấy chưa từng đến những nơi như thế này. Nói một câu thật lòng, người phụ nữ này quả thật

là một đóa hoa lạ trong nhân gian, hành động cử chỉ hoàn toàn khác với người thường, lúc nào cũng đi theo phương thức tư duy trái ngược, chẳng khác người đến từ sao Hỏa.

Tôi khệ nệ leo lên núi, đúng thực là công việc hao sức! Bỗng một người phụ nữ lớn tuổi “vèo một cái vụt đến trước mặt tôi, sau đó lại “vèo” một cái nữa đã lao về phía trước, rồi nhanh chóng mất tăm mất tích. Trời đất! Tôi còn chẳng bằng một lão bà bà! Việc này thật khiến tôi chỉ muốn đập đầu vào đậu phụ mà chết đi thôi!

Khó khăn lắm mới leo đến trước cửa miếu, tôi không khỏi thành tâm cảm tạ trời đất. Sau khi ngồi nghỉ một chút, phe phẩy chiếc quạt trên tay, đột nhiên tôi bị người ra hung dữ đẩy sang một bên: “Tránh ra, tránh ra!” Cả thân người tôi lắc lự, loay hoay một hồi mới đứng vững lại, vốn định nổi trận lôi đình, nhưng tôi chợt muốn xem xem rốt cuộc là kẻ nào mà còn dữ dằn, ghê gớm hơn cả Hạ Chi Lạc.

Lúc nhìn lại, tôi thấy hai chiếc kiệu kiêu sa, có hai người đẹp như hoa như ngọc ngồi phía trong. Thực ra tôi cũng không biết liệu đó có phải là mỹ nữ hay không, bởi vì hai người này dùng một tấm sa mỏng che mặt thế nên không nhìn rõ dung mạo thế nào. Nhưng từ thân hình và cách ăn vận, tôi đoán họ là thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có. Hai gia đình dẫn đường phía trước, đúng là chó cạy thế chủ, hung hăng vô lối.

Khi hiệu của hai vị mỹ nữ lướt qua tôi, hương thơm thoang thoảng bay đến chỗ tôi, mùi vị có khác biệt nhưng lại rất thơm. Nhưng hai mùi hương này quen quá. Dường như tôi đã được ngửi ở đâu đó rồi.

Đợi đến khi định thần lại được, hai chiếc kiệu đã đi xa, tôi liền quay sang hỏi Thanh Thanh: “Thanh Thanh à! Tại sao em không nói cho ta biết có thể ngồi kiệu lên đây chứ?” Leo núi mệt lắm em có biết không?

“Tiểu thư, dựa vào thói quen hành sự của người, em tưởng tiểu thư thích tự mình leo lên hơn.” Thanh Thanh nhìn tôi bằng đôi mắt ngây thơ vô tội.

Tôi đến chịu thua cô bé này! Bây giờ quan trọng nhất vẫn phải leo núi thật nhanh. Nếu không trời tối mà chưa lên được đến nơi thì đúng là mệt mỏi. Tôi khê lắc đầu, nhanh chóng tiến lên phía trước.

Cuối cùng cũng leo lên được đỉnh núi, sau khi chỉnh đốn lại y phục, tóc tai, điều hòa khí huyết, tôi chết lặng người vì cảnh tượng trước mặt, thậm chí suýt chút nữa còn ngã lăn xuống dưới. Trước mắt tôi là một đám người nhốn nháo, mỗi người cầm ba nén hương, đang xì xụp khấn báo. Không lâu sau, tôi bắt đầu nước mắt đầm đìa, mùi hương cay nồng, đậm đặc đến độ không mở nổi mắt. Tôi chỉ còn biết đưa tay lên dụi mắt liên hồi.

Nước mắt tôi giàn giụa không dứt. Khó khăn lắm trong làn khói hương mờ ảo tôi mới tiến được vào bên trong Phật đường. Nhìn tượng Phật lấp lánh màu vàng cao năm mét trước mặt, mắt tôi lập tức sáng lóa lên, ngưỡng mộ quá! Tượng Phật này được làm từ vàng thật sao? Nếu lâu được về, thì...tôi mãi suy nghĩ, nhất thời quên đi mục đích đến đây làm gì.

Thanh Thanh lay mãi, tôi mới định thần lại. Đồng thời cô bé cũng ra hiệu, tôi quỳ lên tẩm nệm phía trước. Còn chưa kịp cầu xin Bồ Tát phù hộ, tôi lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc lúc trên đường lên núi. Tôi quay đầu nhìn ngó xung quanh, thì ra mùi hương tỏa ra từ người cô gái đang chấp hai tay, hai mắt nhắm nghiền, miệng không ngừng lầm bầm điều gì đó trước mặt.

Tôi cũng học theo cô ấy, chấp hai tay và nhắm chặt mắt lại. Thế nhưng tôi phải cầu xin gì với Bồ Tát đây? Thôi thì cứ nói tùy ý vậy, Bồ Tát à Bồ Tát, xin người hãy phù hộ cho tên đàn ông mồm miệng thất đức kia không bị thiếu chân, thiếu tay, bình an lành lặn, khỏe mạnh, an khang, để đường đường chính chính quay về. Tôi cũng xin người hãy ám quấy những kẻ tiểu nhân hãm hại chúng tôi sớm ngày gặp phải báo ứng, sinh con trai không có mặt, con gái không có mông. Tín nữ Lạc Bảo và Hạ Chi Lạc xin cảm ơn người! A Men! Hả... nói câu “Amen” với người không biết người có hiểu hay không? Sau đó, tôi lại thành tâm đập đầu ba cái.

Vừa mới đập đầu lần thứ ba, đột nhiên có vật gì đó đập mạnh lên đầu tôi, tiếp đó là một giọng nói dịu dàng vang lên: “Vị công tử này, thất lễ quá, tiểu nữ bất cần đập trúng phải ngài, thành thật xin lỗi! “Mùi hương rất quen, giọng nói cũng không lạ, rốt cuộc nàng ta là ai chứ?

“Ồ, không sao!” Tôi nhặt thẻ quẻ trên mặt đất, đưa lại cho cô ấy.

Lúc quay sang nhận lấy ống quẻ từ tay Thanh Thanh, tôi lại nghe thấy cô gái đó nói: “Công tử, người dẫm lên vạt váy của tiểu nữ rồi.”

Tôi nhìn xuống, quả nhiên là tôi đang dẫm lên váy của người ta. “Thất lễ quá!” Ở thời cổ đại, hành vi này của tôi chính là đang chọc ghẹo con gái nhà lành.

Nhận ống quẻ, tôi ra sức lắc mạnh, chẳng khác nào đang hồ xúc xúc và tôi nhanh chóng nhận được vô số ánh mắt khinh bỉ của mọi người xung quanh. Hẳn họ cho rằng tôi là một tên rất thích bài bạc. Nhưng chẳng phải cầu quẻ bói giống y như đổ xúc xúc hay sao? Vận khí tốt thì rút được quẻ Thượng Thượng, vận khí không tốt thì rút được quẻ Hạ Hạ.”

Thiên linh linh, địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân mau hiển linh, xem tôi thiên địa càn khôn, đưa tay lắc một quẻ Thượng Thượng. Tiếp đó, một quẻ thẻ rơi xuống mặt đất. Tôi nhìn thấy thẻ quẻ này mang số bốn chín. Quẻ phán: “Ý này đã biết trước, ai dám gạt trời cao. Càn khôn mà dầy, tạo hóa không thể ngờ.” Bốn câu này có ý nghĩa gì chứ? Tôi hoàn toàn không hiểu, có càn lại có cả khôn, phải chăng tôi đã rút được quẻ Thượng Thượng? Tôi lập tức đứng dậy, phần chân chạy như bay đến tìm sư phụ giải quẻ.

Nhưng không ngờ, vị hòa thượng giải quẻ lại nói với tôi rằng đây là một quẻ Hạ Hạ. Cho dù tôi cầu nhân duyên, cưới gả, chuyển nhà, xuất hành, quan vận hay tài vận, đều là đại hung. Tất cả mọi chuyện đều không tốt. Tốt nhất là nên ở nhà không nên ra ngoài, nói không chừng sẽ gặp phải tai họa khôn lường.

Sau đó, vị hòa thượng đó còn phán thêm một câu: “Thật sự kì lạ, lúc này cũng có một vị tiểu thư cầu được quẻ thẻ y hệt thẻ này! Hai người đúng là một cặp xui xẻo nhất mà ta gặp được gần đây đây! Phải chăng hai người chính là một đôi, đều đến đây để cầu nhân duyên? Nếu đúng là như vậy, hai người hãy chia tay luôn đi. Trên thẻ này nói, cả đời này hai người sẽ không có duyên phận gì đâu.” Nói xong, vị hòa thượng này còn cho tôi hai chiếc bùa bình an, hi vọng có thể cầu bình an cho tôi và người tôi cầu phúc cho, mong sao có thể gặp dữ hóa lành.

Không phải chứ? Không ngờ lại có người xui xẻo y như tôi vậy. Tôi nhìn quẻ thẻ trên tay, càng nghĩ lại càng thấy tức, ăn no rảnh rồi không có việc gì làm, chạy tới đây xin quẻ làm gì chứ, bây giờ thì hay rồi! Quẻ Hạ Hạ, chẳng có gì thuận lợi cả. Tôi tức giận ném quẻ thẻ trong tay đi, nhưng không may lại trúng phải một lão hòa thượng. Tôi sợ hãi vội đưa tay che mặt, sau đó nhìn lên qua kẽ tay xem vị đại sư ấy là ai. Không ngờ vị đại sư này chẳng những không tức giận mà còn hiền từ lên tiếng gọi tôi.

“Vị công tử này, xin dừng bước!”

“Thưa đại sư, xin hỏi người có điều gì muốn chỉ giáo?”

“Công tử, xin hãy nói chuyện riêng với bản tăng một lúc.”

Tôi nghe vậy liền đi theo đại sư đến một nơi kín đáo. Ông ta nhìn tôi một lượt, sau đó lên tiếng hỏi: “Vị cô nương này, xin hỏi cô nương đến từ nơi nào?”

Tôi nhìn đại sư bằng ánh mắt kinh ngạc. Cao nhân! Không ngờ ông ta lại nhìn ra tôi là một phụ nữ, thế nhưng tại sao lại hỏi tôi tới từ đâu?

“Hoàng triều Kim Bích.” Tôi đáp lại đầy phòng bị.

“ha ha, cô nương, thứ cho lão nạp lảm lời, theo lão nạp thấy thì cô nương dường như đang lạc đường, giống như một đứa trẻ đi lạc tìm không được đường về nhà vậy.” Vị đại sư mỉm cười hiền từ lên tiếng.

Nghe vậy, tôi cảm thấy vô cùng hoang mang, lời nói của ông ta đầy ẩn ý. Tôi không biết mình xuyên không hay đầu thai nhầm mà tới đây. Tình trạng tôi lúc này chẳng phải giống như một đứa trẻ đi lạc đường không tìm được đường về nhà hay sao?

“Xin hỏi đại sư nói vậy là có ý gì?”

“Ha ha, cô nương, quẻ thẻ khi này cô nương rút được tuy là Hạ Hạ, nhưng không phải không thể hóa giải. “Càn khôn cao mà dầy. Tạo hóa không thể ngờ.” Tất cả đều phải dựa vào tạo hóa do cô nương tạo dựng mà thôi. Nếu muốn tìm đường về nhà thì phải dựa vào chính bản thân mình.” Lão hòa thượng đưa tay vuốt râu, vẫn nhìn tôi mỉm cười nói.

“Phải dựa vào chính bản thân mình?” Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa biết phải dùng cách nào để quay về. Nếu chưa tìm ra cách thì làm sao có thể trở về chứ?

“Ha ha, đùa trẻ lạc đường...Bất cứ con đường nào cũng phải do con người đi rồi mới tạo thành. Lão nạp tin cô nương nhất định có thể tìm được đường về nhà.”

“Đại út...”Tôi còn chưa nói hết lời, lão hòa thượng đã đi mất.

Nếu đúng như những lời vị đại sư này nói thì tôi có thể quay về được sao? Tốt rồi! Đúng là núi chuyển sông rồi! Vốn tưởng hôm nay là một ngày cực kì xui xẻo, không ngờ lại được cao nhân chỉ đường. “Tạo hóa không thể ngờ!” Mong rằng, lúc tôi tìm được đường quay về vẫn chưa già đến mức rụng hết răng.

Tôi đang hớn hở, vui sướng, chuẩn bị xuống núi, thì bất ngờ một chiếc khăn không biết từ đâu bay tới trùm lên mặt tôi, khiến tôi mất đà, dưới chân lại trơn trượt, suýt chút nữa ngã lăn ra đất. Tôi tức giận giật chiếc khăn xuống, đang định mắng người nào đó bất cẩn vứt đồ lung tung thì trước mặt xuất hiện một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

“Công tử, thất lễ quá, khăn che mặt của tiểu nữ.”

Là nàng ta, Bạch Ánh Tuyết. Thảo nào mà mùi hương khi nãy lại quen thuộc đến vậy. Thật là oan gia ngõ hẹp.

Tôi chẳng hề khách khí vứt chiếc khăn lên mặt nàng ta rồi mĩa mai nói: “Nếu cô nương có tình ý gì với tại hạ thì chẳng cần phải tốn công sức như vậy đâu. Cứ trực tiếp lại gần bắt chuyện là được rồi mà.”

Khuôn mặt Bạch Ánh Tuyết lập tức trắng nhợt đi, dường như trúng phải “độc” của Hạ Chi Lạc. Tôi luôn có thành kiến với Bạch Ánh Tuyết. Thậm chí lúc nào cũng muốn chọc ghẹo nàng ta.

“Người...Tại sao người lại có thể vô lễ như vậy chứ?” Bạch Ánh Tuyết còn chưa mở miệng thì một mỹ nữ khác đứng bên đã phần nộ lên tiếng, đôi mắt tràn đầy lửa hận như chỉ muốn thiêu sống tôi.

Lúc nhìn kĩ lại đôi mắt đó, tôi mới nhận ra đó chính là đôi mắt đẹp đượm buồn dầm lệ mà tôi không thể quên của Bạch Ánh Đồng. Tôi ép người lại gần, tựa sát vào khuôn mặt nàng ta, mỉm cười gian tà, nói: “Mĩ nhân, ta làm sao chứ? Ta sinh ra đã như vậy rồi. Hãy nhớ cho kĩ tên của ta...Tứ mi mao Lục Tiểu Phụng, nếu muốn tìm người đến đánh ta thì lúc nào ta cũng hoan nghênh.

Nhìn hai chị em bị tôi chọc đến độ chảy máu mũi, tâm trạng buồn bực do rút phải quẻ Hạ Hạ trước đó của tôi đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cảm giác vô cùng dễ chịu.

Tôi không xuống núi ngay, mà quay trở lại chỗ hòa thượng giải quẻ, hỏi thăm xem người lúc nãy cầu thẻ Hạ Hạ giống tôi có phải là một người phụ nữ che mặt không? Đáp án đúng là vậy. Vị hòa thượng này còn kể thêm với tôi rằng, người phụ nữ đó đã cầu cho người yêu thương chuẩn bị lên đường đi xa.

Hay cho câu người yêu thương chuẩn bị lên đường đi xa. Tôi nắm chặt hai chiếc bùa bình an trong tay, nộ khí xung thiên đi thẳng xuống núi, sau đó cũng chẳng buồn gọi xe ngựa hay kiệu mà đi bộ về phủ.

Lúc về đến Liên Hiên trời đã sang giờ Hợi, Thanh Thanh vội vàng dọn cơm lên cho tôi, nhưng tôi đã tức phát nộ, chẳng còn tâm trạng ăn uống gì nữa.

“Nha đầu, hôm nay tâm trạng ta không vui, không ăn một bữa cũng chẳng sao hết, coi như để giảm béo. Em hãy lui xuống, tự kiếm thứ gì mà ăn, rồi nghỉ sớm đi, không cần phải bận tâm đến ta” Thanh Thanh đi theo tôi đã được một thời gian dài, đương nhiên hiểu được câu giảm béo nghĩa là gì. Tiểu nha đầu này than dài một tiếng rồi lui xuống.

Bước vào phòng trong, tôi không châm đèn, dò dẫm trong bóng tối rồi ngồi xuống chiếc ghế tròn. Nghi ngoáy nghịch hai chiếc bùa bình an trong tay, thế nhưng cứ nghĩ đến việc Bạch Ánh Tuyết đi cầu phúc cho Thượng Quan Tâm là tôi lại tức không chịu nổi, liền ném chúng lên phía tường đối diện. Nếu tôi không nhầm thì hướng đó chính là vị trí treo bức họa do tôi vẽ lại Thượng Quan Tâm đứng bên hành mai mấy hôm trước.

“Hôm nay hình như ta không hề chọc ghẹo gì cô” giọng nói của Thượng Quan Tâm truyền lại từ phía sau lưng tôi.

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn lại, tại sao hắn ở trong phòng của tôi chứ? Trong bóng tối, tôi nhìn thấy một người trong bộ y phục màu trắng, đang đứng sau tấm rèm chân trâu do đích thân tôi làm.

“Cô cũng xa xỉ quá nhỉ? Không ngờ lại có nhiều trân châu Long Hải từ nước Thanh Long đến thế! Trân châu đáng lẽ phải đeo trên cổ, cô lại nữ đem ra làm rèm treo thế này?”

“Ngài tới đây chỉ vì muốn thưởng thức tấm rèm trân châu đó hay sao? Được! Nếu ngài thích thì cứ mang đi!” Tôi tức giận lớn tiếng, xông lại tấm rèm, cầm chúng trong tay rồi giật mạnh xuống. Cứ như vậy, các hạt châu như mưa rơi vung vãi khắp nơi. Lúc này, cả căn phòng chỉ nghe thấy tiếng hạt châu rơi và tiếng hơi thở của hai chúng tôi.

Trong thâm tâm, tôi không khỏi sợ hãi trước hành động này. Có lẽ Hạ Chi Lạc đã khiến tôi thay đổi, khiến tôi trở nên đồ kị, ghen tuông, đến mức hoàn toàn không thể khống chế bản thân, hành động giống những người phụ nữ nhỏ nhen khác. Chỉ cần là việc có liên quan đến người đàn ông này, sao tôi lại hành động chẳng có chút lí trí nào hết vậy?

Dần dần, nước mắt của tôi cũng theo đó mà lăn xuống, từng giọt từng giọt, chẳng khác gì những hạt châu đang rơi kia. Tôi khóc đến mức hoàn toàn không nhìn rõ hình dáng của Thượng Quan Tầm, dù gì hắn cũng chẳng nhìn thấy tôi, thích khóc thì cứ khóc, chỉ cần không lên tiếng là được.

Bỗng, một bàn tay đưa lên khuôn mặt tôi, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt, tiếp đó giọng nói quyen rũ của Thượng Quan Tầm cất lên: “Cô có biết, bộ dạng của mình khi khóc rất xấu không? Đặc biệt là lần khóc trước Li Hiên, xấu nhất đấy!”

“Xấu hay không thì liên quan gì đến ngài?” Đồ đầu heo, cứ mở miệng là thốt ra những lời chẳng ra gì, lúc này lại còn chê người ta xấu nữa.

“Một người phụ nữ, đừng có hờ hững tí mở miệng là ăn nói thô lỗ.” Vầng trán ngoan cường của tôi lạnh thêm một cái cóc mạnh.

Tên đàn ông đáng ghét này, thị lực có vẻ rất tốt, trong bóng tối mờ ảo thế này mà vẫn nhìn thấy rõ từng cử chỉ, nét mặt của tôi.

“Đau quá! Có phải giống như hôm qua, hôm nay ngài chạy đến đây nói mấy câu ngớ ngẩn với ta đấy hả?” Tôi thét lên.

“Cô rất thân thiết với Nhị ca sao?”

Vô duyên vô cớ tự nhiên hỏi tôi câu đó làm gì, lẽ nào hắn đang ghen? Hôm nay ở trước mặt Bồ Tát, tôi đã kìm chế để không cầu xin chuyện tình duyên. Lẽ nào Bồ Tát hiển linh, đã cảm nhận được? Nếu đúng là vậy, ngày mai tôi sẽ lên đó cảm tạ lần nữa.

“Cũng bình thường thôi.” Tôi đáp.

“Hôm nay Nhị ca nhờ người mang đến trả cô một bức họa.” Ngữ điệu của hắn đột nhiên thay đổi, đặc biệt nhấn mạnh vào ba chữ “một bức họa”.

Trong bóng tối, tôi trợn trừng hai mắt. Bức họa đó sau cùng đã quay về với chủ, sự tức giận ban nãy vừa nguôi bớt lại dâng trào sục sôi, tôi thét lớn: “Thượng Quan Tầm, nếu ngài đã có thứ đó rồi thì chạy sang Liên Hiên của ta để làm gì? Có phải để cảm ơn ta? Nếu là vậy thì không cần đâu, khi mua bức họa đó, ta chỉ tốn có năm lạng bạc. Nếu ngài cảm thấy áy náy thì trả ta lại năm lạng bạc là được.”

Mãi một hồi lâu, tôi vẫn không nghe thấy hắn nói gì. Đợi khi tâm trạng tôi dần bình tĩnh trở lại, hắn mới lên tiếng: “Những thứ đã tặng đi, ta không bao giờ nhận lại. Nếu cô đã mất năm lạng bạc để mua về, vậy thì đó là đồ của cô, ta sẽ không dùng năm lạng bạc mua lại từ chỗ cô đâu. Trả lại cho cô này!”

Giọng Thượng Quan Tầm trầm ồm. Tôi không ngờ hắn trả lời như vậy, lại còn đặt bức họa đấy lên tay tôi.

Tôi còn chưa biết nói gì đã bị lời xềnh xệch ra khỏi Li Hiên. Trước khi ra tới cửa, bức họa trong tay cũng bị vứt lại phòng.

Thì ra, hắn lôi tôi ra ngoài dùng bữa. Hầy, từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi cùng hắn dùng bữa tối giữa ánh nến. Ha ha, Bồ Tát ở Đại Tướng Quốc Tự thật linh nghiệm! Ngày mai tôi nhất định phải đi cúng

thêm cho người ít tiền hương hỏa, để người trở thành vị Bồ Tát có nhang khói nhiều nhất, tiền hương hỏa nhiều nhất và giàu có nhất ở thế giới cực lạc mới được.

Ngoại truyện: Bốn phiên đoạn gây cười

~~ Cảnh tượng một ~~

Trên đường phố kinh thành.

Người bán hàng tại cửa tiệm chuyên cánh gà, cánh vịt, cánh ngỗng rán: “Mọi người hãy lại đây xem, lại đây ngắm nào! Cánh gà rán tàng hình, cánh vịt rán tàng hình, cánh ngỗng rán tàng hình, vừa ngon miệng lại vừa đẹp mắt. Sau khi ăn xong có thể đưa bạn bay đến với vàng mặt trời tuyệt đẹp, tất cả mọi hi vọng đều nhanh chóng biến thành hiện thực. Mau lại đây nào, những thượng khách qua đường, xin đừng bỏ lỡ!”

Người dân A, B, C, D trong kinh thành đồng thanh hỏi: “Trong số cánh rán này của ông, chiếc nào tàng hình chứ?”

Người bán hàng: “Xin hỏi các vị, các vị có nhìn thấy da gà, da vịt, da ngỗng không?”

Mọi người lắc đầu nói: “Chỉ nhìn thấy bột mì được chiên vàng mà thôi.”

Người bán hàng: “Vậy thì chẳng phải đúng rồi sao? Cho nên mới gọi đó là cánh gà rán tàng hình, cánh vịt rán tàng hình, cánh ngỗng rán tàng hình.”

Mọi người nghe xong đều ngất lịm!

~~ Cảnh tượng hai ~~

Văn phòng Chủ nhiệm Liên hiệp Phụ nữ Hoàng triều Kim Bích.

Lạc Bảo: “Ta muốn khiếu nại!”

Chủ nhiệm đẩy gọng kính được mua từ nước ngoài lên, hỏi: “Xin hỏi Thụy Vương phi, người đang muốn khiếu nại người nào? Xin hãy báo tên tuổi, địa chỉ, giới tính, phương thức liên hệ và địa chỉ gia đình.”

Lạc Bảo đã thô lỗ đặt một chân lên trên bàn của Chủ nhiệm, nói: “Muốn khiếu nại một người mà phải mất nhiều trình tự vậy sao? Mau rút gọn lại hết cho ta!”

Chủ nhiệm trán lấm tấm đầy mồ hôi, run rẩy nói: “Ít nhất cũng phải nói ra tên họ của người này chứ ạ!”

Lạc Bảo: “Ày da, thì chính là Hoa đại má!”

Chủ nhiệm lập tức mặt mũi sầm sì: Người quả đúng là bản lĩnh, không hổ danh là Vương phi, không ngờ lại dám khiếu nại cả Hoa đại má, lợi hại!”

Chủ nhiệm: “Xin hỏi người muốn khiếu nại chuyện gì?”

Lạc Bảo: “Bà ấy vi phạm đến nhân quyền của ta.”

Chủ nhiệm nhất thời không hiểu nổi.

Lạc Bảo: “Khi ẩn Tiểu Tầm Tử nhà chúng ta xuống đất, ta đã cắn phần cảm của ngài ấy, đang định cắn lên phần môi thì người đó dám hô “cut”, khiến cho ta chỉ còn biết chảy nước miếng. Người này quá coi thường nhu cầu của chị em phụ nữ chúng ta, coi thường quyền làm người của chúng ta, cho nên ta phải khiếu nại!”

Chủ nhiệm chỉ còn biết trợn trừng hai mắt, mồ hôi đầm đìa, không nói lên lời.

Lạc Bảo: “Mau xử lí đi!”

Trong lòng Chủ nhiệm không ngừng oán thán: “Mình làm sao có thể xử lí chứ? Mình sống nhờ người ta mà.”

Chủ nhiệm: “Trước tiên vẫn phải truyền bị cáo lên đây đã.”

Hoa đại má: “Thôi ngay đi! Chủ nhiệm, đừng có nghe người đó ăn nói lăng nhăng, nếu ta không hô “cut”, người đó đã... Tiểu Tầm Tử đáng thương của chúng ta ngay trước mặt đám đông rồi. Hành vi của Lạc Bảo chẳng khác gì loài cầm thú, đúng là mặt người dạ thú!”

Lạc Bảo: “Cô đừng nghĩ tạo ra ta mà ta sẽ chịu đựng cô, đừng tùy tiện sỉ nhục nhân cách của người ta. Từ lâu ta đã không vừa lòng với cô rồi, đừng có quá đáng quá thể, cẩn thận không ta giải quyết cô luôn đấy!”

Lạc Bảo nộ khí xung thiên xông thẳng đến chỗ Hoa đại má, Chủ nhiệm cũng chỉ đành cầu phúc thay cho Hoa đại má, hi vọng người có thể đứng dậy được sau sự tấn công hùng hổ của Vương phi.

Hoa đại má: “Hạ gục nhanh, tiêu diệt gọn! Cũng không nghĩ cho kĩ ta là ai, lại dám đấu võ với một cao thủ tinh thông Karate, Akido và Taekwondo như ta sao? Thật đúng là không biết tự lượng sức mình... Đáng chết!”

Nhìn Vương phi nằm dưới mặt đất không ngừng co giật, Chủ nhiệm trong lòng cảm thán, Hoa đại má còn không có nhân tính hơn cả Thụy Vương phi.

~~ Cảnh tượng ba ~~

Cung Tây Thù.

Mai Phi: “Hỉ Nhi, Thụy Vương phi có nói qua cho người nội dung bức thư này không?”

Hỉ Nhi: “Hồi bẩm nương nương, Thụy Vương phi không hề nhắc tới!”

Mai Phi: “Hả, sao thế được? Vậy thì kì lạ quá, Lạc Nhi nhà chúng ta đọc chữ không thạo, lại không biết viết chữ, tìm người viết thay cũng là chuyện thường tình, nhưng sao lần này lại viết một đoạn văn khiến người ta khó hiểu như bức thư này. Rốt cuộc bức thư này viết những gì đây? Hỉ Nhi, mau lại đọc xem!”

Sau khi tiến lại gần xem, đỉnh đầu Hỉ Nhi bốc khói nghi ngút.

Đoạn này là lời độc thoại của Hỉ Nhi: “Nghe đồn, Thụy Vương phi là người phụ nữ có nhiều điểm đáng tranh luận nhất Hoàng triều Kim Bích, hôm nay đọc được bức thư này, quả thật là văn phong hoàn toàn khác với người thường. Mỗi một chữ viết ra đều như rồng bay phượng múa, vừa nhìn là có thể biết người viết chữ vô cùng hào sảng, ngạo nghễ, hơn nữa số nét của mỗi chữ đều rất ít, đại đa số đều là những chữ mà chúng ta chưa từng nhìn thấy, lẽ nào đây là tiếng phiên bang mà mọi người vẫn thường nói? Thụy Vương phi quả là một kì nhân dị sĩ! Không ngờ người có thể hiểu được thứ ngôn ngữ tinh diệu đó, xem ra những lời đồn thổi bên ngoài đều là lầm lẫn cả. Cho nên từ sau xin mọi người đừng truyền tai nhau những lời đó nữa, phải giống như mình, đọc được tận mắt thì mới hiểu được. Lại nhìn đoạn văn này, cứ cách vài chữ lại xuất hiện một vài kí hiệu kì quái, ví dụ như “,” “.” hoặc là “?”. Bởi vì bản thân mình học hành kém cỏi nên không thể nào hiểu nổi đoạn văn này, đành phải ngáy lạng người đi. Điều khiến người khác thấy kì quặc nhất là cách tại câu của đoạn văn này, ta với nương nương đọc từng chữ một ở hàng đầu tiên bên phải, phát hiện không thể nào tạo được thành câu, sau đó chúng ta lại đọc hàng đầu tiên từ bên trái sang, cũng chẳng thể nào ghép được thành câu. Hầy, Thụy Vương phi đúng là một cao nhân khó kiếm trong triều đình Kim Bích, thứ ngôn ngữ này không phải người nào cũng có thể đọc và hiểu nổi. Tiện đây, ta cũng cảm thấy đáng lo ngại cho Thụy Vương gia, không biết phu thê hai người giao tiếp với nhau bằng cách nào?”

~~ Cảnh tượng bốn~~

Li Hiên.

Hoa Quý: “Tầm, xin hỏi ngài một câu.”

Tầm: “Mau nói!”

Hoa Quý: “Câu hỏi, có một con heo, nặng một trăm năm mươi cân, thế nhưng nó lại muốn đi qua một cây cầu độc mộc chỉ có thể chịu được trọng lượng năm mươi cân. Hỏi ngài, nó sẽ nghĩ ra cách gì để qua chiếc cầu độc mộc đó. À đúng rồi, dưới cầu độc mộc là vực sâu vạn trượng, không phải sông hồ, cho nên đừng nghĩ đến khả năng nó bơi qua.”

Tầm: “Ta biết rồi, những lời người vừa nói không phải là thừa thãi sao? Nếu như người chính là con heo nặng một trăm năm mươi cân đó, thử bơi qua sông xem, chẳng phải cũng chết chắc hay sao? Tiểu Võ, người thấy thế nào?”

Tiểu Võ: “Vương gia, xin thứ tội cho Đồng Võ ngu ngốc, câu hỏi này quá sâu xa, thuộc hạ vẫn chưa đoán ra được. Thế nhưng thuộc hạ cho rằng, con heo đó chắc vẫn đang đứng tại chỗ suy nghĩ, tới giờ chưa hề

nghĩ ra cách nào khả dụng cả.”

Lạc Bảo mãi tận sau này mới bắt cần biết được chuyện đó, than dài một tiếng: “Đồng Võ à, người đúng là thần tượng trong lòng ta, may là đầu heo đó là Hoa Quỷ chứ không phải người!”

Hoa Quỷ: “Thôi bỏ đi, mụ mẩu dạ xoa này, rõ ràng đang muốn chơi ta, ta phải đi nói lí lẽ mới được!” Hoa Quỷ nhanh chóng rời khỏi.

Tầm: “Quả nhiên là câu đố của nàng ta, điều này không trách Hoa Quỷ được!”

Một lát sau, Hoa Quỷ lại quay về.

Hoa Quỷ: “Tiểu Võ, ta thật sự phục người đấy, không ngờ đáp án lại giống như người vừa nói, đáp án chính là con heo đó đến giờ vẫn chưa nghĩ ra.”

Tầm và Tiểu Võ nghe xong, hai người ai nấy đều mồ hôi đầm đìa.

Hoa Quỷ: “Vẫn còn một câu đố nữa. Câu đố là, có một con heo muốn đi qua một chiếc cầu độc mộc, ai ngờ đi đến giữa cầu liền thấy phía trước có một con sói, đúng lúc đang định quay lại chạy trốn thì lại phát hiện phía sau là một con hổ. Trước sói sau hổ, cả hai đều muốn ăn thịt nó, vậy nó làm thế nào đi mất? Dưới chiếc cầu đó vẫn là vực sâu ngàn trượng.”

Tầm và Tiểu Võ cảm thấy đây nghi hoặc... tại sao lại là một con heo nữa?

Tầm: “Nếu như người là con heo đó, người sẽ nghĩ được cách gì để đi mất?”

Hoa Quỷ: “Nếu như ta là con heo đó, ta sẽ dùng đại pháp điểm huyết Vô Tướng của mình, điểm huyết con sói phía trước và con hổ phía sau, rồi đạp chúng xuống vực thăm, mà bình thần bước đi mất.”

Hoa Quỷ còn tiện thể múa vài chiêu đẹp mắt trong đại pháp điểm huyết Vô Tướng của mình. Tầm và Tiểu Võ đều chán nản nhìn nhau. Nhân vật chính trong câu đố này là con heo, không ngờ lại thần kì tới mức biết sử dụng đại pháp điểm huyết Vô Tướng. Giải!

Hoa Quỷ: “Ngài đúng là con hồ li đáng ghét, không ngờ lại hợp lực cùng mụ mẩu dạ xoa nhà ngài “chơi” ta!”

Tầm thầm than: “Bây giờ người mới hiểu sao? Mấy câu này rõ ràng là đang muốn “chơi” người, không ngờ người lại ngốc chẳng khác gì con heo!”

Hoa Quỷ: “Thôi bỏ đi, không cần ngài nữa, ta hỏi Tiểu Võ. Tiểu Võ thấy thế nào?”

Tiểu Võ: “Xin lỗi, Hoa đại gia, Đồng Võ không phải là con heo, cho nên cũng không biết con heo đó nghĩ gì.”

Hoa Quỷ: “Thôi bỏ đi, ta phải quay lại nói lí lẽ cùng với mụ mẩu dạ xoa đó!” Hoa Quỷ vội vã bỏ đi.

Tầm: “Đi, chúng ta cũng phải xem xem rốt cuộc con heo đó làm thế nào đi mất?”

Hai người liền nép mình trong đám hoa lá cây cỏ gần đình Quan Liên.

Tầm: “Ồ, thì ra con heo đó đã ngất đi mất. Hầy, Tiểu Võ, người thấy có phải Hoa Quỷ cũng sắp ngất rồi không?”

Tiểu Võ: “Vương gia, khi gặp những câu đố kiểu này, đại đa số người ta đều nghĩ rằng con heo đó sẽ ngất đi mất, vừa rồi thuộc hạ không trả lời câu đố đó cho Hoa đại gia là vì sợ ngài ấy ngất tại chỗ.”

“Ừm, thật không ngờ Tiểu Võ nhà ta lại là một cao nhân chưa được khai phá!” Tầm mỉm cười, thầm nghĩ.

37. Chương 37: Hoàng Lăng Trong Lời Đồn

Ba ngày trôi qua nhanh chóng, khi tôi tỉnh lại thì đã ngồi trong xe ngựa, bên cạnh là Thượng Quan Tầm đáng ghét đang nhắm mắt dưỡng thần.

Tất cả mọi chuyện bắt đầu từ bữa tối lãng mạn dưới ánh nến hôm đó. Thì ra, lần đầu tiên hẳn tìm tôi chính vì muốn thông báo với tôi rằng tôi phải đi cùng hắn tới Hoàng lăng. Chẳng hiểu sao, nghe hắn nói, tôi còn tưởng rằng phải cùng hắn đi xuống Hoàng tuyền. Hừm, tại sao tên đàn ông này ăn nói lại khó nghe đến thế chứ? Hỏi hắn nguyên nhân, duy nhất hai chữ: Thánh Chỉ!

Thực ra tôi chẳng thể đoán nổi tâm tư của hắn, nhớ trước kia có bài hát tên là “Tâm tư con gái, anh đừng đoán”, theo tình hình này mà nói, nên đổi thành tựa “Tâm tư đàn ông, bạn đừng đoán” mới hợp.

Tôi ngồi tựa vào thành xe, nhìn ngó xung quanh, rồi nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, từ trái qua phải. Cả dọc đường đi, hắn chỉ quay đầu lại nhìn tôi duy nhất một lần bằng ánh mắt “cô bị bệnh à” sau đó lại nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên xe ngựa dừng lại, giọng nói của Đồng Vô cũng đồng thời vang lên bên ngoài xe: “Vương gia, đã tới nơi rồi!”

Thượng Quan Tầm từ từ mở mắt rồi đứng dậy bước xuống xe.

Tôi vội vã theo sau, đứng trên xe nhìn ra xa, đây rõ ràng mới ở lưng chừng núi. Tại sao lại nói là đã đến nơi?

“Vương gia, xin thứ cho thuộc hạ không thể tiếp tục bảo vệ người được nữa!” Câu nói này của Đồng Vô như thể sắp sửa liều mình ha ha sinh cứu chủ vậy.

Thượng Quan Tầm quay sang nhìn tôi, ra hiệu bảo tôi xuống xe. Người đàn ông này đúng là, nếu như đổi lại là Bạch Ánh Tuyết, nhất định hẳn đã lại gần ga lăng đỡ xuống. Còn với tôi, hắn chỉ dùng ánh mắt ra hiệu, thực chẳng lịch sự, phong độ chút nào!

Tuy tức giận vô cùng, nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn làm theo. Ôm chiếc Thượng huyền nguyệt trong lòng, tôi khom người nhảy xuống dưới. Bởi vì Hoàng lăng trong lời đồn thổi cực kì đáng sợ, cho nên tôi kiên quyết đòi mang theo chiếc Thượng huyền nguyệt lên đường. Chỉ ít, với cây Thượng huyền nguyệt này tôi cũng có thêm chút dũng khí, gặp phải yêu ma quỷ quái, tôi sẽ dùng “ma âm” khiến chúng đình tai nhức óc!

Thượng Quan Tầm nhìn tôi, nhướng cao đôi mày, như định nói gì rồi lại thôi, sau cùng mỉm cười, quay sang dặn dò Đồng Vô một số việc. Sau khi nhận lệnh, Đồng Vô hành lễ, rồi theo phu xe quay ngựa rời đi.

Thượng Quan Tầm chẳng để tâm đến tôi, cứ thế tiến lên phía trước, khiến tôi phải đuổi theo sau.

Không lâu sau, tôi nhận ra phía trước không còn đường để đi tiếp, trước mặt là vực sâu ngàn trượng. Phía bên kia vực có một đài quan sát, trên đó có hai thị vệ. Bọn họ vừa nhìn thấy chúng tôi liền thả cầu treo xuống. Bởi quá kinh ngạc nên tôi cứ há hốc miệng, ngơ ngà ngơ nghê bước qua cầu, tiến vào lãnh địa của Hoàng lăng. Quay đầu lại nhìn vực thẳm không đáy, tôi mới nuốt nước miếng, hoảng sợ tột độ. May mà qua rồi, chị đây bị chứng sợ độ cao!

Khi đi gần đến đài quan sát, nhìn rõ mặt của hai thị vệ đó, toàn thân tôi ớn lạnh, nổi đầy gai ốc, tóc gáy dựng đứng. Bởi trên trán hai người đều có thính chữ “Minh”^[1], trông hết sức đáng sợ. Sau đó tôi mới biết đây chính là những “Minh sĩ” trong truyền thuyết.

[1] Chữ này mang nghĩa “nơi dành cho người chết ở”.

Hai Minh sĩ này không nói năng gì, thấy chúng tôi liền lập tức quỳ xuống hành lễ. Thượng Quan Tầm đưa tay ra hiệu cho họ đứng dậy. Chỉ trong nháy mắt họ đã quay về vị trí canh gác của mình. Chiếc cầu treo cũng nhanh chóng được cuốn lên. Kha ha tôi và Thượng Quan Tầm tiếp tục tiến lên phía trước, tôi mới nhận ra, con đường này uốn lượn theo sườn núi, tiến sâu xuống đáy vực thăm thẳm, chẳng khác nào tà môn!

Sau đó, cứ đi một đoạn đường, lại thấy một nhóm hai Minh sĩ quỳ xuống hành lễ trước chúng tôi. Mỗi lần thấy chữ “Minh” trên trán bọn họ, trái tim tôi lại không khỏi quặn thắt. Hình phạt này tàn bạo quá!

Điều khiến tôi cảm thấy an tâm đôi chút chính là hàng cây xanh mát bên đường. Nhìn hàng cây cổ thụ này tôi lại cảm thấy tội nghiệp cho số cây xanh thấp bé được trồng hai bên đường quốc lộ ở thời hiện đại. Đám cây đó chỉ cần một trận cuồng phong là có thể bị cuốn bay xa rồi.

Trong lúc tôi đang miên man suy nghĩ, tiếng cười quyền rũ của Thượng Quan Tầm bất ngờ vang lên: “Thường thường, mọi người tới đây vừa thấy mấy Minh sĩ này là phát hoảng rồi, thế mà cô còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp cơ đấy!”

“Tuy gọi là Minh sĩ, nhưng họ vẫn sống sờ sờ cơ mà. Thực ra ta cũng cảm thấy hơi hoang mang, có điều cảnh vật nơi đây quá đẹp. Hầy, lâu lắm rồi ta không được ra ngoài dạo mát như thế này! Hơn nữa tội gì phải làm khổ bản thân chứ?” Tôi liền đáp.

“Mong rằng những ngày tháng sống ở đây, cô cũng sẽ luôn mỉm cười vui vẻ như lúc này!”

“Chỉ cần hòa mình cùng thiên nhiên hùng vĩ là ta có thể mỉm cười vui vẻ thôi.” Muốn tôi sống không vui vẻ, trừ phi đem hết xương cốt của tổ tiên mười tám đời nhà hắc bầy ra trước mặt tôi. Tôi khẽ than dài, miệng lại lẩm bẩm: “Hầy, đúng là buồn chán, tuần trăng mật của người ta nếu không phải là bay đến đảo Chechu, Bali thì cũng là Phuket, tại sao tuần trăng mật của mình lại diễn ra ở lãng mộ chứ? Bi thảm hết chỗ nói!”

“Tuần trăng mật là cái gì? Ba đảo cô vừa nói ở đâu? Sao ta chưa từng nghe nói bao giờ?”

Lẽ nào, người nào biết võ công, thánh giác cũng thánh hơn người thường? tôi nói nhỏ như vậy mà hắc cũng nghe được, Bộ dạng lúc này của Thượng Quan Tầm trông ngô nghê mà đáng yêu, chẳng khác nào một học sinh tiểu học say mê tìm kiếm, học hỏi cái mới.

Tôi bật cười đáp lại: “Không có gì”, sau đó lại thét lớn: “Bổn cô nương hôm nay tâm trạng vui vẻ, không thu ngân lượng của ngài, sẽ thổi tặng ngài một khúc nhạc, ngài không cần phải lén lút tới Li Hiên của ta nghe trộm vào lúc canh ba nửa đêm nữa đâu. Mau chóng mắt, dựng tai lên mà nghe! Cái này...cái kia...mau cầm giúp cho ta đi!”

Phớt lờ vẻ mặt không vui của Thượng Quan Tầm khi nghe tôi nói chuyện “lén lút tới Li Hiên nghe trộm”, cũng chẳng cần biết hắc có cầm đàn cho tôi hay không, tôi cứ ấn chiếc Thượng huyền nguyệt vào tay hắc, sau đó rút chiếc sáo vẫn cắm ở bên lưng ra, thổi khúc nhạc “Cuồng mộng chốn rừng sâu”, tiếp đó say sưa thổi hết khúc này đến khúc khác. “Nha ha nữ” của Lâm Bảo Di, “Hoa đào nở xum xuê” của A Ngưu...

Nhìn thấy hắc vui vẻ, ánh mắt bừng sáng lên, trái tim tôi cũng cảm thấy hân hoan vô cùng. Vừa đi vừa thổi, thổi đến mức muốn hụt cả hơi, tôi mới dừng lại.

Sau đó Thượng Quan Tầm hỏi tôi khúc nhạc thổi vào đêm đó có tên là gì, tôi đáp, “Đêm hoa nở trăng tròn”. Hết thổi sáo, tôi lại cầm chiếc Thượng huyền nguyệt của mình lên, vừa hát vừa đàn. Rồi bất ngờ nhận thấy sau khi nghe được lời bài hát này, khuôn mặt hắc đỏ ửng lên.

Ha ha, thật không ngờ người đàn ông ngạo mạn, hung dữ, chẳng có chút ga lăng này lại có một nhược điểm nho nhỏ, đáng yêu mà mọi người không biết! Đó chính là không chịu được những câu nói tình cảm, khi nghe những câu nói thế này hắc sẽ xấu hổ, hơn nữa cứ xấu hổ là sẽ đỏ mặt. Ha ha... ha ha... Buồn cười chết mất!

Phát hiện ra điều này, tôi liền vừa đàn vừa hát bài “Phải sao đây” của S.H.E[1]

“Tại sao, vì sao

Anh lại mang hết cả không khí đi?

Khiến cho em, anh khiến cho em

Hơi thở gấp gáp, phải gọi “xe ngựa” tới trước mặt anh”

[1] S.H.E: là nhóm nhạc nữ nổi tiếng của Đài Loan. Tên nhóm được ghép từ các chữ cái đầu của ba thành viên Selina Ren, Hebe Tian, và Ella Chen.

Bởi vì hắc không hiểu được “xe cứu thương” là cái gì, cho nên để tránh bị hỏi nhiều lời thôi phiền phức, tôi liền to gan đổi luôn cụm từ “xe cứu thương” thành “xe ngựa”.

“Đừng nhìn em, trước tiên xin đừng nhìn em

Mặt em đỏ đến mức sắp bại lộ mất rồi.
Không có gì, làm gì có gì chứ?
Em tuyệt đối không thừa nhận em yêu anh
Phải sao đây? Cảm giác vừa ngọt ngào lại vừa cay đắng
Lén yêu anh, vui vẻ mà cô đơn
Phải sao đây? Yêu anh mà không thể nói thành lời
Anh đáng ghét, không chịu đến giúp em
Tại sao anh lại như vậy? Nụ cười còn xán lạn hơn cả mặt trời
Thậm chí trông còn đẹp hơn em
Tuy em không thể chống được tình anh
Nhưng thời gian còn dài
Rồi một ngày sẽ đến lượt anh phải điên cuồng vì em
Tại làm sao, tại làm sao
Anh chẳng nói lí đã dùng dùng xuất hiện
Khiến cho em, anh khiến cho em
Đánh mất cả chút thận thùng sau cùng còn sót lại
Lại gần em, đừng lại gần em
Rốt cuộc nên đứng cách anh bao nhiêu thì tốt?
Chết rồi, em đến chết mất thôi
Cả thân người sắp không còn thuộc về em nữa
Phải sao đây? Cảm giác vừa ngọt ngào lại vừa cay đắng
Lén yêu anh, vui vẻ mà cô đơn
Phải sao đây? Yêu anh mà không thể nói thành lời
Anh đáng ghét, không chịu đến giúp em
Tại sao anh lại như vậy? Nụ cười còn xán lạn hơn cả mặt trời
Thậm chí trông còn đẹp hơn em
Tuy em biết không thể chống được tình anh
Nhưng thời gian còn dài
Rồi một ngày sẽ đến lượt anh phải điên cuồng vì em.”

Ngoài việc bài hát này rất phù hợp với đàn ghi-ta thì tôi còn dụng ý khác. Trước tiên, vì bài này biểu đạt khá sát tâm trạng của tôi hiện nay, hơn nữa, tôi cũng thật sự hi vọng đến một ngày, có thể “khiến hân điên cuồng” vì tôi một lần như lời bài hát.

Tôi nhìn về phí Thượng Quan Tầm, lúc này hai má hân càng lúc càng ửng đỏ, đôi mày dù đang cau lại trông vẫn rất đẹp, hân thật khiến tôi say đắm. Tôi hiểu rõ một điều, ngay từ đầu, tôi đã chịu ảnh hưởng từ khoảng kí ức của Hạ Chi Lạc, nên luôn thấy cực kì tò mò về người đàn ông này. Hoặc nói theo cách khác, tình yêu cuồng dại của Hạ Chi Lạc đã dần dần xâm nhập vào cơ thể tôi, khiến tôi không chỉ bị thu hút bởi ngoại hình xuất sắc của hân mà còn bởi cái miệng độc địa đáng ghét kia nữa. Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là vào lúc bệnh tim tôi tái phát, trong khoảnh khắc đau đớn, khổ sở, không có bố mẹ bên cạnh,

là hán đã cứu mạng tôi. Tuy rằng không thể coi đây là màn anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng tôi vẫn chẳng thể nào kháng cự lại sự cảm mến chí mạng đó. Yêu một người, đôi khi chẳng cần phải có quá nhiều lí do.

Đàn rồi, hát rồi, những gì cần biểu đạt, tôi cũng đã biểu đạt cả, theo lẽ thường, tôi sẽ nhận được phản ứng của hán ngay tức khắc. Thế nhưng, thực tế ngược lại với mong ước của con người, chính vào lúc quan trọng đó, tôi bất cẩn ngã ngửa ra phía sau...Ấy da! Sau này, nếu như còn vừa đàn vừa hát, tôi tuyệt đối không bao giờ đi giật lùi thế này. Hoặc giả, nếu như có lần sau, tôi sẽ học theo con heo, nằm rạp xuống đất rồi lăn nhanh ba vòng. Giờ tôi chẳng những phá hỏng hoàn toàn không khí tình cảm, lãng mạn, mà còn ngã xuống đất trong bộ dạng tứ chi chống lên trời. Xấu không thể tả được!

Trong khi tên khốn đáng chết Thượng Quan Tầm, không biết đường đỡ tôi đứng dậy, chỉ biết đỡ lấy cây Thượng huyền nguyệt, rồi đứng đó bật cười như điên dại. Nếu có ngày hán biết thương hoa tiếc ngọc thì có lẽ heo nái cũng biết leo cây! Hừm! Không những biết leo cây mà còn có khi con heo nái đó còn bay được cả trên trời ấy chứ! Hầy, vừa rồi tôi hát hai bài tình ca đúng là tốn công vô ích, lãng phí thời gian, lại còn lãng phí sinh mệnh và tình cảm nữa. Tôi lúc này chỉ còn biết im lặng cảm thán cùng trời cao...

“Mặt tướng Tiêu Thanh Viễn, tham kiến Vương gia!”

“Minh sĩ Trần Dũng, tham kiến Vương gia!”

“Minh sĩ Tưởng Tiến, tham kiến Vương gia!”

Tôi còn đang ngồi bệt trên đất thì nghe thấy ba giọng nói lạ lẫm vang lên. Lúc quay đầu nhìn lại, tôi vô cùng hoảng sợ. Đập vào mắt tôi là khuôn mặt trông còn khủng khiếp hơn mấy Minh sĩ khi nãy rất nhiều. Ngoại trừ chữ “Minh” thích trên trán, người này còn lạnh thêm một vết sẹo to kéo từ đuôi mắt trái tới tận cằm. Cả người tôi tức thì ớn lạnh, tôi quá sợ hãi, dùng hai tay vỗ nhẹ lên lồng ngực.

Người đàn ông trung niên tự xưng là Tiêu Thanh Viễn nhìn thấy biểu cảm và hành động của tôi không hề cảm thấy đau buồn, có lẽ vì đã quá quen thuộc với biểu cảm sợ hãi của mọi người rồi cũng nên.

Thượng Quan Tầm thu lại nụ cười trước đó, lập tức nghiêm mặt, tiến lại đỡ Tiêu Thanh Viễn đang quỵ dậy. “Tiêu thúc, không phải hành đại lễ như vậy, mau đứng dậy đi! Hai vị Minh sĩ cũng vậy, miễn lễ.”

“Đa tạ Vương gia!” Ba người đồng thanh đáp.

Tiêu Thanh Viễn liếc về phía tôi với ánh mắt thăm dò kì quái. Lúc này ông ta chỉ hành lễ trước Thượng Quan Tầm, chứ hoàn toàn không hành lễ với tôi. Tôi đoán, có lẽ vì hình tượng đỉnh đặc của Lục Tiểu Phụng mà ông ta không biết thân phận tôi thế nào?

Thượng Quan Tầm nhìn tôi bằng ánh mắt có chút giễu cợt, cũng chẳng đưa lời giới thiệu. Tên đàn ông này...thật quá nhẫn tâm! Tôi hít sâu một hơi, rồi lồm cồm bò dậy.

Cuối cùng, tôi đã biết nguyên nhân vì sao mình lại bị ngã. Lúc này tôi đang đứng trước một cái cửa đá đen to, nơi tôi vừa ngã có một bậc thang, may mà ngã sang bên chứ ngã thẳng theo hướng bậc thang thì lưng tôi đã gãy làm đôi rồi.

Bên trong cánh cửa này là một hố đen thăm thẳm như không có điểm cuối. Đây chính là Hoàng lăng trong truyền thuyết sao? Quả nhiên có phong cách của phái Cổ Mộ[1]!

[1] Phái Cổ Mộ của Tiểu Long Nữ trong truyện “Thần điêu đại hiệp” của tác giả Kim Dung.

Tôi đi theo bọn họ tiến vào bên trong, bỗng nghe “sầm” một tiếng, cánh cửa đá đen xì đột ngột đóng lại. Cả không gian là một màn tối đen như mực.

“Á...a...a...” Tôi thét lên chẳng khác nào con heo bị chọc tiết, trong không gian tăm tối thế này tôi như một người mù. Đáng sợ làm sao! Bóng tối luôn là thứ vũ khí đáng sợ khiến con người ta trở nên hoang mang, hơn nữa tiếng thét của tôi cứ thế vang vọng lại mãi không ngừng.

“Cuối cùng cũng biết thế nào là sợ rồi ư? Trước đó không phải rất vui vẻ sao?” giọng nói gian tà của Thượng Quan Tầm vang lên bên tai tôi.

Chắc hẳn không có ý định biến tôi thành món bánh bao nhân thịt người đấy chứ? Bắt tôi cùng đi đến Hoàng lăng làm gì? Đây rõ ràng là đường đi tới Hoàng tuyền mà. Hu hu...Xin đừng, tôi mới còn trẻ lại chưa được bao lâu. Quả thực không nên dễ dàng phải lòng các mỹ nam mà.

“Thượng Quan Tầm, ta biết ngài hận ta thấu xương, nhưng muốn dồn ta vào chỗ chết, cũng không cần phải dùng thủ đoạn hiểm độc thế này đâu? Một đao giết chết ta đi không phải sẽ nhanh chóng, gọn gàng hơn sao? Lẽ nào ngài thích cách thức giày vò tàn nhẫn, biến thái này?” Tôi run rẩy đưa lời oán thán.

“Cốc” một tiếng, trán tôi bị ai đó gõ mạnh. Kì lạ, tại sao hẳn vẫn có thể động thủ ở nơi âm u tăm tối thế này, lại nhắm gõ vào trán tôi rất chuẩn.

“Hạ Chi Lạc, nếu muốn nằm mơ thì đêm nay còn dài lắm.” Vì quá tối, nên tôi hoàn toàn không nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt hẳn, nhưng tôi vẫn cảm nhận rõ ý mỉa mai, chế nhạo trong giọng nói của hẳn.

“Á...a...a...a...” Tôi thét toáng lên lần nữa, lần này là vì cả người tôi bỗng nhiên nhẹ bẫng.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi mới biết là do Thượng Quan Tầm đã bế xốc tôi lên, sau đó nhảy vào trong một nơi nào đó, dựa trên cảm giác không trọng lượng và tiếng gió lướt qua tai, tôi đoán mình đang nhảy xuống một nơi rất sâu. Không bao lâu, hẳn lại nhảy vào một cái hố sâu khác, cứ như vậy, nhảy tổng cộng đến bốn lần. Sau cảm giác sợ hãi ban đầu, giờ được nằm trong vòng tay vững chắc của Thượng Quan Tầm, tôi cảm thấy vô cùng ngọt ngào, thậm chí có thể nghe nhịp tim trầm ổn của hẳn. Nhịp đập đó khiến tôi như thấy mình đang nghe một giai điệu tuyệt vời.

Mộng đẹp còn chưa hưởng được bao lâu đã phải thức dậy, sau khi dừng lại, hẳn bế tôi đi đến một cánh cửa khác, khi cánh cửa mở ra, ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu thẳng vào, chói đến đau cả mắt, tôi nghĩ đây chắc là đáy cốc rồi.

Thượng Quan Tầm thô lỗ bỏ tôi xuống, may còn chút nương tình nên hẳn chưa vứt thẳng tôi xuống dưới đất. Tôi hiểu kì và kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt. Khi tâm trạng dần bình ổn, tôi mới cất tiếng hỏi: “Ngài bị bệnh sao? Rõ ràng có thể mở một con đường đi thẳng từ trên xuống, tại sao cứ phải đi trong bóng tối rồi nhảy lên nhảy xuống hết lần này đến lần khác chứ? Đáng sợ, chết mất.

“Cô đã bao giờ thấy Hoàng gia xây lăng mộ mà để cửa lăng ở nơi dễ tìm, ngay bên đường chưa? Đồ ngốc!” Dứt lời hẳn lại cốc mạnh lên đầu tôi một cái.

Tôi tức giận hất bàn tay đáng ghét của hẳn ra. Nếu vậy cứ nói thẳng ra là để đề phòng đạo tặc đào mộ, cần gì phải động chân động tay với tôi chứ? Đáng ghét, nhưng tại sao cứ hơi một tí là hẳn lại cốc lên trán tôi thế này chứ? Cứ tiếp tục cốc theo kiểu này, có ngày hẳn biến tôi thành kẻ ngốc mất!

Hai Minh sĩ đứng cạnh thấy vậy lén lút bật cười, duy chỉ có Tiêu Thanh Viễn vẫn giữ nguyên bộ mặt nghiêm nghị như lúc đến. Tôi liếc về phía Tiêu Thanh Viễn, thấy ông ta đang cầm cây Thượng huyền nguyệt. Tôi có chút áy náy khi để người khác cầm hộ đồ như vậy.

“Đa tạ Tiêu tướng quân!” Tôi vội đưa tay đỡ lấy cây Thượng huyền nguyệt, kết quả không lấy được, thậm chí chỉ có thể giương mắt nhìn ông ta giao cây đàn cho Thượng Quan Tầm. Hừm! Nó là đồ của tôi mà!

Thượng Quan Tầm nhận lấy cây Thượng huyền nguyệt rồi nhếch miệng nở nụ cười gian tà, sau đó cầm đàn đi mất. Tôi ở phía sau gọi theo nhưng hẳn làm như không nghe thấy. Rốt cuộc tôi vẫn phải lẻo đẻo bám sát theo hẳn.

38. Chương 38: Một Đôi Người Chim

Người ta thường nói “đường núi vòng vèo”, hôm nay coi như tôi đã lãnh ngộ được hết ý nghĩa của câu nói này.

Mọi người có biết “thế ngoại đào nguyên” mà Đào Uyên Minh miêu tả không? Theo lời ông ấy, đó là nơi có những dòng thác hiền hòa chảy từ trên đỉnh núi xuống, từng lớp từng lớp đan xen, rồi tụ hội dưới đáy cốc

thành những dòng suối trong vắt. Trong rừng, những con đường mòn quang co uốn lượn, chim chóc véo von ca hát cả ngày. Xa xa là thảm hoa cải vàng trải dài đến vô tận. Thỉnh thoảng một vài chú gà, vịt, ngang, ngỗng lon ton chạy khắp nơi... Tất cả tạo nên một bức tranh thế ngoại đào nguyên thơ mộng, bình yên.

Tôi cứ thế ngây lặng người, ngắm nhìn cảnh vật phía trước. Oa! Đây chính là Hoàng lăng trong truyền thuyết sao? Rõ ràng là tiên cảnh chốn hồng trần mà. Ở thời hiện đại, nếu biết một nơi có cảnh đẹp an bình thế này, tôi nhất định sẽ theo đoàn du lịch tới đây. Là ai đã đưa lời đồn thất thiệt? Nếu biết thế trước nơi này phong cảnh như thơ như mộng, tôi đã tới “tảo mộ, đập thanh” từ lâu rồi! Biết đi đâu tìm những nơi có cảnh đẹp tuyệt mỹ lại không mất phí thăm quan như này chứ?

“Có phải cảnh vật quá đẹp để không?” Chẳng phải vừa rồi Thượng Quan Tầm đã đi lên phía trước rất xa, sao chẳng nói chẳng rằng đã “di hồn” về trước mặt tôi rồi.

Tôi chấn tỉnh lại, gạt đầu đồng ý! Hẳn đáp lại tôi bằng một nụ cười không rõ ý, rồi nhan chóng đi lên phía trước.

Rất nhanh sau đó, chúng tôi bước vào một sơn động, nơi đây gió thổi không ngừng. Hai vị Minh sĩ đứng lại bên ngoài cửa động. Duy chỉ có Tiêu Thanh Viễn đưa chúng tôi vào trong. Phía trước không xa đã cụt đường, tôi thầm nghĩ hẳn nơi này phải có cơ quan bí mật, thế nên vô cùng trông chờ Tiêu Thanh Viễn sẽ xoay một đài cấm nền trên tường hoặc thứ gì đó để mở ra mật thất, hay con đường bí mật cho chúng tôi đi tiếp. Tôi đoán quả không sai! Không biết Tiêu Thanh Viễn đá vào chỗ nào, chỗ gần chúng tôi đứng liền tách đôi ra, để lộ những bậc thang dẫn xuống phía dưới. Giờ, chúng tôi mới thật sự tiến vào Hoàng lăng.

Tôi cảm thấy hết sức kỳ lạ, liền hỏi Thượng Quan Tầm, tại sao chúng tôi lại không giống như những Minh sĩ kia, được ở phía ngoài, trong những căn nhà gỗ? Câu trả lời của hắn là, không phải người nào cũng được vào Hoàng lăng. Ngoại trừ những Minh sĩ trực canh Hoàng lăng ra, chỉ có con cháu Hoàng thất mới đủ tư cách vào trong. Chết ngất! Vậy thì tôi thà ở bên ngoài còn hơn là có cái vinh dự chui vào mộ cổ thế này.

“Đừng làm thế mà...” Hai tay tôi bám lấy bờ tường, chống cự một hồi, sau cùng vẫn bị hắn kéo xềnh xệch vào trong.

Bước vào con đường vừa nhỏ vừa hẹp, vừa tăm tối này, trong lòng tôi bức bối vô cùng. Nếu đến đây để tìm bảo vật, phải chịu khổ sở, kinh hãi đã đành, nhưng vấn đề mộ thất của các đời Hoàng đế trước đó rốt cuộc ở chốn nào, đoán chắc ngay đến bản thân Thượng Quan Tầm cũng không biết rõ! Chúng tôi chắc chỉ đang đi lòng vòng bên ngoài mà thôi.

Tôi được phân vào một căn thạch thất, nghe nói, tôi sẽ phải nghỉ ngơi trên chiếc giường đá này trong một khoảng thời gian dài. Đợi khi tôi bước vào căn thạch thất rồi, Thượng Quan Tầm chỉ nói đúng một câu “sáng mai, ta sẽ quay lại” rồi quay người đi mất, hơn nữa còn vô cùng “tốt bụng” đóng luôn cửa đá lại giúp tôi.

“Thượng Quan Tầm, ngài sao có thể làm thế? Ta sợ lắm!” Tôi đập mạnh vào cửa một hồi nhưng chẳng có ai đáp lại, đành phải tự mình mò mẫm tìm cách mở cửa. Tình cảnh tôi hiện giờ rất ứng với câu “gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay!”

Tại sao hắn có thể đối xử với một người phụ nữ yếu đuối như vậy chứ? Đối mặt với bốn bức tường tối tăm, ánh nến chập chờn, tôi chỉ còn biết bật khóc: “Hu hu...hu hu...ta muốn được về nhà...”

May mà tôi có mang theo Thượng huyền nguyệt, nếu không chẳng biết phải làm sao để vượt qua đêm tối đáng sợ, dài đằng đẳng thế này. Đêm đầu tiên của tôi trải qua trong tiếng hát run rẩy, nước mắt đầm đìa, chán trùn kín đầu. Tôi sợ hãi cực độ, ngay cả bản thân cũng không biết mình vì một quá mà thiếp đi lúc nào không biết.

Ngày hôm sau, lúc Thượng Quan Tầm gọi tôi thức dậy thì mặt trời đã treo quá đỉnh sào. Vừa nhìn thấy hắn, tôi lại òa khóc thảm thương, thậm chí còn xin hắn cho mình qua đêm ở căn nhà gỗ bên ngoài. Nhưng hắn lạnh lùng như sắt đá, chỉ ném cho tôi hai chữ “không được”. Sau khi vật vã khóc một trận cuối cùng tôi cũng khá mãn nguyện khi nhận được câu trả lời khác, chính là bắt đầu từ tối nay, tôi có thể đến ngủ trong căn thạch thất với hắn. Như vậy cũng được, có thể cùng hắn, cô nam quả nữ ở chung một phòng, dầu sao còn an toàn hơn so với một mình ở trong căn nhà gỗ bên ngoài kia.

Sau đó, tôi mới biết, thì ra hán đóng sập cánh cửa đá lại là bởi trong Hoàng lăng có rất nhiều cơ quan, sợ tôi ngộ nghệ, tìm không ra phương hướng, ngộ nhỡ chạm phải một cơ quan nào đó, e là sẽ chết mất xác luôn. Lúc biết được điều này, trái tim sợ hãi, hoảng loạn của tôi đột ngột chuyển sang trạng thái cảm động đến rơi lệ trước sự quan tâm, chu đáo của Thượng Quan Tầm.

Vốn cứ tưởng ban đêm có thể cùng hán nằm chung trên một chiếc giường, nào ngờ chiếc giường hán nằm rất khác so với chiếc tôi nằm hôm qua. Chiếc giường này hàn khí nghi ngút, đừng nói bảo tôi ngủ trên đó, cho dù ngồi trên đó chỉ một phút thôi mông tôi cũng lạnh tái đi, huống hồ lại còn không có chăn. Lẽ nào đây là chiếc giường Hàn ngọc dùng để luyện công trong các tiểu thuyết kiếm hiệp? Đáng thương cho tôi, chỉ có thể đứng cách thật xa, trải chăn nằm gọn vào một góc tường. Làm vợ người ta mà đến mức như tôi thì đúng là thê thảm không lời nào tả xiết!

Nhưng bù lại ban ngày, tôi có thể tự do chơi đùa, dạo mát, thậm chí không hề nhìn thấy Thượng Quan Tầm. Còn những người được gọi là Minh sĩ kia, không biết có phải vì trên trán khắc chữ “minh” hay không, mà biểu cảm trên mặt chẳng khác gì cương thi[1]. Hỏi bọn họ Thượng Quan Tầm ở đâu, không một ai đáp lại. Ở địa bàn các người dành để các người làm chủ vậy! Tôi thảm nhủ, dấu sao trời tối là Thượng Quan Tầm tự nhiên sẽ xuất hiện đưa tôi về Hoàng lăng.

[1] Là một xác chết biến đi trong văn hóa dân gian Trung Quốc, cũng giống như ma cà rồng hay zombie ở phương Tây. Theo truyền thuyết, ban ngày thì cương thi nằm trong quan tài hoặc ẩn nấp tại những nơi tối tăm như hang động, đến đêm thì lại đi lang thang với hai cánh tay duỗi thẳng về phía trước. Nó giết chết mọi sinh vật sống để hấp thụ khí (cái cốt lõi tạo nên sự sống).

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoát cái đã đến giữa tháng năm. Vì thời tiết rất nóng nực, nên tôi quyết định đến một con suối bắt tôm... Ấy, đừng vội kinh ngạc, trên đời này có rất nhiều điều kì lạ, thương thay bọn tôm ở đây, chúng quá xui xẻo mới bị tôi phát hiện. Khi còn nhỏ, tôi sống trong thành phố thật, nhưng khi đó thành phố chưa phát triển, bao quanh vẫn là vùng nông thôn. Hơn nữa, không giống những cô gái thành thị khác, từ nhỏ tôi đã được mệnh danh là “người rừng”. Suốt ngày lang thang ngoài đồng ruộng, thế nên tôi mới trở thành một cao thủ bắt tôm. Tôi nhanh chóng mượn đám Minh sĩ đồ nghề, định bắt nhiều tôm một chút để buổi tối có thể nấu nồi tôm mười ba vị. Kết quả nằm ngoài mong đợi, chỉ hơi bắt cần là những ngón tay ngọc ngà của tôi liền bị đám tôm kia xông tới kẹp chặt. Đang đau đớn, tôi lại trượt chân, ngã nhào xuống suối, cả người bắn thủy toàn bùn đất.

Tôi vội xách nửa thùng tôm khó khăn lắm mới bắt được đến một đầm nước mà tôi tình cờ phát hiện, cởi áo ngoài, rồi ngồi ở mép đầm bắt đầu giặt y phục, sau đó tiện thể phơi y phục lên trên hòn đá lớn cạnh bên, đợi nắng hong khô. Nước trong đầm là nước trên đỉnh núi tan ra, chảy xuống nên mát rượi, trong veo. Vì cả người đang bắn thủy và nóng nực, tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều liền cởi thêm lớp áo, hít một hơi sâu, rồi mon men theo bờ đá hai bên tụt xuống.

Lúc tôi lao mình xuống nước, một cơn đau đớn đột ngột dâng lên. Không ngờ nước ở đây lại lạnh đến vậy, nó khiến tôi bị chuột rút.

Tôi vội vã quờ quạng với lên bờ, kết quả, ngay khi chạm được vào phiến đá ven hồ, chuyện bất trắc lại lần nữa xảy ra. Một tiếng động lớn vang lên, một dòng khí lưu ở đầu đội mạnh trên mặt nước. Nước trong đầm nhanh chóng tạo thành cột xoáy, đẩy lên cao đến mấy mét liền.

“Á...” Dưới sự tấn công của luồng khí, tôi lập tức bị cuốn vào bên trong.

“Cứu...tôi...với...” Chết mất thôi. Chị đây tuy rằng khỏe mạnh, nhưng chị cũng là “một con vịt cạn”[1] mà thôi.

[1] Ý chỉ người không biết bơi.

“Ừc...cứu...tôi...với...á...” Tôi bị sặc nước liên hồi, nếu không có ai đến cứu, tôi chắc chắn sẽ chết mất.

Ông trời dường như nghe thấu lời khẩn cầu của tôi, trong chớp mắt tôi thấy cả thân mình không biết được ai ôm lấy, lao lên khỏi mặt nước, rồi cả hai ngã mạnh xuống đất.

“Thượng Quan Tầm?” Tôi kinh ngạc ngược mắt lên nhìn người vừa cứu mạng mình. Không ngờ người đó là Thượng Quan Tầm.

“Phụt!” một tiếng, hần thổ đầy một miệng máu ra ngoài, bắt cả lên người tôi. Tôi vô cùng hoảng loạn, nấc nghẹn, lên tiếng hỏi: “Này, Thượng Quan Tầm, ngài bị sao thế?” Đừng có dọa ta đấy!”

Hần ở trần, cả thân người yếu đuối, mềm oặt ngã lên người tôi, đầu gục ngay trước ngực tôi.

“Này, ngài mau tỉnh lại đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi lo lắng đánh mạnh vào mặt hần, hòng khiến hần tỉnh lại.

“Phụt...” Hần thổ huyết lần nữa.

Tôi chẳng thể chịu đựng thêm được nữa, nước mắt tuôn trào như mưa. Lẽ nào quả thể tôi rút được ở Đại Tướng Quốc Tự đã thật sự linh ứng? Cụm từ “đại hung” trong đó chính để ám chỉ hần sẽ phải chết sao? Không dám tin mọi chuyện đang diễn ra trước mắt mình, tôi ôm lấy cơ thể nóng ấm của hần, rung rắc liên hồi, rồi không ngừng đánh mặt vào mặt hần, thét lớn: “Thượng Quan Tầm, ngài mau tỉnh dậy đi...”

“Ngài là đồ đầu heo, ngài mau tỉnh dậy đi...”

“Ngài đừng có chết! Ngài mà chết, làm sao ta ra khỏi được cái núi quỷ quái này chứ?”

“Đầu heo chết tiệt, ngài mau tỉnh dậy cho ta, lúc này không được ngủ đâu!”

“Tên đàn ông khốn kia, mau tỉnh dậy cho ta, còn không tỉnh dậy, ta sẽ véo chết người!”

“Đồ khốn, ngài có nghe thấy gì không? Ta ra lệnh cho ngài phải tỉnh dậy!”

“Thượng Quan Tầm, ngài mau tỉnh dậy, ngài mà chết thì ta phải làm thế nào? Ta vẫn còn chưa đợi được nghe ngài nói... ngài nói...”

Tôi còn chưa kịp nói ba chữ “ngài thích ta” thì cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói yếu ớt của hần: “Ừm...cô ra tay...không thể nào...nhẹ nhàng hơn được sao? Đau...quá...đi mất!” Hần mở hé mắt, khẽ lên tiếng.

“Ngài làm sao mà bị thương thế? Tại sao lại nghiêm trọng đến mức này?” Do quá đổi vui mừng, giọng nói của tôi trở nên vô cùng kích động.

“Phiền cô...có thể...hạ thấp...giọng nói của mình...xuống chút...được không? Ồn đến mức...đôi tai ta...muốn nổ tung...” Lần này đổi lại tôi là người lờm hần. Nhưng hần chỉ yếu ớt, nhếch miệng mỉm cười, sau đó lại thổ huyết lần nữa.

“Này, ngài có sao không?” Thấy hần lại thổ huyết, trái tim tôi cũng quặn thắt.

“Cô...cô...cô trước tiên hãy...mặc y phục vào, khụ khụ...sau đó...đỡ ta ngồi dậy.”

Hả? Nhìn thấy đôi má đang ửng hồng trên khuôn mặt trắng bệch của Thượng Quan Tầm, tôi cúi xuống nhìn. Trời đất quỷ thần ơi, nửa người trên của tôi lúc này cũng trống hếch trống hoác y như hần! Hơn nữa đầu hần còn đặt trên đôi gò bồng đảo của tôi, không chỉ nhìn mà còn tận hưởng hết sạch rồi!

Tôi chết lặng người, huyết áp đột ngột tăng cao. Chiếc áo nịt ngực Thanh Thanh thức đêm may giúp tôi đang ở đâu chứ, bay đằng nào rồi? Á, phải chăng chính là đồng bồng nhùng nổi trên mặt nước kia? Liếc nhìn nụ cười mệt mỏi của Thượng Quan Tầm, tôi đến thổ huyết mất thôi!

Tôi nhẹ nhàng đặt hần nằm xuống, cũng chẳng để tâm trên người có máu hay không, nhanh chóng mặc quần áo vào. Thấy y phục của hần đang nổi trôi ở chỗ không xa, tôi liền khều lại, đỡ hần ngồi dậy, mặc vào rồi lau sạch vết máu đọng trên mặt và người cho hần. Sau khi tất cả mọi việc hoàn tất, hần bắt đầu ngồi im lặng, ngay ngắn vận công, còn tôi đứng cạnh lo lắng không ngừng.

Một lúc lâu sau, tôi mới đỡ Thượng Quan Tầm yếu ớt quay về thạch thất. Lúc về đến nơi tôi mới hỏi hần tại sao lại xuất hiện ở đó trong tình trạng thân trên không mảnh vải và cột nước xoáy tà ác đó phải chăng chính là kiệt tác của hần? Còn nữa, tôi cũng không quên hỏi tại sao hần bị thương? Thế nhưng tên đàn ông chết tiệt này thà chết cũng không chịu mở miệng.

Đừng thấy hần có vẻ yếu đuối, nhợt nhạt mà xem thường, hần đã ung dung ăn hết sạch nửa thùng tôm mười ba hương vị mà tôi cực nhọc cả ngày mới bắt được. Sau khi ăn xong, hần còn mặt dày bảo tôi ngày mai hãy đi bắt thêm một ít nữa, rồi mới ngất lịm trên chiếc giường Hàn ngọc.

Thực đúng là tên mặt người dạ thú! Sao hắn có thể ăn sạch chẳng để lại chút gì cho tôi thế? Nếu không nể tình hắn bị thổ huyết nhiều như vậy, tôi đã muốn đổ cả thùng tôm sòng cho chúng kẹp chết hắn luôn.

Tôi rất hiểu kì không biết tại sao hắn lại bị thương. Thế nhưng, cho dù truy hỏi thế nào, hắn cũng chỉ đáp lại tôi bằng ánh mắt “cô hãy tự mình nghĩ đi”. Điều này càng khiến tôi thấy tò mò hơn. Người đàn ông này rốt cuộc hằng ngày làm những việc gì? Tại sao lúc nào trông cũng thần thần bí bí? Không giống như tôi, kể từ sau khi tới đây, cả ngày chỉ biết ăn chơi nhảy múa, gây chuyện thị phi, chẳng làm được chuyện gì ra hồn.

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, với thân phận của tôi hiện nay, ngoài việc ăn chơi nhảy múa, còn có thể làm gì khác chứ? Lẽ nào học theo những nữ tướng tham gia chinh chiến, giúp Thượng Quan Tầm tranh đoạt thiên hạ, sau đó sẽ lên làm Hoàng hậu? Trừ phi tôi bị bệnh! Còn không sao có thể vác đao đi đánh trận xâm chiếm bốn nước xung quanh giúp bọn họ? Tôi tự biết mình không phải là người có thiên bẩm như Mộc Quế Anh[1]. Hoặc giả lại phải giả dạng giống những văn nhân, tôi ngày sao chép những danh phẩm của các tác giả, rồi cả ngày lo lắng cho nước, cho dân? Sở trường duy nhất của tôi chính là đến công trường, đàm phán bán bồn cầu với bên A, bên B... Vấn đề quan trọng được đặt lên hàng đầu là không biết khách hàng có còn mua bệ xí bệt nữa hay không?

[1] Nữ tướng nổi tiếng thời Tống, một trong những nữ trung hào kiệt của Dương gia nữ Tướng Thiên Ba phủ.

Cuộc sống ở Hoàng lăng càng lúc càng trở nên vô vị, từ sau khi Thượng Quan Tầm bị thổ huyết, tôi lại càng không dám chạy nhảy lung tung ra ngoài như trước nữa. Thế nên càng thấy chán nản vô cùng. Hôm nay, tôi quyết định lặng lẽ nằm trên cành cây cao, đắp mặt nạ dưa chuột và ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Trong cơn mơ màng, thấy cành cây khẽ động, tôi liền ngồi bật dậy, vừa hay thấy mấy Minh sĩ đang đẩy hai xe người đi qua. Không, chính xác là hai xe chở đầy phụ nữ, những người phụ nữ trên đó ai nấy đều bị bịt mắt, thi thoảng tôi còn nghe thấy tiếng khóc thút thít.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao tôi lại cảm thấy bọn họ giống như đám con gái sắp bị đem ra phố chợ rao bán vậy? Hơn nữa buôn người chẳng phải là trọng tội ở Hoàng triều Kim Bích sao? Tại sao ở nơi linh thiêng này hành động đó lại xảy ra đường đường chính chính thế này chứ? Trong lòng tôi bùng lên một dự cảm không lành.

Đợi bọn họ đi xa rồi, tôi nhảy từ trên cây xuống, định chạy đến hỏi Thượng Quan Tầm cho rõ. Thế nhưng tìm mãi mà chẳng thấy hắn đâu, ngược lại tôi còn gặp một Minh sĩ đang bê một khay trà đi qua. Vừa lúc tôi đang khát muốn chết vì khát vì chạy nhảy cả ngày trời, liền với lấy hai li trên khay, uống ừng ực một hơi hết sạch.

Loảng xoảng...chiếc khay trong tay Minh sĩ đó tức thì rơi xuống, hắn chỉ vào tôi, lắp bắp nói: “Người...người...” nói mãi không nổi một câu hoàn chỉnh, khuôn mặt hắn không ngừng nhăn nhó, cứ như thể đang gặp quỷ, rồi co chân chạy đi một cách vô duyên vô cớ.

Tướng mạo của tôi đáng sợ vậy ư? Sao có thể dễ lãng phí bao nhiêu là nước trà vậy? Thật chẳng có chút trách nhiệm nào hết! Lẽ nào không có ai dạy cho hắn biết để lãng phí nước là cực kì đáng trách sao?

Bỗng, một cảm giác kì lạ dâng lên trong cơ thể tôi, lan lên tận lồng ngực, vô cùng khó chịu. Đây rốt cuộc là trà gì chứ? Chắc không có độc phải không?

Không biết có phải do mắt tôi có vấn đề gì không mà cảnh tượng trước mắt đột ngột trở nên mơ hồ, mờ ảo, cho dù tôi lắc đầu đến mức nào cũng chẳng thể nhìn rõ được. Khát quá! Một cảm giác nóng rực phát ra từ thẳm sâu trong cơ thể. Giờ tôi chỉ muốn cởi hết quần áo trên người ra, nhưng trong tôi sao cứ cảm thấy bức bối như thiếu một thứ gì đó, khiến lòng dạ ngứa ngáy không tài nào chịu nổi. Tôi bất lực bật cười thành tiếng, trong cốc trà vừa rồi chắc chắn không có độc được mà!

Tôi loạng choạng đi đến đầm nước hôm trước, hi vọng thứ nước mát lạnh trong đầm này có thể khiến cho cơ thể dễ chịu hơn. Tôi lo lắng không biết thứ thuốc này còn kéo dài bao lâu? Nhưng tôi mong mình có thể vượt qua được.

Bỗng tôi thấy Thượng Quan Tầm từ đâu xuất hiện, đứng ngay trước mặt mình...hắn đến để đưa tôi thuốc giải sao? Tôi nhận bình thuốc từ tay hắn, nhìn một hồi lâu, nhưng không dùng ngay, không biết tại sao, từ

sâu thẳm trong lòng tôi lại cảm ghét lọ thuốc giải này đến vậy. Khi nhìn Thượng Quan Tầm, có một giọng nói không ngừng thôi thúc, mê hoặc tôi, nói với tôi rằng để mất cơ hội này, không biết có đợi được cơ hội tiếp theo hay không? Bởi người đàn ông trước mặt quá khó nắm bắt, hướng hồ chủ nhân của thân xác này lại khiến cho người ta mới nhìn qua đã chán, thậm chí chẳng dám lại gần. Tại sao lại như thế này chứ?

Khi hắn nắm lấy tay tôi, tôi quyết định liều mình xông tới, không thành công thì cũng thành nhân, cho dù thế nào tôi cũng quyết không dùng thuốc giải, nếu muốn thì hắn hãy tự mình giải cho tôi. Nghĩ vậy, tôi liền thuận thế đưa hai tay quàng qua cổ hắn, không ngờ vừa ghé sát vào người hắn, cả thân người tôi lại càng rạo rực hơn trước. Tôi không tự chủ được, liền hồi chà sát vào ngực hắn, thậm chí còn cởi hết y phục trên người mình xuống. Tôi không hiểu tại sao mình lại thành ra thế này, hành động chẳng khác nào một cô gái lăng lợ, dâm dăng. Nhìn đôi môi mỏng quyến rũ của Thượng Quan Tầm, tôi chẳng để ý hắn nói những gì, trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm chính là đặt ngay lên đó một nụ hôn nồng cháy.

Không chịu được nữa, tôi bập mạnh vào đôi môi hắn. Lúc đầu, tôi chỉ nhẹ nhàng chiếm lĩnh đôi môi ấm áp của hắn, cảm giác vô cùng thỏa mãn, sung sướng như kiểu khát vọng đã lâu, đến nay cuối cùng cũng đã đạt được, chẳng khác nào đứa trẻ đang thèm của ngọt lại được cho ngay một chiếc kẹo thơm ngon, ngọt lịm, và rồi vừa kích động lại vừa vui sướng nằm trên giường từ từ nhắm nháp.

Đôi tay Thượng Quan Tầm quàng qua, ôm chặt lấy cơ thể tôi, càng lúc càng siết chặt. Tôi cảm nhận rõ sự biến đổi trên cơ thể hắn, phản ứng sinh lí bình thường mà bất cứ người đàn ông nào cũng có. Trong lòng tôi đột nhiên bùng lên suy nghĩ, thân là một Hoàng tử đương triều, chắc chắn từ lâu hắn đã không còn “trong trắng”, không biết lần đầu tiên của hắn đã dâng cho người phụ nữ nào rồi.

Tôi ghen tuông, đố kị điên cuồng, động tác cũng theo đó mà mạnh mẽ tàn bạo hơn trước. Tôi cắn mạnh vào môi dưới của hắn để trút giận, lại đẩy hắn ra, rồi ngốc nghếch đưa ra câu hỏi mà tôi muốn biết. Không ngờ hắn cau mày, suy nghĩ một hồi. Hừm, chẳng lẽ lại nhiều đến mức không đếm xuể sao? Tôi nghĩ hẳn mình đoán không sai. Sau cùng hắn vẫn cho tôi uống thuốc giải. Là tôi đang mơ hay đầu óc hắn có vấn đề? Thân thể đã có phản ứng rồi mà hắn còn muốn tôi dùng thuốc giải?

Hôm nay, dù thế nào đi nữa, tôi cũng quyết không buông tay, cho dù đây là tác dụng của thuốc hay ý niệm riêng tư của bản thân, tôi cũng phải hoàn thành tâm nguyện bấy lâu nay của Hạ Chi Lạc, đó chính là phải chiếm đoạt bằng được Thượng Quan Tầm. Thân thể vốn dĩ mềm oặt, chẳng biết lấy đâu ra sức, tôi đẩy Thượng Quan Tầm ngã xuống, ép lên người hắn, rồi dùng bàn tay giữ chặt lấy khuôn mặt đang đỏ bừng của hắn, đặt lên đó những nụ hôn liên miên không dứt. Không biết có phải hắn quá bất ngờ trước hành động mạnh mẽ của tôi hay không mà tôi nghe thấy tiếng nuốt nước miếng trong cổ họng hắn vang lên bên tai. Và đôi mắt quyến rũ của tên đàn ông chết tiệt này, vẫn cứ mở to, nhìn tôi bằng ánh mắt say mê, nghi hoặc.

“Ồng ngốc, heo đàn! Lẽ nào chàng không biết mình nên nhắm mắt vào những lúc như thế này hay sao?” Tôi bắt đầu kích động xé y phục của hắn, thế nhưng đôi tay chẳng còn chút sức lực, dù có nghiến răng vận sức cũng chẳng thể nào xé nổi. Tôi đã tốn rất nhiều công sức, vậy mà cũng chỉ khiến nó xộc xệch đi thôi. Cuối cùng, tôi chỉ có thể rệu rã nằm thở hổn hển trên người hắn, nhưng dục vọng muốn chiếm đoạt hắn vẫn trào dâng dữ dội trong lòng.

Tại sao “cưỡng đoạt” một người đàn ông mà mình muốn có được bao lâu nay lại khó khăn đến vậy chứ? Cái gì mà quan thế âm Bồ Tát đại từ đại bi, tôi hận người! Cái gì mà Phật tổ Như Lai pháp lực vô biên, tôi cũng hận người! Đức mẹ Maria, chúa Jesus, mọi khi tôi đối xử với mọi người tốt như vậy, thế mà lúc này... Tôi hận các người, hận các người! Tôi nằm trên người hắn, bắt lực bật khóc.

Đúng lúc đầu óc tôi đang cực kì hỗn loạn thì Thượng Quan Tầm trong nháy mắt đã lật người, để tôi nằm xuống bên dưới rồi hôn nhẹ lên vành tai tôi, rồi đến gò má, đôi mắt, hàng mi, thậm chí còn hôn cả những giọt lệ đang không ngừng tuôn rơi của tôi nữa. Hôn tôi dịu dàng, chậm rãi, chẳng khác nào những giọt mật ngọt nhẹ nhàng thấm vào lòng tôi, như cảm giác giữa những đôi tình nhân yêu nhau say đắm vậy.

Toàn thân tôi run lên, tôi nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn, nước mắt vẫn tuôn rơi, thấm vào bờ môi, quyến vào chiếc hôn trao hắn. Nhưng nụ hôn mang theo vị mặn ấy khiến tôi cảm thấy hạnh phúc tuyệt cùng. Đây không phải là điều mà tôi vẫn hằng khao khát bấy lâu sao? Tôi thầm mong hắn dừng dừng lại, hãy cứ tiếp tục hôn đi, nhưng sau cùng hắn vẫn dừng lại, còn giúp lau hết nước mắt trên mặt tôi nữa.

“Đồ ngọc, đầu heo. Đang yên đang lành sao khóc chứ?” Từ trước đến giờ, tôi không biết chất giọng trầm khàn của hắn lại có thể dịu dàng và tràn đầy xúc cảm đến vậy.

“Lúc này ta uống hơi nhiều nước trong đầm, thế nên cần phải tiết chút nước ra khỏi cơ thể, không được sao?” Tôi cố gắng hít mũi, vào những lúc thế này, nước mắt có thể rơi nhưng nước mũi tuyệt đối không thể chảy. Chỉ ít, hai người cũng phải hôn nhau trong tình trạng vệ sinh sạch sẽ.

Hắn nghe vậy bật cười, nói: “Không phải ta đã nói với nàng, lúc khóc trông nàng xấu lắm à!”

Giờ đã là lúc nào rồi mà hắn còn công kích tôi bằng những lời nói đáng ghét đó chứ? Tôi đập mạnh trán vào hắn, lần này hắn không tỏ ra đau đớn hay muốn đánh trả, chỉ áp người xuống, dùng giọng nói đầy tà khí thì thầm bên tai tôi: “Nếu đã không chịu dùng thuốc giải thì cũng đừng khiến cho thứ thuốc giải có thể động đậy của mình bất tỉnh nhân sự chứ!”

Người đàn ông vẻ ngoài đạo mạo này đang nói những lời bông đùa, trêu chọc với tôi hay sao? Thật là...không phải hắn sẽ bất tỉnh nhân sự mà chính tôi đang ngây ngất u mê vì câu nói vừa rồi đây.

Chỉ trong chớp mắt, nụ hôn nồng cháy, điên cuồng của hắn áp tới, khiến bầu không khí xung quanh như nóng rực lên.

Khó khăn lắm tôi mới nói được một câu: “Liệu có thể đổi một nơi khác để giải độc không? Ta thật sự không chịu nổi những phiền đả dưới lưng nữa rồi.”

Hắn mỉm cười, giọng nói càng trầm hơn trước: “Liệu có thể giải độc ở một nơi gần đây chút không? Tiểu yêu tinh nào đó dưới thân người ta cũng cực kỳ quấy đến độ không chịu nổi nữa rồi.” Nói rồi, hắn cắn nhẹ vào vành tai tôi.

Tên đàn ông dâm dăng này! Miệng lưỡi vô địch của hắn khiến tôi chẳng biết phải đáp lại thế nào.

Dưới sự chỉ đạo của tôi, hắn nhanh chóng ôm chặt lấy cơ thể tôi rồi bay lên thân cây cổ thụ cách đó không xa. Cuối cùng, chẳng còn bất cứ trở ngại nào ngăn cản chúng tôi nữa, những y phục xộc xệch khi này đã rơi cả xuống đất.

Lúc cực nhọc cởi chiếc áo ngực và quần trong của tôi ra, trên mặt hắn lộ rõ bộ dạng như thể đang bị táo bón, có lẽ hắn chỉ muốn xé tan hai thứ này cho rảnh nợ, trông rất buồn cười! Sau cùng, hắn không nhẫn nại nổi nữa, liền mạnh tay xé đôi chúng ra rồi vứt sang một bên, trong ánh mắt tiếc nuối của tôi. Lần này tới Hoàng lăng, tôi chỉ mang theo có hai bộ để thay, một bộ hôm trước đã bị tan nát bởi cột nước xoáy, nếu giờ mất nốt cả bộ này thì tôi sẽ mặc gì chứ? Dù cố gắng nhưng tôi chẳng cướp lại được, chúng đã bị hắn ném đi quá xa, không những thế Thượng Quan Tầm còn nói hổng rồi thì thôi, hôm khác mua về cho tôi chiếc yếm mới. Tôi tức giận đưa lời phản bác, mấy chiếc yếm đó sao mặc được? Mặc nhiều thứ đó, đôi gò bồng của tôi sẽ chảy dài thành hai quả mướp mắt. Ngay sau đó, hắn chẳng kìm chế được nữa, lại đặt xuống một nụ hôn chặn cái miệng đang không ngừng than vãn của tôi.

Lần này, dưới sự dẫn dắt của hắn, tôi thuận lợi dùng đôi “ma trảo” của mình kéo y phục của hắn ra. Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải hoàn thành được chí nguyện vĩ đại của đời mình. Đó chính là phải ép hắn lật xuống dưới mình, cho nên sau nhiều lần “vùng vẫy, tranh đoạt” và “kháng nghị mãnh liệt”, cuối cùng hắn cũng chịu thỏa hiệp.

Tôi ngồi lên người hắn, hôn lên bờ ngực rắn chắc, quyến rũ của hắn, học theo cách hôn cuồng nhiệt, nồng thắm của hắn, vừa hôn vừa cắn. Tiếp đó, hắn rên lên vài tiếng, không chịu đựng nổi lại lật tôi xuống dưới. Tôi với hắn chẳng khác nào hai luồng pháo hoa giao hòa, không biết hắn đang đốt cháy tôi hay là tôi đang đốt cháy hắn.

Dịu dàng mà cuồng nhiệt, để dịu đi cảm giác đau đớn trong lần đầu tiên của tôi, hắn liên tục hôn lên môi tôi. Cảm giác đau đớn ấy nhanh chóng được thay thế bằng sự khoan khoái tuyệt diệu khó diễn tả thành lời.

Cảm xúc dâng trào đến độ khiến người ta mê mẩn rồi cũng qua đi, tôi nằm trên lòng ngực hắn, nhắm mắt lắng nghe nhịp tim đang đập từng hồi dồn dập của hắn, và hưởng thụ niềm hạnh phúc có thể nắm chặt trong lòng bàn tay. Thì ra niềm hạnh phúc lại có thể gần ta đến vậy!

Thế rồi, Thượng Quan Tầm kể cho tôi nghe những chuyện ẩn giấu đằng sau chốn Hoàng lăng bị đồn thổi rất kinh khủng này, một bí mật khiến người ta phải rùng mình sợ hãi.

“Này! Sau khi chết chằng cũng sẽ được chôn cất tại nơi ghê tởm này sao?” Tôi ngược mắt lên nhìn hấn hỏi.

Hấn nhắm nghiền hai mắt, không có ý định đáp lời, còn tôi áp tai xuống lồng ngực hấn, tự mình đưa lời an ủi: “Yên tâm đi, sau này nếu như ngài bất cẩn quy thiên, bất cẩn bị đem vào đây, ta nhất định sẽ giữ hơi thở sau cùng để chết sau ngài. Cho dù phải bỏ, ta cũng sẽ đưa thi thể của ngài ra khỏi nơi này.”

Cả người hấn rung lên vì cười, tôi ngẩng đầu liền thấy hấn đã mở đôi mắt tuyệt đẹp từ lúc nào. Bỗng nhiên, hấn nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên môi tôi. Nếu được, tôi thật sự hi vọng hai chúng tôi có thể ở trên thân cây này mãi mãi, làm một đôi “người chim” không có bất cứ ràng buộc nào hết.

39. Chương 39: Ngoại Truyện - Tiếng Lòng Tầm (1)

“Trần... Trần đại ca, Vương... Vương gia... và tướng... tướng quân... có ở... bên trong không? Hu hu... hu hu...”

“Tiểu Trác, có chuyện gì mà vội vã thế? Chạy đến mức thở không ra hơi, nói không thành câu, tướng quân đang ở bên trong liệu thương cho Vương gia.”

“Xảy... xảy ra chuyện lớn rồi, vị công... vị công tử với bộ rìa mép... cùng... cùng đến đây với Vương gia... đã xảy ra chuyện rồi!”

Bên ngoài, cuộc hội thoại giữa Trần Dũng và Tiểu Trác khiến Thượng Quan Tầm chẳng thể nào tiếp tục trị thương cùng Tiêu thúc nữa.

Giọng của Tiểu Trác bên ngoài ngày càng nhỏ đi, còn giọng của Trần Dũng lại lớn lên: “Người nói gì hả?”

Thượng Quan Tầm dù ngồi trong phòng vẫn có thể nghe thấy tiếng hồi kinh ngạc của Trần Dũng, trong lòng thầm rửa một câu: “Chết tiệt! Người phụ nữ này, không biết lại gây ra chuyện ngu xuẩn gì đây? Kể từ khi bắt đầu chú ý, nàng ta chẳng yên phận lấy một ngày, lúc nào cũng đi gây họa khắp nơi, đúng là yêu tinh chuyên rước họa về nhà!”

“Tầm Nhi, đừng quá lo lắng! Vương phi người hiền tự có trời phù hộ, chắc sẽ không xảy ra chuyện lớn gì đâu. Nếu con dừng lại lúc này, công lực sẽ không thể nào hồi phục lại như trước kia nữa.” Cảm nhận được lực cản bên trong cơ thể của Thượng Quan Tầm, Tiêu thúc vừa giúp Tầm vận công, vừa đưa lời khuyên giải.

“Tiêu thúc, hôm nay cứ tạm dừng ở đây thôi. Sau này, Tầm Nhi sẽ tự ngồi thiền điều khí, chuyện đêm nay đành phải giao lại cho người vậy.” Lúc này, choán toàn bộ tâm trí Thượng Quan Tầm là hình bóng của người phụ nữ đó, hấn làm gì còn tâm tư đâu mà tiếp tục liệu thương, Tiêu thúc vốn không biết khả năng gây họa của người phụ nữ kia mạnh mẽ đến độ nào.

Thượng Quan Tầm cố gắng điều chỉnh khí huyết, đang vận khí ngăn lại ở đan điền, nhưng nhất thời không quay lại được, trong lúc hoang mang, ngài liền vận chân khí, vội vã ép khí ra khỏi đan điền, hít thở ba lần mới có thể điều hòa lại toàn bộ khí huyết. “Khụ khụ khụ...” Thượng Quan Tầm hoa khan vài tiếng, trong lòng thầm nghĩ, e là trong vài năm nữa mới có thể lấy lại được ba thành công lực này!

“Tầm Nhi...”

Đưa tay ra hiệu Tiêu thúc im lặng, Thượng Quan Tầm đứng dậy đi về phía chiếc ghế tựa lớn rồi ngồi xuống, sau đó lớn tiếng nói vọng ra phòng ngoài: “Trần Dũng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mau đưa Tiểu Trác vào trong này nói chuyện!”

Vừa dứt lời, ngài liền thấy Trần Dũng dẫn theo Tiểu Trác mặt mày hoảng hốt tiến vào trong.

Tiểu Trác vừa nhìn thấy Thượng Quan Tầm đã quỳ rạp xuống đất, run rẩy bẩm báo: “Hồi bẩm... Vương gia, vị công tử có rìa mép đến... đến cùng với ngài, ngài ấy đang...”

“Rốt cuộc người đó sao rồi? Nói mau!”

“Tất cả đều do lỗi của thuốc hạ, trên đường bê trà Cực lạc tán đến cho đám cô nương mới được đưa tới kia uống, không ngờ gặp vị công tử có ria mép đó...”

“Người đó uống rồi sao?” Tiểu Trác còn chưa nói hết, Thượng Quan Tầm đã đoán được kết quả sự việc. Chết tiết! Người phụ nữ ngọc ngà khác gì con heo này, cái gì không uốn lại đi uống thứ trà đó chứ!

Thượng Quan Tầm đập mạnh lên tay ghế, rồi xông thẳng ra ngoài.

“Vương gia!”

“Vương gia!”

“Vương gia!”

Bước ra khỏi cửa, Thượng Quan Tầm liền nghe thấy ba tiếng gọi đồng thời vang lên, hấn đột nhiên sực tỉnh, gần đây bản thân đã quá quan tâm đến nàng, không ngờ còn trở nên nông nổi đến quên cả chuyện không hỏi Tiểu Trác đã gặp nàng ở đâu.

Thượng Quan Tầm quay lại hỏi thì biết Hạ Chi Lạc đang ở Thanh Mộc Trúc, hơn nữa nàng ta uống tận hai cốc. Thượng Quan Tầm dặn dò Tiêu Thúc phá tất cả nữ nhân đi tìm. Trước khi đi, Tiêu thúc có đưa cho Thượng Quan Tầm một bình thuốc, nhận lấy thuốc giải, Tầm liền đề khí bay nhanh về phía Thanh Mộc Trúc.

Lúc đến Thanh Mộc Trúc, ngài không tìm thấy nàng. Trước khi tới đây, ngài đã liệu được nàng chắc chắn sẽ không đứng mãi ở đây. Ngài sắp bị người phụ nữ này ép cho phát điên lên rồi. Nếu trong vòng một canh giờ không dùng thuốc giải, nàng sẽ chết vì vỡ huyết quản. Kể từ khi có những Minh sĩ đầu tiên, người ta đã bắt đầu điều chế thứ thuốc này. Chết tiết! Ngài lại quên, trước khi đi Hoa Quỷ đã nói công hiệu của thuốc sau khi uống một và hai cốc khác nhau thế nào. Nếu uống hai cốc, liệu được tính có phát tác nhanh gấp đôi không?

“Hạ Chi Lạc, cô mau ra đây cho ta!”

“Hạ Chi Lạc, cô là đồ đầu heo, cô đang ở đâu, mau ra đây cho ta!”

“Hạ Chi Lạc, ta đếm đến ba, cô biết đường thì ra nhanh lên. Nế ta đếm đến ba mà cô không xuất hiện, thì ta sẽ bắt cô phải gánh chịu hậu quả nặng nề đấy!”

“Một... hai... ba...”

Rốt cuộc ngài đang làm gì chứ? Tại sao lại làm mấy chuyện ngọc ngà giống như nàng vậy?

Ngài đã tìm tất cả những nơi nà hay tới chơi, nhưng vẫn chẳng hề thấy bóng dáng nàng đâu cả. Trên đường, ngài tình cờ gặp vài người phụ nữ, họ đều nói không nhìn thấy nàng. Ngài tức giận đập mạnh vào thân cây cổ thụ trước mặt, ngài điên cuồng tới mức tìm cả trên cây. Ngài đã tổn hao quá nhiều chân khí! Nếu không tìm được người phụ nữ này, e là người chết trước sẽ là ngài.

Người phụ nữ chẳng khác đầu heo này rốt cuộc chết ở phương nào rồi? Chết tiết! Nếu để ngài bắt được, nhất định ngài sẽ mắng cho nàng một trận nên thân. Sau đó sẽ nhốt nàng một mình trong thạch thất, bắt quay mặt vào tường tự hối.

Nhưng sau đó, ngài tự nhủ phải thật bình tĩnh. Đầm nước, nhất định là ở nơi đấy! Hình ảnh đầm nước vừa hiện lên trong đầu, ngài đã bay đi bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Từ xa, ngài đã thấy một phụ nữ, y phục xộc xệch đang nằm trên đất, không ngừng khỏa nước lạnh lên mặt, không cần nghĩ nhiều ngài biết đó chính là con heo ngọc ngà chết tiết của ngài. Heo, loài động vật mà nàng yêu thích nhất! Thật sự lúc này không thể tìm được từ nào xác thực với hình ảnh của nàng hơn nữa.

“Hả? Ha ha... tại sao ta vừa nhìn thấy ngài là cảm thấy hưng phấn nhỉ? Ha ha... ha ha...”

Nhìn thấy nàng nhào lên thân người mình, hai má đỏ bừng bừng một cách dị thường do được tính phát tác, thể mà nàng vẫn còn ngơ nghe nói với ngài câu đó, Thượng Quan Tầm cảm thấy vừa tức giận lại vừa buồn

cười. Ngài nói: “Cô đúng là người phụ nữ còn ngốc nghếch hơn cả heo, hưng phần là bình thường, nếu cô không hưng phần thì mới gọi là quái dị.”

Ngài bước lại gần, hai tay vừa chạm vào người nàng, định đỡ nàng đứng dậy thì đã bị nàng đẩy mạnh ra.

“Câu nói vừa nãy của ngài là có ý gì hả?” Nụ cười đã tắt trên khuôn mặt nàng.

“Lại đây, mau dùng thuốc giải đi, uống xong là cô sẽ khỏi thôi!” Ngài không muốn lãng phí thời gian nói với nàng những điều không liên quan.

Khi định nắm tay nàng lần nữa, hai tay nàng đã ôm chặt lấy cổ ngài, y phục trên người cũng rơi xuống quá nửa, phần tóc ướt xòa trên ngực ngài. Nàng đột nhiên đưa mặt áp lại gần, nhìn ngài bằng đôi mắt mơ màng, say đắm, khe cau hai đầu mày, rồi nhẹ nhàng thốt ra một câu: “Thuốc giải? Ta thật sự trúng độc rồi sao?”

Đối diện với bộ dạng gợi cảm khiến người ta khó lòng cưỡng lại của nàng, ngài hít một hơi thật sâu. May mà, thần trí của nàng vẫn còn khá tỉnh táo, nên ngài liền thực thà cho nàng biết: “Cô không bị trúng độc mà chỉ là uống nhầm một loại xuân dược có tên là Cực lạc tán.”

Ngài vừa dứt lời, nàng lại cọ mặt vào ngực ngài, vào lúc ngài vừa cúi đầu xuống định xem thì miệng đã bị nàng chặn lại. Ngài chưa từng nghĩ tới có một ngày bản thân lại bị chặn miệng theo kiểu này.

Ngài cảm thấy cơ thể mình không thoải mái lắm! Á, đau quá! Người phụ nữ này không ngờ lại dám cắn mạnh vào bờ môi ngài!

Sau đó, nàng lại đẩy ngài ra, hung dữ chỉ thẳng vào mặt ngài rồi hỏi: “Nói mau, ngài đã từng đến kĩ viện chưa? Đã lên giường cùng mấy người phụ nữ rồi?”

Thông thường, khi một người đàn ông bị hỏi câu này, sắc mặt sẽ nhanh chóng biến đổi, khó chịu vô cùng và ngài tin sắc mặt mình cũng đã đưa ra đáp án tuyệt nhất. Đây vốn là chuyện mà một người phụ nữ thường làm khi thẩm vấn người đàn ông của mình xem có lăng nhăng bên ngoài hay không.

Ngài ca chặt đôi mày, suy nghĩ cặn kẽ hai vấn đề nàng hỏi. Câu Lan Viện? Đó chính là nơi mà Hoa Quỷ thường xuyên ghé thăm, thậm chí còn lưu luyến không rời. Và vấn đề thứ hai đã lên giường cùng mấy người phụ nữ rồi? Nghe xem, đến câu hỏi nàng bật ra lúc nào cũng khác biệt với những người phụ nữ khác. Những câu hỏi kiểu này, làm sao một người phụ nữ hiền thực có thể thốt ra được chứ? Nàng coi ngài là loại người gì vậy?

Ngài cốc mạnh một cái lên trán nàng, đưa lời nạt nộ: “Ăn nói linh tinh gì thế? Mau uống thuốc giải vào đi?”

“Ngài là đồ đầu heo!”

Ngài đang định đổ thuốc giải đưa cho nàng uống thì đầu ngài bỗng đau như búa bổ trước giọng nói thần sầu của nàng.

“Một câu hỏi đơn giản vậy mà ngài cũng phải suy nghĩ lâu thế hả? Ngài đúng là con heo chết tiệt!” Nàng lại thét lên, đưa lời mắng mỏ tiếp.

Lúc này thật không thích hợp để truy hỏi vấn đề này, lẽ nào nàng không biết sức khỏe, tính mạng của bản thân mới quan trọng hơn sao? Bắc giác, lửa giận tuông trào, ngài vừa nghĩ phải cho nàng một trận để chữa cái thói ghen tuông này, không ngờ ngay giây sau, nàng đã xông thẳng tới...

Ngài cũng không nghĩ rằng, có một ngày, mình lại nằm trên cành cây cổ thụ để thưởng thức phong cảnh xung quanh nhưng lại theo một phong thái hoàn toàn khác lạ. Ngài âu yếm nhìn tiểu yêu tinh trong lòng mình, rồi nhìn cây cổ thụ cao lớn trước mặt, thật sự không biết hàng ngày làm thế nào mà nàng leo lên đây được.

Nghí ngoáy nghịch lộn tóc mềm mại và sáng bóng của nàng trong tay, ngài đưa lên môi, mùi thơm dịu nhẹ, hoàn toàn khác mùi hương son phấn nồng nặc và mùi tinh dầu khó chịu của những người phụ nữ khác.

Nàng khe cử động, y phục rơi xuống, ngài giúp nàng chỉnh lại y phục, còn nàng cũng ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng ngài, ngủ ngon lành như một chú heo ngốc. Đáng yêu quá!

Thuốc giải mà Tiêu thúc đưa không dùng đến, bây giờ cũng chẳng biết rơi đâu mất rồi. Ngài đưa tay tìm ở cạnh cây cạnh bên, liền tóm được hai miếng vải kỳ quái, bất giác bật cười thành tiếng. Lúc vừa mới cởi áo ngoài của nàng, ngài đã vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy thứ đồ này. Lẽ nào, vì quá lâu rồi không động đến phụ nữ cho nên ngài chẳng biết được chiếc yếm của họ đã thay đổi kiểu dáng thành ra thế này? Còn có một thứ nữa, nói là quần lửng thì hơi ngắn quá, kiểu dáng thì kì quái, cái này rốt cuộc được mặc thế nào chứ?

Ngài đưa tay sờ cảm, cảm giác đau đớn dường như vẫn còn, cúi đầu xuống nhìn lồng ngực, vết răng còn in đậm. Hầy, đây chính là kiệt tác của tiểu yêu tinh nửa heo nửa cẩu đây mà! Ngài ôm nàng vào lòng chặt hơn trước, sau cùng vẫn là đã để cho nàng được toại nguyện.

Kể từ khi khiến nàng bị thương ở vườn mai, trong vô thức, ngài càng lúc càng thêm quan tâm đến nàng, đồng thời cũng có cảm tình với nàng nhiều hơn trước. Sau lần nói chuyện trong Li Hiên, ngài thật sự không muốn tin nàng chính là Hạ Chi Lạc, thế nhưng câu nói “tự lo lấy thân” mà ngài nói vào đêm tân hôn, lại khiến ngài không thể không thừa nhận sự thật trước mắt. Lần này, ngài đưa nàng tới Hoàng lăng cũng vì rất nhiều lí do, trong đó phần nhiều là vì muốn nàng thấu hiểu mọi thứ có liên quan đến ngài, và ngài biết cũng đã đến lúc hai người bắt đầu cuộc sống của phu thê thông thường rồi.

Hôm nay gặp đúng đêm trăng tròn, không biết mấy người Tiêu thúc có chống chọi nổi không?

Nàng lật người, mở đôi mắt mơ màng, nhẹ chớp vài lần. Ngài biết nàng đã tỉnh, liền bế nàng ngồi lên người mình, ghì chặt nàng vào lòng, bắt đầu kể cho nàng bí mật khủng khiếp của Hoàng lăng trong lời đồn thổi của mọi người.

Hai mươi năm trước, Tiêu thúc vì mẫu thân của ngài mà tiến vào Hoàng lăng. Ba năm trước, mẫu thân ngài trước khi qua đời đã dặn lại, cho dù thế nào ngài cũng phải tìm được Tiêu Li, nữ nhi duy nhất của Tiêu thúc, nếu không ngài sẽ chết mà không thể nhắm mắt được. Bởi vậy, từ thời điểm đó ngài bắt đầu điều tra, rồi phát hiện ra bí mật khủng khiếp của Hoàng lăng. Vốn dĩ, trước đây ngài nghĩ Hoàng lăng chính là thánh địa thờ cúng tổ tiên bao đời của mình, chỉ có những con cháu Hoàng thất phạm phải sai lầm mới bị nhốt vào đây để tự hối, không ngờ nó còn ẩn chứa một bí mật ghê tởm đến thế.

Không biết bắt đầu từ triều đại nào, bè lũ gian thần trong triều lấy lí do bảo vệ căn nguyên thiên thu vạn đại của Hoàng triều Kim Bích liền đưa ra ý tưởng đưa một đội binh sĩ tới đây canh giữ Long mạch tôn quý, và Long mạch ấy chính là Hoàng lăng sau này. Để phòng trừ những binh sĩ này có lòng phản kháng, chạy trốn hay kháng nghị, chúng liền thích lên trán họ chữ “Minh” và bắt họ phải uống thuốc độc. Hoa Quỷ đã từng chuẩn bị cho mấy Minh sĩ ở đây, đều có cùng kết luận rằng đây là thứ độc đã thất truyền từ rất lâu. Đó là Huyết Ảnh, thứ độc được lợi hại nhất dùng để khống chế con người. Huyết Ảnh... Huyết dẫn, đây vốn là thứ cực độc phải dùng máu người làm thuốc dẫn thì mới có thể điều chế ra, mỗi năm vào khoảng thời gian họ đang ở đây, những Minh sĩ này sẽ bị độc được phát tác, mỗi lần kéo dài ba ngày liền. Minh sĩ trúng độc toàn thân sẽ phát ngứa, ngày thứ nhất trên mặt bắt đầu nổi lên vết mẩn màu đỏ, ngày thứ hai lan ra toàn thân, nếu đến ngày thứ ba vẫn không có thuốc giải, sang ngày thứ tư, dịch độc sẽ trào ra khỏi vết mẩn, chết một cách đau đớn. Còn thuốc giải mỗi năm sẽ phải đổi lại bằng một sinh mạng mới, một tính mạng mới được mười năm, hai tính mạng mới được hai mươi năm, ba tính mạng mới đổi được ba mươi năm. Đây chính là chiêu thứ hai của bè lũ gian thần trong triều. Bởi vì bất quá nhiều tráng đinh đi làm Minh sĩ, thế nên khó tránh khỏi dị nghị từ bách tính, đảo loạn triều cương, giang sơn của Hoàng triều Kim Bích có ngày không giữ lại được, vì vậy, họ liền nghĩ ra việc để cho chính con cháu đời sau của những Minh sĩ này tiếp tục thủ giữ Hoàng lăng.

Đương nhiên, kịch độc Huyết Ảnh cũng sẽ di truyền sang đời sau theo quan hệ huyết thống, vì vậy ngày nào còn chưa tìm được thứ máu làm thuốc dẫn, các Minh sĩ đành phải đời đời tử thủ ở Hoàng lăng này. Nếu sinh ra con trai thì phải làm Minh sĩ, sinh con gái thì sẽ trở thành công cụ sinh ra các Minh sĩ đời sau. Rốt cuộc vẫn cứ phải chết mà thôi. Cho dù là Minh sĩ hay những người phụ nữ đáng thương kia, một khi đã tiến vào Hoàng lăng thì chẳng còn cách nào thoát ra được, trừ khi họ chết đi.

“Sao vậy?” Thượng Quan Tầm thấy nàng đột nhiên rời khỏi thân mình, ngồi dậy, hai tay ôm lồng ngực, không ngừng ho khan.

Ngài khẽ cau mày, bắn khoắn tự hỏi, làm gì có ai vừa mới “làm” xong mà đã có thai rồi chứ?

Nhìn dáng vẻ vô cùng khổ sở của nàng, ngài biết nàng cảm thấy không khỏe, vội kéo nàng vào lòng, bồng

nghe thấy nàng nói một câu khó hiểu: “Ta buồn nôn, thật sự muốn nôn, ghê tởm quá đi mất! Hừm... Mấy người họ Thượng Quan nhà chàng đúng là biến thái quá thể! Không ngờ dám làm những chuyện tuyệt tử tuyệt tôn như vậy. Nếu có thể tìm ra mộ phần của đám gian thần kia, ta nhất định phải sai người đào hết lên, rồi lôi bọn chúng ra, tìm đám người biến thái hơn “làm thịt” thân thể bọn chúng. À! Không đúng, nên nói là “làm thịt” đồng xương tàn của bọn chúng mới phải.

Biến thái? Tuyệt tử tuyệt tôn? Ngài không hiểu, Doãn, Khiêm và ngài đến giờ vẫn chưa có con cháu nối dõi mà. “Làm thịt” thì thể, xương cốt? Cái này thì ngài hiểu. Người phụ nữ này sao suốt ngày chỉ nghĩ đến những chuyện kì quái, còn nghĩ ra những cách thức trừng phạt ghê rợn thế chứ?

Ngài đưa tay búng mạnh vào má nàng, nàng lập tức làm bộ hung dữ, thét lớn: “Chàng còn dám làm đau đầu, đau má hoặc bất cứ chỗ nào trên cơ thể ta một lần nữa, ta sẽ cắn ngài thật đấy!”

“Ha ha, đúng là một chú chó nhỏ đáng yêu!” Thượng Quan Tầm bật cười thích thú.

“Cười cái gì chứ?”

“Ày da!” Còn chưa kịp trả lời, ngài đã bị nàng cắn cho một phát rất mạnh. Hoa Quỷ nói nàng là mụ mẩu dạ xoa, thật không sai chút nào! Ngài bị nàng chọc cho tức chết được mất. Cứ động một tí là nàng lại có những suy nghĩ kì quái, sau này phải tìm cơ hội chỉnh đốn nàng mới được.

Bỗng nhiên, nàng vỗ tay rồi vui vẻ lên tiếng: “Ta biết rồi nhé, chàng đang truy tìm đào phạm, tự ý thả người, tới đây tự hỏi chứ gì? Tất cả đều là âm mưu mà ngài dựng lên phải không? Bởi vì ngài muốn tới Hoàng lăng này, nên đã làm cho mọi thứ thành ra như đang thuận theo lí tự nhiên, có đúng không?”

Ngài mỉm cười với nàng thay cho lời tán thưởng. “Quả là thông minh!”

Nhưng điều bất ngờ sau đó chính là ngài không còn nhìn thấy nụ cười đắc ý của nàng nữa, mà thay vào đó là khuôn mặt xám xịt, đôi mắt tràn đầy nộ khí liếc về phía mình, sau đó bàn tay xinh xắn kia vỗ mạnh lên người ngài một phát. Hừm, người phụ nữ này tại sao luôn thích giải quyết vấn đề bằng vũ lực vậy chứ?

“Nói mau, sao ngài lại lừa ta đi tìm Hoa Thanh Thần lấy thuốc Khiên hồn quy?”

Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi! Thế nên tuyệt đối không nên coi thường phụ nữ! Bọn họ vốn là những sinh vật cực kì hẹp hòi, chỉ một chuyện nhỏ nhưng lại thù lâu nhớ dai, tưởng rằng họ đã quên vậy mà vào một ngày đẹp trời nào đó lại tìm đến tính sổ. Thực ra, lần đó ngài đơn giản chỉ muốn chọc ghẹo nàng và Hoa Quỷ thôi. Nói cho cùng thì khoảng thời gian đó, chuyện Minh sĩ Hoàng lăng, chuyện của Nhược Lan, cùng chuyện của Huyền Vũ đã khiến ngài vô cùng phiền lòng. Khiên hồn quy, ngài không cần nàng nhất thiết phải lấy từ chỗ của Hoa Quỷ, tự ngài trực tiếp đến lấy cũng được, nhưng ngài muốn nàng đấu trí cùng Hoa Quỷ một phen, xem ai tà giáo hơn thôi.

Vừa hay, Hoa Quỷ vốn tự nhận là kẻ “nguyên chết dưới gốc mẫu đơn, dù làm quỷ cũng phong lưu” đến nhờ ngài giải quyết chuyện ban hôn. Không phải ngài định kiến, nhưng Hoa Quỷ sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay của phụ nữ. Nếu đã không sợ chết mà tìm đến chỗ ngài, vậy ngài cũng chẳng có lí gì từ chối cả. Dù sao cũng đang có chuyện cần, ai giúp thì có gì quan trọng chứ? Vừa hay ngài lại đang có nhiều rắc rối muộn phiền khác, nếu có kịch hay để xem, sao chẳng lấy đó mà giải sầu. Và màn đối đầu giữa nàng và Hoa Quỷ thật sự đã giúp ngài giải sầu hiệu quả.

Ngài bắt giác bật cười sảng khoái, câu hỏi con heo qua cầu đó quá tuyệt!

“Nàng sẽ nhanh chóng biết được thôi. Biết được lời giải sớm quá sẽ chẳng còn thú vị nữa.” Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng ngài không muốn nàng biết ngài đã cố tình bợn cợt hai người bọn họ.

Nghĩ đến việc nàng khỏe hơn hẳn những người phụ nữ bình thường khác, động thủ không những nặng mà còn độc, ngài liền tính đến việc sau này dạy nàng một số công phu cơ bản, ngộ nhờ có chuyện gì cần kíp, ngài không có ở đó, nàng cũng có thể tự mình ứng phó được.

“Không nói thì thôi!” Nghe ngữ khí bất cần đó của nàng, ngài nghĩ nàng đã không còn hiếu kì nữa, ai ngờ lát sau nàng lại đưa ra một loạt các câu hỏi khác.

“À đúng rồi, chuyện hai hôm trước rốt cuộc là thế nào? Cột nước xoáy đó có phải do chàng gây ra không? Tại sao chàng lại chui lên từ dưới nước, lại còn ở trần thân trên, rồi thổ nhiều máu đến thế?”

Không nhắc tới thì thôi, vừa hỏi đến, ngài lại thấy cực kì đau lòng, người phụ nữ này thật có bản lĩnh! E là cả đời này ngài cũng chẳng thể nào luyện nổi tầng thứ chín của Hỏa tương cứu chuyển thần công, máu huyết toàn thân nóng rực, cần phải ở trần thân trên để nội khí giảm nhiệt, nếu không, nhiệt lượng tích tụ bên trong quá nhiều sẽ dễ bị trào máu mà chết. Nước ở trong đầm lạnh, đương nhiên thích hợp nhất để tu luyện thứ thần công này.

Hôm đó, đúng lúc ngài đang tập trung tu luyện, liền nghe thấy tiếng hét thảm thương của người phụ nữ này. Ngài vốn cho rằng đã xảy ra chuyện gì, thật không ngờ khi mở mắt liền nhìn thấy nàng cởi hết y phục ở thân trên đang thản nhiên nằm trên một hòn đá. Trong người nhiệt lượng đã phùng phùng, lúc này lại chịu thêm kích thích về thị giác, ngài có thể không thổ huyết sao? Không bị tẩu hỏa nhập ma coi như là quá may mắn rồi!

“Sao chàng đỏ mặt vậy?” Nàng tò mò hỏi.

“...” “Chàng đừng nói với ta rằng, hôm đó vì nhìn thấy ta cởi hết y phục, chàng nổi ý gian tà nên mới xảy ra những chuyện sau đó đấy?”

“...”

“Mặt vẫn đỏ, lẽ nào đã bị ta nói trúng? Chàng đúng là đồ háo sắc!”

Nàng còn chưa kịp nói hết, ngài đã dùng cách nhanh nhất để phong kín cái miệng đáng ghét đó lại. Người phụ nữ này ồn ào quá, chẳng im lặng được giây phút nào. Có lẽ sau này ngài phải dùng cách này nhiều hơn mới được, cảm giác cũng không đến nỗi tệ lắm! Có điều, bộ râu này có phần vướng víu, không hiểu sao nàng cứ thích cải dạng nam trang như thế chứ?

Mặt trời dần lặn, tiếng gào thét đau đớn của đám Minh sĩ bắt đầu vang lên, chất độc huyết ảnh phát tác gây ra những cơn đau đớn khôn lường, không phải cứ dùng thuốc giải là có thể làm tan được, thậm chí thứ thuốc này còn dày vò bọn họ suốt đêm. Cách duy nhất là vận công giúp thuốc giải trong người họ nhanh chóng phát huy tác dụng. Thượng Quan Tầm không đưa nàng vào Hoàng lăng. Ngài lo nàng một mình ở trong thạch thất sẽ sợ hãi, nên tạm thời cho nàng ở lại Tử Mộc Trúc. Sau khi sắp xếp chỗ ở cho nàng đau vào đấy, ngài liền tới Xích Mộc Trúc tìm Tiêu thúc, một mình người đang vận công cứu nhiều Minh sĩ như vậy, không biết có chịu đựng nổi không.

Đêm nay trăng tròn, gió thổi vi vu, cành cây không ngừng đu đưa trong gió, từng dòng khí lưu chuyển động bất thường, không bình thường chút nào.

Bỗng nhiên, một bóng cây biến thành hai bóng người bay thẳng về phía ngài. Thượng Quan Tầm lập tức hét lớn: “Bọn Tinh Túc Môn các người đúng là khiến người ta phải bội phục, sau khi nhận được nhiệm vụ, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng nhất định phải hoàn thành. Tinh Túc Môn chỉ có nữ sát thủ thôi sao? Từ xưa đến nay ta không bao giờ đánh phụ nữ, nếu không muốn chết thì mau rút đi!” Ban ngày mới trà trộn vào Hoàng lăng, đến tối mới hành sự, tốc độ của Tinh Túc Môn quả nhiên khiến cho người khác phải khâm phục.

“Nói ít thôi, tiếp chiêu!” Hai người phụ nữ lộn người, đâm thẳng mũi kiếm về phía ngài, chiêu nào cũng là chiêu chí mạng.

Sau khi tiếp mấy chiêu, ngài chẳng còn tâm trạng kéo dài trận chiến liền đề khí xoay người, dùng tay đập mạnh vào sau gáy một người. Người này phản ứng rất nhanh, vung kiếm về phía ngài, thế nhưng công phu của người này vẫn còn non yếu, không nhận ra đó chỉ là chiêu giả của ngài. Nhanh như cắt, ngài giáng một trảo vào vai trái khiến người này đau đớn lùi lại mấy bước rồi lập tức ẩn thân.

Kiểm pháp của người còn lại càng lợi hại hơn. Trong võ công, có nhiều chiêu chỉ dùng với mục đích dụ địch, thế phòng thủ trong đó vô cùng vững chắc, có thể tiến cũng có thể lùi. Ngài liền dụ kẻ đó xuất kiếm, dĩ thủ vi công[1], nhân cơ hội đoạt luôn thanh kiếm, rồi nhanh như chớp tấn công ngược lại. Kẻ đó không tránh kịp, bất cẩn bị ngài tấn công vào trước ngực, nhất thời xấu hổ liền liều mạng xông tới. Ngài vừa rồi vì tránh thế kiếm, liền phẩy ám khí trong cánh tay áo còn lại ra nên mới trúng ngực của người này. Đúng là tạo nghiệt! Xem ra ngài đã bị tiểu yêu tinh kia làm hư mất rồi! Kẻ đó sau khi trúng ám khí của ngài cũng nhanh chóng biến mất. Sáng mai, ngài nhất định phải đi rà soát lại nơi đây một lượt mới được.

[1] Dĩ thủ vi công: Lấy (phòng) thủ làm (tấn) công.

Vừa tổng khứ đi được hai người thì lại dụ đến một người khác, từ sát khí mà hấn tỏa ra, ngài có thể cảm nhận đây không phải là một sát thủ tầm thường. Người này theo sát phía sau ngài, chưa hề có ý định lộ diện đối đầu. Lúc đi tới Thanh Mộc Trúc, ngài mới dừng lại, không tiến lên trước cũng chẳng quay ra sau, lên tiếng: “Mau ra đi!”

“Mới vậy mà đã giải quyết xong hai sát thủ của ta, xem ra bọn chúng chắc chắn phải chịu hình phạt thích đáng rồi!” Giọng của tên sát thủ này nghe già nua nhưng mạnh mẽ, hiển nhiên đã dùng thuật biến thanh tuyệt hảo.

Thượng Quan Tầm quay lại nhìn người vừa xuất đầu lộ diện. Hấn có thân hình cao lớn, trên khuôn mặt đeo một chiếc mặt nạ. Ngài không ngờ kẻ chủ mưu đứng sau chỉ thị đám sát thủ kia lại ra mặt nhanh như vậy.

“Thật có lỗi quá, không ngờ chủ nhân của Tinh Túc Môn lại đích thân chạy đến một nơi xa xôi hẻo lánh thế này để tìm ta!” Thượng Quan Tầm cất tiếng.

“Ha ha, ha ha, khách khí quá! Thụy Vương gia đã hảo tâm thu nhận Thất Túc của ta gần hai năm nay rồi, lo ăn lo ở, cũng chẳng tính toán gì với ta, sao ta lại dám chê đường xa xôi chứ? Thất Túc đâu rồi? Lâu lắm rồi không gặp nó, ta nhớ nó quá!”

Môn chủ của Tinh Túc Môn trực tiếp tới khiến Thượng Quan Tầm nâng cao phòng bị.

“Môn chủ lần này tới đây chắc không chỉ để hàn huyên chuyện cũ cùng Nhược Lan chứ? Có gì xin cứ nói thẳng, mọi người đều thông minh cả mà.” Những lời nói khách khí, sáo rỗng đó tốt nhất là nên dẹp hết đi, Thượng Quan Tầm thầm nghĩ.

“Thụy Vương gia quả nhiên là người hiểu chuyện, vậy ta cũng không khách khí nữa. Ta có thể không đòi Thất Túc lại, nó ở đây cùng ngài hay ở bên cạnh Bắc Đường Ngạo cũng xong, đối với ta không hề quan trọng, Điều quan trọng chính là đá Huyền Vũ, ta nhất định phải có nó bằng được.”

Quả nhiên hấn tới đây là vì đá Huyền Vũ.

“Ha ha, Tinh Túc Môn hình như rất giỏi dùng mĩ nhân kế, tác phong hành sự của Tinh Túc môn chủ cũng khác người thường. Thứ đồ đó vốn dĩ không phải của ngài, tại sao môn chủ lại nói nhất định phải có được chứ?” Năm đó, Thượng Quan Tầm vô tình cứu được Nhược Lan, thực không ngờ Nhược Lan lại chính là nguồn họa gây ra cuộc phân tranh này.

Mĩ nhân kế, chiêu thức lợi hại nhất trong thuật dùng binh. Anh hùng khó qua ải mĩ nhân, từ nội loạn trong nước Huyền Vũ cho đến việc đối đầu giữa hai nước, mãi mãi chẳng thể xem nhẹ vai trò của người phụ nữ. Còn môn chủ Tinh Túc Môn trước mắt lại càng không đơn giản, thân phận hấn kì bí, khó đoán, liệu có phải là người ấy?

“Nghiêm trọng quá rồi! Mĩ nhân kế không phải chẳng có chút tác dụng gì với ngài sao? Đá Huyền Vũ, ngài nhất quyết phải có nó. Vậy giữa chúng ta không còn chuyện gì để nói nữa.”

Hoàn toàn nằm trong dự liệu, sau cùng họ vẫn phải nói chuyện với nhau bằng chiêu thức.

Kiểm pháp của môn chủ Tinh Túc Môn giỏi hơn tưởng tượng của Thượng Quan Tầm rất nhiều. Kiểm chiêu phong phú, kiếm quang lóe sáng, hướng đi tứ phía. Không biết đã giao chiến bao lâu rồi, cây tiêu trong tay Thượng Quan Tầm chẳng thể nào chống đỡ được thêm nữa, ngài liên tục lui lại phía sau.

“Sao thế? Đến lúc này rồi mà vẫn không nỡ dùng Sí diễm chương sao? Vậy thì ta không khách khí nữa.” Môn chủ Tinh Túc Môn dứt lời liền thi triển tuyệt chiêu Tư Thần Kiếm, chiêu thức cũng tinh diệu, liên hồi hơn trước.

Đối mặt với kẻ địch mạnh, Thượng Quan Tầm không thể không dùng Sí diễm chương, thế nhưng nội thương trước đó còn chưa lành, lực đạo tung ra chỉ bằng một phần ba mọi khi. Môn chủ Tinh Túc Môn dùng võ kiếm bên tay trái đập mạnh vào Thượng Quan Tầm khiến cả người ngài loạng choạng lui về phía sau. Thân mang nội thương không thể nào chống chọi thêm được nữa. Ngài quy xuống, ôm ngực, miệng trào ra một ngụm máu tươi. Chỉ trong khoảnh khắc, lưỡi kiếm của môn chủ Tinh Túc Môn đã kề sát bên cổ ngài.

40. Chương 40: “anh Hùng” Cứu “mĩ Nhân”

Nghe tiếng kêu thảm thiết, tôi sợ đến mức tóc gáy dựng hết cả lên. Không thể nào chịu nổi, thật sự không tài nào chịu nổi nữa. Tên khốn nào đã nghĩ ra cách giày vò con người ta như thế này chứ? Thực đúng là không bằng loại cầm thú, bại hoại, vô nhân tính! Mong là Thượng Quan Tầm có thể nhanh chóng tìm thấy máu Phượng Hoàng. Chàng nói, năm đó những kẻ hạ độc đã chết, nên việc tìm được máu Phượng Hoàng là điều không thể. Nghe nói, máu Phượng Hoàng là máu của một tộc người có tên gọi là Phượng Hoàng, có thể dùng để trị bách bệnh. Nếu tìm được máu Phượng Hoàng làm thuốc dẫn, những Minh sĩ này sẽ được cứu sống.

Quan thế âm Bồ Tát đại từ đại bi, phật tổ Như Lai pháp lực vô biên, đức mẹ Maria, đức chúa Jesus, cầu xin các người hãy thương xót đám Minh sĩ mà giam bó sự đau đớn cho bọn họ!

Bây giờ đang là trung tuần tháng năm, thời tiết nóng nực. tôi không sao ngủ nổi khi toàn thân đang cuộn chần bông thế này? Không biết Tầm với Tiêu tướng quân thế nào rồi? Hay, thì ra cảm giác nhớ nhung da diết một người là như thế này đây!

Nhớ lại cảnh tượng trên cây lúc chiều, tôi phấn khích tưởng chừng muốn thét lên thật lớn, ha ha, cuối cùng tôi đã đạt được ước nguyện. Người đàn ông đáng ghét đó lại còn gượng gạo nói với tôi rằng, cho phép tôi sau này gọi chàng là “Tầm”. Cái tên đó không biết đã bị bao người phụ nữ gọi đến phát ớn rồi! Tôi còn lâu mới thêm nhé! Sau một hồi thỏa thuận, bản cô nương miễn cưỡng gọi chàng là “Thượng Quan”, dù chỉ ít hơn một chữ so với cái tên “Thượng Quan Tầm”, nhưng nghe thân thiết hơn nhiều. Ít nhất cũng chỉ có mình tôi gọi chàng như vậy, hi hi!

Nằm trên giường, tôi hết ôm chăn bông lại lật tung chăn ra, trong tâm trí cứ liên tục hiện lên cảnh tượng hồi chiều. Tôi vừa nghĩ, vừa mỉm cười ngốc nghếch.

Hả, có người? Nhìn bóng người lao nhanh qua cửa sổ, cứ tưởng Tầm đã quay trở lại, tôi liền phấn chấn nhảy ra ngoài mở cửa, nhưng rốt cuộc chẳng thấy ai cả. Lẽ nào tôi bị hoa mắt? Lúc này rõ ràng tôi nhìn thấy có một bóng người in trên cửa sổ mà.

Thử nghĩ xem, trong đêm trăng đen gió mát, à không, phải nói là trong đêm trăng thanh gió mát, xuất hiện cảnh tượng này. Vốn dĩ tôi đã quá hoảng sợ trước tiếng kêu la thảm thiết của mấy Minh sĩ kia, giờ lại thêm bóng người thoắt ẩn thoắt hiện in trên cửa sổ, lòng tôi hoảng hốt vô cùng. Tôi quyết định, không thể nào cứ ngồi chịu đựng nỗi hoảng sợ và nhung nhớ ở đây thêm nữa, chỉ bằng mạo hiểm đi tìm Tầm còn hơn.

Dưới ánh trăng, tôi tiến thẳng về phía Xích Mộc Trúc, chạy được vài bước lại quay đầu nhìn, tôi có cảm giác như phía sau đang có quỷ đuổi theo mình vậy.

Lúc sắp đến Thanh Mộc Trúc, tôi nghe thấy tiếng Tầm, thật quá tốt! Tôi đang định xông qua đó, đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói già nua truyền tới, có nhắc gì đó về đá Huyền Vũ, rồi Tầm còn nhắc tới Nhược Lan. Đúng rồi, lần trước Tầm có nói tôi sắp được gặp Nhược Lan, tại sao đến tận lúc này vẫn chưa được gặp chứ? Hơn nữa, vị môn chủ Tinh Túc Môn với giọng nói già nua cứ liên tục gọi Nhược Lan là Thất Túc. Lại còn Bắc Đường Ngạo, chẳng hiểu là vị thần tiên phương nào, tại sao lại liên quan đến Nhược Lan?

Tôi ở cách chỗ bọn họ quá xa, nhưng vẫn có thể nghe thấy rất rõ đoạn nói chuyện giữa hai người. Để an toàn, tôi lặng lẽ tìm một gốc cổ thụ to, trốn gọn sau đó. Nếu môn chủ Tinh Túc Môn đó không phải là người tốt, tôi mạo muội xông ra chỉ gây ra phiền phức và tăng thêm gánh nặng cho Tầm, chỉ bằng trốn ở đây nghe xem bọn họ nói những gì, sau đó thì tùy cơ hành động. Dù gì chỗ này cũng là Hoàng lăng, là địa bàn của chúng tôi, lão đầu đó chắc cũng không dám ngạo mạn quá đáng.

Đứng sau gốc cây, tôi hiếu kì muốn nhìn xem môn chủ Tinh Túc Môn đó đáng vẻ thế nào, liền thò đầu ra ngó. Tôi chỉ thấy vị môn chủ đó thân hình cao lớn tương đương Tầm, tỉ lệ giữa các bộ phận trên cơ thể cũng rất hợp lí. Tôi khê nhưn mày, thật không ngờ ở thời đại này, ngay cả người già cũng có thân hình quyến rũ như vậy. Không biết khuôn mặt có đẹp trai, quyến rũ như Hạ Trọng Đường hay không?

Khi khuôn mặt của ông ta khẽ quay nghiêng về phía mình, “mẹ ơi!” trái tim tôi suýt nữa ngừng đập. Chiếc mặt nạ xấu xí đó, bắt gặp vào giữa ban ngày cũng có thể khiến người ta sợ chết khiếp chứ đừng nói là giữa đêm trăng đáng sợ thế này. Tôi không biết dùng từ ngữ nào để tả, thứ có thể nghĩ đến chính là chiếc mặt nạ của Hoàng Lão Tà trong bộ phim “Anh hùng xạ điêu” mà thôi. Nhưng nhìn xem, chiếc mặt nạ xanh vàng của lão quái này còn kinh khủng hơn cả mặt nạ của Hoàng Lão Tà.

Type bởi Tiểu Song @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Ngài nói ta giỏi sử dụng mỹ nhân kế, ngài cũng chẳng quang minh lỗi lạc hơn ta là bao, chẳng phải cũng sở trường dùng nam nhân kế hay sao?” Lão đầu đưa lời khích bác.

“Ta không hiểu ngài đang nói gì!” Tầm thẳng thắn đáp.

“Tại sao Hoa Thanh Thần lại đến nước Thanh Long, ta nghĩ chắc ngài hiểu rõ.” Lão đầu nói tiếp.

Hoa Quỷ đã tới nước Thanh Long? Hẳn đi từ lúc nào chứ? Tại sao tôi lại không biết gì vậy? Nước Thanh Long chẳng phải chính là nữ nhi quốc mà mọi người vẫn đồn thổi, nơi mỹ nhân hội tụ sao? Tên tiểu tử đó đến nữ nhi quốc, chẳng phải là được món hời lớn?

“Hắn chỉ tuân theo Thánh lệnh sang trị bệnh cho nữ vương nước Thanh Long mà thôi.” Tầm đáp.

“Ha ha... ha ha... trị bệnh? Hẳn bây giờ có khác gì Thất Túc năm xưa chứ? Ha ha... ha ha... Thượng Quan Tầm, ngài quả vô cùng lợi hại, Tinh Túc Môn khổng chế con người bằng cách dùng thuốc, còn ngài thì sao? Ngay cả bạn bè cũng dùng làm mồi nhử, tại hạ thật hổ thẹn không sánh bằng. Bội phục, bội phục!” Giọng cười già nua của người này khiến tôi thấy ớn lạnh toàn thân.

“Các hạ muốn nói thế nào cũng được! Lần này các hạ tới đây chỉ vì muốn nói những chuyện này thôi sao?”

Tầm thật sự lợi dụng Hoa Thanh Thần sao? Tôi không thể tin điều này được.

“Xem ra “chí không hợp nửa câu cũng thừa”, nhưng thật không ngờ có người lại dùng đến cả đá Chu Tước để đánh đổi tính mạng ngài. Tại hạ đã nhận đương nhiên phải hoàn thành, cũng chẳng cần khách khí nhiều hơn nữa.” Lão đầu nói.

“Đá Chu Tước? Vậy thì chẳng phải đã đánh giá ta quá thấp rồi? Tính mạng của Thượng Quan Tầm ta chẳng lẽ không bằng một hòn đá vớ vẩn đó?” Tầm đưa lời mỉa mai.

“Ha ha... ha ha... hòn đá vớ vẩn? Không phải ngài cũng đang tranh cướp đấy ư? Thôi bỏ đi, dù gì đá Thanh Long và Bạch Hổ cũng sắp đến tay ta rồi. Sau khi giết chết ngài, ta sẽ thu lại đá Huyền Vũ luôn một thể.” Lão đầu ngưng lại đôi chút rồi thét lớn: “Thượng Quan Tầm, tiếp chiêu đi!” Lời vừa dứt, hắn liền rút thanh kiếm mềm từ thắt lưng ra, phi thẳng về phía Tầm.

Chết rồi! Hai người họ bắt đầu khai chiến, không ngờ cái miệng quạ của tôi lại đoán trúng thế này! Tôi mở to mắt theo dõi trận chiến trước mặt, Tầm hình như bị thương rất nặng, không biết có thể tiếp được mấy chiêu của lão đầu kia nữa?

Dần dần, tôi thấy rất rõ thương thế của Tầm. Phải làm sao đây? Phải làm thế nào mới được chứ? Đi tìm cứu viện, nhưng tôi biết đi đâu đây? Đám Minh sĩ kia đều đang trong thời kì phát tác kịch độc, muốn tìm người trợ thủ thật quá khó! Hầy, lão đầu xấu xa này hẳn là có ý chọn tối nay đến tập kích đây mà! Thôi đành vậy, chị đây phải lừa hắn một phen mới được!

Tôi vội vã quay về chỗ ở, tìm chiếc súng cao su hôm trước nhờ người làm hộ, lại tìm thêm mấy con tôm mà đám Minh sĩ vừa bắt về hồi sáng. Đám tôm này còn sống, thật tốt quá! Thứ tôi cần chính là những con tôm còn sống như thế này. Nghĩ vậy, tôi liền nhặt đại mấy con rồi nhanh chóng quay lại chỗ Tầm đang chiến đấu.

Á, chết tiệt! Tầm vừa quy xuống, lại còn thổ huyết nữa.

“Người đang bị thương sao? Thảo nào chẳng thể đỡ nổi mấy chiêu đơn giản của ta. Thật sự khiến người ta phải thất vọng!” Lão đầu đáng chém nghìn đao đó lại dám dùng lưỡi kiếm đập vào cằm Tầm trong khi miệng thốt ra mấy lời khinh miệt đó. “Ha ha, khuôn mặt tuần tú này của ngài đích thực khiến người ta mê

mắn! Vị ở Hiệt Hương Các kia không giống với ngài cho lắm, hoặc có lẽ thực tâm ta vẫn thích ngài hơn một chút!”

Lão đầu đáng chết! Không ngờ lão ta già rồi mà còn dám chọc nghêu người đàn ông của tôi, phải cho hắn nếm mùi bị tôm kẹp mới được! Như vậy mới thỏa mỗi hận trong lòng chị đây! Các bảo bối tôm đáng yêu, vào những lúc thế này các em đừng để chị phải thất vọng đấy nhé! Tôi vừa vội vã cho mấy chú tôm đó lên nả súng cao su thì nghe thấy Tầm cất lời mắng nhiếc: “Người đúng là tên biến thái!”

Được đó, Tầm, không ngờ chàng đã học được cách dùng hai chữ “biến thái”! Mắng rất hay!

Cuối cùng, khi đã chuẩn bị xong đạn tôm, tôi nhắm vào lão đầu đáng chém ngàn đao kia, lấy hết sức, kéo súng buồng tay, vèo một cái, con tôm bay lại phía đó...

Lão đầu ấy phản ứng rất nhanh, vừa thu kiếm lại, tay trái đã tóm được con tôm. Trời đất! Đừng nói là con tôm không kẹp trúng hắn đấy? Lẽ nào con tôm đó đã bị hắn bóp chết? Thôi bỏ đi, dù gì cũng lừa gạt, sống hay chết thì cũng như nhau thôi.

Rốt cuộc tôi vẫn phải hiện thân, tôi chạy lại đỡ Tầm đứng dậy, đồng thời nháy mắt ra hiệu để Tầm đừng lo lắng. Tầm mỉm cười đầy mê hoặc! Tốt rồi, còn biết mỉm cười tán tỉnh tôi, chứng tỏ Tầm đã không sao.

Tôi quay người, nhìn lão đầu đeo mặt nạ. Đối diện với chiếc mặt nạ kinh khủng ở khoảng cách gần, cổ họng tôi như bị thứ gì đó bóp nghẹt, nói không lên tiếng, thốt không ra lời. Sau cùng tôi hắng giọng lên tiếng: “Người có quyền giữ im lặng, nhưng đừng có hi vọng phản kháng, nếu không sẽ nhận lấy hậu quả không thể tưởng tượng được đâu! Tốt nhất đừng có động chạm linh tinh, kéo trách ta ác độc!”

Tôi không biết hắn đang nhìn tôi hay là Tầm, nhưng sau một hồi im lặng, tôi thấy bàn tay trái của hắn khẽ động, hắn vứt con tôm bị tôi dùng làm ám khí, giờ đã thành một đám bầy nhầy ra xa.

“Gì vậy? Mĩ nhân cứu anh hùng sao? Có tin ta sẽ giết luôn cả người không?” Rốt cuộc lão đầu đó cũng mở miệng, giọng nói này, mặt nạ kia, “ây da, mẹ ơi” đúng là một kiểu dày vò, chết mất thôi! Hắn đang lăm lăm chỉ mũi kiếm về phía tôi.

Tầm kéo tôi ra phía sau, tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt của Tầm giây phút đó vừa thâm sâu khó đoán, vừa trầm lặng chín chắn. Bỗng Tầm nắm lấy lưỡi kiếm của lão đầu kia, kéo mạnh về phía mình.

Tôi nhìn bàn tay đang tuôn máu xối xả của Tầm, hoang mang nói: “Lão đầu chết tiệt, người đừng quá đắc ý! Dung mạo xấu xí thì sao chứ? Cho dù khuôn mặt thật của người chẳng khác gì mặt khủng long thì đã sao? Tối nay người đeo mặt nạ tới đây dọa người đã là sai rồi. Mau xem lại bàn tay trái của mình đi, chỗ bị cắn có phải đã bắt đầu phát ngứa? Nếu đúng vậy thì xin chúc mừng người, người đã trúng Thiên hiết vạn độc thủ của ta. Loại độc này trong vòng một canh giờ sẽ không có bất cứ hiện tượng khác thường nào, nhưng trong một canh giờ đó nếu không được dùng thuốc giải, vậy thì cứ chờ đồng bọn đến thu xác người đi!”

“Người luyện độc công sao?” Lưỡi kiếm của lão đầu đó lại lao về phía trước một chút, Tầm cũng theo đó mà cau chặt đôi mày, máu càng tuôn ra không ngừng. Ánh mắt lão đầu đây vẻ nghi hoặc.

Đồ chết tiệt! Tôi lo lắng nhìn bàn tay bị thương của Tầm, chỉ muốn băng bó cho Tầm càng sớm càng tốt. Nghĩ vậy, tôi liền nghiêng rằng đánh cuộc một lần, lớn tiếng quát: “Đúng thế, thứ ta luyện chính là độc công tà phái, Thiên hiết vạn độc thủ, người chưa từng nghe qua đúng không? Tầm hiểu biết của người thật quá nông cạn rồi. Nói cho người biết, con bọ cạp độc đầu to đuôi nhỏ cực kì quái dị này chính là thứ ta dùng để luyện công hàng ngày. Nó đã hút máu ta, đương nhiên cũng sẽ đưa độc bọ cạp vào trong máu ta, sau khi hoàn thành một chu trình như vậy, nó sẽ chết đi, và ta lại đổi con bọ cạp mới để luyện tiếp. Thứ lúc này mà người tóm được chính là con thứ chín mươi chín, đã hút độc tố từ chín mươi tám con trước đó cùng với độc tố sẵn có trong người ta. Tốt nhất người đừng có chọc kiếm lên trước nữa, nếu không sẽ sớm gặp mặt Diêm Vương mà thôi! Ta sẽ không chịu trách nhiệm việc này đâu!”

“Xoạt!” một tiếng, thanh kiếm được thu lại.

Tôi nhanh chóng cầm lấy tay Tầm, trời ơi, đôi bàn tay ngọc ngà trắng trẻo đã bị hủy hoại đến độ này, tôi đau òng chết mất, lão đầu đáng chém ngàn đao, đâm ngàn giáo này!

“Ha ha... ha ha... thực đúng là càng lúc càng thú vị!” Lão đầu chết tiệt đeo mặt nạ quỷ nhìn tôi bật cười, lại quay sang nói với Tầm: “Thượng Quan Tầm, Thất Túc có thể cho ngươi, nhận nhiệm vụ rồi, ta cũng có thể không làm, thế nhưng ta không thể tổn công vô ích được...”

“Ngươi đừng nằm mơ nữa, điều đó hoàn toàn không thể!” Không để cho hắn nói hết, Tầm lập tức đưa lời phản bác.

“Đừng nói gì tuyệt đối quá! Tốt hết ngươi hãy trông chừng ả cho cẩn thận vào, đừng trách ta không nhắc nhở trước! Ồ, ta cũng nhất định phải đoạt cho bằng được!” Lão đầu nhìn Tầm, sau đó lại quay sang chỗ tôi, lấy một chiếc lọ đưa cho tôi rồi nói: “Thuốc giải, một đổi một.”

Tôi đón lấy bình thuốc: “Thuốc giải vừa bị ngươi vứt trên mặt đất đó. Chính con bọ cạp đó, ngươi hãy đem về xào cùng rau xanh, sau đó ăn hết đi!”

Lão đầu nhìn tôi một hồi lâu, sau cùng lại nói: “Tốt nhất đừng để ta biết ngươi đang lừa ta!” Nói xong, hắn dùng lưỡi kiếm chọc con tôm nạt bét kia lên, nhún người rồi biến mất trong đêm trăng.

Tôi và Tầm quay sang nhìn nhau, tôi bất giác muốn bật khóc thật lớn, may mà chàng không sao, may mà hai chúng tôi đều bình an vô sự! Tôi dùng vạt áo lau máu ở khóe miệng Tầm. Tầm im lặng, nắm chặt tay tôi.

“Lần sau gặp phải tình huống thế này, nàng hãy trốn đi thật xa đây!” Tầm cau chặt đôi mày, giọng nói trầm khàn vang lên, thái độ vô cùng nghiêm túc.

“Chàng đang lo lắng cho ta sao?” Tôi thở phào một tiếng rồi nói: “Chàng không phải là ta, tự nhiên sẽ không hiểu được suy nghĩ của ta, nếu như còn có lần sau, ta vẫn sẽ làm như vậy, nhưng sẽ đổi thành cách khác.”

“Hắn sẽ không giết ta đâu.”

“Ta biết rồi. Chàng hãy yên tâm, hắn muốn bắt ta thì đơn giản, nhưng muốn ta trở thành sát thủ dưới quyền của hắn thì khó, muốn bắt ta trở thành thê tử hoặc tình nhân của hắn lại càng khó hơn.” Tôi biết chắc chàng đang lo lắng điều gì, lời nói của lão đầu đó không giống như đang đầu cột chút nào. Muốn bắt tôi về để làm sát thủ thay Nhược Lan sao? Đùa chắc, hắn đã đề cao tôi quá rồi! Tôi đâu phải con rối, cho dù bị chuốc độc Huyết ảnh giống những Minh sĩ kia, cùng lắm là chết thôi! Hơn nữa tôi cũng không phải chưa từng chết lần nào, đối với một người đã từng chết, thử hỏi chết thêm lần nữa có gì đáng sợ chứ?

Tầm nhìn tôi, đột nhiên cong miệng mỉm cười rồi nói: “Nàng đã lừa hắn?”

“Nếu như lời nói của ta là thật thì sao?” Tôi nghiêm nghị nói.

Nụ cười trên mặt Tầm có phần gượng gạo, sau đó dần tan biến, bàn tay Tầm càng nắm chặt tay tôi hơn trước.

Tôi vỗ nhẹ lên bàn tay chàng, đáp: “Không cần phải bắt mạch, không phải ở Li Hiên chàng đã thử một lần rồi sao? Vô dụng thôi, luyện thứ độc công đó hoàn toàn không thể nào bắt được mạch tượng võ công. Những thứ mà chàng ăn đều là thứ ta đã luyện độc công rồi. Rất tiếc phải nói cho ngài biết, chàng cũng đã trúng độc, chỉ có điều...” Nhìn vào đôi mày nhíu chặt và dáng vẻ hoàn toàn tin tưởng của Tầm, tôi thật sự chỉ muốn bật cười. Giờ cũng đã chẳng còn cách nào khác, nếu đã muốn đùa thì phải diễn đến cùng. “Chỉ có điều, cách trúng độc của chàng khác với tên Tinh Túc lão quái kia. Ta biết chàng không tin, vậy thì ta hỏi này, trước đó chàng đã nhìn thấy thứ đó bao giờ chưa? Chưa phải đúng không? Có phải hôm đó sau khi ăn xong, chàng cảm thấy không khỏe? Không khỏe, đúng không nào? Ta biết ngay là chàng vẫn cứ không tin, bởi vì Tiêu tướng quân với các Minh sĩ khác cũng ăn tại sao họ lại không bị trúng độc. Điểm khác biệt lớn nhất chính là thứ chàng ăn do đích thân ta nấu, còn thứ bọn họ ăn là do bọn họ tự chế biến.”

Sắc mặt của người nào đó càng lúc càng khó coi, trong khi tâm trạng tôi cực kì vui sướng, cuối cùng đã có thể “chơi” chàng được một lần. Trước đó bị chàng đè nén bao lâu, bây giờ đã có cơ hội đáp trả.

Tôi giả bộ vỗ vỗ lên vai chàng an ủi: “An tâm đi, ta sẽ không đối xử với chàng như lão quái đầu kia đâu! Bởi ta không nỡ để chàng phải chết. Chỉ cần chàng giữ thân như ngọc vì ta, ngày ngày ngoan ngoãn hầu hạ

khiến ta vui vẻ, hạnh phúc là được! Ừm, đi thôi, “người đẹp” của ta!” Tôi nâng nhẹ cầm chàng lên, hứng chí ngâm nga một vài câu hát, sau đó vênh mặt, đắc chí đi thẳng vào trong Xích Mộc Trúc.

Mãi một lúc sau, tôi mới nghe thấy tiếng thét lớn của người nào đó truyền lại: “Hạ Chi Lạc, tối nay nàng chết với ta!”

Đồ ngốc, đến bây giờ mới nhận ra được sự thật! Ai sợ ai chứ? Tối nay chàng cứ tới đây khiêu chiến. Xem ai mới là người phải “chết”? Còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào, hừm!

41. Chương 41: Sát Thủ Mĩ Nữ Sao Lại Nhiều Đến Thế?

Trong Xích Mộc Trúc, Tiêu tướng quân đang vận công điều trị cho Minh sĩ cuối cùng, nhìn mồ hôi đang chảy dài từ trên đầu ông xuống, tôi không khỏi tự trách bản thân. Nếu không phải tôi lỡ mang làm liều thì đã không khiến Tầm bị thương. Tiêu tướng quân cũng không phải vì vậy mà mệt mỏi thế này!

Tôi giúp Tầm băng bó lại bàn tay, cứ nghĩ đến hình ảnh vừa rồi khi chàng phải chịu thua lão đầu quái dị kia, rồi bị hấn sỉ nhục, trong lòng tôi lại cảm thấy đau khổ vô ngần!

Tiêu tướng quân cuối cùng cũng vận công điều chỉnh lại khí huyết trong người. Một lúc sau, trong phòng chỉ còn ba người chúng tôi, Tầm liền nói với Tiêu Tướng quân, chàng tình cờ lấy được thuốc giải cho Nhược Lan. Tiêu tướng quân vừa nghe thấy, lập tức tỏ ra cực kì kích động, ra hiệu cho chúng tôi vào phòng trong nói chuyện.

Nhìn nét mặt của Tầm tôi biết có điều gì đó sắp xảy ra. Lúc hai người đứng trước giá đựng đồ cổ, tôi thấy Tiêu tướng quân quay một chiếc bình ngọc trên giá, giá đựng đồ cổ liền tự động phân thành hai, để lộ ra một đường đi xuống dưới. Trời đất, lẽ nào đám Minh sĩ này cả ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, hàng ngày coi việc đào địa đạo làm thú vui. Họ đúng là vất vả quá! Tôi đưa tay day mũi rồi cất bước theo sau hai người.

Địa đạo này rất khác so với địa đạo trong Hoàng lăng. Phải nói sao nhỉ, bất luận là phía trên, bên cạnh hay phía dưới mặt đất đều rất thô ráp, càng đi sâu vào lại càng đơn sơ, thậm chí tôi còn đoán đi thêm một đoạn nữa chắc gặp đoạn đang đào dở.

Thật sự không có cách nào khác, bệnh nghề nghiệp của tôi lại trỗi dậy mất rồi! Mỗi khi đến một nơi nào đó, tôi thường thích ngắm nghía xung quanh, nghiên cứu một hồi, còn đặc biệt có hứng thú với các loại bồn cầu. Theo chỉ số kinh ngạc của bản thân, thông đạo này có lẽ mới được đào một, hai năm trở lại đây.

Tôi còn đang mãi nghĩ thì hai người họ liền dừng bước trước một cánh cửa bên phải. Cửa mở ra, bên trong là một khoảng không tối đen, nhưng lại có gió thổi tới, xem ra vẫn còn đường đi đến những điểm khác nữa.

Tôi đoán không sai, đúng là còn có một căn thạch thất khác. Kể từ khi trải qua một đêm kinh hãi tại căn thạch thất trong Hoàng lăng, tôi cực kì sợ hãi mỗi lần bước vào căn thạch thất nào đó. Tôi ôm chặt cánh tay Tầm, chỉ sợ bất cẩn chút chàng sẽ bay đi mất. Trong bóng tối mờ ảo, tôi dường như thấy Tầm đang cười.

Tiêu tướng quân lại xoay một đài cấm nền khác, cửa thạch thất liền mở ra.

“Người này, người này là ai?” Cả cuộc đời này tôi không thể chịu đựng được mỗi khi nhìn thấy phụ nữ bị ngược đãi. Nhất là khi người phụ nữ này tóc tai bù xù, hai tay, hai chân đều bị trói vào giường đá khuôn mặt bị tóc che khuất không nhìn thấy rõ, cổ tay, cổ chân tím đen vì vùng vẫy cọ xát vào dây trói. Thật vô cùng xót xa!

“Thượng Quan, tại sao các chàng lại có thể đối xử với một phụ nữ như vậy chứ?” Tuy không biết người phụ nữ này trông như thế nào, nhưng đối với tôi, chỉ cần là phụ nữ, bất luận già trẻ lớn bé đều được coi là mỹ nữ hết. Tôi phần nộ tiến lại gần, định cởi trói cho người ấy.

“Nàng cẩn thận!” Tầm vội vã kéo tôi lại, lo lắng nhắc nhở.

Người bị trói trên giường vừa hay lúc đó tỉnh dậy, nghiêng mặt phát ra một tiếng thét tức giận, hết sức đáng sợ! Nhưng vào khoảnh khắc người đó quay mặt lại, tôi liền mất chữ A, mồm chữ O vì quá kinh ngạc.

“Tại... tại... tại sao lại là Nhược Lan chứ? Tại sao Nhược Lan lại ở chỗ này” Tôi kinh hãi lên tiếng.

Tiêu tướng quân tiến lại điểm vào huyệt ngũ của Nhược Lan, rồi cởi dây trói ở tay, chân cho cô ấy, sau đó xót xa bế Nhược Lan vào lòng. Bàn tay Tiêu tướng quân run run vuốt nhẹ dọc theo khuôn mặt và dịu dàng vén gọn tóc lại cho Nhược Lan.

Hả? Nhìn cảnh này, tôi thật chỉ muốn đâm đầu vào tường chết quách đi thôi. Lẽ nào Tiêu tướng quân có sở thích biến thái?

Tiêu tướng quân nhanh chóng nhận lấy bình thuốc giải từ Tầm, thần thái có chút do dự.

“Người đó tuy rằng hành sự cổ quái, tính cách độc ác, nhưng nổi danh với chữ tín, từ trước đến nay chưa từng dối trá bao giờ. Thế nên bình thuốc giải này không có vấn đề gì đâu.” Tầm nói, rồi mím chặt đôi môi gọi cảm im lặng đứng đó.

Tiêu tướng quân nghe vậy gạt đầu, nhét thuốc giải vào miệng cho Nhược Lan. Tôi cũng nhẹ nhàng bê li nước trên bàn đá lại.

Nhìn mỹ nhân bên bàn đá, bao nhiêu hiếu kì trong tôi bỗng nổi lên. Tầm nhìn tôi, rồi vuốt lên mái tóc tôi chẳng khác nào ăn ửi một chú chó con. Sau đó phớt lờ khuôn mặt tức giận của tôi, chàng ôm tôi rời khỏi căn thạch thất, còn nói muốn để cho hai người bọn họ có không gian riêng tư.

Chúng tôi quay về căn thạch thất tại Hoàng lăng.

“Nhược Lan chính là Tiêu Li, con gái của Tiêu thúc mà trước khi qua đời mẫu thân ta đã dặn dò ta phải tìm cho bằng được.” Tầm nói.

Tôi cảm thấy vô cùng tò mò, may mà Nhược Lan là con gái của Tiêu tướng quân, tôi còn có thể chấp nhận được, nếu như chàng nói ra đáp án giống như những gì tôi nghĩ, chắc tôi đập đầu vào tường quá!

“Nhược Lan cũng chính là sát thủ của Tinh Túc Môn, có tên là Thất Túc” Tầm nói thêm.

Sao? Nhược Lan là một sát thủ? Thật không thể nào tưởng tượng được, Nhược Lan, một cô gái cực kì hoàn mỹ trong lòng tôi lại là một sát thủ. Hả? Trước kia, tôi đã từng thân thiết với một sát thủ, hơn nữa lại còn đánh mặt chược với sát thủ, may mà chưa từng thắng của Nhược Lan một đồng nào. Không những thế, tôi còn vẽ chân dung cho sát thủ, cũng may mà bức họa còn tạm được, nếu không thì...

Tầm biết tôi hiếu kì với tất cả mọi thứ, để làm tôi yên lặng, chàng bắt đầu kể đầu đuôi mọi chuyện...

Nhược Lan khi vừa chào đời đã bị đưa đi. Mười chín năm rồi, Tiêu tướng quân mới lần đầu gặp được Nhược Lan. Không ai biết trong bao năm qua, Nhược Lan đã sống ra sao. Mãi cho đến hai năm trước, Nhược Lan trong trang phục ăn mày bị đám sát thủ Tinh Túc Môn truy sát, vô tình gặp được Tầm với Hoa Quý. Tinh Túc Môn, cũng giống như cái tên của nó, tất cả các sát thủ trong đó đều được gọi là Tinh Túc, Nhược Lan cũng có một tên gọi khác là Thất Túc. Hai năm rưỡi trước, nội loạn ở nước Huyền Vũ và chuyện đá Huyền Vũ mất tích có lẽ cũng đều do vị sát thủ mỹ nữ này gây ra.

Trên chữ “sắc” có một thanh đao, người ta còn có câu “hồng nhan họa thủy”. Vốn ban đầu Bắc Đường Tấn, đệ đệ của hoàng đế Huyền Vũ phải lòng Nhược Lan trước, sau đó hoàng đế cũng yêu thích cô ấy, liền cướp về làm của riêng. Bắc Đường Tấn từ lâu đã có lòng mưu phản, lần này lại bị ca ca cướp mất người phụ nữ mình yêu thương, nổi sĩ nhục này sao hẳn có thể chịu đựng được. Cho nên, sau một thời gian sắp đặt, chuẩn bị mọi thứ, hắn bắt đầu khởi binh mưu phản, đáng tiếc tài cán không bằng ai, trong nửa năm ngắn ngủi đã bị người cháu là Bắc Đường Ngạo đánh tan. Ô, thì ra Bắc Đường Ngạo chính là hoàng đế nước Huyền Vũ hiện nay, người ta thường nói “ngao cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi”. Không chỉ có cái tên tràn đầy bá khí mà ngay cả việc đoạt phụ nữ cũng cao chiêu hơn người khác.

Còn cụ thể, Nhược Lan được dâng đến cho đệ đệ của hoàng đế nước Huyền Vũ như thế nào, rồi bị hoàng đế bá đạo cướp về từ tay của đệ đệ, sau đó lại rơi vào tay của Bắc Đường Ngạo - hoàng đế đương nhiệm của nước Huyền Vũ - như thế nào, tôi cho rằng cũng chỉ một mình Nhược Lan biết rõ. Tôi lại càng cảm thấy thêm hiếu kì, đợi khi nào sức khỏe, tâm trí Nhược Lan hồi phục lại, tôi sẽ phải kết thân với cô ấy thêm

nữa, nghe ngóng xem thế nào. Có khi nào, người đàn ông mà cô ấy nhưng nhớ bấy lâu nay lại chính là Bắc Đường Ngạo chăng?

Đương nhiên, đá Huyền Vũ cũng bị Nhược Lan lấy đi. Tại sao lại nói là lấy đi? Bởi vì tôi không muốn làm ảnh hưởng đến hình tượng tuyệt đẹp của Nhược Lan trong lòng mình. Tôi than dài một tiếng, Nhược Lan đúng là có bản lĩnh, khiến cho cả nước Huyền Vũ đại loạn, lại còn khơi dậy chiến sự giữa Hoàng triều Kim Bích và nước Huyền Vũ. Từ xưa đến nay tôi luôn cho rằng kế lợi hại nhất trong ba mươi sáu kế của binh pháp chính là mĩ nhân kế. Nhìn xem, còn có cả chiêu muốn bắt phải thả, từ không thành có, gây họa tương tàn, kế phản gián và liên hoàn kế. Đúng thực là cao tay!

Tầm nói, tất cả mọi chuyện đều do tên Tinh Túc lão quái đeo mặt nạ dị thường kia chỉ đạo, nhiệm vụ của Nhược Lan chính là đi lấy đá Huyền Vũ, thế nhưng không biết tại sao, hình như Nhược Lan đã phản bội lại Tinh Túc lão quái, cho nên mới bị đồng môn truy sát.

Tôi bất cẩn “hừm” một tiếng, những tình huống này xuất hiện quá nhiều trên truyền hình, thế là tôi liền lên tiếng: “Rõ ràng là vì Nhược Lan đã phải lòng tên tiểu tử Bắc Đường Ngạo kia, cho nên mới phản bội lại Tinh Túc Môn lão quái.”

Tầm lập tức lườm tôi một cái như thể đang nói: “Chỉ mình nàng biết chắc?”

Lúc Hoa Quỷ cứu Nhược Lan đã chẩn đoán trong người cô ấy bị trúng một loại độc khổng lồ chế tâm thần, gọi là Tắt sát man đà la. Lại là thứ có thể khống chế được con người? Thật không chịu nổi nữa, tại sao con người ở thời đại này lại biến thái đến vậy, động một tí là dùng độc tố khống chế người khác? Có điều nói đi cũng phải nói lại, ma túy hiện nay chẳng phải cũng y hệt vậy sao? Điều khác biệt ở đây chính là một loại bị hạ độc, còn một loại là tự hạ độc mà thôi.

May mà loại độc này không lợi hại như Huyết ảnh, ít ra còn có thuốc giải. Ngoài việc phải tìm ra sáu loại hoa độc, cỏ độc của Man đà la, còn phải phối theo đúng trình tự chế thuốc, thêm bảy loại trùng độc, lại luyện theo đúng trình tự thì mới được. Loại độc này cũng chỉ có “kì tài” chuyên trị “các chứng hiểm gặp của phụ nữ”.

Thế nhưng, khoảng thời gian trước vụ việc đào phạm nước Huyền Vũ truyền ra ngoài khiến cho Nhược Lan nông nổi động thủ. Tầm nói, Nhược Lan tham gia vào hành động cứu người, bất hạnh bị lão đầu mặt quỷ bắt được, lại khống chế cô ấy thêm lần nữa, nhiệm vụ mới chính là giết chết Tầm.

Nghe đến đây, tôi bất giác ôm chầm lấy Tầm, ngoài việc lo lắng, tiện thể hôn chàng một cái.

Tầm và Nhược Lan giao đấu, kết quả là Nhược Lan bị bắt. Sau khi “Hoa thần y” vô địch của chúng ta ra tay chuẩn trị, phát hiện ra Nhược Lan lại bất hạnh trúng phải Tắt sát man đà la. Thế nhưng, thứ độc lần này nàng ấy trúng hoàn toàn khác với lần trước, trong đó còn thêm khúc thời miên từ sáo ma gì đó. Sau khi uống thuốc giải vào, nhìn bề ngoài có vẻ như đã giải được độc, nhưng thực ra không phải vậy, nó chỉ khiến cô ấy càng nhanh chóng trở thành cỗ máy giết người. Giống như lần trước tôi nhìn thấy cô ấy vậy, ngoài việc giết người một cách điên cuồng, không có bất cứ cảm xúc nào khác. Cho nên mới nói, tên Hoa Thanh Thần đó đúng là chỉ có tư chất làm một thầy lang làng, mở một phòng chẩn trị các bệnh phụ khoa thì được, chứ giải độc gì chứ? Thầy lang làng bản lĩnh cũng chỉ đến thế mà thôi!

Ngoài việc giải độc, muốn trừ bỏ trạng thái điên cuồng của ấy, chỉ còn biết dựa vào Thanh tâm trứ của Tiêu tướng quân mà thôi, nhưng thời gian phải lâu một chút, ngắn thì nửa năm mà dài thì một, hai năm. Cô ấy bị trói đến đây, vừa hay cũng khiến Tiêu tướng quân khỏi chịu nổi khổ sở vì nhớ thương con gái.

“Nhưng mà sao chàng lại khẳng định Nhược Lan chính là con gái của Tiêu tướng quân chứ?” Tôi cau mày đưa ra nghi vấn trong lòng, chắc chắn trên người Nhược Lan phải có đặc điểm gì đó.

Thôi tiêu rồi, nếu như trên người Nhược Lan thật sự có thai tích hay đặc điểm gì đó khiến Tầm lại có thể khẳng định cô ấy là con gái thất lạc bấy lâu của Tiêu tướng quân, vậy thì chắc hẳn chàng đã nhìn thấy cơ thể của cô ấy rồi.

Tôi lập tức trợn trừng mắt, chuẩn bị thẩm vấn định tội, liền bị chàng néo cằm: “Đừng có suy đoán lung tung như vậy!”

Tôi ngất mắt, từ lúc nào Tầm biết đọc suy nghĩ của người khác vậy?

“Nàng còn nhớ đã vẽ một bức chân dung cho Nhược Lan không?”

“Đương nhiên là nhớ rồi, chính là bức tranh vẽ Nhược Lan trong trang phục màu vàng.” Đó là kiệt tác hoàn mỹ mà tôi cảm thấy tự hào nhất trong cuộc đời nghệ thuật của mình, còn cả bức tranh vẽ Tầm nữa.

“Mẫu thân ta từng nói, trước ngực của Tiêu Li có một vết thai tích hoa mai màu đỏ sậm, vừa hay hôm đó ta có trông thấy bức họa mà nàng vẽ cho Nhược Lan, thấy cả vết thai tích hoa mai trước ngực đó.” Tầm vừa nói, khuôn mặt vừa ửng đỏ, chàng xấu hổ hay là do ánh nến chiếu vào?

Hả, đêm hôm đó là chàng thật sao? Thật không ngờ có thể nghe thấy chính miệng chàng thừa nhận đã chạy tới Liên Hiên nghe lén, à không đúng, phải là nhìn lén.

“Nếu như vết thai tích hôm đó là do ta tiện tay thêm vào thì sao?” Tôi cố tình hỏi vặn.

“Không sai được, bởi vì Nhược Lan trông giống mẫu thân ta đến chín phần, ngay từ lần đầu tiên gặp, ta đã thấy cô ấy giống hệt mẫu thân ta hồi trẻ.” Tầm nghiêm túc trả lời.

“Lẽ nào Nhược Lan chính là...” Tôi lập tức thốt lên.

Tôi còn chưa nói hết câu, Tầm đã nói thay: “Đúng vậy, Nhược Lan chính là muội muội của ta, muội muội cùng mẹ khác cha. Lần đầu tiên gặp muội ấy, ta chỉ cảm thấy muội ấy trông rất giống mẫu thân mà thôi, hoàn toàn không thể nghĩ được nhiều như vậy. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân ta ra tay cứu giúp muội ấy. Trong quá trình điều tra sau này, ta vẫn không thể hoàn toàn nhận định Nhược Lan chính là Tiêu Li, muội muội cùng mẹ khác cha với mình, mãi cho tới khi nhìn thấy bức họa của nàng.”

Miệng tôi không ngừng co giật... Mẫu thân của Tầm, Hàn Thục Phi không ngờ lại làm ra những chuyện “hồng hạnh vượt tường” như vậy! Sự hiếu kỳ của tôi về chuyện giữa Nhược Lan và Bắc Đường Ngạo lập tức chuyển sang mối quan hệ giữa mẫu thân Tầm với Tiêu tướng quân.

“Ta cũng không rõ lắm về chuyện giữa Tiêu thúc và mẫu thân, cũng chẳng muốn điều tra cặn kẽ, cho nên... bây giờ có thể đi ngủ rồi, mau lại đây!” Tầm nhanh chóng đổi giọng, bộ dạng như thể sắp “cho tôi biết tay”, khiến tôi bất giác nhớ lại câu thét tức giận của chàng khi nãy.

Hừm! Người đàn ông này đúng là nhỏ nhen, tôi đã quên chuyện này từ lâu rồi, vậy mà chàng vẫn còn nhớ đến tận giờ.

Tầm kéo tôi lại, ngã người xuống chiếc giường Hàn ngọc, rồi giữ chặt lấy chân tay tôi, khiến tôi muốn nhảy ra khỏi giường mà không được. Chết mất thôi, trên này còn chẳng có lấy một cái chặn để đỡ! Hừm, đây nào giống như đi ngủ chứ, tuy đang là đêm trăng trung tuần tháng năm, nhưng hàn khí phát ra từ chiếc giường này lại làm tôi chết cứng mất! Tôi bây giờ khác nào đồng thịt heo đông lạnh được để trong tủ đông chứ? Ngày mai, nếu như cơ thể tôi đông cứng hoặc trở thành tàn phế, tôi thề rằng nhất định sẽ “cho chàng biết tay.” Cứ như vậy, Tầm ôm tôi ngủ trên giường Hàn ngọc suốt đêm.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, tôi cảm thấy tinh thần sảng khoái gấp bội, không hề khó chịu chút nào, cũng chẳng hề cảm thấy lạnh giá.

Cuối cùng, tôi đã hiểu tại sao chỗ Tầm ở trong Thụy Vương phủ lại có tên là Li Hiên, thì ra chính Hàn Thục Phi đã lấy chữ “Li” trong chữ “Tiêu Li” đặt tên cho nơi đó, khu vườn mai đó cũng chính là nơi mà Hàn Thục Phi yêu thích nhất. Không ngờ người đàn ông này lại là người con có hiếu đến vậy!

Hôm qua Tầm có nói, hôm nay trời vừa sáng sẽ tiến hành truy lùng khắp cả quả núi, hình như ngoại trừ Tinh Túc lão quái đeo mặt nạ quỷ hôm qua thì vẫn còn hai sát thủ nữa.

Tôi vẫn là người rảnh rỗi, chỉ biết mang theo dụng cụ đi bắt tôm thôi. Biết làm sao được, tôi đã hứa sẽ nấu món tôm cho người đàn ông mặt dày nào đó.

Tôi cầm theo chiếc xô và dụng cụ, vừa bước vào một rãnh nước đầy tôm thì bất ngờ thấy một người nằm cạnh đồng cỏ gần đó. Tôi tới gần lật người này lên, không ngờ là một người phụ nữ, nhìn đồ cô ấy mặc thì chính là một trong những người được chở đến để sinh con cho Minh sĩ vào ngày hôm qua.

Cô ấy đã bị thương, ngực trái còn chảy ra máu đen, phải chăng đã bị trúng độc? Tại sao cô ấy lại một thân một mình ngã ở đây? Tầm nói còn có hai sát thủ nữa, một trong hai người đó trúng phải ám khí, lẽ nào cô

ấy chính là một trong hai nữ sát thủ thuộc Tinh Túc Môn mà Tầm đã nói?

Tôi đang định đi báo cho Tầm thì bất ngờ một chiếc trâm kè sát bên cổ tôi, là nữ sát thủ còn lại.

“Là người? Không ngờ tên háo sắc này lại xuất hiện ở đây?” Nữ sát thủ này vừa bắt đầu đã hung dữ nói ra một câu khó hiểu.

Không phải chứ, tiểu thư, hình như chúng ta mới gặp nhau lần đầu mà? Là Hạ Chi Lạc ta quá nổi tiếng hay là hình tượng Lục Tiểu Phụng quá xuất chúng, không ngờ ai gặp cũng “yêu”, hoa gặp cũng mến, được hoan nghênh đến độ này?

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, cô gái đó đã kêu một tiếng rồi ngã vật xuống đất.

“Này, người chết rồi sao?” Tôi đưa tay vỗ lên mặt cô ta, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt này có vấn đề. Không lẽ, cô ta đã dùng thuật dịch dung với chiếc mặt nạ da người trên mặt?

Tôi học theo cách làm của Tâm trước kia, thử lần mò trên khuôn mặt của cô ta. Sau khi bóc hết lớp mặt nạ da người bên ngoài ra, thấy rõ dung mạo của cô ta, tôi kinh ngạc đến mức ngồi phệt xuống đất.

Tại sao lại là cô ta? Tại sao không phải là người khác mà lại là cô ta? Tại sao nhất thiết phải để cho tôi gặp Bạch Ánh Động, thê tử của Thượng Quan Khiêm chứ? Hum! Nếu như là người phụ nữ khác, tôi đã đã xuống rãnh nước và gọi người đến bắt từ lâu rồi.

Tôi nên khóc hay nên cười đây, ông trời đã sắp xếp cho tôi gặp cô ta trong tình cảnh thế này, rốt cuộc là muốn tôi cứu giúp hay vạch trần thân phận của cô ta? Người phụ nữ đáng chết này, vừa mới kết hôn không ngoan ngoãn ở nhà phục vụ ông xã, chạy lung tung khắp nơi làm gì? Lại còn chịu làm sát thủ dưới trướng của Tinh Túc lão quái nữa chứ, đúng là đầu óc có vấn đề! Tôi thật sự muốn cầu chết cô ta, người đàn ông tốt như Thượng Quan Khiêm, tại sao lại lấy phải người phụ nữ thế này chứ? Tôi phẫn nộ dùng ngón tay ấn mạnh vào trán của Bạch Ánh Động mấy cái.

Có lẽ đầu óc tôi lúc này có vấn đề nên sau khi suy nghĩ một hồi, tôi đã vận hết sức bình sinh kéo người phụ nữ chết tiệt này vào một sơn động kín đáo gần đó. Nhìn vào khuôn mặt trắng bệch, đôi môi thâm xì, vết máu thâm đen trước ngực Bạch Ánh Động, cùng với vết kiếm khá sâu trên tay trái, tôi thở dài một tiếng. Nếu như cô ta cứ vậy mà chết, Thượng Quan Khiêm lại bị người ta nói là khắc chết thê tử, cho dù Hoàng đế chỉ hôn lần nữa, các đại thần sẽ nghĩ mọi cách để gả con gái của mình đi trước khi bị chỉ định.

“Mẫu thân... mẫu thân...”

“Mẫu thân... xin người đừng đi...”

“Xin đừng đuổi mẫu thân của con đi... xin đừng... xin đừng...”

“Mẫu thân... mẫu thân... mẫu thân đang ở đâu... Ánh Động nhớ người...”

“Mẫu thân... người đang ở đâu...”

“Mẫu thân... Ánh Động nhớ người lắm...”

Nghe thấy những câu nói này của Bạch Ánh Động, mắt tôi bất giác ươn ướt bởi tôi cũng đang nhớ đến bố mẹ thân yêu. Người phụ nữ đáng ghét này, đang yên đang lành lại khiến mình cảm thấy đau lòng!

Tôi mút chặt môi đi ra khỏi sơn động, định bình ổn lại tâm trạng của mình, đột nhiên nhìn thấy hai Minh sĩ đang truy xét về phía này. Hai người đó hành lễ với tôi, hỏi tôi có nhìn thấy người phụ nữ mặc vải thô không, tôi chẳng hề do dự nói không nhìn thấy, hai người đó nghe vậy liền đi tìm theo hướng khác.

Nghĩ đến Bạch Ánh Động ở trong động, rốt cuộc tôi phải làm thế nào mới tốt với cô ta đây? Hay, tại sao cô ta lại là thê tử của Thượng Quan Khiêm chứ? Lại còn đoạn than thở đầy tình cảm lúc này nữa chứ, rồi những giọt nước mắt thương tâm của cô ta vào hôm tế Hoa thần, tất cả khiến cho tôi cảm thấy vô cùng hỗn loạn.

Tôi không hiểu về y thuật, càng không biết phải cứu cô ta như thế nào, đương nhiên không ngu ngốc đến độ dùng miệng hút độc thay cô ta, ngộ nhỡ chất độc lợi hại, bắt tôi phải giống như Trình Linh Tổ[1], huống hồ cô ta cũng không phải Tầm của tôi. Tôi lục tìm khắp người cô ta cũng chẳng thấy lọ thuốc nào hết, đành

phải cởi y phục phía trên của cô ấy ra đến phần vết thương trước ngực, sau đó xé phần y phục rườm rà quanh đó, lại lấy nước sạch gần đó lau rửa vết thương cho cô ta.

[1] Nhân vật trong tiểu thuyết “Tuyết sơn phi hồ” của nhà văn Kim Dung đã dùng miệng hút độc cho người mình yêu thương là Hồ Phỉ, sau đó trúng độc qua đời.

Đột nhiên, cô ta tóm chặt lấy bàn tay tôi rồi gọi: “Mẫu thân, xin người dừng đi!” Tôi vỗ nhẹ lên tay cô ta: “Ngoan nào, Đồng Đồng, mẫu thân sẽ không đi đâu! Con hãy mau khỏe lại, rồi nhanh chóng quay về nhà, về nhà rồi thì đừng bao giờ chạy ra ngoài nữa nhé, có biết không?”

Tôi không biết rốt cuộc vì sao mà người phụ nữ này lại đi làm sát thủ, thế nhưng tôi có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng nhất định chuyện này có liên quan đến mẫu thân của cô ta.

Cô ta vẫn còn đang nằm đó không ngừng nói: “Mẫu thân, xin người dừng đi!” Tôi đẩy tay cô ta ra, tiếp tục diễn kịch: “Mẫu thân sẽ không đi đâu cả!” và tiếp tục lau rửa vết thương cho cô ta.

Có lẽ do tôi ra tay quá mạnh nên Bạch Ánh Đồng thôi không lẩm nhẩm nữa, đau khổ rên lên vài tiếng, rồi từ từ mở mắt ra. “Bốp!” Người phụ nữ này bất ngờ vung tay tát tôi một cái, tôi choáng váng vô cùng!

Sau đó, cô ta then thùng kéo y phục lại rồi nhìn tôi lớn tiếng nạt nộ: “Cái tên háo sắc này, người đứng là tiểu nhân bỉ ổi, hạ lưu, người không phải là người!”

Tát tôi một cái chưa đủ, cô ta lại còn lên tiếng mắng người nữa sao.

“Này, người nói gì thế hả? Nếu như không có ta, giờ người có còn mạng mà ở đây lớn tiếng quát nạt ta nữa không?” Tôi chỉ thẳng vào mặt cô ta mắng. Thật đúng là tức chết được mà, người nhà họ Bạch bọn họ lại đối đãi với ân nhân cứu mạng mình như vậy sao? Tôi đã dây vào ai chứ?

“Á... người phụ nữ chết tiệt này... á... mau nhả răng ra, người phụ nữ đáng ghét...” Bạch Ánh Đồng lại cắn mạnh vào tay tôi, bật cả máu, đau đến mức tôi lập tức dùng bàn tay còn lại đập mạnh vài quyền vào ngực cô ta.

Bạch Ánh Đồng đau đớn, hét lên một tiếng, nhả tay tôi ra rồi ngã xuống, đôi mắt tuyệt đẹp cau lên lườm tôi đầy căm hận: “Lục Tiểu Phụng, người đứng là không bằng loài cầm thú, người sẽ không được chết tử tế đâu!”

Chết tiệt, bàn tay tôi đã bị cô ta cắn thành ra thế này, lại còn dám lên tiếng rửa tôi. “Người là một con điên, người đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao? Ta cầm thú? Ta không được chết tử tế? Rốt cuộc là ai sẽ chết trước? Nhìn bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ của người lúc này xem, ta thấy người sẽ chết trước ta đấy! Hừm, được thôi, có bản lĩnh thì xem xem ai mới là kẻ chết trước và không được an lành?”

Nhìn thấy vết máu trên khoe miệng Bạch Ánh Đồng, tôi tức giận đập cô ta một cước, cô ta đau đớn, sau đó lại nghiêng răng mắng nhiecie tôi: “Lục Tiểu Phụng, ta phải giết chết người, ta nhất định sẽ giết chết người!”

“Được thôi, muốn giết chết ta? Lại đây, lại đây nào, người cứ việc tới đây, để xem người có thể đứng dậy không đã rồi hãy nói. Ta vẫn còn chưa nói giết chết người đấy.” Ta đã bị cô ta cắn đến mức này, tôi tức giận xé rách phần y phục trước ngực Bạch Ánh Đồng, sau đó tiếp tục mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn? Người cắn tay ta thành ra thế này, không dùng y phục của người băng lại, lẽ nào bắt ta phải tự xé y phục của mình chặc? Người đi chết đi!”

“Lục Tiểu Phụng, tốt nhất hãy cầu xin ông trời cho ta chết trước người, đừng để ta bắt được người, nếu không cho dù là chân trời góc bể, ta chắc chắn sẽ giết chết người! Ta phải giết chết người! Giết... chết... người...”

Cô ta điên rồi, cô ta điên thật rồi, hét lớn như vậy không sợ độc khí công tâm sao? Lúc này những câu nói đó không ngừng vọng lại từ trong động.

“Người đang tuyên thệ tình yêu hả? Chân trời góc bể? Được thôi, ta sẽ chờ người ở chân trời góc bể, có bản lĩnh thì đến lúc đó xem xem người đã vào quan tài hay chưa đã. Cứ ở đây mà hò hét thỏa thuê đi!” Tôi nghiêng răng, dùng miếng vải băng lại vết thương trên tay rồi quay đầu bỏ đi.

Tôi bước ra khỏi động, bên tay vẫn còn văng vẳng tiếng mắng nhiếc của Bạch Ánh Đồng. Tức điên lên mất, hôm nay tôi bị điên rồi, nên mới cứu người phụ nữ đáng ghét này, cô ta giống y như chị gái của cô ta, chẳng phải thứ gì tốt đẹp!

Tôi loạng choạng đi về Xích Mộc Trúc, dự định đi xem tình hình Nhược Lan ra sao. Trên đường đi qua Thanh Mộc Trúc, tôi tình cờ bắt gặp Tiểu Trác đi từ trong ra. Sau khi Tiểu Trác nhìn rõ tôi liền run rẩy hành đại lễ, rồi lập tức dùng tay che mặt lại, nhanh chóng đi qua chỗ tôi, đến một chỗ khá xa mới dám co chân chạy thẳng. Vào lúc đó tôi kịp thấy khuôn mặt đỏ bừng bừng của Tiểu Trác, cứ như thể tôi sắp ăn tươi nuốt sống cậu ấy vậy. Ha ha, tên tiểu tử này, sợ cái gì mà sợ, ta còn định mời cậu ăn kẹo mừng đó!

“Còn một người nữa, tiếp tục đi tìm, chắc là không chạy được xa đâu.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Hả? Tầm đang ở bên trong.

Khi tôi bước vào Thanh Mộc Trúc, nhìn thấy Tiêu tướng quân, Trần Dũng, Tưởng Tiến cũng ở bên trong, ngoài ra còn có thêm mấy Minh sĩ khác. Điều khiến tôi bất ngờ chính là Nhược Lan cũng ở đây, đang ngồi trên chiếc ghế nhìn tôi mỉm cười tươi rói. Tầm thì đang ngồi quay lưng lại với tôi, tập trung tinh thần ngắm một thứ gì đó.

Khi tôi tiến lên một bước, định “hù” Tầm liền nhìn thấy tử thi mặc y phục giống hệt như Bạch Ánh Đồng đang nằm trên mặt đất, lập tức sợ đến mức thét lớn tiếng: “Á... á...” Đôi chân tôi cũng theo đó run lẩy bẩy, tôi ngồi phệt xuống đất.

Tầm quay người lại, cầm lấy bàn tay tôi, định kéo tôi đứng dậy, rồi lại hung dữ quát lớn: “Hạ Chi Lạc, không có việc gì sao nàng lại đi vào trong này hả?”

“Á...” Lần này tôi thét lên không phải vì tử thi mà vì chàng đang nắm chặt lấy bàn tay bị thương của tôi, đau đến mức tôi chớp mắt liên tục, nước mắt tuôn ra, đau đớn kêu lên: “Đại ca, nhẹ tay một chút! Mau bỏ tay ra, bỏ tay ra!”

“Đại ca? Nàng làm sao thế hả? Tại sao lại băng bó thế kia?” Tầm căng thẳng nhìn vào tay phải của tôi, đỡ tôi đứng dậy.

Tôi vừa đứng vững, chàng đã cầm bàn tay tôi lên, nhúu chặt hai đầu mày: “Máu? Nàng bị thương hả? Nàng lấy thứ này từ đâu ra?” Thứ chàng chỉ chính là tấm vải có dính máu được cuốn trên bàn tay tôi, bởi vì nó giống y hệt với thứ vải trên tử thi kia.

Tầm ra hiệu cho Minh sĩ khiêng tử thi kia ra ngoài. Lúc này người phụ nữ kia còn thét lớn tiếng muốn giết chết tôi, tại sao mới đó mà đã chết rồi? Lúc tử thi đó được bê qua trước mặt, miệng vẫn còn hơi mở, trên người có nhiều vết thương từ kiếm, chỉ mạng chính là một đường kiếm cắt ngang hầu.

Lần đầu tiên nhìn thấy người chết khủng bố như vậy, tôi cố gắng kìm nén không để bản thân nôn mửa, hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh. Nếu không phải đáng sợ khi chết đáng sợ như thế thì có lẽ cũng là một mỹ nữ đáng được ngắm nhìn. May mà, đây không phải là người phụ nữ đáng ghét Bạch Ánh Đồng kia.

“Ngay người ra đó làm gì? Có nghe thấy câu ta vừa hỏi hay không? Đã bảo nàng đừng có dán râu lên mặt nữa, mà vẫn cứ làm, cả ngày ăn mặc trông đàn ông chẳng ra đàn ông, phụ nữ chẳng ra phụ nữ, bây giờ nhìn xem mình giống cái gì?” Tầm tức giận nhíu hai hàng rìa mép của tôi ra.

Ria mép? Tứ mi mao Lục Tiểu Phụng? Bạch Ánh Đồng không phải luôn gọi tôi là Lục Tiểu Phụng sao? A, cuối cùng thì tôi cũng hiểu tại sao Bạch Ánh Đồng lại mắng tôi là “tên háo sắc”, “kẻ lưu manh”, còn thưởng cho tôi một cái tát nổ đom đóm mắt. Một người phụ nữ bị đàn ông xé rách y phục mà còn nói chuyện tử tế với mình thì chắc chắn cô ta có vấn đề về thần kinh. Nếu tôi gặp cảnh tương tự thì không có chuyện bạt tai đơn giản như vậy đâu, nói không chừng tôi điên lên còn hoạn cả hán ấy chứ!

Ây da, thực đúng là nghiêm trọng quá, tôi lại còn thừa nước đục thả câu, vừa đáp vừa đánh cô ta, hành vi này của tôi thực đúng như lời cô ta đã nói... không bằng loài cầm thú! Tôi tự gõ mạnh lên đầu mình một cái.

Đến khi định thần lại, Tầm vẫn còn đang cầm lấy cổ tay tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt như chờ đợi câu trả lời của tôi.

Nhìn miếng vải trên tay phải mình, tôi lập tức thốt ra một câu: “Tình cờ nhặt được.”

Tầm nhanh chóng đáp lại tôi bằng ánh mắt nghi hoặc, ra hiệu tôi không được ăn nói hàm hồ nữa, còn mọi người cũng nhìn tôi bằng ánh mắt không tin được. Lẽ nào bắt tôi phải thực thà nói đã xé nó từ trên người Bạch Ánh Đồng xuống sao? Phiền phức quá!

“Ta mệt lắm rồi, lúc nãy lại bị kinh hãi, ta muốn quay về nghỉ ngơi trước.” Nói xong, tôi rút tay lại, ra khỏi Tử Mộc Trúc, bước về phía Tử Mộc Trúc.

Tôi biết Tầm đi theo ra ngoài, hai chúng tôi đều không lên tiếng, một trước một sau tiến vào Tử Mộc Trúc. Vừa bước vào Tử Mộc Trúc, tôi liền nằm trên chiếc giường trúc, nhắm mắt lại, trong đầu vẫn còn đang nghĩ liệu Bạch Ánh Đồng có chết trong cơn động đó không?

Bỗng nhiên, tay phải tôi lại bị cầm lên, tấm vải băng bó vội vã trên đó cũng bị tháo ra nhanh chóng, một cảm giác mát lạnh từ mu bàn tay. Tiếp đó là mùi hương thanh nhã bay tới, tôi cuối cùng không nhịn được mà mở mắt ra, thì ra Tầm đang bôi thuốc cho tôi.

Sau khi nhìn thấy tôi mở mắt, chàng cũng lên tiếng: “Tử thi lúc nãy nàng nhìn thấy chính là Cảnh Túc, một sát thủ khác của Tinh Túc Môn. Tối qua, trước khi giao đấu cùng với môn chủ Tinh Túc Môn, chính là ả ta cùng với một sát thủ khác có tên là Kháng Túc đến tập kích ta trước. ả ta đã trúng một chưởng của ta, còn sát thủ được gọi là Kháng Túc kia thì bị võ kiếm của ta đập trúng, lại trúng thêm cả Khí lưu tinh trùy mà bản thân đánh ra. Trên ám khí đó có độc, theo lí mà nó, vết thương của Kháng Túc còn nghiêm trọng hơn Cảnh Túc mới phải, nhưng sáng sớm nay lại chỉ tìm thấy được thi thể của Cảnh Túc, nàng có biết tại sao không?”

Người đàn ông này bây giờ luôn thích kể chuyện cho tôi nghe, mỗi ngày một chuyện, cứ giống như tình tiết trong truyện “Nghìn lẻ một đêm” vậy. Tôi chỉ nhìn chàng không nói gì, dù cho tôi có nói hay không thì chàng vẫn cứ tiếp tục nói tiếp.

“Tinh Túc Môn xưa nay mỗi lần hành động đều phái hai người đi, hơn nữa đều là hai phụ nữ, ít nhất cho đến lúc này, ta vẫn chưa hề điều tra hoặc nhìn thấy một nam sát thủ nào thi hành nhiệm vụ của chúng cả. Khi thi hành nhiệm vụ, tuyệt đối không được thất bại, nếu như thất bại, chỉ một trong hai có thể quay về thì người còn sống đó nếu muốn tiếp tục ở lại Tinh Túc Môn sẽ phải tiếp nhận hình phạt.” Ý của Tầm chính là Kháng Túc đã giết chết người phụ nữ kia, còn Kháng Túc lại chính là Bạch Ánh Đồng. “Hình như nàng luôn thích đi đi lại lại giữa đường đao mũi kiếm của người khác thì phải.” Ngữ khí của Tầm không mấy vui vẻ.

“Chàng nói vậy là có ý gì?” Tôi quay đầu sang hỏi.

“Không sợ chết. Có chuyện gì gấp mà nàng phải vội vã đi đâu thai chuyển kiếp thế hả? Nàng có thể sống sót quay về dưới đường kiếm của Kháng Túc chỉ có thể nói rõ một điều mệnh của nàng cứng hơn ả ta. Nếu như lần sau nàng thấy mạng mình quá dài, hoặc chán sống rồi thì cứ nói thẳng với ta, ta sẽ tiễn nàng đến cầu Nại Hà.”

Hừm, người đàn ông này đang cố ý rửa tội chết sớm sao? Tôi thật sự phục chàng! Thôi bỏ đi, hôm nay tôi đã làm một chuyện không vui về gì, không muốn tranh cãi cùng chàng nữa, khiến cho tâm trạng lại càng không vui vẻ.

Tôi quay lưng lại với Tầm, sau đó nhẹ nhàng đáp lại một câu: “Này, đáng về dán rìa mép cái nam trang của ta có phải trông rất giống hái hoa đại đạo không?”

Tầm bật cười mấy tiếng rồi nói: “Nếu đúng như vậy thì nàng chính là hái hoa tặc thất bại nhất mà ta từng gặp. Làm thế nào mà hoa không hái được lại còn bị hoa cắn cho chảy máu thế?”

“Ta mà hái cũng chỉ hái thứ cỏ đuôi chó giống như chàng thôi.” Tôi quay người lại nhìn Tầm, sau đó đưa tay vỗ nhẹ lên đùi chàng, nhắm mắt nói: “Tha cho ả ta đi, dù gì ả ta cũng chẳng còn sống được bao.”

Không biết người phụ nữ đáng ghét kia chết hay chưa? Thực ra ở thăm sâu trong lòng, tôi vẫn hi vọng cô ta có thể sống mà rời khỏi chốn Hoàng lăng quý quá này.

Một lúc lâu sau, trong phòng chỉ còn lại một mình tôi, nhưng câu nói của Tầm trước khi rời đi vẫn vang vọng mãi bên tai tôi: “Trước mắt không phải là vấn đề có tha hay không, trên người ả ta có trùng thứ độc giống như Nhượng Lan... Tất sát man đà là.”

Ngày hôm sau, Minh sĩ thôi không truy xét ngọn núi này, tôi cũng không còn cái nam trang nữa. Không biết ma quỷ xui khiến thế nào, tôi lại đến sơn động đó, chỉ muốn xem Bạch Ánh Đồng đã chết hay chưa. Bất ngờ là trong động không còn ai, cô ta đi rồi sao? Đi rồi thì hay, dù gì cũng tốt hơn là chết!

Mang theo tâm trạng khoan khoái dễ chịu, tôi quyết định đi tìm Nhượng Lan. Vừa đi được vài bước, tôi liền nghe thấy tiếng đánh nhau. Phải chăng là cô ta? Tôi lập tức tiến nhanh về phía phát ra tiếng động.

Từ phía xa, tôi thấy Nhượng Lan đang cầm kiếm chỉ vào Bạch Ánh Đồng đang nằm dưới đất, không biết Bạch Ánh Đồng đã thay y phục từ lúc nào, khí sắc trên mặt cũng đã bình thường hơn trước. Độc trên người cô ta đã được giải hết rồi sao? Thật là thần kì!

Bạch Ánh Đồng là con người ngạo mạn, vẫn nói với Nhượng Lan bằng khẩu khí hung dữ: “Thất Túc, người cho rằng người có thể trốn khỏi Tinh Túc Môn hay sao? Ngài ấy sẽ không buông tha cho người đâu? Sở dĩ ta đến hôm nay vẫn còn chưa chết chính là vì có một người khiến ta cảm cự sống tiếp. Còn người thì sao? Nhìn bộ dạng lúc này của người mà xem, chẳng khác gì với xác chết biết đi.”

“Người đừng nói nữa, ta không muốn nghe, những chuyện quá khứ, ta không muốn nhắc đến nữa! Sau này cũng đừng gọi ta là Thất Túc nữa, Thất Túc đã chết từ hai năm trước rồi. Còn về việc sau này ta sẽ ra sao, cũng không cần người phải lo lắng!” Nhượng Lan dường như đang rất tức giận, kiếm trong tay khẽ hạ xuống, nhưng lại nhanh chóng thu về, Nhượng Lan vút một tấm vải đen lên người Bạch Ánh Đồng đang nằm dưới đất rồi lạnh lùng lên tiếng: “Hôm nay ta không giết người là bởi vì có người lên tiếng muốn tha cho người. Mau bịt mắt lại, rồi đi theo ta!”

Bạch Ánh Đồng không lên tiếng, chỉ nhìn Nhượng Lan bằng ánh mắt đầy kinh ngạc.

Nhượng Lan nhận ra sự nghi hoặc của Bạch Ánh Đồng, lại lên tiếng: “Không có người dẫn đường, người cho rằng có thể đi ra khỏi Hoàng lăng này sao? Hay là người cho rằng có thể giống như ngài ấy đi lại như bay?”

Nhượng Lan định đưa cô ta ra khỏi Hoàng lăng sao? Vậy có nghĩa là còn có một mật đạo khác nữa để ra vào Hoàng lăng này.

Bạch Ánh Đồng không do dự thêm nữa, nhanh chóng bịt mắt lại. Nhượng Lan tóm lấy cô ta, thi triển khinh công, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Tôi vẫn luôn nhớ câu mà Tầm từng nói: “Muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu”, có lẽ chính mật đạo đó là nguyên do mà chàng muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu. Tuy rằng tôi không thể nào theo sát được Nhượng Lan và Bạch Ánh Đồng nhưng tôi có thể phán đoán theo trực giác của mình, mật đạo đó chắc nằm trong thông đạo ở dưới Xích Mộc Trúc. Tối hôm đó, tôi cảm nhận rõ ràng, con đường tối mịt trước mặt vẫn còn khí lưu thổi đến, hướng hồ chỗ hai người đó biến mất lại ở gần Xích Mộc Trúc.

Sau khi Bạch Ánh Đồng xuất sơn mấy hôm, chúng tôi nhận được Thánh chỉ có thể rời khỏi Hoàng lăng.

Vào ngày lên đường trở về kinh thành, Nhượng Lan không quay về cùng chúng tôi. Hoàn toàn không phải do chỉ có tôi với Tầm mới có thể sống mà bước ra khỏi Hoàng lăng mà chính bản thân Nhượng Lan đã nói, bản thân cô đã có thể thoát khỏi vận mệnh chấp chới giữa giết người và bị giết, bây giờ chỉ muốn bình lặng sống nốt cuộc đời còn lại.

Tôi còn nhớ những lời Bạch Ánh Đồng nói với Nhượng Lan, ngoài miệng cô ấy tuy nói vậy, nhưng tôi biết trong lòng Nhượng Lan vẫn thấp một tia hi vọng. Tôi bất giác nhớ đến một câu nói của nhân vật Tây Độc trong bộ phim điện ảnh Hồng Kông “Đông Tà Tây Độc”, liền nói với Nhượng Lan: “Sống trong mộng đẹp, chẳng qua là ông trời đùa cợt với mình mà thôi, có nhiều chuyện, mình càng muốn quên đi thì lại càng nhớ rõ. Khi có chuyện gì đó mà mình chẳng thể nào đạt được, điều duy nhất có thể làm chính là đừng quên lãng.”

Nói xong, tôi liền đưa cây Thượng huyền nguyệt cho Nhược Lan, không cần biết cô ấy có muốn nhận hay không. Tôi thật sự không nhỏ nhen đến mức để cho mỹ nhân bằng giá này phải chịu nỗi giày vò đau khổ. Tối qua, sau khi biết cô ấy sẽ không cùng chúng tôi quay về, tôi đã mâu thuẫn, tranh đấu trong lòng rất lâu. Cả buổi tối, tôi ôm chặt lấy cây Thượng huyền nguyệt, ra sức đánh đàn, gảy đàn, chẳng khác gì tổ chức một show diễn của riêng mình, vừa đàn vừa hát tất cả những bài mà tôi biết. Có những lúc kích động, tôi gảy mạnh đến chạm cả vào vết thương trên tay phải, còn hát những điệu nhạc đau đớn, bi thương lạ thường. Sau cùng, Tầm không thể chịu đựng được sự giày vò đáng sợ này, đã đe dọa khiến tôi chỉ còn biết hôn mấy cái lên cây Thượng huyền nguyệt thay cho lời từ biệt.

Tôi vẫy tay tạ từ Nhược Lan, rồi cùng Tầm lên đường quay về. Có điều, điểm khác biệt so với lúc tới đây chính là phía sau có người giúp chúng tôi đẩy theo một xe đầy tôm và người chỉ thị phải mang theo tôm đi tuyệt đối không phải tôi!

42. Chương 42: Bữa Tiệc Toàn Tôm

Khi quay về vương phủ, vừa gặp Thanh Thanh với Cẩm Tú tôi cảm thấy vui mừng khôn xiết. Cảm giác lâu ngày mới gặp lại người thân thiết đó thật sự không thể nào diễn tả được bằng lời.

Vừa ngồi xuống còn chưa kịp ầm chỗ, nước chưa kịp uống thì tôi đã bị ép thay y phục nhập cung diện thánh cùng với Tầm. Gặp Hoàng đế gia gia, ngài như thể người rảnh rỗi không có chuyện gì làm, kéo chúng tôi tâm sự chuyện gia đình. Thật là bội phục, người có thể ngồi lên chiếc ngai vàng kia quả nhiên không phải người tầm thường! Sau đó, ngài muốn nói chuyện riêng cùng Tầm, vậy là tôi bị đẩy ra ngoài, đành phải đi tìm Mai Phi nói chuyện một hồi.

Mới hơn một tháng không đến cung Tây Thờ, không ngờ lại xảy ra sự thay đổi đáng sợ, chẳng những không thấy các phi tần đến nói chuyện thỉnh an, mà ngay cả thái giám, cung nữ cũng giảm đi quá nửa. Thấy tình hình này, trong lòng tôi cũng ớn lạnh sợ hãi!

Trong điện trống trải, không một bóng người, đúng lúc đang hoang mang thì tôi gặp được Hỉ Nhi đi từ bên ngoài vào. Hỉ Nhi vừa gặp được tôi liền nắc nhen đầy uất ức.

“Có phải cô cô đã xảy ra chuyện gì không?” Tôi vội vã hỏi.

Hỉ Nhi gật đầu liên tục hồi đáp: “Dạ vâng!” Sau đó, cô bé đưa tôi vào tấm thất của Mai Phi, lúc này người mình hạc xương mai, đang ngồi trước cửa sổ gấp hạc giấy.

“Cô cô?” Tôi nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Lạc Nhi, con đã quay về rồi sao? Đã gặp đại ca chưa?” Giọng nói của người sao lại xúc cảm đến vậy!

Tôi lắc đầu, đáp lại người., vẫn còn chưa kịp quay về Hạ phủ, phải nhập cung diện thánh trước, nói cho cùng thì Hoàng đế gia gia vẫn là lớn nhất mà.

“Nghe nói sức khỏe đại ca gần đây không tốt lắm.” Người nhỏ nhẹ lên tiếng.

Nhìn thấy hạc giấy được gấp, treo đầy căn phòng, tôi ngây lạng người đi, tại sao người lại phải gấp nhiều hạc giấy đến vậy? Xem tình hình này, hoàn toàn không giống như muốn tặng cho Hoàng đế, vậy rốt cuộc người bị sao chứ?

Tôi kể cho người nghe những chuyện thú vị xảy ra ở Hoàng lăng, cũng muốn nghe rốt cuộc người đã xảy ra chuyện gì, nhưng người vẫn luôn né tránh, cứ cậm cụi ngồi gấp hạc. Sau cùng, người đáp lại tôi bằng nụ cười dịu dàng, nói rằng đã mệt, muốn nghỉ ngơi, rồi bảo tôi ra về.

Ra khỏi cung Tây Thờ, tôi liền bảo Hỉ Nhi kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Thì ra một, hai ngày sau khi chúng tôi đi, cung Tây Thờ liền xảy ra chuyện tư tình cùng đàn ông, tuy rằng không nắm được bằng chứng xác thực, nhưng lại khiến cho một số kẻ tiểu nhân đổ kị bấy lâu có cơ hội ăn nói hàm hồ. Lại cộng thêm việc từ sau lễ tế Hoa thần, Hạ Tích Mai cả ngày đều ngồi trong phòng gấp hạc giấy, khiến cho Hoàng thượng vốn

đã nghi ngờ, lại càng thêm giận dữ, dần dần không đến cung Tây Thờ nữa, cũng không hề triệu Hạ Tích Mai đến thăm cung hầu hạ. Trăm nghe không bằng một thấy, thật sự là cạnh vua như cạnh hổ.

Điều vô lí hơn nữa chính là Liễu quý nhân xưa nay chưa từng được hầu hạ Hoàng thượng, một đêm trăng thanh gió mát bỗng cải trang thành tiểu thái giám, chạy đến ngự thư phòng hầu hạ, sau đó bị Hoàng thượng phát hiện, ngay tối hôm đó, đã lâm hạnh cô ta ngay tại ngự thư phòng. Sau đó, Hoàng thượng đêm nào cũng đến thăm cung của cô ta, còn phong thành Liễu phi. Liễu phi ỷ thế được Hoàng thượng sủng ái, nhanh chóng hoành hành bá đạo đến cả cung Tây Thờ, đòi quá nửa cung nữ, thái giám ở đó, chắc hẳn vì muốn đuổi Hạ Tích Mai đi, một mình chiếm lĩnh cung Tây Thờ.

Giả thành thái giám? Chết ngắt mất, đoán chắc cô ta cũng chỉ có thể giả thành thái giám đi mê hoặc Hoàng thượng, chứ chiêu giả thái giám đã được những nữ nhân trong hậu cung dùng quá nhiều rồi. Với tính cách dịu dàng, đoan trang như Hạ Tích Mai, liệu người có tư thông với người đàn ông khác không? Tôi đoán, cho dù có cho mượn gan hùng, người cũng chẳng dám làm ra những chuyện tày trời như vậy. Chuyện này mà cũng phải nghi ngờ sao, kẻ mù cũng biết rõ người đã bị kẻ khác ám hại.

Liễu quý nhân? Cùm từ nghe quen thuộc làm sao, tôi nhất định đã từng gặp người phụ nữ này rồi.

“Hỉ Nhi, tên thật của Liễu quý nhân có phải là Liễu Như Mi không?”

Hỉ Nhi gật đầu. Quả nhiên là người phụ nữ này! Vào buổi tối lễ tế Hoa thần, chẳng phải tôi đã được xem miễn phí bộ phim cấp ba sống động?

Tôi cười nhạt một tiếng rồi lại hỏi tiếp: “Hỉ Nhi, Hoàng thượng đã sủng ái Liễu quý nhân hơn một tháng rồi đúng không? Có phải đã có Long chủng rồi không?”

“Vương phi nương nương, tại sao người biết được? Hôm trước, thái y vừa chẩn đoán ra, Liễu phi đích thực đã có mang, thế nhưng lúc đó người đâu có ở kinh thành.”

Nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Hỉ Nhi, tôi cười lạnh lùng lần nữa. Tôi đương nhiên là biết rồi, tôi còn biết Hoàng đế gia gia đang bị cấm chiếc sừng rất lớn trên đầu. Hạ Tích Mai đã theo ngài bao nhiêu năm nay, cũng mới có thai hai, ba lần, lại đều bị xảy mất, còn Hoàng đế gia gia đã lớn tuổi rồi, cũng chỉ có đúng ba người con trai đó mà thôi. Đến độ tuổi này rồi, vẫn có thể khiến cho phụ nữ có mang, là do Hoàng đế gia gia được thần tiên ban thuốc, hay là Liễu Như Mi có “thiên bẩm” chứ? Hừm, Hạ Tích Mai rốt cuộc muốn làm cái gì? Rốt cuộc bao nhiêu hạc giấy đó, người gấp cho ai?

Tôi đưa lời an ủi Hỉ Nhi, dặn dò cô bé phải chăm sóc Hạ Tích Mai tử tế, không để người làm chuyện gì đại dột. Còn một chuyện nữa chính là, có thể tránh Liễu Như Mi càng xa thì càng tốt, cho dù gặp mặt, tốt nhất nên tránh sang một bên, đừng rảnh rỗi đun thuốc an thai mang đến cho ả. Vào thời điểm nhạy cảm này, cần phải tính kế lâu dài cho chuyện này, tôi cũng không hi vọng đánh mất chỗ dựa vững chắc là Mai Phi.

Sau khi cùng Tầm quay về vương phủ, trời đã sấm sầm tối. Tôi bất ngờ nhận được thiệp mời của Thượng Quan Khiêm, nói rằng ngày mai Khang Vương Phủ thiết tiệc, một vì muốn tẩy trần cho chúng tôi, hai là vì muốn bù lại bữa tiệc cưới mà chúng tôi đã bỏ lỡ. Theo tôi biết, một Thượng Quan Khiêm bề ngoài khiêm nhường, thân thiện, nội tâm lại kiêu ngạo vô song, chắc chắn không thích những việc thiết tiệc kiểu này, vậy nên khi nhận được thiệp mời tôi vô cùng ngạc nhiên.

Người ta thường nói, quý nhân lắm việc, không phải tôi kiêu ngạo, nhưng đúng là từ khi trở về chưa được nghỉ ngơi chút nào đã phải đi giao tế nhiều quá. Ngày mai tôi vẫn nên chuẩn bị một đại lễ mang sang mới được.

Trước mắt, không phải tôi háo sắc nhưng cũng phải đối mặt với vấn đề hiện thực. Hôm nay, Tầm sẽ ngủ ở Liên Hiên của tôi hay là bảo tôi sang lầu hai bé nhỏ bên Li Hiên của chàng? Trong lòng tôi cảm thấy kích động khá lâu, kết quả, tôi ngồi trong Liên Hiên đợi đến tận canh ba giờ Hợi vẫn không thấy bóng dáng của chàng đâu, càng không nghe thấy chàng sai người sang chuyển lời gì hết. Tôi tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi nguyên rửa chàng là kẻ bạc lòng, đã “hưởng lợi” rồi bây giờ phải mông bỏ chạy, tiếp đó liền tức tối trùm kín chăn đi ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, tôi muốn đi vệ sinh, liền mơ mơ màng màng sờ soạng khắp nơi để ra ngoài, lúc này mới nhận ra trên giường có người. Tôi kinh ngạc đang định mở miệng thét lớn thì bị người ta bịt kín miệng... Là

Tầm! Người đàn ông đáng ghét này, từ khi nào lại thích làm chuyện lén lút, vụng trộm kiểu này chứ? Thật đúng là khiến cho người ta giật mình khiếp đảm! Trước tiên, tôi đánh cho chàng một trận, tiếp đó dưới uy lực ngút trời của tôi, chàng mới lên tiếng nói không muốn để cho người hầu nhìn thấy, cho nên đành nhẫn nhịn, tới tận canh ba nửa đêm mới chịu mò sang bên này. Hừm! Ở cùng phòng với tôi mất mặt vậy sao? Tôi tức đến thổ huyết mất thôi!

Vì đang giữa mùa hè, trời sáng nhanh nên người đàn ông đáng ghét kia dậy rất sớm để kịp vào buổi chiều sớm. Chàng ngồi bên giường một lúc, thì ra, mong chờ tôi mặc y phục, rửa ráy cho. Nhìn bộ dạng đàn ông độc đoán kia, đã đàn áp người ta đến mức đó, lại còn mong tôi làm nha đầu hầu hạ sao? Đừng có nằm mơ, cho nên, tôi sẽ tuân thủ đến cùng lời thề của bản thân - “Cả đời không hầu hạ đàn ông, không làm nô tì cho đàn ông.”

Tôi giả chết, nhắm mắt tiếp tục ngủ, cho dù mùa hè đã đến thì sao chứ, tôi vẫn có thể ngủ nướng như thường, hướng hồ, Thượng Quan Khiêm mời đến dùng tiệc tối, tôi vẫn có thể ngủ đến tận giờ Ngọ. Người đàn ông đáng ghét kia cuối cùng đành phải bỏ cuộc trước công lực ngủ vô địch của tôi, tự mình loay hoay một hồi, sau đó mỉm cười hờn trộm tôi một cái, rồi đi ra ngoài.

Thực ra tôi không quá đáng đến mức ngủ lâu đến vậy, nghe nói Hạ Trọng Đường bị ốm, cho nên hôm nay tôi định đến thăm ngài.

Tôi mặc y phục nữ nhi bình thường, cùng Thanh Thanh ngồi kiệu sang thăm Hạ Trọng Đường. Do ngoại hình Hạ Chi Lạc quá xuất chúng, cho nên, tôi đành phải dùng kiệu để che giấu thân phận.

Trận ốm lần này khiến cho Hạ Trọng Đường gầy hẳn đi, nhìn ngài mà tôi xót xa vô cùng! Tôi mãi mê nói chuyện với ngài, ra sức kể những chuyện mà mình biết được, còn Hạ Trọng Đường chỉ im lặng nghe tôi nói.

“Lạc Nhi, khụ khụ, phụ thân đã từ quan rồi, Hoàng thượng cũng đã chuẩn tấu. Khụ khụ...” Bệnh tình của ngài từ lần trước vẫn chưa thuyên giảm, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Chuyện ngài đã từ quan khiến tôi hết sức kinh ngạc, tuy rằng lần trước có nhắc chuyện này với ngài nhưng không ngờ, ngài lại quyết định nhanh như vậy, nói là làm.

“Lạc Nhi à, khụ khụ, phụ thân định rời khỏi kinh thành, khụ khụ...” Hạ Trọng Đường mới nói được nửa câu đã ho sặc sụa.

“Rời khỏi kinh thành? Vậy phụ thân định đi đâu?” Tôi vỗ nhẹ lưng ngài, đang ốm đau thế này mà ngài còn định đi đâu chứ?

“Khụ khụ, con đã trưởng thành rồi, sau này phụ thân cũng không thể chăm sóc cho con được nữa. Khụ khụ, còn cả tiểu cô cô của con nữa... Muội ấy... muội ấy hiện nay... hầy, tóm lại là con sau này phải suy nghĩ thận trọng rồi hầy làm. Khụ khụ...”

“Phụ thân, chuyện của con người không cần phải lo lắng, nhìn xem, bây giờ con sống rất ổn. Tiểu cô cô cũng rất ổn, vẫn xinh đẹp như trước kia, cao sang hơn người. Hôm qua con vừa nhập cung thăm người, phụ thân cứ an tâm, con không để cho cô cô làm chuyện đại đột đâu. Người định quay về cố hương sao? Đường đi xa xôi là thế, sức khỏe phụ thân hiện nay lại không tốt, trước tiên phải dưỡng bệnh xong rồi hãy tính sau. Những chuyện khác, người không cần phải lo lắng nữa. Người lại đây, nghỉ ngơi đi. Như vậy sẽ tốt cho sức khỏe của phụ thân hơn.”

Lần đầu tiên chăm sóc cho trưởng bối, coi người như bố tôi ở nhà, đỡ lên giường, đắp chiếc chăn mỏng lên, lặng lẽ ngồi lên, đợi khi ngài ngủ sâu giấc tôi mới rời đi. Trong vô thức, tôi đã chuyển tình cảm sâu đậm dành cho bố mẹ sang cho Hạ Trọng Đường, tuy rằng số lần gặp mặt không nhiều, tình cảm cũng không sâu đậm gì, nhưng dần dần, tất cả mọi thứ của Hạ Trọng Đường đều liên quan mật thiết đến tôi, nói cho cùng ở nơi đây, người thân nhất của tôi vẫn là ngài.

Lúc ra khỏi phòng, tôi nhìn thấy một thứ đặt trên bàn bên ngoài phòng, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh cả người. Nếu như tôi nhìn không lầm thì cánh hạc giấy trên mặt bàn giống hệt như những con hạc giấy mà Hạ Tích Mai đã gấp. Không thể nào, làm sao có thể như vậy được chứ?

Đem theo biết bao tâm sự, hoài nghi, tôi rời khỏi Hạ phủ, quay về Thụy vương phủ, việc đầu tiên phải làm chính là quên mau những chuyện vừa xong.

Sau đó tôi vui vẻ đi chuẩn bị đại lễ mừng cho Thượng Quan Khiêm, đương nhiên phải dùng những con tôm được mang từ Hoàng lăng về. Dưới sự chỉ đạo của tôi, người có mệnh danh “sát thủ tôm càng”, những đầu bếp trong phủ đã chuẩn bị không ít món ăn, tất cả đều được làm từ tôm. Có thức ăn ngon, đương nhiên là phải thiết đãi người nhà rồi!

Đừng bảo tôi ki bo, không nề mặt chủ nhà mang những thức ăn này tới, cũng đừng nói yến tiệc ở Khang vương phủ chẳng có gì, phải biết rằng những con tôm bé nhỏ này là thứ độc nhất vô nhị ở Hoàng triều Kim Bích này, ngàn vàng khó đổi được. Người xưa có câu, một người vui không bằng người người vui. Có người hôm qua đã không vui vẻ vì tôi chuẩn bị bữa tiệc toàn tôm cho Thượng Quan Khiêm.

Tầm không cùng tôi đến mà đã sang Khang vương phủ từ trước đó.

Nhìn thấy Thượng Quan Khiêm vẫn anh tuấn, hào sảng, phong lưu khoáng đạt, ngọc thụ lâm phong, nụ cười như hoa đào nở đón xuân, hai mắt tôi cũng sáng bừng lên.

Tôi nhìn sang mỹ nhân ngồi cạnh bên anh ta, hử, lúc này Bạch Ánh Đồng đã không còn vẻ nhợt nhạt đáng sợ như mấy hôm trước, mà ăn mặc sang trọng, gương mặt xinh đẹp, có điều vẫn cứ lạnh lùng băng giá. Tôi lại nhìn xuống ngực của cô ta, đi đến tận chân trời góc bể cũng phải tóm được tôi, giết chết tôi, ha ha, lúc này chẳng phải tôi đang ở trước mặt cô ta hay sao?

Tôi cười thầm rồi lớn tiếng nói với Thượng Quan Khiêm: “Tề ca, chúc mừng, chúc mừng! Chúc huynh cùng nhị tẩu: Trên trời nguyện hóa chim liền cánh, dưới đất được làm cây liền cành. Cầm chặt tay người, cùng nhau đầu bạc. Bách niên hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm, sớm sinh quý tử...”

“Được rồi, được rồi, ta đã biết được tâm ý của muội rồi, chỉ còn chờ mỗi muội thôi đấy!” Thượng Quan Khiêm biết tôi ăn nói vụn vặt vô địch, nhanh chóng cắt ngang lời chúc của tôi.

Tôi đưa tay sờ mũi, mỉm cười hờ hững bước vào bên trong.

Nhìn thấy Thượng Quan Doãn và Bạch Ánh Tuyết, tôi chẳng hề bất ngờ, những bữa tiệc kiểu này nếu như hai người họ không xuất hiện, tôi mới cảm thấy kì lạ. Người đàn ông nhìn tôi bằng ánh mắt không mấy tốt đẹp, giống như đang chờ đợi tôi gây ra chuyện mất mặt, người phụ nữ thì lại nhìn người đàn ông nào đó bằng ánh mắt như bị dính keo vậy. Hai người này giống hệt như hôm lễ tế Hoa thần, chẳng thay đổi gì mấy.

Không biết có phải do nước trà ở Khang vương phủ quá thơm, quá ngon hay không mà người đàn ông đáng ghét kia chỉ biết thưởng trà, phớt lờ hoàn toàn sức nóng rực truyền đến từ phía đối diện.

Hử? Người đàn ông mắt một mí vẫn luôn nhìn tôi nháy mắt kia chẳng phải là tên quỷ vui vẻ sao? Hắn cũng có mặt ở đây hử? Không phải hắn đã được phái đến làm quan tri phủ tại một huyện nào đó rồi sao? Kể từ sau lễ tế Hoa thần, lâu rồi không gặp được người đàn ông đáng yêu này.

Nhìn một lượt, tôi còn có thể thấy Ngự sử đại nhân Lí Thành An và Công Bộ thượng thư[1] Mã Đức Lí. Trước đó, khi biết được tên thật của Công Bộ thượng thư, tôi cảm thấy buồn cười vô cùng, không ngờ lại có thể gặp được con người thật của Mã Đức Lí tại đây. Hai người này cũng không phải nhân vật đơn giản trong triều, có sức ảnh hưởng không nhỏ.

[1] Bộ Công: Là cơ quan coi việc xây dựng thành hào, cầu cống đường xá, việc thổ mộc, thợ thuyền, tu sửa xây dựng, thi hành lệnh cấm về núi rừng, vườn tược và sông ngòi. Vị quan đứng đầu Bộ Công là Công Bộ thượng thư (hay Thượng thư Bộ Công)

Khi nhìn về phía Đơn Bất Quân, tôi lặng người đi một hồi lâu, tại sao Thượng Quan Khiêm lại mời tên này tới đây? Nhìn thấy bộ dạng nham hiểm của hắn, cùng đôi mắt đầy mưu toan kia, tôi lại tự nhắc nhở bản thân, mọi chuyện vẫn chưa thể kết thúc được.

Hử, cách sắp xếp chỗ ngồi này quá đổi đặc biệt, không biết là do chủ nhà tận tâm xếp đặt, hay do bọn họ tự ngồi vào mà tạo thành.

Tôi mỉm cười rồi ngồi xuống bên người đàn ông đáng ghét. Hử? Có vật gì đó đang cản đường? Quay đầu nhìn, người đàn ông đáng ghét kia cuối cùng đã không uống trà nữa, ngược đầu lên lườm tôi, ánh mắt khinh khỉnh đó như đang nói với tôi rằng... Nàng đang giẫm lên chân ta. Tôi thần nhiên nhún vai, đáp lại chàng bằng ánh mắt đượm tình... Rõ ràng là chân của chàng quá dài, đã ngăn cản đường đi của ta!

“Thụy Vương gia và Thụy Vương phi đúng là tình cảm sâu đậm!” Câu nói của Mã Đức Lí bề ngoài là khen, nhưng thực ra là đang giễu, ở trong hoàng thành này, có ai mà không biết chuyện giữa tôi với Tầm. Chỉ cần tôi và Tầm cùng xuất hiện ở nơi nào là sẽ thu hút sự chú ý của mọi người. Hay, chúng tôi có cần thiết phải nổi tiếng đến độ ấy không?

“Mã đại nhân cười chê rồi!” Trước lời giễu cợt của Mã Đức Lí, Tầm nở nụ cười vô cùng hạnh phúc đáp lại. Tôi nghi ngờ hôm nay chàng đã dán một tấm da người bên ngoài để dịch dung.

Lời nói của chàng vừa dứt, tôi bất giác thấy đôi mắt của người phụ nữ si tình nào đó khẽ sụp xuống. Đã nhìn chăm chăm người ta lâu thế thì cũng nên thay đổi biểu cảm một chút, lẽ nào không sợ nhìn về một hướng lâu quá sẽ bị trúng gió sao?

Thượng Quan Khiêm dường như nhận ra trận đại chiến bằng ánh mắt của chúng tôi, liền mỉm cười nói với tôi: “Tam đệ muội, nghe nói hôm nay muội chuẩn bị một phần đại lễ cho ta, còn đích thân dùng xe ngựa đưa sang đây, nói rằng phải mở ra trước bữa ăn, ta thật sự hiếu kì với đại lễ này của muội đấy!”

Tôi mỉm cười, lập tức quay đầu lại, tay trái đưa lên ra hiệu Thanh Thanh dâng lễ. Không lâu sau, mấy a hoàn mỹ nữ của tôi đã bê đại lễ của tôi vào, khăn đậy trên thức ăn vừa được bỏ ra, hương thơm ngào ngạt cả gian phòng, tất cả mọi người đều đồng thanh nói: “Thơm quá!”

Tôi hớn hở lên tiếng: “Món thứ nhất, tôm thủy tinh. Món thứ hai, tôm ẩn phù dung. Món thứ ba, tôm xào cải trắng. Món thứ tư, tôm chua cay cuộn trứng. Món thứ năm, tôm cuộn chuối. Món thứ sáu, tôm cuộn tròn. Món thứ bảy, tôm trộn quả bạch hương. Món thứ tám, tôm băm thịt rán. Món thứ chín, tôm băm thịt hầm. Món sau cùng, tôm thập tam hương.”

Khi tôi đọc hết tên các món ăn, tất cả những người có mặt ở đây đều ngây lặng người đi, mắt tròn mắt dẹt nhìn phần đại lễ của tôi - bữa tiệc toàn tôm. Tuy rằng chỉ có mười món, không thể giống được như bữa tiệc toàn tôm thực thụ, nhưng vừa hay có thể chúc cho cuộc hôn nhân của Thượng Quan Khiêm thập toàn thập mỹ.

“Đây là thứ gì, có thể ăn được không? Ta chưa từng nghe thấy bao giờ.”

Mã Đức Lí, ông không nói chuyện, không ai cười ông ít nói đầu.

“Tôm, bữa tiệc toàn tôm?”

Thông minh, không ngờ lại có thể nói được cụm danh từ mới “bữa tiệc toàn tôm” này, là ai đã nói vậy? Thì ra chính là Đơn Bất Quần im lặng từ nãy đến giờ.

“Ấy da, thật không ngờ Thụy Vương phi đích thân chuẩn bị đồ ăn, khiến người người khác phải mở rộng tầm nhìn rồi!”

Lí Thành An mở miệng nói, cứ như sợ người khác cướp mất lời, lát nữa, sẽ cho ông biết tay!

“Mỗi lần Thụy Vương phi dâng lễ là lại khiến người ta phải mở rộng tầm mắt.” Thượng Quan Doãn mỉm cười lạnh lùng.

“Nhị ca, do thời gian quá gấp gáp, không biết phải chuẩn bị lễ gì. Nếu như huynh không chê bai, có thể ném thử mấy món ở quê muội.”

Tất cả mọi người ngồi quanh bàn ăn, ngoại trừ tôi với Tầm, cũng chỉ có mỗi Hoa Quý vui vẻ nhìn tôi mỉm cười thân thiện, còn lại đa phần lạnh lùng đưa lời chế giễu, sắc mặt của Thượng Quan Khiêm cũng không tốt cho lắm. Đợi chút nữa không cho các người một bài học thì xem ra không được, hồ không ra oai lại tưởng ta là mèo hen chắc?

“Tam đệ muội khách khí quá, đây là lần đầu tiên ta nhận được một món đại lễ thế này, dâng món lên!” Sắc mặt ủ dột của Thượng Quan Khiêm cuối cùng đã tan mất, thay vào đó là nụ cười như làn gió xuân ấm áp. Anh ta nhìn kĩ từng món một, đến món tôm thập tam hương sau cùng mới nhướn mày hỏi: “Tất cả những món này đều là những món ăn ở quê muội sao? Hạ đại nhân không phải quê ở Chi Châu ư? Hình như cũng chưa nghe nói ở Chi Châu có những món ăn này, thậm chí ta cũng chưa nhìn thấy các món ăn này ở những nơi khác.”

Tầm cũng nhướn cao mày quay sang nhìn tôi, đôi môi mỏng dễ thương chu lên, dùng ánh mắt hỏi tôi: “Quê của nàng từ khi nào chuyển từ Chi Châu sang Hoàng lăng vậy?” Những người còn lại đều nhìn tôi bằng ánh mắt mong chờ.

“Khụ khụ.” Bây giờ chuyện nói dối với tôi đã vô cùng đơn giản, cho dù mở mắt, nhắm mắt hay mở một mắt, nhắm một mắt, tôi cũng có thể nói một cách thuần thục: “Quê mà muội nói chính là quê của mẫu thân.”

“À, thì ra là như vậy.” Mọi người đều bình tĩnh.

Thân thể của mẫu thân Hạ Chi Lạc xưa nay vẫn là một câu đố. Theo ký ức của Hạ Chi Lạc, dường như mọi người đều không biết gì về chuyện của mẫu thân cô ấy. Mọi người chỉ biết thời trai trẻ, Hạ Trọng Đường không biết cưới đâu được một tân nương như hoa như ngọc, tuy nhiên lại hồng nhan bạc phận, Hạ Chi Lạc còn chưa được tám tuổi, mẫu thân đã chết một cách vô duyên vô cớ. Gọi là vô duyên vô cớ chính vì giống hệt như nương tử của Hoàng Lão Tà vậy, ngủ một giấc rồi chẳng bao giờ tỉnh dậy nữa, sau đó thì thể trong một đêm không cánh mà bay mất. Đương nhiên những chuyện này cũng chỉ có người trong phủ Hạ mới biết được.

Cuối cùng bữa tiệc cũng bắt đầu, ngoại trừ mười món tôm của tôi, đương nhiên vẫn còn những món ăn ngon khác do Khang vương phủ chuẩn bị nữa. Sau khi Mã Đức Lí ăn món tôm băm thịt rán, luôn miệng khen ngon. Còn Lí Thành An ngoài mấy câu “tươi, tươi, tươi” ra chẳng nói thêm được lời nào. Nhìn bộ dạng ăn uống của bọn họ mà xem, thật nực cười!

Mĩ nhân dịu dàng, khi dùng bữa cũng đoan trang hơn người thường, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng liếc về phía chúng tôi, đôi mắt kia thật động hồn, xinh đẹp biết bao! Nhưng mỹ nhân cứ nhìn chăm chăm vào người đàn ông của tôi như vậy khiến tôi bức hết chỗ nói. Đương nhiên, tôi không còn tránh như tránh tà giống như bữa tiệc tối tại lễ Hoa thần lần trước nữa. Tôi nhướn cao đôi mày, hất nhẹ cằm rồi nói: “Thái tử phi có phải thích ăn món đặt trước mặt ta không? Nhìn ngắm lâu như vậy, chắc vì muốn ăn mà ngại không dám nói chẳng? Thanh Thanh, mau đổi lại vị trí đĩa thức ăn cho thái tử phi tiện dùng!”

Thanh Thanh lập tức làm theo lời tôi, thế nhưng món ăn mà tôi nói không phải là món tôm trộn bạch quả hương.

Sau khi nghe thấy lời tôi nói, sắc mặt Bạch Ánh Tuyết ửng hồng lên, tôi còn tưởng rằng sắc mặt của nàng ta sẽ trắng nhợt ra cơ.

“Tam đệ muội, tại sao tay phải của muội lại bị thương vậy? Lẽ nào bất cẩn để chớ cán trúng lúc trọc ghẹo nó sao?”

Thượng Quan Doãn, hẳn đúng là thương xót vợ mình. Ta thật sự thích điểm này ở hắn.

“Ha ha, để cho thái tử điện hạ cười chê rồi. Đây không phải do chớ cán mà khoảng thời gian trước ở Hoàng lăng, vô tình làm hái hoa đại đạo một lần, bất cẩn bị “hoa” cán thôi.” Nói xong câu này, tôi nhoẻn miệng mỉm cười, đưa mắt nhìn về phía Bạch Ánh Đồng.

Quả nhiên, sắc mặt của Bạch Ánh Đồng thay đổi nhanh chóng, cô ta nắm chặt đôi đũa trong tay trái đến mức nổi cả gân xanh, nhìn tôi đầy căm hận. Đoán chắc nếu như không có mọi người ở đây, cô ta nhất định sẽ nhảy ra trước mặt thét lớn “phải giết chết ngươi!”

Những người khác đều ngạc nhiên, còn Tầm thì mỉm cười đầy thích thú.

“Thụy Vương phi bị hoa cán sao? Cái này phải gọi là hoa cũng đố kị với nhan sắc của người rồi. Ha ha... ha ha...” Mã Đức Lí bật cười ha ha, như thể được nghe một chuyện cực kì nực cười.

“Tam đệ muội tuy rằng bị hoa cán ở tay, nhưng vẫn hết lòng hết sức chúc mừng cho nhị đệ, thật đúng là có lòng lắm!” Thượng Quan Doãn lại nói.

“Thái tử điện hạ, ngài lúc nào cũng thích nói đùa.” Tôi đưa tay che miệng cười đầy thẹn thùng.

“Tại sao lại xưng hô lạ thế? Gọi ta một tiếng đại ca cũng không có gì là quá cả.” Thượng Quan Doãn tuy rằng đang nói chuyện với tôi, nhưng lại liếc về phía Tầm.

Tôi cũng quay sang nhìn Tầm, chàng khẽ nhướn mày, mím chặt môi, nhìn Thượng Quan Doãn trân trân, quả là “huynh đệ tình thâm”, khiến tôi kinh hãi đến nổi cả da gà!

Tất cả mọi người đều ngừng cười nói, chờ xem kịch hay giữa Tầm với Thượng Quan Doãn. Bữa tiệc hôm nay, cho dù tôi có tặng đại lễ hay không thì dường như cũng chẳng thể ngon miệng nổi. Nếu như mọi người đã thích xem kịch hay, vậy thì tôi sẽ đạo diễn một màn giúp họ.

Tôi bật cười kì quái trước mặt mọi người, đặt đũa xuống rồi lên tiếng nói: “Đại ca, sao lời của huynh nghe chưa xót thể, bữa ăn hôm nay hình như chẳng cho tí dấm nào, hay là đại ca đang thâm trách muội đây? Ồ, khoảng thời gian trước, cũng chính là trước khi đi Hoàng lăng, nếu như muội nhớ không lầm thì đại ca vừa nạp thêm một tiểu thiếp, dường như còn rất sủng ái nữa, có ý muốn sắc phong thành trắc phi đúng không?”

Oa, sắc mặt của ai đó bắt đầu trắng bệch ra. Tôi chẳng cần biết tiểu thiếp của hần thân phận thế nào, có thể được phong phi hay không, hiện nay chỉ cần có thể dùng làm chiêu công kích là ổn rồi.

“Đại ca, nếu như có thể đợi đến ngày huynh lập trắc phi, nhớ thông báo trước cho muội một tiếng, muội nhất định sẽ chuẩn bị một bàn tiệc toàn cá độc nhất vô nhị trong thiên hạ, chắc chắn còn phong phú hơn hôm nay nhiều, cũng đảm bảo sau khi huynh ăn xong, lúc động phòng hoa chúc sẽ như cá gặp nước vậy!”

“Choang!” Người nào đó bất cẩn đánh rơi chiếc bát trong tay. Sắc mặt của người đó càng lúc càng khó coi, có người lại cười nhạo, có người thì thầm to nhỏ.

Á! Chân tôi bị ai đó nhéo mạnh. Thượng Quan Tầm, đúng là đồ đầu heo đáng ghét, không nhìn thấy tôi đang trút giận giùm chàng hay sao? Không ngờ lại dám ngược đãi tôi! Hu hu, đau quá! Tôi tức giận lườm Tầm, dùng ánh mắt giết người nhìn chàng đầy khinh khi... “Chẳng phải là đã kích đến người thương của chàng sao?” Đồ chết tiệt, không ngờ dám phớt lờ tôi, không nhìn tôi, giả vờ ngốc nghếch với tôi! Tôi cũng đáp lại chàng một cái véo thật mạnh, đầu heo đáng ghét!

Đột nhiên, Thượng Quan Doãn bật cười sảng khoái, mãi lâu sau vẫn chưa ngừng lại. Đừng nói là hần bị câu nói của tôi đã kích đến mức nào trúng gió rồi chứ?

Một lúc sau, cuối cùng hần đã ngưng “trúng gió”, quay sang nói với tôi: “Tam đệ muội, đúng là càng lúc càng thú vị!”

Trận khẩu chiến thứ hai cuối cùng đã kết thúc, mọi người lại cầm đũa lên, tiếp tục ăn tôm, cũng bắt đầu nói những chủ đề khác.

Hai chị em nhà họ Bạch chậm rãi dùng từng miếng một, với cách ăn uống hào sảng, thoả mái của tôi thì tôi đã thua xa bọn họ về mặt khí chất. Thế nhưng bắt tôi phải ăn uống giống hai người đó, chắc là tôi sẽ bị chứng chán ăn mất thôi. Có điều, tôi cũng không thể quá mức không câu nệ tiểu tiết, nói cho cùng bây giờ tôi cũng là Hạ Chi Lạc, tôi không thể hủy hoại hoàn toàn danh tiếng của Hạ Chi Lạc được. Thế là tôi liền ngồi thẳng người, cũng bắt đầu ăn uống điềm đạm hơn trước. Tầm ngồi bên, cảm nhận được sự thay đổi của tôi, bất giác liếc mắt khinh bỉ. Ngát mất thôi! Có ai nhìn vợ mình như thế này không chứ?

“Thụy Vương phi, con tôm này trông giống như hình dáng của tôm thập tam hương sao?” Cuối cùng đã có người quan tâm đến hình dáng của con tôm này rồi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn về đĩa tôm thập tam hương, vẫn còn nhớ lúc mới đặt trên bàn, ngoại trừ tôi và Tầm, Thượng Quan Khiêm và Bạch Ánh Đồng ra, tất cả những người khác đều ngây lạng người đi, vậy mà bây giờ đã ăn hết quá nửa.

Quý vui vẻ, cảm ơn anh, nếu như anh không đặt câu hỏi, tôi cũng không biết phải tìm cơ hội nào để báo thù ba tên đáng ghét kia.

“Đúng thế, đúng thế!” Tiếp tục hỏi, tiếp tục hỏi đi.

“Như vậy sao? Đúng là trông quá đặc biệt!” Người không biết không có tội.

“Cũng bình thường thôi. Ở quê của mẫu thân ta, có một truyền thuyết như thế này...” Tôi cố ý thu hút sự chú ý.

“Truyền thuyết gì thế?” Tất cả mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn về phía tôi.

Sau đây, thời gian thuyết trình của tôi xin được bắt đầu: “Ở thời thượng cổ, cách đây rất lâu, có một cổ quốc văn minh, rộng lớn có tên là Trung Quốc, đất đai mênh mông, đặc sản từng vùng phong phú. Còn có một tiểu quốc vô cùng ác độc tên là tiểu Nhật Bản, đất đai cằn cỗi, tài nguyên nghèo nàn. Tiểu Nhật Bản kia bản tính tham lam, vì muốn độc chiếm biên cương rộng lớn, màu mỡ của Trung Quốc, bọn chúng đã giết người phóng hỏa, cướp bóc hiếp dâm ở rất nhiều thành trì. Thế nhưng, bách tính Trung Quốc kiên cường bất khuất, thề chết bảo vệ quốc gia, sau tám năm kháng chiến, cuối cùng đã đánh đuổi được bọn quỷ Nhật Bản ra khỏi biên cương. Tám năm, một trận chiến kéo dài tám năm, có thể nói bọn quỷ Nhật Bản đã sử dụng vô số những biện pháp ác độc, dè tiện để đối phó với Trung Quốc, trong đó bao gồm cả loài tôm mà mọi người đang ăn hiện nay. Lúc đó, Tiểu Nhật Bản đã dương được một loại vi khuẩn dị hình có tên là tôm, sau đó dùng thứ vi khuẩn này làm vũ khí, thả xuống tất cả các con sông nam bắc của Trung Quốc. Sau đó, hàng vạn hồng quân Trung Quốc vĩ đại đã không tiếc máu xương để đánh đuổi quân thù, xây dựng quê hương giàu đẹp mà còn dùng bộ óc thông minh tuyệt đỉnh của mình, biến thứ vi khuẩn dị hình kia trở thành món ăn trên bàn tiệc của mình.” Kể xong chuyện, tôi tự vỗ tay cổ vũ cho bản thân.

“Con tôm bé nhỏ này mà cũng có thể đánh trận sao?” Mã Đức Lí gấp một con tôm nhỏ bé lên rồi hỏi.

Tôi biết ngay là bọn họ không tin mà, nhưng tôi còn dùng nó để đánh thẳng Tinh Túc lão quái cơ. Mọi người tiếp tục hỏi, tiếp tục hỏi đi!

“Đây chẳng qua chỉ là một truyền thuyết mà thôi.”

Lí Thành An, một lúc nữa, tôi tin chắc ông không thể nào bình thản như không thể này được đâu.

“Vi khuẩn là thứ sinh vật gì? Vi khuẩn dị hình lại là thứ gì?”

Cảm tạ ơn trên, Đơn Bất Quần, tôi chỉ đợi câu hỏi này của hần nữa mà thôi.

“À, Đơn đại nhân, ngài không nhắc thì ta cũng quên khuấy mất, trí nhớ của ta dạo này tệ quá! Tôm là một thứ vi khuẩn bệnh độc, còn về từ bệnh độc thì qua mặt chữ ta cũng có thể biết rõ rồi, nghĩa là vừa có bệnh lại vừa có độc. Về loài vi khuẩn, để ta nghĩ xem nào... Vi khuẩn dị hình chính là loài vật giống như bọ cạp, rắn rết, côn trùng độc hiện nay, có điều, hình như còn độc hơn chúng gấp trăm ngàn lần.” Tôi ngừng lại đôi lát, nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của mọi người, nhanh chóng nói tiếp: “Mẫu thân của ta nói, vi khuẩn là loại còn ghê gớm hơn bọn kia nhiều, chính vào lúc bọn chúng chưa trưởng thành, còn rất nhỏ thôi, mắt thường không thể nhìn thấy, nhưng giả dụ bất cẩn chạm vào nó là sẽ gặp vận xui xẻo. Bởi vì chúng có thể truyền đi nhanh trong huyết dịch, thậm chí còn ăn hết cả bộ não của con người... Nay, mấy vị đại nhân, các vị làm sao thế? Ta vẫn còn chưa nói hết mà...”

Nhìn những đôi nam nữ lữ lượt chạy ra ngoài, tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười ra cả nước mắt, nằm bò cả ra mặt bàn. Tầm vừa tức giận vừa buồn cười cốc lên đầu tôi một cái, sau đó cùng Thượng Quan Khiêm đuổi theo mọi người ra bên ngoài. Tôi lau mấy giọt nước mắt trên mặt, ngược lên nhìn, đối diện vẫn còn một người đang ngồi tĩnh lặng trước mặt mình - là Thượng Quan Doãn.

Lúc này vẫn còn bao nhiêu người, vậy mà bây giờ chỉ còn lại có mỗi hai chúng tôi. Thấy hần mặt không đổi sắc, lòng không hoang mang ngồi vững chãi trước mặt mình, tôi bắt đầu cảm thấy khâm phục hần. Mỉm cười lắc đầu vài cái, gấp một con tôm cuộn, đưa lên miệng thưởng thức, tôi nhìn người đàn ông trước mặt mình.

“Thật không ngờ mới có nửa năm mà muối lại thay đổi nhiều như vậy.” Thượng Quan Doãn nhấp một ngụm rượu, chậm rãi nói.

Nghe khẩu khí của hần thì dường như tôi với hần là những người bạn lâu năm không gặp. Đại ca, đừng làm như tôi với huynh thân nhau thế!

“Đại ca, huynh đang khen ngợi hay đang cười nhạo muối đây? Hơn ba năm rưỡi nay, người thay đổi nhiều nhất chính là huynh, chứ không phải ta.” Tôi lại ăn thêm một con tôm nữa.

“Thật sao? Có lẽ do hoàn cảnh ép con người mà thôi.” Hần nhìn tôi, cũng gấp một con tôm, nho nhã dùng ngón tay thon dài của mình bóc vỏ, rồi ăn ngon lành.

Lẽ nào tôi bị trúng ta rồi sao? Ngờ ngêch ngồi đây nhìn một người đàn ông ăn tôm, lại còn là một tên đàn ông khiến người ta căm ghét. Nhưng lúc này hần lại vô cùng nho nhã, phong độ ngồi ngồi.

“Bây giờ muội đã biết cách chọc ghẹo người khác, ăn nói cũng sắc sảo, lợi hại hơn xưa, tính cách cũng cởi mở, vui vẻ, không còn âm trầm như trước kia nữa. Chuyện thành thân đối với muội đích thực là chuyện tốt lành.” Hấn nhìn tôi mỉm cười dịu dàng.

Tôi đưa tay chống trán, che đi đôi mắt. Chết rồi! Lẽ nào hôm nay tôi phạm vào mệnh đào hoa, tại sao lại thấy người đàn ông này đẹp trai hơn mọi khi nhiều thế? Nhà Thượng Quan chết tiết này, sao lại sinh ra toàn mỹ nam chứ?

“Thái tử diện hạ, huynh không cảm thấy nên ra ngoài chăm sóc cho thái tử phi sao?” Tôi nhìn hấn bằng ánh mắt chán nản. Gã đàn ông si tình, mau ra ngoài tìm vợ của mình đi, rảnh rang ngồi đây nói chuyện lằng nhằng với vợ của người ta làm gì chứ, đặc biệt còn là vợ của huynh đệ ruột thịt.

“Còn muội thì sao? Tại sao lại chẳng thấy lo lắng gì cả?” Hấn hỏi vặn tôi một cách khó hiểu.

“Lo lắng cái gì? Lo lắng thì có ích lợi gì chứ? Hà tất phải tự mình tìm buồn khổ? Ăn no rảnh rồi tự tìm chuyện phiền phức sao?” Tôi lên giọng hỏi lại hấn. Thực ra thì tôi cũng đã nhịn khá lâu rồi, nếu như không phải sợ bị hấn coi thường, tôi đã xông ra ngoài từ lâu rồi. Thượng Quan Doãn, tên đàn ông chết tiết, toàn thích chọc vào nỗi đau của người ta!

Hấn liếc mắt nhìn tôi, nhướn miệng cười nhạt, lau sạch bàn tay, từ từ đứng dậy bước ra ngoài.

Thượng Quan Doãn đi rồi, tôi cũng vội vã đứng dậy đi ra ngoài. Hả, người đầu, tất cả đều chạy đi đâu cả rồi? Bên ngoài không còn một ai.

Phía sau thân cây trước mặt hình như có hai người đang nói chuyện, một giọng nói nghe rất giống Tầm, giọng nói của nữ nhân còn lại, không cần nói nhiều, khẳng định đó là Bạch Ánh Tuyết. Thượng Quan Tầm, tên đàn ông đáng chém ngàn đao, vừa mới rời khỏi tôi, cuối cùng đã tìm ra thời cơ để gặp mặt người tình cũ.

Tôi đang định xông lại bắt gian tình, ai ngờ vừa chạy được vài bước, cổ đã bị thứ gì đó ghì chặt vào, tiếp đó, tôi bị người ta kéo cổ đi vào một bụi cây gần đó.

Tôi sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, liền thoáng lên tiếng: “Xin... xin hỏi là vị... vị huynh đài nào? Tiểu nữ tử... đã mạo phạm... mạo phạm gì đến người?”

“Hừm, sợ rồi sao?”

Giọng nói vang lên từ phía sau lưng khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, là Bạch Ánh Đồng.

Tôi từ từ quay người lại, cố gắng nhìn rõ cô ta, nhưng nhận ra ánh trăng không sáng cho lắm. “À, là nhị tẩu sao? Tẩu muốn ta bình giá cây trâm này thì cũng không cần thiết phải đặt sát đến vậy đâu?” Hung khí chắc là một chiếc trâm cài, hình như lần trước cô ta cũng dùng chiếc trâm này để uy hiếp tôi. Bình tĩnh nào, cô ta tuyệt đối không dám hạ thủ tôi ngay trong một ngày đặc biệt thế này đâu.

“Đừng có xưng hô thân thiết như vậy, ta không nhận nổi câu gọi “nhị tẩu” của người đâu!” Giọng nói của Bạch Ánh Đồng tuy rằng rất nhỏ, nhưng nộ khí đằng đằng. “Hạ Chi Lạc, có lẽ ta nên gọi người một câu là “Lục Tiểu Phụng” mới đúng. Nhờ phúc của người mà cuối cùng ta không chết nổi. Tin chắc rằng người vẫn chưa quên mất những lời ta nói vào ngày hôm đó nhỉ?”

Tôi vừa định dùng tay đẩy chiếc trâm đó đi, cô ta liền ấn mạnh hơn chút, đồng thời tay trái cũng tóm lấy vai tôi rồi đánh tiếng dọa dẫm: “Đừng động đây linh tinh, thứ này không có mất đâu!”

“Mĩ nữ, ta gọi một câu mĩ nữ chắc là được đúng không? Lần trước ở trong sơn động, dù thế nào đi nữa, tính mệnh này của người cũng là do ta cứu. Tuy rằng lúc đó, ta cũng làm nhiều chuyện không đúng, nhưng người sai trước vẫn là người, phải không? Không những đánh ta lại còn cắn ta, người chịu hại là ta đây. Còn nữa, người cho rằng đêm nay thích hợp để người báo thù sao? Giết chết ta, người đã từng nghĩ tới Khang Vương phủ sẽ thế nào không? Đại mĩ nữ Kháng Túc!” Hừm, đám người kia chết đi đằng nào rồi, ra ngoài nôn một hồi thì cũng không cần phải biến mất tăm mất tích như vậy chứ!

“Lục Tiểu Phụng, người đừng có xảo biện, người cứu ta là Thất Túc, có liên quan gì đến người? Mỗi thù người sỉ nhục ta, ta nhất định phải báo, cho dù đêm nay không giết chết được người, sớm muộn cũng có

ngày ta sẽ giết chết ngươi! Huống hồ ngươi còn biết bao nhiêu bí mật của ta, ta không thể buông tha cho ngươi được!” Cô ta thì thầm bên tai tôi.

“Mĩ nữ, phiền ngươi dùng đầu suy nghĩ đi, nghĩ xem người ngươi hành thích là ai? Ngươi cho rằng trong tình hình đó, ngươi vẫn có thể chạy thoát được sao? Nếu như không phải là ta, ngươi cho rằng Thất Túc sẽ vô duyên vô cớ chạy ra cứu ngươi sao? Ngươi nghĩ những người trong Tinh Túc Môn các ngươi tình sâu nghĩa nặng vậy ư? Ta cũng không hề có ý muốn hạ thấp thất Túc.” Tôi sợ hãi vô cùng, tại sao vẫn chưa có ai xuất hiện, cổ tôi mỗi chết mất.

Bàn tay của cô ta khẽ buông lỏng ra, cây trâm cũng không còn kề sát như trước nữa.

“Này, ta không thể hiểu nổi ngươi, thân phận cao quý như vậy, tại sao lại chạy đi bán mạng cho Tinh Túc lão quái chứ?” Tôi nhiều chuyện hỏi Bạch Ánh Đồng điều tôi tò mò bấy lâu nay.

“Ta làm gì thì liên quan gì đến ngươi? Lục Tiểu Phụng, ta biết ngươi có tài ăn nói, đừng cho rằng dựa vào mấy câu nói đó có thể khiến ta động lòng, hôm nay dù thế nào đi nữa ta cũng phải cho ngươi một bài học thích đáng!”

Thôi chết rồi, người phụ nữ này đột nhiên dùng tay trái kéo y phục của tôi xuống, tay phải cầm chiếc trâm đưa về phía trước ngực tôi. Trời ơi, lần trước tôi vô lễ với cô ta, hôm nay đối lại cô ta vô lễ với tôi, hỏi có còn thiên lí nữa không?

“Tiểu Phụng, hai người đang làm cái gì thế?”

Tề ca à Tề ca, giọng nói của huynh đúng là mang lại vô vàn hạnh phúc cho ta đấy!

Nghe thấy giọng nói của Thượng Quan Khiêm, Bạch Ánh Đồng lập tức thu tay lại, cuối cùng tôi đã có thể hít thở một cách bình thường.

Sau khi chỉnh đốn lại y phục, tôi liền khoác vai Bạch Ánh Đồng, nói chuyện cùng với một bóng người ở phía trước mặt: “Tề ca, ta với nhị tẩu đang nói về chuyện bộ y phục này của ta được đặt may ở đâu?” Cảm nhận rõ cả người Bạch Ánh Đồng cứng sượng lại, tôi vỗ nhẹ vào vai cô ta vài cái, ra hiệu hãy thả lỏng. Hạ Chi Lạc có chiều cao tầm khoảng một mét sáu tám, còn Bạch Ánh Đồng chỉ độ tầm một mét sáu, đưa tay khoác vai cũng rất thuận tay.

“Muốn nói chuyện may y phục thì cũng nên tìm nơi sáng sửa một chút, mau vào phòng đi, không thì thức ăn nguội hết mất!” Tề ca dịu dàng lên tiếng rồi quay người bước vào phòng.

“Mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra, đừng có tưởng ngươi giúp ta lần nữa ta sẽ cảm kích đấy!” Bạch Ánh Đồng đẩy tay tôi ra, đi thẳng vào phòng mà không thèm quay đầu lại.

Tôi khinh bỉ nhìn cô ta, có bản lĩnh thì đừng có vào phòng nữa!

Tôi cũng chu miệng đi theo vào trong. Vừa vào bên trong, mọi người đều đã quay lại đầy đủ. Chắc là nôn rất sảng khoái! Tôi cũng học theo nụ cười nham hiểm của Đôn Bất Quần, liếc mắt nhìn hết thấy mọi người. Tầm lúc này mặt mày bình thần ngồi về chỗ cũ, tôi nghiêng rằng, lờm ngợm một cái, tối nay quay về sẽ tính sổ cùng chàng!

Không lâu sau, mấy người bọn họ đều biết vừa nãy tôi chỉ chọc ghẹo họ thôi, liền cố ý hòa vào bắt tôi uống rượu phạt. Có lẽ bắt tôi uống rượu thẳng thừng thì không hay lắm, mọi người liền quay đầu giáo về phía Tầm, Thượng Quan Khiêm cũng nhảy vào cổ vũ, bảo người khác rót ba chén rượu, đặt trước mặt Tầm.

Đôi tai Tầm bỗng dưng đỏ lựng lên, chàng nhìn mấy li rượu trước mặt, không nói uống cũng chẳng nói không.

“Huynh ấy không biết uống rượu.”

Giọng nói này khiến cho tất cả mọi người im bật đi, mười mấy cặp mắt đều nhìn về phía Bạch Ánh Tuyết, không khí trở nên vô cùng quái dị. Đường như nàng ta cũng ý thức được mình đã thất lễ, bàn tay run run mượn li rượu của Thượng Quan Doãn ngắt đầu cặn sạch.

Tôi đưa mắt nhìn Bạch Ánh Tuyết, lại quay sang nhìn Tầm, đôi tai chàng đỏ bừng hơn trước. Tôi đã hiểu rồi, thì ra Tầm không biết uống rượu.

“À, đúng rồi, thái tử phi không nhắc thì ta quên khuấy mất. Mã đại nhân, nếu như mọi người cố chấp muốn phạt rượu, đợi chốc nữa bị người ta đánh, Thụy Vương phủ chúng ta không đền tiền đâu đấy!” Tôi mỉm cười đẩy mấy li rượu đến trước mặt Mã Đức Lí.

Ai ngờ ba lão lưu manh này không chịu buông tha, nói hôm nay cho dù bị đánh thì cũng không bỏ qua dễ dàng cho Thụy Vương phủ. Nếu như tôi bằng lòng uống thay, bọn họ sẽ vô cùng nể phục.

Ba con hồ li già, rõ ràng biết Tầm không biết uống rượu, muốn ép tôi uống rượu thì cứ nói thẳng ra, còn bày trò!

Thượng Quan Khiêm cùng Quỷ vui vẻ cũng hòa vào, không khí nhanh chóng trở nên sôi nổi, xem ra hôm nay không uống rượu thì không xong.

Ba lão lưu manh, lúc này không khiến các ông nôn mửa đến chết, bây giờ lại tự vác xác đến nộp mạng. Được, hôm nay bà cố đây sẽ cho các ông uống đến chết, nếu không hai chữ “Lạc Bảo” này sẽ viết ngược lại.

“Đợi đã, trước khi uống rượu, ta có một yêu cầu. Hôm nay nhân vật chính là Thụy Vương gia và Thụy Vương phi, phải không nào? Hai chúng ta đã bỏ lỡ đại hôn của hai người, cho nên không muốn bỏ lỡ cơ hội thấy hai người họ uống rượu hợp cần.” Tôi lập tức đưa hai li rượu đến trước mặt Thượng Quan Khiêm và Bạch Ánh Đồng rồi nói: “Nhị ca, tin chắc là huynh có thể đáp ứng mong muốn của hai phụ thê nhà muội.”

Thượng Quan Khiêm nhìn hai li rượu trong tay tôi, lại nhoẻn miệng mỉm cười tươi rói rồi nói: “Biết ngay là muội nhiều trò mà!”

Anh ta nhận lấy li rượu, tôi liền đưa li còn lại vào tay Bạch Ánh Đồng, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, cầm lấy li rượu mà chẳng mấy tình nguyện, cũng không quên trừng mắt lườm tôi.

Hai người mặt đối mặt, chạm li vào nhau, vừa định uống liền bị tôi cắt ngang: “Đợi một chút, cảnh uống rượu hợp cần mà muội muốn nhìn không phải thế này. Ở quê của mẫu thân muội có bốn cách uống rượu hợp cần, hai kiểu đơn giản, hai kiểu phức tạp, hơn nữa, còn phải làm từng kiểu một. Thanh Thanh!”

Tôi ra hiệu cho Thanh Thanh lại gần, sau đó đưa tay lấy một tờ giấy ở trong người cô bé ra. Trên đó có vẽ bốn kiểu uống rượu hợp cần mà tôi nói trước đó, lại còn viết mấy chữ “bốn thức uống rượu hợp cần”. Thức thứ nhất, tiểu dao bôi, thức thứ hai, đại giao bôi, thức thứ ba, giao bôi theo điệu waltz, thức thứ tư, giao bôi theo kiểu thiên ngoại phi tiên.

Sau khi nhìn thấy bức họa này của tôi, hai người quay sang nhìn nhau lặng người đi.

Thượng Quan Khiêm mỉm cười khổ sở nói: “Thật không ngờ muội đã chuẩn bị trước khi tới đây!”

“Ha ha, đâu có, đâu có!”

Mọi người đều quay sang nhìn, sau khi nhìn thấy bức họa cũng ngây lặng người đi. Sau một hồi tận tình giải thích, mọi người đều vỗ tay nhiệt liệt, rộn ràng hơn cả lúc ép Tầm phải uống rượu.

Dưới sự thúc ép của mọi người, cuối cùng Thượng Quan Khiêm với Bạch Ánh Đồng nhanh chóng hoàn thành tiểu giao bôi và đại giao bôi. Sau khi miễn cưỡng biểu diễn xong thức thứ ba, giao bôi theo điệu waltz, khi nhìn li rượu thứ tư từ tay tôi, Bạch Ánh Đồng liền thì thầm nói: “Lục Tiểu Phụng, người hãy đợi đấy!”

Được thôi, được thôi, ai bảo lúc này người làm ta thất kinh khiếp đảm.

Thức thứ tư thật sự khó làm, Bạch Ánh Đồng đứng trên ghế, một chân ngã người ra phía sau, tay phải giang ra, miệng ngậm đầy li rượu, phải đổ hết rượu vào miệng của Thượng Quan Khiêm. Người phụ nữ này không hổ danh là người luyện võ, tìm vị trí rất chuẩn xác, đổ rượu không sót một giọt vào miệng Thượng Quan Khiêm dưới sự hoan hô nhiệt liệt của mọi người. Nếu đổi lại là tôi biểu diễn, đoán chắc mặt Tầm lúc này thắm đẫm đầy rượu.

Sau màn uống rượu hợp cần của Khang Vương phủ, đến lượt Thụy Vương phủ lên trận, tôi ngăn lại tất cả rượu kính, chuẩn bị đối phó mọi người. Tầm đột nhiên thì thầm, chỉ mình tôi nghe được: “Cứ để ta uống cho, ta có thể dùng nội lực để ép rượu ra ngoài.”

Tôi nhìn chàng chớp chớp mắt: “Yên tâm đi, biệt danh của ta là “ngàn li không say”, đánh khắp thiên hạ không tìm được địch thủ. Hôm nay ta sẽ cho chàng biết được sự lợi hại của thần rượu như ta, ta sẽ khiến bọn họ đi thẳng vào mà nằm chống kênh ra ngoài.”

Nếu như để cho người ta nhìn thấy chàng dùng nội lực ép rượu ra ngoài, thì chẳng phải thanh danh cả đời sẽ bị hủy mất sao? Nhìn thấy chàng vẫn lo lắng, tôi liền vỗ nhẹ lên bàn tay chàng, ra hiệu tôi không sao cả.

Bắt đầu đấu rượu, người đầu tiên tôi chọn chính là Lí Thành An, người này mồm miệng rất độc địa, còn khoa trương hơn cả tôi, thật sự chẳng thể nào nhẫn nhịn được nữa, nếu như hôm nay không “giải quyết” ông ta trước thì đúng là quả có lỗi với bản thân. Kết quả, ông này đích thực chỉ là một con hổ giấy, vừa mới uống được hai li ngắt ngay, mê mẩn rồi.

Đơn Bát Quân với Mã Đức Lí cùng nhau xông trận. Li rượu nhỏ được thay bằng bát lớn. Định coi tôi là Võ Tòng đánh hổ chắc, uống bắt để mà chết à?

Thượng Quan Doãn và Thượng Quan Khiêm không tham dự, chỉ đứng một bên chờ đón kịch hay. Thượng Quan Khiêm cũng khéo léo sai người hầu đổi bát lớn thành li rượu nhỏ như trước.

Lúc Đơn Bát Quân ngã xuống, quý vui vẻ lại bị đẩy vào trận, thì ra cậu ta làm trợ thủ dưới trướng của Đơn Bát Quân, bây giờ đã trở thành Thị lang rồi. Cậu ta ngại ngùng không dám đấu cùng tôi, đành thẹn thùng kính tôi một li.

Mã Đức Lí là người kiên cường đến cùng, vừa nhìn dáng vẻ của hắn đã biết đây là kẻ nát rượu. Uống một hồi lâu, chẳng còn để tâm đến thân phận nữa, không ngờ hắn còn kéo tôi chơi trò oản tù tì. Tên lưu manh già này, định coi tôi là gái làng chơi chắc? Bộ dạng hắn rõ ràng là khách thường xuyên của Hiệt Hương Các. Được thôi, chị đây sẽ giúp hắn toại nguyện, nói không chừng khả năng chiến thắng của tôi càng cao hơn.

“Nhất điểm thông à nhị huỳnh đệ, tam tinh chiếu à tứ hỉ tài à. Ngũ khôi thủ, lục lục thuận, thất cá xảo à bát thất mã, cửu liên hoàn, tất cả đều tề tựu.”

“Nhất chi mai à, yến song phi, tam kiếm khách à tứ... tứ... tứ...”

“Người thua rồi! Uống, uống, uống!”

Cách chơi dung tục kiểu này chẳng vui chút nào, tôi thua rồi, bị phạt uống ba li. Không được, cứ tiếp tục thế này, người ngã xuống trước chắc chắn là tôi.

Tầm lại lo lắng cầm li rượu trong tay tôi, tôi đoạt về, đưa ngón tay trở đặt lên môi xùy một tiếng, ra hiệu chàng đừng lo lắng, tiếp sau đây tôi sẽ cho lão lưu manh này cùng bạn cùng bè với hai tên trước đó.

“Mã đại nhân, cách chơi này tục quá, chúng ta đổi sang kiểu khác đi. Ở quê mẫu thân ta có một cách chơi đếm ếch, khẩu quyết là: Một con ếch bốn cái chân, hai con mắt, một chiếc miệng, bụp một tiếng nhảy xuống nước. Hai con ếch tám cái chân, bốn con mắt hai chiếc miệng, bụp, bụp nhảy xuống nước... Cứ như vậy mà đếm tiếp, thế nào đây? Mọi người đều có thể làm chứng.” Tên ngốc, tôi không tin ông có thể đếm giỏi hơn tôi.

“Được, được, được, kiểu chơi này rất thú vị, chúng ta chơi cái này, ai trước đây?” Mã Đức Lí nhìn vào mặt tôi, càng lúc càng tỏ ra háo sắc. Tôi nhổ vào! Đàn ông kể nào cũng vậy, uống vài ngụm rượu là chẳng khác gì loài cầm thú.

“Mã đại nhân, ngài làm trước đi.” Một con ếch dễ đếm, tôi không tin ông có thể đếm được quá năm con.

Đúng như những gì tôi đoán, Mã Đức Lí đếm đến con thứ năm liền đọc sai, bị phạt ba li. Sau đó, tôi đếm trước, đến lượt ông ta, ông ta đếm đến con thứ tư lại sai, lại uống thêm ba li nữa. Cứ như vậy đếm liên hoàn, ông ta không ngừng bị phạt rượu, còn tôi không phải uống một giọt nào. Không lâu sau, tên lưu manh già này cuối cùng cũng ngã xuống, miệng vẫn không ngừng đếm: “Một con ếch có mấy đường lông mày? Hai đường lông mày... Hai con ếch có mấy đường lông mày? Hai đường lông mày... Ba con ếch có mấy đường lông mày? Hai đường lông mày...”

Sau mấy hồi uống rượu, cả ba lão lưu manh kia cuối cùng đều bị đánh bại bởi thần rượu là tôi, đúng như những lời tôi nói trước đó, đi thẳng vào mà nằm chống kênh ra ngoài. Tối nay phải cho bọn chúng biết rõ một điều, nếu một người phụ nữ dám uống rượu cùng đàn ông vậy thì người đàn ông đó chết chắc!

Cuộc đấu rượu của tôi hôm nay cũng giúp cho Hoàng triều Kim Bích xác lập địa vị trạng nguyên uống rượu mới.

Thực ra, tôi cũng đã uống khá nhiều, có lẽ không lâu nữa tôi sẽ bắt đầu hát vang.

43. Chương 43: Vương Phi “say” Rượu

Rượu hết, khúc tận, người tan tiệc.

Thượng Quan Khiêm sai người đưa ba tên đầu heo kia về phủ, cũng thuận đường tiễn chúng tôi ra về.

Đến tận lúc này, Bạch Ánh Tuyết vẫn cứ nhìn chăm chăm về phía Tầm, tôi quả thực bái phục nàng ta sát đất. Tôi mượn cớ say rượu, đưa tay lên trán, rồi khẽ nắc một câu: “Ôi trời ơi, đầu choáng váng quá!”

Tầm và Thượng Quan Khiêm cũng lại gần đỡ lấy tôi, tôi thuận thể ngã vào vòng tay Tầm, thông qua kẽ tay, tôi mãi nguyện nhìn về mặt đau khổ của Bạch Ánh Tuyết trước khi lên kiệu.

Trước khi lên kiệu, tôi cũng lén lút gửi cho Bạch Ánh Đồng một nụ hôn gió, hai chúng tôi đáp lễ qua lại. Đáng tiếc, người phụ nữ này không chịu đón lễ, chỉ hận không đạp được cho tôi một cước.

Kiệu đi không được bao xa, tôi liền cảm thấy dạ dày ọc ạch khó chịu, nếu không dừng lại, e là tôi sẽ tức khắc nôn tất cả ra kiệu mất. Tôi vội vã hét lớn: “Dừng kiệu lại!”

Bước ra khỏi kiệu, tôi nhìn lên liền thấy Tầm bay lướt tới trước mặt, người đàn ông này thân thủ quá nhanh nhay!

“Nàng làm sao thế? Vẫn khỏe chứ?”

“Ây da, chiếc kiệu này rung quá, khiến ta rất khó chịu, ta muốn nôn, ta không muốn ngồi kiệu nữa.” Tôi mượn men rượu phát điên làm càn.

“Nàng không muốn ngồi kiệu lẽ nào muốn đi bộ về sao? Nàng có biết Khang Vương phủ cách Thụy Vương phủ chúng ta bao xa không?” Tầm đưa tay vén gọn mái tóc phía trước trán tôi.

“Cần gì phải đi bộ về phủ chứ, ta đâu có ngu ngốc như vậy! Chàng, chàng hãy công ta quay về đi!” Tôi ấn vào ngực Tầm mấy phát, biểu đạt rõ ràng mong muốn của bản thân.

“Cống nàng? Làm càn!” Tầm không công tôi, chắc là sợ đánh mất thể diện Tam hoàng tử của Hoàng triều Kim Bích trước mặt mọi người.

Thanh Thanh và kiệu phu đứng một bên cười thầm, ngay cả Đồng Võ trước nay không tỏ thái độ bất thường cũng khẽ ho vài tiếng để che đi nụ cười.

“Được, được thôi, chàng không công, ta sẽ tìm người khác công vậy!” Tôi chưa xót lên tiếng, sau đó cố ý ỡm ẹo đi về phía Đồng Võ, vỗ lên vai anh ta vài phát, sau đó nói một cách đáng thương: “Tiểu Võ, ngài ấy không chịu công ta, vậy người hãy công thay, có được không?”

“Vương phi, chuyện này... chuyện này...” Đồng Võ nghe thấy yêu cầu của tôi, sợ hãi đến mức không biết đặt hai tay đi đâu nữa.

Tôi sắp bị chọc cho tức chết rồi đây, vốn dĩ chỉ định chọc ghẹo bọn họ thôi, thật không ngờ tên đàn ông đáng chết kia lại dám đối xử với tôi như vậy. Tôi không tin, tôi nhất định phải bắt chàng công tôi cho bằng được.

Tôi thấy tay của Đồng Võ ra rồi tức giận lên tiếng: “Được rồi, hôm nay coi như ta xui xẻo, giúp đỡ một tên vô lương tâm. Các người đều không công ta về, vậy thôi, tối nay ta sẽ nằm ở đây, cho tới khi nào tỉnh lại mới thôi!” Nói xong, tôi vừa định nằm xuống đất, người nào đó liền thân thủ nhanh nhay đón lấy tôi.

Tôi giả bộ choáng váng, tựa cả người vào vòng tay vững chãi đó. Ha ha, tôi đã đoán đúng. Tầm sẽ không để tôi nằm trên đất đâu!

“Đồng Võ, người mau đưa Thanh Thanh cùng mọi người về phủ trước đi!”

“Vương gia, chuyện này...”

Đồng Võ, phiên anh biết điều mà lui về trước đi được không?

“Đồng đại ca, chúng ta về phủ trước đi, một lúc nữa, vương gia nhất định sẽ đưa tiểu thư về phủ thôi!”

Thanh Thanh à, tôi thật sự không thương em một cách vô ích. Tôi liền nhìn Thanh Thanh, lén nháy mắt một cái, tiểu nha đầu nhìn thấy liền che miệng mỉm cười, biết rằng tôi đang giả bộ.

“Vương gia, người với Vương phi phải cẩn thận đó!” Đồng Võ hành lễ rồi đưa Thanh Thanh cùng mọi người về phủ trước.

“Mọi người đều đi cả rồi, bây giờ chắc nàng đã cảm thấy thoải mái hơn rồi chứ? Có thể đi được không?” Ngữ khí của Tầm tỏ ra hơi bực bội.

“Đầu ta choáng váng quá đi mất, hay là chàng cứ công ta đi!” Tôi xoa đầu, với thái độ lúc này của chàng, cộng thêm việc dám nói nói chuyện lén lút cùng Bạch Ánh Tuyết, tôi quyết định tối nay nhất định bắt chàng công mình quay về.

“Thật hay giả vậy?” Chàng hỏi. “Này, chàng nói lắm thế không biết, chàng thử uống nửa cân rượu xem thế nào?”

Tầm mím môi, buông tôi ra, sau đó quay lưng lại với tôi. Như thế này là muốn công tôi sao?

“Này, chàng đã thấy ai công người ta mà làm thế này hay chưa? Thân hình đã cao lớn như vậy rồi, lại còn đứng thẳng người, lẽ nào ngài muốn ta trèo lên lưng chàng giống con khỉ sao? Đồ ngốc, phải khom người thấp xuống một chút!” Tôi bật cười vỗ nhẹ lên lưng chàng. Người nào đó không mấy vui vẻ “hừm” một tiếng, thân người cũng khom xuống đôi chút. “Vẫn còn cao, thấp hơn chút nữa đi!”

Người nào đó lại khom người xuống thấp một chút nữa. Thấy vậy, người phụ nữ háo sắc là tôi liền nhảy lên, ôm chặt lấy cổ chàng.

“Hạ Chi lạc, mau buông tay ra, nàng định xiết chết ta đấy hả?” Tầm thét lên.

“Bỏ cái đầu của chàng ấy, không nhận thấy cả người ta đang trơn tuột xuống dưới sao? Tại sao chàng lại có thể ngốc như heo vậy, chưa từng công ai bao giờ sao? Không biết phải đẩy thân người ta lên cao chút hả? Thật đúng là ngốc hết thuốc chữa!” Tôi cốc nhẹ lên đầu chàng.

Tầm xóc nhẹ người tôi lên, nghiêng nghiêng cái cổ rồi lớn tiếng: “Đúng thế, đây là lần đầu tiên ta công người khác. Hôm nay là lần đầu tiên, lại bất hạnh công phải một con heo!”

“Chàng muốn chết hả? Mau đi đi, nói ít mấy lời linh tinh đó thôi, muốn ngày mai mới về được nhà chắc?” Tôi lại cốc cho chàng một cái nữa.

“Thực đúng là một mụ mẩu dạ xoa!”

“...”

Trước oai nghiêm ngút trời của tôi, Tầm cuối cùng đã bắt đầu tiến lên phía trước.

“Gió đang thét, ngựa đang gào, Hoàng Hà đang dậy sóng, Hoàng Hà đang dậy sóng...”

“Chúng tôi không có súng, không có pháo, kẻ địch tạo cho chúng tôi...”

“Khí oai hùng, thế sôi nổi, vượt qua sông Nha lục. Bảo vệ hòa bình, giữ gìn tổ quốc, chính là bảo vệ quê hương...”

“Trời ở khu giải phóng mới tươi sáng, nhân dân ở khu giải phóng vô cùng hân hoan...”

“Heo à, cừu à, mau đưa tới đây, tặng cho ngừng người lính anh dũng...”

“Đại đao lóe sáng, chém đứt đầu lũ quỷ...” Cánh tay phải của tôi chém một quyền lên cổ của người nào đó.

Tầm nghe tiếng hét như mèo kêu quỷ rú của tôi, vốn dĩ đang cười tôi như kẻ ngốc nghếch, giờ lãnh một quyền của tôi, chàng liền dừng lại, tức giận lên tiếng: “Hạ Chi Lạc, có phải nàng đang cố ý không?”

Tôi ghé miệng cắn vành tai chàng, rồi đưa lời vô lại: “Uống nhiều rồi thì sẽ trở thành thế này. Chàng uống rượu vào, không phải cũng thích đánh người khác sao? Ta vẫn còn nhớ, ba năm rưỡi trước, có người uống nhiều rượu liền vô duyên vô cớ đánh Lễ Bộ thị lang, khiến người ta còn chẳng dám đến phủ chàng đòi tiền thuốc cơ. Chàng nói xem có phải không?”

Đôi tay đang ngoắc lấy hai cái đùi liền nhéo tôi một cái. Á, đau quá! Đúng là người đàn ông nhỏ nhen, hẹp hòi! Thôi bỏ đi, ai bảo tôi thích giật đuôi của hổ dữ.

Tôi liền ưỡn thẳng người lên, hai tay không ngừng vỗ: “Đường Tăng cười ngựa, cờ lục, cờ lục, đằng sau còn có Tôn Ngộ Không. Tôn Ngộ Không chạy rất nhanh, phía sau còn có một Trư Bát Giới. Trư Bát Giới, mũi rất dài... Ấy da, không nhớ nổi sau đó thế nào nữa?”

Tầm bật cười thành tiếng, tôi lại mặt dày áp sát mặt chàng, nói: “Này, Thượng Quan, chàng có nóng không?”

“Nàng nghĩ sao? Nếu nàng công một con heo đi xa như vậy, nàng cảm thấy thế nào?”

Ấy da, người đàn ông đáng ghét này, ta quan tâm tới chàng, lại còn mở miệng mắng ta là heo!

Nhìn chiếc mũi thẳng đẹp lắm tấm đầy mồ hôi của Tầm, tôi tốt bụng lau đi cho chàng, sau đó lại xiết chặt lấy cổ chàng, mặt không ngừng ghé sát vào khuôn mặt chàng, hai tay đưa ra cởi y phục trước ngực cho chàng. Ha ha, sau này tôi phải thường xuyên uống rượu mới được, bởi vì sau khi uống rượu có thể “quấy rối” người đàn ông quyền rũ này mà không phải kiêng kị gì hết.

Người nào đó bắt đầu tức giận thét lên: “Hạ Chi Lạc, nàng đang làm gì thế? Nàng còn không yên phận, cứ đưa tay lung tung, ta sẽ vứt nàng xuống đất đấy!”

“À, ta muốn đi tiểu!” Tôi thét lớn.

“Hạ Chi Lạc, phiền nàng nói năng nho nhã một chút, có cần phải thô tục như vậy không? Ít nhiều gì nàng cũng là một Vương phi!” Bộ dạng của Tầm như thể chỉ muốn đâm đầu vào tường cho xong.

“Ta thật sự muốn đi tiểu, đổi lại chàng uống nhiều vậy xem có muốn đi hay không? Còn nữa, ta không nói là đi tiểu thì phải nói thế nào? Lẽ nào nói đi tiểu tiện, chàng nghe có hiểu không chứ” Này, phu quân đại nhân, lúc này nô gia đang muốn tiểu giải một chút... phụt, ha ha... ha ha... Trời đất quỷ thần ơi, lẽ nào bắt tôi phải nói như vậy sao?

“Nàng... đúng thật là hết thuốc chữa rồi!”

“Mau lên, mau đưa ta tới nơi nào giải quyết đi, nếu không ta sẽ đi tiểu luôn trên lưng chàng đấy!” Tôi vuốt lên cầm chàng, nhắm hăm dọa.

“Nàng dám!” Khuôn mặt Tầm bắt đầu đỏ bừng bừng.

Tìm một ngõ vắng không người, tối mịt không nhìn thấy gì, tôi liền ngồi xổm xuống... Khi chất dịch màu vàng thải ra ngoài, tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Hạ Chi Lạc, nàng chẳng có chút liêm sỉ nào cả!” Tầm đứng quay lưng lại với tôi, giúp tôi canh chừng, nghe giọng nói của chàng như đang nghiêng răng nghiêng lợi, tôi đoán chắc sau khi nghe thấy tiếng đi tiểu của tôi, khuôn mặt chàng lại đỏ như tôm luộc.

“Chàng quan tâm gì đến việc ta có liêm sỉ hay không, cứ quay lưng lại canh chừng cho ta là được. Không cho phép quay đầu lại nhìn trộm, nếu không, ta sẽ đánh cho chàng trở thành gấu mèo!” Tôi đưa lời cảnh cáo.

Thực ra có nhìn hay không cũng chẳng quan trọng, trong bóng tối mịt mù thế này, có thể nhìn thấy cái gì chứ, tôi nói câu này chẳng qua vì muốn chọc chàng cho vui thôi. Hầy, không biết liệu có phải vì đã thật sự trở thành vợ chồng, đối diện với Tầm, tôi chẳng còn giữ chút thể diện nào nữa.

“Hạ Chi Lạc, nàng lại ăn nói lung tung gì thế? Nàng cho rằng ta cũng vô liêm sỉ giống như nàng vậy sao?” Người nào đó lại lớn tiếng đưa lời kháng nghị.

“Ây da...”

Vừa mới thét xong, cả người tôi đã được đỡ lấy.

“Nàng lại làm sao thế?” Tầm vội vã hỏi.

“Chân ta bị chuột rút rồi.” Hôm nay đúng là xui tận mạng, tôi mới đứng dậy đi được vài bước, chân bỗng dưng bị chuột rút. “Tất cả đều tại chàng cả, lúc này công ta bạo lực như vậy, không thể nào dịu dàng hơn được sao?”

“Nàng... hãy, ta chịu nàng rồi!”

“Thượng quan, tại sao mỗi lần đi vào chỗ tối tăm mù thế này, chàng đều có thể nhìn rõ mọi vật vậy?” Mỗi lần tôi đều không nhìn thấy gì cả, nhưng chàng lại có thể phán đoán chuẩn xác chỗ đứng rồi đến đỡ gọn lấy tôi.

“Đối với những người tập võ, hoàn toàn không phân biệt đêm ngày.” Chàng đáp lại, thận trọng đỡ tôi đi ra khỏi ngõ.

Thì ra là vậy, thảo nào!

“Thượng Quan, chàng có thể bế ta về phủ không? Nói thực lòng, kỹ thuật công của chàng kém quá, lúc này chân ta bị chuột rút, chính là vì chàng công ta không đúng cách.” Tôi thật sự muốn nằm trong vòng tay của chàng. Mau đồng ý với tôi đi, soái ca!

“Đi bao lâu thế, chắc nàng cũng đã tỉnh rượu rồi đúng không? Đợi chút nữa tìm cỗ kiệu bảo người ta đưa về.” Tầm buông người tôi ra, bình thần lên tiếng.

“Ừa...” Tôi giả bộ buồn nôn. “Thôi bỏ đi, không bế thì thôi! Ta không muốn ngồi kiệu, như vậy ta sẽ nôn thốc nôn tháo mất. Ta định đi bộ quay về phủ, nếu như chàng muốn đi cùng thì hãy đi bộ, còn nếu không muốn thì hãy tìm một cỗ kiệu nào đó về phủ trước đi!” Nói xong, tôi chấp choạng đi về phía trước, trong lòng cảm thấy vô cùng lạc lõng.

Lạc Bảo à, Lạc Bảo, may mắn có được voi đòi tiên! Cơm có thể ăn nhiều, nhưng đừng nằm mơ giữa ban ngày nhiều quá. Chàng đã công mày đi một đoạn đường dài là vậy, đoán chắc mày cũng là người đầu tiên được chàng công, thôi đừng giầy vò người ta nữa!

Lúc tôi đang chán nản, buồn rầu, bỗng nhiên cảm thấy cả thân người nhẹ bẫng. Tôi mở to mắt nhìn Tầm chăm chăm, tại sao chàng lại chịu bế tôi quay về chứ?

“Đợi nàng đi bộ về thì trời cũng đã sáng mất rồi.” Tầm nhìn về phía trước, dáng vẻ vô cùng nghiêm nghị.

Tôi cười títt mắt vì hạnh phúc. Tôi ôm lấy cổ chàng, đặc ý nằm gọn trong lòng chàng, nghe nhịp tim của chàng, cảm giác trong lòng còn ngọt ngào hơn cả nếm mật ong.

“Thật không ngờ tửu lượng của nàng lại khá đến vậy, có thể khiến cho tên quý rượu nổi danh kinh thành là Mã Đức Lí phải đổ rạp.” Tầm mỉm cười lên tiếng.

“Ha ha, thế có là cái gì, trước kia ta từng...” Nói đến đây, tôi lập tức dừng lại. Tôi đang nói gì chứ? Lẽ nào muốn nói cho chàng biết trước kia đã từng “tiêu diệt gọn” đám đàn ông làm nghề xây dựng sao? Tôi một mình đánh bẫy, bị chuốc cho nôn suốt một ngày đêm, kết quả chảy máu dạ dày, phải nằm truyền dịch trong bệnh viện suốt mấy đêm liền sao?

Tầm dường như nhận ra được sự khác thường ở tôi, nghi ngờ hỏi lại: “Trước kia nàng làm sao hả?”

“À, không có gì, chỉ là phải làm một thê tử bị ruồng rẫy ba năm liền, không có chỗ nào trút giận, ngày ngày ôm bình rượu giải sầu mà thôi. Chính vì vậy ta đã luyện được tửu lượng như ngày hôm nay.” Tôi đành phải lấy quá khứ của Hạ Chi Lạc ra làm bia đỡ đạn.

Sau khi nghe vậy, Tầm không nói thêm gì, nhưng tôi có thể thấy vẻ mặt không vui, bước chân cũng nhanh hơn trước của chàng. Chàng đang vận dụng khinh công đưa tôi quay về, thảo nào tôi cảm thấy cơn gió này sao dễ chịu đến vậy.

“Gấu mèo là loại động vật thể nào? Có phải là một loại mèo không?” Tầm lúc này rất giống một đứa trẻ, gặp những khái niệm mới liền hào hứng đặt câu hỏi với người lớn không ngừng.

“Gấu mèo hả? Tên gì giống thế, chính là một con mèo trông như một con gấu. Còn mắt gấu mèo ý muốn ám chỉ mắt của bọn chúng, có đám lông quanh mắt màu đen, chàng đã hiểu hay chưa?” Dù gì, chàng cũng không biết được gấu mèo rốt cuộc là gấu hay là mèo, gấu mèo chẳng qua chỉ là một cái tên mà thôi.

“Có loại mèo to đến vậy sao? Là loại động vật ở quê hương của mẫu thân nàng sao? Hình như ở quê mẫu thân nàng có rất nhiều thứ kì lạ, cổ quái?”

“Đúng thế, đúng thế, có cơ hội, ta sẽ đưa chàng đến quê hương của mẫu thân ta chơi. Có điều...” Tôi khựng lại không nói thêm nữa, làm cách nào đưa chàng quay về đó được khi mà tôi hiện nay vẫn còn chưa tìm được đường quay về.

“Có điều cái gì?”

“Có điều, lúc này ta cũng không tìm được đường quay về quê mẫu thân nữa. Thượng Quan, chàng có biết nơi nào mà vô duyên vô cớ thấy người ta biến mất không? Hoặc giả vô duyên vô cớ lại thấy xuất hiện một số người ấy?”

Tầm đột nhiên bật cười lớn, lồng ngực cũng phập phồng theo: “Nàng đang kể chuyện hay là diễn kịch đấy? Nàng cho rằng nơi đó có tồn tại hay sao? Làm sao có thể?”

Đương nhiên là có rồi, nếu không thì tôi chui ra từ đâu chứ? Nghe thấy chàng nói như vậy, tôi cũng chán nản vô cùng.

“Tuy nhiên, có một nơi thế này, tuy rằng không giống như nàng vừa nói, nhưng rất nhiều người đi tìm mà chưa hề tìm thấy.” Câu nói của Tầm lại cho tôi một tia hi vọng.

“Là ở đâu?” Giọng nói của tôi cũng theo đó mà kích động hẳn lên.

“Tộc Phượng Hoàng.”

“Chính là nơi ở của tộc người có loại máu đặc biệt bách độc bất xâm, có thể dùng làm thuốc dẫn đó sao?” Nghe thấy ba chữ đó, tôi lập tức đáp lại.

Lời chàng nói ra rốt cuộc là có ý gì chứ? Xem ra chàng muốn cứu những Minh sĩ kia đến mức phát điên rồi. Hầy, đúng là nản lòng!

“Đúng vậy, ta đã tìm suốt ba năm rồi mà chẳng có chút dấu vết nào hết.” Tâm trạng của Tầm dường như cũng đang rất chán nản.

“Thượng Quan, đừng quá buồn bã, lần sau nếu như chàng muốn đi tìm, ta sẽ đi cùng chàng, có được không? Cả dọc đường đi, nói chuyện cười đùa coi như cũng có người bầu bạn.”

Tầm không lên tiếng, chỉ mỉm cười, tiến nhanh về phía trước, không bao lâu, nhìn người thêm lần nữa, chúng tôi đã có mặt trước cửa phủ.

Thị vệ canh cửa nhìn thấy Tầm bế tôi quay về, liền lắp bắp lên tiếng: “Vương... Vương gia? Vương... vương phi?”

Mặt Tầm lại đỏ lựng lên, có lẽ bị người khác nhìn thấy bế tôi quay về phủ, chàng cảm thấy ngượng ngùng, liền nhanh chóng đi vào phủ, hướng về Liên Hiên. Suốt dọc đường, gặp phải a hoàn, thị vệ, ai nấy đều tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, khiến khuôn mặt chàng càng lúc càng thêm ửng đỏ.

“Này, có phải chàng cảm thấy hối hận rồi không? Lúc này đáng lẽ không nên vào phủ bằng cửa chính mà nhảy qua tường bay thẳng về Liên Hiên thì tốt hơn?” Tôi cố tình đưa lời chọc ghẹo Tầm.

“Lắm chuyện!”

“Này, tâm trạng của ta rất tốt, khiến cho ta nhớ lại lần đầu tiên chàng bế ta.”

“Lúc đó rốt cuộc nàng bị bệnh gì thế? Tại sao lại như vậy?” Tầm vừa nãy còn mỉm cười tươi tắn, bây giờ đã nhìn tôi bằng ánh mắt kém vui.

“Bệnh? Đó hoàn toàn không phải là bệnh. Chỉ là bất cẩn gặp phải chuyện thương tâm nên khóc thôi, khóc nhiều rồi thì thành ra vậy.” Tôi chớp mắt đáp lại.

“Có thể khóc đến mức độ đó sao?” Tầm không tin, giọng nói cũng cất cao hơn trước đó.

“Đương nhiên rồi! Cái đó được gọi là bệnh thương tâm, dù gì cũng không thể thương tâm quá độ, cứ thương tâm là lại khóc lóc, nếu như khóc mãi khóc mãi thì sẽ thành ra bộ dạng đó. Cho nên, sau này chàng đừng có làm gì khiến cho ta đau lòng, làm cho ta phải khóc lóc, nếu không, cẩn thận thê tử chết thật đấy!”

Tầm ôm lấy tôi, hai tay không động đây được, nếu không tôi đảm bảo chàng sẽ cốc lên đầu tôi một cái.

Đi vào Liên Hiên, Tầm cuối cùng đã đặt tôi xuống, tôi rót nước cho Tầm, coi như thay lời cảm ơn. Sau đó tôi tạo một dáng vẻ gọi cảm, quyến rũ nhất, đặt hai tay lên vai chàng, dùng giọng nói ngọt ngào, thì thầm vào tai Tầm: “Vị đại gia này, đêm nay có ở lại Liên Hiên không?”

Phụt! Người nào đó phụt cả ngụm nước vừa uống ra ngoài, ho sặc sụa không ngừng. Tôi hoàn toàn không cố ý mà!

44. Chương 44: Người Thấp Sáng Đêm Khuya

Thời gian trôi qua vùn vụt, thời tiết càng ngày càng nóng nực.

Bệnh tình của Hạ Trọng Đường mỗi lúc một trầm trọng. Tất cả các danh y chốn kinh thành đều đã được mời đến, thậm chí ngay cả những đại phu có tiếng ở những vùng ngoại biên cũng đều tới thăm bệnh, nhưng bệnh tình của ngài vẫn chẳng hề thuyên giảm, lúc nào ngài cũng trong tình trạng mê man, mỗi một.

Thấy ngài như vậy tôi không khỏi đau lòng. Người ta thường nói, có bệnh thì vái tứ phương, vạn bất đắc dĩ, tôi mới nghĩ tới Hoa Thanh Thần - “chuyên gia phụ khoa”. Nói không chừng hẳn ta lại có phương thuốc độc môn, cho dù là thứ thuốc thế nào, chỉ cần có thể trị khỏi cho Hạ Trọng Đường là được.

Hoa Thanh Thần hình như vừa mới quay về từ nước Thanh Long. Trước kia hẳn thường xuyên chạy tới Thụy Vương phủ, sao lần này quay về lại thay đổi nhiều vậy, bao lâu rồi mà vẫn không thấy bóng dáng đâu. Nghe nói, hẳn vẫn ngày ngày tới Hiệt Hương Các, nhưng không phải đi tìm các vị cô nương để giải khuây mà là tìm cô nương uống rượu cùng, nhiều hôm hẳn say đến mức bất tỉnh nhân sự, phải để người ta khiêng về phủ. Các cô nương ở Hiệt Hương Các giờ cứ nhìn thấy hẳn là sợ, hình tượng phong lưu, lịch lãm xưa kia của hẳn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là bộ dạng của một tên nát rượu. Lại nghe nói, do hẳn nhiều ngày không khám bệnh, thái độ phục vụ quá kém cỏi đã bị Thái y viện thu hồi “giấy phép hành nghề”, hiện giờ đang ở nhà vô tích sự. Còn nghe đồn, em gái của hẳn - Hoa Thanh Lâm - không biết đã làm gì đắc tội với hẳn, bị hẳn đuổi ra khỏi nhà, gả tới tận nước Bạch Hổ xa xôi, hơn nữa lại còn gả cho Tây Lăng Xuyên - vua nước Bạch Hổ háo sắc vô lương, thê thiếp thành đàn, nổi danh thiên hạ.

Tôi hỏi Tầm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tầm nói cũng không biết rõ tình hình, chỉ biết Hoa Thanh Thần vì một người phụ nữ ở nước Thanh Long mà thành ra bộ dạng như hiện giờ. Tầm không những chẳng thông cảm với hẳn, lại còn ác độc nói: “Muốn trách thì phải trách bản thân hẳn ta, tạo nghiệt quá nhiều, bây giờ đến lúc gặp phải báo ứng. Nàng không cần phải lo lắng, cũng chẳng chết được đâu!”

Tên Hoa Quỷ lăng nhăng này thật đúng là không biết chọn bạn mà chơi, tôi cảm thấy bi thương thay cho hẳn. Có điều nói đi cũng phải nói lại, hai người bọn họ đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng ai kém cạnh ai.

Vì Hạ Trọng Đường, vừa sáng sớm, tôi đã ép Đồng Vô phải lôi Hoa Thanh Thần từ Hiệt Hương Các về Hạ phủ. Khi nhìn thấy bộ dạng dở sống dở chết của hẳn, suýt chút nữa tôi ngất ngay tại chỗ. Hai con mắt hẳn

đỏ lỏm, giống như cặp mắt của gấu mèo, đầu tóc rối bù, râu ria lởm chởm, hơn nữa... lại còn có cả rỉ mắt, trông chẳng khác gì một tên ăn mày.

Tôi ép Hoa Thanh Thần uống mấy bát canh để tỉnh rượu, lại bắt người hầu “làm vệ sinh” cho hắn từ đầu đến chân, cho đến lúc hắn hoàn toàn tỉnh táo đã quá buổi trưa.

Khi Hoa Thanh Thần khám bệnh cho Hạ Trọng Đường xong, liền nói với tôi rằng: Hạ Trọng Đường mắc tâm bệnh, trước đây từng chịu đả kích khá nặng nề, cho nên không còn thuốc chữa trị. Trước khi ra về, thậm chí hắn còn tặng tôi mấy chữ: “Xin bớt đau buồn!”

Tôi hoàn toàn chẳng thể ngờ được, kết quả tìm Hoa Thanh Thần về lại như thế này. Nhìn Hạ Trọng Đường gầy guộc yếu đuối nằm trên giường, tôi bất giác nước mắt tràn mi. Rốt cuộc là tại sao chứ? Trong lòng ngài còn ẩn chứa chuyện gì, là Hạ Tích Mai sao? Rốt cuộc quan hệ giữa ngài với Hạ Tích Mai là gì? Tại sao ngài lại buông xuôi sinh mệnh của bản thân chứ?

“Phụ thân, người hãy tỉnh lại đi, có thể nói cho con biết rốt cuộc là vì sao không?” Tôi vừa gạt nước mắt, vừa khê lay người Hạ Trọng Đường.

Hạ Trọng Đường cuối cùng cũng mở mắt ra, mơ màng nhìn về phía trước. Đột nhiên, ngài nắm chặt lấy bàn tay tôi, kích động lên tiếng: “Phượng... Phượng... là nàng sao? Phượng... ta... xin... lỗi...”

Phượng? Ngài đang gọi ai nhỉ? Người có tên là “Phượng” đó rốt cuộc là ai? Là mẫu thân của Hạ Chi Lạc ư? Chẳng phải bà tên là Lạc Ngâm Tâm sao?

Tôi cũng nắm lấy bàn tay Hạ Trọng Đường, lập tức lên tiếng: “Là thiếp, là thiếp đây!”

“Xin lỗi nàng, ta không thể nào đi tìm nàng được, bởi vì ta đã làm mất Huyết Phượng Hoàng rồi, chẳng thể nào tìm lại được...” Hạ Trọng Đường đột nhiên bật khóc. “Thì ra... thứ đó đã bị Tiểu Mai đem giấu đi, Huyết Phượng Hoàng đã bị Tiểu Mai ném vỡ rồi... ta... ta... khụ khụ... khụ khụ...” Hạ Trọng Đường nói đến đây, tâm trạng trở nên rất kích động, sau đó lại ho sặc sụa.

“Phụ thân, người làm sao vậy?”

“Lạc Nhi, thì ra là con?” Hạ Trọng Đường nghe thấy tiếng gọi của tôi, nhận ra người đang ở bên cạnh là tôi, người lại thất vọng, lạc lõng vô cùng: “Phụ thân mệt mỏi quá, phụ thân muốn được nghỉ ngơi!”

“Dạ!” Tôi đắp tấm chăn mỏng lên cho Hạ Trọng Đường, nhìn vào tấm lưng gầy gò của ngài, trong đầu cực kì hỗn loạn. Sau khi nghe thấy tiếng thở đều đặn của ngài, tôi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Trên đường quay về Vương phủ, tôi cứ suy nghĩ xem rốt cuộc “Phượng” là ai? Dựa vào mấy câu nói của Hạ Trọng Đường, tôi có một kết luận như sau: Có một người phụ nữ tên là “Phượng”, là người mà Hạ Trọng Đường vô cùng yêu thương, không biết tại sao hai người lại bị chia cắt, kể từ đó “Phượng” cũng mất tích. Hạ Trọng Đường nhất định phải có cái Huyết Phượng Hoàng gì đó mới có thể tìm được bà, thế nhưng Huyết Phượng Hoàng đó lại bị một người tên là Tiểu Mai đem giấu đi, sau đó lại ném vỡ. Như vậy đồng nghĩa với việc, Hạ Trọng Đường sẽ không bao giờ tìm lại được người phụ nữ tên “Phượng” kia nữa. Phải chăng chính vì lí do này, Hạ Trọng Đường mới đau buồn sinh bệnh?

Đã lớn tuổi rồi mà vẫn còn yêu đương? Người tên là Tiểu Mai chắc chính là Hạ Tích Mai, nếu như tôi đoán không nhầm, dựa vào con hạc giấy ở trong phòng Hạ Trọng Đường, tôi có thể thấy rõ Hạ Tích Mai có lẽ rất yêu thương ca ca của mình là Hạ Trọng Đường. Tôi cảm thấy hết sức kinh ngạc, rốt cuộc chuyện này là sao? Loạn luân hả? Còn nữa, vậy Lạc Ngâm Tâm là gì chứ?

Đùng... Một tiếng sấm rền vang trên trời khiến tôi thoát khỏi những suy nghĩ miên man. Ngẩng đầu nhìn, mây đen đã giăng kín cả bầu trời, tôi thầm than dài một tiếng, sắp mưa to gió lớn rồi!

“Tiểu thư, đừng đứng ngây ra đó nữa, chúng ta mau tìm một chỗ tránh mưa thôi!” Thanh Thanh vội kéo tôi lúc này vẫn còn đang ngây lạng người ngắm bầu trời chạy đi.

Không đến một phút sau, mưa trút xuống không ngừng. Con nha đầu ngốc nghếch Thanh Thanh chỉ chú ý tránh mưa nên đã dẫn nhầm đường. Thực ra nên trách tôi mới đúng, ai bảo tôi đương yên đương lành lại ngây ngô đứng đó.

Trước khi y phục bị nước mưa thấm ướt, hai chúng tôi chui được vào một căn miếu hoang cũ nát để tránh. Tôi chỉnh đốn lại y phục, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, sau đó lại nhìn ra bên ngoài tiếp tục lạng người đi, đợi đến khi mưa ngừng.

Trong lúc đang mải suy nghĩ, một tiếng cười quen thuộc truyền tới. Đột nhiên, cả thân người tôi ớn lạnh, cảm thấy vô cùng căng thẳng, sợ hãi! Tôi vội vã đứng dậy, tiếng cười đó, tiếng cười già nua đó, tôi chẳng thể nào quên được... Đó là tiếng ười của Tinh Túc lão quái đeo chiếc mặt nạ xấu xí.

“Thật trùng hợp quá, Thụy Vương phi, chúng ta lại gặp mặt rồi!” Giọng nói vừa truyền tới thì hắc cũng đã từ bên ngoài bước vào, vẫn đeo chiếc mặt nạ xấu xí đó.

“Á!” Thanh Thanh vừa nhìn thấy hắc đã sợ đến mức ôm chầm lấy tôi.

“Lão già chết tiệt, ta với ngươi cũng chẳng thân thiết gì, vô duyên vô cớ chạy tới đây làm gì chứ?” Tôi vỗ nhẹ lên bàn tay của Thanh Thanh thay lời an ủi, rồi quay sang nói với Tinh Túc lão quái.

“Ha ha ha, vẫn cứ ghê gớm, đánh đá như mọi khi, có điều, ta rất thích!” Khi hắc nói ra câu “ta rất thích”, cả người đã bay đến trước mặt tôi, hơn nữa còn nhẹ nhàng đẩy Thanh Thanh đứng cạnh tôi sang một bên. Sau đó, tôi liền thấy Thanh Thanh nằm im trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt.

“Thanh Thanh!” Tôi hét lớn, muốn lại gần xem Thanh Thanh bị sao rồi, còn chưa đi được bước nào đã bị Tinh Túc lão quái chặn lại.

“Không cần phải lo lắng, nó chỉ ngủ thiếp đi mà thôi!”

Giọng nói kì quái của lão quái này khiến tôi bắt đầu sợ hãi, bắt giắc lui về phía sau vài bước.

“Lão đầu chết tiệt, rốt cuộc ngươi... muốn... muốn làm gì?” Vì hoảng sợ nên giọng nói của tôi cũng run run.

“Hả? Sao thế? Cảm thấy sợ rồi sao? Ta cứ tưởng rằng ngươi lúc nào cũng nghênh ngang, không sợ trời, không sợ đất cơ đấy?” Hắc tiến lên phía trước, liên tục ép sát tôi.

Đột nhiên, thân người tôi chạm vào chiếc bàn cũ nát phía sau, tôi đã chẳng còn đường nào để lui nữa, còn hắc cùng với chiếc mặt nạ đáng sợ đang không ngừng tiến sát lại. Hắc đột nhiên đưa tay vuốt lên mặt tôi thật nhẹ nhàng. Tôi vô cùng tức giận và thẹn thùng, đập mạnh vào tay hắc rồi hét lên: “Ngươi là đồ biến thái hả? Sờ soạng gì thế?”

“Biến thái? Có nghĩa là gì hả? Ngươi với hắc đều mắng ta như vậy, rõ ràng chẳng phải là một cụm từ hay ho gì cả. Được thôi, cứ coi như ta là vậy đi!” Hắc lại phát ra tiếng cười khùng bố như lúc trước.

Lúc này tôi kinh sợ tột độ, bởi không biết rốt cuộc hắc định làm gì tôi. Trong giây lát, nhân cơ hội hắc không chú ý, tôi liền đẩy hắc ra rồi chạy về hướng cửa. Còn chưa chạy được mấy bước, sau lưng tôi đã bị vật gì ném trúng, toàn thân không thể nào cử động được, tôi biết rằng mình đã bị điểm huyệt. Muốn động dậy mà không thể được, chỉ cần dùng sức thì phần huyệt bị điểm trúng sau lưng tôi liền đau nhói, sau đó truyền đi khắp người, thì ra cảm giác bị điểm huyệt lại khổ sở thế này!

“Lão đầu chết tiệt, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Có bản lĩnh thì giết chết ta đi!” Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng điều khiến tôi sợ hãi nhất không phải là hắc giết chết tôi mà chính là...

“Ngươi không nhận thấy bây giờ chỉ có hai chúng ta ở đây, vậy thì sắp tới phải làm chuyện gì đó để đỡ buồn chán trong tiết trời mưa bão này sao?”

Thôi chết rồi, tôi đã đoán trúng, nghe nụ cười âm thầm của hắc, tôi hoang mang tột độ.

“Ngươi là một lão già háo sắc hạ lưu, nếu như ngươi dám chạm vào ta, ta sẽ thiến ngươi luôn!” Tôi hoảng loạn hét lên, trong lòng không ngừng cầu khẩn: “Xin đừng lại đây!”

“Ồ, cái miệng của ngươi, ha ha ha, thú vị lắm, ta rất thích dáng vẻ đánh đá, ghê gớm này của ngươi!”

Lão già chết tiệt, giờ hắc đã đứng cách tôi đúng một mét, không biết rốt cuộc hắc muốn làm gì? Đột nhiên, hắc đưa thanh kiếm trong tay lên chỉ về phía tôi. Nếu như hắc thật sự muốn giết chết tôi, tôi cũng vui lòng chấp nhận, thế nhưng những lời nói sau đó của hắc lại khiến tôi hoàn toàn tuyệt vọng.

“Nếu như trực tiếp cởi hết y phục của người xuống, dường như chẳng có chút sáng tạo nào hết, ta muốn dùng kiếm thử xem sao.” Nói xong, hắn liền đưa mũi kiếm chĩa về phía thắt lưng của tôi, nhẹ nhàng kéo từng tí một. “Người muốn chết hả? Lão già háo sắc kia, lão dâm tặc, con dê già, đồ lưu manh, cầm thú, biến thái... người đi chết đi!”

Cho dù tôi mắng nhiếc thế nào, hắn cũng không nói thêm gì, thi thoảng lại bật cười lạnh lùng, từ từ dùng kiếm cắt y phục của tôi xuống, cứ như thể sắp sửa hoàn thành một tuyệt tác nghệ thuật vậy. Dây thắt lưng đã bị cắt đứt, mũi kiếm lại chĩa qua vạt áo của tôi, tiếp đó chiếc áo khoác cũng rơi xuống đất.

Tôi chẳng thể nào chịu nổi nữa, nước mắt cũng túa ra liên tục, tôi vẫn không ngừng mắng chửi, nhưng hắn chẳng khác nào một tên điếc, thanh kiếm trong tay vẫn tiếp tục tiến tới.

“Người hãy giết ta đi, giết chết ta đi, giết chết ta đi...” Tôi bật khóc một cách khổ sở, lúc này tôi cảm thấy căm hận vì mình là một phụ nữ, tại sao lại phải chịu sự giày vò tàn nhẫn thế này.

“Có còn nhớ những lời ta đã từng nói cùng người hay không, đừng để cho ta biết rằng người đã lừa ta.” Cuối cùng, hắn đã chịu mở miệng, vừa dùng kiếm từ từ cắt y phục của tôi, vừa lạnh lùng nói tiếp: “Cả cuộc đời này ta ghét nhất là bị người khác lừa gạt, phản bội. Thắt Túc, ả ta phải cảm tạ người, nếu như không phải là người, ta nhất định sẽ giết chết ả. Cho nên, hiện nay tất cả những gì ta làm, đều chỉ vì muốn trừng phạt người mà thôi.”

“Người là tên biến thái, cầm thú, dê xồm, người không phải con người, ta nguyện rửa người bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục. Có bản lĩnh thì người hãy giết chết ta đi! Đừng có mà ra tay với một phụ nữ tay không tác sát, trời gà không chặt, đừng dùng những thủ đoạn hạ lưu nhất, dê tiện nhất. Hu hu hu...”

“Mắng đi, người cứ việc mắng chửi! Ta từng nói, ta nhất định phải chiếm được người từ chỗ của hắn, trên đời này chưa có việc gì mà ta không làm được.” Lúc này, hắn đã dùng kiếm cắt đứt phần dây buộc phần trung y trên người tôi, y phục rơi xuống, để lộ ra nội y bên trong.

Tôi gần như suy sụp, chỉ hận không thể chết ngay lập tức, sao lại bắt tôi không thể nào phản kháng trước sự sỉ nhục đáng sợ này? Nước mắt vẫn tuôn trào, ông trời ơi, tại sao người lại đối xử với con như vậy? Cả người tôi lúc này co thắt đáng sợ, miệng há thật to, đột nhiên chẳng thể nào nói được nữa, hơi thở cũng theo đó mà trở nên gấp gáp.

“Người...”

Hắn cảm nhận được sự khác thường ở tôi, lập tức điểm hai phát vào phía sau lưng, cả người tôi mềm nhũn ngã xuống đất rồi co rúm lại, càng lúc càng khó thở hơn trước, bắt đầu chuyển sang co giật không ngừng.

“Người sao thế?” Giọng nói của hắn có phần lo lắng.

“A... ưm... ưm... a...” Hai mắt tôi trợn trừng sợ hãi, nhìn lão già cầm thú đeo chiếc mặt nạ trước mặt, tôi há miệng thật lớn để hít đường khí.

“Mau nói cho ta biết, phải làm thế nào hả?” Hắn ôm lấy tôi, đồng thời nhặt đồng y phục rơi dưới đất lên che lại thân thể cho tôi. Nhìn tôi vẫn đang co giật, hắn lại thét lên: “Người nói gì đi chứ, rốt cuộc muốn ta làm gì?”

“Dùng sức... ắn... nhân trung... và hỏ... khẩu...” Cơ mặt tôi bắt đầu tê dại, tôi cố vận hết sức lực toàn thân thoát ra khỏi tay hắn, bây giờ cũng chỉ có hắn mới cứu được tôi.

Sau khi hắn ra sức ắn vào nhân trung và hỏ khẩu, tôi dần dần bình tĩnh trở lại, hít thở cũng không còn khó khăn như khi nãy nữa. Sau một hồi điều tiết, cuối cùng tôi đã hồi phục lại phần nào.

“Trong người người có bệnh sao? Rốt cuộc là bị gì thế?” Hắn kéo mặt tôi lại, bắt tôi phải nhìn về phía hắn.

Tôi nhìn hắn phần nộ, sau đó đẩy mạnh hắn ra, đồng thời tặng cho hắn một cái tát mạnh. Thật không ngờ cái tát này chỉ có thể khiến chiếc mặt nạ đó lệch đi chứ không hề rơi xuống, ngược lại còn khiến tay tôi đau nhói.

Tôi dùng tay trái ôm chặt đồng y phục trước ngực, tay phải chỉ vào mặt hắn rồi thét lớn: “Người là đồ cầm thú vô liêm sỉ! Mau rút đi cho ta! Rút đi!”

Hắn chỉnh lại mặt nạ trên mặt, khẽ ho vài tiếng, đưa tay ra trước mặt tôi, nhưng lập tức bị tôi đẩy đi. Tôi không nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt hắn, chỉ thấy hắn đứng dậy, không dùng giọng nói già nua trước đó mà thay vào đó là một giọng nói trầm ổn: “Người hãy giữ gìn, mấy hôm nữa, ta sẽ tới thăm người!”

“Người đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi...” Đến thăm tôi? Thăm cái đầu của người ỳ! Đồ cầm thú!

Hắn đứng trước mặt tôi một lúc, sau đó quay người rời khỏi.

Nhìn thấy bóng dáng của Tinh Túc lão quái biến mất dần trong cơn mưa, cả người đã cứng sững lại khá lâu của tôi mềm nhũn ra, tôi vừa lặng lẽ lau khô nước mắt, vừa mặc y phục lên người. Thế nhưng dù tôi nỗ lực thế nào, bộ y phục này cũng chẳng thể ôm sát vào người, trong lúc đau thương, tôi liền xé một miếng vải dưới vạt váy, buộc chặt y phục lên người.

Sau khi chỉnh đốn y phục, tôi tiến lại chỗ Thanh Thanh vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, phải mất mười phút mới có thể đánh thức cô bé dậy.

Thanh Thanh thấy bộ dạng của tôi, trợn tròn mắt đầy kinh hoàng, đột nhiên ôm miệng khóc lớn: “Tiểu thư, tất cả là lỗi của Thanh Thanh, người hãy đánh Thanh Thanh đi... hu hu hu... Thanh Thanh có lỗi với người... hu hu...”

Nhìn bộ dạng này của cô bé, không hiểu sao, tôi đột nhiên muốn bật cười. Kể từ khi tới nơi đây, những người bật khóc trước mặt tôi hầu hết đều vì cảm thấy hoảng sợ khi thấy tôi. Chỉ có Thanh Thanh là người khóc lóc thảm thương vì lo lắng, thương xót cho tôi mà thôi.

Tôi kéo cô bé đứng dậy, bật cười thành tiếng rồi nói: “Thanh Thanh, bộ dạng của em lúc khóc xấu lắm! Nếu như để cho tên Hoa lăng nhăng kia nhìn thấy, hình tượng xinh đẹp của em sẽ bị hủy hoàn toàn đó. Thôi được rồi, ta không sao cả! Ngoan nào, mưa tạnh rồi, chúng ta đi thôi!”

Tôi nắm tay Thanh Thanh bước ra khỏi căn miếu đã khiến tôi sợ hãi, nhục nhã này với tâm trạng vô cùng hỗn loạn.

Màn đêm buông xuống, bầu trời u tối mịt mù, mọi thứ trông đều mờ ảo, huyền bí, nhìn tôi vẫn có thể nhìn rõ đường về nhà.

Tôi không vào phủ bằng cửa chính mà đi vòng cửa sau, tiến thẳng về Liên Hiên. Chẳng có người phụ nữ nào muốn để người khác biết được mình từng chịu nỗi ô nhục đáng sợ kia. Tầm không có trong phủ, thật khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm cả người.

Sau khi Thanh Thanh chuẩn bị nước nóng xong, tôi liền bảo cô bé ra ngoài, khóa kín căn phòng từ phía trong. Tôi ngâm mình trong làn nước nóng đầy cánh hoa, những nỗi uất ức trong lòng bất giác trào dâng, sau cùng tôi chẳng thể chịu đựng được nữa, liền bật khóc. Tôi luôn cho rằng mình có một trái tim vô cùng kiên cường, mạnh mẽ, thì ra tôi đã nhầm...

Tôi liên tục dùng cánh hoa chà xát lên người như bị điên, tôi muốn xóa sạch tất cả những vết bẩn thỉu, nhơ nhuốc mà lão già biến thái để lại trên người mình. Nếu như không phải lúc đó đột nhiên bệnh tim của tôi tái phát thì chắc hẳn tôi đã mất rồi.

“Hu hu... hu hu... ưm ưm hu... hu hu...” Mãi tới khi làn da nóng rát trong làn nước nóng, tôi mới ngừng tay lại, tiếp tục khóc, rồi vùi đầu vào nước.

Sau khi trút hết những uất ức, đau khổ, tôi dần bình tĩnh lại. Nước dần dần lạnh đi, trong mùa hè nóng nực vậy mà tôi lại cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Cả người đau nhức, rệu rã, tôi bước ra khỏi thùng nước, mặc y phục vào, lê tấm thân mỏi mệt nằm ngả lên giường.

Tâm vẫn chưa quay về phủ, tâm trạng tôi vô cùng hỗn loạn và tràn đầy mâu thuẫn, phần thì cảm thấy đôi chút an ủi, bởi vì tôi không muốn để chàng biết chuyện ngày hôm nay, bởi vì tôi sợ rằng mình sẽ khó xử trước mặt chàng. Thế nhưng trong lòng tôi lại sầu muộn, tôi thật sự muốn nhìn thấy chàng, muốn ôm lấy chàng, hi vọng vòng tay ấm áp của chàng có thể xóa tan đi cơn mưa lạnh lẽo khiến tôi đau khổ kia. Nước mắt lại tuôn rơi, có lẽ một mình tĩnh lặng ở đây mới là cách lấy lại bình tĩnh tốt nhất.

Tôi quá mệt mỏi, không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi cảm thấy có thứ gì đó chạm lên mặt tôi? Ngứa quá! Trên gò má, mũi, thậm chí cả bờ môi của tôi. Sau khi trải qua sự việc trong miếu hoang đó, tôi luôn thấp thỏm bất an, cho nên lúc này quờ quạng tay chân, đập loạn xạ. “Bộp”, tôi đánh lên một vật gì rắn rỏi... là cánh tay ai đó.

“Là ta!” Chủ nhân của cánh tay đó lên tiếng, là Tầm.

Tôi vừa nghe thấy tiếng nói của chàng lập tức xông vào lòng chàng. Tuy rằng giữa bóng đêm mịt mù không nhìn thấy gì, nhưng tôi vẫn có thể ôm chặt lấy cổ chàng, nằm gọn trong vòng tay của chàng. Cuối cùng chàng đã quay về.

Tầm khẽ kêu lên một tiếng, tôi liền buông lỏng tay ra rồi đưa lời quan tâm: “Chàng sao thế?”

“Không sao cả!”

“Thật không?” Nghe giọng nói của chàng khi này có gì đó không ổn, tôi không tin lời chàng, nhảy xuống giường, quờ quạng tìm đèn.

Khi tôi trông rõ Tầm đang ngồi bên cạnh giường, ngắm nghía chàng kĩ càng từ trên xuống dưới, ngoại trừ mái tóc có phần rối tung, dường như không có gì xảy ra thật.

“Này, chàng đường đường là Thụy Vương gia, canh ba nửa đêm không đi ngủ, chạy tới phòng ta, lén la lén lút sờ soạng gì thế?” Tôi đưa lời chọc ghẹo.

Ngay từ khi nhìn thấy chàng, tất cả mọi cảm giác đáng sợ, hoảng loạn trong lòng tôi đều biến mất, chỉ còn lại cảm giác bình an.

Tầm cúi xuống, bật cười.

“À, đúng rồi, chàng vào đây bằng cách nào hả? Ta nhớ đã khóa cửa từ bên trong cơ mà.” Tôi nhẹ nhàng ấn vào đầu Tầm mấy cái, liền thấy chàng nhăn nhó cau chặt đôi mày.

“Chàng... chàng sao thế? Có phải cảm thấy chỗ nào không khỏe?” Tôi kéo dẫn đôi mày của chàng ra, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Tầm không nói gì, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay tôi, ngón cái không ngừng vuốt ve phần mu bàn tay, nhìn tôi bằng ánh mắt trầm lắng, sâu thẳm, khiến cho lòng tôi càng thêm rối bời, phải chăng chàng đã biết được chuyện đó? Từ trước đến nay chàng chưa từng nhìn tôi như vậy, lòng dạ hoảng hốt, tôi nhìn đi chỗ khác.

Sau khi xác định mọi chuyện vẫn ổn, tôi lại nhìn khuôn mặt Tầm, nhận thấy chàng vẫn cứ nhìn tôi chăm chú. Tôi chẳng thể kìm nén được nữa liền hỏi: “Hôm nay tại sao ngài lại về phủ muộn vậy hả? Thật sự không xảy ra chuyện gì chứ?”

Từ sau khi trở về từ Hoàng lăng, ngoại trừ đêm đầu tiên chàng lén lút đến tận canh ba nửa đêm mới mò sang, sau đó, tối nào cũng quang minh chính đại sang Liên Hiên từ sớm, chẳng giống như hôm nay, muộn thế này mới tới.

Chàng bình tĩnh đáp lại: “Thật sự không sao cả. Đi thôi, ta đưa nàng đi xem một thứ đồ!”

“Hả, xem cái gì? Xem cái gì cơ chứ? Cái gì mà nhất định phải đi thưởng thức vào lúc canh ba nửa đêm thế này?” Tầm không đáp lại, bế bồng tôi lên rồi đưa ra khỏi Liên Hiên.

Trước khi ra khỏi cửa, tôi tận mắt trông thấy, chiếc chốt vẫn còn nguyên đai nguyên kiện, vậy trước đó, chàng vào đây bằng cách nào chứ? Hả, tôi chợt nhìn thấy một cánh cửa sổ chưa đóng, đừng nói chàng trèo qua cửa sổ vào phòng đấy? Nhìn người đàn ông đang bế tôi trong lòng, khóe miệng tôi bất giác nhếch lên, đúng là người đàn ông đáng ghét!

Đây không phải đường về Li Hiên sao? Muộn thế này rồi, chàng còn đưa tôi đến Li Hiên để thưởng thức thứ đồ gì? Có cần thiết phải thần bí như vậy không?

“Mau nhắm mắt lại!” Giọng Tầm đầy vẻ mơ hồ khó đoán.

Bất tôi phải nhắm mắt lại, rốt cuộc chàng muốn làm gì, lẽ nào muốn tặng quà cho tôi sao? Cho dù là thế cũng không cần thiết phải bắt tôi nhắm mắt trước khi vào phòng chứ?

“Làm gì vậy? Muốn tặng quà cho ta sao?” Tôi hiểu kì lên tiếng.

“Mau nhắm mắt vào!”

Tôi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Tầm bế tôi đi vào Li Hiên, đóng cửa lại, sau đó nhẹ nhàng đặt tôi xuống rồi dịu dàng nói: “Bây giờ nàng có thể mở mắt ra rồi.”

Khi tôi mở mắt ra, cuối cùng đã có thể nhìn rõ thứ mà Tầm muốn cho tôi xem. Tôi chỉ thấy trong bóng đêm, có rất nhiều những điểm sáng xoay chuyển, lúc cao lúc thấp, lúc sáng lúc tối, lúc ẩn lúc hiện. Những điểm sáng lấp lánh đó chẳng khác nào những vì sao không ngừng bay lượn, chính là thấp sáng lúc đêm khuya... đom đóm.

Không ngờ thứ chàng muốn tôi xem chính là căn phòng chứa đầy đom đóm này. Tôi đưa tay chạm vào những con vật nhỏ xíu đáng yêu mà tuyệt đẹp, nó lấp lánh đậu lại trên ngón tay tôi, khẽ lay động rồi đột nhiên bay mất.

Trong mấy bộ phim truyền hình đều có những cảnh này, gặp những cảnh này, nhân vật nữ thường cực kì vui mừng vì kinh ngạc, rồi kích động mà bật khóc trong hạnh phúc, sau đó e ấp nép vào người nam nhân vật chính, đang tặng nụ hôn nồng ấm của mình, thậm chí có người còn hành động bạo hơn nữa.

Còn lúc này, tôi kinh ngạc nhưng không phấn khích, không kích động, không phải vì tôi là người thiếu lãng mạn, không biết thưởng thức ngọt ngào, hạnh phúc, mà bởi vì vào lúc vui mừng, tôi cũng ý thức được một điều, sở dĩ Tầm làm như vậy là bởi vì chàng đã biết được chuyện kia.

Tôi nghĩ mình che giấu rất giỏi, tại sao chàng biết được, tại sao chuyện gì cũng chẳng giấu nổi chàng? Chàng chủ động hôn tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm, chăm chú, lại bế tôi đến Li Hiên ngắm đom đóm, đây đều là những chuyện trước kia chàng chưa từng và cũng không thém làm. Tại sao? Bởi vì chàng cảm thấy áy náy sao?

Tôi thật sự rất vui, nhưng cũng quá đau lòng. “Hu hu hu...” Tôi lại bật khóc, nước mắt tuôn rơi liên tục.

Tầm ôm chặt lấy tôi từ phía sau, để mặc cho tôi khóc lóc, rất lâu, rất lâu... mãi cho tới khi tôi nấc nghẹn liên hồi, chàng mới lau nước mắt cho tôi, đồng thời bật cười, cất chất giọng nam tính của mình nói: “Tối nay nàng đã uống bao nhiêu nước? Tại sao thời gian bài tiết lại lâu hơn lần trước thế?”

Tôi bật cười, hừm, chàng lúc nào cũng nói năng kiêu đó làm tôi chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa.

“Chàng quay về muộn như vậy chính là vì đi bắt chúng sao? Tất cả đều do một mình chàng bắt hả?”

Phải bắt nhiều đom đóm thế này chắc tốn rất nhiều thời gian. Không ngờ người đàn ông đáng ghét mọi khi, cả ngày chỉ ăn nói độc địa vậy mà cũng lãng mạn, tình cảm và biết cách lấy lòng phụ nữ ra phết!

Tầm áp a áp ứng: “Không phải ta... là... là Đồng Vô...”

Hả? Nghe thấy câu nói này, tôi như rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Tôi thét lên chẳng khác nào hung thần ác sát: “Chàng bảo Đồng Vô đi bắt hả? Thế mà chàng còn mặt mũi nói ra sao? Tại sao chàng không bảo Đồng Vô bế ta đến đây luôn đi? Bảo người ta bế ta từ Liền Hiên tới đây, chẳng phải càng đỡ tốn sức của mình hơn sao? Chàng thật sự chẳng khác nào con heo, chẳng còn thuốc chữa nữa, chàng đổi tên thành Thượng Quan Trư đi cho xong, ta bị chàng chọc cho tức chết mà!” Tôi dùng cùi chỏ thụi cho chàng một cái, sau đó tức giận, giẫm lên chân chàng một phát nữa.

Chàng khẽ kêu lên, đột nhiên tóm chặt lấy hai tay, kéo tôi sang một bên, sau đó “phụt” một tiếng, rồi bật ho sặc sụa.

“Chàng... chàng bị thương từ lúc nào thế?” Bộ dạng của chàng lúc này giống y như lúc ở Hoàng lăng.

Tôi hoang mang, sợ hãi đỡ lấy chàng, cả người chàng mềm nhũn tựa sát vào tôi: “Mau đỡ ta lên lầu!”

Nếu như không có đám đom đóm kia thì tôi đã chẳng nhìn thấy gì. Tôi thận trọng đỡ chàng nằm lên giường, sau đó đi châm đèn. Dưới ánh đèn, tôi không nhìn rõ sắc mặt chàng lúc này có nhợt nhạt hay không, chỉ thấy bộ dạng chàng vô cùng đau đớn.

Ngồi bên thành giường, tôi nhẹ nhàng lau vết máu trên miệng Tầm: “Chàng bị thương từ lúc nào? Hay là do vết thương cũ tái phát?”

“Mau nằm xuống!”

Người đàn ông này không bao giờ trả lời đúng trọng tâm, mỗi lần hỏi chàng cái gì, chàng chẳng bao giờ chịu nói cho tôi nghe. Thôi bỏ đi, thích nói hay không thì tùy. Tôi từ từ nằm xuống cạnh chàng. Lần đầu tiên ở Li Hiên, tôi nằm sát bên chàng đến vậy.

Tầm ôm tôi từ sau lưng, vùi đầu vào gáy tôi, sau đó lên tiếng chê bai: “Hôm nay mùi tinh dầu trên người nàng nồng quá!”

Nhìn vào ánh sáng le lói trong bóng đêm, tôi bật cười nói: “Mai là sẽ hết nồng thôi!”

“Ừm, mau ngủ đi!” Chàng quay người tôi lại đối diện với mình, đặt cằm lên đầu tôi, ôm chặt tôi vào lòng.

Tôi không biết liệu đây có được coi là tình yêu hay không? Đến nơi đây đã hơn nửa năm trời, chàng chưa từng mở miệng nói những lời tình cảm sâu lắng gì với tôi, những gì có được chỉ là trốn mắt, mắng nhiếc và mĩa mai. Thế nhưng những hành động tối nay, cho dù là vì áy náy thì cũng khiến tôi cảm động đến chết đi sống lại, chỉ có điều tôi không thể hiện ra cho chàng thấy mà thôi, cũng không nói cho chàng biết rằng Tình Túc lão quái chưa hề làm gì, có lẽ tôi xấu xa muốn chàng phải áy náy vì mình. Chàng cũng đã giằng vò tôi không kém phần long trọng!

Có lẽ, ông trời mang tôi tới đây chính là vì muốn bù đắp thiếu thốn trong sinh mệnh của tôi, nhưng lại không để cho tôi được an lòng. Tầm đang thay đổi, tôi cũng đang thay đổi, chàng không hiểu tôi, tôi cũng không thấu hiểu chàng, vậy mà chính hai con người xa lạ lúc này lại ôm chặt lấy nhau. Đây được gọi là tình yêu sao?

Ngủ thôi, Lạc Bảo, hãy biết mãn nguyện với những gì đang có, Son Ye Jin người ta hạnh phúc nhìn đàn đom đóm lấp lánh tỏa sáng giữa trời đêm mịt mùng trên chiếc cầu gỗ ở vùng thôn quê, thế nhưng ai biết được, đôi chân thon thả, trắng trẻo của cô ấy đã bị muỗi đốt chi chít chứ?[1] Nhìn xem, lúc này tôi không những có thể nằm trên chiếc giường của một mỹ nam trên lầu hai của Li Hiên, vẫn có thể tận hưởng màn đêm tràn ngập đom đóm, lại còn được mỹ nam ôm gọn trong lòng, mà còn không phải lo lắng bị muỗi cắn. Hãy tự phán định xem tôi với Son Ye Jin, ai là người hạnh phúc hơn?

[1] Đây là cảnh cuối cùng trong bộ phim Hàn Quốc nổi tiếng có tên “Cổ điển” do Son Ye Jin, Jo Jin Sung đóng vai chính.

45. Chương 45: Bình Minh Ở Âm Sơn, Hoàng Hôn Ở Dương Sơn

Khi tôi tỉnh dậy, Tầm đã không còn nằm bên nữa, còn Đồng Vô thì đang đứng canh bên ngoài cửa Li Hiên. Đồng chí Tiểu Vô không đi theo Tầm mà ở lại Li Hiên làm gì chứ? Cả Vương phủ lúc này rất kì lạ, tại sao đi đến đâu cũng nhìn thấy người vậy?

Điều khiến tôi cảm thấy kì lạ hơn chính là Hạ Trọng Đường đã được chuyển từ Hạ phủ về Cúc Hiên, địa điểm uống rượu của Hoa Thanh Thần cũng chuyển từ Hiệt Hương Các về đình Quan Liên. Còn Tầm lại lần nữa biến mất một cách kì lạ, kể từ sau đêm hôm qua, tôi không hề nhìn thấy chàng.

Đồng Vô không thể cầm cự nổi trước chuỗi câu hỏi vô tận của tôi, sau cùng đành phải nói: “Vương gia đã đến Hình Châu điều tra vụ án liên quan đến tiền thuế.”

Tôi đã nghe Hạ Trọng Đường nhắc tới, vụ mùa năm ngoái bội thu gấp các năm trước nhiều lần, nhưng số tiền thuế mà các địa phương khác giao nộp lại cho triều đình giảm quá ba phần, đến năm nay còn thiếu đến quá nửa.

Đồ chết tiệt, người đàn ông đáng ghét kia, lúc nào cũng thích chơi trò mất tích, phải đi thi hành nhiệm vụ thì cứ nói ra. Trước khi đi cũng không nói với người ta một tiếng! Nói một tiếng thì chết hay sao?

Tôi lại hỏi Đồng Vô lúc nào Tầm quay về, Đồng Vô bình thản đáp lại: “Lúc ra đi, Vương gia không hề nói.” Nếu như chàng quay về, tôi nhất định sẽ bắt chàng quỳ gối úp mặt vào tường, nếu không thì chẳng thể nào giải trừ mối hận trong lòng.

Đã hơn mười ngày, Tầm vẫn chưa quay về.

Trời chuyển thu, mưa rơi liên miên, không khí nóng nực của mùa hè tan biến, thay vào đó là sự thoáng mát, dễ chịu vô cùng. Nhưng dù cho thời tiết có khoáng đạt đến đâu, một khi tâm trạng của người ta không vui thì nhìn thứ gì cũng chứng tai gai mắt. Đã vậy, tên Hoa lăng nhăng kia vẫn không biết thân biết phận. Tầm bảo hắn tới đây bảo vệ tôi, đồng thời chăm sóc cho Hạ Trọng Đường, thế mà hắn lại kéo hết mấy cô nương ở Hiệt Hương Các đến đình Quan Liên, ngày ngày ôm ấp hôn hít, dám biến đình Quan Liên của tôi thành nơi phong hoa tuyết nguyệt sao? Hừm! Nếu như không phải vì Hạ Trọng Đường, tôi chắc chắn đã nhảy vào cho hắn biết tay, sau đó đạp thẳng hắn xuống dưới hồ để nuôi cá.

Một đêm, khi ngủ, theo thói quen, tôi đạp tung chăn, có lẽ bị nhiễm lạnh, nên nửa đêm, tôi thấy dạ dày rất khó chịu, đau đốn quặn thắt. Tôi chịu đựng mãi, cho tới khi trời sáng, Thanh Thanh vào phòng mới phát hiện tôi đang bị sốt.

Tôi sợ nhất thể này, cả năm trời tôi mới bị cảm một lần, nhưng chỉ cần xuất hiện tình trạng này, tôi sẽ miệng nôn chôn tháo, lại thêm sốt cao không dứt, toàn thân bủn rủn, bất lực, dạ dày khó chịu, mồ hôi đầm đìa, lúc nghiêm trọng còn bị mất nước liên tục, ngộ nhỡ thân hình gầy yếu này chịu không nổi thì biết làm sao? Nếu như đây là thời hiện đại thì tốt biết mấy, chỉ cần tiếp nước ba ngày liên tiếp là xong, nhiệt độ hạ xuống, lập tức sẽ lại khỏe mạnh như thường. Thế nhưng tại đây, trong tình cảnh này tôi cũng đành phải ngày ngày uống thứ thuốc đắng ngắt. Trời ạ, có ai cứu giúp tôi không?

Có ai tin không? Một khi vận đào hoa đã tới thì có dùng thiên binh vạn mã cũng chẳng ngăn lại được? Nhưng đối với tôi phải gọi là vận kiếp đào hoa mới đúng. Trận mưa lần trước khiến trái tim tôi đau nhức không ngừng, chẳng ngờ nhanh như vậy, lão quái biến thái kia đã thực hiện lời hứa của mình. Ông trời ơi, con đã cầu xin người hãy cứu lấy con, để căn bệnh của con khỏi ngay tức khắc, chứ không phải để người phái hấn tới giày vò con.

Trong mê man bất tỉnh, tôi chỉ biết mình đã bị bắt cóc. Một bờ môi ấm áp, mềm mại đang áp sát lấy tôi, không cần nghĩ quá nhiều, nhất định là tên Tinh Túc lão quái đó. Cảm giác ghê tởm tột cùng, tôi ra sức phản kháng, nhưng với một bệnh nhân yếu đuối như tôi lúc này, thì làm sao có thể chống cự nổi.

Một luồng nước thuốc đắng ngắt chảy vào cổ họng tôi. Tôi càng kháng cự mãnh liệt thì hắn càng không cho phép tôi phản kháng, một tay ấn lấy đầu tôi, một tay tóm chặt lấy hai tay tôi, vẫn cứ dùng miệng mớm từng miếng thuốc cho tôi, ép tôi uống bao nhiêu là thuốc đắng ngắt.

Đột nhiên, tôi cảm thấy có thứ dịch rất ngọt chảy vào miệng, là nước pha mật ong. Từ đầu chí cuối miệng hắn không ngừng áp chặt lấy môi tôi, hắn dùng lưỡi liến sạch phần thuốc và nước mật ong đọng bên khóe miệng tôi một cách ghê tởm, sau cùng hắn còn đưa lưỡi vào bên trong quấy rầy. Xin đừng, tôi đang bị cưỡng hôn, buồn nôn quá!

Tôi cố gắng mở mắt ra, ánh mắt mơ hồ, mờ ảo, hắn lại ghé sát tôi nên tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt hắn. Điều duy nhất khiến tôi cảm thấy hạnh phúc lúc này chính là hắn không phải là một lão già biến thái, bởi vì làn da của hắn rất mịn màng, trẻ trung.

Tôi thầm thề rằng, chỉ cần có thể tỉnh lại và cử động được, tôi nhất định sẽ tìm cánh hoa nhai liên hồi, dùng nước súc miệng thật sạch sẽ.

Sau khi cưỡng ép tôi uống hết bát thuốc, hắn vẫn ôm tôi trong lòng, rất nhanh sau đó, tôi ngủ ngất ngáy trong vòng tay hắn.

“Bé xinh, mau tỉnh dậy!”

Là ai đang gọi tôi, lại còn gọi một cách củ chuối như vậy chứ? Nghe tiếng gọi, toàn thân tôi nổi gai ốc, ghê quá đi mất! Đầu tôi lúc này cực kì choáng váng, tôi vẫn rất buồn ngủ.

“Nàng đã ngủ suốt một ngày một đêm rồi đó, mau mở mắt ra đi, nếu không sẽ bỏ lỡ mất buổi bình minh tại Âm Sơn đẹp nhất thế gian đấy!”

Bình minh? Âm Sơn? Tôi từ từ mở mắt ra, ánh trăng trên trời vẫn còn chưa tắt hết, cảnh tượng trước mắt còn mịt mù, mờ ảo. Tôi đã tỉnh lại, nhưng vẫn còn yếu ớt, tôi nhận thấy mình đang nằm trong lòng của Tinh Túc lão quái, hắn ôm tôi ngồi trên một hòn đá nghiêng bốn mươi độ bên vực thăm không đáy. Hắn không muốn sống nữa sao? Không ngờ lại ôm tôi ngồi ở nơi nguy hiểm thế này để ngắm bình minh.

Tôi và hắn được bọc trong một chiếc áo choàng rất lớn, trời đã vào thu, nhiệt độ trên núi rất thấp, nếu như không phải nằm trong lòng hắn lại thêm chiếc áo choàng này, tôi nghĩ chắc mình đã chết cứng từ lâu. Nhưng lúc này, cho dù phải chết cứng, tôi cũng không muốn nằm trong lòng hắn, tôi bắt đầu vùng vẫy.

“Đừng có cử động linh tinh, nếu nàng muốn ta đối xử như lần trước thì cứ việc vùng vẫy, còn không thì hãy ngoan ngoãn nằm im đó, cùng ta ngắm cảnh mặt trời mọc!” Hắn đưa lời uy hiếp, nắm lấy áo choàng rồi đặt lên ngực tôi.

“Ta có thể không động đây, nhưng xin người hãy bỏ bàn tay bẩn thỉu đó ra!” Tôi rất tức giận, nhưng giọng nói thốt ra vẫn lí nhí.

“Mới bắt đầu mong manh tựa tơ. Khi quen rồi, chắc như dây thừng!”

Hành vi xấu xa này của hắn khiến người ta chẳng thể chấp nhận nổi, nếu muốn trao đổi điều kiện với một kẻ điên thì tôi cũng nhanh chóng trở nên điên loạn như vậy mất. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ gặp người nào vô liêm sỉ hơn hắn, lẽ nào định cả đời đeo mặt nạ sống qua ngày sao? Chết tiệt, nếu như không phải toàn thân không có chút sức lực nào, tôi dù có chết cũng phải liều mạng cùng hắn. Đúng là đồ vô liêm sỉ, chỉ biết áp bức người già, kẻ ốm bệnh mà thôi!

Dưới lớp áo choàng, tôi cố gắng đưa hai tay mình xuống dưới bàn tay hắn, che đi phần ngực mình, đúng lúc đó bên tai truyền tới điệu cười dâm dăng khùng bố của hắn.

“Ồ dâm tặc vô liêm sỉ!”

“Suyt, đừng nói nữa, mau nhìn hướng kia kìa!” Cuối cùng hắn cũng bỏ tay ra.

Nhìn theo tay hắn, tôi thấy phía đông chói lóa, những ánh mây ở đường chân trời bắt đầu điểm xuyết lên thân những vạt màu đỏ rực rỡ. Sắc đỏ đó càng lúc càng đậm hơn, một quả cầu lửa đỏ rực từ từ nhô lên khỏi những áng mây. Ban đầu là một đốm đỏ nho nhỏ, sau đó dần dần nhô lên như có ai đó kéo ra vậy, rồi cả vầng thái dương chói lóa hiện hữu. Ánh sáng chiếu ra càng lúc càng chói mắt, lập tức xuyên qua những áng mây, tỏa sáng trên đỉnh Âm Sơn u ám. Dưới ánh sáng rực rỡ đó, vạn vật đều tràn trề sức sống, sáng chói đến lạ thường. Cảnh tượng trước mắt tôi lúc này tuyệt đẹp động lòng người, đã bao lâu rồi tôi không được ngắm cảnh bình minh tương đẹp thế này?

“Rất đẹp đúng không? Trước đây ta thường một mình tới đây thưởng thức cảnh bình minh trên núi Âm Sơn. Mỗi lần nhìn thấy vầng mặt trời đỏ hồng nhô lên, thoát khỏi sự trói buộc của bóng đêm, chiếu ra những tia sáng đầu tiên trong ngày, đồng nghĩa với việc một ngày mới đã bắt đầu, ta lại cảm thấy vui vẻ vì mình vẫn còn sống. Thời gian lâu dần, ta có thói quen ngồi trong bóng đêm đen tối, chờ đợi tia nắng đầu tiên trong ngày xuất hiện. Chỉ vào lúc này, con người mới cảm nhận được sinh mạng của bản thân đáng giá biết nhường nào!”

Những lời nói cảm động thốt ra từ miệng hắn, cộng thêm cảnh tượng huy hoàng trước mặt, khiến tôi bất giác ngây lạng người đi.

“Hãy nhớ kĩ, bình minh ở Âm Sơn và hoàng hôn ở Dương Sơn. Muốn ngắm mặt trời mọc nhất định phải đến Âm Sơn, muốn ngắm mặt trời lặn nhất định phải đến Dương Sơn, đợi đến cuối chiều, ta sẽ đưa nàng đến Dương Sơn ngắm hoàng hôn. Bây giờ nàng hãy nhắm mắt nghỉ ngơi một lát đi, đến buổi chiều, ta sẽ gọi nàng dậy.”

Hắn nói xong câu cuối cùng, tôi chẳng khác nào bị thôi miên, hai mí mắt nặng trĩu khép lại, chìm dần vào giấc ngủ.

Type bởi Tiểu Song @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Khi tôi tỉnh lại, quả nhiên đã là lúc xế chiều. Tôi nằm gọn trong vòng tay hắn, yếu ớt đến mức không thể nào vùng vẫy được, tôi và hắn vẫn được bọc trong chiếc áo choàng lớn, vẫn ngồi trên một hòn đá mà bên

cạnh là vực thẳm, chỉ có điều đổi sang một ngọn núi khác thôi.

Trước kia tôi đã từng nghe nói, mặt trời mọc khi thể phùng phùng, tràn đầy sức sống, mặt trời lặn điềm tĩnh, tươi đẹp mà lại thê lương. Bầu trời vẫn đang mang sắc xanh thẳm, trong trẻo vốn có, tất cả ánh sáng lúc này đều tập trung tại vàng thái dương kia. Không biết từ lúc nào, nó từ từ chen vào trong những áng mây, bầu trời phía tây hiện lên những tia nắng đỏ thắm, dần dần, tất cả mọi vật đều chìm trong ánh hoàng hôn tuyệt đẹp, mênh mang.

“Cho dù là bình minh ở Âm Sơn hay hoàng hôn ở Dương Sơn thì trước kia cũng chỉ có mình ta tận hưởng trong đơn độc, hôm nay khác rồi, có một người ở bên ta...” Hân ôm chặt lấy tôi.

Thích nói gì thì nói, có cần thiết phải dùng đôi móng dâm dăng đó ôm chặt lấy thân thể tôi không? Hừm, không thể nào chịu nổi, tôi thật sự sắp sụp đổ rồi đây!

Cảm tạ ơn trên, trong một tháng ngắn ngủi, người đã cho tôi tận hưởng được sức mê hoặc và sự lãng mạn vô địch của đàn ông ở thời đại này. Cảm ơn người đã cho tôi thấu hiểu sâu sắc mấy tuyệt chiêu trong tình yêu, cũng cảm ơn người đã cho tôi nghe được những lời nói tình tứ, cảm động nhất. Thế nhưng, người có biết đây cũng là một kiểu giày vò tinh thần đáng sợ nhất không? Tôi thừa nhận cảnh tượng lúc này cực kì lãng mạn, trong một ngày có thể cảm nhận hai kiểu không khí lãng mạn khác nhau, thời gian, địa điểm đều là hạng nhất. Nhưng mà bây giờ rồi, tôi đã cùng người đàn ông này ở trong căn nhà gỗ, chẳng biết vị trí Âm Sơn hay Dương Sơn là ở đâu.

Trong bảy ngày này, hân đều dùng cái miệng ghê tởm của mình mớm thuốc cho tôi, hơn nữa những lúc mớm thuốc, tôi đều đang mê man, mơ màng. Ngày nào cũng đều lặp lại cảnh tượng bình minh ở Âm Sơn, hoàng hôn ở Dương Sơn, và tôi vẫn chưa thể nào phản kháng được, bởi vì hân nói, nếu như tôi còn vùng vẫy, hân sẽ đối xử với tôi như lần trong miếu hoang, vậy nên tôi đành phải nhẫn nhục cầu sinh vậy. Buổi tối hàng ngày, hân đều ôm tôi nằm ngủ, tôi bất lực sống trong giày vò, đau khổ.

Thượng Quan Tầm đáng chết, rốt cuộc chàng đã chết ở nơi nào rồi? Tại sao sau khi chàng đi, hân lại cuốn lấy tôi như một âm hồn bất diệt vậy? Ông trời ơi, có phải người thấy cuộc sống của con đang quá tươi đẹp, quá tự tại cho nên mới lấy việc này ra để giày vò tinh thần con, đến mức chết đi sống lại thì người mới vui vẻ sao? Ở cuộc sống hiện đại, sao chẳng thấy người ban phát cho con người đàn ông đẹp trai nào hết, để họ đưa con đi xem đom đóm trong đêm, ngắm mặt trời mọc, ngắm mặt trời lặn? Hay là lúc này người cảm thấy buồn chán, cần phải đẩy dọa một ai đó thì mới bình ổn lại tâm trạng được? Lúc nào cũng muốn hành hạ người ta đến mức sống chẳng được, chết chẳng xong, cho nên mới nói, khắp thiên hạ này biến thái nhất vẫn cứ là người...

Đến ngày thứ bảy, sức khỏe tôi đã đỡ hơn khá nhiều, tôi cũng bắt đầu có chút sức lực để xuống khỏi giường. Tôi bước ra bên ngoài, tựa vào cánh cửa.

Hôm nay trời trong gió mát, không khí thoáng đãng, cộng với rừng lá phong trước căn nhà này, thực đúng là tiên cảnh giữa chốn nhân gian. Điều duy nhất không thích hợp, phá vỡ cảnh đẹp nơi này chính là tên quỷ dâm dăng kia.

Cũng không biết tên quỷ dâm dăng này đầu óc có vấn đề gì, hân cầm thanh kiếm trong tay múa liên tục. Lá phong tuyệt đẹp là vậy, tôi tiếc thay cho chúng, vẫn còn đang tươi tốt vậy mà bị chém xuống không thương tiếc dưới lưỡi kiếm ác độc của hân.

Tôi không hiểu võ công, đương nhiên cũng chẳng biết hân đang luyện thứ công phu nào, có điều chẳng biết tại sao, tôi lại bị thu hút bởi kiếm khí do hân phát ra. Trong những chiêu thức kiếm múa ra đó, tôi dường như nhìn thấy bốn loài động vật. Một con rồng, một con hổ, một con khổng tước, cùng một con rùa. Hả... lẽ nào tôi cũng có năng khiếu học võ công? Không ngờ tôi lại hiểu được thứ nội công thâm diệu ẩn trong những đường kiếm này như vậy.

Đột nhiên, tên quỷ dâm dăng quy gối xuống đất, dùng kiếm chống thân người, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Tôi suýt chút nữa vỗ tay mừng rỡ, phun máu cho chết đi, những kẻ dâm dăng như người nên sớm chết, sớm siêu sinh mới phải!

“Môn chủ!” Một mỹ nữ mặc y phục màu lục đang đứng một bên, thét lên đầy căng thẳng, rồi tiến lại chỗ hân, định đỡ hân đứng dậy.

Cô ta vừa định chạm vào người hắn, hắn liền tức giận quát lớn: “Cút đi!” Hắn vô tình hất tay lên, vị mỹ nữ mặc y phục màu lục kia ngã sang một bên vô cùng đáng thương. Hừm! Đúng là loại bỉ phu không biết thương hoa tiếc ngọc là gì!

“Môn chủ, xin hãy thứ cho Trương Túc vô lễ!” Vị mỹ nữ vội vã bò dậy, quỳ trước mặt hắn. Người phụ nữ này đúng thật là, từ thành ý muốn đỡ người giờ lại trở thành “vô lễ”.

Bỗng nhiên, tên quỷ dân đang đứng dậy, nhắc kiếm đi về phía tôi, theo phản xạ tôi thu người vào bên trong, tựa sát vào thành tường. Hắn không ngần ngại đỡ lấy cằm tôi, rồi dùng giọng nói già nua trước kia đưa lời oán thán: “Tại sao? Tại sao người chạy lại đỡ ta không phải là nàng?”

Hắn đang nói gì chứ? Hắn đâu phải phu quân của tôi, hắn thổ huyết liên quan quái gì tới tôi?

“Nếu như đổi lại hắn bị như vậy, có phải nàng sẽ không do dự gì mà chạy lại không? Có phải không?” Giọng nói của hắn đột nhiên cao vút lên, ngón tay càng lúc càng siết chặt lại.

Đau quá! Hắn đang nói đến Tầm sao? Tầm là phu quân của tôi, tôi không đỡ chàng chẳng lẽ nào lại chạy tới đỡ một tên quỷ như hắn sao?

“Tại sao? Nàng bị ốm, hắn còn đi đâu chứ? Chẳng có chút trách nhiệm nào, giao nàng cho tên Hoa Thanh Thần đáng chém kia, hắn cho rằng chỉ dựa vào Hoa Thanh Thần cùng với Đồng Vô là có thể ngăn được ta hay sao? Bấy ngày nay, là ta không quản ngày đêm, không màng ăn uống chăm sóc cho nàng, mớm cho nàng từng ngụm thuốc, sợ nàng thấy đắng, lại mất bao công sức mới nghĩ ra mới thêm nước mật ong cho nàng. Nàng cho rằng hắn sẽ đối xử với nàng tận tình như ta được sao? Hắn ngoài vẻ ngạo khí đầy người đó ra thì còn gì nữa chứ? Ta coi nàng như bảo bối, nâng niu nàng trong lòng bàn tay, đưa nàng đi ngắm mặt trời mọc, xem mặt trời lặn, chia sẻ cho nàng tất cả mọi thứ mà trước kia một mình ta độc chiếm. Điều ta muốn là gì chứ? Thế còn nàng thì sao? Nàng đã đáp trả lại ta những gì? Chỉ là sự lạnh lùng, vô tình!”

Nhìn hắn điên cuồng hét lớn, trái tim tôi bỗng quặn thắt lại. Trời ơi, đại ca, xin anh hãy bớt giận đi, đã bị thương lại còn rống lớn như vậy, dễ tổn hại đến sức khỏe lắm!

Để phòng trừ hắn lại giở trò dâm dăng, tôi cố gắng nhoẻn miệng mỉm cười, an ủi: “Tinh Túc đại hiệp, ngài bị thương rồi, tốt nhất là đừng có nổi giận như vậy, dễ tổn hại cơ thể lắm!”

“Tổn hại cơ thể? Nàng đang quan tâm đến ta sao? Ta bị thương hoàn toàn là do hắn ban cho đó. Hừm! Có điều ta nghĩ, hắn giờ cũng chẳng tốt hơn ta được bao nhiêu. Vì nàng, đêm đó hắn tìm ta liều mạng. Hắn nghĩ dựa vào chút công lực tâm dư đó của mình mà có thể đấu lại với ta được sao?”

Hắn đang nói gì chứ? Tầm đã khiến hắn bị thương? Đêm hôm đó Tầm đã tìm hắn liều mạng, phải chăng là cái hôm tôi bị hắn quấy nhiễu ở miếu hoang? Thì ra, đêm hôm đó Tầm bị thương chính là vì tôi.

Tôi oán hận nhìn Tinh Túc lão quái, nhưng thực tâm tôi cũng thấy thương hại cho hắn, hắn nhất định đã chịu sự đả kích nào đó nên mới trở nên biến thái thế này.

Hắn dường như trông thấy ánh mắt thương hại của tôi, bật cười lạnh lùng rồi nói: “Ta không cần sự thương hại của nàng, người thương hại ta nhiều rồi, ánh mắt đó ta đã thấy quá đủ. Nàng tin hay không, ta có thể nhốt nàng ở nơi này mãi mãi.”

Tin, tôi tin rằng hắn chắc chắn có khả năng làm như vậy. Tên này điên mất rồi, ông trời ơi, xin hãy ban cho hắn chút lí trí, con cầu xin người đó! Hãy bình tĩnh, hãy tỉnh táo lại đi!

“Khởi bẩm môn chủ, đã tìm được người mà ngài muốn tìm!” Một mỹ nữ mặc y phục màu vàng lên tiếng đúng lúc, giải nguy cho tôi.

Tinh Túc lão quái cuối cùng đã buông tay ra, quay người lại nói với mỹ nữ kia: “Vậy thì bảo ả ta muốn làm gì thì làm đi, tất cả theo đúng kế hoạch đã định.”

“Dạ, thưa môn chủ!”

“Tham Túc, có vẻ ngươi đang đi theo con đường của Thất Túc đó.” Đột nhiên, giọng nói của Tinh Túc lão quái trở nên lạnh lùng, khi hắn lên tiếng, tôi cảm thấy ớn lạnh toàn thân.

“Hồi bẩm môn chủ, Tham Túc không hề có ý định phản bội lại Tinh Túc Môn, cũng tuyệt đối không bao giờ dám phản bội môn chủ, xin môn chủ minh xét!” Vị nữ tử áo vàng liền quỳ xuống, vừa nói vừa dập đầu.

“Vậy thì đá Bạch Hổ đâu? Lần trước Giác Túc đã làm mất đá Thanh Long, niệm tình ả ta đã theo ta nhiều năm nên ta không giết, như vậy đã là khách khí lắm rồi đấy. Giờ, từng người các người lại chơi trò này với ta, sống lâu quá, cảm thấy khó chịu có phải không?” Tinh Túc lão quái như thể đang trút nộ khí từ tôi lên nữ tử Tham Túc đáng thương kia. Bàn tay hất vung ra, lập tức khuôn mặt cô ấy in rõ năm đầu ngón tay, khoe miệng cũng bật máu, nhưng cô ấy không dám kêu than nửa lời, vẫn cung kính, ngoan ngoãn quỳ đó.

Người đàn ông này ác độc quá, chỉ trong nháy mắt đã động thủ gây tổn thương cho hai người phụ nữ, thật không thể tin nổi hẳn lại nói với tôi những lời đó. Với tính cách trước kia, tôi chắc chắn sẽ không sợ chết mà xông ra, bênh vực kẻ yếu, nhưng lần này xin hãy cho tôi được ích kỉ một lần, bản thân tôi lúc này còn chẳng bảo vệ được mình, sao có thể đi lo đến sự sống chết của người khác chứ!

“Hồi bẩm môn chủ, không phải do Tham Túc hành sự bất cẩn mà vì...”

“Mà vì cái gì? Nói!” Mũi kiếm của hắn chỉ về phía vị cô nương Tham Túc, dường như chỉ cần cô ta nói thêm một câu thừa thãi nào khác thì sẽ bị chém chết không tha.

“Mà vì thuộc hạ lần này đã phát hiện ra rằng, Tây Lăng Xuyên không hề có hứng thú với phụ nữ.”

Tây Lăng Xuyên, vua nước Bạch Hổ không hứng thú với phụ nữ, làm gì có chuyện đó, vậy Hoa Thanh Lâm còn gả cho hắn làm gì chứ?

Không khí đột nhiên trở nên quái lạ, Tinh Túc lão quái mãi chẳng nói câu nào, nhìn bóng dáng của hắn, trái tim tôi cũng ớn lạnh, đau thắt.

“Mau đưa Trương Túc xuống dưới, lúc này cánh tay nào đã chạm vào người ta thì xử lí theo môn quy.”

“Không, môn chủ, xin ngài hãy tha cho Trương Túc một lần, lần sau thuộc hạ không dám nữa!” Nữ tử áo xanh lục trước đó đã khóc lóc ỉ ôi, nhưng không dám cầu xin gì nữa. Nhìn cảnh tượng này, tôi càng lúc càng thêm hoảng loạn, sợ hãi.

“Mau đưa xuống!”

“Dạ, tuân lệnh!”

“Môn chủ, xin lỗi ngài, xin ngài hãy tha cho thuộc hạ! Môn chủ...”

Tiếng khóc của Trương Túc càng lúc càng nhỏ, còn Tinh Túc lão quái đang nổi giận dè dè thì đứng ngay trước mặt tôi. Lúc này, tôi sợ rằng hắn sẽ đối xử với tôi giống như lần trước. Tôi không dám mở miệng nói câu nào, chỉ sợ chạm phải chỗ nào không nên lại khiến hắn thêm điên loạn.

“Vốn dĩ ta vẫn còn có chút kì vọng với nàng, ta vẫn luôn chờ đợi, vẫn luôn do dự rất cuộc ta có nên làm như thế không, vì ta không muốn gây tổn hại đến nàng để đạt được điều mình muốn. Nhưng, hôm nay nàng đã khiến ta quá thất vọng!” Hắn từng bước, từng bước tiến lại chỗ tôi.

Cả người tôi run lên, hắn sẽ không đối xử với tôi như lần trước chứ? Xin đừng, xin đừng! Tôi vội vã quay người chạy vào trong, thế nhưng dù thế nào đi nữa thì tôi cũng chẳng thể nhanh hơn hắn được, cứ như vậy, tôi bị hắn đánh ngã lịm đi.

“Á...” Tôi kinh hoàng thét lớn trên giường, chuyện đầu tiên phải làm chính là kiểm tra xem y phục trên người có gì khác thường không, khi nhìn thấy y phục vẫn còn nguyên vẹn, tôi mới an tâm thở phào một tiếng. Đột nhiên, nhận thấy có người ngồi bên giường, tôi ngược mắt lên, không phải người đàn ông biến thái đáng sợ kia mà là Tầm. Cầm chàng lún phún đầy râu, khuôn mặt mỗi mệ, tuy nhiên bộ dạng này vẫn chẳng hề ảnh hưởng đến nét anh tuấn của chàng.

Tôi không dám tin vào cảnh tượng xung quanh mình, đây chính là lâu hai Li Hiên. Tôi đã quay về rồi sao? Tôi về từ lúc nào? Lễ nào bảy ngày bảy đêm đó là tôi bị bệnh, phát sốt nên đầu óc có vấn đề, tất cả đều chỉ là ác mộng? Thật sự đó chỉ là một cơn ác mộng của tôi ư?

Tầm nắm chặt lấy tay tôi không ngừng vuốt ve, lặng lẽ ngồi cạnh đó, như một bức tượng gỗ. Thấy chàng như vậy, tôi tức quá không biết trút vào đâu, liền vỗ mạnh lên tay chàng rồi tóm lấy tay chàng đưa lên

miệng cắn mạnh. Tên đàn ông đáng ghét này cũng không thèm kêu lên, khiến cho người ta chẳng còn nhẫn nại mà im lặng chờ đợi nữa.

“Nói đi, tại sao lúc đi, chàng không nói với ta một tiếng hả?” Tôi ghét nhất là nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch này của chàng.

“Sự việc xảy ra đột ngột quá!” Chàng nhẹ nhàng đáp lại.

“Đột cái đầu chàng ấy! Chàng quay mòng đi mất, để lại ta cho cái tên Hoa Thanh Thần vô dụng kia, ngài có biết hàng ngày hẳn chỉ dành có nửa canh giờ khám bệnh cho phụ thân ta, thời gian còn lại đều dành cho đám phụ nữ lẳng lơ kia không? Nếu không phải nội tâm ta kiên cường, khả năng chịu đựng cao thì đã thổ huyết mà chết rồi đấy! Liên Hiên của ta đâu phải Hiệt Hương Các, ta cũng không phải tú bà ở Hiệt Hương Các. Ngài có biết không, thật sự khiến ta tức chết mất thôi, khốn kiếp!” Tôi mở miệng nói một tràng đến mức hụt hơi, khó chịu vô cùng!

Khi nghe xong câu nói thô lỗ sau cùng của tôi, chàng cốc nhẹ lên đầu tôi rồi nói: “Phụ nữ không nên hơi một tí là nói lời thô lỗ như vậy!”

“Ta còn chưa tính sổ với chàng mà chàng đã lên giọng dạy dỗ ta rồi sao?” Cơn giận này nhất định phải trút hết, tôi tức tối xông lại phía chàng. Không ngờ lần này chàng rất ngoan ngoãn, ngồi im để mặc tôi xả giận, giầy vò thế nào cũng chịu.

Có điều nghĩ lại, tôi làm cách nào mà quay về đây được? Tại sao lại nằm yên lành trong Li Hiên này chứ? Tầm đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, tất cả đều giống như cảnh tượng trước khi chàng ra đi, có phải tôi nằm mơ, còn mọi thứ trước mắt chỉ là một giấc mộng?

“Thượng Quan, chàng mau nhéo lên má ta một cái đi!”

Tầm nhìn tôi như muốn nói “có phải đầu óc nàng có vấn đề?”, sau đó còn sờ lên trán tôi.

“Mau lên, nhéo đi! Tôi chủ động cầm tay chàng đặt vào má mình, ngay sau đó, tôi thét lên một tiếng: “Á...”

Chàng thật sự xuống tay, hơn nữa lại còn nhéo rất mạnh, tôi đau quá thét lớn tiếng: “Chàng là heo à, sao không nhẹ tay hơn chứ?”

“Nhéo nhẹ thì làm gì có cảm giác?”

“...”

Im lặng hồi trời xanh! Mặt cảm thấy rất đau, xem ra không phải tôi nằm mơ.

“Thượng Quan, chàng đã xem bình minh ở Âm Sơn, hoàng hôn ở Dương Sơn chưa? Hai ngọn núi đó ở đâu thế?” Không được, tôi vẫn phải xác nhận lại mọi thứ.

Sắc mặt của Tầm nhanh chóng biến đổi, chàng đột nhiên ôm chặt lấy tôi, cắn mạnh lên bờ vai tôi.

“Á, đau quá, lúc này bảo chàng nhéo, đã nhéo mạnh vậy rồi, bây giờ ai bảo chàng cắn chứ? Đau quá, hu hu hu...”

Tầm chẳng nói câu gì liền trao cho tôi nụ hôn nồng cháy. Mới có hơn mười ngày chưa gặp mặt thôi, chàng có cần thiết phải thèm khát tôi đến vậy không? Còn háo sắc hơn cả tôi nữa!

Sau đó, qua lời kể của Thanh Thanh, bảy ngày đêm đó không phải là tôi nằm mơ mà tôi thật sự đã mất tích, khiến cho tất cả mọi người trong phủ đều sợ xanh mặt. Hoa Thanh Thần cuối cùng đã tỉnh rượu, nhận thấy được tính nghiêm trọng của sự việc, vội thông báo cho Tầm đang ở tận Hình Châu. Vào sáng sớm ngày thứ ba khi tôi mất tích, Tầm vội vã quay về từ Hình Châu. Không biết chàng đã cười chết mấy con ngựa, vì từ kinh thành đến Hình Châu thông thường cũng mất ba ngày ba đêm phi ngựa liên tục.

Thanh Thanh nói, những ngày sau đó, Tầm phái rất nhiều người đi tìm tôi, nhưng lại không được kinh động đến người khác, song tất cả đều tốn công vô ích, điều đó đã khiến chàng mệt mỏi vô cùng. Mãi tới chiều muộn hôm qua, tôi đột nhiên lại nằm bên hồ sen, Tầm nhận được tin báo lập tức quay về, bế tôi vào Li Hiên và ở bên tôi từ lúc đó đến tận khi tôi tỉnh lại. Thì ra, tôi mất tích lại khiến chàng căng thẳng, lo lắng như vậy.

Có điều, tên Tinh Túc lão quái đó thật là kì lạ, tôi không nghĩ hẳn lại dễ dàng thả tôi về như vậy. Thế nhưng, những lời nói của hắn trước khi tôi hôn mê lại khiến tôi mơ hồ, chẳng biết phải làm sao, những lời nói đó cho thấy hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua mọi chuyện. Tôi luôn có cảm giác như bầu trời quang trước cơn bão lớn. Tôi định tìm cơ hội nào đó nói chuyện thẳng thắn với Tầm, hỏi xem chàng có chịu từ bỏ Hoàng vị, mang theo một xấp ngân phiếu lớn rồi đưa tôi đi ẩn cư nơi chân trời góc bể.

Có chàng ở bên, tôi an tâm vô cùng, cơn ác mộng kéo dài bảy ngày bảy đêm kia dần biến mất khỏi tâm trí tôi.

Một vài ngày sau, tôi thật sự đã đoán đúng, đây là chuyện đáng sợ đầu tiên, đó là Bạch Tiến Hà chết, chết một cách kì quái trong nhà, chết ngay trong chính căn phòng của mình.

Nghe nói, ông ta chết vô cùng thê thảm, bị người ta điểm huyết, trên người có rất nhiều vết kiếm, sau đó sát thủ còn bôi mật ong lên phía trên để cho các loài côn trùng gặm nhấm, ông ta chết vì mất quá nhiều máu. Lúc chết, hai mắt ông ta mở trừng trừng, cơ mặt cứng đờ, miệng há rất to, nhưng lại chẳng thể phát ra được tiếng động gì vì đã bị người ta điểm huyết câm.

Cái chết của ông ta khiến tôi nhớ đến Mã phu nhân trong phim “Thiên long bát bộ.” Điều bất ngờ nhất là ông ta lại chết trước cả Hạ Trọng Đường, đúng là báo ứng! Nhưng là ai đã ra tay độc ác, tàn bạo đến thế? Chắc hẳn người đó phải có mối huyết hải thâm thù gì, Bạch Tiến Hà chắc đã làm quá nhiều chuyện xấu, ngay ông trời cũng không dung thứ được cho nên mới phái người tới “giải quyết” ông ta. Trời đất ơi, lời nguyện rửa trong lòng tôi dành cho ông ta đã thành sự thực, lẽ nào tôi có khả năng dùng sóng điện từ điều khiển người khác giết người sao?

Cái chết của Bạch tướng quốc khiến cho triều đình hết sức chấn động, cửa thành đóng chặt, giới nghiêm toàn thành.

Chuyện này mới chỉ là màn khởi đầu cho một loạt các sự việc sau đó, mà không thể ngờ nạn nhân tiếp theo lại chính là tôi.

46. Chương 46: Hiệt Hương Các

Sau sự việc bị bắt cóc lần trước, Tầm đối xử với tôi càng lúc càng tốt hơn, cầu gì được nấy, lại còn hứa với tôi, đợi đến khi hết hạn sẽ đưa tôi đi ngắm tuyết rơi trên núi. Thật là quá hay, kể từ khi mượn xác hoàn hồn, ngoại trừ kinh thành với Âm Sơn, Dương Sơn mà tôi chẳng tình nguyện đến, tôi vẫn chưa được đi đâu chơi cả. Vì chuyện này mà tôi đã chạy quanh hồ sen mấy vòng liền, nhìn thấy a hoàn nào cũng chạy lại ôm ấp thân thiết.

Tuy rằng phần chán, nhưng tôi không hề lơ là chuyện Hạ Trọng Đường với Hạ Tích Mai.

Hôm nay, trời đổ cơn mưa thu. Đường như mỗi kiếp nạn của tôi đều bắt đầu từ một cơn mưa, cho nên, tôi cực kì ghét trời mưa.

Tôi bỗng thấy nhớ người phụ nữ gốc gác Hạng Hạ Tích Mai, nghe nói người cũng đang ốm, nhưng hiện nay muốn đến gặp người còn khó hơn lên trời. May mà vẫn còn Hỉ Đức công công, sau một hồi nịnh nọt, nói khó, đút lót ít nhiều, cuối cùng Hỉ Đức công công cũng sắp xếp để tôi nhập cung.

Hạ Tích Mai trông gầy guộc hơn trước nhiều, bệnh tật ốm yếu nằm liệt giường, chẳng còn thấy vẻ cao quý, tự tại như trước nữa. Hỉ Nhi nói với tôi rằng, mỗi ngày ngoài việc ăn cơm, đi ngủ, gấp hạc giấy, người chẳng làm gì khác. Hoàng thượng có tới thăm một lần, nhìn thấy người vẫn trong tình trạng ngô nghê như vậy lại càng thêm tức giận, liền sai người đốt hết những con hạc giấy trong phòng đi. Ai ngờ, người lại xông vào ôm lấy đồng hồ bị đốt cháy đó chẳng khác kẻ điên, sau khi cứu được, người ốm liên tục, lúc này chẳng khác nào đang nằm chờ chết.

Hạ Trọng Đường đã thế, Hạ Tích Mai lại như vậy, rốt cuộc hai người muốn thế nào đây?

Tôi ngồi bên giường cầm tay Hạ Tích Mai, nói với người, Hạ Trọng Đường sắp qua đời, có thể sẽ chẳng đợi nổi mùa đông năm nay. Ban đầu tôi tưởng rằng người sẽ thay đổi thái độ, nhưng thứ mà tôi nhìn thấy chính là người nằm thẳng đờ trên giường như một kẻ sắp chết, không chút cảm xúc gì. Sau cùng, tôi bất đắc dĩ rời khỏi cung Tây Thừa với tâm trạng vô cùng thất vọng.

Trước khi ra khỏi cửa cung, phía sau lưng tôi truyền lại giọng nói yếu ớt: “Thà làm ngọc nát còn hơn làm ngói lành.”

Vào lúc chiều muộn, mưa rơi không ngừng, tôi thương Thanh Thanh đi theo kiệu bị thấm nước mưa nên bảo cô bé cùng tôi ngồi trong chiếc kiệu bé đó. Tựa vào vai của Thanh Thanh, nghĩ đến đôi nam nữ chỉ một lòng muốn chết kia, tôi cảm thấy thật đau đầu. Tại sao bọn họ lại không thể giống như tôi? Chết “vinh” chẳng thà sống “nhục”! Hầy...

Lúc đi qua Thái Bạch Lâu, chiếc kiệu đột nhiên dừng lại.

“Tiểu thư, có một lão bà ngăn kiệu!” Thanh Thanh vén rèm lên nhìn rồi bấm lại với tôi.

Có người chặn kiệu? Quá kì lạ, tôi đâu phải là phủ doãn phủ Thuận Thiên, muộn thế này rồi chặn kiệu rồi làm gì chứ?

Tôi vừa định xuống dưới xem sao, liền thấy lão bà đó xông thẳng về phía tôi, vừa từ kiệu bước ra, tôi đã bị bà ta đẩy ngã xuống đất. Bà ta liều mạng đánh tôi liên tiếp, liên miêng chửi rủa: “Con đàn bà ác độc! Người là con quái vật đáng xuống mười tám tầng địa ngục! Người là đồ súc sinh! Mau trả lại con trai cho ta, mau trả lại con trai cho ta...”

Dưới sự giải cứu của Thanh Thanh và phu kiệu, tôi mới có thể miễn cưỡng thoát ra khỏi đôi tay mạnh mẽ của bà lão. Trời ơi, vị lão bà này tại sao lại khỏe đến vậy chứ? Đánh tôi đau chết đi được!

May mà trời vừa tối lại đang mưa, người trên đường thưa thớt, vắng lặng nên cũng chẳng mấy ai thấy bộ dạng thê thảm của tôi lúc này. Tôi vén gọn tóc vương trên mặt lên rồi dịu giọng nói với bà lão: “Vị đại nương này, chúng ta chưa từng gặp mặt, ta sao có thể quen biết con trai bà được? Phải chăng bà đã nhận lầm người?” Khoảng thời gian gần đây, không biết có phải đại hạn của tôi không mà cứ ra ngoài đường là y như rằng tôi gặp chuyện chẳng lành.

“Họ Hạ kia, người là đồ súc sinh, người còn mặt mũi nó không quen biết con trai ta hả? Vậy người bị người bán vào Hiệt Hương Các là ai chứ? Người là loài dê tiện, chẳng bằng loài cầm thú, người không phải là người, không ngờ lại dám bán Tiểu Vũ của ta vào Câu Lan viện, tại sao người có thể làm ra những chuyện này chứ? Súc sinh, mau trả con trai lại cho ta, mau trả con trai lại cho ta...” Lão bà này vừa gào thét, vừa xông về phía tôi, tôi nhất thời hoảng loạn, còn bị bà ta tát mạnh một cái. Đây là lần đầu tiên tôi bị người khác đánh như vậy, đau quá!

Tôi đã bán Tiểu Vũ của bà ta vào Câu Lan Viện? Tiểu Vũ là ai? Là nam tại sao lại bị bán vào Câu Lan Viện?

Tôi đưa tay sờ má, rưng rưng nước mắt nhìn vị lão phu nhân này. Bà ta đang bị phu kiệu chặn lại, cũng chẳng chạm được đến tôi nữa, chỉ biết vừa mắng chửi và khóc lóc thảm thương. Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, không biết nghe ai nói, Hiệt Hương Các là kĩ viện không chỉ cung cấp nữ sắc mà còn cung cấp cả nam sắc. Tôi vỗ nhẹ vào trán mình, không dám tưởng tượng chuyện này. Tiểu Vũ mà bà ta nhắc đến rốt cục là ai? Tôi nhất định phải làm rõ chuyện này, xem ra phải đến Hiệt Hương Các một chuyến rồi.

Tôi dặn dò Thanh Thanh đưa lão bà này về khách điểm nghỉ ngơi trước, còn tôi dựa vào kí ức của mình, đội mưa đi thẳng đến Hiệt Hương Các. Vừa đến Hiệt Hương Các, tôi gặp ngay mấy người phụ nữ trang điểm lòe loẹt, gợi cảm, ưỡn ẹo đứng xếp hàng chào gọi khách làng chơi ở ngoài cửa. Bọn họ nhìn thấy tôi mà chẳng hề bắt ngờ, tự nhiên kéo tôi vào trong.

Hiệt Hương Các nổi danh hơn so với các thanh lâu khác không chỉ vì những cô nương xinh đẹp, gợi cảm, mồm miệng ngọt ngào, khiến khách hàng vui vẻ, khả năng hầu hạ bậc nhất nơi đây mà còn bởi vì cung cấp cả nam lẫn nữ. Chỉ cần có nhiều ngân lượng, cho dù là đàn ông hay đàn bà, đều có thể đến Hiệt Hương Các mua vui. Ở nơi này, phụ nữ cũng có thể chơi phụ nữ, đàn ông cũng có thể chơi đàn ông, chỉ có chuyện

ngiht không ra, chứ không có chuyện mua không được. Sở dĩ tôi được hoan nghênh như vậy chính là vì tôi đã bị coi là khách làng chơi tới đây mua vui.

Tôi cố gắng kìm nén cảm giác ghê tởm trong lòng, đi theo một cô gái vào phòng. Vừa bước vào trong, một cô gái ăn mặc hở hang liền áp sát lại tôi.

“Vị tiểu thư này, người ướt đầm rồi, có cần thay một bộ khác không?” Cô ta áp miệng vào sát tai tôi rồi thì thầm eo ọt đến mức tôi sờn cả tóc gáy. Mùi hương nồng nặc trên người cô ta sộc lên mũi khiến tôi hần hơi liên tục. Bộ ngực cỡ D của cô ta bị ép đến mức sắp bật ra khỏi y phục, không ngừng ấn vào lưng tôi, đôi bàn tay cũng chẳng hề rảnh rỗi, từ lúc nào đã nắm lấy tay tôi, định cởi y phục tôi ra.

Trước nay chỉ có tôi “vô lễ” với người khác, lần đầu tiên bị một cô gái thất lễ, lại còn ở thời cổ đại, đúng là ghê tởm, cho dù làm “gái” thì cũng nên thận thừng chút chút!

Tôi chẳng thể chịu đựng được nữa, tức giận đẩy cô ả ra. Cô ta bất ngờ nhất thời mất trọng tâm ngã xuống, hai chân xoạc ra. Tôi nhắm mắt lại, đưa tay chống trán, đầu đau như búa bổ. Trời ơi, người phụ nữ này còn chẳng thèm mặc nội y, không, nên gọi là quần trong. Còn gì là thể đạo nữa? Tôi chán nản trợn trừng mắt lên.

Còn vị cô nương này lại chẳng hề ngưng ngừng, bình thần quay người lại, cong chiếc móng gọt cằm về phía tôi, sau đó chậm rãi đứng dậy. Trong lòng tôi rên rỉ: Trời ơi, tôi chỉ muốn đá thẳng vào chiếc móng đó!

Cô ta đứng thẳng lên, bật cười hớn hở: “Thật không ngờ tiểu thư lại là người hào sảng như vậy, trước đó còn sợ người thận thừng, nên thiếp tới đây giúp người khai vị. Thế nhưng dựa vào tình hình hiện nay, thiếp thấy tiểu thư hoàn toàn không có hứng thú với phụ nữ, vậy để thiếp gọi luôn mấy vị “thiếu gia” đến hầu hạ người.” Cô ta lại cười khanh khách.

Nghe xong, tôi thật sự chỉ muốn xông đến bóp chết cô ta tại chỗ.

Tôi tức giận lên tiếng: “Cô đừng gọi “thiếu gia”, “cô nương” gì hết, mau gọi tú bà ở đây tới đi!” Tôi chẳng muốn phí lời với những người phụ nữ thế này.

“Hả?” Cô ả liếc tôi sau đó bật cười kì quái, ông ẹo bước ra ngoài. Chắc hẳn người phụ nữ này cho rằng tôi là một kẻ biến thái, chỉ có hứng thú với những người phụ nữ lớn tuổi!

Không lâu sau, một vị tú bà được gọi là Lí ma ma, lả lướt bước vào, còn nhiệt tình đưa danh sách các “thiếu gia” ở Hiệt Hương Các cho tôi xem. Tôi vứt danh sách đó xuống đất. Sau khi nhìn rõ mặt tôi, bà ta lập tức la lên thất thanh: “Thụy Vương... Vương phi nương nương...” Bà ta vội vàng cung kính hành đại lễ, sau đó mặt mày hớn hở nói: “Tiểu nhân bái kiến Vương phi nương nương! Thứ cho tiểu nhân lảm chuyện, hôm nay không biết Vương phi nương nương ghé thăm Hiệt Hương Các của tiểu nhân vì chuyện gì vậy? Người... người đang muốn tìm một “thiếu gia” sao?”

Bà ta nhận ra thân phận của tôi. Vậy thì quá tốt, tôi không cần tốn thời gian nói nhiều với bà ta, liền đi thẳng vào vấn đề: “Lí ma ma, hôm nay ta đến đây không phải muốn gọi “thiếu gia”, ta đến đây tìm người.”

“Tìm người? Vương phi nương nương, người muốn tìm ai?” Khuôn mặt Lí ma ma rạng rỡ, nghe thấy tôi nói muốn tìm người, cơ mặt cứng sượng lại.

“Người ta muốn tìm mà bà còn không biết sao? Đừng nói linh tinh với ta nữa, hẳn đang ở đâu?”

“Ày ô, Vương phi nương nương, người nói gì thế? Tiểu nhân còn phải cảm ơn người đó, nếu như không phải người tặng cho chúng tiểu nhân cái cây hái tiên đó thì Hiệt Hương Các này không biết còn cầm cự đến lúc này không.”

Nghe tú bà nói vậy, tôi cảm thấy lạnh cả sống lưng, xem ra người đàn ông có tên Tiểu Vũ kia thật sự đang ở đây. Hạ Chi Lạc, cô đúng là kẻ khốn kiếp, độc ác, không ngờ cô lại dè dặt ép dân lành làm những chuyện bất lương này. Bây giờ thì hay rồi, sau khi chết đi, chẳng biết hồn phách cô phiêu dạt nơi đâu, để lại một đống nợ nần, bắt tôi phải trả thay!

“Ta muốn gặp hẳn ta, mau đưa ta đi!”

“Vương phi nương nương, người cũng biết mà, Hiệt Hương Các của tiểu nhân mở cửa để làm ăn, đặc biệt là người nổi tiếng như Tư Phong, không thể nào ra hầu tùy tiện được...”

Tôi nhìn vào khuôn mặt như đất nứt đôi môi đỏ như nhuộm máu đang nói không ngừng của Lí ma ma, thật không chịu nổi, liền vút mấy tờ ngân phiếu vào mặt bà ta rồi quát lớn: “Tại sao bà nói lảm thế hả? Mau đưa ta tới đó!”

“Vương phi nương nương, xin người đừng nổi giận, cần gì phải bực mình vì những người như chúng tiểu nhân, lại ảnh hưởng đến sức khỏe! Xin mời đi hướng này!”

Có tiền mua tiên cũng được, tú bà nhận được ngân phiếu, lập tức mỉm cười rạng rỡ, nhiệt tình dẫn tôi ra phía sau. Lần trước là nơi các cô nương ở, lần sau dành cho các “thiếu gia” tiếp khách.

Lúc đi ngang qua một căn phòng, một cô gái mỉm cười hơn hớn, hét lớn phi ra va vào người tôi, ả nhìn tôi rồi lặng người đi. Tôi nhìn cô ả trần trụi không có gì trên người, trong lòng thầm chửi rửa, đầu đau như búa bổ, day mạnh hai huyệt thái dương, tôi tiếp tục tiến lên phía trước.

Đi đến căn phòng trong cùng ở lầu sau, bên ngoài cửa còn có hai tên đàn ông lực lưỡng đứng canh. Không biết Tư Phong mà tôi sắp gặp mặt đây có phải Tiểu Vũ mà bà lão vừa này nhắc tới không, cũng không biết hẳn ở nơi đây làm cách nào có thể trở thành người nổi tiếng, lại còn có người trông cửa, đang bị giam lỏng sao?

Từ bên trong vọng ra tiếng cười dâm dăng của đàn ông, kèm theo đó là một loạt những câu chửi rửa, sỉ nhục, kèm theo là tiếng rên rỉ đau khổ của một người đàn ông khác. Tôi không chịu đựng được nữa, tức tốc xông vào trong, nhưng liền bị hai tên đàn ông kia chặn lại bên ngoài.

Tú bà mỉm cười giữ tôi lại rồi nói: “Tư Phong vẫn còn đang tiếp khách, Vương phi nương nương, người cứ xông vào thế này không được hay lắm thì phải!”

Tôi quát mắng Lí ma ma: “Nếu như không muốn ta phá tan Hiệt Hương Các của bà đi thì hãy biết điều tránh sang một bên!”

Tú bà đưa mắt ra hiệu cho hai tên gác cửa, bọn chúng ngoan ngoãn đứng tránh sang một bên.

Tôi đập mạnh vào cửa, hiện ra trước mắt tôi là cảnh tượng khiến cho người ta buồn nôn. Một người đàn ông lớn tuổi mặt mày bóng nhẫy, thân hình béo ục ịch đang lồm cồm bò trên giường, định đè cả thân hình to lớn kia lên một thanh niên gầy yếu. Tên cầm thú này, nếu như con trai của hắn bị giày vò theo cách này, liệu hắn có còn đến đây giở trò biến thái vậy không?

Khi thấy chúng tôi xông vào, tên đàn ông béo ục ịch kinh ngạc, hãi hùng, dừng lại mọi hoạt động.

Nhìn cảnh tượng này, tôi vô cùng phẫn nộ, xông đến tóm chặt tóc lão béo kia đẩy ra ngoài. Tên cầm thú này đau đớn, cũng chẳng màng đến việc trên người không một manh áo che thân, đưa tay ôm đầu nhảy khỏi giường.

Tôi còn định tìm chiếc gậy đánh hắn một trận, nhưng phát hiện ra trong căn phòng này ngoài chiếc giường chẳng còn bất cứ thứ gì. Chẳng còn cách nào, tôi đành đá mạnh vào người hắn. Tên cầm thú lồm cồm bò trên mặt đất, đẩy tôi sang một bên rồi chập choạng chạy về phía chiếc giường.

“Lí ma ma, có phải Hiệt Hương Các không muốn mở cửa nữa không? Tại sao lại dám đối đãi với khách hàng như vậy hả?” Tên cầm thú này phát nộ với tú bà.

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi lồm cồm bò trên giường, tôi thật sự nộ khí xung thiên, nhìn tên đàn ông béo ục ịch kia thét lớn: “Người đi chết đi! Người là con heo béo vừa già vừa xấu, vừa vô liêm sỉ, chơi phụ nữ, chơi cả đàn ông, người có còn là người nữa không? Tại sao người không về nhà mà “chơi” luôn con trai mình đi?”

“Con quý cái, lão tử hôm nay “chơi” luôn cả mày!” Con heo béo chết tiệt, không ngờ lại dám xông về phía tôi.

“Giang đại ca à, ngài không nên và cũng không thể dây vào vị quý nhân này đâu!” Lí ma ma sợ hãi, tức tốc lại gần giải cứu.

“Con heo béo đê tiện kia, hôm nay người dám động vào một sợi tóc của ta, ta sẽ giết chết cả nhà nhà người!” Hấn vừa định xông về phía tôi liền bị tú bà kéo lại, tôi nhắm thật kĩ, đá mạnh vào điểm chí mạng dưới háng hấn rồi hét lớn: “Cút về làm thái giám đi!”

Tên heo béo bị tôi đá một cú chí mạng, đau đến mức nhảy dựng lên, sau đó không ngừng mắng nhiếc: “Hôm nay không “thịt” này, lão tử sẽ theo họ này, con tiện nhân kia...” Hấn lại chuẩn bị xông tới làm liều.

“Con heo già béo ị đáng chết, đồ đê tiện! Người cứ thử lại gần đây xem nào? Ngày mai ta sẽ tìm một đàn heo nái đến cưỡng đoạt người!”

“Hai người các người còn đứng đó làm gì? Mau lại đây can ngăn đi!” Tú bà thấy chuyện không ổn, vội gọi người vào giúp đỡ. Ngay khi tên heo biến thái kia vừa định chạm vào tôi, liền bị hai tên canh cửa ngăn lại.

Tiếp đó, tú bà thì thầm vào tai tên đàn ông đê tiện kia, đoán chắc đang nói thân phận của tôi. Tên heo béo nghe xong sắc mặt trắng bệch, mồ hôi tuôn đầy trán.

“Giang đại gia, hôm nay coi như cho qua đi, ta sẽ đưa ngài đi tìm vị “thiếu gia” khác, hoặc đến lầu trước tìm vị cô nương khác, tùy ý của ngài hết, xin hãy nguôi giận. Đông Mai à, mau đưa Giang đại gia đi sang phòng khác!” Tú bà vừa kéo con heo chết tiệt ra ngoài vừa đưa lời khuyên bảo.

Nhìn con heo biến thái người không mạnh mẽ bị kéo ra ngoài, tôi vẫn chưa thấy hả giận, tiến lên trước đạp vào mông hấn một phát: “Súc sinh! Cầm thú! Tại sao người không đi cưỡng đoạt phụ thân với con trai của mình đi?”

“Ấy da, bà cố của tiểu nhân, tổ tông của tiểu nhân, mẫu thân của tiểu nhân ơi, tiểu nhân xin người đó, hãy bớt giận đi!”

“Bà còn đứng đó làm gì? Còn không bảo người mau đi bê nước sạch tới đây hả?” Tôi quay sang quát tú bà.

Gọi tôi là mẫu thân? Tôi nhỏ vào, định làm mẫu thân của tôi, tôi còn chê không nhận ấy chứ!

Lúc này, nhìn người đàn ông đang bò trên giường, tôi cảm thấy trái tim quặn thắt lại. Một người đàn ông bị giày vò đến độ này, làm sao mà sống tiếp được đây? Thảo nào từ khi chúng tôi xông vào đến giờ, hấn không hề nói tiếng nào.

Không phải tôi háo sắc, mà quả thật thân hình người đàn ông này chuẩn không cần chỉnh, có điều đem so với Tầm thì trông hấn có phần gầy gò hơn chút. Nói cho cùng, thân hình của Tầm vẫn là tuyệt nhất, vai rộng eo thon, mỗi khuôn thịt đều cực kì rắn chắc, gợi cảm, khiến người ta mê mẩn lạ thường.

Lạc Bảo, này đang làm gì vậy? Này tới đây là để cứu người, chứ không phải tới để thưởng thức trai đẹp. Tôi thầm nhắc nhở bản thân, lại nhìn người đàn ông này.

Lưng hấn chỗ xanh chỗ tím, phần mông và đùi đầy những vết sẹo do bỏng hoặc bị cửa thương, tuy đã lên vẩy nhưng vẫn còn rỉ máu, phần thắt lưng cũng đầy những vết thương đáng sợ. Vết thương mới, vết thương cũ chồng chéo lên nhau, không biết làm cách nào mà hấn có thể sống qua nổi. Nếu như không phải thấy hấn vẫn còn động đây, tôi đã nghĩ mình đang đứng trước một xác chết, thật sự quá tàn nhẫn!

Tôi mím chặt môi, cầm chiếc khăn, nhẹ nhàng đắp lên người hấn, mới nhận ra hai tay hấn đang bị trói ở thành giường. Tôi vội vàng cởi trói cho hấn, lại thấy vết máu tím đen do cọ xát vào dây thừng trên hai cổ tay. Tôi nhắm mắt lại, điều chỉnh hơi thở, mới dám đối diện tiếp với thảm cảnh trước mắt.

Vì hiếu kì nên tôi muốn xem người đàn ông kiên cường này trông thế nào, liền vén mái tóc lòa xòa trên mặt hấn lên, rồi quay mặt hấn ra nhìn.

“Á...” Sau khi trông rõ khuôn mặt này, tôi hét lên thất thanh.

Gương mặt trẻ trung, tuấn tú này phải giống Tầm đến bảy, tám phần, chỉ có điều khuôn mặt của Tầm trông cương nghị, đôi mắt cũng sâu hơn, lông mi dài hơn so với hấn. Còn khuôn mặt hấn thì gầy guộc, mềm mại, nếu là một phụ nữ thì khuôn mặt này thực xứng tầm quốc sắc thiên hương.

Tay tôi run rẩy chống đầu, đôi môi càng lúc càng mím chặt. Người này chính là Tiểu Vũ, chẳng còn gì chứng minh rõ ràng hơn khuôn mặt này. Khoảnh khắc đó, tôi nhận ra Hạ Chi Lạc không chỉ biến thái mà còn quá đỗi khủng bố, tại sao nàng ta có thể gây ra chuyện này, rốt cuộc là vì sao?

Người đàn ông có tên Tiểu Vũ này vẫn nhắm nghiền mắt, không động đậy gì, coi tôi như thể không khí. Hầy... không biết sau khi nhìn thấy khuôn mặt tôi hẳn sẽ phản ứng thế nào nhưng dù sao đi nữa, hẳn vẫn phải đối diện với thực tại. Tôi khê lên tiếng: “Tiểu Vũ, ta...” Tôi biết nói gì đây? Lẽ nào lại nói lời xin lỗi? Cũng đâu phải do tôi bán hẳn vào đây chứ?

“Á!” Đúng lúc tôi đang ngây lạng người đi, cổ họng liền bị ai đó bóp chặt.

Tôi không dám tin vào người đàn ông tóc tai rối bời trước mặt mình nữa, vừa lúc trước hẳn còn nằm ở đây, vậy mà giờ đôi tay gầy yếu đó đã ra sức bóp nghẹt cổ họng tôi. Hẳn tỉnh dậy từ lúc nào chứ?

“Này... thả... thả tay ra...” Tôi lên tiếng yếu ớt, đồng thời lấy hết sức mình, kéo đôi tay gầy guộc mà tràn đầy sức mạnh đó ra.

“Người có biết hơn nửa năm nay ta đã làm thế nào để sống qua ngày không? Tất cả chính vì giây phút này. Hạ Chi Lạc, người đi chết đi!” Mặt hẳn đằng đằng sát khí, tôi chẳng còn thấy gì ngoài sự căm hận trong ánh mắt hẳn.

“Cứu...cứu ta...” Tay hẳn càng lúc càng xiết mạnh, tôi cố gắng vùng vẫy, thậm chí còn dùng đầu đập mạnh vào hẳn, nhưng chẳng khiến hẳn buông tay, cổ họng bị bóp đau quá, cảm giác như máu bị ép hết về mặt, bức bí đến đáng sợ! Con mẹ tú bà cùng hai tên đàn ông lực lưỡng kia đang ở đâu chứ?

“Ấy da, mau bỏ tay ra, Tư Phong à, người muốn diệt tận Hiệt Hương Các này hay sao?” Tú bà kịp thời xông tới cứu tôi.

“Khụ khụ khụ...” tôi ôm cái cổ đau buốt của mình, cuối cùng đã có thể hít thở bình thường, nghẹt thở là cách chết khủng bố nhất với tôi.

Trước khi Tiểu Vũ bị lôi ra, tôi bị hẳn tát cho một cái rất mạnh. Đây là lần thứ hai tôi bị ăn tát trong buổi tối hôm nay, cả hai lần đều đau đớn vô cùng. Đừng quá coi thường người đàn ông này, hẳn tuy trông gầy guộc nhưng không hề ốm yếu, cái tát đó làm tôi đau đến trào cả nước mắt.

Thấy vậy, tôi cũng ngoan ngoãn nhảy ra cách hẳn mấy mét, tựa vào thành cửa sổ, vuốt nhẹ lên gò má vừa bị tát, đột nhiên cảnh tượng quen thuộc hiện lên trong đầu tôi.

Người đàn ông này có tên là Tư Hành Phong.

Có lẽ khoảng thời gian sau khi Tầm cùng Hạ Chi Lạc thành hôn, Tầm mãi không chịu động phòng cùng nàng ta, nàng ta mới nghĩ đến cách phóng hỏa để dụ Tầm tới Liên Hiên. Sau khi Tầm tới, phát hiện những thứ bị cháy chẳng hề quan trọng và hiểu ra mục đích thật sự của Hạ Chi Lạc, đã mắng nhiếc nàng ta một trận rồi tức giận bỏ đi. Vì vậy mà nàng ta luôn cảm thấy buồn bực, sầu muộn.

Một ngày, Hạ Chi Lạc chạy tới Thái Bạch Lâu mượn rượu giải sầu, trời đất run rủ thế nào, nàng ta lại gặp được Tư Hành Phong vừa tới kinh thành, chuẩn bị tham gia kì thi điện đầu xuân. Nếu như diện mạo của hẳn bình thường thì đã chẳng sao, giống ai không giống dạng này hẳn lại giống Tầm đến bảy, tám phần, chỉ có điều cử chỉ, hành động nho nhã, thư sinh hơn Tầm. Hạ Chi Lạc lúc đó ngây lạng người đi, có lẽ do đã ngà ngà men rượu nên nàng ta nảy ra ý định dùng người đàn ông này khóa lấp cảm giác thiếu thốn do Tầm gây ra. Thế là nàng ta liền tìm tới tên Vương Chính Xung khôn kiép và đồng bọn của hẳn, bí mật bắt Tư Hành Phong đến một căn phòng trong khách điếm.

Trong căn phòng đó, Hạ Chi Lạc đã uống say bí tỉ, vừa nhìn thấy Tư Hành Phong với diện mạo giống Tầm, lập tức xông lại ôm lấy hẳn, miệng không ngừng nói: “Tầm, Tầm, cầu xin chàng đừng đi!”

Đột nhiên bị người phụ nữ xa lạ ôm ấp thân mật, Tư Hành Phong cảm thấy vô cùng kì lạ. Con người này có lẽ đọc quá nhiều sách cho nên rất ngô nghê, chứ không như những người đàn ông háo sắc khác, cứ thấy phụ nữ xông tới là chấp nhận ngay. Hẳn liên tục né tránh Hạ Chi Lạc, hành động này càng khiến tà niệm trong lòng nàng ta trào dâng. Mượn mem rượu, Hạ Chi Lạc chẳng để tâm điều gì, ôm chặt lấy Tư Hành Phong cường hôn, đồng thời cởi y phục hẳn ra, liền bị Tư Hành Phong đẩy sang một bên.

Điều đáng sợ là, Hạ Chi Lạc có lẽ đã uống quá nhiều rượu nên không ngừng vừa khóc vừa gọi hẳn là “Tầm”, thậm chí còn cởi hết y phục trước mặt hẳn, ôm hẳn định lên giường, không ngờ nàng ta bị Tư Hành Phong tát mạnh một cái và bị mắng là hạng phụ nữ dâm dăng, vô liêm sỉ.

Nhớ lại đoạn kí ức này, cả người tôi ớn lạnh, run rẩy. Cảm ơn ông trời, may mà đồng chí Tiểu Tư là người chính trực, vững chí!

Kết quả, cái tát đó chẳng khiến Hạ Chi Lạc tỉnh táo hơn mà còn chạm đến phần tàn bạo nhất của người phụ nữ, nàng ta thề sẽ khiến Tư Hành Phong phải trả giá vì cái tát này, bắt hắn muốn sống không được, muốn chết chẳng xong. Sau khi mặc lại y phục, Hạ Chi Lạc liền gọi bọn Vương Chính Xung đến. Chúng đánh ngất Tư Hành Phong, sau đó bán đến Hiệt Hương Các làm “thiếu gia”. Lần trước chúng tìm đến tổng tiền tôi chắc cũng vì chuyện này, bởi lúc đó Hạ Chi Lạc đã hứa sẽ thanh toán cho chúng nốt số tiền còn lại.

Vẫn trong cơn say rượu, Hạ Chi Lạc đã đốt hết tư trang và tài liệu dự thi kì thi điện của Tư Hành Phong và rồi những chuyện sau này đã tệ đến mức như tôi vừa chứng kiến.

Điều này không phải là sự thật, không phải là sự thật, tôi nhắm nghiền mắt lại. Nếu như không vì cái tát của Tư Hành Phong, tôi không thể nào nhớ ra câu chuyện bẩn thỉu, đáng sợ này. Thật sự tôi muốn ôm mặt khóc lớn hỏi trời xanh! Tôi nhíu mày, hai tay nắm chặt, trong lòng cảm thấy phức tạp vô cùng, nhìn Tư Hành Phong đang bị hai tên đàn ông lực lưỡng không chế, nửa người trên trần trụi, đầy rẫy những vết thương chằng chịt.

Hiện giờ, hắn chẳng khác nào một con mãnh thú phát điên, dồn hết sức lực lao về phía tôi, nhưng hắn không sao vùng vẫy ra khỏi hai tên đàn ông lực lưỡng kia, chỉ biết lớn tiếng chửi rủa: “Hạ Chi Lạc, con dám phụ khốn kiếp, người cho rằng cỡi hết y phục đứng trước mặt thì ta sẽ chấp nhận người sao? Ha ha... ha ha... thảo nào mà hắn không cần người, một dám phụ lòng dạ rắn rết, ác độc như người, bất cứ người đàn ông nào cũng không thèm! Đáng kiếp cho người vì không có ai yêu thương! Ta nguyện lên giường cùng hàng trăm kĩ nữ, hàng ngàn dám phụ cũng quyết không ở với người, bởi vì cơ thể người từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều bẩn thỉu, đáng sợ! Người là đồ rắn độc, dám phụ, dê tiện, đáng lẽ người phải ở lại nơi này để cho kẻ khác giày vò, chọc ghẹo, hành hạ, lăng nhục là người mới đúng! Ta còn sống đến hôm nay chỉ vì mong đến một ngày có thể uống máu, lột da, rút gân, gặm xương của người thôi. Tại sao người còn chưa xuống địa ngục? Ông trời mù mắt rồi sao, tại sao lại cho loại người như người tiếp tục sống để hại người? Họ Hạ kia, thế nào cũng có ngày người bị trời chu đất diệt, người sẽ không được chết tử tế đâu!”

Nghe kĩ từng câu, từng chữ, trong lòng tôi lại càng cảm thấy khó chịu, buồn rầu hơn, còn nghe thêm nữa, chắc tôi chẳng thể nhẫn nhịn nổi nữa. Thực ra, nỗi phẫn nộ trong lòng tôi không hề kém Tư Hành Phong, nhưng tôi cũng là kẻ bị hại, đâu phải tôi bán người, vậy mà vô duyên vô cớ lĩnh hai cái tát, lại còn phải chịu đựng những lời mắng nhiếc, sỉ nhục ghê rợn này.

Tôi day day huyết thái dương, ra hiệu tú bà theo tôi ra ngoài. Tiếng mắng chửi của Tư Hành Phong vẫn văng vẳng bên tai, đợi khi đã bình tĩnh lại tôi liền dặn dò tú bà: “Lập tức sai người tìm đại phu giỏi nhất trong kinh thành tới, chữa trị vết thương trên người cho hắn. Sau đó bảo người lau rửa sạch sẽ, thay cho hắn một bộ y phục thoải mái, còn nữa...” Còn chưa dứt lời, tôi đã thấy rất nhiều người đứng ngoài hành lang chờ xem kịch hay. Đột nhiên nô khí dâng trào, nổi giận ban nãy không biết trút vào đâu, tôi lập tức quát lớn: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa nhìn thấy người khác cãi nhau sao? Có phải các người cũng muốn nếm thử cảm giác bị đánh? Còn không cút về phòng mình đi hử?”

Sau khi mắng xong, tôi cũng chẳng để tâm căn phòng phía trước có người hay không, xông thẳng vào đó, anh chàng đẹp trai bên trong sợ hãi quá, chạy vụt ra ngoài, tú bà cũng theo vào trong.

“Hắn, ta sẽ đưa đi!” Sau khi ngồi xuống ghế tôi mới lên tiếng.

Tú bà vừa nghe vậy liền đáp lại bằng nụ cười đầy ẩn ý: “Vương phi nương nương, người này có thể đưa đi, nhưng vẫn phải làm theo quy định.”

“Quy định khốn kiếp gì hử?”

Bà ta đưa bàn tay béo múp ra trước mặt tôi rồi nói tiếp: “Vương phi nương nương, nể mặt người, tiểu nhân cũng không giám đòi nhiều quá. Với thân giá của Tư Phong hiện nay, muốn chuộc hắn ra, ít nhất cũng phải năm ngàn lạng.”

Nghe xong, tôi bật cười lạnh lùng, sau đó bình thần đáp lại: “Lí ma ma, xem ra tuổi tác của bà cũng không lớn lắm, tại sao lại mắc bệnh đàng trí của người già thế?”

“Bệnh đang trí của người gì?” Tú bà có lẽ vẫn chưa hiểu lời tôi nói.

“Từ ngày bọn Vương Chính Xung đưa hấn tới đây, ta đã thu ngân lượng của bà chưa? Tại sao bây giờ còn dám đòi ta năm ngàn lạng, bà coi ta là đàn độn hay người chết đây?” Năm ngàn lạng, bà ta nghĩ tôi là kẻ ngốc chắc.

“Ai nói là bọn Vương Chính Xung không lấy ngân lượng, tiểu nhân đã mất năm trăm lạng đó, còn cả giấy bán thân làm nhân chứng.” Tú bà nhận ra mình đã lỡ lời, vội che miệng.

Ba tên khốn này đã ăn của bị cáo lại còn đòi cả nguyên cáo, đúng là tham lam!

“Năm trăm lạng, bây giờ bà đòi ta bao nhiêu, gấp mười lần sao? Lãi suất ngân hàng nửa năm cũng chưa đến mười phần trăm, bà lại dám đòi ta năm ngàn lạng? Bọn họ đòi ngân lượng của bà, đó là vì bà ngu ngốc, bà muốn đưa tiền cho ai là việc của bà, hôm nay dù thế nào đi nữa, ta cũng phải đưa hấn đi, hơn nữa, một lạng cũng không cho bà!” Tôi tức giận đập mạnh lên bàn, nhất thời bực bội, đập quá mạnh khiến bàn tay đau nhói, lại không dám đưa lên xuyết xoa.

“Vậy chẳng phải là tiểu nhân... lỗ to rồi...” Khi nói đến câu này, bà ta cất giọng cao vút, sau khi bị tôi lườm cho một cái, liền hạ thấp dần.

“Lỗ? Lỗ cái đầu bà! Trong nửa năm hấn ở đây, không biết đã kiếm về cho bà bao nhiêu thỏi bạc bấn thủ rồi. Ta còn chưa đòi tiền công, tiền chữa bệnh, tiền đền bù cho hấn, bà lại còn dám nói lỗ à? Đừng nói với ta phải nuôi ăn, nuôi mặc, cung cấp phòng ở rồi thầy thợ đến dạy dỗ gì hết. Bà cho rằng lớp phấn chất trên mặt bà dày hơn cả ta sao, đừng có múa rìu qua mắt thợ! Đi, mau lấy giấy bán thân của hấn lại đây! Còn nữa, trong nửa năm nay, tất cả những người đã vào phòng hấn, bất luận là đàn ông hay phụ nữ, chó mèo súc vật gì đều ghi lại tên cho ta!” Sau khi nói một tràng, tôi tưởng bà ta sẽ ra ngoài ngay lập tức, không ngờ bà ta vẫn đứng ngơ nghe trước mặt tôi. Tôi tức quá không thể nào chịu được, hét lớn: “Còn đứng ngây ra đó làm cái gì? Làm những chuyện thất đức vẫn chưa đủ sao, muốn ta trừng trị cho đến nơi đến chốn mới biết thân hả?”

“Vương... Vương phi nương nương, chuyện giấy bán thân còn nói được, chứ tên của khách hàng, chúng tiểu nhân...”

“Ồ, không ngờ các người cũng biết tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, giữ bí mật danh tính cho khách hàng cơ đấy! Bà có tin ta đếm ba tiếng, nếu như bà còn không ra ngoài, ta sẽ bắt đầu dỡ Hiệt Hương Các từ căn phòng này? Một, hai, ba...” Vừa đếm dứt miệng, tôi đã hất đổ cả chiếc bàn.

Tú bà thấy vậy sợ hãi vô cùng: “Vương phi nương nương xin người bớt giận, xin người bớt giận, tiểu nhân xin đi làm luôn!”

“Còn không cút mau?” Đúng là đồ tiện nhân đáng chết!

Sau khi mục tử bà cấp đít ra ngoài, tôi mới cảm thấy khát nước, cầm li nước trên bàn lên vừa định uống thì sực nhớ ra đây là kĩ viện, ngộ nhỡ trong nước này có pha xuân dược gì đó, Tầm lại không ở đây, chẳng phải tôi sẽ chết chắc sao? Hay, thực đúng là khiến người ta phát điên!

Hành vi uy hiếp, bán người của Hạ Chi Lạc ở Hoàng triều Kim Bích này là một trọng tội, hưởng hồ Tư Hành Phong kia còn là một tú tài lên kinh dự kì thi điện. Lúc đó, hấn mất tích một cách vô duyên vô cớ, mọi người cho rằng hấn bỏ cuộc, còn chuyện xảy ra tại đây vừa rồi, không lâu nữa sẽ truyền ra ngoài. Tất cả mọi chuyện sẽ bị khai ra, đến lúc đó, e rằng tôi khó thoát được trọng tội này. Hay, còn không biết sẽ phải gánh chịu hình phạt thế nào? Cứ nghĩ tới đây, cả người tôi lại ớn lạnh, run rẩy liên hồi.

Ông trời ơi, kiếp trước, hoặc kiếp trước nữa phải chăng tôi đã thiếu nợ Hạ Chi Lạc, cho nên tôi sinh ra là để trả nợ thay nàng ta? Có lẽ đây chính là số phận của tôi!

Một lát sau, tú bà cầm một tờ giấy bước vào, lại còn bảo người dựng chiếc bàn lên.

Tôi mở tờ giấy chỉ chút đầy chữ ra, lật xem từng trang, càng lúc tay càng run rẩy, càng nhìn lại càng tức giận, sau đó tôi đập mạnh tờ giấy đó vào mặt tú bà, rồi xé tan tờ giấy bán thân kia, ném tiếp vào khuôn mặt đầy mỡ của bà ta.

Mới có bảy tháng ngắn ngủi mà có hơn hai trăm người đi vào phòng Tư Hành Phong, đa số là đàn ông, còn phụ nữ thì đại đa số đến từ nước Thanh Long. Cầm thú từ bốn trại thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ đều đến cả, đủ các ngành nghề, thậm chí còn có cả vài người quen trong này...

Tại sao đến tận hôm nay tôi mới nhớ ra chuyện này, nếu như nhớ ra lúc bị ba tên khốn kiếp kia tống tiền, có lẽ Tư Hành Phong sẽ bớt phải chịu khổ hơn. Hầy...

Tôi ngồi xuống ghế, lại lên tiếng: “Bà mau đi chép thành hai bản cho ta, nhanh lên!”

Một lúc sau, cầm hai bản danh sách, tôi bước vào phòng Tư Hành Phong lần nữa. Đại phu đã khám bệnh và kê đơn thuốc cho hần xong. Lúc này, hần đang nằm trên giường, sau khi chỉnh đốn lại, diện mạo hần đã tuấn tú hơn trước nhiều. Hai tay hần bị trói, miệng bị nhét vải, không động đậy, cũng không nói chuyện được, chỉ dùng đôi mắt tuyệt đẹp mà tràn đầy sát khí nhìn tôi.

Tôi né tránh ánh mắt hần, cố gắng kìm nén tâm trạng của bản thân, lấy miếng vải nhét miệng hần ra, bình tĩnh nói với hần: “Ta đến đây để đưa ngươi đi!” Nói xong, tôi liền ra lệnh tú bà cho người đỡ hần đứng dậy, cùng tôi đến lầu Trạng Nguyên tại khách điểm.

Thế nhưng tôi hoàn toàn không ngờ được, vừa bước ra khỏi căn phòng, tôi liền bắt gặp đôi mắt lạnh lùng, đáng sợ của Tầm, bên cạnh chàng còn có cả Hoa Thanh Thần còn có một vị cô nương nữa, chính là người bắt cần va vào người tôi trước đó. Tôi đã nhớ ra, lúc trước Hoa Thanh Thần còn ở trong Thụy Vương phủ đã từng đưa vị cô nương này đến đình Quan Liên chơi đùa, thảo nào mà khi này tôi lại cảm thấy cô ấy quen mặt đến vậy.

Cảnh tượng lúc này cực kì kịch tính, trước mắt tôi là Tầm, phía sau là Tư Hành Phong, được coi là thể thân của Tầm. Đúng là tạo hóa trêu ngươi, giờ mà bị hiểu lầm thì tôi làm sao mà mở miệng giải thích được chứ?

Tôi không biết mình làm cách nào ra khỏi Hiệt Hương Các, chỉ nhớ sau khi nghe thấy tiếng cười mỉa mai lạnh thấu xương của Tầm, chàng lạnh lùng quay đi, không nói một lời nào khác. Ngược lại, Tư Hành Phong phía sau lại bật cười điên cuồng, tôi thật sự không thể nào chịu đựng được tiếng cười đó, lại nhét vải vào miệng hần.

Trong căn phòng tại lầu Trạng Nguyên, Tư Hành Phong vẫn bị trói trên giường, miệng ngậm vải khô.

Tôi ngồi trước mặt hần, mặt không biểu cảm: “Trước tiên, điều ra muốn nói chính là người bán ngươi vào Hiệt Hương Các thật sự không phải là ta, người bán ngươi đã chết rồi, tin hay không tùy ngươi. Nếu như nàng ta vẫn còn sống, cả đời này ngươi đừng mong bước ra khỏi địa ngục trần gian đó. Thứ hai, mấy tờ giấy này chính là danh sách liệt kê tên của tất cả những người đã vào phòng ngươi suốt bảy tháng nay, còn về việc ngươi định làm gì với nó, thì phải xem bản lĩnh của ngươi sau này thế nào. Hôm nay, sở dĩ xảy ra chuyện này chính bởi vì ngươi thua trước tiền bạc và quyền thế. Thứ ba, tuy rằng ta không phải người bán ngươi, nhưng để tránh việc ngươi tìm ta báo thù, hiện nay ngươi vẫn không được gặp mẫu thân của mình, sáng sớm mai, ta sẽ sắp xếp đưa ngươi ra khỏi thành, sẽ cho ngươi đoàn tụ với mẫu thân ở ngoại thành. Thứ tư, để phòng tránh sau này ngươi sẽ làm chuyện gì đại đột, ta chỉ còn biết xin lỗi, vẫn phải trói ngươi cả đêm nay. Cuối cùng, hi vọng từ nay về sau, đêm nào ngươi cũng có thể ngủ an giấc. Ngày mai gặp lại.”

Nói xong những điều cần nói, tôi liền kéo miếng vải ở miệng hần ra, đắp chăn lại cho hần, đứng dậy chuẩn bị đi khỏi, phía sau lưng liền vang lên giọng nói lạnh lùng của Tư Hành Phong: “Họ Hạ kia, ngươi cho rằng hôm nay làm vậy, nói vậy là có thể chuộc được hết tội mà ngươi đã phạm phải sao? Rồi sẽ có ngày ta phải giết chết ngươi!”

Tôi quay đầu nhìn người đàn ông thề nhất định phải giết mình, hần khiến tôi nhớ đến Bạch Ánh Đồng, tôi nhìn hần mỉm cười rồi nói: “Nếu như muốn giết chết ta thì phải đợi đến khi ngươi có đủ năng lực tự bảo vệ bản thân rồi hãy nói.”

Sau khi tôi ra khỏi lầu Trạng Nguyên thì đã đến giờ tí. Những cơn gió cuối thu lạnh buốt thổi liên tục vào người tôi. Cả người lạnh giá, đợi gió đêm, tôi đi thẳng về vương phủ.

Đêm lặng như nước, gió thu buốt giá thổi xào xạc.

Tôi không quay về Liên Hiên mà tiến thẳng đến Li Hiên. Li Hiên trước mặt quy rằng tối đen như mực, nhưng tôi biết chắc Tầm ở trong đó. Tôi đã đoán đúng mọi chuyện, bởi vì tôi bị trận đồ hoa mai chặn lại.

Chàng không muốn gặp tôi.

Dù cho là đàn ông hay phụ nữ, có những lúc tính cách thật kì lạ. Ngay từ khi bắt đầu hiểu lầm thường chỉ nghĩ người kia tuyệt đối sai lầm, quyết không chịu nghe lời giải thích, rồi suy nghĩ lung tung, sau cùng là khẳng định và tiếp tục hiểu lầm.

Tôi không muốn giữa chúng tôi nảy sinh hiểu lầm, cho nên trong bóng đêm tối mịt, tôi thét lớn về phía lầu hai của Li Hiên: “Thượng Quan Tầm, ta tới Hiệt Hương các không phải vì muốn mua vui. Nếu như chàng đã biết chuyện của Tư Hành Phong, cho dù chàng tin cũng được, không tin cũng được, ta đều muốn nói rằng, chuyện đó không phải do ta làm. Chuyện này nói ra rất dài, mà cho dù ta có nói, chưa chắc chàng đã tin, thế nhưng ta có thể thề với trời xanh, chuyện này thật sự không phải do ta làm.”

“Thượng Quan Tầm, có nhiều lúc những thứ mà mình nhìn thấy chưa chắc đã là chân tướng, những điều mình nghe thấy chưa chắc đã là toàn bộ sự thật. Nếu như bây giờ chàng vẫn còn giữ được bình tĩnh và lí trí để phân đoán, vậy thì xin chàng hãy nhớ lại lần đầu tiên khi ở trong Li Hiên, những lời chàng đã từng nói với ta.”

“Thượng Quan Tầm, ta chờ chàng nghe lời giải thích của ta. Thượng Quan Tầm... hu hu hu...”

Tôi đứng trong gió đêm rất lâu, không biết từ khi nào trời bắt đầu đổ mưa. Trong cơn mưa lất phất đó, tôi lặng im ngồi đợi rất lâu. Điều khiến tôi thất vọng chính là trận đồ hoa mai đó vẫn sừng sững phía trước, chặn bước đi của tôi.

Đem theo tâm trạng đau khổ, tôi quay về Liên Hiên, khóc lóc suốt cả đêm.

47. Chương 47: Nguyên Thân Hạ Chi Lạc

Đúng như lời hứa hôm qua, trời vừa sáng, tôi liền bảo Thanh Thanh thuê một cỗ xe ngựa đưa Tư đại nương xuất thành trước, hẹn gặp tại dốc Thập Lí ngoài thành. Sau đó tôi lại thuê một cỗ xe khác, tìm hai tiêu sư hộ tống Tư Hành Phong ta khỏi thành. Vì giữa tôi với Tầm đang xảy ra chiến tranh lạnh, tâm trạng vô cùng tồi tệ, lại không muốn Tư Hành Phong chịu rửa suốt dọc đường nên tôi vẫn nhét vài khô trong miệng hân.

Phớt lờ ánh mắt đầy thù hận của hân, tôi lấy từ trong người ra một tập ngân phiếu, sau khi xếp gọn liền nhét vào người hân rồi nói: “Hãy giữ lấy số ngân phiếu này, nếu như người không muốn, có thể rút hoặc đốt nó đi, dù gì đây cũng là đồ của người. Một lúc nữa sẽ tới dốc Thập Lí, người có thể gặp lại mẫu thân rồi. Vẫn câu nói trước đó, ta không phải người bán người, để phòng trừ việc người báo thù nhầm lẫn, ta sắp xếp hai người này sẽ hộ tống người cùng mẫu thân quay về quê cũ. Chúc người thượng lộ bình an!”

Số ngân phiếu này là tất cả tài sản còn lại trong chiếc hộp gấm của Hạ Chi Lạc, cho hân tất cả tôi vẫn còn thấy ít, còn hân có nhận hay không lại là việc của hân, dù gì tôi cũng đã tận hết sức mình rồi. Sau khi làm xong chuyện sau cùng này, tôi liền nhắm mắt, chờ tới lúc đến điểm hẹn.

Tư đại nương vừa gặp được Tư Hành Phong liền kích động ôm hân bật khóc thảm thương. Không cho bà ta cơ hội mắng nhiếc thêm, tôi liền ngồi lên xe ngựa quay về thành. Trên xe ngựa, tôi vẫn còn nghe thấy tiếng thét hận thù của Tư Hành Phong: “Hạ Chi Lạc, ta nhất định sẽ giết chết người, nhất định vậy!”

Tục ngữ có câu, giấy không gói được lửa, cuối cùng tôi đã có thể thấu hiểu được mọi chuyện, thế nào gọi là “mưa bão ập đến gió đầy lâu.”

Chuyện tôi bán tú tài, ép người ta vào con đường bắt lương chỉ mất vài hôm đã truyền khắp đường lớp ngõ nhỏ trong kinh thành, hơn nữa còn bị xào xào thành nhiều bản khác nhau. Nói tóm lại là, tôi – Thụy Vương phi của hoàng triều Kim Bích – đã phạm vào điều “ngghiêm cấm mọi hành vi buôn bán người” trong bộ luật Thánh triều và phạm cả điều thứ hai “dâm” trong Thất xuất. Với hai tội nghiêm trọng này, tôi chẳng thể nào thoát nổi việc bị trừng phạt.

Chuyện này nhanh chóng kinh động đến Hoàng thượng. Tôi vốn dĩ còn ôm chút hi vọng, cho rằng chuyện này trước tiên sẽ do Tông Chính Lệnh nghị thẩm xét tội, sau đó mới báo cáo lên Hoàng thượng, cuối cùng sẽ bị xử phạt nhẹ nhàng. Không ngờ, chuyện này được thăng thẳng ba cấp, do đích thân Hoàng thượng phán xét.

Khi được “mời” đến điện Thượng Hoa, tôi bất giác bật cười. Tất cả văn võ bá quan trong triều đều tề tựu đầy đủ, năm xưa xét xử Tần Cối[1] chắc cũng chỉ đến mức này mà thôi? Lạc Bảo, may nên bắn pháo hoa chúc mừng, đây là lần đầu tiên kể từ khi khai quốc, Hoàng thượng đích thân thăng đường xử án, đoán chắc cũng là lần xử án có quy mô hoàng tráng nhất.

[1] Tần Cối: Là một thừa tướng thời nhà Tống ở Trung Quốc. Người được dân Trung Quốc xem như một Hán gian do đã góp phần hành hình danh tướng trung nghĩa là Nhạc Phi, cũng như triệt hạ các tướng lĩnh Nam Tống muốn bắc phạt chiếm lại Trung Nguyên từ tay nhà Kim.

Nhìn vào những khuôn mặt “chính khí phừng phừng” kia xem, hừm, tôi cũng đâu có bán vợ con các người chứ? Đúng là một lũ xu nịnh, lúc Mai Phi còn đắc thế, chúng chỉ hận không thể ngày ngày rửa chân cho Hạ Trọng Đường và tôi mà thôi.

Thôi không nhìn bọn chúng nữa, tôi bị người ta ép buộc phải quỳ xuống. Tên khốn kiếp này, không biết đối xử với phụ nữ phải nhẹ nhàng, dịu dàng một chút sao? Thực ra, kể từ khi biết hoàng đế muốn đích thân thẩm vấn, tôi đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, xem ra có người sắp tâm nhân cơ hội này đẩy tôi vào chỗ chết. Lúc này tôi chẳng khác nào một con cá nằm trên thớt, đành phải buông xuôi mặc cho người ta chặt chém, điều duy nhất có thể làm chính là nắm chặt hai bàn tay, mím chặt môi, đợi chờ hình phạt mà thôi.

Tôi ngược mắt nhìn Tầm đang đứng ở phía bên phải trước mặt. Kể từ sau đêm hôm đó, tôi không hề gặp lại chàng, còn lúc này lại gặp lại nhau tại điện Thượng Hoa, quả thực khiến người ta phải đau lòng! Từ lúc tôi tiến vào trong điện, chàng chưa hề quay sang nhìn tôi lấy một lần, tôi không biết cảm giác trái tim chết đi sẽ thế nào, nhưng lúc này trái tim tôi thật sự đau đớn vô cùng!

Cảm nhận có người đang chú ý đến mình, tôi đưa mắt nhìn sang, là Thượng Quan Khiêm. Trong ánh mắt của anh ta, có thể thấy được sự thương tiếc mà xót xa, tôi lập tức đáp lại bằng một nụ cười khốn khổ. Cùng lúc đó, tôi cũng nhìn thấy ánh mắt thương hại của Thượng Quan Doãn và Mã Đức Lí, nhưng tôi hoàn toàn không muốn nhìn thấy ánh mắt này của họ.

Tiếng hô “Hoàng thượng giá đáo!” kéo tôi về với thực tại.

“Hạ Chi Lạc, có phải ngươi đã ăn gan trời không? Nửa năm trước, trong buổi yến tiệc lễ tế Hoa thần, chuyện Thượng huyền nguyệt, trẫm đã nể mặt Hạ ái khanh cùng Mai Phi nên tha tội cho ngươi, không ngờ trẫm lại nuôi kẻ gian ác trong nhà thế này. Thường ngày ngươi đánh đá, ghê gớm, nhưng không ai nghĩ ngươi lại độc ác đến mức đó, dám đem cả trẫm ra làm trò cười cho thiên hạ, trong mắt ngươi liệu có còn vương pháp nữa không, có còn vị Hoàng đế là trẫm hay không? Ngươi đúng là to gan bằng trời, hôm nay nếu như trẫm không trừng phạt ngươi đích đáng thì quá có lỗi với bách tính toàn thiên hạ. Tông chính Lệnh Ngụy Cư Hiền, Hình Bộ thượng thư Đơn Bất Quần, dựa theo bộ luật Thánh triều của Hoàng triều Kim Bích, nên trị tội ả ta thế nào?”

Đơn Bất Quần nhìn tôi bằng ánh mắt nham hiểm như mọi khi, miệng nhõm cười mỉa mai, bước ra chính điện, “nghiêm nghị chính trực”, “cung cung kính kính”, đồng dạng hồi bẩm lại: “Khởi bẩm Hoàng thượng, dựa theo bộ luật Thánh triều của triều đình ta, Thụy Vương phi đã phạm phải điều thứ tư trong quyển thứ nhất “Danh liệt” là “đại bất kính, xúc phạm đến Hoàng thượng tôn quý”, đồng thời cũng phạm điều thứ ba trong quyển thứ mười một “Khoa cử chế” là “bất cứ ai cũng không được ngăn cản tú tài đi dự khoa cử”, điều thứ mười bốn trong quyển sáu “Tặc đạo” là “nghiêm cấm mọi hành vi buôn bán con người”, điều thứ năm bảy trong quyển thứ bảy “Đấu tụng” là “Xâm phạm đến quyền lợi nhân thân của người khác”, điều thứ hai trong quyển thứ chín “Hôn gia vi luật – Thất xuất” là “dâm”. Gộp năm tội danh kia lại, theo luật sẽ bị đánh ba mươi trượng rồi đày ra biên ải.”

Nghe rõ những tội danh mà Đơn Bất Quần liệt kê trên, thực đúng là khiến người ta cảm phục sát đất, buôn bán người mà cũng có thể luận ra nhiều tội danh như vậy sao? Bị đánh ba mươi trượng rồi đày ra biên ải? Nhìn hẩn từ phía sau, tôi nhớ đến cảnh tượng sắc tình trong đêm tế Hoa thần, dường như hẩn đã chờ đợi

giờ phút này lâu lắm rồi, không ngờ có thể thuận miệng đọc ra nhiều tội danh như vậy, chắc hẳn tội qua đã hưng phấn đến mức không ngủ nổi.

Dù gì tôi bây giờ cũng như con cá nằm trên thớt, chờ người ta xử lí, định tội, định đi, định lại càng nhiều càng tốt. Chịu trượng hình, bị hành hạ, ngồi địa lao, đều là những điều mà tôi đã dự liệu từ trước, có điều tôi không ngờ đến việc bị dày đi biên ải. Càng kinh ngạc hơn trước câu bẩm tấu của Ngụy lão.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, hành động đó của Thụy Vương phi đã bôi nhọ Hoàng thất, chỉ dựa vào tội danh phạm vào điều thứ hai trong quyển thứ chín “Hôn gia vi luật – Thất xuất” là “dâm”, vì thần cho rằng Thụy Vương gia nên viết thư từ thê, đồng thời gạch tên ra khỏi tông thất, giáng làm thứ dân.”

Tôi nghĩ chỉ có mình tôi cảm thấy kích động sau khi nghe cụm từ “thư từ thê”. Không ngờ, cuối cùng chàng cũng biết quay sang nhìn tôi. Tôi không hiểu ánh mắt chàng có ý gì, chỉ biết dùng ánh mắt phần uất đáp lại, nếu như chàng dám viết thư từ thê thì dù cho có chết, tôi cũng sẽ hiện hồn về cắn chết chàng.

Tiếp sau đó, Ngụy lão lại nó tràng giang đại hải một đống nữa, còn thêm mấy quan viên chính tông khác cũng bẩm tấu, tất cả đều là vô nghĩa với tôi. Trong suốt quá trình thẩm án, mặc cho bọn họ hỏi gì, tôi nhất loạt không trả lời, chỉ im lặng, ngây ngô quỳ tại chỗ.

Thượng Quan Khiêm và Thượng Quan Doãn, thậm chí cả Mã Đức Lí đều cầu xin cho tôi, còn người đàn ông mà tôi đã chờ đợi bấy lâu, từ đầu chí cuối chỉ đứng lặng một chỗ như bức tượng, mặt không biểu cảm. Toàn thân tôi cảm thấy lạnh giá.

Không có bất cứ sự tăng hay giảm án nào hết, quyết định sau cùng của Hoàng thượng chính là giữ nguyên hình phạt, trước tiên bị giải về hình lao, sau đó tiến hành trượng hình vào ngày lập đông, một tháng sau sẽ phải đi đầy. Nói tóm lại, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Ha ha, thực đúng là nực cười, nhìn tôi trông khỏe mạnh như trâu như ngựa sao? Hay coi tôi là chúa cứu thế hạ phạm, là mèo chín mạng chắc, tôi làm sao có thể chịu nổi hình phạt ba mươi trượng? Tại sao không trực tiếp cho án chém đầu cho xong? Việc này không phải quá rõ ràng rồi sao? Có người muốn tôi phải chết, hơn nữa còn muốn tôi chết trong giây vò, đau đớn.

Lại còn điều lệ viết thư từ thê gì đó, do lúc xưa đích thân Hoàng đế gia gia ban hôn, để giữ gìn thể diện cho người, sau cùng phán chúng tôi phân li. Hay cho hai chữ “phân li”! Chẳng hiểu tại sao vào lúc này, tôi không hề muốn khóc mà ngược lại còn muốn cười lớn.

Khi Đức Hỉ công công đọc hết Thánh chỉ, bắt tôi phải cúi đầu tạ ơn, không biết vì tôi quá đổi “im lặng” hay do vốn dĩ không muốn tiếp chỉ, dù gì tôi cũng đã quỳ tồi, chẳng chịu động đậy gì hết.

Hành động này lại càng khiến Hoàng đế tức giận, người tức giận đến mức nhảy bật khỏi Long ỷ, chỉ thẳng vào tôi quát lớn: “Hạ Chi Lạc, có phải ngươi đã ăn gan hùm rồi không, dám kháng chỉ sao? Người đâu, mau lôi ả ta ra ngoài, không cần đợi đến lập đông, lập tức hành hình! Đi mau, đưa hết các vị nương nương trong cung đến điện Thượng Hoa cho trầm, ai không đi được thì khiêng đến đây cho trầm!”

Người tính không bằng trời tính, tôi sắp sửa thăng thiên rồi. Như vậy cũng hay, không cần phải chịu khổ ngồi địa lao, nói không chừng, chịu xong ba mươi roi tôi lại có thể quay về nhà.

Tôi cho rằng chỉ ở yến tiệc lễ tế Hoa thần mới có thể nhìn thấy nhiều người xuất hiện như vậy. Nay, ai nấy đều đủ mặt. Trên khuôn mặt bọn họ đều nở nụ cười vui sướng trước tai họa của người khác, họ thì thâm to nhỏ, huyền não vô cùng.

Tôi nhìn Hạ Tích Mai, người được khiêng tới đây, sắc mặt trắng nhợt, hai mắt nhắm nghiền, lệ không ngừng tuôn, nhưng vẫn chỉ lặng lẽ nằm trên kiệu, như thể mọi chuyện không liên quan đến mình. Như vậy cũng hay!

Tôi lại nhìn về phía Tầm, chàng cũng đang nhìn tôi, đôi mày cau chặt lại, nét mặt không còn lạnh lùng như trước nữa, chàng đang lo lắng cho tôi sao? Chàng vẫn còn lo lắng sao? Ha ha, nước mắt sắp tuôn rơi rồi!

Khi viên thái giám thi hành đang định trói tay tôi vào cột gỗ, tôi liền nói: “Đợi đã!” sau đó quay mặt vào trong cột gỗ quay lưng lại với mọi người, nhắm nghiền hai mắt, nước mắt tuôn trào, hai tay ôm cột, rồi tôi lại lên lên tiếng: “Được rồi đấy!”

Hi vọng nhắm mắt vào, sau khi tỉnh dậy, tôi đã có thể quay về nhà.

“Hành hình!”

Bộp, bộp, hai trượng giáng xuống.

“Á...” Cảm giác đau đớn, nóng rực truyền đi khắp cơ thể, tôi nghe thấy tiếng Thượng Quan Khiêm cầu xin cho mình.

Bộp, bộp, lại hai trượng nữa.

“Á...” Cảm giác đau đớn như lửa đốt này khiến tôi choáng váng, toàn thân tê tái, đớn đau, trong hoảng loạn, tôi cũng nghe thấy tiếng Thượng Quan Doãn cùng Mã Đức Lí xin tha tội cho mình.

Sau đó, phải chịu thêm bao nhiêu trượng nữa, tôi cũng không biết, ngay cả việc trận đòn đó dừng lại thế nào, tôi cũng không biết, càng không nghe thấy người đàn ông kia mở miệng vàng răng ngọc, bởi vì tôi đã ôm cột gỗ ngất lịm đi y hệt như lần “hôn môi” chiếc ô tô trước kia.

“Nếu như đã tỉnh thì hãy mở mắt ra đi!” Một giọng nói phụ nữ rất rõ ràng, lại mềm mại mà tôi chưa từng nghe thấy bao giờ vang bên tai.

Là ai? Là bác sĩ hay là y tá? Lẽ nào tôi đã thật sự quay trở về? Tôi vội vã mở to hai mắt, phía trước là một khoảng đen mịt mù, chỉ có một người phụ nữ mặc bộ y phục màu trắng, hiện rõ trước mặt tôi, nhìn tôi mỉm cười dịu dàng.

“Là cô?”

Nhìn vào khuôn mặt mà tôi đã từng thấy vô số lần trong gương, là tôi mà lại không phải là tôi, là chính chủ đáng phải nhận ba mươi trượng, chém ngàn đao, vút vào vạc dầu, bị người đời phỉ nhổ - Hạ Chi Lạc. Nàng ta đang đứng ngay trước mặt tôi.

Người phụ nữ đáng chết này, tôi bị nàng ta hại đến mức phải nhận bao nhiêu tội danh đáng khinh kia, phải chịu nỗi đau đớn thể xác thay nàng ta, còn bị đi đây, điều quan trọng nhất là Tầm cũng chẳng thèm để tâm đến tôi nữa.

Tôi đứng dậy rồi xông về phía nàng ta. Tôi phải bóp chết nàng ta! Há? Tại sao tôi lại đi xuyên qua cơ thể nàng ta chứ? Tôi nhìn vào đôi bàn tay trống rỗng của mình, không có gì hết, lại quay đầu nhìn, nàng ta đứng ở phía sau lưng tôi, vẫn nhìn tôi mỉm cười. Tôi có thể đi xuyên qua cơ thể của Hạ Chi Lạc, tôi hoàn toàn không chạm được đến nàng ta. Tại sao lại như vậy?

Tôi ảo não nhìn nàng ta rồi thét lớn: “Hạ Chi Lạc, cô là người phụ nữ biến thái, tại sao người nhận trượng hình lại không phải là cô chứ? Bây giờ ta ăn đòn xong rồi, cô lại hiện ra đây. Cô còn hiện ra làm gì chứ? Định dọn xác thay mình hay thay ta đây?”

“Ta tới để cứu cô.” Cuối cùng Hạ Chi Lạc cũng lên tiếng.

“Cứu ta? Cô đang diễn kịch cho ai xem thế? Nếu như thật sự muốn cứu ta, tại sao lúc chịu trượng hình cô không xuất hiện đi, ta ăn đòn xong rồi cô mới lộ diện chứ?” Thực đúng là một người phụ nữ tự tư tự lợi!

Hạ Chi Lạc nhìn thẳng vào mắt tôi, bình thản trả lời: “Cô cho rằng ta muốn bị nhốt trong thân hình này sao? Để cho người phụ nữ không biết chui ra từ đâu như cô, vô duyên vô cớ điều khiển hết mọi tư tưởng, tình cảm, cơ thể, lấy đi mọi thứ của ta, cô tưởng ta muốn vậy sao? Tất cả mọi chuyện không do ta quyết định, bởi vì ta hoàn toàn không thể nào thoát ra được. Cô có biết tại sao tinh thần của con người sở dĩ được gọi là hồn phách không? Chính là bởi vì hồn có ba, thiên hồn, địa hồn và mệnh hồn. Phách có bảy, nhất phách thiên xung, nhị phách linh huệ, tam phách vi khí, tứ phách vi lực, ngũ phách vi xu, lục phách vi tình, thất phách vi anh. Trong đó hai phách quan trọng nhất chính là hai phách khí lực và phách vi xu, còn trong tam hồn thì thứ quan trọng nhất để quyết định tính chủ đạo chính là mệnh hồn. Còn ta, vì thiếu đi một hồn ba phách này, thử hỏi làm sao có thể điều khiển được thân thể, làm sao ra ngoài để chịu trượng hình được chứ?”

“Tam hồn thất phách cái chết tiệt, cô thiếu đi một hồn ba phách vậy thì tôi phải xui xẻo chịu trận sao? Ha ha, chuyện này đúng là nực cười, ha ha...” Tôi phần uất cười lên mấy tiếng, lại nhìn người phụ nữ đáng ghét

trước mắt, nhưng tôi không sao đánh được. Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi quá lớn: “Cô không thể cử động được, nhưng cô vẫn còn tư tưởng, tại sao không truyền đoạn kí ức bán Tư Hành Phong cho ta? Ngay lúc ba tên khốn kiếp kia đến tổng tiền ta, nếu như ta biết chuyện này sớm hơn, thì mọi chuyện đã không nghiêm trọng đến vậy. Có phải cô cố tình không? Có phải cô cảm thấy không phục vì ta đã bá chiếm thân thể của cô, nên muốn báo thù ta không? Muốn báo thù, tại sao cô không dùng tư tưởng ép ta phải tự sát đi?”

“Chuyện của Tư Hành Phong, ta thừa nhận, đích thực là một sai lầm lớn trong cuộc đời ta, hơn nữa còn đã sai lại càng thêm sai. Không phải ta không cho cô đoạn kí ức đó mà vì chính ta cũng không nhớ đến chuyện đó, ngày hôm đó ta đã uống quá nhiều rượu, hơn nữa còn say túy lúy, cho nên sau khi tỉnh dậy, ta hoàn toàn không nhớ ra gì.” Hạ Chi Lạc nói đến đây thì dừng lại, khuôn mặt hiện rõ vẻ đau khổ, sau đó lại nói thêm: “Cả cuộc đời này ta chỉ uống rượu có ba lần, mà cả ba lần đều say đến mê man, đồng thời làm ra những chuyện khiến người ta chẳng bao giờ có thể tha thứ được. Lần thứ nhất, ta uống rượu chính là vì Tầm đã sủng hạnh mỹ nhân Hoàng thượng ban tặng, ta đã tìm người đánh nàng ta như tử, sau đó bán đến nước Chu Tước, nửa đường nàng ta bị thương quá nặng không thể chữa trị, nên chết đi. Ha ha, lần thứ hai ta uống say chính là vì Bạch Ánh Tuyết, bởi vì ta biết sau lần gặp ta cùng ở trong lễ tế Hoa thần năm đó, Tầm có khả năng sẽ chọn ả làm phi, cho nên... trước khi đến lễ tế Hoa thần, ta đã tìm người bắt cóc ả ta, cho uống xuân dược, để cho người khác... luân phiên cưỡng đoạt nàng ta. Lần thứ ba uống rượu chính là vì...”

“Thôi đủ rồi, ta không muốn nghe nữa. Rõ ràng biết bản thân không thể uống rượu, vậy tại sao cô còn uống, hơn nữa lại còn làm ra những chuyện ác độc như vậy, rốt cuộc cô có còn là con người hay không? Khóc lóc thì có tác dụng sao? Cô cho rằng cô làm như vậy thì sẽ có được tình yêu hả? Cô rõ ràng là kẻ biến thái!” Hạ Chi Lạc đang khóc, tôi cũng đang khóc, tại sao sinh mệnh thứ hai mà ông trời ban cho tôi lại phải nhập vào thân thể của người phụ nữ đáng sợ này chứ? Chỉ vì đồ kị mà nàng ta tìm người luân phiên cưỡng đoạt Bạch Ánh Tuyết, tôi thật sự không dám tưởng tượng thêm, nếu như tôi vẫn còn sống tiếp, Tầm sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt gì đây?

“Đúng thế, ta thừa nhận, ta có bệnh. Có bằng lòng... nghe ta... kể một câu chuyện không?” Nàng ta khóc lóc thảm thương, nhìn tôi rồi lên tiếng khẩn cầu.

“Không nghe, không nghe, ta không muốn nghe! Cô hãy mau biến mất đi cho tôi, cho dù tôi hồn bay phách tán, mãi mãi không được trở lại nhân gian, cũng chẳng muốn gặp lại cô nữa. Cút, cút đi!” Tại sao tôi không đánh được nàng ta, tại sao tôi không thể nện cho nàng ta một trận tơi bời chứ: Được cô không đi, vậy ta sẽ đi!”

“Nghe ta kể một chuyện, có được không?”

Người phụ nữ đáng chết này không thèm nghe lời tôi, liền bắt đầu kể câu chuyện mà tôi hoàn toàn không muốn nghe.

“Cách đây rất lâu, có một bé gái nhỏ tuổi, đáng yêu, cô bé cho rằng mình chính là người hạnh nhất trên thế gian này. Cô bé có mẫu thân đẹp tựa tiên giáng trần, có phụ thân nho nhã, còn có cả một tiểu cô cô hiền thực, đoan trang. Người mà cô bé sùng bái nhất chính là mẫu thân của mình, bởi vì mẫu thân của cô bé rất lợi hại, không những tinh thông cầm kì thi họa, mà còn có thể bay tới bay lui trên trời như tiên nữ. Mẫu thân của cô bé thường lên đưa cô bay lên mái nhà nằm đếm sao trời, hát cho cô bé nghe rất nhiều bài hát hay, dỗ dành cô bé đi ngủ. Thế nhưng không biết tại sao, chính năm cô bé sắp tròn tám tuổi, đột nhiên một hôm, mẫu thân cô bé đi ngủ và từ đây không hề tỉnh lại nữa. Cho dù cô bé có khóc lóc, kêu than gọi mẫu thân thăm thương thế nào, mẫu thân vẫn không đáp lại. Mãi cho đến một hôm, một người đàn ông lạ mặt tới nhà, không biết dùng cách nào mà có thể gọi được mẫu thân thức dậy, nhưng sau khi mẫu thân cô bé tỉnh dậy, liền bỏ đi theo người đàn ông đó. Phụ thân đưa cô bé đuổi theo mẫu thân rất xa, nhưng mẫu thân không hề quay mặt lại một lần. Kể từ lần đó, mẫu thân của cô bé không bao giờ quay lại nữa.

Phụ thân cô bé vô cùng đau lòng, thường một mình lặng lẽ ngắm bức tranh của mẫu thân. Người không bao giờ để cô bé đó nhìn thấy y phục và tất cả những đồ vật mà mẫu thân để lại, vì chỉ cần nhìn thấy cô bé sẽ đốt sạch không tha. Nhưng cho dù cô bé này làm gì, phụ thân của cô bé vẫn rất yêu thương, chiều chuộng. Thậm chí cô bé muốn sao trên trời, phụ thân cũng sẽ hái xuống bằng được.

Cô bé hết sức đau khổ, mẫu thân của cô bé tinh thông cầm kì thi họa, cô bé thề quyết không học thứ gì.

Mẫu thân cô bé trước khi thường xuyên dắt cô bé tới Đại Tướng Quốc Tự cầu phúc, cô bé thề cả đời không bước chân vào đó nữa. Mẫu thân cô bé tính cách nhu mì, dịu dàng, cô bé thề sẽ trở thành một kẻ xấu xa, ai lương thiện cô bé sẽ bắt nạt người ấy. Chỉ duy mỗi tiểu cô cô là cô bé chưa bao giờ bắt nạt.

Cùng năm đó, tiểu cô cô hiện thực của cô bé tiến cung, đi hầu hạ Hoàng thượng. Chỉ vài năm sau, tiểu cô cô của cô bé đã trở thành phi tử được Hoàng thượng sủng ái nhất, phụ thân của cô bé cũng trở thành Hộ Bộ thượng thư, những kẻ đến nịnh nọt, lấy lòng ngài ấy càng ngày càng nhiều. Cô bé thì càng lúc càng coi trời bằng vung, trở thành tiểu bá vương tiếng xấu truyền khắp kinh thành.

Năm cô bé tròn mười ba tuổi, không biết có phải đã trưởng thành rồi không mà cô bé muốn tham gia lễ tế Hoa thần. Thế nhưng trong triều có quy định, con gái chưa đến tuổi cập kê thì không được tham dự, vậy nên cô bé liền đi cầu xin tiểu cô cô, muốn được vào xem lễ tế Hoa thần thế nào. Tiểu cô cô là người dễ mềm lòng, không từ chối được đành phải đồng ý.

Vào buổi tối hôm tế Hoa thần, cô bé cải trang thành một tiểu cung nữ, ôm theo một bó hoa lớn chuẩn bị cho tiểu cô cô, loạng choạng tiến vào buổi yến tiệc. Không may, do bất cẩn, cô bé trượt chân ngã xuống, khiến tay bị thương. Chính lúc đó, một người đã đưa tay về phía cô bé, dịu dàng đỡ cô bé đứng dậy, còn mỉm cười nói: “Trời tối quá, đi đường hãy cẩn thận nhé!”

“Cô bé ngây người nhìn đại ca ca mặt như ngọc tạc, tóc dài buông xõa bên vai, mặc bộ y phục gấm sang trọng trước mặt, bất giác mê mẩn, quên cả nói lời cảm ơn. Cô bé mãi mãi không quên được khuôn mặt rạng rỡ đó. Bởi vì ngoại trừ nụ cười của mẫu thân, chỉ có nụ cười của đại ca ca này mới có thể lay động được cô bé.

Lúc đó bỗng vang lên giọng nói của một cô bé khác, ngọt ngào mà dịu dàng “Tầm ca ca, yến tiệc sắp bắt đầu rồi, chúng ta mau đi thôi!” Đi cùng đại ca ca đó còn có mấy nam tử xuất sắc khác, cũng đang đưa lời thôi thúc, mà đại ca ca chính là người trẻ tuổi nhất. Thì ra đại ca ca tên là Tầm. Cô bé không thể ngờ được, ngoại trừ cô lén lút trà trộn vào lễ tế Hoa thần vẫn còn một cô bé khác vừa gọi “Tầm ca ca” cũng trà trộn vào trong, chỉ có điều cô bé ấy không cải trang làm cung nữ mà trực tiếp theo sau đại ca ca.

Sau đó, cô bé liền nghe ngóng, biết được đại ca ca đỡ mình hôm đó chính là đương kim Tam hoàng tử, mười bảy tuổi, lớn hơn cô bé bốn tuổi. Bắt đầu từ đêm hôm đó, cô bé thề nhất định sẽ phải trở thành tân nương của chàng. Cho dù bên cạnh chàng có bao nhiêu người con gái gọi chàng là “Tầm ca ca”, cô bé sẽ đuổi bọn họ đi hết, bởi vì cô bé muốn mãi mãi được ở bên chàng.

Cô bé còn nghe được chuyện Hàn Thực Phi, mẫu thân của Tam hoàng tử thích nhất đánh đàn tranh, khúc nhạc đánh hay nhất chính là “Phượng cầu hoàng”, cho nên, cô bé bắt đầu khổ luyện đàn tranh, cho dù đánh đến mức ngón tay đau buốt cũng không kêu một tiếng. Chỉ hai năm cô bé đã có thể đánh đàn tranh tuyệt hảo, mục đích chính là đánh cho người mình yêu thương vào lễ tế Hoa thần năm đó.

Tất cả những chuyện sau này, cô ấy đều là vì chàng hết, tận tâm tận lực. Thế nhưng, chàng đã quên lãng mất cô ấy, cứ như thể họ chưa từng gặp mặt nhau lần nào. Cho dù cô ấy có tiếp cận chàng thế nào, sau cùng cũng chỉ đổi lại được ánh mắt chán ghét.

Thời gian hai năm trôi qua rất nhanh, vào lễ tế Hoa thần năm cô ấy tròn mười lăm tuổi, cô ấy đã thành công, một khúc “Phượng cầu hoàng” của cô đã khiến cho nam tử trong lòng yêu thương bấy lâu kinh ngạc, cũng khiến Hoàng thượng đồng ý ban hôn.

Nhưng, điều bất hạnh chính là, mẫu thân của chàng qua đời ngay sau đó, chàng cũng giống như cô ấy, trở thành đứa trẻ không mẫu thân, hoặc đây cũng chính là ý trời, để cho cô ấy đồng bệnh tương lân[1]. Không ngờ sự ra đi của mẫu thân chàng khiến cô ấy phải đợi chờ suốt ba năm trời, từ khi gặp được chàng đến khi có thể gả cho chàng, cô ấy đã mất đúng năm năm liền. Cô ấy tưởng rằng, có thể được gả cho chàng... mọi chuyện sẽ thay đổi... cô ấy...” Hạ Chi Lạc nói đến đây liền thút thít bật khóc.

[1] Đồng bệnh tương lân: cùng bệnh thì thông cảm, thương xót nhau.

“Cầu xin cô đấy, đừng nói thêm nữa, đừng nói thêm nữa. Hu hu hu... xin đừng... nói thêm nữa...” Nghe câu chuyện của Hạ Chi Lạc, tôi không biết tại sao cũng bật khóc thương tâm đến vậy, hơn nữa còn ghen ngào nói không thành tiếng.

“Cô khóc rồi, hơn nữa còn khóc rất thương tâm. Xin lỗi nhé, ta không thể lau nước mắt thay cô, bởi vì ta cũng chẳng thể nào gạt nước mắt cho mình được.” Hạ Chi Lạc nói câu này xong liền đặt tay lên khuôn mặt tôi, nhưng tôi và nàng ta đều không cảm nhận được, có điều lại hoàn toàn thấu hiểu nỗi đau đớn sâu sắc trong lòng của đối phương.

“Lạc Bảo, cô tên là Lạc Bảo đúng không? Câu chuyện mà ta vừa kể, cô nghe đã rõ từ đầu chí cuối rồi đúng không? Ta không hề giữ lại điều gì, mà kể hết ra rồi, có phải không? Thấy chưa, ta còn ngốc nghếch kể cho cô thêm một lần nữa, đúng là rất kì lạ phải không? Cô đã từng nghĩ tại sao lúc này bản thân lại đau lòng như vậy không? Bởi vì, cô bé trong câu chuyện vừa xong cũng chính là cô. Kể từ sau khi cô nhập vào thân thể này, nỗi đau của cô bé ấy chính là của cô, vết thương của cô bé ấy của cô bé ấy chính là của cô, tình yêu của cô bé ấy chính là của cô, tất cả mọi thứ của cô bé ấy đều thuộc về cô, từ đầu chí cuối chúng ta chính là một người, có tên là Hạ Chi Lạc, cô có hiểu không?”

“Hu hu hu...”

“Lạc Bảo, cảm ơn cô, cảm ơn cô đã cho ta biết được thế nào gọi là tình yêu chân chính, cho dù đối với phụ mẫu hay đối với người mà mình yêu thương. Cảm ơn cô để ta cảm nhận được cái ôm của Tầm ấm áp đến nhường nào, nụ hôn của chàng khiến ta mê mẩn đến độ nào. Tâm nguyện lớn nhất cả đời này của ta đã được hoàn thành, cho dù ta thật sự tan biến, coi như đã mãn nguyện. Lạc Bảo, thực ra, ta cũng rất thích cô, một con người với tính cách kiên cường như cô khiến người ta chẳng thể nào không yêu nổi, còn ta lúc nào cũng thích né tránh hiện thực và dùng thái độ bị quan đối diện với mọi chuyện. Còn nữa, ta có thể cảm nhận được tình yêu mà Tầm dành cho cô, chàng tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ cô đâu, cho nên, cho dù thế nào đi chăng nữa cũng đừng cảm hận, đừng giống ta, đem theo nỗi cảm hận vì mẫu thân để rồi đẩy bản thân đến bước đường như ngày hôm nay. Cuối cùng, ta muốn cô giúp ta một chuyện. Kể từ sau khi mẫu thân ra đi, phụ thân chưa từng oán giận mẫu thân, phụ thân luôn dành nỗi nhớ vô hạn và tình yêu sâu đậm cho người. Bây giờ nghĩ lại, ta cho rằng mẫu thân có nỗi khổ riêng nào đó mà không thể nói ra. Còn nữa, lần trước nghe phụ thân nhắc đến Huyết Phượng Hoàng, ta cho rằng nó vẫn chưa bị ném vỡ. Với tính cách của tiểu cô cô, người sẽ không đập nát nó đâu, chắc chắn nó vẫn còn ở chỗ của người, trước kia ta đã từng nhìn thấy. Nếu như có thể, xin cô hãy đi tìm mẫu thân giúp ta, được không?”

“Hu hu hu...”

“Lạc Bảo, cô đừng khóc nữa, hãy hứa với ta, có được không? Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, ta còn phải dùng chút tinh thần sau cùng của mình để đưa cô quay về, xin cô hãy hứa với ta!”

Nhìn ánh mắt cầu cứu, chân tình mà trong sáng của Hạ Chi Lạc, tôi lập tức gạt đầu đồng ý. Cô ấy nói đúng, nỗi đau của cô ấy chính là của tôi, vết thương của cô ấy chính là của tôi, tình yêu của cô ấy chính là của tôi, tất cả mọi thứ của cô ấy đều là của tôi. Cho dù tôi đến từ nơi nào, làm sao có thể tới được nơi đây, kể từ giây phút tôi hòa thành một thể cùng cô ấy, chúng tôi chính là một người, có tên là Hạ Chi Lạc. Dẫu cô ấy đã phạm phải những sai lầm đáng sợ nào, tôi cũng chẳng thể từ bỏ thân thể này được, bởi vì từ bỏ thân thể này, cũng chính là từ bỏ chính bản thân mình.

“Lại đây nào, Lạc Bảo!”

Tôi không biết Hạ Chi Lạc làm cách nào, chỉ thấy cô ấy nhắm nghiền mắt lại, trong giây lát một vầng ánh sáng trắng tinh khiết bao trùm lấy chúng tôi, tiếp đó khoảng sáng đó càng lúc càng lớn, có thứ sức mạnh diệu kì nào đó hòa chúng tôi thành một thể.

“Á...”

Ý thức của tôi dần dần nhạt nhòa, mờ ảo, sau cùng tôi nghe thấy câu nói của Hạ Chi Lạc: “Vĩnh biệt nhé, người bạn duy nhất của ta!”

48. Chương 48: Âm Dương Lương Trùng Thiên

Hạ Chi Lạc đã ra đi, vĩnh viễn rời khỏi thế giới đã khiến nàng ấy thù hận và thương tâm suốt mười tám năm qua. Còn tôi, hiện nay cho dù gọi là Lạc Bảo hay Hạ Chi Lạc thì mãi mãi cũng chỉ là một người, duy nhất một người mà thôi.

Lúc tôi chịu đựng nỗi đau đớn toàn thân, mở mắt tỉnh lại, nhận ra mình đang ở trong một căn phòng đơn sơ, trong phòng chẳng có bất cứ ai khác. Căn phòng này không phải là căn phòng ở Liên Hiền mà tôi nhìn thấy khi lần đầu tiên tới không gian này, cũng không phải phòng giam trong đại lao bộ hình vẫn thường thấy trên phim truyền hình, nhưng lại được xây dựng theo kết cấu cổ đại. Đồ đạc trong phòng cũng vô cùng đơn giản, ngoại trừ chiếc giường tôi đang nằm ra thì chỉ có mỗi chiếc bàn cùng bốn chiếc ghế. Chiếc giường thực ra cũng không thể gọi là giường được, bởi nó chỉ là một tấm phản được kê trên bốn trụ gỗ tròn, phủ bên dưới cũng chỉ là cỏ khô, nằm trên đó rất dễ chịu. Trên người tôi đắp một chiếc chăn bông màu đen. Đây là nơi đâu? Lẽ nào tôi lại xuyên không tiếp? Lẽ nào Hạ Chi Lạc dùng chút tinh thần sau cùng của mình để đưa tôi quay về thời hiện đại nhưng không đủ sức nên lại đưa đến một nơi khác?

Tôi gắng gượng chống người ngồi dậy, bất giác nhìn thấy chữ “Thiên” lớn trên bức tường phía sau. Thiên? Phải chăng đây là miếu chùa gì đó? Lẽ nào tôi lại nhập hồn vào một hòa thượng?

Tôi vội vã sờ lên đầu, may mà đầu tôi không trọc lốc, lại sờ trước ngực của bộ y phục màu trắng, có thứ của phụ nữ, lại sờ xuống dưới, không bị thêm thứ gì khác. Cảm ơn thượng đế, tôi vẫn còn là một phụ nữ, lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy làm phụ nữ thật tốt.

Tôi nhẹ nhàng xuống khỏi giường, cố gắng không chạm vào vết thương sau lưng, từng bước chập choạng đi tới cánh cửa gỗ. Mở cửa phòng ra, gió lạnh thổi vào, toàn thân tôi ớn lạnh, run rẩy không ngừng.

Bước ra ngoài, tôi nhìn thấy một đình viện u tịch, vắng lặng, ở giữa trồng một cây tùng, lá cây rụng khắp cả khoảng sân phía trước. Nhìn những chiếc lá khô cong, tôi đoán đây chắc là cây yêu tinh ngàn năm tuổi. Dưới cây có đặt chiếc bàn đá cùng mấy ghế đá, xung quanh trồng rất nhiều loài hoa khác nhau, những bụi hoa rậm rạp, xanh tốt, có lẽ được người ta chăm sóc tận tình hàng ngày.

“A di đà phật, Hạ thí chủ, vết thương của thí chủ vẫn chưa khỏi hẳn, không nên đứng nơi gió lớn thế này!” Không biết từ lúc nào, trong sân xuất hiện một lão hòa thượng.

Lão hòa thượng này trông rất quen mặt, à, tôi nhớ ra rồi, chính là lão hòa thượng vô cùng thần bí mà tôi đã gặp khi đến Đại Tướng Quốc Tự lần trước.

“Đại sư, thì ra là người, lẽ nào đây chính là Đại Tướng Quốc Tự sao?”

“Hạ thí chủ, chính là bản tăng, nơi này chính là hậu viện của Đại Tướng Quốc Tự.” Lão hòa thượng rất thân thiện, hòa nhã, mặt mày hiền từ, nhìn tôi mỉm cười tươi tắn.

“Xin hỏi pháp hiệu của đại sư?” Lễ phép lên tiếng, tôi thật sự hiếu kì không biết có phải ông được gọi là Liễu Thiên đại sư gì đó hay không?”

“Bản tăng pháp hiệu Ngô Không.”

“Phụt...” Lão hòa thượng nói ra hai chữ “Ngô Không” khiến tôi suýt chút nữa phụt máu ngay tại trận. Á! Động vào vết thương trên lưng rồi!

“Xin hỏi có phải đại sư còn hai người sư đệ khác, một người là Ngô Năng, một người khác là Ngô Tĩnh không? Xin thứ tội vì thất lễ nhưng tôi nhất định phải hỏi câu này cho bằng được.”

“Tại sao Hạ thí chủ lại biết được pháp hiệu của hai sư đệ của bản tăng?” Đại sa Ngô Không hỏi tôi đầy nghi hoặc.

Nhấn nhẹn, nhất định phải nhấn nhẹn cho bằng được, đây tuyệt đối không phải động Bàn Ti ở trong truyện “Tây du kí.”

“À, không có gì, chỉ là các đại sư ở đây nổi danh gần xa thôi.” Tôi cố gắng kiềm chế để không hỏi xem liệu sư phụ của ngài có phải tên là Tam Tạng, nếu như ngài khẳng định, đoán chắc tôi sẽ ngắt ngay tại chỗ.

“Đại sư, xin hỏi ta đã ngủ ở đây bao lâu rồi? Tại sao ta lại đến nơi này?” Tại sao tôi lại không bị vút vào trong đại lao bộ hình chứ?

“Ha ha ha...” Đại sư Ngô Không đột nhiên bật cười lớn: “Hạ thí chủ, người đã ngủ suốt mười ngày mười đêm trong Thanh Tâm Trai ở hậu viện này rồi. Có còn nhớ lần trước lão nạp từng nói với người không, chúng ta sẽ còn gặp lại. Lần trước, lão nạp thấy tử khí trên người thí chủ rất nặng, lần này gặp lại đã hoàn toàn mất hết, xem ra, thứ nên đi đã đi, thứ cần giữ đã giữ lại được.”

Trong lòng tôi vô cùng nghi hoặc, lẽ nào đại sư biết được câu chuyện giữa tôi và Hạ Chi Lạc?

Đại sư Ngô Không lại nói thêm: “Hạ thí chủ, người có muốn cùng lão nạp thiền định tĩnh tu?”

Tĩnh tu? Lẽ nào bắt tôi – một người phụ nữ - phải cạo tóc đầu, làm hòa thượng giống ngài sao? Chuyện này có thể ư? Làm ni cô còn được, nhưng dù có như vậy thì tôi cũng không muốn, ngày ngày phải ăn chay, tụng kinh niệm Phật, tôi thật sự chịu không nổi, tôi là một động vật nếu không có thị thì ăn sẽ không ngon.

“Có bằng lòng không?” Lão hòa thượng lại hỏi.

“Bằng lòng! Bằng lòng!” Tôi nghĩ chắc mình đã điên rồi, đồng ý với đại sư Ngô Không như thế trúng tà vậy. Suy nghĩ và hành động bất nhất chính là tôi.

Đại sư Ngô Không nói với tôi rằng, sở dĩ tôi đến nơi đây là bởi vì hôm đó Tầm đã chịu nốt ba mươi trượng cho tôi, vì thế khiến Hoàng đế gia gia nổi giận, kết quả chàng bị giam lỏng trong vương phủ còn tôi bị phạt đến tịnh tu tại Đại Tướng Quốc Tự, cho tới khi nào có thể gột sạch hết tội nghiệt trên người mới thôi.

Hả? Thì ra Tầm đã chịu nốt cho tôi ba mươi trượng đó, tôi còn tưởng rằng bản thân đã sống được sau khi chịu ba mươi trượng chứ! Thực đúng như những gì Hạ Chi Lạc đã nói, Tầm không dễ dàng từ bỏ tôi, vậy mà trước đó tôi vẫn luôn hiểu lầm chàng. Tầm...

“Tiểu Phụng!” Giọng nói quen thuộc phá vỡ tâm tư của tôi.

“Hả... Tề ca?” Nhìn thấy Thượng Quan Khiêm, lòng tôi đau đớn vô cùng.

“Cuối cùng muội đã tỉnh lại rồi. Mau vào trong phòng, ngoài này gió lớn lắm!” Thượng Quan Khiêm cởi chiếc áo choàng bên ngoài khoác lên người tôi, rồi nhẹ nhàng đỡ tôi vào trong, hành động thân mật của anh ta khiến tôi vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không hề chối từ.

Thượng Quan Khiêm lại quay sang hỏi đại sư Ngô Không: “Đại sư có cùng vào phòng không?”

“Không đâu, Khang Vương gia, xin thứ cho lão nạp vẫn còn việc, đi trước một bước, cáo từ!”

Trong phòng, tôi và Thượng Quan Khiêm ngồi đối diện với nhau, mỗi người một tâm sự, không nói lời nào.

Im lặng hồi lâu, sau cùng vẫn là Thượng Quan Khiêm lên tiếng trước: “Có hai tin xấu ta muốn nói cho muội nghe. Bây giờ muội đang bị thương, hi vọng, sau khi nghe xong đừng quá kích động!” Nhìn thấy ánh mắt u sầu của anh ta, tôi đã đoán được ít nhiều.

“Lệnh đường Hạ đại nhân... và Mai Phi... lần lượt bệnh nặng qua đời vào ngày nàng bị hành hình.”

Chuyện nằm trong dự liệu của tôi.

“Xin lỗi, theo Thánh chỉ thì nàng vẫn chưa thể đi thăm hai người họ được.” Tôi hiểu rõ ý tứ của Thượng Quan Khiêm. Có lẽ cả cuộc đời này tôi cũng chẳng cách nào thay Hạ Chi Lạc thắp một nén hương lên mộ của hai người được. Cái gì mà gọi là tĩnh tu ở đây cho tới khi gột rửa hết mọi tội nghiệt trên người mới thôi? Cứ nói thẳng ra là giam lỏng cho xong, chỉ cần một ngày Hoàng đế gia gia không mở miệng cho phép thì tôi đừng hòng rời khỏi nơi này.

Nước mắt không ngừng chảy dài, Hạ Trọng Đường và Hạ Tích Mai tuy không phải người thân thật sự của tôi nhưng lại là những người đối xử rất tốt với tôi sau khi tôi tới nơi này. Nghe tin hai người lần lượt ốm nặng rồi qua đời, tôi vô cùng đau buồn. Nếu như Hạ Chi Lạc vẫn còn sống, chắc chắn nàng ấy cũng đau khổ tột cùng. Đúng là một triều đại quỷ quái!

Sau đó, Thượng Quan Khiêm tuyệt đối không hề nhắc đến chuyện khiến tôi đau lòng, cũng không để tâm đến con mắt thể tục, cứ vài hôm lại tới thăm tôi, không nói chuyện thì lại chơi cờ cùng nhau. Điều đặc biệt là, một người chơi cờ tệ như tôi mà luôn luôn là người chiến thắng.

Anh ta cũng nói cho tôi biết một tin tức cực kì tốt lành, Hoàng đế gia gia đang bị ốm, hình như chẳng còn sống được bao lâu nữa, không biết vì bị chúng tôi chọc tức hay là vốn dĩ mạng sống của ông ta đã đến ngày kết thúc. Thời gian gần đây, tôi rất ghét ông già đó, nếu như không phải ông ta nhất nhất đưa Hạ Tích Mai đến điện Thượng Hoa thì Hạ Tích Mai cũng sẽ không chết sớm như thế. Cùng chăn gối với nhau bao năm, vậy mà lại đối xử với Hạ Tích Mai hết sức tàn tệ, nói thực ông ta chẳng bằng loài cầm thú. Còn hiện giờ, hừm, cũng chính là báo ứng ông ta đáng nhận mà thôi.

Trong hậu viện Đại Tướng Quốc Tự, lá úa rụng rơi đầy sân càng khiến cảnh vật thêm thê lương. Tôi lặng lẽ quét sạch đám lá này, bất giác cũng cảm thấy man mác buồn.

Một mùa đông nữa lại sắp đến. Khi tôi đến với thế giới này là lúc cuối đông đầu xuân, thời gian trôi qua nhanh quá, đã sắp một năm rồi. Sức khỏe của tôi dần dần hồi phục. Ngoại trừ những lúc Thượng Quan Khiêm đến thăm, thời gian còn lại của tôi đều trôi qua trong việc tụng kinh niệm Phật, ngoài ra mỗi ngày tôi còn phải chép kinh văn. Ở nơi đây, trình độ thư pháp của tôi càng lúc càng được nâng cao, trình độ chơi cờ cũng được thăng cấp từ mầm non lên tiểu học. Giờ tôi mới biết thì ra tên đầy đủ của “Kim Cương Kinh”^[1] là “Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật.”

[1] Kim Cương Kinh: Là một bộ kinh quan trọng thuộc hệ Bát-nhã-ba-la-mật-đa-kinh, được lưu truyền rộng rãi ở vùng Đông Á. Kinh còn mang những tên ngắn khác là Kim Cương Bát Nhã Kinh, Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật.

Ba La Mật? Tôi liền giơ cây chổi lên cao rồi hét lớn: “Bàn Nhược Ba La Mật!”

Ấy, tại sao thứ trong tay tôi lại không phải là chiếc Nguyệt Quang bảo hộp hay là cây chổi biết bay của phù thủy chứ, như vậy thì muốn đi đâu cũng được? Nếu như có thể quay về nửa năm trước, tôi sẽ không để cho Hạ Chi Lạc uống say, không để cô ấy bắt cóc Tư Hành Phong, để Tư Hành Phong cũng không đến nỗi bị thảm như vậy, tôi cũng không bị dồn đến bước đường như hôm nay.

Tôi chán nản tiếp tục quét sân, ảo não đẩy tung đồng lá vừa mới được quét dọn. Hơn một tháng tụng kinh niệm Phật, cũng đã chép đến ba, bốn tập kinh văn dày cộp, tại sao trái tim tôi vẫn chẳng thể tĩnh tại được? Lẽ nào, tôi thật sự phải ở lại nơi này tĩnh tu cho đến cuối đời, không được gặp mặt chàng, dấu chỉ một lần sao? Hiện giờ không biết chàng ra sao rồi, vết thương đã lành lại chứ, hay vẫn còn đang bị giam lỏng?

“Hạ Chi Lạc!” Một giọng nói rất quen thuộc lại từ phía sau lưng, tôi quay người nhìn... là Bạch Ánh Tuyết, tại sao nàng ta lại tới đây?

Sắc mặt của nàng ta nhợt nhạt, không còn vẻ xinh đẹp, cao quý như mọi khi, đôi mắt hiền dịu năm xưa giờ trở nên giận dữ, cảm hờn chẳng khác gì Tư Hành Phong. Lẽ nào nàng ta đã biết được chuyện đó, phải chăng đang đến đây để đòi mạng tôi? Hừm, tôi biết ngay là chuyện này còn chưa thể kết thúc ngay được mà.

“Hạ Chi Lạc, chuyện bốn năm về trước có phải do cô gây ra không? Ba người đàn ông đó là do cô sai khiến? Có phải cô đã bảo bọn chúng làm nhục ta? Đúng không hả?” Nàng ta vừa chỉ trích vừa tiến lại gần tôi.

Trong kí ức của tôi, Bạch Ánh Tuyết chưa bao giờ hành động như thế này, càng không bao giờ giận dữ la hét. Tôi không nói gì, đáp lại bằng sự im lặng.

Bốp! Nàng ta bất ngờ cho tôi một cái bạt tai. Đây là lần thứ tư tôi bị người ta tát, đúng là vận xui, đến nơi này, tôi thường xuyên bị ăn tát. Hạ Chi Lạc, tôi thật sự phải nói câu cảm ơn với cô, cứ theo đà một tháng ăn vài cái tát kiểu này, chả mấy mà tôi trở thành kẻ ngốc nghếch.

“Tại sao? Cô hãy nói cho ta biết vì sao? Vì sao ta phải chịu đựng nỗi nhục nhã đó? Tại sao cô lại hại hết người này đến người khác mà vẫn an lành đứng ở nơi này? Tại sao ông trời lại như mù mắt, giữ lại một người phụ nữ lòng dạ hiểm độc, ích kỉ vô tình như cô trên cõi đời này? Cô hãy nói cho ta biết, nói cho ta biết đi!”

Nàng ta điên rồ, vừa hét vừa xông lại lần bốp cổ tôi. Hừm, tại sao người ở thế giới này lại thích bốp cổ đến thế? Lẽ nào không biết năm cách tấn công người khác là chém, cầu, đẩy, véo, đập sao?

May mà trong tay đang cầm chiếc chổi, tôi liền dùng chổi tấn công, không ngờ nàng ta gầy yếu đến mức bị đẩy ngã lăn ra. Sờ cái cổ đau nhói, tôi hỗn hển hít thở, giơ tay ra hiệu nàng ta dừng có lại gần, sau đó chán nản lên tiếng: “Cô đừng có lại đây, còn về việc tại sao ông trời lại giữ ta ở đây thì ta nghĩ bản thân còn muốn biết hơn cô. Cô hỏi rất nhiều câu “tại sao”, ta thật sự không biết phải trả lời cô thế nào, nhưng ta có thể nói cho cô biết, bất cứ người nào cũng có thể trở nên tàn độc, chỉ cần cô ném trái được mùi vị đồ kị. Còn về phần cô, Hạ Chi Lạc thật sự có lỗi lầm, nhưng sai lầm đó đã xảy ra rồi, nàng ta cũng đã nhận được báo ứng của riêng mình.”

Bạch Ánh Tuyết loạng choạng đứng dậy, hai mắt chuyển từ phần uất sang kinh hãi, rồi lại phần uất, tiếp đó nàng ta thét lớn vào mặt tôi: “Rốt cuộc cô đang ăn nói lăng nhăng gì thế? Báo ứng? Hiện nay chẳng phải cô vẫn bình an vô sự đứng ở đây hay sao? Đây được coi là báo ứng mà cô nói ư? Tại sao đến tận lúc này mà cô vẫn chưa hối cải? Cô mới chịu có vài triệu, thế được coi là báo ứng sao? Cô có biết, hôm đó Tầm vì cô mà liều mạng cãi lại Hoàng Thượng, không ngại mạo phạm Tông Thất Lệnh, xông lại ngăn cản việc hành hình trượng pháp, nguyện chịu thay cô ba mươi triệu đó, còn từ chối phân li cùng cô. Thậm chí, Tầm còn chấp nhận từ bỏ mọi thứ, cùng cô chịu hình phạt lưu đày, sau cùng Tầm bị phạt đánh năm mươi triệu thay vì ba mươi. Tầm bị đánh đến mức máu chảy đầm đìa, nằm trên giường đúng một tháng trời, bây giờ còn bị giam lỏng nữa. Tại sao? Một người phụ nữ như cô rốt cuộc có cái gì đáng để Tầm phải hi sinh như vậy chứ? Cô có điểm gì đáng để Tầm vứt bỏ mọi thứ để yêu cô, thậm chí ngay cả tính mạng cũng chẳng cần? Tại sao? Bản thân cô, ngoại trừ lòng dạ ác độc như rắn rết, tự tư tự lợi, hành sự không từ thủ đoạn, rốt cuộc có điểm nào hơn được ta, tốt hơn ta? Cô không những hủy hoại ta, hủy hoại Tư Hành Phong mà còn hủy hoại cả Tầm nữa... hu hu hu...”

Nghe thấy tiếng khóc đau khổ của Bạch Ánh Tuyết, cây chổi trong tay tôi cũng rơi xuống đất. Tiếng thét như xé gan xé ruột của nàng ta chẳng khác nào cây búa đập liên hồi lên trái tim tôi. Tại sao lại như vậy? Tại sao những điều đại sư Ngô Không nói lại không giống như vậy? Tại sao Thượng Quan Khiêm trước nay chưa từng nói rõ chân tướng sự việc cho tôi biết?

“Rốt cuộc nàng còn giấu giếm ta bao nhiêu chuyện nữa?”

Nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên sau lưng, tôi từ từ quay người lại, đứng trước mặt tôi chính là người mà tôi ngày nhớ đêm mong, trông chờ bấy lâu. Sắc mặt chàng trắng nhợt, thần thái tiêu tụy mà thâm trầm, rõ ràng là chịu khổ không kém gì tôi. Tôi làm sao có thể trả lời câu hỏi vừa rồi của chàng?

“Hãy nói cho ta biết, rốt cuộc câu nói nào của nàng là thật, câu nào là giả? Những lời nàng nói với ta bên ngoài Li Hiên hôm đó là thật, hay những lời nói hôm nay mới là thật? Nàng nói cho ta biết, ta muốn nghe chính miệng nàng nói ra.”

Chàng tiến về phía tôi, ngữ khí càng lúc càng đau khổ hơn, tôi phải trả lời những câu hỏi này thế nào đây vì mỗi một câu đều là thật cả.

Đột nhiên Bạch Ánh Tuyết xông thẳng về phía Tầm, ôm chặt lấy chàng rồi khóc lớn: “Tầm, bốn năm trước không phải là do thiếp thất hèn, không phải thiếp không muốn đi tìm chàng. Ngày hôm đó, thiếp định đến Tích Mặc lấy bức tranh đó, nhưng trên đường, thiếp bị người ta bắt cóc, bọn chúng ép thiếp phải uống xuân dược, lại còn làm nhục thiếp. Thiếp đã bị như vậy làm sao còn dám đi tìm chàng được nữa? Người làm nhục thiếp chính là ba tên đã bán Tư Hành Phong đến Hiệt Hương Các. Nếu như sự việc của Tư Hành Phong không bại lộ, cả đời này thiếp cũng không biết được chân tướng của sự việc. Là thiếp yếu mềm, là thiếp tự ti, tất cả cũng đều vì chuyện này, chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều rồi... Tầm... hu hu hu...”

Giọng nói của Tầm mỗi lúc một thêm băng giá: “Muội ấy nói có phải là sự thật không? Nàng mau nói cho ta biết, có phải là thật không? Ta muốn nghe chính miệng nàng nói với ta. Hạ Chi Lạc, nàng mau trả lời ta!”

“Thôi đủ rồi, hai người đừng nói thêm gì nữa. Hạ Chi Lạc không bao giờ để tâm người khác nhìn cô ấy thế nào, cô ấy chỉ không muốn để cho người khác sống vui vẻ hơn mình mà thôi. Cô ấy đã từng thề với bản thân rằng, khi cô ấy đã nắm tay được người mà mình yêu thương thì sẽ không dễ dàng từ bỏ. Nhưng hiện nay, xem ra cô ấy đã nhầm rồi, cô ấy thật sự không thể gánh vác nổi tình yêu sâu đậm đến mức này. Thụy Vương gia cùng Thái Tử Phi nương nung đây tôn kính, Hạ Chi Lạc chỉ là một thứ dân mang trọng tội, hiện nay còn phải đi tụng kinh niệm Phật, xin thứ cho ta không thể nói chuyện tiếp cùng hai vị được, xin

thất lễ, cáo từ!” Tôi lớn tiếng cắt ngang chuỗi câu hỏi của Tầm, nói những lời trái với lòng mình, hành lễ, nhặt cây chổi, quay người rời khỏi trước khi nước mắt tuôn trào.

Tôi có thể giấu kín chân tướng sự việc tận sâu trong đáy lòng là bởi tình hình lúc này, cho dù tôi có giải thích thế nào cũng đều là vô ích. Sự thật tôi chỉ muốn nói riêng cho Tầm biết, tôi tin rằng chàng có thể hi sinh vì tôi thì cũng có thể đợi đến ngày hai chúng tôi có thể nói chuyện riêng cùng nhau và chàng sẽ lắng nghe lời giải thích của tôi.

Tình yêu giống như một loại tín ngưỡng và cũng rất cần niềm tin.

Đã quá giờ tuất, người tôi đợi vẫn chưa đến, còn người tôi không đợi lại đến.

“Tề ca?”

Nhìn Thượng Quan Khiêm đứng ngoài phòng, xách theo một vò rượu cùng hai cái chén, tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Anh ta lúc này hoàn toàn khác với bộ dạng vui vẻ, rạng rỡ thường ngày.

“Muội có muốn uống rượu cùng ta không?” Anh ta vừa mở miệng đã khiến tôi cảm thấy choáng váng? Uống rượu? Lẽ nào anh định uống rượu ở ngay Thanh Tâm Trai này sao?

“Tề ca, huynh đang nói đùa gì thế? Nơi này là đất Phật thanh tịnh, chúng ta sao có thể phạm giới được?” Chết mất, bây giờ chúng tôi cô nam quả nữ ở trong một phòng, nếu như còn uống rượu nữa, cho dù không gây ra chuyện gì thì dù tôi có nhảy xuống Hoàng Hà cũng chẳng thể nào rửa oan được.

Thượng Quan Khiêm mỉm cười nói: “Đất Phật thanh tịnh? Kể từ khi nào muội để tâm đến ánh mắt thế tục vậy? Ta thường xuyên đến đây nói chuyện, chơi cờ cùng muội mấy canh giờ liền, ta là đàn ông, còn muội là phụ nữ, thường xuyên cô nam quả nữ ở trong một căn phòng, lẽ nào không bị coi là phạm giới sao?”

Hả, lẽ nào anh có thuật đọc tâm tư của người sao? Hôm nay Thượng Quan Khiêm thật sự có điều gì đó không bình thường.

“Nếu như muội không muốn uống rượu ở Thanh Tâm Trai, vậy thì chúng ta ra gốc cây bên ngoài uống. Đi nào!” Không đợi tôi đáp lại, anh ta đã kéo tôi ra ngồi xuống chiếc ghế đá dưới gốc cây tùng bên ngoài, còn không quên cởi chiếc áo choàng khoác lên người tôi. Tôi thực không ngờ, anh ta với bề ngoài chẳng khác nào Lâm muội muội vậy mà lại khỏe mạnh đến vậy.

Tôi lại bị người ta lay động rồi, không được, tôi nhất định phải giữ vững trái tim. Tuy rằng không ngừng nhắc nhở bản thân, nhưng thấy Thượng Quan Khiêm im lặng, ngồi đó buồn bã uống rượu, tâm trạng tôi cũng trầm lắng hẳn lại.

Ban ngày khi nhìn thấy Bạch Ánh Tuyết sà vào vòng tay Tầm bật khóc thảm thương, tôi chỉ hận không thể dùng đao chặt đứt đôi tay nàng ta đi, may mà Tầm không ôm lại nàng ta, nếu không tôi sẽ chặt đứt cả tay chàng luôn. Thực ra, ý tôi quá rõ ràng, nhưng người đàn ông này ngốc nghếch như heo vậy, hình như chẳng hiểu gì cả, tôi đợi đến tận lúc này rồi mà chàng vẫn còn chưa xuất hiện. Niềm tin à niềm tin, rốt cuộc mà đang ở phương nào?

Tôi bất giác cũng nâng cổ lên, có lẽ rượu chính là thứ dùng để giải sầu tốt nhất. Tôi không biết tối nay Thượng Quan Khiêm rút cuộc bị làm sao, chỉ biết tôi và anh ta đều là những người đang đau buồn, chán nản với nhân sinh. Con người tôi xưa nay chỉ có một ưu điểm, đó là không bao giờ hỏi những chuyện mà người khác không muốn nói.

Hai người chán nản, đau buồn ngồi uống rượu, lại là những người hợp tính, đương nhiên cũng nói rất nhiều, bàn luận cả những chuyện cơ mật nhất. Cứ như vậy, hai chúng tôi cùng uống rượu, cùng nói chuyện trên trời dưới đất, chỉ mong say mãi chẳng mong tỉnh...

Lúc uống rượu thì cảm thấy vô cùng sảng khoái, đến khi tỉnh rượu, tôi mới phát hiện ra mình đã làm một chuyện cực kỳ đáng hối hận. Cũng như Hạ Chi Lạc, tôi cho rằng mình có mệnh danh “thần rượu vô địch” thì sẽ thật sự có thể “ngàn li không say”. Nhưng sự thật khi nhìn thấy cây trâm với viên đá quý có màu lam kì lạ, tôi không biết nên khóc hay nên cười nữa. Cái này là gì chứ, bằng chứng thông gian sao? Vừa thấy nó, tôi như nhìn thấy chứng cứ cho tội danh “phạm dâm” tối qua.

Đã nhắc nhở bản thân liên tục rằng sau khi uống rượu sẽ không kiềm chế được bản thân, đừng có uống rượu, vậy mà tôi vẫn cứ uống. Điều nực cười chính là trong kí ức của mình, tôi nhớ người cùng tôi nằm trên chiếc giường gỗ đơn sơ này là Tầm chứ không phải là Thượng Quan Khiêm. Cảm giác ôm Tầm tôi qua rất chân thực, hình như tôi còn nói với chàng nhiều điều giấu kín trong lòng, cả những lời yêu thương sâu đậm dành riêng cho chàng.

Lạc Bảo, mày là đồ ngốc, tôi qua người uống rượu say cùng với mày là Thượng Quan Khiêm, mày cho rằng mày nghĩ người đó là Tầm thì hành vi dâm dăng, ô nhục kia không tồn tại nữa sao? Hầy, gần đây mọi chuyện vốn dĩ đã rối loạn rồi, lại cộng thêm chuyện này, thật sự khiến đầu tôi muốn nổ tung. Tôi chỉ muốn bóp chết chính mình, học cái gì không học, lại học theo thói xấu uống rượu làm liều của Hạ Chi Lạc, thậm chí còn gây ra hậu quả đáng sợ hơn cả nàng ta!

Tôi chán nản vứt cây trâm ra ngoài cửa, đúng là vô liêm sỉ, lại còn là sự vô sỉ hoang đường, đáng phỉ nhổ. “Keng” một tiếng, cây trâm rơi xuống đất vẫn tỏa ra thứ ánh sáng chói lóa kì lạ. Trong đầu tôi đột nhiên vang lên giọng nói của Tầm: “Hạ Chi Lạc, đây là đồ vật thứ hai ta tặng nàng, nhất định phải giữ lấy nó, không được vứt đi đâu!” Đồ vật thứ hai? Vậy đồ vật thứ nhất chính là bông mẫu đơn trong lễ tế Hoa thần sao?

Tôi vượt mạnh mặt mình, lên giường với người mà mình lầm tưởng là người trong mộng, việc này khiến tôi đau khổ còn hơn phải chết. Quay mặt vào tường, thôi đi, để tôi ngủ một mạch đến chết cho xong.

Những ngày tiếp theo Tầm vẫn không đến, điều này khiến tôi rất tức giận, nhiều lúc chỉ muốn trèo tường trốn đi. Thượng Quan Khiêm cũng không quay lại lần nào, nhưng như vậy lại giúp tôi cảm thấy an lòng, nếu không tôi chẳng biết phải đối diện với anh ta thế nào nữa.

Đột nhiên, tiếng chuông ai oán vang vọng trong Đại Tướng Quốc Tự, tiếng này nối tiếp tiếng kia, làm tôi cảm thấy đau đầu nhức óc. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuông kêu ai oán như có người vừa chết vậy. Lễ nào Hoàng đế gia gia đã băng hà? Cuối cùng phán đoán của tôi hoàn toàn chính xác, Hoàng đế gia gia đã nhập quan.

Không khí thanh tịnh ở Đại Tướng Quốc Tự bỗng nhiên trở nên hết sức căng thẳng, xung quanh có rất nhiều ngự lâm quân đáng lẽ chỉ nên xuất hiện ở Hoàng cung. Đại sự không hay rồi, không biết có phải Thượng Quan Doãn đã lên ngôi hoàng đế, Tầm hiện nay vẫn chưa tới tìm tôi, phải chăng đã xảy ra chuyện gì? Chết tiệt, ở trong ngôi miếu nát này, tôi chẳng biết được chuyện gì bên ngoài hết!

Một đêm, chính vào lúc tôi đang lo lắng như ngồi trên chảo lửa, sự việc bất ngờ đã xảy ra. Hoa Thanh Thần cầm theo một thanh kiếm xuất hiện trước mặt tôi, ánh mắt rất đáng sợ. Tôi bỗng cảm thấy lạnh buốt trên cổ, lưỡi kiếm kề trên cổ tôi từ lúc nào.

Hoa Thanh Thần lạnh lùng lên tiếng: “Ta thật sự muốn một kiếm kết liễu thứ mầm họa như cô.”

Tên khốn này hôm nay ăn nhầm phải thuốc súng sao?

Tôi dùng hai ngón tay đẩy mũi kiếm ra, né người sang bên rồi đáp lại: “Ta có phải là mầm họa hay không cũng chẳng đến lượt ngươi phải lên tiếng. Hoa Thanh Thần, ta chỉ muốn biết gần đây đã xảy ra chuyện gì?”

Khuôn mặt tuấn tú của Hoa Thanh Thần đanh lại, đôi môi mím lại đầy phẫn nộ. Xoẹt một tiếng, thanh kiếm khi nãy còn kề trên cổ tôi, cuối cùng đã được tra vào vỏ.

“Đi theo ta!” Khẩu khí của hắn hết sức đáng ghét.

“Tại sao ta lại phải đi theo ngươi? Còn Thượng Quan đâu? Chàng đã xảy ra chuyện gì rồi? Ngươi vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của ta, nói cho ta biết gần đây đã xảy ra chuyện gì, ai đã làm Hoàng đế?” Giọng nói của tôi càng lúc càng cao vút lên.

“Cô mau ngậm miệng lại! Đợi khi nào gặp được người đàn ông của mình thì bảo ngài ấy nói cho mà biết. Ta chẳng muốn nói nhiều cùng cô. Đi theo ta!”

Hoa Thanh Thần tóm lấy vạt áo tôi, lôi tôi ra khỏi Thanh Tâm Trai, thi triển khinh công bay qua tường Đại Tướng Quốc Tự. Bị hắn lôi như vậy, tôi vô cùng hãi hùng, những cơn gió tạt vào mặt vừa lạnh giá lại vừa đau rát, hoàn toàn khác xa cảm giác khi Tầm bế tôi trong tay.

Không biết bay trong không trung đã bao lâu, hần đột nhiên dừng lại, người tôi theo quán tính ngã lộn xuống mặt đất. Tên Hoa Quý chết tiệt, uổng danh người là kẻ trắng hoa, phong lưu có tiếng, chẳng biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc cả!

Vừa đứng dậy, trước mắt tôi đột nhiên xuất hiện bốn dải lụa, đỏ, cam, vàng, lục, nếu như có thêm mấy màu đen, lam, và tím nữa thì có thể hợp thành cầu vồng. Tôi định thần nhìn lại, chính là tứ đại mỹ nhân, trong đó có hai người trông rất quen mặt.

“Hừm, tốc độ của các người cũng nhanh quá đấy!” Hoa Thanh Thần nhướn miệng cười lạnh lùng.

“Dừng lắm lời, hãy để người lại!” Người phụ nữ áo vàng lên tiếng. Tôi đã nhớ ra, cô ta cùng với người phụ nữ áo lục chẳng phải thuộc Tinh Túc Môn sao? Một người tên Tham Túc, một người tên Trương Túc.

“Hoa Thanh Thần ta trước nay không nỡ tay đánh phụ nữ, xem ra hôm nay phải phá lệ rồi! Hừm, tất cả hãy cùng lên đi!” Nghe khẩu khí của Hoa Thanh Thần xem, đến lúc này rồi mà hần vẫn không quên buông lời tán tỉnh.

Tầm, rốt cuộc chàng đang làm gì chứ? Chàng đang ở đâu, đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn Hoa Thanh Thần một dấu bốn, tôi vừa lo lắng lại vừa tức giận, không phải tôi lo lắng hần đánh không lại mà tên khốn này thật sự chẳng ra sao cả, ngay cả đánh nhau cũng giống như đang trêu đùa phụ nữ vậy. Mấy vị mỹ nhân đó đều không dám làm tôi bị thương, cứ đánh đến trước mặt tôi là lại đưa tay định tóm lấy, có điều cứ bị Hoa Thanh Thần đánh trả. Tên Tinh Túc lão quái đó đã nắm rõ được nhược điểm của Hoa Thanh Thần nên cho toàn mỹ nữ đến đối phó với hần.

Tôi đứng bên chạy tứ tung, lẩn trốn khắp nơi, vừa né vừa tránh, chả khác nào con chuột cỡ đại. Đánh mãi, đánh mãi, phía sau bốn mỹ nữ lại xuất hiện thêm một người đàn ông võ công rất lợi hại, cũng bắt đầu tấn công Hoa Thanh Thần. Á, là Tề Uy, tại sao hần công kích Hoa Quý? Chết mất, chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

“Tề Uy, người đang làm gì thế? Người hãy dừng lại đã, tại sao lại tấn công Hoa Thanh Thần? Tề ca đâu?” Tôi vội vã hét lớn.

Xoẹt một tiếng, y phục trên vai trái của Hoa Thanh Thần bị kiếm của Tề Uy chém xướt qua, hần bị thương rồi. Tôi lo lắng như đứng trên chảo lửa, phải làm thế nào đây?

Vừa mất cảnh giác, Tham Túc đã bay đến trước mặt tôi, lên tiếng: “Xin dắc tội, nương nương!” Cô ta vừa định tóm lấy tôi, liền bị một thanh kiếm chặn lại.

“Thanh Thần, người hãy đưa người đi trước, chỗ này giao lại cho ta.” Tôi quay đầu lại, bắt gặp khuôn mặt mà có lẽ cả đời này tôi cũng chẳng bao giờ quên được. Là Tiêu thúc.

“Tiêu tướng quân!” Tôi khẽ lên tiếng, nhưng ông chẳng buồn quay sang nhìn tôi lấy một lần.

“Đi thôi!”

Hoa Thanh Thần lại xách tôi bay đi, một lúc lâu sau, cuối cùng chúng tôi đã dừng lại ở một ngôi miếu hoang. Hần vút bịch tôi xuống đất, sau đó bước vào trong trước. Phía trước chỗ mà tên khốn này vút tôi lại có một cái giếng, nếu như lúc này hần dùng thêm chút sức nữa, có lẽ tôi đã rơi luôn xuống dưới đó rồi. Lồm cồm bò dậy, tôi phủi hết bụi trên người, nghiêng răng đi vào ngôi miếu, nhìn thấy người ở bên trong, tôi ớn lạnh cả thân người.

Bạch Ánh Tuyết vừa nhìn thấy tôi lập tức phần nộ hét lớn: “Hoa Thanh Thần, người đưa nàng ta tới đây làm gì?”

Đồng Võ nhìn thấy tôi, mặt mày cũng đen sạm lại.

“Người cho rằng ta muốn thế sao?” Hoa Thanh Thần kêu lên một tiếng rồi cúi đầu tự băng bó vết thương trên vai.

“Hừm! Người không muốn gặp ta, chắc ta muốn gặp người lắm đấy!” Hần tưởng mình là ai chứ, tài giỏi lắm đấy!

“Thượng Quan đâu rồi?” Điều tôi quan tâm nhất lúc này chính là Tầm đang ở nơi nào, có thể là bảo Hoa Thanh Thần đến tìm tôi, có lẽ nổi tức giận trong lòng chàng đã tan bớt phần nào. Tôi nhất định phải rõ đầu đuôi mọi chuyện cho chàng.

Sau câu hỏi của tôi, Hoa Thanh Thần cũng lên tiếng: “Tầm đâu rồi?”

“Vương gia nói phải đi xem mặt trời mọc.” Đồng Võ trả lời bằng ngữ khí kì quái.

“Đi xem mặt trời mọc?” Cả tôi và Hoa Thanh Thần đồng thanh hỏi lại rồi quay sang nhìn nhau.

“Hoa Thanh Thần, người hãy nói thật cho ta biết, gần đây đã xảy ra chuyện gì?” Có kẻ ngốc mới tin chàng đi ngắm mặt trời mọc. Nếu như còn không nói ra, tôi sẽ cắn chết hắn.

“Thượng Quan Doãn bị trúng độc qua đời, Tầm bị coi là hung thủ, Thụy Vương Phủ bị niêm phong, Thượng Quan Khiêm lên ngôi Hoàng đế.” Hoa Thanh Thần tức giận đáp lại tôi bằng mấy câu ngắn ngủi, khiến tôi suýt ngất tại chỗ.

“Người nói cái gì?”

“Tầm tuyệt đối không bao giờ hai Doãn, lúc Doãn bị độc phát, Tầm tình cờ có mặt tại hiện trường thôi...” Bạch Ánh Tuyết thét lên thất thanh, sau đó bật khóc thảm thương.

Thượng Quan Doãn đã chết? Thụy Vương phủ bị niêm phong, Thượng Quan Khiêm lên làm Hoàng đế? Mục tiêu của Tề Uy và Tinh Túc Môn đều là tôi, lại còn đêm hôm đó, Thượng Quan Khiêm vô duyên vô cớ đến tìm tôi...

“Không, tất cả mọi chuyện đều không phải là thật!” Tôi liên tục lắc đầu, không dám tin vào tai mình.

Đi ngắm mặt trời mọc? Không đúng, Tầm sẽ không đi ngắm mặt trời mọc. Tôi lập tức quay sang hỏi Đồng Võ: “Đồng Võ, trước khi Thượng Quan đi, có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

Đồng Võ trước tiên nghiêm mặt lại suy nghĩ, sau cùng trả lời tôi một cách gượng gạo: “Có, Vương gia nhận được một tờ giấy, trên đó viết bốn chữ, lấy một đổi một.”

Lấy một đổi một? Suy nghĩ một hồi, tôi tóm lấy Hoa Thanh Thần rồi thét lớn: “Hoa Thanh Thần, người có biết Âm Sơn ở đâu không? Từ đây đến Âm Sơn mất bao lâu? Trước khi mặt trời mọc liệu có lên đỉnh núi kịp không?”

“Âm Sơn? Ngọn núi cô nói có phải là núi Song Mông mệnh danh là Âm Sơn Lương Trùng Thiên không?”

“Âm Dương Lương Trùng Thiên? Chắc là vậy, là nơi đứng trên một ngọn núi có thể ngắm mặt trời mọc, đứng ở một ngọn khác có thể ngắm mặt trời lặn đó. Núi Song Mông cách đây bao xa, trước khi mặt trời mọc liệu có đến kịp không?” Tôi cuống cuống hỏi lại.

“Nếu như là ta thì chắc sẽ đến kịp. Cô muốn làm gì?” Hoa Thanh Thần bực bối phẩy tay tôi ra.

“Mau đưa ta đi!”

Hoa Thanh Thần tức giận thét lớn: “Hạ Chi Lạc, rốt cuộc cô lại giở trò gì thế? Nếu như không nể mặt Tầm, ta đã một đao chém chết cô từ lâu rồi. Đợi lát nữa Tiêu thúc quay lại, chúng ta sẽ khởi hành.”

“Hoa Thanh Thần, người đúng là kẻ ngốc. Nếu như người không muốn Thượng Quan chết thì hãy đưa ta lên đỉnh núi đó ngay. Lập tức!” Tôi hét lên, dùng đến công phu sư tử rống của mình.

Dưới sự ép buộc của tôi, Hoa Thanh Thần đành phải đồng ý. Thế nhưng dựa vào sức lực của mình hắn, lại còn phải đưa thêm tôi lên đỉnh núi, rõ ràng là vô cùng khổ cực. Lúc gần lên đến đỉnh, vì vết thương trước đó, hắn không trụ thêm được nữa, cả hai chúng tôi ngã sòng soài xuống đất. Đau chết mất! Tuy nhiên điều khiến tôi không thể ngờ được chính là Hoa Thanh Thần đã ngất lịm sau cú ngã, hầy, chẳng hơi sức đâu mà quan tâm tới hắn nữa.

Trời đã sáng bừng, ánh nắng chói chang chiếu rọi cả đỉnh núi Âm Sơn, trái tim tôi thất lại vì lo lắng. Tôi đã bỏ lỡ khoảnh khắc mặt trời mọc. Tầm sẽ không xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì hết. Tôi bỏ Hoa Thanh Thần lại, sau đó chạy như điên lên đỉnh núi, có lẽ cả đời tôi chưa bao giờ leo núi theo kiểu đó, chẳng biết thế nào là mệt mỏi, thế nào là giới hạn sức khỏe.

Đến khi sắp leo lên tới nơi quen thuộc đó, tôi liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Ta sẽ không để cho đệ đi, cũng không để cho đệ mang nàng đi!” Giọng nói đó không còn già nua, thần bí như trước mà lúc này vô cùng chân thực, là giọng nói của người đó. Vào khoảnh khắc đó, trái tim tôi đau như bị kim châm.

“Khiêm, để đạt được mục đích của mình, huynh đã sát hại Doãn ca, ép chết phụ hoàng, bây giờ huynh đã đạt được tất cả những gì mà mình mong muốn, đã nắm cả thiên hạ trong tay, tại sao còn không chịu buông tha cho chúng ta?” Giọng nói của Tầm chứa đựng biết bao đau đớn, xót thương.

Tầm không sao, quá tốt rồi, xem ra tôi đã không đến quá muộn! Giết huynh trưởng, ép chết phụ hoàng, Thượng Quan Doãn và Hoàng đế gia gia đều bị hắn giết chết sao? Lẽ nào Thượng Quan Khiêm chính là Tinh Túc lão quái?

“Đệ biết rõ thứ ta muốn có là gì, lúc nào mà đệ chẳng biết. Đệ và nàng ấy, ta quyết không từ bỏ một ai, cho dù đệ đã dùng Huyết ảnh, ta vẫn có thể nuốt lời. Lấy một đổi một trước đây, ta đã phá lệ ngay từ lúc Bạch Tiến Hà dùng đá Chu Tước để đổi lấy tính mạng đệ. Nếu như đã phá lệ rồi, thì lần thứ nhất với lần thứ hai có gì khác biệt chứ?”

Tôi không thể ngờ, giọng nói dịu dàng, ấm áp của hắn trước kia giờ lại có thể lạnh lùng đến mức này. Huyết ảnh? Hóa ra hắn bắt Tầm phải dùng Huyết ảnh để lấy một đổi một, tôi sẽ không tha thứ cho hắn, tuyệt đối không bao giờ!

“Ngay tại điện Thượng Hoa vào ngày hôm đó, ta đã nói quá rõ ràng rồi.”

Không nhìn thấy bóng dáng Tầm, chỉ có thể nghe được giọng nói của chàng, lòng tôi như có lửa đốt, không biết rốt cuộc chàng đã sao rồi. Chết tiệt, tại sao càng lên cao lại càng khó leo vậy!

“Cho dù phải đưa xác đệ về, ta cũng không bận tâm.”

Xin đừng, xin đừng làm vậy.

Đến rồi, cuối cùng tôi đã có thể trông thấy bọn họ, hai người họ đang đứng đối diện với nhau, khoảng cách chỉ ba chục bước. Hắn vẫn đeo chiếc mặt nạ xấu xí, đáng sợ, thanh kiếm Tư Thần trên tay đã giơ cao. Hắn múa mấy chiêu trong không trung, khí lưu xung quanh bắt đầu dịch chuyển, còn Tầm thì vẫn đứng im tại chỗ. Người đàn ông ngốc nghếch này!

Hắn hét lớn: “Tứ thần hợp nhất!”

Sau tiếng hét của hắn, tôi lại thấy bốn loài động vật này.

“Xin đừng!” Chính vào lúc hắn vung thanh kiếm Tư Thần lên, tôi lập tức hét lên, đồng thời chạy về phía đó, đứng chặn trước Tầm.

Khi nhận ra tôi, hắn định dừng tay lại, nhưng đã quá muộn, thanh kiếm đó vẫn cứ vung tới phía trước. “Ầ...” Trúng kiếm khí, cả người tôi bay lên cao, chẳng khác nào một cánh diều đứt dây lao nhanh về phía vực thẳm. Cảm giác đau đớn, nóng rát trước ngực còn khủng khiếp hơn bị trượng đập vào người hàng trăm lần. Trong lồng ngực tôi phát ra một luồng khí nóng rực, tôi thổ huyết, bên tai vẫn còn nghe rõ hai tiếng gọi thất thanh.

“Lạc...”

“Tiểu Phụng...”

Tôi đã nghĩ mình cứ thế mà rơi xuống vực thẳm, không ngờ trong khoảnh khắc nguy ngập đó, tôi lại được người ta bẻ chắc lấy. Tôi yếu ớt mở mắt ra, là Tầm. Chàng một tay ôm trọn lấy tôi, một tay còn lại bám vào thân cây khô bên vách núi, cả hai chúng tôi đang treo trên vực thẳm ngàn trượng. Ha ha, thì ra đây chính là cảnh tượng “không cần sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ nguyện được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm” mà mọi người vẫn nói.

Nép trong vòng tay chàng, tôi cảm thấy mình sắp không qua khỏi, bị xe đâm, bị trượng hình, nhưng chưa lúc nào cảm giác cái chết lại cận kề, bức bách đáng sợ như lúc này. Tôi cố gắng nói ra mấy tiếng: “Tầm... ta... tên là... Lạc... Bảo... những lời... nói tại Li Hiên... đều là thật...”

“Lạc Lạc, nàg đừng nói nữa, ta biết rồi, ta đã biết hết mọi chuyện!” Tầm dịu dàng hôn nhẹ lên đôi môi đầm máu của tôi, có thứ gì đó nhỏ lên khuôn mặt tôi, chảy xuống khóm má, ướt át, nóng rực... Chàng đang khóc.

“Lạc, hãy nghe ta nói, nàg sẽ không chết, ta sẽ không để nàg chết đi, hã cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra!”

Tôi lại thổ một ngụm máu nữa, cảm giác cả thân thể đang dần dần rơi xuống. Chàng ôm chặt lấy vòng eo tôi, lại nhẹ nhàng hôn tôi rồi nói: “Lạc, hãy hứa với ta, nàg sẽ tiếp tục sống thật vui vẻ, hạnh phúc!”

Tôi khẽ chớp mắt, như muốn nói với chàng, tôi nhất định sẽ làm vậy.

“Hãy lên đi, hã sẽ không để cho nàg chết đâu.”

Ngay sau đó, Tầm dùng hết sức lực toàn thân ném tôi lên trên. Dù không nhìn thấy, nhưng tôi nghe rõ tiếng thân cây khô kia gãy, tôi biết chàng đã đi trước tôi một bước. Xin đừng, ta không muốn, sao chàng có thể bỏ lại ta thế này được...

Khi định thần lại, tôi đã ở trên đỉnh núi Âm Sơn.

Dưới vực thẳm lại vọng lên giọng nói của Tầm:

“Hỡi trời,

Ta nguyện tương ngộ cùng nàg

Mãi mãi chẳng lìa xa

Núi chưa mòn

Sông chưa cạn kiệt

Sấm sét rầm trời,

Mưa tuyết giữa mùa hạ

Thiên địa hợp nhất,

Mới dám cùng nàg biệt li!”

Bài thơ đó, chàng vẫn còn nhớ kĩ.

Tiểu Phụng, xin lỗi nàg, xin lỗi nàg...”

Nhìn vào chiếc mặt nạ đáng sợ trước mặt, tôi run rẩy đưa tay tháo nó xuống, tôi thật sự hi vọng người ẩn sau chiếc mặt nạ này không phải là Thượng Quan Khiêm: “Tại... tại... sao... lại... là... huynh... không... tha... thứ...”

Một người đàn ông khác đang ôm tôi trong vòng tay, nụ hôn lạ lẫm đặt lên đôi môi tôi, những dòng nước mắt nóng bỏng, ướt át khác chảy lên má tôi. Dòng lệ đó rót cuộc là của tôi, của Tầm hay là của hã, lúc này tôi chẳng phân biệt được nữa. Tôi từ từ nhắm mắt lại một cách mệt mỏi, rệu rã.

“Tiểu Phụng, ta sẽ không để nàg chết, ta sẽ đưa nàg về cung!”

49. Chương 49: Thoát Khỏi Thạch Thành Môn

Từ sau khi linh hồn nhập vào thân xác của Hạ Chi Lạc, cuối cùng tôi cũng đã tin câu quảng cáo vô địch của Lí Ninh[1]: “Tất cả đều có khả năng! Dung mạo, thân hình, soái ca, tiền bạc, quyền lực và tình yêu!”

[1] Lí Ninh: Một vận động viên thể thao nổi tiếng Trung Quốc, người đã sang lập nên nhãn hiệu thời trang nổi tiếng Lining.

Từ đó tới giờ, tôi đã ghé thăm quỹ môn quan đến ba lần, bước qua cầu Nại Hà ba lần, có lẽ đúng như những lời Tầm từng nói, là do mạng của tôi quá lớn, cho nên ngay cả Diêm Vương lão gia cũng chẳng muốn thu nhận tôi. Sau lần chịu trượng hình trước đó, lại thêm vết thương lần này, tôi nhận ra cơ thể Hạ Chi Lạc có khả năng phục hồi thần kì. Có lẽ cũng là nhờ người đàn ông bá vương thiên hạ hiện giờ mà tôi chẳng thể nào tha thứ được ngày ngày vận chân khí trị liệu thương tích cho tôi. Vì thế sức khỏe của tôi khá lên mỗi ngày, những ngày tháng buồn chán cũng cứ thế mà trôi qua.

Mỗi buổi đêm, trong lúc miên man, tôi lại nghe thấy tiếng gọi thân tình của người đàn ông kia bên tai, nhưng tôi luôn giả vờ như không nghe thấy, tôi chỉ muốn mãi mãi nằm ngủ thế này, vì tôi không biết sau khi mở mắt ra sẽ phải đối diện với hắn như thế nào.

Hắn vẫn không ngừng thì thầm bên tai tôi, những dòng lệ nóng bỏng rơi trên má tôi, thi thoảng còn có những nụ hôn dịu dàng men theo bờ mi, đôi mắt, cánh mũi rồi đến bờ môi. Tầm trước kia cũng thường hôn tôi như vậy, nụ hôn đó nhẹ nhàng, say mê. Tại sao, tại sao giờ lại thành ra thế này?

“Tiểu Phụng, nàng đã ngủ quá lâu rồi, còn muốn ngủ đến tận lúc nào chứ? Chỉ còn vài hôm nữa là đến lễ tế Hoa thần đấy. Nàng còn nhớ vào giờ này năm ngoái không? Ta rất muốn nghe nàng đàn Thượng huyền nguyệt lần nữa, nghe lại tiếng hát động lòng người của nàng. Ta đã phái người đến nước Huyền Vũ mang về một cây Thượng huyền nguyệt thượng hảo, hãy mở mắt ra nhìn, nàng nhất định sẽ rất thích.

Tiểu Phụng, mau tỉnh lại đi! Tầm đã rời xa ta rồi, ta không muốn đánh mất cả nàng, cầu xin nàng, hãy mau tỉnh lại đi! Tiểu Phụng...

Tiểu Phụng, tại sao nàng lại nhắm tâm như vậy? Cho dù ta đã mắc sai lầm, lẽ nào nàng không thể cho ta một cơ hội để sửa sai hay sao?

Tiểu Phụng, nàng mau mở mắt ra, ngôi vị Hoàng hậu vẫn đang đợi nàng đó. Cho dù nàng ghen tuông, nàng muốn ăn hiếp những phi tần khác, chỉ cần nàng tỉnh dậy, ta sẽ bắt tất cả những người phụ nữ trong hậu cung này quỳ rạp trước mặt nàng, nghe mệnh lệnh của nàng, muốn đánh muốn mắng, muốn chém muốn giết đều tùy nàng cả. Nàng muốn làm gì cũng được, chỉ cần nàng vui vẻ, chỉ cần nàng tỉnh lại. Tiểu Phụng, ta cầu xin nàng, hãy mau tỉnh lại, đừng ngủ thêm nữa, ta thật sự có rất nhiều chuyện muốn nói cùng nàng!

Ta biết nàng đã tỉnh, tại sao lại không chịu mở mắt ra? Nàng có tin ngày nào nàng chưa tỉnh dậy, ta sẽ giết chết một người trong Thụy Vương phủ, hai ngày nàng không tỉnh, ta sẽ giết hai người, nàng tin hay không? Nàng mau tỉnh dậy cho ta, mau tỉnh lại cho ta!

Xin lỗi nàng, Tiểu Phụng, ta đã sai rồi, ta không nên đối với nàng như vậy, rõ ràng biết nàng đang bệnh, ta còn hung dữ với nàng như thế! Ta sai rồi, xin lỗi nàng! Ta xin thề với nàng, ta sẽ không động tới bất cứ ai trong Thụy Vương phủ. Nàng nhìn xem, ta đã đưa Thanh Thanh tới đây rồi, nàng mau mở mắt ra, cho dù không muốn nhìn ta, nàng cũng nên gặp Thanh Thanh, Tiểu Phụng... ta cầu xin nàng đó...

Từ khi còn bé, sức khỏe ta không tốt lắm, cả năm trời đều ốm yếu, bệnh tật, không chút sức sống, lúc nào cũng có cảm giác xui xẻo. Phần lớn thời gian, ta đều ở trong tấm cung, không phải nằm trên giường thì sẽ ngồi ngây lặng bên cửa sổ. Có lẽ do sức khỏe ta không tốt, cho nên bản thân chẳng hề nhận được tình yêu thương của phụ hoàng mà thậm chí mẫu thân cũng bị thất sủng. Người phụ nữ gốc nghiệt họ Tề đó, cả đến lúc chết đi vẫn nhớ nhung người đàn ông đang nằm bên người phụ nữ khác.

Doãn sinh sớm hơn ta nửa năm, từ nhỏ tư chất thông minh, tài hoa xuất chúng, tương đối ưu tú, lại biết lấy lòng mọi người, phụ hoàng vô cùng thương yêu huynh ấy, lại cộng thêm việc huynh ấy là thái tử, càng tạo cho người khác cảm giác xa vời chẳng thể với tới. Tầm hoàn toàn khác với Doãn, cũng là đứa con sinh ra trong quyền quý cao sang, nhưng với dung mạo xuất chúng của mình, từ nhỏ đến lớn, đệ ấy luôn trở thành tiêu điểm bàn luận của mọi người, điều này cũng đem lại không ít phiền phức cho đệ ấy. Hoa Thanh Thần từng nói, đàn ông đẹp trai đến mức như đệ ấy cũng là một mối nhục nhĩ. Từ nhỏ, Tầm đã cao ngạo khó đoán, tính tình lại rất cổ quái, tuy rằng không nói nhiều, nhưng chỉ cần mở miệng là đi thẳng vào vấn đề, khiến người ta chẳng còn đất dung thân, cho nên thường cho người khác cảm giác lãnh đạm, cách xa. Theo lí mà nói, lẽ loi như ta mới thích hợp. Ngoại trừ Tầm ra, chẳng có ai thích ở bên một Nhị hoàng tử ốm yếu, xui xẻo như ta. Nếu như không có đệ ấy, tuổi thơ của ta sẽ lại càng thêm đơn độc, cô liêu.

Để thoát khỏi bộ dạng ốm bệnh này, từ năm mười tuổi, ta đã lén lút luyện kiếm pháp thượng cổ Tư Thần.

Theo thời gian, chỉ có mỗi Tầm ở cạnh ta, quay đầu nhìn lại, chúng ta đều không còn là những đứa bé con năm nào nữa, Tầm đã trở thành một thiếu niên anh tuấn tuyệt thế vô song. Năm đó, ta mười bảy, Tầm mười lăm, trong một lần ngẫu nhiên, ta phát hiện Tầm đang tu luyện Hỏa tương cửu chuyển thần công chí cương chí dương. Ngồi trên giường Hàn ngọc, đệ ấy để trần thân trên, đôi mắt tuyệt đẹp nhắm nghiền, đôi môi mọng đỏ, quầng rừ cũng mím chặt, từng cơ bắp trên người đệ ấy đỏ hồng lên vì luyện chương. Cảnh tượng đó khiến khí huyết toàn thân ta bùng phát hơn cả khi thấy những người phụ nữ gợi cảm lồ thể bên hồ. Ta vào lúc đó chỉ cảm thấy mồm miệng khô khan, toàn thân khó chịu, thậm chí chỉ muốn tiến lại gần ôm hôn đệ ấy. Rất nhanh sau đó, ta hoang mang bỏ chạy, suy nghĩ bấn thủ, đáng sợ đó khiến chính bản thân ta hãi hùng, cảm thấy vô cùng nhục nhã. Tại sao ta lại có tình cảm đó với người đệ đệ ruột thịt lớn lên từ nhỏ cùng mình?

Sau đó, ta cố gắng né tránh Tầm, nỗ lực hết sức không đi tìm đệ ấy, không nhìn đệ ấy. Nhưng ta phát hiện mình đã sai lầm, cho dù chạy trốn thế nào, cũng chẳng thể trốn tránh nổi trái tim của mình, ánh mắt ta chẳng kìm nén được, cứ liếc nhìn về phía đệ ấy. Hàng đêm, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu ta lại hiện lên hình ảnh thân trên trần trụi của Tầm vào hôm đó, tình cảm kì quái ấy đã giày vò ta suốt một năm trời. Năm sau đó, phụ hoàng chỉ hôn cho ta, ta vui vẻ tiếp nhận, bởi vì ta muốn thoát khỏi tình cảm đáng sợ kia. Ta cho rằng sau khi thành thân mình sẽ an phận hơn, nhưng sự thực thường không tươi đẹp giống như tưởng tượng. Vào đêm thành hôn, ta uống rất nhiều rượu, vào lúc Tầm đỡ ta nhập động phòng hoa chúc, ta chẳng thể kìm lòng được nên ôm chầm lấy đệ ấy, nói ra bí mật mà ta cất giữ suốt hơn một năm nay. Lúc đó ta đã thấy thái độ kinh ngạc, hãi hùng của đệ ấy, rất lâu sau đó, đệ ấy chỉ nói đúng một câu: “Nhị ca, huynh uống say rồi.” Đúng thế, ta đã uống say rồi, ta không chỉ uống say mà còn bệnh nặng nữa, ta biết mình đã vĩnh viễn mất đi đệ ấy.

Vũ Phình là Vương phi của ta. Đêm đó, ta đã giày vò nàng ấy suốt một đêm chẳng khác nào một con cầm thú, trút hết mọi đau khổ của ta lên người nàng ấy, không hề yêu thương cũng chẳng hề dịu dàng. Thực ra, nàng ấy vốn là người con gái dịu dàng tựa nước, tri thư đạt lễ[1], là thái độ vô tình của ta đã hủy hoại nàng ấy. Ta biết rõ vào đêm động phòng hoa chúc nàng ấy đã biết chuyện xấu của ta, nhưng nàng ấy không hề nói chuyện này ra ngoài. Nàng ấy đã trả thù ta bằng cách thông gian cùng kẻ dưới. Nàng có biết Vũ Phình chết thế nào không? Nàng ấy đã mang thai, rõ ràng biết vậy mà vẫn không điều tiết chuyện phòng the, sau đó bị sảy thai dẫn đến băng huyết, rồi qua đời. Cái chết của Vũ Phình là một đả kích rất lớn đối với ta, ta đã giết chết tất cả những người biết chuyện này. Sau đó, chuyện phụ hoàng ban hôn cho nàng cùng Tầm lại càng khiến ta thêm suy sụp, ta cảm thấy mình lại quay về cuộc sống cô độc trước đây. Để tránh phát điên vì ghen tị, ta đã rời khỏi kinh thành, rời khỏi nơi chứa đầy những kí ức đau khổ này, đi phiêu du khắp nơi.”

[1] Tri thư đạt lễ: Học rộng, cư xử đúng lễ nghi.

Bên ngoài, ta đã sáng lập nên Tinh Túc Môn. Để chứng minh ta thích phụ nữ chứ không phải đàn ông, sát thủ dưới trướng của ta tất cả đều là phụ nữ, hơn nữa người nào cũng sắc nước hương trời, xinh đẹp quyến rũ. Điều kì quái chính là ta vẫn có cảm giác với phụ nữ, ngoại trừ Tầm, ta chẳng hề hứng thú với bất cứ người đàn ông nào khác. Trong những năm tháng giết chóc, ta chuyển từ bản tính ôn hòa, nho nhã thành tàn bạo, nhẫn tâm, hoặc có lẽ cảm giác máu tanh có thể khiến ta quên đi một vài chuyện đáng sợ trước kia. Tuy nhiên, khi càng muốn quên đi một người, ta lại càng nhớ đến người đó. Mỗi một năm, ta đều sai người mang lá phong đỏ rực trên đỉnh Âm Sơn về cho Tầm. Mãi cho tới ngày đại hôn giữa nàng và Tầm, ta không thể không trở về, bởi vì ta muốn xem xem, rốt cuộc nàng là người con gái không từ thủ đoạn đến mức nào, làm sao mà có được Tầm. Ha ha, thì ra lúc đó hình ảnh nàng đã khắc sâu vào trái tim ta...”

“Tiểu Phụng, lần gặp mặt nàng tại Nhất Phẩm Các đó, ta vừa nhìn đã biết nàng là một nữ nhân, cũng biết nàng chính là Vương phi của Tầm. Cách nói chuyện khác biệt của nàng thật sự đã cuốn hút ta một cách kì lạ, tại sao nàng lại không sợ chết mà bảo vệ lấy cây Thượng huyền nguyệt đó? Tiểu Phụng, nàng thật sự biết cách chọc ghẹo người ta, rõ ràng mới chỉ mười chín tuổi mà dám nói là hai bảy, đòi làm ca ca của ta lẫn Tề Uy. Nàng lúc nào cũng vậy, luôn luôn có thể mang đến điều bất ngờ cho người khác. Ha ha, có lẽ chính khi ấy, ta đã động lòng trước nàng. Có phải ta bị bệnh quá nặng không? Không những yêu thích đệ đệ ruột thịt của mình mà còn yêu cả thê tử của đệ đệ đó nữa. Tiểu Phụng...”

Tiểu Phụng, nhiều năm trước, ta chỉ nghe nói tài nghệ đánh đàn tranh của nàng xuất chúng hơn người, hoàn toàn không thể ngờ ngoài đàn tranh, nàng còn tinh thông cả sáo và Thượng huyền nguyệt. Vào đêm hôm đó, ta không biết mình đến nhìn Tầm hay là đến thăm nàng nữa, ta nghe thấy tiếng tiêu của Tầm,

cũng nghe thấy tiếng sáo của nàng. Khúc nhạc đó thật sự rất hay, nàng có thể tỉnh lại nói cho ta biết tên của khúc nhạc đó không? Tiểu Phụng, có thể không?

Ngày lễ tế Hoa thần, gặp lại nàng ở trên Nhật Đàn, nàng khiến ta vô cùng kinh ngạc. Đôi mắt long lanh tựa nước, mái tóc bông bành tựa mây, làn da trắng trẻo tựa tuyết, ngón tay thon thả, thân người ngát hương... Cho dù có dùng hết những từ ngữ bay bổng nhất trên thế gian này cũng chẳng thể nào miêu tả được vẻ đẹp tuyệt diệu của nàng. Nàng biết không? Chén rượu của nàng lúc đó đã bị ta làm vỡ, bài thơ “Thượng da” của nàng sao mà xúc động đến thế, ta lại càng muốn nghe tiếng đàn của nàng. Điều bất ngờ là, ta lại được nghe tài nghệ đánh Thượng huyền nguyệt cùng tiếng hát trong trẻo của nàng... Tiểu Phụng, ta đã chìm đắm, thực đó, ta đã yêu nàng, thậm chí còn bắt đầu ghen tị với Tầm, ghen tị đến mức phát điên. Tâm trạng đó rốt cuộc thế nào, nàng có thể hiểu được không? Ngay cả lúc Bạch Tiến Hà dùng đá Chu Tước để đánh đổi tính mạng của Tầm, ta đã muốn làm vậy, muốn chiếm nàng cho riêng mình. Nhưng khi nhìn thấy Tầm ở Hoàng lăng, trái tim ta lại hỗn loạn, ta phát hiện đệ ấy vẫn khiến ta điên cuồng như năm nào. Rốt cuộc ta yêu nàng nhiều hơn hay yêu Tầm nhiều hơn? Tại sao lại như vậy, có phải ta đã bị bệnh nhập thất xương rồi không?

Tiểu Phụng, tại sao nàng lại có nhiều chủ ý như vậy chứ? Ta thích thấy nàng cười, cho dù là chân thành, đáng yêu hay giả hoạt, nụ cười của nàng đều có thể khiến trái tim u ám, lạnh giá của ta trở nên tươi sáng, rạng rỡ. Tiểu Phụng, ta muốn nàng làm Hoàng hậu của ta, ta muốn uống rượu hợp cẩn cùng nàng, nàng muốn uống theo kiểu nào ta cũng chiều nàng hết, chiều nàng hết...

Tiểu Phụng, chính nàng khơi dậy khát vọng có cả thiên hạ này, chỉ khi nào có cả thiên hạ, ta mới có thể giữ lại cả nàng và Tầm bên mình. Đúng thế, ta biết, mình đúng như những gì nàng với Tầm đã mất, ta biến thái, ta thừa nhận, thế nhưng ta yêu hai người thì có gì là sai?

Tiểu Phụng, cầu xin nàng, hãy mở mắt ra, xin nàng đừng rời xa ta, ta đã mất Tầm rồi, ta không thể nào mất nàng được nữa. Sự ra đi của Tầm khiến ta kinh hoàng, đau khổ không kém gì nàng, nàng không hiểu được đâu. Tại sao nàng lại ngốc nghếch như vậy chứ? Tầm có Hỏa tương cứu chuyển thần công hộ thể, ngày hôm đó ta cũng chỉ phát ra năm phần công lực, nhiều lắm cũng chỉ khiến đệ ấy bị thương. Ta chỉ muốn giữ lại đệ ấy chứ không hề muốn giết. Chết, đối diện với người mà mình yêu thương, ta sao có thể động thủ ác độc được? Tại sao nàng lại nóng nổi như vậy, cho dù ta đã thu lại mấy phần công lực đó nhưng vẫn khiến nàng bị thương nặng đến mức này. Tiểu Phụng, xin lỗi nàng, ta cho rằng mình làm thế này thì có thể giữ được cả nàng và Tầm ở lại bên mình. Ta sai rồi, xin nàng hãy tha thứ cho ta, cầu xin nàng hãy mở mắt ra. Tiểu Phụng, ta yêu nàng, ta yêu nàng vô cùng...”

Từ khóe mắt, nước mắt tôi lặng lẽ tuôn ra. Thì ra là tôi đã hại Tầm, người thật sự hại chết Tầm chính là tôi. Nếu như không phải tôi xông lại phía đó, chàng đã không rơi xuống vực thẳm, hu hu hu...

“Tiểu Phụng, Tiểu Phụng, nàng tỉnh rồi sao? Thái y, mau truyền thái y cho trẫm, mau đi đi!”

Cung Tây Thừa hiện nay đã được đổi tên thành cung Cúc Phụng.

Cúc Phụng – Giữ được Phụng!

Từ khi tỉnh lại, tôi bị giam lỏng trong cung như một kẻ ngốc. Bởi vì tôi đã hứa với Tầm, tôi sẽ không chết, tôi sẽ sống một cách vui vẻ và hạnh phúc, cho dù mỗi ngày tôi đều giống như một cái xác không hồn thì tôi vẫn phải sống. Tất cả mọi cảm xúc hỉ, nộ, ái, ố trong tôi đều đã tan biến vào khoảnh khắc Tầm rơi xuống vực thẳm.

Thượng Quan Khiêm định lập tôi thành hậu, nhưng bị văn võ bá quan phản đối kịch liệt, chuyện này đành phải tạm gác sang một bên. Nhưng mỗi khi đêm đến, hắt lại như ma quỷ tới cung Tây Thừa, giống y như bảy ngày bảy đêm trong căn nhà gỗ tại Dương Sơn vậy. Đêm nào hắt cũng ôm lấy tôi nằm ngủ, ngoại trừ ôm hôn, hắt không bao giờ vượt quá giới hạn. Dù vậy, tôi vẫn có thể đọc được dự vọng mãnh liệt hiện lên trong đôi mắt mơ màng thường ngày của hắt, không biết phòng tuyến sau cùng đó rốt cuộc sẽ bị phá vỡ lúc nào. Tôi cho rằng mình không còn tâm trạng, cảm xúc, nhưng mỗi khi thời khắc đó đến, tôi lại cảm thấy hoảng sợ tột cùng.

Hàng ngày bên ngoài đều có hai sát thủ thuộc Tinh Túc Môn canh giữ, hôm nay là Trương Túc và Tham Túc.

Lại nghĩ ngoáy cây trâm trong tay, tôi liền sờ thấy nó có vẻ lồi lõm lạ thường, nhìn kĩ mới phát hiện trên đó có chữ. Sau khi nhìn thật rõ, tôi thấy quận thất ruột gan, nổi đau đớn lan tỏa từ đầu ngón tay tới khắp cơ thể. Sờ thấy mấy chữ đó, môi tôi mấp máy, lẩm nhẩm đọc ra: “Mối... dăm... cùng... nằng... biệt... li.”

Tôi đặt cây trâm lên miệng khê hôn, là Tầm, đem đó quả nhiên là Tầm. Chỉ dựa vào câu nói này, tôi phải đến Âm Dương cốc tìm chàng, tôi phải xuất cung, cho dù chỉ có thể tìm được xác, tôi cũng phải tìm ra chàng bằng được.

Tôi đứng bật dậy, lau khô nước mắt, chạy nhanh ra ngoài. Còn chưa ra được tầm cung, Hỉ Nhi cùng Thanh Thanh đã gọi tôi lại.

“Tiểu thư!”

“Phụng Phi nương nương!”

“Hỉ Nhi, đừng có gọi ta là Phụng Phi, hoặc là em gọi ta “tiểu thư” giống như Thanh Thanh hoặc gọi ta “Lạc tiểu thư”. Tôi lên tiếng dặn dò.

“Lạc... Lạc tiểu thư? Tiểu thư, hôm nay cuối cùng người cũng đã có chút cảm xúc. Hỉ Nhi có vật này muốn giao lại cho người, đây là thứ trước khi Mai Phi qua đời đã dặn dò Hỉ Nhi phải tận tay đưa lại cho người.”

Hỉ Nhi nói xong liền chạy đến trước chiếc bình hoa lớn, ra sức ngã chiếc bình xuống rồi dốc ra, từ bên trong rơi ra một túi thăm. Hỉ Nhi cầm túi thăm lên, chạy đến chỗ tôi, thận trọng đặt lên tay tôi.

Tôi mở túi thăm ra, bên trong là một viên ngọc thạch hình tròn được điêu khắc tinh tế, màu đỏ như máu. Tôi đặt miếng ngọc bội trong lòng bàn tay, dưới ánh sáng, nhìn ngắm thật kĩ càng, chỉ thấy bên trong là một con Phượng hoàng, mềm mại linh hoạt, đang bay về bầu trời cao.

Phượng hoàng, đỏ như máu? Lẽ nào miếng ngọc bội này chính là Huyết Phượng Hoàng mà Hạ Chi Lạc và Hạ Trọng Đường thường hay nhắc đến? Tôi nắm chặt trong tay, ý trời, đây chính là ý trời, ngay cả ông trời cũng muốn giúp đỡ tôi.

Bỗng nhiên, bên ngoài vọng lại tiếng động. Tham Túc lên tiếng: “Đồng Phi nương nương, Phụng Phi nương nương đang nghỉ ngơi, xin người đừng tự ý xông vào cung Cúc Phụng!”

“Nếu như ta cứ thích xông vào thì sao?” Là Bạch Ánh Đồng, khẩu khí của cô ta có phần bất cần, ngang ngược.

“Kháng Túc, cô đừng cho rằng, với thân phận hiện nay của cô, chúng ta sẽ chẳng làm được gì. Hoàng thượng đã hạ chỉ rồi, kẻ nào tự ý xông vào cung Cúc Phụng, giết chết không tha!” Giọng nói của Trương Túc tràn đầy vẻ bất mãn.

Không để cho bạn họ cãi cọ thêm nữa, tôi liền xông ra cửa, lớn tiếng nói: “Hãy để cô ta vào!”

“Phụng Phi nương nương, Hoàng thượng có chỉ...”

“Người có tin rằng, người chỉ nói thêm một chữ nữa là sẽ không nhìn thấy ánh trăng tối nay không?” Tôi lạnh lùng mắng nhiếc Trương Túc.

“Tuân lệnh! Phụng Phi nương nương!”

Hai người họ ngoan ngoãn nhường đường, Bạch Ánh Đồng nhìn tôi bằng ánh mắt lạ thường.

“Không có chuyện gì thì cô đã chẳng mạo hiểm tới đây, mau nói đi!” Tôi thận trọng cầm chiếc trâm của Tầm lên đầu.

“Đổi sang nơi khác nói chuyện đi.” Bạch Ánh Đồng hạ thấp giọng ở mức chỉ có tôi và cô ta có thể nghe thấy, sau đó đi thẳng vào tầm thất của tôi.

Tôi hiểu rõ, người phụ nữ này nhất định có bí mật gì đó muốn nói cho tôi biết, sau khi dặn dò Thanh Thanh và Hỉ Nhi ở ngoài canh giữ, tôi đi theo Bạch Ánh Đồng vào trong.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế quý phi, có lẽ do liên tục bị thương nên sức khỏe tôi lúc này không còn tốt như trước kia nữa: “Mau nói đi!”

Bạch Ánh Đồng nhìn tôi bằng đôi mắt xinh đẹp, hít một hơi thật sâu, sau đó nghiêm nghị nói: “Lục Tiểu Phụng, cô có muốn rời khỏi nơi này không, rời khỏi Hoàng cung, ra ngoài sống cuộc sống tự do tự tại, không bị ràng buộc?”

Tôi nhướn cao mày, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Cô muốn thế nào?”

“Cô hãy trả lời câu hỏi của ta trước, có muốn không? Hay là cô muốn làm Hoàng hậu?” Giọng nói của Bạch Ánh Đồng vô cùng vội vã.

“Cô nhìn bộ dạng của ta giống người muốn trở thành Hoàng hậu lắm sao?” Tôi lạnh lùng đáp lại.

“Vây được, hãy ăn nó đi!” Cô ta đưa cho tôi một viên đan dược màu đen.

“Cái gì thế?” tôi không rõ ý đồ của cô ta.

“Thuốc độc. Nếu như cô đã muốn rời khỏi đây thì hãy ăn nó đi. Chỉ cần cô chịu ăn nó, ta sẽ đưa cô ra khỏi nơi này.” Bạch Ánh Đồng nghiêm túc nói.

Vào khoảnh khắc đó, tôi cũng không biết rốt cuộc bản thân đang nghĩ gì nữa, cứ nhìn cô ta chằm chằm, không nói lời nào, cũng không nhận lấy viên thuốc.

Bạch Ánh Đồng thấy tôi mãi không nhận thuốc, lạnh lùng “hừm” một tiếng rồi đưa lời mỉa mai: “Thế nào, cô sợ chết sao?”

“Sợ chết? Cô thấy ta hiện nay có gì khác so với đã chết?” Tôi đứng dậy, cầm lấy viên thuốc trong tay cô ta, nuốt luôn.

Bạch Ánh Đồng thấy tôi nuốt viên thuốc đó, mới từ từ nói tiếp: “Thứ lúc nãy mà cô dùng chính là viên kịch độc có tên là “Hắc quả phụ”, nhưng cứ yên tâm đi, nó không hề nguy hại đến tính mạng của cô. Hắc quả phụ, từ thế nào nghĩa như vậy, thông thường loại kịch độc này thâm nhập vào cơ thể không hề gây tổn hại cho người phụ nữ, cũng chẳng có gì khác thường với người thường, có điều cả đời này không có thuốc giải. Người uống thuốc này vào, nếu quan hệ cùng đàn ông, nhanh thì một tháng, chậm thì ba tháng, độc sẽ công tâm, thổ huyết mà chết. Đối với đàn ông khi trúng phải thứ kịch độc này thực ra cũng có thuốc giải, có điều thời gian luyện thuốc giải là ba tháng, nhất định phải dùng máu của người phụ nữ đã quan hệ cùng làm thuốc dẫn. Theo ta được biết, trúng phải kịch độc Hắc quả phụ, tính đến bây giờ, chỉ có duy nhất một người đàn ông có thể cầm cự quá ba tháng để chờ đợi thuốc giải luyện xong.” Cô ta ngừng lại, lại đưa mắt nhìn tôi rồi nói thêm: “Tất cả phụ nữ trong Tinh Túc Môn đều dùng thứ độc này.”

Tôi bất giác trợn tròn hai mắt, nhìn Bạch Ánh Đồng chằm chằm. Mục đích cô ta cho tôi dùng thuốc độc này lẽ nào vì muốn bảo toàn trinh tiết cho tôi?

Bạch Ánh Đồng phớt lờ ánh mắt kinh ngạc của tôi, lại tiếp tục nói: “Tiêu Hoàng đã trúng phải loại kịch độc Hắc quả phụ, Hắc quả phụ đó chính là Liễu Như Mi. Có điều, Liễu Như Mi và Đơn Bất Quần đều đã chết, hẳn không tha cho bất cứ ai đã từng làm hại đến cô.”

“Cô... tại sao... lại giúp ta? Là vì ngôi vị Hoàng hậu đó sao?” Tôi đành phải lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử một lần.

“Cô nhìn bộ dạng của ta giống người muốn trở thành Hoàng hậu lắm sao?” Bạch Ánh Đồng đáp trả lại bằng câu nói của tôi khi nãy với ngữ khí mỉa mai.

“Ba ngày sau, ta sẽ đến tìm cô, đó cũng là ngày cô xuất cung, hãy chuẩn bị chu đáo mọi thứ đi!” Cô ta nói xong, nhìn tôi một hồi rồi quay đầu rời khỏi.

“Đợi một chút!” Thấy cô ta dừng chân lại, tôi liền lên tiếng: “Giúp người hãy giúp cho chót, tiền Phật hãy tiền sang Tây Thiên, có thể đưa cả Hỉ Nhi và Thanh Thanh xuất cung được không?”

Cô ta nhìn tôi không nói gì, khẽ “hừm” một tiếng rồi cương nghị quay đầu bỏ đi.

Trái tim quặn thắt, tôi ngồi lặng trên chiếc ghế quý phi. Nếu như tôi bỏ đi, Thanh Thanh và Hỉ Nhi vẫn còn ở lại trong cung, vậy thì chỉ có một kết cục duy nhất. Tôi thật sự muốn đi một mình. Trời ơi!

Đã đến giờ lên đèn, cảm nhận được cơn gió lạnh, tôi đứng dậy định lên giường nghỉ ngơi thì một giọng nói mà tôi không muốn nghe thấy bỗng vang lên từ phía sau: “Tuy rằng đã đầu hạ, nhưng sức khỏe của nàng mới hồi phục, mặc đồ mỏng manh thế kia rất dễ bị cảm lạnh.”

Khuôn mặt dịu dàng, nho nhã năm xưa giờ trở nên đáng sợ, khi hắc mặc Long bào xuất hiện trước mặt, tôi thật sự cảm thấy bí bách.

Tối nay hắc đến quá sớm. Hắc đưa tay về phía tôi, theo bản năng, tôi lùi lại phía sau. Hắc lại vuốt mạnh tóc tôi khiến tôi thấy hơi đau, khe cau đôi mày, cả người tôi bị ép phải ngã về phía hắc.

“Tiểu Phụng, có phải ta đã khiến nàng bị đau không? Xin lỗi nàng!”

Giọng nói tiếc thương của hắc khiến tôi hoảng loạn, hải hùng, chỉ muốn tránh xa hắc, càng xa càng tốt. Quay người định chạy, không ngờ lại bị chiếc ghế quý phi chặn lại, tôi ngã xuống. Đột nhiên, một cánh tay ôm chặt lấy eo tôi, hắc nhẹ nhàng bế bổng tôi lên rồi đặt xuống chiếc ghế kia. Tôi muốn đứng dậy, nhưng hắc không cho phép, dùng đôi tay khóa chặt tôi trong chiếc ghế.

“Tiểu Phụng, ta muốn tặng cho nàng một thứ.”

Hắc vén gọn tóc tôi lại, đột nhiên tôi cảm thấy phần cổ lạnh lạnh, hắc đeo cho tôi một sợi dây chuyền, không biết hình dáng thế nào.

“Đây là sợi dây chuyền được làm từ đá Chu Tước. Còn về việc bốn hòn đá tụ lại một nơi sẽ tạo nên sức mạnh như thế nào, chẳng ai thấu hiểu. Trước kia ta cũng chỉ là nhất thời hứng thú, kể từ sau khi gặp được nàng, ta cũng từ bỏ luôn mong muốn tìm hiểu chúng. Hiện giờ, càng không cần phải dựa vào chúng nữa, thiên hạ đã nằm trong tay ta rồi. Tiểu Phụng...” Hắc vòng tay qua sau cổ tôi.

Nhìn thái độ mềm mỏng, dịu dàng đó và đôi mắt nhìn tôi càng lúc càng thêm nồng nàn, mãnh liệt của hắc, tôi bắt đầu hoảng sợ, quay người sang, không ngừng vùng vẫy. Hắc không để cho tôi có cơ hội vùng vẫy quá nhiều, đã áp cả người xuống, ôm chặt tôi vào lòng.

“Không, không...” Tôi vừa lên tiếng, đã bị chiếc hôn của hắc chặn lại.

Trước kia hắc thường hôn tôi vào những lúc nửa mê nửa tỉnh, đây là lần đầu tiên diễn ra trong lúc tỉnh táo thế này. Trước tiên hắc hôn nhẹ bờ môi tôi rồi đột nhiên đưa lưỡi tiến sâu vào trong, muốn quyến luyến cùng tôi. Còn tôi lại cảm thấy hết sức cảm hận, liền cắn mạnh một cái.

“Ừm.” Hắc đau đớn, thôi không hôn tôi nữa.

Tôi quay đầu sang không nhìn cũng không nói chuyện với hắc, hắc dùng sức ép tôi phải quay mặt lại, nhìn thẳng vào mắt hắc kẻ bên.

Hắc mỉm cười gian ác, thì thầm bên tai tôi: “Tiểu Phụng, tính cách của nàng vẫn mạnh mẽ như trước kia, có điều ta rất thích! Tiểu Phụng... nàng đã bắt ta phải đợi quá lâu rồi. Ta không muốn chờ thêm nữa, ta muốn có được nàng...”

Dứt lời, đôi môi hắc hạ xuống nhanh chóng, hắc hôn tôi một cách mãnh liệt, khiến tôi chẳng có cơ hội mở miệng phản kháng. Khi hắc đưa môi hôn xuống vùng cổ, định hạ thấp hơn, tôi cuối cùng đã có thể lên tiếng: “Ta đã dùng Hắc quả phụ.”

Hắc bỗng nhiên khựng lại, từ từ ngẩng đầu nhìn tôi, hai mắt tràn đầy giận dữ, hắc thét lớn: “Nàng nói cái gì? Nói lại lần nữa xem nào.”

“Ta đã dùng Hắc quả phụ.” Tôi nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ đó.

“Là ai đã cho nàng thứ thuốc đó, là ai? Có phải Bạch Ánh Đồng? Hôm nay ả ta có tới đây, nàng nói cho ta biết, có phải là ả ta không? Có phải không? Nàng mau nói đi!” Khuôn mặt hắc trở nên vô cùng đáng sợ, ánh mắt tràn đầy nộ khí đó khiến tôi hoảng loạn.

Tôi nhắm nghiền mắt lại, chán nản lên tiếng: “Không phải là cô ta, ai cho ta thuốc đó hoàn toàn không quan trọng.”

“Tại sao? Để cứu sống được nàng, ta không tiếc dốc hết công lực của mình. Tại sao nàng lại đối xử với ta như vậy? Lẽ nào đến tận bây giờ nàng vẫn không chịu tha thứ cho ta?” Hắc tóm chặt lấy hai tay tôi, càng lúc càng mạnh hơn, như điên như dại rung lắc người tôi không ngừng.

Kim nén để không khóc, tôi bình tĩnh đáp lại: “Tề ca, hoàn toàn không tồn tại chuyện ta có tha thứ cho huynh hay không, nếu như ta không chạy lại chỗ đó, có lẽ Tầm đã không chết. Ta có tư cách gì để đẩy toàn bộ trách nhiệm trước sự ra đi của Tầm sang cho huynh chứ? Vào lúc ta tỉnh lại, tất cả mọi thứ đều không còn tồn tại nữa. Tề ca, huynh cảm thấy huynh cứ cố gắng giữ lại ta bên cạnh thế này, huynh có vui vẻ không? Không, không hề, ta không hề nhìn thấy điều đó từ ánh mắt của huynh. Ta ở lại nơi này, hàng ngày hàng giờ chỉ như nhắc nhở cả ta và huynh rằng, Tầm đã chết, chàng đã chết rồi, vĩnh viễn không bao giờ trở lại được nữa. Huynh có hiểu không? Như vậy chúng ta khác nào giày vò lẫn nhau, thời gian trôi qua chúng ta sẽ càng ngày càng đau khổ. Tề ca, hãy để ta đi được không? Ta cũng đã dùng Hắc quả phụ rồi, kiếp này cũng chẳng thể ở bên người đàn ông nào khác nữa. Hãy thả cho ta đi, đối với huynh, đối với ta đều là sự giải thoát. Thả ta đi được không Tề ca?”

Đôi tay nắm chặt lấy tôi cuối cùng đã buông ra, một lúc lâu sau, bàn tay phải của hắc lại đặt lên má tôi, hắc dịu dàng nói: “Tiểu Phụng, nếu trước khi gặp Tầm nàng gặp được ta, nàng có yêu ta không?”

Tôi than dài một tiếng, nhướn miêng mỉm cười rồi nói: “Chắc là có, nếu như lúc đó mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy là huynh, ta nhất định sẽ yêu huynh, Tề ca!” Đây là câu thật lòng của tôi, cho dù có chịu ảnh hưởng của Hạ Chi Lạc hay không, tôi nghĩ nhất định mình sẽ như vậy thôi.

“Được!” Hắc ôm chặt lấy tôi, nức nghẹn thì thầm bên tai tôi: “Không buông, vĩnh viễn không bao giờ buông tay...”

Ba ngày sau, cung Tây Thừa cháy lớn, đỏ rực cả vùng trời, một người phụ nữ tội nghiệt nặng nề có tên Hạ Chi Lạc cũng theo đó mà tan thành tro bụi, một người phụ nữ có tên Lạc Bảo mang theo một sinh mệnh mới, rệu rã lê bước ra khỏi Thạch Thành Môn...

50. Chương 50: Khai Tâm Ngữ Lục (1)

Ta họ Tầm, tên gọi Khai Tâm, danh tính đầy đủ là Tầm Khai Tâm.

Năm nay lên mười, có một mẫu thân chỉ hơn ta có mười lăm tuổi, một người dì chỉ hơn ta có mười ba tuổi, ngoài ra còn có một phụ thân đẹp trai đến mức không biết diễn tả thế nào nhưng đã mất tích năm năm nay, chưa từng xuất hiện lấy một lần.

Vào năm lên năm tuổi, mẫu thân đã nhặt ta về. Còn về danh tính độc nhất vô nhị, thiên hạ hiếm thấy này chính là do mẫu thân ta đặt cho. Người nói Tầm là tên của phụ thân, người hi vọng ta sống vui vẻ, cho nên mới đặt tên ta là Tầm Khai Tâm.

Sau khi lớn lên hiểu được đúng sai, ta bắt đầu tranh luận cùng mẫu thân về cái tên khó hiểu này, thế nhưng mẫu thân chỉ bình thản nói muốn trách thì phải trách ta trên không có vị đại ca, đại tỉ nào hết, nếu không ta đã có thể có một cái tên “xúc động” hơn, được gọi là Tầm Hoan. Mọi người nghe xem, có ai đặt tên cho con trai mình như vậy không?

Có điều, danh tính của gia đình ta cũng đều kì quái như vậy, mẫu thân có tên Lạc Bảo, còn gì là Lạc Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu, rồi Tầm Khai Tâm, Lạc Bảo, hợp lại chính là sống vui vẻ.

Mẫu thân nói, vì hàng ngày cuộc sống của dì Tiểu quá nhàm chán nên giúp dì Tiểu lập một khách điểm để buôn bán, giết thời gian, tiện thể có thể học cách kiếm tiền, tương lai gả cho người ta, nếu người ta không nghe lời thì sẽ dùng tiền đẻ chết. Khách điểm có một cái tên vô cùng bá đạo là “Khách điểm Long Môn”.

Mẫu thân mưu sinh bằng nghề gì? Người thường nghe thấy thường cảm thấy bất nhã, bởi vì người bán bệ xí. Thế nhưng, bệ xí nhà chúng ta khác với bệ xí các tiệm khác, chúng ta còn mở hẳn một chuỗi các cửa hàng với loại bệ xí chuyên dụng của Lạc Thị. Khi ta còn nhỏ, vẫn luôn tưởng rằng đó chỉ là những bệ xí

thông thường thôi, sau này lớn lên mới biết, thì ra bệ xí này hoàn toàn không giống với các bệ xí khác. Hơn nữa chiếc bệ xí mang tính sáng tạo này là loại cao cấp có tên là “bệ xí xả nước”.

Nói tóm lại, mẫu thân của Tầm Khai Tâm ta, dưới ánh mắt của những người bình thường khác thì hoàn toàn không bình thường, nhưng nếu dùng ánh mắt của người không bình thường để nhìn thì người lại hoàn toàn bình thường!

Trước kia ta từng nghe dì Tiểu nói, ba ngày trước Đông Chí chính là ngày phụ thân mất tích, cho nên vào đầu tháng, mẫu thân thường hay mất tích và sẽ trở về vào ba ngày trước khi tới Đông Chí. Vừa quay về là mẫu thân đã ôm bình rượu lớn uống đến độ say bí tỉ, sau đó toàn làm những chuyện khiến người ta không thể không phì cười. Có điều, ngày hôm sau khi tỉnh dậy, người sẽ quên sạch những chuyện đã gây ra trước đó.

Type bởi Tiểu Song @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Một ngày, đúng ba ngày trước Đông chí, địa điểm xảy ra sự việc chính là khách điểm Long Môn của dì Tiểu. Mẫu thân của ta bỏ bê, không quan tâm đến việc buôn bán bệ xí, chạy đến đây bắt đầu uống rượu bê tha.

Vì mẫu thân chỉ cần uống rượu vào là sẽ rơi vào trạng thái không bình thường, cho nên tất cả mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian đó sẽ do Khai Tâm ta thay lời kể lại.

Thời tiết hôm nay vô cùng tươi đẹp, ánh mặt trời tỏa khắp nơi nơi. Việc làm ăn ở khách điểm rất tốt, gần như là không còn phòng trống nào.

Vốn dĩ, theo thói quen, giờ này ta sẽ đi luyện võ, thế nhưng bị gì Tiểu giữ lại, nói rằng phải trông mẫu thân, cho nên ta đành phải ngồi ngó nghê trước quầy đếm hạt gỗ trong bàn tính, thi thoảng lại liếc mắt nhìn người phụ nữ trốn trong tủ quầy, ngồi bệt xuống đất uống rượu, chẳng còn chút hình tượng nào hết.

Đang lúc chán chường, đột nhiên một người đàn ông trẻ tuổi, trông như thư sinh chạy vào, đâm sầm vào chiếc bàn khiến nó gãy đôi ra. Vị đại ca đáng thương này ngã sòng soài trên mặt đất, còn bất hạnh thổ huyết, sau đó ngất lịm đi.

“Á...”

Cả khách điểm bất ngờ rối loạn cả lên, tất cả khách hàng ngồi trong đó đều sợ hãi quá mà bỏ chạy ra ngoài. Tôi cũng kinh ngạc trước cảnh tượng này, còn dì Tiểu lúc này đang ở hậu viện, tôi liền lay mẫu thân, bảo người đã xảy ra chuyện, nhưng người dường như bị điếc vậy, vẫn cứ ngồi ngáy ngô trên mặt đất, đưa tay dụi mắt liên tục.

Cùng lúc này, một tí tỉ xinh đẹp như hoa, mặc trên người bộ y phục màu xanh nước biển chạy vào, xông đến ngồi cạnh đại ca thư sinh kia rồi khóc than liên tục: “Tiên sinh, tiên sinh, xin lỗi, xin lỗi, tất cả là do Y Y đã hại huynh!”

Tôi vội vã bảo biểu nhị chạy ra hậu viện gọi dì Tiểu, sau đó chạy nhanh về phía tí tỉ xinh đẹp, lại cùng tí tỉ đỡ đại ca thư sinh đang thoi thóp, ôm yếu kia lên.

Lúc này, ngoài cửa khách điểm lại xuất hiện thêm hai đại ca và một tí tỉ trẻ tuổi mặc y phục màu xanh nước biển khác.

Chỉ nhìn thấy vị tí tỉ mặc y phục màu đỏ nói với vị tí tỉ xinh đẹp ở cạnh ta rằng: “Sư muội Y Y, mau theo chúng ta quay về, đừng khiến sư phụ mất vui nữa!”

Vị tí tỉ xinh đẹp, có tên là Y Y này tức giận thét lớn: “Ta không quay về, muốn gả thì bảo người tự đi mà gả. Hu hu hu... tiên sinh... huynh hãy tỉnh lại đi...”

Thì ra nguyên nhân sâu xa của chuyện này chính là mâu thuẫn tình cảm rắc rối.

“Sư muội, tốt nhất muội nên theo chúng ta quay về, đợi lát nữa nếu để đại sư huynh đến, muội...” Vị đại ca trông hòa nhã nhất bên ngoài lên tiếng khuyên giải.

Đại ca này còn chưa nói dứt lời thì người đàn ông trông không đẹp mắt chút nào đứng bên đột nhiên ngắt lời: “Tam sư huynh, nói nhiều như vậy làm gì chứ? Cứ trực tiếp bắt trời sư muội về là xong. Để đệ dùng

kiếm phé luôn tên một sách kia, xem hần sau này còn dám đi lừa gạt con gái nhà lành nữa không?” Hần vừa nói vừa cầm thanh kiếm tấn công về phía đại ca ở cạnh ta.

“Khai Tâm, cẩn thận đó!” Di Tiểu cuối cùng đã ra, kéo ta vào lòng một cách kịp thời.

Nói chậm mà làm nhanh, không biết ở đâu bay ra một chiếc đĩa phi thẳng vào bàn tay của người đàn ông xấu xí kia, hần đau đớn quá, thanh kiếm trong tay cũng rơi xuống đất. Tiếp đó, ta lại nghe thấy tiếng thét như sấm đánh của hần: “Là ai? Là ai đã lên tấn công ta hả? Dám to gan lớn mật đối địch với Thần Kiếm sơn trang chúng ta, có bản lĩnh thì mau ra đây, đừng có làm con rùa rút đầu!”

Hả, lẽ nào là di Tiểu? Nhưng trong tay di Tiểu không hề có đĩa. Ta lại nhìn đi tứ phía, trong phòng chẳng còn ai khác, lại nhìn lên lầu hai, chỉ có một người đàn ông tóc bạc đang ngồi trên lan can phòng khác, nhơ nhả ăn gì đó. Liệu có phải là vị thúc thúc này không nhỉ?

“Khốn kiếp, lão nương đã nói hôm nay không mở cửa, tại sao vẫn không nghe? Ồn chết đi được!” Cùng với tiếng sư tử rống đó, trên mặt quầy xuất hiện bàn tay ngọc ngà nắn nắn thịt, tiếp sau đó, một tuyệt đại giai nhân tóc xõa ngang vai, ăn mặc kì dị, thân hình hơi thô, tay trái ôm một bầu rượu, thái độ vô cùng tức giận đứng dậy khỏi bàn quầy.

Hả, tại sao mẫu thân lại tỉnh táo như vậy chứ? Chiếc đĩa vừa rồi là do người phi ra sao? Vậy thì quá thần kì đấy, lại còn mang chút thần lực nữa!

Thôi chết rồi, nhìn bộ dạng vô cùng bất mãn của người lúc này, ta đoán chắc có người sẽ gặp xui xẻo lớn, vội vã kéo di Tiểu đứng gọn sang một bên.

Mẫu thân xách theo bầu rượu đi về phía mấy người kia, khuôn mặt trắng nõn giờ đã thêm chút đỏ hồng, hai mắt nheo lại, ngáp một cái rồi thét lớn như hung thần ác sát: “Lúc này, là con heo nào léo nhéo ở đây, lại còn đòi chém người nữa hả? Là người? Là người? Hay là người?” Lời nói bá đạo của mẫu thân khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc mà lặng người đi.

Người đàn ông bị tấn công bởi chiếc đĩa, sau khi nghe thấy câu nói này, lập tức nhảy dựng lên: “Người đàn bà vừa béo vừa xấu này lại còn dám mắng chửi chúng ta là heo sao? Ta thấy người chán sống rồi, người có biết chúng ta là ai không?”

“Kêu cái gì mà kêu? Gào cái gì mà gào? Người cho rằng có thể thét to hơn ta sao, lửa giận có thể bùng phát lớn hơn ta sao? Ta cần gì biết người là loại heo gì, nói tóm lại, người gào thét ồn ào khiến lão nương không ngủ được đó chính là lỗi của người. Lúc này người nói cái gì? Ta vừa béo lại vừa xấu hả? Có bản lĩnh thì thử nói lại lần nữa xem nào? Ta còn tưởng trông người phong thái đỉnh đặc thể nào cơ, nhìn bộ dạng chó chuột của người mà xem, đôi mắt khốn kiếp còn nhỏ hơn cả hạt đậu xanh, thân hình ngắn ngủn, đứng trên một viên gạch chưa chắc đã cao bằng ta. Hừm! Ta ghét nhất loại đàn ông như người, trông đẹp hơn ta thì đã đành, đằng này người ngắn một mẫu, thật đúng là làm hỏng cả bộ y phục!”

Một khi mẫu thân đã cất tiếng chửi thì đảm bảo sẽ khiến đối phương chết vì tức, hàng ngày tỉnh táo còn biết kiềm chế, chứ còn khi người đã uống rượu thì coi như không có điểm dừng.

Trên lầu truyền xuống giọng cười, ta nhìn lên thì thấy lưng của người đàn ông tóc bạc kia rung lên.

“Người... người... người là đồ đàn bà chua ngoa! Phạm Kiện ta hôm nay nếu không dạy người một bài học đích đáng thì ta sẽ theo họ của người luôn!”

Đê Tiện[1]? Cái tên này sao nghe còn “độc đáo” hơn cả tên ta thế chứ?

[1] Đê tiện: Đồng âm khác nghĩa với từ “Phạm Kiện”.

“Sư đệ!” Vị đại ca ca được gọi là tam sư huynh kia đứng ra ngăn lại.

“Quả nhiên là đê tiện, thực đúng là tên thế nào người thế ấy!” Mẫu thân vừa uống một ngụm rượu vừa đáp lại một câu.

Nhìn khuôn mặt của “Đê Tiện” không ngừng co giật, đoán chắc đã bị mẫu thân chọc cho sắp thổ huyết tại trận.

Vị tam sư huynh kia sau khi an ủi “Đê Tiện” liền quay sang nói với mẫu thân: “Vị cô nương này, hà tất phải ăn nói khó nghe, làm tổn thương người khác như vậy? Tại hạ là Bình Luật của Thần Kiếm sơn trang, mấy sư huynh đệ chúng ta đến đây chỉ vì giải quyết chuyện trong trang, dọc đường đi ngang qua quý điểm mà thôi.”

“Ăn nói khó nghe, làm tổn thương người khác? Giải quyết chuyện trong trang? Dọc đường đi ngang qua đây? Hừm, vị soái ca này, huynh đang nói cái quái gì thế? Giải quyết việc riêng trong trang tại sao không giải quyết ở nhà mà lại chạy đến đây phá hỏng chuyện làm ăn của khách điểm Long Môn chúng ta? Là chúng ta đáng kiếp hay do các người ăn no không có chuyện gì làm? Khách hàng trong đây đã bị các người dọa cho chết khiếp, chạy đi cả rồi, món nợ này ta phải tính cùng ai chứ?”

Vị tam sư huynh có tên Bình Luật này ngậy lạng người đi, chắc hẳn đang chẳng hiểu tại sao mẫu thân lại gọi mình là “soái ca”.

Vị tử tử mặc y phục xanh nước biển đứng bên lên tiếng: “Vị cô nương này, xin đừng nóng giận. Tất cả tổn thất của quý điểm sẽ do Thần Kiếm sơn trang chúng ta chịu trách nhiệm. Xin cô nương cứ an tâm, đợi sau khi chúng ta quay về, nhất định sẽ xử lý thấu đáo chuyện này!”

Mẫu thân đột nhiên cười khanh khách, tiếng cười đó khiến ta sờn cả gai ốc, sau đó người nói: “Vị mỹ nữ này chắc đang nói đùa với ta? Đợi sau khi các người quay về mới giải quyết? Nếu như mấy người chạy mất tăm, vậy ta đi tìm quỷ đòi tiền sao?”

“Người là con đàn bà điên rồ, thiên hạ đệ nhất Thần Kiếm sơn trang nổi danh khắp nơi, trên giang hồ này có ai mà không biết tiếng, có ai mà chưa nghe danh, chẳng lẽ lại quỵt mấy đồng lẻ với người sao?”

“Nhân Tiện sơn trang? Khai Tâm, con đã nghe đến hay chưa?”

Mẫu thân quay sang nhìn ta bằng ánh mắt mơ màng. “Mẫu thân, không phải Nhân Tiện mà là Thần Kiếm.” Ta chán nản đáp lại.

“Ồ, ta chẳng biết các ngươi là Nhân Tiện sơn trang hay Tiện Nhân sơn trang, chỉ cần bồi thường là xong cả. Hôm nay mấy người không thanh toán hết món nợ này cho ta, thì đừng có hòng bước ra khỏi khách điểm Long Môn này.” Mẫu thân nói xong liền ném cả bầu rượu xuống đất, khí thế đó chẳng khác gì phường lưu manh, trộm cướp.

“Người đàn bà này, thực đúng là ép người quá đáng! Dám sỉ nhục thanh danh của sơn trang chúng ta, hôm nay đừng trách ta không khách khí!”

Thôi toi rồi, vị tam sư huynh trông rất nho nhã này cuối cùng đã phát nộ, cầm kiếm đâm về phía mẫu thân.

Chỉ trong nháy mắt, dì Tiểu kéo mẫu thân, chuyển người, nhặt chiếc chân bàn bị gãy ban nãy đỡ lấy đường kiếm nọ.

Vị tam sư huynh Bình Luật sau khi nhìn thấy khuôn mặt dì Tiểu, trước tiên kinh ngạc, sau đó thất thần, đợi đến khi định thần lại liền thu kiếm về, hỏi một câu vô cùng kì quái: “Cô nương là người của Điệp Cung sao?”

Điệp Cung? Nếu như nói dì Tiểu là người của Điệp Cung chỉ vì trên khuôn mặt có một con bướm thì mẫu thân ta, người đã vẽ con bướm lên khuôn mặt của dì Tiểu, chính là người sáng lập ra Điệp Cung sao?

Dì Tiểu chẳng thèm để tâm đến hấn, lúc này trong mắt dì chỉ có mỗi mẫu thân, dì dịu dàng lên tiếng hỏi: “Tỉ, tỉ không sao chứ?”

“Không sao cả, Tiểu Tiểu, muội tránh ra!” Mẫu thân đẩy dì Tiểu ra sau lưng mình, khuôn mặt đáng yêu tròn trịa đó đột nhiên trở nên dữ dằn, đáng sợ: “A Cường, mau đóng cửa lại, thả chó cho ta!”

Mẫu thân thật sự tức giận rồi.

Không lâu sau, xuất hiện cạnh người là một con chó thân cao nửa mét, mắt tràn lửa giận, thè lưỡi lăm lăm, mẫu thân nói con chó này là giống Cáp Sĩ Kì^[1] nhưng lại đặt cho nó một cái tên hết sức oai phong, bá đạo là Tướng Quân.

[1] Cáp Sĩ Kì: Phiên âm tiếng Hán của loài chó Siberian Husky.

“Ta cho các ngươi thêm một cơ hội nữa, nói lời xin lỗi, dừng lại bàn ghế, bồi thường tất cả tổn thất, tiền phòng của tất cả khách hàng hôm nay cũng do các ngươi chịu hết, không cho viết giấy nợ, không thu tín vật, không thu ngân phiếu. Nếu như các ngươi không làm được, vậy thì ta sẽ cho các ngươi ra khỏi khách điểm Long Môn giống y như cách các người đến với thế gian này.”

Mấy người này nghe mẫu thân nói xong, mặt mày sầm sì, tức giận vô cùng.

Đột nhiên tên “Đê Tiệp” hét lớn: “Tam sư huynh, đừng nghe con đàn bà béo ị này nói lăng nhăng nữa...”

“Tướng Quân!”

“Đê Tiệp” còn chưa nói hết câu, sau lời hạ lệnh của mẫu thân, Tướng quân xông thẳng về phía “Đê Tiệp” áp hấn xuống đất, không ngừng đưa lưỡi liếm láp khuôn mặt của hắn.

“Tam sư huynh...”, “Đê Tiệp” run rẩy gọi Bình Luật.

“Vị cô nương này, thật sự là quá đáng quá thể!” Tỉ tỉ mặc y phục xanh vùng kiếm về phía Tướng Quân.

Dì Tiểu Nhoãn miệng nở nụ cười khiến mọi người mê mẩn rồi cất tiếng: “Cô nương áo xanh, ta khuyên cô đừng hành động nông nổi, người ta thường nói, chó không biết nhin, nói cần là cần.”

Vừa lúc này, cửa lớn của khách điểm bị người ta đẩy ra, một người đàn ông thân mặc y phục màu xanh da trời tiến vào, khuôn mặt tuấn tú, cương nghị, đôi mắt sâu thẳm đầy quyến rũ. Theo cách nói của mẫu thân thì người đàn ông này đích thực là một cực phẩm nhân gian. Sau này lớn lên, ta cũng muốn đẹp trai giống người này.

“Đại sư huynh!” Một người kia đồng thanh lên tiếng đầy cung kính.

Ta khẽ nói với dì Tiểu: “Dì Tiểu, huynh ấy trông đẹp trai quá, sau này lớn lên, Khai Tâm cũng muốn giống như huynh ấy, khiến mọi người chết mê chết mệt.”

Dì Tiểu mỉm cười, ai ngờ mẫu thân lại nghe thấy câu nói này, người cóc nhẹ lên đầu ta rồi nói: “Đẹp trai? Đẹp trai cái quái gì, so với phụ thân con năm xưa thì chẳng là cái gì hết! Đúng là một tên chẳng ra gì!”

Á, mẫu thân ra tay mạnh quá! Hừm, trong mắt mẫu thân lúc nào phụ thân cũng là đẹp trai nhất, nhưng năm năm rồi, ta chưa được gặp phụ thân một lần, thứ duy nhất ta thấy chính là bức họa quyến rũ chết người kia, nói không chừng là do mẫu thân tự tưởng tượng mà vẽ ra cũng nên!

Người đàn ông này không hề để tâm đến bọn họ, mà tiến lại gần chỗ chúng ta, đứng trước mặt mẫu thân, đưa hai tay phía trước, cung kính lên tiếng: “Hai vị cô nương, tại hạ là Quân Diễm Thành của Thần Kiếm sơn trang. Thần Kiếm sơn trang chúng tôi đặc tội gì quý điểm, xin hai vị cô nương rộng lòng bỏ qua. Mọi tổn thất gây ra cho quý điểm hôm nay sẽ do Thần Kiếm sơn trang chúng ta chịu trách nhiệm, phiền hai vị cô nương liệt kê những phần tổn thất để tiện bồi thường.”

“Tướng Quân!” Mẫu thân gọi Tướng Quân về ngồi cạnh mình.

“Đại soái ca, hôm nay nể tình huynh ăn nói dễ nghe, ta cũng đành rộng lượng bỏ qua. Sau đây, chúng ta sẽ liệt kê mọi tổn thất và đưa đến Thần Kiếm sơn trang các người. Thế nhưng, phiền huynh sau khi quay về hãy giáo dục lại mấy tiểu sư đệ của mình đi. Người ta có câu, kẻ mạnh không hiếp đáp người yếu. Đừng có đến địa bàn của người khác làm loạn.”

“Đa tạ cô nương chỉ giáo!” Vị đại sư huynh có tên Quân Diễm Thành nói xong câu này liền nhìn về phía dì Tiểu một lúc. Ta thật sự không hiểu nổi ánh mắt đó, chỉ thấy huynh ấy nhoãn miệng mỉm cười khiến người khác phải đảo điên, mất hồn.

Ta lén lút nhìn lên khuôn mặt của dì Tiểu, không ngờ người lại đỏ mặt, còn e thẹn cụp bờ mi xuống, nhìn chằm chằm vào tay mình. Hả, đây là lần đầu tiên ta thấy biểu hiện này của dì Tiểu.

Còn mẫu thân thì chẳng nể tình, háng giọng liên hồi, đứng chắn trước dì Tiểu, khoanh hai tay trước ngực, chu miệng nói với Quân Diễm Thành: “Mấy chiếc bàn kia vẫn còn nằm trên mặt đất, thời tiết lạnh rồi, cứ để chúng nằm thế sẽ bị cảm lạnh mất.”

Quản Diễm Thành rời ánh mắt đắm đuối khỏi người dì Tiểu, mỉm cười rồi quay người dựng từng chiếc bàn, chiếc ghế lên thẳng thắn.

“Đại sư huynh!” Mấy vị sư đệ còn lại có vẻ không hề đồng tình.

Sau khi dựng hết bàn ghế lên, Quản Diễm Thành liền đi đến trước vị tỉ tỉ xinh đẹp có tên Y Y lạnh lùng lên tiếng: “Nếu muội không muốn khiến cho người khác xảy ra chuyện thì hãy theo ta về ngay!”

“Đại sư huynh...” Tỉ tỉ Y Y bật khóc, tuy rằng ngoài miệng vẫn nói lời cầu khẩn nhưng không hề kháng nghị, dường như rất vui vẻ bỏ vị thư sinh mà trước đó được tỉ tỉ gọi là tiên sinh ở lại, rồi đứng vào cùng đám người kia.

Đám người này dưới sự chỉ đạo của Quản Diễm Thành đang chuẩn bị ra khỏi cửa, mẫu thân lại lên tiếng: “Đợi một chút, các người hình như còn vứt lại một thứ ở chỗ ta chưa mang theo.”

Mẫu thân hất hàm về phía vị thư sinh kia.

“Hắn không phải người của Thần Kiếm sơn trang chúng ta, hắn ra đi hay ở lại, chúng ta hoàn toàn không có quyền can thiệp.” Quản Diễm Thành lên tiếng.

“Vậy các sư đệ của huynh đã đánh hắn bị thương, bây giờ hắn nằm bất động ở đây, xem ra ta phải bỏ tiền cho hắn ăn ở, trị bệnh?”

“Không dám!” Quản Diễm Thành lại quay lại, lấy một nén bạc từ người ra, đặt lên mặt bàn, sau đó bước về phía cửa lớn.

Nén bạc đó không được đặt một cách nhẹ nhàng lên bàn mà chắc phải cắm sâu vào trong gỗ đến ba phần.

Á, thật không ngờ huynh ấy ngoài diện mạo đẹp trai, võ công lại cao cường, thật sự không hổ danh là người của Thần Kiếm sơn trang! Đây là thần tượng thứ hai trong đời của Khai Tâm ta.

Mẫu thân bật cười gian xảo, đi đến trước bàn, đập mạnh một phát, nén bạc liền nhảy bật lên, lượn một vòng hoàn mỹ trên không trung sau đó rơi vào lòng bàn tay của người. Mẫu thân quay người bước đi, chiếc bàn lung lay rồi đổ rạp xuống mặt đất.

Sau khi nhìn cảnh này, tất cả mọi người đều hết sức kinh ngạc.

Mẫu thân chính là thần tượng thứ nhất trong cuộc đời của Khai Tâm.

Hầy! Trong người mẫu thân có luồng nội lực kì quái, thế nhưng từ trước đến nay người lại chẳng biết cách khống chế thế nào, lần nào cũng chỉ biết phát lực ra quấy phá mà thôi, đúng là phí của trời!

“Tiểu Tiểu, tiền ăn ở và khám bệnh của hắn đại soái ca đã trả hết rồi. Còn chiếc bàn này nhớ liệt kê vào phần nợ của Thần Kiếm sơn trang. Còn tên thư sinh trối gà không chặt này, sau khi tỉnh lại, bảo hắn hoặc là trả tiền, hoặc là ở lại làm tiểu nhị, để trả món nợ ta đã ra mặt thay hắn. Á, khốn kiếp, uống nhiều rượu, đầu đau như búa bổ, ta buồn ngủ quá, ta lên gác đi ngủ trước, có chuyện gì ngày mai nói tiếp, các người cứ dọn dẹp đi nhé!”

Nhìn thấy thân hình phúc hậu đang dần tiến lên lầu hai, ta thở dài ngán ngấm.

Thực ra, vào năm năm tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy mẫu thân, ta còn tưởng là tiên nữ hạ phàm, lúc đó trông mẫu thân còn đẹp hơn dì Tiểu bây giờ rất nhiều. Trước kia ta còn mộng tưởng sau này trưởng thành sẽ lấy mẫu thân làm thê tử. Thế nhưng, chẳng hiểu vì sao, sau đó càng lúc mẫu thân lại càng ăn nhiều hơn rồi biến thành bộ dạng như bây giờ.

Còn dì Tiểu thì nói với tôi một câu mà một đứa trẻ như tôi không sao hiểu nổi: “Trên thế gian này, thứ gây tổn thương mạnh mẽ cho con người nhất chính là tình yêu!”

51. Chương 51: Dạ Tầm Hoan

Lại một ngày mới bắt đầu.

Hầy, mỗi lần uống rượu xong, ngày hôm sau tỉnh dậy là tôi lại đau eo, đau lưng, chân cũng đau, thời buổi này có chút tiền bạc là chỉ muốn làm vài bình mà thôi.

Hôm qua mơ mơ màng màng vào một căn phòng nào đó trong khách điểm ngủ lại, may mà không tìm nhầm phòng, nếu không leo vào phòng của khách thì đúng là mất mặt. Tôi ngáp ngủ, vươn vai bước ra khỏi phòng, suýt chút nữa bị Khai Tâm đứng bên ngoài dọa cho chết khiếp. Khai Tâm vừa nhìn thấy tôi đã xông ngay lại.

“Mẫu thân, hôm nay người thức dậy sớm hơn bình thường.”

“Thật sao? Thảo nào ta lại cảm thấy hai mắt trĩu nặng thế này, vẫn còn buồn ngủ. Bây giờ là canh mấy rồi?” Tôi ôm lấy Khai Tâm đi xuống phía dưới. Tên nhóc này chỉ thấp hơn tôi một cái đầu, khoảng hai, ba năm nữa, đoán chắc sẽ cao bằng tôi.

“Đã giờ tị tam khắc rồi.”

Ồ, hôm nay tôi đích thực dậy sớm hơn mọi khi.

“Khai Tâm à, hôm qua ta uống say bí tỉ, có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?” Tôi dừng lại hỏi, bởi thực lòng tôi khá quan tâm đến chuyện này.

“Mẫu thân à, đương nhiên là có rồi, có lần nào người uống rượu mà không xảy ra chuyện đâu chứ? Hôm nay con phải đứng canh ngoài cửa phòng của người chính là vì muốn kể chuyện hôm qua.”

Ngất mất thôi! Tôi biết ngay là không có chuyện gì tốt lành mà, kể từ sau khi hợp nhất cùng Hạ Chi Lạc, thói xấu chết tiệt của nàng ta đã truyền lại cho tôi.

“Ta... có vừa cởi y phục vừa nhảy múa không?” Khai Tâm lắc đầu. May quá, chỉ cần không nhảy thoát y trong khách điểm là được.

“Ta... đã cắn đùi của Tướng Quân sao?” Khai Tâm lại lắc đầu. Hầy, không cần phải lo lắng mắc bệnh chó dại rồi.

“Ta... chắc không phải “cường ôm” một đại soái ca nào đấy chứ?” Khai Tâm vẫn lắc đầu. Hừm, người lần trước tôi ôm phải đầu được coi là soái ca chứ, rõ ràng trông chẳng khác gì đầu heo, lại còn dám thét lớn rằng tôi ức hiếp hắn.

“Mẫu thân, không phải người cắn Tướng Quân, mà người đã ra lệnh cho Tướng Quân nhào lên người ta, hơn nữa lại còn là người của thiên hạ đệ nhất trang, Thần Kiếm sơn trang. Còn nữa, người còn mắng Thần Kiếm sơn trang là Nhân Tiệp sơn trang, Tiệp Nhân sơn trang...”

Sau đó, Khai Tâm hớn hở kể lại đầu đuôi mọi chuyện xảy ra hôm đó cho tôi nghe.

Trời đất quỷ thần ơi, tôi thường ngày điềm đạm, bình tĩnh là thế, không ngờ lại gây ra chuyện lớn như vậy. Thần Kiếm sơn trang, trên giang hồ có ai mà không biết, tại sao tôi lại gây sự với bọn họ chứ? Tiểu Tiểu hôm qua cũng đã liệt kê xong danh sách rồi cho người đưa đến Thần Kiếm sơn trang. Thôi toi rồi, lần này chết chắc rồi! Nếu như đến lúc đó, Thần Kiếm sơn trang dẫn người tới đây, san bằng khách điểm của tôi đi thì cả nhà chúng tôi sống bằng gì đây?

“Mẫu thân, sắc mặt của người không được tốt lắm, muốn đi ngồi bệ xí sao?”

Tên tiểu tử đáng chết này, đi theo tôi năm năm rồi, học cái gì không học, chỉ được cái mồm miệng ghê gớm! Tôi liền nhìn thẳng bé bằng ánh mắt đầy sát khí.

“À, đúng rồi, mẫu thân, không phải người nói cần tìm thêm người làm sao? Vừa sáng sớm rất nhiều người đã đến xin làm rồi, dì Tiểu đang ngồi sắp xếp thay người đấy. Có rất nhiều thúc thúc bá bá đáng ghét muốn lợi dụng dì Tiểu đó.”

“Tầm Khai Tâm, cái thằng tiểu tử thối này, chuyện quan trọng thế này tại sao không nói sớm cho ta biết? Dì Tiểu của con hiện giờ đang ở đâu?” Chết tiệt, với tính cách của Tiểu Tiểu nhất định là sẽ không từ chối gì cả.

“Trong phòng đôi ở lầu một.”

Tôi lập tức xông thẳng xuống lầu một, đi vào căn phòng đó, nhìn thấy Tiểu Tiểu đang ngồi mặt đối mặt với người đàn ông tóc bạc.

Hả, cả ông già cũng tới đây ứng tuyển sao?

“Tiểu Tiểu!” Tôi vội vã lên tiếng gọi cô ấy.

Tiểu Tiểu quay đầu sang với vẻ mặt hứng thú: “Tỉ tỉ, mau lại đây!”

“Muội vất vả rồi, còn lại mấy người nữa? Để ta làm cho!”

“Dạ, chỉ còn lại mỗi người này, cũng nói chuyện được một lúc rồi.” Con bướm trên mặt Tiểu Tiểu hôm nay là do ai vẽ chứ, trông cũng đẹp ra phết.

“Muội mau ra ngoài đi, để ta làm nốt!”

Đẩy Tiểu Tiểu ra khỏi phòng, tôi liền ngồi xuống ghé đối diện với người đàn ông tóc bạc. Ngay từ khi tôi bước chân vào căn phòng này, hắn đã quay sang nhìn tôi đầy hứng thú. Kể từ khi sợ bị người khác nhận ra, tôi liền ra sức tăng cân, sau đó, hầu như chẳng còn người đàn ông nào nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy hứng thú đến độ vô lễ như hắn ta lúc này.

Tôi không vội nói chuyện với hắn, chỉ nhìn kĩ cả người hắn. Da mặt vừa thô ráp lại vừa đen sì, nhìn vào đôi mắt đen láy đó, tôi đọc được một vài thông tin mơ màng. Đôi lông mày rậm rạp, đôi mắt thâm sâu, lộ rõ hai túi mắt bên dưới, tôi đảm bảo khi người đàn ông này cười chắc chắn sẽ để lộ vết chân chim ở đuôi mắt. Chiếc mũi trông khá đẹp, cao thẳng gọn gàng, hình như trên cả khuôn mặt này chỉ có mỗi chiếc mũi là đáng nhìn. Nói tóm lại, gương mặt này vô cùng bình thường, đi trên đường sẽ nhanh chóng bị nhấn chìm trong biển người rộng lớn. Nếu như có người quay lại nhìn, chắc hẳn là vì bộ tóc bạc rất chất, rất cá tính trên đầu hắn thôi.

“Đã thưởng thức xong chưa?”

Người đàn ông này vừa mở miệng đã khiến tôi nhảy dựng lên khỏi ghế. Cơ thịt toàn thân đều căng ra, hai tay nắm chặt, xương kêu răng rắc, mãi chẳng thể thốt lên nửa lời.

Tại sao giọng nói của hắn lại giống giọng Tầm đến vậy chứ? Không thể nào là chàng được! Bộ dạng, tướng mạo thế này, lại còn ánh mắt thất lễ khi nhìn một người phụ nữ, hoàn toàn khác nhau một trời một vực. Nhất định là tôi đã nhớ Tầm đến phát điên, đúng vậy, nhất định là như vậy!

Rất ngạc nhiên trước hành động của tôi, hắn nhướn cao đôi mày, vẫn nhìn tôi chằm chằm.

Tôi hít một hơi thật sâu, ngồi lại chỗ cũ, bắt đầu nghiên cứu bản “sơ yếu lí lịch” trên bàn.

Hả? Lẽ nào tôi bị hoa mắt, hay là đột nhiên không đọc được chữ nữa, hắn viết cái kí hiệu quái quỷ gì thế này? Tôi định thần nhìn kĩ, mẹ kiếp, không ngờ người đàn ông này lại viết chữ ngược. Tôi liếc mắt lườm hắn một phát, bất ngờ nhìn thấy hắn bật cười, nụ cười thật sự khó nhìn chết đi được, cũng chỉ có mỗi hàm răng trắng đều là chấp nhận được.

Nhấp một ngụm trà, tôi lật ngược lại trang giấy, đợi sau khi nhìn rõ được tên của hắn, tôi lập tức bị sắc nước.

Sau một hồi ho sặc sụa, tôi mới có thể nói ra được cái tên hại người không đền mạng kia: “Người là... Lí Tầm Hoan?[1]”

[1] Đây là tên của Tiểu Lí Phi Dao trong tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Cổ Long, đã được dựng thành phim truyền hình do Tiêu An Tuấn đóng.

“Sai rồi, tại hạ không phải họ Lí mà là họ Dạ, Dạ Tầm Hoan.” Tên khốn này dường như đã đoán trước được tôi sẽ phản ứng như vậy, lại còn nhoẻn miệng cười đều nửa chứ.

Dạ Tầm Hoan, đêm đêm tìm vui! Tôi thật sự phục phụ thân hấn, còn có bản lĩnh hơn cả trình độ đặt tên cho Khai Tâm của tôi. Phải chăng tên khốn này biết được tôi muốn đặt tên cho đứa con khác của mình sau này là vậy, nên cố tình viết cái tên này vào đây để thách thức? Hừm, muốn làm con trai của tôi sao, tiếc là hấn sinh quá sớm!

Tôi bất giác mỉm cười đầy ẩn ý, nhìn tiếp xuống dưới, ngoại trừ dòng khai tuổi tác ngoài ba mươi ra, tất cả những chỗ khác đều bỏ trống.

Ba mươi tuổi? Người đàn ông này mới chỉ ba mươi tuổi thôi sao? Tôi thấy hấn phải tầm bốn mươi tuổi mới đúng, bộ dạng chưa già đã lên lão rồi.

Nể tình tên khốn này có giọng nói giống giọng Tầm, lại thêm danh tính bá đạo kia, tôi quyết định nói chuyện với hấn thêm một lúc, dù gì tôi cũng thừa thời gian rảnh rỗi. Không cần nhìn hấn, chỉ cần nghe giọng nói là trong đầu tôi lại hiện lên khuôn mặt của Tầm.

“Vị Dạ công tử này, xin hỏi huynh có biết chữ không?” Tuy rằng nét chữ của tên đàn ông này khá được, cương nghị, có lực, tiêu điều, tự tại nhưng mới chỉ đơn thuần viết đúng năm chữ, một cái tên cùng số tuổi, chẳng thể nói lên điều gì. Các bà thím bán hàng ngoài chợ cũng đều biết viết tên và tuổi của mình, tôi thậm chí còn nghi ngờ liệu hấn có viết được chữ không, nói không chừng chỉ viết được mỗi cái tên và các chữ số cũng nên.

“Học phú ngũ xe.[1]”

[1] Học phú ngũ xe: Trí thức chất đầy năm cỗ xe, hàm ý học rộng hiểu cao.

Phụt! Thật đúng là một tên mắc chứng hoang tưởng nặng, may mà trông bộ dạng cũng chẳng ra sao, nếu không không hiểu hấn còn kiêu ngạo đến mức nào.

“Vậy xin hỏi đã làm chương quầy cho tửu lầu hay khách điểm nào chưa? Chuyển nơi làm thường xuyên cũng được tính.”

“Chưa từng, nhưng ta thường xuyên ở khách điểm.”

Tôi thật sự ghen lời không biết nói gì thêm.

“Vậy trước kia huynh làm gì để mưu sinh?” Tôi lại nhấp một ngụm trà, hôm nay thứ trà Mao Tiễn này sao khó uống thế không biết!

“Một người một kiếm một ngựa tẩu giang hồ.”

Nghe câu trả lời của hấn, may mà tôi đã nuốt hết trà vào trong bụng, nếu không khẳng định lại bị sặc trà thêm lần nữa.

Tôi biết mình đang phải kiềm chế hết sức. Là cách đặt câu hỏi của tôi không đúng hay là mắt mũi của con người này có vấn đề? Trên thông cáo tuyển dụng có viết rõ muốn tìm chương quầy cho khách điểm, phải có ít nhất năm năm kinh nghiệm trở lên, hấn hành tẩu giang hồ nhiều năm, chạy tới đây ứng tuyển làm gì chứ? Hầy, tôi thấy hấn cố tình tới đây gây sự.

Tôi bất đắc dĩ phải ngược mắt lên nhìn thẳng vào người đàn ông này rồi nói rõ từng câu: “Huynh thật sự học phú ngũ xe sao?”

“Đích thực!”

“Huynh chắc rằng mắt mình không có bệnh đấy chứ?”

“Chắc chắn!”

“Vị Dạ công tử này, người ta muốn tìm là chương quầy, chứ không phải hộ vệ, huynh chạy tới đây làm gì? Nếu như không phải giọng nói của hấn khiến tôi lưu luyến, ta thật sự muốn bảo A Cường mời hấn ra về.

“Ta đã đi qua nhiều nơi rồi ngang qua khách điểm này, cảm thấy mệt mỏi, dừng chân nghỉ ngơi, vừa hay biết được quý điểm đang cần dụng người, bao ăn bao ở, còn trả tiền công hàng tháng. Dù gì, cũng đều là ở khách điểm, vừa không phải mất tiền trọ lại còn kiếm thêm được tiền, tội gì mà lại bỏ qua chứ?”

Tôi phát cáu mắt, vì muốn được ở khách điểm miễn phí cho nên hẳn mới tới ứng tuyển?

Nghe câu trả lời đồng dạng, bình tĩnh của người đàn ông này, hẳn thậm chí còn hỏi vặn lại tôi, thật đáng ghét! Đặc biệt là khi nhìn nụ cười như thể chuyện này là đương nhiên trên khuôn mặt hẳn, huyết thái dương của tôi co giật liên hồi, tôi nghiêng rằng ken két vì bức bối.

Đã bao lâu rồi nhỉ? Năm năm rồi, ngoại trừ những lúc uống rượu phát cuồng ra, tôi chưa bao giờ có ý định muốn chém người như lúc này.

Bình tĩnh, bình tĩnh, chệch đây giờ đã không còn là người của năm đó nữa!

Tôi cố gắng hết sức kìm nén ý nghĩ đó trong đầu, ngoảnh miệng nở một nụ cười khá đáng yêu rồi nói với hẳn: “Dạ công tử đúng là có đầu óc làm ăn!”

“Ý của câu này nghĩa là ta đã được thuê rồi sao?”

à? Tôi nói sẽ tuyển dụng hẳn lúc nào chứ? Cái tên khốn này...

Tôi vừa định lên tiếng nói với hẳn rằng: “Huynh đã bị loại ngay từ vòng ngoài rồi” thì nghe thấy tiếng của Tiểu Tiểu truyền từ ngoài vào: “Tỉ tỉ, xem ra tỉ cũng khá hài lòng với Dạ đại ca.”

Tôi quay đầu lại nhìn Tiểu Tiểu, con nha đầu ngốc này đang nói gì chứ? Mới phỏng vấn được bao lâu mà đã bắt đầu gọi người ta là Dạ đại ca rồi? Thế nào được gọi là tôi “cũng khá hài lòng” với hẳn?

“Dạ đại ca, hãy đi theo muội, có mấy việc cần phải bàn giao!”

Nghe xong câu nói này của Tiểu Tiểu, tôi đứng bật khỏi ghế.

Từ trước đến nay, mỗi khi đối diện với người không quen biết, Tiểu Tiểu thường dùng thái độ lạnh lùng, lãnh đạm, chỉ dành thái độ thân thiện này khi gặp người có quan hệ thân thiết mà thôi. Rốt cuộc, người đàn ông này đã yểm bùa mê thuốc lú gì cho Tiểu Tiểu mà chỉ trong khoảng thời gian nói chuyện ngắn ngủi đã như quen từ lâu thế này.

“Đợi đã, Tiểu Tiểu, muội mau đi lấy mấy tờ giấy đến đây!”

Nếu như Tiểu Tiểu đã có hứng thú với người đàn ông này, cộng thêm bộ tóc trắng cá tính và cả khao khát được nghe giọng nói của hẳn trong tôi, tôi đành phải miễn cưỡng thử dùng hẳn vậy. Tôi phải xem xem hẳn có giỏi trò quỷ quái gì không mới được!

“Được, muội sẽ mang lên ngay thôi!”

Nhìn Tiểu Tiểu nhanh chóng biến mất ở bên cửa, tôi chống hai tay lên bàn, lạnh lùng “hừm” một tiếng rồi nói với Dạ Tầm Hoan: “Người đừng có đắc ý sớm quá, đợt lát nữa chúng ta còn phải kí một thỏa thuận nữa, nếu như người chịu tuân theo những điều khoản trên đó, chúng ta sẽ tính tiếp.”

Sau khi Tiểu Tiểu giấy đến, tôi liền chấp bút viết nhanh.

Sau khi viết xong, tôi đưa “Bản hợp đồng lao động” vừa viết xong ra trước mặt bảo hẳn đọc, đồng thời nhìn hẳn đầy thách thức.

Hẳn cũng nhìn tôi đầy ẩn ý, bình tĩnh nhận “Bản hợp đồng lao động” của tôi, sau đó dùng giọng nói quyền rũ kia đọc lớn tiếng: “Bản hợp đồng lao động. Người tuyển dụng (dưới đây sẽ gọi tắt là bên A), đại diện khách điểm Long Môn, Lạc Bảo.”

Lúc hẳn đọc tên tôi lên, liền ngược mắt liếc tôi rồi ngoảnh miệng nở nụ cười xấu xí: “Ừm, cái tên nghe rất thú vị!”

Sau đó hẳn đọc những điều bên dưới, càng đọc lại càng cười lớn tiếng, sau khi đọc hết, hẳn lắc đầu bật cười nói: “Chỉ hiểu đúng điều nói về đãi ngộ, còn mấy điều cấm làm với những thứ còn lại, xin phiền cô chỉ giáo!”

Tôi cười nhạt, sau đó giải thích cho hẳn từng điều một. Sau khi hoàn tất mọi thủ tục, tôi chỉ đợi câu trả lời của hẳn, ai ngờ hẳn chỉ vào phần trống ở dưới dùng Bèn B kí tên, mỉm cười hỏi tôi: “Phải viết tên ở chỗ này sao?”

“Đúng thế!” Nhìn hần nhắc bút định kí tên, tôi đột nhiên ngăn cản: “Này, đợi chút đã, người có thể chấp nhận những điều khoản ràng buộc dưới này sao?”

“Điều khoản ràng buộc?” Hần lại không nghĩ vậy: “Tôi có thể ngồi lại nơi này, đương nhiên là chấp nhận rồi.”

“Vậy được, để phòng người dùng tên giả, không cần phải kí tên, trực tiếp điểm chỉ vào là được rồi. Chỗ này, chỗ này với chỗ này, tất cả đều phải điểm chỉ hết!”

Hừm! Tôi không tin kí vào bản hợp đồng bất bình đẳng của khách điểm Long Môn mà hần vẫn có thể ở đó mà tự do tự tại.

Đính kèm: Bản Hợp Đồng Lao Động

Người tuyển dụng (Dưới đây gọi tắt là bên A): Người đại diện của khách điểm Long Môn: Lạc Bảo.

Người lao động (Dưới đây gọi tắt là bên B): Dạ Tầm Hoan.

Hai bên A, B dựa trên nguyên tắc bình đẳng, tự nguyện, bàn bạc, thỏa thuận kĩ lưỡng, công bằng, thành thật, tín dụng, kí kết bản hợp đồng sau xác lập quan hệ lao động và cùng nhau tôn trọng những điều sau:

Điều khoản cơ bản:

Bên A tuyển dụng bên B vào vị trí chưởng quầy của khách điểm Long Môn, nhiệm vụ, trách nhiệm và yêu cầu đối với vị trí này đều tuân theo đúng quy định của khách điểm Long Môn. Bên B có nghĩa vụ phải tuân theo đúng nhiệm vụ lao động mà bản hợp đồng này quy định. Nếu như bên A điều động, thay đổi chức vụ của bên B do công việc thì bên B không được có bất cứ kháng nghị nào hết.

Thời gian làm việc quy định mỗi ngày của bên B là: Từ giờ Mão cho đến giờ Dậu, thời gian nghỉ ngơi vào giờ Tị và giờ Thân. Thời gian làm việc mỗi ngày là năm canh giờ, cứ làm việc năm ngày thì có một ngày nghỉ, những dịp lễ Tết trong đại như lễ tế Hoa thần, năm mới đều được hưởng một ngày nghỉ. Nếu như trong thời gian quy định làm việc mà làm những việc không liên quan, sẽ bị xử phạt theo quy định ở chương hai.

Bên A sẽ phát tiền công cho bên B vào mùng năm đầu tháng, tiền công mỗi tháng là mười lạng bạc. Bên A sẽ cung cấp chỗ ăn, ở miễn phí cho bên B.

Bên B không được tự ý giải trừ hợp đồng, trong thời gian hạn định của hợp đồng nhất định phải tuyệt đối tuân theo mọi sắp xếp, yêu cầu của bên A. Nếu như vi phạm, phải bồi thường khoản tiền một ngàn lạng. Nếu như kết quả làm việc của bên B chưa đạt đến yêu cầu của bên A, bên A có quyền dừng bản hợp đồng này bất cứ lúc nào, đồng thời không cần phải bồi thường bất cứ khoản tiền nào cho bên B.

Điều khoản cấm kị đặc biệt:

Tất cả những điều cấm kị tại chương này sẽ là điều khoản chính của bản hợp đồng, chỉ cần vi phạm bất cứ một điều khoản nào dưới đây đều bị phạt một lạng bạc, nếu như nghiêm trọng, bên A sẽ hủy bỏ bản hợp đồng này, đồng thời bên B phải bồi thường một ngàn lạng bạc cho bên A.

Nghiêm cấm bên B hỏi han đến việc riêng tư của bên A, người nhà cùng những người khác.

Phạm vi hoạt động của bên B ở khách điểm Long Môn là phòng khách lầu một, phòng khách và nhà bếp lầu hai, nghiêm cấm tự tiện đi vào khu vực riêng tư và hậu viện của bên A.

Nghiêm cấm bên B nhìn bên A cùng người nhà với mục đích riêng tư quá thời gian một phần ba vòng hương.

Nghiêm cấm bên B có hành vi động chạm đến cơ thể của bất cứ thành viên nào trong gia đình của bên A.

Nghiêm cấm bên B bàn luận về dung mạo, tính cách, thân hình cùng các chủ đề liên quan đến người nhà bên A trước mặt những người làm khác trong khách điểm Long Môn.

Nghiêm cấm bên B không được xuất hiện trước mặt bên A cùng người nhà khi ăn mặc không chỉnh tề, đề nghị mặc y phục chỉ để lộ đầu và hai tay.

Nghiêm cấm bên B có bất cứ ý đồ bất chính nào với những phụ nữ ở trong khách điểm Long Môn.

Những điều khoản khác:

Bản hợp đồng có hiệu lực từ ngày X tháng X năm X cho đến ngày X tháng X năm X, có thời hạn trong vòng một năm. Bản hợp đồng này được viết thành hai bản, mỗi bên A, B giữ một bản và có giá trị như nhau. Bản hợp đồng này còn chưa liệt kê hết những điều cấm kỵ, bên A có thể thêm mới hoặc điều chỉnh các điều khoản bất cứ lúc nào, bên B không được quyền kháng nghị

Ngày X tháng X năm X

Bên A: Khách điểm Long Môn

Bên B (Kí tên)

Một dấu vân tay đen đậm

Người đại diện (Kí tên):

Lạc Bảo (Đã kí)

52. Chương 52: Thẻ Phải Giảm Béo Cho Bằng Được

Ngày hôm sau, tên thư sinh ngốc nghếch bị người ta đánh cho bán sống bán chết cuối cùng đã tỉnh lại.

Hắn nói hắn tên là Ôn Thư Bách, mới chỉ làm tiên sinh (thầy giáo) cho đại tiểu thư của Thần Kiếm sơn trang nửa năm nay đã gây ra họa lớn, còn suýt chút nữa mất mạng. Khai Tâm kể cho tôi biết mĩ nữ Y Y, tên đầy đủ là Lục Y Y chính là đại tiểu thư của Thần Kiếm sơn trang, học trò của Ôn Thư Bách.

Hắn tựa vào đầu giường khóc lóc ỉ ôi chẳng có chút hình tượng gì, hắn kể hắn bị người của Thần Kiếm sơn trang đổ oan, hắn hoàn toàn không hề dụ dỗ con gái nhà lành. Bề ngoài Y Y đang gửi tình ý cho hắn – một tiên sinh dạy học, nhưng trên thực tế bản thân hắn là người rõ nhất, tiểu thư Y Y hoàn toàn không thích hắn, mà đối tượng chính là đại sư huynh của cô ta Quản Diễm Thành.

Nói ra cũng kì lạ, một người là con gái ruột thịt của mình, xinh đẹp như hoa, từ nhỏ đã được coi là viên ngọc minh châu, nâng niu chiều chuộng hết mức. Còn một người lại là đại đệ tử của mình, anh tuấn, khoáng đạt, võ công cao cường, tương lai có khả năng trở thành trang chủ của Thần Kiếm sơn trang. Một cặp sư huynh, sư muội như vậy theo lí mà nói thường được coi là trời sinh một cặp, bất cứ ai cũng sẽ muốn nạp Quản Diễm Thành ưu tú xuất sắc đó thành con rể. Thế nhưng, trang chủ Thần Kiếm sơn trang Lục Thanh Hầu lại vô cùng kì quái, kiên quyết phản đối con gái yêu Quản Diễm Thành, càng không chịu gả con gái mình cho Quản Diễm Thành. Để đoạn tuyệt mối tình si của con gái Lục Y Y, thậm chí ông còn định một mối hôn sự cho con gái, chính là muốn gả con cho cung chủ Điệp Cung cùng tề danh thiên hạ với Thần Kiếm sơn trang, Hành Thành.

Tôi tức giận nhìn Ôn Thư Bách vừa ỉ ôi vừa nói, một người đàn ông lại có thể khóc đến mức này, tôi thấy mắt mặt thay cho hắn.

Tôi cũng cảm thấy rất kì lạ, nếu như tôi có con gái, Khai Tâm lại xuất sắc như vậy, tôi đương nhiên là sẽ vui vẻ mà gả con gái mình cho Khai Tâm. Còn Lục Thanh Hầu làm như thế, e là chỉ có một nguyên nhân duy nhất, nói không chừng đại soái ca Quản Diễm Thành chính là con riêng của ông ta, em gái làm sao có thể lấy anh trai ruột thịt của mình chứ?

Ôn Thư Bách được mời đến Thần Kiếm sơn trang dạy Lục tiểu thư cầm kì thi họa vào nửa năm trước, mục đích chính là để biến Lục tiểu thư từ một nữ tử giang hồ tinh thông võ thuật trở thành một thực nữ tài mao song toàn trước khi được gả đến Điệp Cung. Trong khoảng thời gian đó, Ôn Thư Bách nhanh chóng trở thành đối tượng duy nhất để Lục tiểu thư dốc bầu tâm sự.

Uông Thư Bách nói hắn ta sợ gây ra chuyện thị phi nên đến gặp Lục trang chủ xin nghỉ dạy. Ai ngờ, Lục tiểu thư cũng là người cứng đầu, liền bắt Uông Thư Bách cùng đào hôn, sau đó đã xảy ra sự việc tôi say rượu cứu người vào ngày hôm qua.

Nhìn bộ dạng của Uông Thư Bách, tôi cũng không biết lời nói của hắn thật giả thế nào.

Đột nhiên, tên khốn này nhảy xuống khỏi giường, ôm chặt lấy chân Tiểu Tiểu rồi khóc than: “Cô nương, đa tạ ơn cứu mạng của cô nương, đại ân đại đức của cô nương tiểu sinh chẳng có gì để báo đáp, xin hãy nhận của tiểu sinh...”

Thấy vậy, tôi nhanh chóng kéo tên Uông Thư Bách ra, chỉ hận không thể đập hắn một phát, tên háo sắc này đúng là gan to bằng trời, không ngờ lại dám lợi dụng Tiểu Tiểu giữa thanh thiên bạch nhật như vậy.

“Được, nếu bây giờ ngươi đã có sức nhảy xuống giường, lại còn sức để dập đầu, xem ra cũng khỏe lại nhiều rồi!” Tôi đành mặt nói với Uông Thư Bách đang ngu ngơ không biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi lại nói: “Tiểu Tiểu, mọi người mau đi bảo A Cường lên đây, đưa hắn ra chỗ ở phía sau hậu viện cùng mọi người, cho hắn ở cùng phòng với Dạ Tầm Hoan, giờ Mão ngày mai bảo hắn làm việc đúng giờ.”

“Cô nương ân nhân, cô ta đang nói gì thế?”

Uông Thư Bách lại định với lấy người Tiểu Tiểu liền bị tôi đập ra.

“Ta đang nói cái gì? Uông Thư Bách, ngươi hãy nghe cho thật kĩ đây, người cứu mạng người là ta, chứ không phải mọi người. Vì ra mặt giúp đỡ người mà ta đã đắc tội với Thần Kiếm sơn trang, người phải biết là, từ xưa đến nay ta chưa bao giờ ra mặt giúp đỡ người khác không công. Còn nữa, người ở trong phòng thượng hạng của khách điểm Long Môn, lại còn được ăn uống sướng miệng, chúng ta còn phải tìm đại phu về cho người, sắc thuốc hầu hạ người, người tưởng rằng tất cả đều miễn phí cả sao, không cần dùng ngân lượng chắt? Cái gì mà đại ân đại đức không biết lấy gì báo đáp, bây giờ ta cho người cơ hội báo đáp đó. Vì thế bắt đầu từ hôm nay, người sẽ ở lại làm tiểu nhị cho khách điểm Long Môn của chúng ta, cho đến hết một năm mới có thể trả xong nợ rồi rời khỏi. Mau đem hợp đồng lao động đến cho hắn kí! Hừm! Lưng dài tồn vãi chính là thư sinh!”

Nhìn bộ dạng kinh hoàng của Uông Thư Bách, tôi vô cùng hài lòng, hát cao đầu rồi bước ra ngoài. Thật là sáng khoái, vốn dĩ muốn thuê thêm một chương quây, một tiểu nhị, bây giờ tôi có thể tiết kiệm số tiền thuê tiểu nhị rồi!

Sau đó, A Cường đưa Uông Thư Bách ra hậu viện, thỉnh thoảng tôi vẫn nghe thấy tiếng kêu ai oán của hắn: “Cô là người phụ nữ béo ăn người không nhả lại xương. Cô là người phụ nữ béo ăn người không nhả lại xương!”

Đáng ghét! Dám mắng ta là người phụ nữ béo, lẽ nào người béo thì bị người khác kì thị sao? Chết tiệt, ngày trước tại sao tôi có suy nghĩ sai lầm, ăn uống vô độ như vậy chứ? Thế nhưng tôi lại chẳng biết dịch dung, làm sao có thể trốn tránh khỏi sự tra xét của triều đình, nên đành phải đi theo con đường tuyệt lộ, trở thành kẻ béo.

Vào lúc cảm thấy phần uất nhất, tôi lại gặp Dạ Tầm Hoan đang ngồi tính toán bên quây, nhìn tôi bằng ánh mắt như vừa xem được một vở kịch hay. Tôi tức giận lườm hắn một cái, rồi đi vào trong quây, cũng chẳng để tâm hắn suy nghĩ gì, đoạt lấy sổ sách trong tay hắn, liếc mắt nhìn qua, thật không ngờ chữ viết của tên đàn ông đáng chết này lại đẹp đến vậy!

“Tiểu Tiểu, mọi người ra trông quây một lúc, ta với Dạ chương quây ra ngoài có chút việc.” Tôi vẫy tay về phía Dạ Tầm Hoan, ra hiệu hắn theo tôi ra ngoài: “Người, đi theo ta!”

Huyện Lí An có vị trí khá đặc biệt, nằm ở ranh giới giữa Hoàng triều Kim Bích và hai nước Thanh Long, Chu Tước. Ban đầu, tôi, Tiểu Tiểu cùng Khai Tâm đi tới đây, chọn nơi này dựng khách điểm làm ăn, ngoài việc đây là nơi phồn hoa, đông vui nhộn nhịp ra thì nguyên nhân lớn nhất chính vì nó cách kinh thành rất xa. Ngộ nhỡ, một ngày nào đó không thể ở lại đất này nữa, chúng tôi có thể đào thoát sang hai nước Thanh Long, Chu Tước một cách thuận tiện.

Hôm nay là Đông Chí, tục ngữ có câu: Đông Chí sạch sẽ, bắn cả năm. Có lẽ để minh chứng cho câu tục ngữ trên mà cả ngày hôm qua, trời mưa liên miên.

Vì trời mưa, trên đường lớn hầu như chẳng có mấy người qua lại.

Cầm theo ô, tôi đứng trước mặt tiền cửa hàng: “Lạc thị vệ dục”. Cửa hàng này đã mở được hơn một năm nay, trước kia từng nổi danh khắp nơi, vậy mà giờ đây lại phải đóng cửa. Trái tim tôi đau như bị kim châm, nỗi đau chẳng khác nào tận tay giết chết đứa con ruột thịt của mình vậy!

Một năm trước, tôi đã đưa ra quyết định sai lầm, đó là nhất nhất muốn lôi chiếc bệ xí xả nước về thời đại này. Từ đầu tư lò nung cho đến khi tạo ra được chiếc bệ xí bằng gốm đầu tiên khiến mình hài lòng, rồi ở cửa tiệm bán bệ xí, từ khi mới khai nghiệp buôn bán khó khăn, cho đến khi dựa vào tài nghệ vốn có của bản thân đem chiếc bệ xí xả nước ra các vùng lân cận và một số hộ giàu có ở ba nước Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, rồi còn mở cả các cửa hàng nhỏ ở ba tiểu quốc trên. Tuy rằng, tôi đã kiếm được số ngân lượng không nhỏ nhưng thật sự cũng đã phải dốc rất nhiều tâm huyết của mình trong đó.

Thông thường những chuyện trong cửa hàng này đều do Triệu thúc quản lý, cũng giống như Tiểu Tiểu ra mặt lo liệu mọi chuyện ở khách điểm Long Môn vậy, tôi chỉ là người đưa ra sách lược và chỉ huy ở phía sau. Chính vì vậy mà về cơ bản chẳng có ai biết được người chủ thật sự của cửa hàng bệ xí giặt nước là ai, tất cả đều cho rằng nó thuộc sở hữu của một vị công tử trẻ tuổi, thần bí nào đó. Tối hôm qua, Triệu thúc đến nói với tôi, mấy ngày trước, huyện lệnh huyện Lí An đã giới thiệu mặt hàng trong cửa tiệm cho một vị đại quan trong triều đình, còn về việc vị đại quan này có hài lòng hay không thì còn phải đợi sau khi ông ta đến huyện Lí An xem xét hàng hóa mới biết được. Nếu như có thể sử dụng thì có khả năng còn giới thiệu cho Hoàng cung sử dụng.

Đúng lúc đó tôi lại không có ở đây, nếu không tôi đã đóng cửa tiệm lại rồi. Tôi không thể mạo hiểm được, dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải đóng cửa tiệm đó lại, không những phải đóng nó mà còn phải đóng cả mấy chi nhánh ở các tiểu quốc Thanh Long, Chu Tước và Bạch Hổ nữa.

“Dùng trí tuệ đẩy mất thứ bản thủ, dùng thứ bản thủ kiếm lại niềm vui? Lạc thị vệ dục? Rất thú vị! Ha ha...”

Bên tai vang lên tiếng nói của Dạ Tầm Hoan, thứ hấn độc chính là câu đối và tên cửa tiệm của tôi, hấn nhìn tôi gian xảo và mỉm cười.

“Lưu manh!” Tôi lăm bà lăm bầm, sau đó quay sang ra lệnh cho hấn: “Muốn thưởng thức, đêm nay ta sẽ cho người thưởng thức đã đời!”

Không hiểu sao tôi lại có thể tin tưởng một người đàn ông vừa mới quen biết có ba ngày, trước đó hấn hoàn toàn là một người xa lạ, rồi còn đưa hấn ta tới nơi đây.

Tôi gõ cửa ba tiếng, không bao lâu Triệu thúc ra ngoài mở cửa.

Triệu thúc nhìn thấy tôi liền gọi tôi một tiếng như mọi khi: “Tiểu Lạc! Bên ngoài trời đang mưa, mau vào trong này đi, vị này là?”

“Triệu thúc, hấn là chủ nợ của khách điểm mà con mới mời về làm được hai ngày. Mau đóng cửa lại đi, con có nhiều chuyện phải nói cùng thúc!”

Tôi bảo Triệu thúc tranh thủ thỏa thuận trả lại lò nung, buổi tối gõ luôn bằng hiệu, đem một lượng hàng tồn ít ỏi chuyển tới khách điểm, còn những cái sứ mẻ thì đập vỡ, vứt hết đi, đồng thời cũng bảo ông dùng bồ câu gửi thư cho chủ nợ quây cho chi nhánh cửa hàng ở ba tiểu quốc còn lại cũng mau chóng tháo gỡ bằng hiệu xuống, dừng hoạt động lập tức, đồng thời tiêu hủy hết lượng bệ xí còn lại trong tiệm.

“Tiểu Lạc, con thật sự đã suy nghĩ kĩ càng chưa?” Triệu thúc hỏi tôi đầy luyến tiếc.

“Triệu thúc, mấy ngày nữa thúc hãy đi một chuyến tới nước Chu Tước, chỗ đó khá gần, chắc cả đi cả về mất tầm mười ngày, mau trả lại cửa hàng thuê, đòi bồi thường bao nhiêu thì cứ bồi thường. Sau dịp Tết, thúc hãy đến nước Thanh Long giả quyết nốt cửa hàng bên đó, con sẽ tới nước Bạch Hổ giải quyết mọi việc. Chúng ta phải chia nhau ra hành động mới được.” Tôi không giỏi sông nước lắm, ngồi thuyền sẽ bị say sóng, bởi vậy liền chọn đến nước Bạch Hổ, nếu không cũng chẳng bảo Triệu Thúc đi nước Thanh Long. Trước khi đón Tết muốn giải quyết xong hai chi nhánh là điều không thể, đành phải đợi đến sau khi Tết mới đầu vào đây được.

Triệu thúc đem hết tình hình hàng tồn, đặt hàng, những đơn hàng chưa thanh toán cùng tiền thuê nhà đưa đến trước mặt tôi, lo lắng hỏi: “Tiểu Lạc, tất cả mọi thứ, tiền thuê bao gồm cả tiền bồi thường đều ở đây cả, có khả năng sẽ tổn thất khoảng một vạn lạng bạc.”

“Triệu thúc, kết thúc nó, con còn đau lòng hơn thúc gấp trăm lần, nhưng vì sự an toàn của mọi người trong nhà, con không thể không làm thế, con nhất định phải giải quyết nhanh chóng, gọn gàng. Cho dù phải tán gia bại sản, con cũng phải làm.”

Nói thực lòng, gây dựng cửa tiệm bán bệ xí xả nước là một quyết định sai lầm của tôi, bây giờ chỉ còn cách hủy nó đi thì mới có thể tự bảo vệ mình được.

“Vậy phải nói gì với bên ngoài?” Triệu thúc hỏi.

“Cứ nói bán hàng không được, thua lỗ liên tiếp, ông chủ quay về quê nhà lấy vợ sinh con rồi, dù gì Triệu thúc cứ liệu mà làm, chuyện này giải quyết càng nhanh càng tốt!” Tôi lại than dài một tiếng.

“Tiểu Lạc, những thứ này là gì thế?” Câu hỏi Tiểu Lạc này không phải của Triệu thúc mà là của Dạ Tầm Hoan.

Tôi quay người sang nhìn hắn đang sờ vào một chiếc bệ xí, nhìn tôi với Triệu thúc đầy nghi hoặc.

“Dạ chường quây, với mối quan hệ giữa ta và người, vẫn chưa quen thân đến mức người có thể xưng hô như vậy, phiên người hãy gọi ta là bà chủ Lạc hoặc là Lạc đại gia là được.” Tôi trả lời bằng thái độ bức bối, đồng thời đi về phía hắn đứng. Còn hắn thì quá quen với thái độ lạnh lùng đó của tôi.

Tôi ngồi bệt xuống chiếc bệ xí trước mặt hắn, thở dài rồi ngẩng đầu lên nói với hắn: “Đây là một loại bệ xí mới vô cùng tiện lợi, sạch sẽ, có tên là bệ xí giặt nước.”

Thấy hắn cau chặt mày lại, tôi bắt giác lên tiếng hỏi: “Người không nhìn thấy nó ở phòng vệ sinh phía sau hậu viện ư? A Cường không nói cho các người cách sử dụng của nó sao?”

Hắn lại cau mày chặt hơn trước, sau đó lắc đầu.

Tôi lập tức nhảy dựng lên, thét lớn: “Vậy hai ngày nay các người làm những gì trong đó?”

Lời vừa thốt ra, tôi cảm thấy mình đã thất lễ, tôi thật sự không nên hỏi câu này chút nào. Lúc này chỉ thấy hắn quay người lại, sau đó chẳng nói gì cả.

“Cái này... cái này... Triệu thúc, thúc dạy cho hắn cách sử dụng đi. Còn nữa, người trước tiên đừng quay về khách điểm vội, bên đó có ta với Tiểu Tiểu trông coi là được. Người hãy ở lại đây, giúp Triệu thúc thu dọn đồng này!” Tôi đưa tay sờ mũi rồi định rời đi, nhưng nhìn lại thấy trong tiệm vẫn còn hơn hai mươi bộ bệ xí, lẽ nào phải chuyển chúng về khách điểm?

Nghĩ một hồi, tôi lại quay sang nói với Triệu thúc: “Chỉ giữ lại hai bộ, còn lại tiêu hủy hết cho con!”

Dặn dò xong, tôi cầm ô, bước ra khỏi cửa tiệm.

Sau mấy ngày, chuyện đóng cửa hàng bệ xí vẫn khiến tôi hết sức phiền lòng.

Trời ơi! Đó là tiền mồ hôi nước mắt mà tôi vất vả lắm mới kiếm về được, những thỏi bạc sáng lóa này sẽ biến mất hết sao? Hu hu hu... đau lòng quá đi!

Đã đến lúc thấp đèn trong khách điểm, tôi chán nản từ hậu viện đi ra ngoài khách điểm xem có chuyện gì đặc biệt không. Ai ngờ, vừa bước vào hậu đường, chưa kịp ra phòng khách đã nghe thấy Ôn Thư Bách đang nói xấu tôi sau lưng.

“Hầy, tôi nói này Dạ huynh, huynh xem hai tí muội bọn họ, người đẹp như tiên giáng trần, sắc nước hương trời, thanh tâm thoát tục, dịu dàng, hiền thực. Còn một người chẳng khác nào mẩu dạ xoa, quỷ la sát, vừa xấu xí vừa béo tròn lại còn hung hăng ác sát, lạnh lùng vô tình, không ngờ còn dám ép một thư sinh ốm yếu bệnh tật như ta phải làm việc vất vả như vậy. Huynh nói xem người đàn bà béo ị có phải là...”

Không để Ôn Thư Bách ăn nói lăng nhăng thêm nữa, tôi nhanh chóng bước vào phòng khách, giơ cao nắm đấm, nhìn hắn rồi thét lớn: “Ôn Thư Bách, tên thư sinh thói tha, người đang ăn nói linh tinh gì thế

hả? Có phải là ngựa thịt, muốn ăn đòn hả? Có phải người muốn làm việc ở đây cả đời không? Có tin ta sẽ đánh cho người nằm liệt giường một tháng không?”

“Dạ... Dạ huynh, chuyện là... ta quay về phòng nghỉ ngơi trước đây!” Ông Thư Bách, cái tên tiểu nhân này, bị tôi mắng cho một trận, lập tức cụp đuôi chạy mất.

Tức chết đi mất! Từ khi khách điểm thu nhận thêm hai tên đàn ông này, tính cách hiền dịu mà tôi rèn luyện bao lâu nay đã tan biến theo mây khói bay lên chín tầng mây rồi, hơn nữa so với năm năm trước thì tôi còn thô lỗ, cục cằn hơn nhiều. Chết tiệt, đang yên lành tôi lại tự chuốc lấy bực bội, đúng là điên cuồng!

Tôi phẫn nộ bước vào trong quây, nhìn Dạ Tầm Hoan với nụ cười lưu manh trên mặt rồi nói lớn: “Người, đã phạm vào điều cấm kị thứ năm, sẽ trừ một lạng vào lương tháng này!”

“Tùy cô thôi. Có điều, những lời cậu ấy nói cũng không hoàn toàn sai, thân hình của cô so với muội muội thích đích thực là kém xa một trời một vực, nếu như đem so với các cô nương ở Vạn Hoa Lâu thì đúng là càng thêm xa vời.” Hắn bật cười ha ha rồi cúi đầu thu dọn quây.

“Vạn Hoa Lâu? Dạ Tầm Hoan, người vừa nói cái gì? Có bản lĩnh thì nói lại lần nữa xem!” Không ngờ hắn lại dám đem tôi ra so sánh với mấy cô nương ở Vạn Hoa Lâu, tôi tức điên cả người, đập mạnh tay lên mặt quây.

“Cô rõ ràng quá béo!”

“Người...” Tôi tức giận nghẹn lời chẳng nói được câu nào. Bởi qua giọng nói của hắn, tôi có cảm giác như thể Tầm đang nói với mình rằng: “Nàng thật sự quá béo!”

Trời ơi! Tôi đúng là tự tạo nghiệp, không thể nào sống tiếp được mất! Tức quá! Điên quá!

“Bà chủ Lạc, phiền cô đứng tránh đường cái!” Hắn mỉm cười ra hiệu tôi đứng tránh sang.

Mặc dù tức giận, nhưng tôi vẫn rất nghe lời đứng gọn sang một bên, chỉ thấy hắn không đi về phía hậu viện mà bước ra khỏi cửa lớn.

Tôi cũng bất giác đi theo: “Trời đã muộn rồi, người còn đi đâu thế?”

Hắn liền quay người lại, mỉm cười gian xảo nói với tôi: “Vạn Hoa Lâu.”

“Hả?”

“Bà chủ Lạc, nếu như cô có hứng thú với Dạ mỗ thì giường của Dạ mỗ luôn hoan nghênh đón cô bước vào. Có điều, muốn vậy cũng phải đợi sau khi cô điều chỉnh lại thân hình của mình cho ổn rồi mới tính tiếp được...”

“...”

Đợi đến khi tôi định thần lại, Dạ Tầm Hoan đã biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Bà nhà hắn! Tổ sư nhà hắn! Tên đàn ông vừa già vừa xấu này đang sửa cái quái gì thế? Á! Tức chết đi được! Tức chết đi được!

Bộp một tiếng, chiếc bàn trước mặt đã bị tôi hủy hoại không thương tiếc.

“Có chuyện gì thế? Xảy ra chuyện gì thế?”

“Cầu thang sập rồi sao?”

“Có cướp đến sao?”

“Lại có người đánh nhau à?”

Mấy người khác hoảng sợ chạy ra khỏi phòng từ lâu hai.

Đêm hôm đó, tôi đã mất ngủ hoàn toàn.

Từ sau khi béo lên, có rất nhiều người nói tôi béo, ngay cả Khai Tâm cũng thường xuyên trêu chọc tôi, thậm chí bị ví với heo về cả tính cách lẫn hình dáng tôi đều không để tâm bao giờ.

Tại sao tên đàn ông đáng chết kia chỉ nói một lần mà tôi đã giận điên người chẳng khác nào ăn phải lựu đạn, cơn giận của tôi chẳng biết trút vào đâu. Thật sự không thể nào nhẫn nhịn được, tất cả là vì giọng nói của hắn quá giống với giọng Tầm.

Tên đàn ông khôn kiếp! Tôi phải giảm béo! Tôi nhất định phải giảm béo! Dù chết cũng phải giảm béo cho bằng được!

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, tôi đã thức dậy. Chính vào buổi tối hôm qua, tôi đã nghiêm túc đưa ra một quyết định: Từ nay trở đi, buổi sáng hàng ngày tôi sẽ chạy từ cửa thành đông cho tới cửa thành tây ở huyện Lí An này.

Tôi lấy một bộ y phục nam thoải mái, buộc mái tóc dài ngang vai lại, rồi búi gọn lên đầu, chuẩn bị ra ngoài chạy bộ. Lúc đi ngang qua phòng khách, Dạ Tầm Hoan đã đứng trong quầy rồi.

Hừm, tối qua đến Vạn Hoa Lâu “vất vả” là vậy, không ngờ hôm nay hắn có thể dậy sớm thế, xem ra ma lực của bản hợp đồng kia không tệ chút nào!

Hắn rất kinh ngạc khi nhìn thấy tôi vào sáng sớm như này, lại liếc cách ăn mặc của tôi từ trên xuống dưới rồi nhướn miệng mỉm cười đầy mỉa mai.

Tôi lườm hắn một cái, chỉ vào chiếc bàn bị tôi phá hỏng tối qua, bây giờ chỉ còn là những mảnh vụn trên mặt đất rồi nói: “Cái đó, tính luôn lên đầu người! Hừm!”

Ra khỏi khách điểm, tôi bắt đầu chạy chậm.

Hầy, đã quá lâu rồi tôi không tập luyện thể thao, đã bao lâu rồi nhỉ? Đúng năm năm nay!

Những năm qua, làm một người béo không dễ dàng chút nào, hơn nữa còn vô cùng mệt mỏi. Tôi thật sự muốn nghỉ ngơi một chút. Không được, tôi nhất định phải kiên trì đến cùng, tuyệt đối không được bỏ cuộc giữa chừng, tuyệt đối không được để cho hai tên đàn ông đáng ghét kia có cơ hội chế giễu, nói xấu mình. Đợi chút nữa quay về, tôi sẽ tắm nước nóng rồi bắt đầu ăn dưa chuột sống qua ngày, tôi không tin, một tháng sau tôi lại không gầy xuống được!

Hừm! Khi lấy lại vóc dáng cũ, chuyện đầu tiên tôi phải làm chính là một chân đạp đổ chiếc giường của tên đàn ông đáng chết kia. Hả? Tôi đạp đổ chiếc giường của hắn làm gì chứ? Tôi giận quá hóa dại rồi! Tôi giảm béo không phải là vì hắn mà vì bản thân mình.

Khi tôi chạy từ cổng thành phía đông sang phía tây, sau đó quay về khách điểm, mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả mái tóc, có lẽ mái tóc trông ướt át đáng sợ lắm, mồ hôi trên mặt tôi vẫn tuôn ra đầm đìa. May mà lúc này đang giữa mùa đông, nếu như đổi thành mùa hạ, tôi nghĩ mình sẽ ướt như chuột lột.

Hầy! Trời đất quỷ thần ơi! Tôi mệt quá, lưỡi thè dài như một con cún, khó nhọc bước vào khách điểm.

“Cô... cô... cô... là quỷ à...” Ông Thư Bách nhìn bộ dạng chẳng khác gì ma quỷ của tôi, hét lớn rồi nhảy ra sau lưng của Dạ Tầm Hoan.

May mà mới sáng ngày ra, tiệm còn chưa đông khách, chỉ có ba người đang ngồi ăn sáng, nghe thấy tiếng hét thất thanh của Ông Thư Bách, tất cả đều lặng người nhìn về phía tôi, mặt mày tỏ ra hoảng hốt vô cùng. Đến khi bọn họ nhận ra người đến là ai mới thở phào nhẹ nhõm rồi lắc đầu tiếp tục dùng bữa.

Tôi quá mệt, chẳng muốn nói nhiều cùng tên thư sinh khôn kiếp đó, liền đi vào phía hậu viện.

“Cô... cô ta là mẫu dạ xoa sao?”

Hừm! Khi nào tắm xong, tôi nhất định phải đạp nát cái miệng của tên thư sinh chết tiệt đó ra.

“Oa! Mẫu thân, hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao, hay là mặt trăng lặn ở đằng đông? Tại sao mẫu thân lại dậy sớm vậy? Hình như người từ ngoài về, đầu tóc ướt thế kia có phải tối qua bị rơi xuống cái đầm nào, cả đêm không leo lên được nên giờ mới về nhà?”

Tên tiểu tử Khai Tâm quỷ quái này, mới có mười tuổi mà đã độc mồm độc miệng như vậy rồi? Tất cả đều do tôi, tất cả đều là lỗi của tôi, con hư tại mẹ. Tôi đập tay vào ngực, ngẩng cao đầu ca thán với ông trời.

“Khai Tâm, hôm nay con không phải đến học đường sao? Tại sao vẫn còn thời gian rảnh rỗi ở đây tán phét hả?”

“Mẫu thân, hôm nay tiên sinh bị ốm, cho nên mọi người đều được nghỉ.”

“Ồ! Khai Tâm à, bây giờ người mẫu thân rất hôi, phải đi tắm cái đã, một lúc nữa sẽ tìm con sau.” Tôi quay người đi, lại thấy Tiểu Tiểu cũng đang nhìn mình với ánh mắt kinh ngạc tựa hồ Vương Mẫu nương nương[1] hạ trần vậy.

[1] Vương Mẫu nương nương: Hay còn gọi là Tây Vương Mẫu, Diêu Trì Vương Mẫu, là vị nữ thần trong truyền thuyết Trung Quốc, có diện mạo là một bà già hiền lành. Tương truyền Vương Mẫu sống ở cung Dao Trì (Diêu Trì) núi Côn Lôn, trong vườn của bà có trồng loại đào là giống đào tiên, ăn vào trẻ mãi không già.

“Tỉ, hôm nay tỉ làm sao thế? Có chỗ nào không khỏe sao?”

“Ồ, không sao cả! Tiểu Tiểu, ta mệt quá, muối chuẩn bị một thùng nước nóng để ta ngâm người một lúc.”

Khi tôi ngâm mình trong làn nước ấm, cảm giác đau nhức giảm đi nhiều! Oa, sướng khoái quá! Hầy, ngày mai tôi vẫn phải tiếp tục!

Sau khi tắm xong, tôi hớn hờ ra khỏi phòng, lập tức gặp ngay Khai Tâm đang đứng thủ ngoài cửa.

“Này... Khai Tâm à, mau mang chiếc cân ở phòng bếp lên đây, lấy chiếc cán dài to ấy, mang thêm cả chiếc giỏ phía dưới lên nữa đây!” Có con trai thực là tốt biết bao, bảo nó làm cho mình những chuyện mất mặt này, không cần phải đích thân ra tay. Tôi phải cân xem hiện nay mình nặng bao nhiêu.

Lát sau, Khai Tâm mang mấy thứ đồ nói trên lên với vẻ mặt hoài nghi: “Mẫu thân, người muốn cân thứ gì thế? Cân thịt lợn sao? Hay là cân rau cải? Hôm qua Hồng đại nương vừa mới mua thịt lợn và rau cải về rồi.”

Cân thịt lợn? Thằng tiểu tử này, tức chết đi được, không ngờ lại dám ví mẹ mình với heo!

“Khụ khụ khụ, Khai Tâm à, con mau gọi dì Tiểu với Hồng đại nương qua phòng tìm mẫu thân nhé!”

Sau khi Tiểu Tiểu với Hồng đại nương tới, tôi liền bảo Khai Tâm ra ngoài cửa, nếu như để cho tên tiểu tử lắm chuyện này biết được thể trọng của tôi, đoán chắc không đến nửa tuần hương sau, người trong cả khách điểm này sẽ đều biết hết, đến lúc đó thì tôi chẳng còn chút thể diện gì nữa.

Tên nhóc này mặt mũi buồn bã ra ngoài, buồn bã cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo nó bé tí mà đã lắm chuyện như thế chứ.

Tôi ngồi lên chiếc giỏ, bảo Tiểu Tiểu cùng Hồng đại nương cân mình, cả hai người đều kinh ngạc như thể vừa gặp quái vật.

Kết quả hằng mong chờ cuối cùng đã có, khi tôi đưa đôi tay run rẩy sờ vào vệt đánh dấu, mắt tôi như muốn rơi xuống đất. Sau khi đếm rõ số vạch, tôi không dám tin vào mắt mình nữa, đau buồn đọc: “Một... trăm... cân...”

Tôi muốn thổ huyết, tại sao tôi lại nặng những một trăm cân? Không đúng, không đúng, nhất định là chiếc cân này có vấn đề! Tôi cân lại thêm lần nữa, vẫn là một trăm cân.

Trời ơi! Tôi thật sự nôn ra máu mất thôi...

Không đúng, tám lạng trước kia bằng nửa cân thời hiện đại, vậy thì một cân chính là mười sáu lạng trước kia sao? Một trăm cân, đổi sang số cân hiện nay, vậy thì tôi cũng nặng những sáu mươi ba cân. Sáu mươi ba cân cơ đấy! Bây giờ không chỉ có đôi tay run run mà cả người tôi cũng đều run rẩy, trước kia tại sao tôi lại chẳng hề ý thức được mình béo đến độ này chứ?

Trời đất ơi! Nếu như không giảm béo được trong vòng một tháng tới, tôi cũng chẳng muốn sống nữa.

Tiểu Tiểu chắc đã nhìn được nét mặt của tôi có vấn đề liền đưa lời quan tâm: “Tỉ tỉ, tỉ không sao chứ?”

“Lại đây, Tiểu Tiểu, muối đứng vào trong đi, ta sẽ cân thử cho muối!” Không thể đối diện được với thực tế này, tôi cũng muốn cân thử cho Tiểu Tiểu.

Sau khi bảo Tiểu Tiểu đứng vào trong giỏ, tôi cùng Hồng đại nương lại nhắc cân cân, tôi còn chưa kịp nhìn dấu cân thì Hồng đại nương đã nhanh miệng lên tiếng: “Bảy mươi sáu cân tám lạng.”

Bảy mươi sáu cân tám lạng? Kém số cân của tôi hơn ba mươi cân? Đổi theo cách cũ, bốn mươi tám cân.

Tôi bị đả kích trầm trọng, đáng lẽ không nên cân Tiểu Tiểu mới đúng!

“Tỉ, tỉ không sao chứ? À mà Quán Diễm Trạch ở Thần Kiếm sơn trang sáng nay đã sai người đưa năm trăm lạng bạc đến, đã nhiều gấp mấy lần dự toán của chúng ta ban đầu.”

“Ồ, vậy thì muối cứ thu hết đi!”

Thôi toi rồi, ngay cả khi nghe thấy chuyện người ta vô duyên vô cớ tặng không tiền cho mình mà tôi cũng chẳng cảm thấy vui vẻ chút nào!

Tôi vô cùng buồn bã đẩy Tiểu Tiểu cùng Hồng đại nương ra ngoài cửa, sau đó nhìn vào chiếc gương, trên đó hiện lên một khuôn mặt béo núc thịt, tôi không nhận ra được, ôm đầu bật khóc.

Hạ Chi Lạc à, Hạ Chi Lạc, tôi thật sự có lỗi với cô vì đã biến thân hình cực kì tuyệt đẹp của cô thành ra thế này!

Hu hu hu! Tôi xin thề, tôi nhất định phải giảm béo để trở về bộ dạng ban đầu. Không thành công thì cũng thành nhân!

Từ sau hôm đó, tất cả mọi người trong khách điểm đều bàn tán sau lưng rằng tôi – vị đại gia này – chắc đã chịu đả kích tinh thần gì quá lớn, hoặc là không cẩn thận đập mạnh đầu xuống đất, nên mới hành động khác thường như vậy. May mà chuyện cân nặng tôi đã dặn dò Tiểu Tiểu cùng Hồng đại nương kĩ lưỡng, nếu không, có lẽ còn nghe thấy những lời bàn tán độc địa hơn nữa.

Buổi sáng mỗi ngày, tôi đều thức dậy từ rất sớm, ăn mặc thoải mái, ra ngoài chạy bộ. Lúc nào cũng gặp hai tên Dạ Tầm Hoan cùng Uông Thư Bách bên ngoài phòng khách, khiến tôi tức lộn ruột, hơn nữa, mỗi lần gặp bọn họ là cả hai đều nhìn tôi với ánh mắt mỉa mai, đáng ghét.

Bữa sáng hàng ngày, tôi chỉ ăn đúng hai quả dưa chuột, kiên quyết không dùng bữa trưa, buổi chiều đói quá lại ăn hai quả dưa chuột, đến mức không chịu nổi nữa thì uống thêm chút nước lọc. Gian nan kiên trì đến bữa tối, tôi không còn ăn thịt điên cuồng, vô đối như trước nữa mà bắt đầu luyện tập ăn rau xanh. Hơn nữa trước khi dùng bữa lại uống một bát nước đầy, sau đó mới ăn từng miếng từng miếng nhỏ một, nhất định không ăn một hạt cơm nào.

Hai ngày đầu tiên, việc làm này của tôi khiến Khai Tâm và Tiểu Tiểu rất lo lắng, hai người còn đòi tìm đại phu về cho tôi. Sau một hồi giải thích cặn kẽ, nói cho họ biết tôi đang giảm béo, tôi mới có thể an lành sống qua ngày.

Thật không ngờ khi biết chuyện tôi muốn giảm béo, Khai Tâm liền ủng hộ cả hai tay, còn nói sau này sẽ đích thân đôn đốc quá trình giảm béo của tôi.

Hồng đại nương thì phản ánh cùng Tiểu Tiểu rằng lượng dưa chuột gần đây tiêu hao rất nhanh, vì đang là mùa đông nên dưa chuột đắt hơn thường ngày, muốn cô ấy tính toán lại chi tiêu. Khi nghe thấy câu này cơ mặt tôi không ngừng co giật.

Để có thể giảm trừ lượng nhiệt trong người bất cứ lúc nào, tôi liền đến lò rèn sắt bảo họ làm cho nhanh hai cục sắt thô, dài tầm một mét, bên ngoài dùng vải thô cuốn chặt, thi thoảng tôi lại nhắc lên nhắc xuống vài cái.

Thậm chí tôi còn làm cả một sân bóng rổ trên khoảng đất trống tại hậu viện, nhưng vì diện tích không đủ lớn, cho nên chỉ làm được một nửa sân. Đợi lúc Khai Tâm quay về, tôi sẽ dạy nó phải chơi trò này thế nào. Quả nhiên trình độ tiếp thu của trẻ con rất cao, Khai Tâm không ngừng lăm bắm tại sao đến tận bây giờ tôi mới dạy nó trò chơi thú vị này.

Cửa hàng bệ xí xả nước ở huyện Lí An đóng cửa, tôi chẳng còn chuyện gì khác để làm, vừa tích cực giảm béo lại vừa đợi Tết đến. Sau khi đón Tết, tôi sẽ lập tức đến nước Bạch Hổ giải quyết cửa hàng ở đó.

Gần đây, việc làm ăn ở khách điểm Long Môn rất tốt, bởi vì đại đa số những người quay về quê đón Tết đều đi ngang qua đây. Khoảng mười ngày nữa, khi người ta đã về quê hết rồi, đoán chắc khách điểm sẽ vắng vẻ đi nhiều. Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong khách điểm đều do Dạ Tầm Hoan cùng Tiểu Tiểu lo liệu, tôi không phải để tâm nhiều.

Bảy ngày sau, vào tối hôm đó, tôi cảm thấy đói bụng điên cuồng, không thể chịu nổi nữa, đúng lúc canh ba nửa đêm liền khoác áo ngoài vào, tay cầm một ngọn nến, mò mẫm vào nhà bếp, tìm xem có thứ gì làm từ gạo có thể ăn được không.

Hu hu hu, lạnh quá, giảm béo giữa trời đông giá rét thế này chẳng khác nào chịu tội!

Tôi đặt cây nến xuống, sau đó bắt đầu lọ mọ dưới bếp, cuối cùng cũng nhìn thấy trên giá bát còn nhiều thức ăn, vội vàng lấy xuống một vài món. Vừa lúc đó, tôi liền nghe thấy tiếng nước chảy róc rách phía sau lưng. Tôi giật thót cả tim, dừng nói ma quỷ hiện hồn chứ?

Cả người tôi cứng sượng lại, đồng tai lên lắng nghe kĩ tiếng nước không còn, mà là tiếng bước chân đang tiến lại.

Tôi run rẩy, từ từ quay người lại, cầm cây nến lên, chiếu về phía sau lưng mình, một thân hình đàn ông ở trần thân trên hiện ra trước mặt tôi.

Tôi mở to hai mắt, trời ơi, không ngờ trong nhà mình lại gặp phải kẻ biến thái!

Tôi kinh hãi đến mức làm rơi cả thanh cắm nến xuống đất, mọi thứ xung quanh bỗng tối mịt, tôi liền thét lớn. Thế nhưng, tôi mới vừa thét “á” một tiếng thì miệng đã bị người ta bịt chặt lại.

“Ưm... ưm... ưm...” Tên biến thái này định hiếp trước giết sau sao?

Tôi còn đang hoảng loạn thì tên biến thái đó lên tiếng: “Suyt, cô định gọi tất cả người trong khách điểm tới đây sao?”

“Thượng Quan?” Chàng vừa mở miệng, tôi đã thôi không vùng vẫy nữa. Trong bóng tối, giọng nói của Tầm vang bên tai khiến tôi kích động đến mức quên bẵng đi mọi thứ, cũng không hề cảm nhận được thân hình trước mặt mình cứng sượng lại trong giây lát.

Tôi xông thẳng vào người chàng, ôm chặt lấy chàng, rồi nép mặt vào lồng ngực trần trụi của chàng, thiết tha lên tiếng: “Thượng Quan! Thượng Quan! Thật sự là chàng sao? Ta biết rằng chàng sẽ không chết mà. Chàng có biết, ta đã tìm chàng suốt năm năm nay. Năm năm rồi, không có ngày nào ta không sống trong khổ sở vì nhớ chàng da diết. Ta thật sự không dám tưởng tượng, nếu cả đời này không tìm lại được chàng thì ra sao? Thượng Quan, lần này dù thế nào đi nữa, ta quyết không buông tay chàng. Cho dù có chết thì ta cũng không để cho chàng bỏ ta lại một lần nữa. Muốn sống cùng sống, muốn chết cùng chết. Thượng Quan, chàng thật sự đáng ghét vô cùng, tại sao chàng lại bỏ ta lại như vậy chứ? Thượng Quan... hu hu hu...”

Tôi cứ nép trong lòng chàng khóc rất lâu, rất lâu, còn chàng cũng dịu dàng ôm chặt lấy tôi, một tay vuốt ve lưng tôi. Mãi cho đến khi chàng hắt hơi một cái, tôi mới định thần lại, thôi không thút thít ghen ngào nữa, phát hiện ra từ lúc ôm lấy tôi, chàng không hề mở miệng nói câu nào.

“Thượng Quan, tại sao chàng lại không nói gì thế?”

Vừa thốt lên câu nói này, tôi mới cảm thấy có điều gì kì quái, thân hình mà tôi đang ôm lấy còn rần rở, chắc nịch hơn thân hình của Tầm rất nhiều. Để xác minh rõ ràng hơn nữa, tôi đưa tay vô lễ, sờ nắn loạn xạ thân hình rắn chắc phía trước.

Bỗng nhiên, thắt lưng tôi được ôm chặt lấy, đôi tay vòng qua đó càng lúc càng mạnh mẽ hơn, bên tai lại thì thâm vang tiếng: “Thân hình của Dạ mỗ thế nào hả? Chắc là khiến cho bà chủ Lạc rất hài lòng đúng không? Dạ mỗ hoàn toàn không ngờ, bà chủ Lạc lại chủ động muốn lên giường cùng Dạ mỗ đến vậy, hơn nữa cách thức cũng rất đặc biệt, đây là vinh hạnh của Dạ mỗ sao? Chỗ này lạnh quá, hay là chúng ta đổi sang một chỗ khác nhé?”

Hả? Là tên Dạ Tầm Hoan!

Tôi đẩy mạnh hắn ra, đưa tay đấm cho hắn một quyền, chỉ nghe hắn khẽ rên lên.

Tôi phần nộ gần giọng trong bóng tối: “Là người? Tại sao lại là người chứ? Tại sao lại là người, tên đàn ông khốn kiếp này? Canh ba nửa đêm người không ngủ, chạy đến nhà bếp lửa thể làm gì hả? Người là biến thái sao?”

Nếu như lúc này không phải đứng trong bóng tối, tôi tin rằng, mình chủ muốn tìm kẻ nứt nào dưới đất để chui xuống.

“Biến thái? Lạc đại tiểu thư, Dạ mỗ cả ngày bận rộn làm việc cho cô, lại bị khách hàng nôn mửa đầy người, tôi đun nước tắm qua người không được sao?”

Tuy rằng không nhìn thấy nét mặt của hắn, nhưng tôi vẫn nghe thấy giọng nói của hắn, điều này khiến tôi thật sự cảm thấy hổ thẹn, buồn bã.

“Người thật ghê tởm, chỗ này là nơi nấu đồ ăn uống, cung cấp thức ăn cho mọi người, người lại đến đây tắm giặt hả? Muốn đi tắm, tại sao người không đến phòng tắm mà chạy tới đây làm gì chứ?”

Tên đàn ông hạ lưu đê tiện này, tôi nhất định phải tính toán rồi trừ lương của hắn mới được.

“Nghe ta nói này Lạc đại tiểu thư, tuy rằng bây giờ là tháng chạp, nhưng trời vẫn còn rất lạnh, nếu xách từng thùng nước nóng về tới phòng tắm thì đã nguội hết cả rồi, huống chi ta mệt lắm rồi, không muốn làm việc thêm nữa. Ta nghĩ nếu như đổi lại là cô, cô cũng sẽ làm giống như ta thôi.”

Gã đàn ông vô liêm sỉ này, không ngờ lại còn cãi có tình có lý như thế nữa.

“Người im miệng lại cho ta! Dựa vào điều cấm kị trong điều bốn và điều sáu, ta phải trừ của người hai lạng bạc. Lại cộng thêm việc người phạm quy định của khách điểm, tắm tại khu bếp núc, trừ thêm một lạng bạc nữa.”

Tính kiểu gì tôi cũng chỉ có trừ đi ba lạng? Thật đáng ghét!

“Dựa theo điều cấm kị thứ tư, nghiêm cấm bên B có bất cứ hành vi tiếp xúc cơ thể nào với người nhà bên A, nhưng lúc này chính cô đã chủ động sà vào lòng rồi ôm ấp tôi, lại còn sờ soạng lung tung nữa, người chịu thiệt phải là tôi mới đúng. Theo lý mà nói thì cô phải đền lại cho ta một lạng bạc đó. Ấy da...”

“Người... người... người...”

Một người mọi khi luôn mồm năm miệng mười như tôi tại sao lúc này lại chẳng thể tìm được lời nào để đáp trả hắn ta chứ?

“Ấy da... không đúng, nếu như cô chỉ cần đền ta một lạng bạc vậy thì ta đúng là thiệt to rồi! Đến Vạn Hoa Lâu uống một li rượu, cầm tay cô nường một lần không có giá một lạng bạc, huống hồ cả nửa người ta đã bị cô sờ loạn rồi, ta phải tính lại kỹ xem nào, xem cô phải bồi thường cho ta bao nhiêu lạng. Một lạng... hai lạng...”

Tên đàn ông vô liêm sỉ này, còn dám đứng đó tính toán tiền bồi thường sao? Cả đời này tôi chưa bao giờ chịu sự sỉ nhục nào lớn như vậy, cho dù là Tầm với cái miệng độc địa năm nào cũng chưa từng đối đãi với tôi như thế.

“Người... người... người... người đi chết...”

Ồi... nhất thời không kịp đề khí lên, lại chịu không nổi sự đả kích tinh thần lớn lao này, hai mắt tôi sầm lại, tôi ngã thẳng xuống...

53. Chương 53: Hi Vọng Và Hoài Nghi

Hả?Ồn ào quá, ở đâu ra tiếng thổ vang như sấm đánh bên tai thế này?

Trông mơ màng, dường như cánh tay trái của tôi đang đặt giữa những cơ thịt săn chắc của một vật thể nào đó, hai đùi cũng quăn quýt lấy vật thể đó. Dường như tôi đang chạm vào vùng thắt lưng của người nào đó.

Tiếng rên rỉ của đàn ông khê vang bên tai. Tôi bỗng nhiên sực tỉnh, mở to mắt, ánh sáng trong phòng vẫn chưa bừng hẳn, nhưng đã đủ để nhìn thấy cảnh tượng xảy ra bên trong.

Đột nhiên, hai mắt tôi trợn trừng lên, đập vào mắt tôi là khuôn ngực rắn rỏi chỉ cách tôi khoảng năm centimet. Còn nữa, một lọn tóc bạc đang dính chặt vào má tôi.

Tôi ngược mắt nhìn lên...

Đoàng! Tiếng sét nổ vang giữa trời quang!

Nhìn người đàn ông đang nằm cạnh mình, mãi một lúc sau, tôi rút chân mình ra, thu lại bàn tay đang đặt trên phần thắt lưng của hắn, dụi mắt liên tục, tự nhủ bản thân rằng, đây chỉ là một giấc mộng.

“Cô tỉnh rồi à?” Tên đàn ông đó mở miệng mà chẳng biết điều chút nào, cắt ngang cơn ác mộng mà tôi đang tự nhủ, hơn nữa lần đầu tiên trong đời, tôi thật sự hi vọng mình đang gặp ác mộng.

Tôi ngồi bật dậy như chiếc lò xò, chỉ vào tên đàn ông kia, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Dạ Tầm Hoan, tên khốn kiếp, háo sắc, to gan, mau thức dậy cho ta, rồi cút ra ngoài.”

Tên khốn này từ từ ngồi dậy, áp lại chỗ tôi, chán nản lên tiếng bằng thứ giọng ngái ngủ ồm ồm: “Đàn bà mấy cô đúng thực là vô tình! Tu mười năm mới được chung thuyền, tu trăm năm mới được chung chăn gối. Lúc nhắm mắt ôm chặt lấy người ta, làm thế nào cũng không chịu buông tay. Bây giờ mở mắt ra lại gở chân đạp người ta xuống giường một cách vô tình.”

“Khốn kiếp, người đang ăn nói lăng nhăng gì thế?”

Tôi cầm chiếc gối đập mạnh vào khuôn mặt như mặt heo của hắn.

“Ăn Bạng sơn tuyết liên vào quả khác thường, đánh người cũng mạnh bạo hơn tối qua!” Hắn đỡ lấy gối, lại nắm chặt cổ tay tôi.

“Bỏ tay ra, đồ lang sói háo sắc!”

Đúng lúc tôi đang định tiếp tục phản kháng thì giọng của Khai Tâm vang từ ngoài cửa vào: “Mẫu thân, người dậy rồi sao? Khai Tâm có thể vào được không? Hả? Mẫu thân, người không khóa cửa phòng à? Vậy thì Khai Tâm vào nhé!”

Tôi lặng người đi, không biết phải làm thế nào mới phải.

Ngay lúc ấy, Dạ Tầm Hoan lập tức cúi người xuống nhét đôi giày của hắn vào gầm giường, y phục của hắn vốn dĩ được treo trên giá cũng được lôi lên giường. Hắn đưa tay bế bổng tôi để đổi lại vị trí, kéo chiếc chăn lên, rồi cả hai nhanh chóng chui vào trong.

Chuỗi hành động này chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, tôi ngô nghê nhìn hắn hành động, nhất thời không định thần lại được.

Sau khi định thần lại, tôi liền kéo chặt chiếc chăn để bao bọc chúng tôi thật kĩ. Đáng ghét, tên đàn ông chết tiệt dưới chiếc chăn này không chỉ ôm chặt lấy tôi mà còn vòng tay qua eo tôi.

Nếu như không phải Khai Tâm đang vào phòng, tôi nhất định sẽ “thiền” hẩn luôn.

“Mẫu thân, con biết ngay là người sẽ không kiên trì được mà, lại bắt đầu ngủ dậy muộn rồi. Cho nên, trước khi đi học, con tranh thủ đến đánh thức mẫu thân dậy.” Khai Tâm bước vào phòng, vừa nói vừa đi nhanh về phía giường.

Nhìn thấy thằng bé sắp đi tới, tôi vội vã bịt mũi rồi lên tiếng ngăn cản: “Khai Tâm, con... con đừng có lại gần đây, mẫu thân đang bị nghẹt mũi. Chắc do hôm qua bị trúng gió, nhiễm phong hàn, sợ sẽ truyền bệnh sang con.”

“Hả? Mẫu thân, vậy Khai Tâm sẽ đi gọi đại phu về cho người ngay!”

“Đợi... đợi chút đã! Khai Tâm, con cứ đến học đường trước đi, không được bỏ lỡ chuyện học hành. Về việc đại phu, lát nữa mẫu thân sẽ tự giải quyết.” Tên nhóc này vừa hiếu thuận vừa tận tâm, nhưng toàn phát huy không phải lúc.

Gâu... gâu... gâu...

Á! Tướng Quân đáng chết chạy vào phòng từ lúc nào thế? Lại còn xông thẳng vào đây nữa.

“Tướng Quân!”

Tôi thét lớn, cuối cùng cũng có thể ngăn được con chó ngốc nghếch đó lại trước khi nó leo lên giường. Nếu như nó cứ liều mình xông tới, kéo chăn ra thì tôi coi như toi đời. Không biết những con chó khác có vậy không, hay do Tướng Quân mà tôi nuôi bị biến thái, rất yêu thích các loại vải, thường thích cắn nát các miếng vải ra.

Chó ngốc vẫn cứ nhìn chằm chằm lên giường rồi sủa không ngừng, lòng bàn tay tôi bắt đầu toát mồ hôi: “Khai Tâm, mẫu thân đau đầu quá, con mau chóng cho Tướng Quân ra ngoài mau đi!”

“Suyt, Tướng Quân, đừng làm ồn nữa, mẫu thân đang bị bệnh đó! Đi thôi, đi thôi!” Khai Tâm vuốt ve cổ Tướng Quân rồi dúi dúi nó ra ngoài.

Con chó ngốc nghếch này vẫn không chịu đi.

“Tướng Quân! Mày còn sủa nữa, sẽ phạt mày không được ăn cơm trong ba ngày đó! Ra ngoài!”

Cuối cùng đã đi rồi, đứa nhỏ rắc rối cùng con chó phiền phức đã đi rồi. Tôi lập tức nhảy bật khỏi giường, chạy ra phòng ngoài, cài then lại, sau đó quay vào trong, xông thẳng đến trước giường.

Tôi định phát nộ thì tên đàn ông chết tiệt kia còn vội vã hơn cả tôi, vừa đi giày vừa lạnh lùng lên tiếng: “Trời đã vào đông từ lâu rồi, thời tiết càng ngày càng lạnh hơn, vốn dĩ tay chân cô đã lạnh buốt do khí huyết không đủ, lại vì thân hình mà khiến cho bản thân hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt, hơi thở hỗn hển, thực đúng là ngốc nghếch đến cực điểm. Sức khỏe ốm yếu, đau lòng phụ mẫu. Muốn gầy xuống, muốn xinh đẹp, có ai giày vò bản thân đến mức độ như cô không? Không biết hàn khí nhập vào người từ bàn chân sao? Đi chân không giẫm lên mặt đất cảm thấy dễ chịu lắm hả? Hay là lại muốn ngất thêm một lần nữa giống như tối hôm qua?”

Giọng nói tương tự, khẩu khí tương tự, đôi mắt với một chuỗi những câu hỏi vặn vẹo này, tôi đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, nhìn chòng chọc vào hắn, tại sao những lời của hắn lại quen đến vậy?

Tôi cứ lặng người đứng đó nhìn hắn, thậm chí còn quên mất bản thân đang định làm gì. Bỗng nhiên, tôi bị hắn kéo lại, rồi ấn lên giường.

Sau đó hắn lại đưa lời chọc ghẹo: “Thực ra cô cũng không béo lắm đâu, chỉ có điều mặt hơi nhiều thịt nên khiến cho bản thân trông béo thôi chứ vóc dáng vậy là vừa ổn.”

Những lời trọc ghẹo của hắn khiến tôi định thần lại, tôi mới nhớ đến chuyện mà mình muốn hỏi: “Tên đàn ông vô liêm sỉ, đáng chém ngàn dao này, người không nói thì ta cũng quên mất... tối qua nhân lúc ta ngất đi, rốt cuộc người đã giở trò đồi bại gì hả? Tại sao người lại nằm trên giường ta?”

“Không được xuống khỏi giường!” Tôi vừa định xuống khỏi giường, liền bị hắn ấn vào trong, hắn lại nghiêm túc lên tiếng bằng thứ giọng ồm ồm của mình: “Chẳng biết trân trọng bản thân chút nào cả, hơn thế lại còn ngất đi vì đói một cách mất mặt, ta thật sự phục cô rồi đấy! Dùng viên đan được được luyện thành từ Băng sơn tuyết liên mà bảy năm mới khai hoa một lần lên người cô đúng là phí phạm của trời. Nếu như không phải sợ cô bị chết cồng trong nhà bếp, ta đã chẳng buồn để tâm đến cô. Tối qua, sau khi đưa cô về phòng, chính cô đã ôm chặt lấy ta không chịu buông, giày vò người ta đến tận nửa đêm. Còn về việc tại sao ta ở lại thì ta nghĩ mình đã bị trúng tà. Ta tuy rằng không tự xưng là phương quân tử đỉnh đạc, nhưng cũng không phải là kẻ tiểu nhân bỉ ổi thích thừa cơ hiếp đáp phụ nữ. Ta chẳng hề ăn hiếp gì cô hết, còn về việc rốt cuộc ai là người chịu thiệt thòi thì tự bản thân cô là rõ nhất.”

Tối qua tôi đã ngất đi vì đói chứ không phải vì bị hắn chọc tức? Tôi còn dùng thứ đan dược thần kì chó chết gì đó sao? Tôi đã ôm chặt lấy hắn, nhất quyết không chịu buông? Làm gì có chuyện này? Tôi nhắm

mắt, nhớ lại cảnh tượng khi tỉnh dậy sáng nay, rõ ràng là tôi đã ôm hấn, tay và chân của hấn đều đặt vào nơi đáng đặt. Nói như vậy, tôi đích thực đã chiếm món hời từ hấn?

Trời ơi! Tôi qua sờ loạn ngực hấn đã đủ mất mặt rồi, vậy mà tôi còn kéo hấn lên giường mình nữa? Lẽ nào tôi đã muốn đàn ông đến mức phát điên rồi sao?

Cảm nhận được khuôn mặt của mình đang đỏ bừng lên, lần này tôi đúng là mất hết mặt mũi, mất cả thể diện rồi. Tôi từ từ đưa tay lên che mặt.

May mà, tên đàn ông này còn biết giữ gìn quy củ. Nếu như tôi qua gặp phải tên đàn ông háo sắc khác, vậy thì tôi thật sự muốn khóc mà chẳng còn nước mắt. Hầy, tại sao gần đây tôi toàn làm những chuyện hoang đường thế không biết?

Tôi then thùng vén gọn mái tóc lại, buồn bã lên tiếng: “Thôi bỏ đi, cứ coi như tôi qua chúng ta đã gặp phải cơn ác mộng vậy, cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả? Người mau đi đi!” Nói xong, tôi kéo chăn trùm kín đầu.

Tôi không nghe thấy tiếng bước chân của hấn mà chỉ thấy giọng nói khiến tôi thêm ngáy ngất cất lên.

“Hỡi trời,

Ta nguyện cùng chàng tương ngộ

Mãi mãi chẳng lìa xa

Núi chưa mòn

Sông chưa cạn

Sấm sét rầm trời,

Thiên địa hợp nhất,

Mới dám cùng chàng biệt li!”

Tôi không dám tin vào tai mình nữa, liền kéo chăn ra, nhìn Dạ Tầm Hoan đang đứng trước bức tranh mà tôi vẽ lại hình bóng của Tầm ở trên cây cổ thụ tại Hoàng lăng dựa theo trí nhớ của mình, miệng lẩm bẩm đọc bài thơ “Thượng da” được đề trên đó.

Lần này, tôi không thể nào khống chế được cảm xúc của bản thân nữa, xông xuống giường, chạy tới trước mặt hấn, đẩy ra rồi quát lớn: “Tại sao người vẫn còn chưa đi? Ai cho phép người nhìn đồ vật trong phòng ta?”

Hấn chẳng hề để tâm đến lời oán trách của tôi,捏 chặt đôi mày lại, ánh mắt càng lúc càng lạ lẫm, kì quái: “Người đàn ông trong bức họa này là gì của cô?”

“Là gì của ta thì có liên quan gì đến người? Người mau ra ngoài, ra ngoài, ra ngoài cho ta?” Tôi tức giận đẩy hấn ra ngoài, nhưng hấn vẫn đứng bất động tại chỗ.

Hấn lại truy hỏi: “Chính là người đàn ông mà cô gọi là Thượng Quan suốt đêm hôm qua sao?”

Nghe thấy hấn nhắc đến Tầm, toàn thân tôi như chẳng còn chút sức lực nào. Tôi bước đến trước bức họa, vuốt nhẹ lên người trong tranh rồi lẩm bẩm: “Đã năm năm rồi, rốt cuộc chàng đang ở nơi nào? Rốt cuộc chàng còn sống hay đã chết?”

Bỗng nhiên, cả người tôi bị kéo ra phía sau, lui lại vài bước, tôi phần uất quay sang thét lớn vào mặt Dạ Tầm Hoan: “Rốt cuộc người muốn làm gì chứ?”

“Nếu như vẫn còn muốn gặp lại người này, vậy thì trước tiên phải học cách trân trọng bản thân.”

Rất kì lạ, chân tôi đã không còn cảm giác lạnh giá thấu xương như khi nãy, tôi cúi xuống thì ra tôi đang dẫm lên chiếc thảm lông mềm mại vốn được trải trên chiếc ghế lắc lư.

“Người?”

Nhìn theo bóng dáng rời đi của hắn, mãi một lúc sau tôi mới phản ứng lại, hắn vừa nói cái gì chứ? Nếu như muốn gặp lại người này? Phải chăng hắn đã gặp Tầm? Nhất định là vậy rồi, nếu không tại sao đương yên đương lành hắn lại hỏi tôi là gì của Tầm? Nhất định hắn đã gặp Tầm.

Nghĩ tới đây, máu trong người tôi lại sôi sục lên.

Tôi vội vã thay quần áo, rửa ráy qua loa, rồi chạy xuống khách điểm tìm hắn, kết quả phát hiện hắn không hề ở ngoài quầy.

Hả? Hôm nay tên khốn này định bỏ làm sao?

Hả? Cũng chẳng thấy Tiểu Tiểu đâu cả.

Thấy Ương Thư Bách đang bận đến mức tối tăm mắt tối mũi, tôi liền tóm hắn lại hỏi: “Ương Thư Bách, Dạ chưởng quầy đi đâu rồi hả?”

Ương Thư Bách đặt chiếc khăn trên tay mình xuống, vẫn nhìn tôi như thể nhìn thấy quái vật, sau đó liền chậm rãi đáp lại: “Xin lỗi, Lạc đại gia, ta không nhìn thấy!”

“Không phải người vẫn đứng ở đây hay sao? Tại sao lại không nhìn thấy hắn hả?”

“Này, Lạc đại gia, người hỏi ta, ta biết hỏi ai đây? Người là bà chủ mà còn chẳng biết huynh ấy ở đâu, một tiểu nhị nhỏ bé như ta làm sao mà biết nổi? Có phải mỗi lần thấy ta là người lại ngứa mắt, xin cứ nói thẳng, có được không? Muốn ta đi quét dọn nhà vệ sinh thì cũng cứ nói thẳng.”

Tên thư sinh chết tiệt này có phải uống thuốc thay cơm không, tại sao hôm nay lại nói nhiều như thế chứ?”

“Chẳng qua chỉ hỏi người có nhìn thấy hắn không, sao mà nói lảm thế không biết?”

“Nếu như Lạc đại gia có gì không hài lòng với tiểu nhân xin hãy đuổi việc ta!”

Tên thư sinh hôm nay đích thực có gì đó khác thường, thường ngày hắn tuyệt đối không dám nói chuyện với tôi như vậy.

“Cơm có thể ăn nhiều, nhưng đừng có nằm mơ giữa ban ngày quá nhiều! Hừm! Ta phải giữ người lại khách điểm Long Môn, vất vả sức lao động của người mới được! Mau đi làm việc đi, đồ thư sinh chết giẫm!” Muốn đi, đừng có hòng!

Phải chăng Dạ Tầm Hoan đang ở trong phòng hắn tại hậu viện?

Tôi liền quay người định đến chỗ hai tên đáng ghét kia ở, trên đường đi ngang qua cái giếng ngoài bếp ăn, liền nghe thấy Hồng đại nương cùng Thích đại thẩm vừa giặt đồ lại vừa bàn luận về chủ đề nào đó, dường như đang nhắc đến Tiểu Tiểu, Dạ Tầm Hoan và cả tôi nữa.

Chết mất thôi, phải chăng sáng nay khi tên khốn này ra khỏi phòng tôi đã để cho người khác nhìn thấy?

Đây là lần thứ bao nhiêu trong đời, tôi làm chuyện nghe lỏm thế này rồi? Tôi tìm một nơi kín đáo, bắt đầu nghe trộm.

Hồng đại nương nói: “Này, A Thích, ta bảo này, không phải ta nói bà đâu, bà đừng có nghĩ lung tung nữa, đứa cháu gái kia của bà muốn gả cho Dạ chưởng quầy đúng là nằm mơ giữa ban ngày mà. Cô nương Văn Tú ở Vinh Cẩm Tú Trang bên phố tây đã nói cho tôi nghe cả rồi, vô dụng thôi. Lúc đó, Dạ chưởng quầy chỉ mỉm cười rồi từ chối khéo léo, nhìn bộ dạng đường hoàng đỉnh đặc của ngài ấy, chắc đã có ý trung nhân rồi.”

Dạ Tầm Hoan mà cũng được coi là đường hoàng, đỉnh đặc sao, với bộ dạng đó của hắn sao? Quả nhiên, khi lớn tuổi rồi thì quan niệm thẩm mỹ cũng tồi tệ theo, khoảng cách về các thế hệ thực sự quá xa, xa đến mức tôi chẳng thể nào hiểu nổi những lời bình phẩm của hai người này.

Thích đại thẩm liền nói: “A Hồng à, nói đến tương mạo, bà nói xem có phải ngài ấy đã phải lòng nhị cô nương rồi không? Hai người thường xuyên cười cười nói nói với nhau rất vui vẻ. Nhị cô nương là mỹ nhân nổi tiếng trong huyện Lí An này, đáng tiếc, vết sẹo nhỏ dưới mắt kia, lại còn thêm một khuyết điểm nữa là hơi lớn tuổi rồi. Hầy, bà nói xem liệu nhị cô nương đã từng thành thân hay chưa?”

“Hừm, nhìn thân hình của nhị cô nương thì có thể khẳng định là chưa. Có điều nói đi cũng phải nói lại, đại cô nương với nhị cô nương nhà chúng ta đúng là một cặp tỉ muội kì quái. Đại cô nương cũng chẳng biết đã từng thành thân chưa, nhìn dáng vẻ trông cũng không giống lắm, có điều lại có đứa con trai lớn là vậy. Nhị cô nương cũng thế, tuổi tác không còn nhỏ nữa, cũng chẳng thể tìm nhà nào mà gả đi. Đại cô nương thân làm tỉ tử mà cũng không lo lắng thay cho muội muội. Hai tỉ muội này có vẻ đều không vội vã gì. Bà nói xem có phải không?” Hồng đại nương chăm chú nghe xong rồi đáp lại.

Thích đại thẩm lại nói: “Đúng thế, cả nhà họ đã đến huyện Lí An này được bốn, năm năm rồi. Nếu nói vị đại cô nương kia đã thành thân, bây giờ đang thủ tiết thờ chồng đã đành. Quái lạ ở chỗ, những người phải lòng nhị cô nương kia không ít, nhưng mỗi lần có người đến dạm hỏi là con bướm trên khuôn mặt nhị cô nương lại đột nhiên biến mất, lúc nào cũng thích để lộ vết sẹo của mình ra để hù dọa người ta. Hầy, bà nói xem có người phụ nữ nào mà không muốn mình đẹp chứ? Tại sao nhị cô nương lại kì lạ thế nhỉ? Năm nay cũng đã hai mươi tuổi rồi còn gì?”

May mà Tiểu Tiểu chẳng hề thích những người kia, nếu như Tiểu Tiểu gặp được người cô ấy yêu thích thì đúng là phiền phức lớn.

“Bà nói rất đúng, trời sinh phụ nữ đã thích đẹp! Bà nói nhị cô nương kì lạ, tôi thấy đại cô nương còn kì lạ hơn. Lúc vừa mới đến huyện Lí An này, tôi đã nhìn thấy đại cô nương rồi, tuy rằng cải dạng nam trang nhưng còn xinh đẹp, mặn mà hơn nhị cô nương nhiều. Cả đời mình, ta chưa bao giờ gặp cô nương nào xinh đẹp như đại cô nương. Sau đó trở về đúng thân phận nữ nhi của mình, không biết tại sao, càng ngày đại cô nương càng béo hơn, ban đầu ta tưởng cô ấy có mang cơ đấy. Hầy, kể từ sau khi Dạ chương quỳ đến, bà có phát hiện thấy đại cô nương đã gầy đi đôi chút rồi không?”

Có thật không? Tôi đã gầy rồi sao? Ha ha, ha ha, quá tốt rồi, cuối cùng đã có tác dụng!

Thích đại thẩm liền nói: “Đúng thế, bà không nhắc ta cũng không để ý. Đại cô nương ăn uống ít hơn trước kia, cử chỉ hành động kì quái hơn trước kia, chắc là không mắc bệnh gì chứ? Nhắc đến đại cô nương ta lại càng cảm thấy quái lạ, hàng ngày cô nương đối xử với mọi người hòa nhã, hiền hậu, tại sao cứ gặp Dạ chương quỳ với Ông Thư Bách là lại hiếu thắng, cáu gắt nhỉ, ta thấy hai người đó tốt lắm mà.”

Thật sự béo cũng là một căn bệnh. Nói tôi đối xử hà khắc với hai tên khốn kia, đó cũng là do bọn họ tự chuốc lấy.

Hồng đại nương cũng đồng tình: “Ừm, đúng đó! Đột nhiên tôi nhớ ra, sáng sớm nay, nhị cô nương lại để lộ ra vết sẹo của mình, khiến cho Ông Thư Bách sợ đến nửa ngày không nói được câu nào, bộ dạng cứ ngây ngây ngô ngô mãi. Chắc chắn là Ông Thư Bách đã phải lòng nhị cô nương, còn nhị cô nương làm như vậy để cự tuyệt. Thật đúng là đau khổ!”

Thì ra là vậy, thảo nào hôm nay Ông Thư Bách vừa sáng ra đã hành động kì lạ như thể đầu bị kẹp giữa hai cánh cửa vậy. Ha ha, tôi bất giác cảm thấy thương hại tên thư sinh khốn khổ này.

Thích đại thẩm lại lên tiếng: “A Hồng à, bà nói xem có phải Dạ chương quỳ đã phải lòng một trong hai tỉ muội nhà này không? Nếu không, tuổi tác cũng không còn trẻ nữa, tại sao lại từ chối nhiều cô nương như vậy chứ? Tôi đoán chắc tám phần là phải lòng nhị cô nương xinh đẹp rồi.”

Hồng đại nương đáp: “Ai nói thế chứ? Nhị cô nương trông gầy yếu quá, đại cô nương nhìn cũng chỉ hơi béo một chút thôi. Có điều béo một chút cũng không sao cả, khỏe mạnh, vững chãi, như vậy mới có thể sinh con trai được. Bà nhìn xem Khai Tâm chẳng phải là một vị dụ sống động sao, đẹp trai biết bao! Nếu như ta là Dạ Tâm Hoan, chắc chắn sẽ chọn đại cô nương, nhìn cái đầu đó, cái mông đó, chắc chắn là sinh con trai.”

Khụ khụ khụ... lần đầu tiên tôi nghe nói người béo thì có thể sinh con trai, thật sự phục hai người này, tại sao lại thích bình luận và gán ghép người khác thế không biết, chẳng ra đầu vào với đầu cẳng, thế mà hai người này cũng có thể nghĩ ra. Tôi đành định lên tiếng cắt ngang câu chuyện của họ, không ngờ lại bị người khác tranh trước.

“Hồng đại nương, Thích đại thẩm, trong bếp đang thiếu một người làm, người nào trong hai bà vào làm đây?”

“Để ta đi!” Hồng đại nương liền lên tiếng.

Là Tiểu Tiểu. Quả nhiên hôm nay cô ấy không hề vẽ bướm lên để cho đi vết sẹo kia. Cô ấy sao vậy? Hình như có tâm sự gì đó!

Ấy da, tôi nhớ ra là phải đi tìm Dạ Tầm Hoan hỏi cho cận kề mới được, sao lại mãi ở đây nghe trộm chứ! Tôi vội vã đi tới phòng hần.

Tôi bước vào phòng Dạ Tầm Hoan và Ưông Thư Bách, phát hiện hần không hề có trong này. Kì lạ, hần đã đi đâu rồi chứ?

Tôi chán nản nhìn một lượt căn phòng gọn gàng, sáng bóng, điều quan trọng nhất là không có mùi gì kì quái. Không ngờ hai tên đàn ông này cũng biết giữ gìn vệ sinh đấy chứ, không giống như căn phòng của A Cường và Đại Mao, thật sự còn chẳng bằng cái chuồng của Tướng Quân.

Đúng lúc đang sầu muộn, đột nhiên giọng nói ồm ồm lại vang lên từ phía sau lưng tôi: “Sao thế, mới chưa đến một canh giờ, Lạc đại tiểu thư đã nhớ đến Dạ mỗ rồi sao?”

Tôi quay người lại, thấy hần rách trong tay mấy gói thuốc, đứng ngoài cửa nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy hứng thú.

“Giờ này đáng lẽ ngươi phải ở ngoài quây mới đúng.” Tôi khoanh tay nhìn hần nói tiếp: “Ở đây tuyệt đối không có chuyện lười nhác được.”

Hần không nói gì, tiến về phía trước vài bước, khi đến trước mặt tôi liền nhoẻn miệng đáp lại: “Nếu như Dạ mỗ nhớ không nhầm, theo điều thứ hai trong chương một của bản hợp đồng thì hôm nay vừa đúng vào ngày mà Dạ mỗ được nghỉ.”

“Hả?” Hần vừa làm hết năm ngày sao?

“Tìm ta có việc gì? Hay là thật sự nhớ ta hả?” Giọng nói của tên đàn ông đáng ghét này bỗng nhiên hạ thấp xuống, mang theo chút ám muội, lúc nói câu này, cả người hần áp sát vào tôi, may mà tôi phản ứng nhanh nhạy, vội vã lùi lại phía sau.

“Đúng là đồ thần kinh!” Tôi khinh bỉ mắng hần.

Khi thấy hần nở nụ cười tươi rói trên môi, tôi mới nhận ra hần đang chọc ghẹo mình.

Phớt lờ nụ cười đáng ghét kia, tôi lên tiếng: “Ta đến tìm ngươi là muốn hỏi một chuyện.”

Hần nhướn mày hỏi: “Có chuyện gì?”

Theo bản năng, tôi đưa hai ngón tay cái vào trong, bẻ cho lên tiếng, suy nghĩ xem nên mở miệng thế nào, sau một hồi đắn đo, tôi liền thẳng thắn lên tiếng: “Bức họa đó... chính là bức họa người nhìn thấy trong phòng ta đó, có phải ngươi đã từng gặp người ở trong đó? Nếu như phải, xin hãy nói cho ta biết tung tích của người ấy.”

Ánh mắt hần bỗng trở nên thâm sâu, khó đoán, hần cứ ngậy người đứng đó nhìn tôi.

Tôi thật sự không hiểu nét mặt của hần lúc này, chỉ muốn biết liệu hần đã từng gặp Tầm hay chưa, nên hỏi lại lần nữa: “Xin hãy nói cho ta biết, có phải ngươi đã từng gặp người ấy? Người ấy hiện giờ đang ở đâu?”

“Người đó là gì của cô?”

“Chàng ấy là phu quân của ta.” Tôi thành thật đáp lại.

Thế nhưng, sau câu trả lời của tôi, hần không hề lên tiếng, ánh mắt hần nhìn tôi cũng trở nên kì lạ, chăm chú hơn.

“Năm năm trước, vì cứu ta nên chàng đã bị ngã xuống vực thẳm... gần như... không còn khả năng sống sót... nhưng dựa vào trực giác của người phụ nữ, ta tin rằng chàng nhất định vẫn còn sống. Dù gì thì ta cũng có thể cảm nhận được, chàng chần chẫn chưa chết. Cho nên, nếu như ngươi có thấy chàng ấy thì xin hãy nói cho ta biết chàng hiện đang ở đâu?”

Trong lúc kích động, tôi thậm chí còn không chú ý đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân gì nữa, tóm chặt lấy hai cánh tay hắn.

Hắn gạt tay tôi ra, mỉm cười tươi tắn rồi hỏi: “Ta nói cho cô biết rồi, cô sẽ cho ta món hời gì đây?”

Hả? Món hời? Không ngờ hắn nghĩ một hời, vừa mở miệng lại hỏi tôi có món hời nào cho hắn không?

“Vậy người muốn thứ gì? Vàng bạc hay là châu ngọc? Muốn bao nhiêu? Chỉ cần ta có thể cho, người cứ việc ra giá!”

Bỗng nhiên, hắn đưa tay sờ lên mặt tôi, tôi kinh hãi, lập tức gạt tay hắn ra.

Sau đó lại nghe thấy giọng nói cọt nhả của hắn: “Thế nào? Lúc này còn lớn tiếng nói là chỉ cần cô có thể cho được, ta cứ việc nói cơ mà? Bây giờ lại hối hận rồi sao?”

Thật chẳng hiểu rốt cuộc hắn đang có ý gì, nhưng tôi bất giác cảm thấy căng thẳng, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp “Ta... ta... ta vừa rồi chỉ là... vàng bạc châu báu mà thôi.”

“Vậy hả, xin lỗi, Dạ mỗ không có hứng thú với tiền tài, ngược lại...” Hắn lại nhếch mép mỉm cười quái dị, nói nửa câu rồi dừng lại.

Nhìn nụ cười gian xảo của hắn, tôi càng thêm căng thẳng, quả nhiên không sai, hắn đưa tay đặt lên eo tôi, nhanh chóng kéo tôi lại gần rồi nói: “Ngược lại, rất hứng thú với phụ nữ...”

“Người đừng có nằm mơ nữa, không có chuyện đấy đâu!” Không đợi hắn nói hết câu, tôi liền dùng khuỷu tay huých lên cằm hắn rồi dấm mạnh vào chân hắn, lui về phía sau vài bước, sau đó tức giận mắng lớn: “Đừng tưởng ta có việc cầu cạnh thì người có thể muốn làm gì thì làm đâu! Người đừng quên là chỗ này cũng là địa bàn của ta!”

“Cô đúng là một bảo vật đặc biệt!” Hắn tiến gần về phía tôi.

Lần này hắn hành động rất nhanh, đưa tay lắc lư trước mắt tôi, khi tôi định thần lại, hắn đã cầm cây trâm mà Tầm tặng tôi.

“Người?” Tôi không dám tin, đưa tay sờ lên tóc mình, nộ khí xung thiên hét lên: “Tên đàn ông chết tiệt này, mau trả thứ đó lại cho ta!”

Tôi vừa hét lớn vừa ra tay đoạt lại. Đáng ghét! Đây là thứ duy nhất Tầm để lại cho tôi, không ngờ lại bị tên khốn này lấy đi một cách dễ dàng như vậy.

“Nếu như cô đã muốn biết chuyện liên quan đến người đó, thì đương nhiên phải trả giá rồi.” Hắn tóm chặt tay tôi một cách dễ dàng.

Trả giá? Tại sao nhất định phải là cây trâm đó?

“Người có thể đổi sang thứ khác được không? Cây trâm đó thứ duy nhất chàng ấy để lại cho ta.” Khẩu khí của tôi cũng trầm lại, đây thực sự là một lựa chọn vô cùng đau khổ, khó khăn lắm mới có chút manh mối, dù thế nào đi nữa tôi cũng không thể bỏ cuộc được.

“Được! Có thể trả lại cho cô cây trâm này, nhưng phải xem bản lĩnh của cô thế nào đã, bất luận dùng cách gì, chỉ cần cô có thể lấy lại được nó, ta đều nói cho cô biết tung tích của người đó. Vậy thì cứ coi đôi khuyên tai này là thù lao đi!”

Tôi chỉ kịp cảm nhận được hắn vừa thả bàn tay tôi ra, lướt nhanh qua tai, một bên khuyên tai của tôi đã trong tay hắn rồi.

Nhìn vào cây trâm và khuyên tai ở trong tay hắn, tôi không kìm chế được mà gật đầu lia lịa, chẳng qua chỉ một chiếc khuyên tai và động chút não hành động mà thôi. Chỉ cần có thể biết tung tích của Tầm, cho dù tôi cho đi cả gia sản này cũng có gì đáng tiếc.

Tôi nghiêm túc nói rõ ràng với hắn: “Hi vọng người quân tử nhất ngôn...”

“Tứ mã nan truy.[1]” Cuối cùng thái độ của hắn cũng nghiêm túc lại.

[1] Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy: Một lời của người quân tử, bốn ngựa cũng không thể theo. Ý chỉ lời người quân tử đã nói ra thì không thể nào thu hồi lại được.

Tôi nhìn hấn cắt cây trám cùng khuyên tai vào trong người mà chẳng mấy cam tâm, lúc này chỉ biết nghiêng rằng, nắm chặt tay, rồi xông tới xé tan y phục của hấn ra.

“Có phải cô cũng đang rất rãnh rỗi không? Vậy thì hãy đi sắc thuốc giúp ta đi, ít nhiều gì việc ta bị nhiễm phong hàn cũng là do cô.” Hấn nói xong liền nhét mấy gói thuốc vào tay tôi.

“Cứ nằm đó mà mơ hồ!” Tôi vứt mấy gói thuốc lên giường hấn, quay người bước ra khỏi phòng, đi xa vẫn nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng cười đáng ghét, gian xảo của hấn.

Những ngày sau đó trôi qua buồn chán vô cùng.

Tôi từ bỏ phương pháp giảm béo tiêu cực kia, nhưng không có nghĩa là từ bỏ ý định giảm béo. Chỉ có điều, tôi chú ý ăn uống điều độ, giảm thiểu tối đa những món ăn nhiều dầu mỡ, tuyệt đối không ăn uống tùy tiện, vẫn tích cực vận động tiêu hao năng lượng, nhưng lại bắt đầu ngủ nướng mỗi sáng.

Cửa hàng bán bộ xí cũng đã đóng, tôi thành kẻ thất nghiệp điển hình. Tiểu Tiểu thấy tôi không có việc gì làm, cả ngày dật dờ như một cô hồn dã quỷ liền đề nghị tôi ra ngoài khách điểm giúp đỡ nhưng bị tôi cự tuyệt.

Trong lòng mệt mỏi, chẳng muốn thân thể cũng mệt mỏi theo, huống hồ bây giờ có cô ấy nuôi, tôi còn lo gì mà không an nhàn hưởng phúc.

Ngoại trừ ăn uống chơi bời, tôi gần như cả ngày đều dán mắt vào tên Dạ Tầm Hoan xấu xa kia.

Người xưa có câu, dư luận đáng sợ, tin đồn cũng bắt đầu truyền từ miệng một số người ra, cuối cùng ngay cả Tiểu Tiểu và Khai Tâm cũng hiểu lầm rằng tôi có hứng thú với Dạ Tầm Hoan, thậm chí còn muốn đưa đẩy, tác hợp.

Tôi cảm thấy vô cùng bức bối! Nếu như không phải muốn biết được tung tích của Tầm, tôi cũng chẳng buồn ngắm hấn lấy một lần, mỗi lần nhìn hấn chẳng khác nào tôi ngược đãi đôi mắt của mình.

Thực ra, tôi cũng không hiểu nổi mình, nếu như không có cảm tình với hấn thì có thể mời hấn ra đi, nhưng tại sao lại tiếp tục nhẫn nhịn mọi chuyện mà giữ hấn ở lại, nguyên nhân ban đầu là vì muốn nghe thấy giọng nói của hấn, sau đó vì chuyện hấn biết tung tích của Tầm, nên cho dù hấn khiến tôi ngứa mắt đến đâu tôi cũng phải nhẫn nhịn.

Sau bao ngày quan sát, tôi nhận ra hấn không hề đáng ghét như trong tưởng tượng. Hấn thường xuyên nói chuyện nhân sinh với Tiểu Tiểu, thân thiết với Uông Thư Bách đến mức như thể chỉ hận không thể cùng dùng chung một chiếc quần. Không những thế, hấn còn trở thành thần tượng thứ ba trong cuộc đời của Khai Tâm, cả ngày thẳng nhóc mở miệng ra là Hoan thúc, đóng miệng lại cũng Hoan thúc. A Cường sùng bái hấn, Đại Mao sùng bái hấn, Quế thúc trưởng quán nhà bếp cũng nói nếu như có con gái nhất định sẽ nghĩ cách để hấn trở thành con rể. Ngay cả Tướng Quân của tôi, con chó tràn đầy ngạo khí đó, cũng thích vẫy đuôi liên hồi đi theo hấn. Ban đầu vốn tưởng con chó này chỉ có hứng thú với tôi và Tiểu Tiểu, ai ngờ giờ nó cũng bắt đầu chuyển khuynh hướng giới tính.

Không nhắc đến những chuyện trên, cũng không nói đến việc hấn quản lý mọi chuyện trong khách điểm đâu vào đấy thì đây đích thực là một nhân tài xuất sắc, dụng mạo tuần kiệt, làm việc chăm chỉ, chịu khổ rất giỏi, yêu nghề nghiệp, trọng công việc, phẩm chất cao thượng, nếu như huyện Lí An có tuyển cử thì tôi tin chắc rằng hấn nhất định sẽ đoạt giải thanh niên xuất sắc nhất năm của huyện.

Điều khiến tôi khâm phục hơn cả là hấn không giống những gì tôi suy đoán: nông nổi, gian manh, háo sắc, bỉ ổi, mà ngược lại, hấn giống hệt lời Hồng đại nương, Thích đại thẩm vẫn nói. Những cô nương ái mộ hấn rất nhiều, nhưng hấn đều khéo léo từ chối, giữ khoảng cách nhất định, điều này hoàn toàn khác biệt so với khi hấn ở cạnh tôi.

Đương nhiên, tôi tin chắc rằng giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, huống hồ, tôi cũng không thể giám sát hấn cả ngày cả đêm, mọi lúc mọi nơi, vào những ngày được nghỉ, ai mà biết hấn làm những chuyện gì? Lần trước không phải chính miệng hấn nói đi tới Vạn Hoa Lâu sao?

Nói tóm lại, hình tượng của hắn ở trong lòng tôi chính là tên thế nào người như vậy.

Cho đến tận lúc này, mọi chuyện vẫn chẳng có gì tiến triển. Tên khốn đó vô cùng tinh ranh, chỉ cần tôi vừa định ra tay đoạt lại cây trâm là hắn lập tức né tránh.

Ví dụ như vào ngày đông giá rét, tôi hắt nước lạnh vào hắn, kết quả Tướng Quân của tôi bị ướt nhet, khiến tôi hôm đấy phải dọn dẹp cả ngày. Hay như khi tôi yêu cầu hắn tỉ thí cầm kì thi họa hoặc những trò chơi trí tuệ, thậm chí cả tỉ thí võ nghệ mà tôi hoàn toàn không dám chắc mình thắng hay thua, nếu như hắn thua thì phải trả lại cây trâm đó cho tôi. Thế nhưng mặc kệ tôi khích tướng thế nào, hắn đều không bận tâm, cho dù tôi cười nhạo hắn không có chí khí, sợ thua phụ nữ, hắn vẫn lơ đi như không nghe thấy gì. Có khi chắc vì thấy tôi phiền phức, lảm nhảm, hắn liền đáp lại, bản thân sợ thua thì đã sao chứ? Rồi sau đó, tôi còn tranh thủ lúc hắn đi tắm hoặc ngủ say, dùng hương mê, kết quả ông chủ tiệm kia đã bán thuốc giả cho tôi...

Khi làm những chuyện này, chính tôi cũng biết rằng mình thật ngốc ngếch, ngốc đến mức chẳng còn hành động nào ngốc hơn được nữa, sau cùng chỉ đổi lại được lời nói dâm dăng của hắn: “Muốn cưới y phục của ta, rất đơn giản, cứ trèo lên giường ta là được.”

Thời gian trôi nhanh, Tết đã đến cận kề, trong khách điểm hầu như không còn mấy khách hàng, A Cường, Đại Mao và Quế thúc đều xin phép hồi hương, Hồng đại nương và Thích đại phẩm thì là người bản địa, cũng đều về nhà chuẩn bị đón Tết cả rồi. Hai ngày trước đêm giao thừa, Tiểu Tiểu liền đóng cửa khách điểm, chính thức bước vào kì nghỉ Tết dài trong năm.

Trước đó, những lúc Tết đến xuân về, trong khách điểm chỉ còn lại tôi, Tiểu Tiểu và Khai Tâm, cùng lắm thêm được Tướng Quân.

Ban đầu, tôi nuôi Tướng Quân là để trông nhà, nhưng sau đó nó đã thật sự trở thành một thành viên trong gia đình chúng tôi. Tướng Quân rất lợi hại, lấy một chọi mười, đặc biệt là chiêu liều chết xông lên, xé tan kẻ địch thì đúng là không con chó nào có thể địch được.

Con người thời cổ đại khá hiền hậu chứ không giống như thời hiện đại, mỗi lần Tết đến là khắp đường toàn cướp giết, lại cộng thêm Tiểu Tiểu vô công cái thế, cả nhà chúng tôi hoàn toàn có thể kê cao gối ngủ ngon.

Dịp Tết năm nay có phần đặc biệt, chỗ chúng tôi thêm hai miệng ăn.

Thực ra trong lòng tôi cảm thấy vô cùng chán chường, hai bản hợp đồng lao động kia, bất luận đối với Dạ Tầm Hoan hay Ưng Thư Bách thì đều vô dụng vào những lúc thế này. Nếu như để bọn họ về quê đón Tết, sau đó họ bỏ đi luôn vậy thì tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào cả.

Đương nhiên, Ưng Thư Bách có thể đi, nhưng không thể nào để Dạ Tầm Hoan ra đi dễ dàng như vậy được, ít nhất hắn cũng phải trả lại cây trâm Tầm tặng cho tôi và nói rõ tung tích của Tầm.

Hơn nữa, tôi còn phát hiện được một chuyện hết sức kì lạ, nếu như nói Dạ Tầm Hoan là người giang hồ, ít nhiều gì cũng có khoản tiền tích lũy, chẳng cần số ngân lượng tôi phát cho hàng tháng đã đành. Nhưng Ưng Thư Bách, tôi ngoại trừ bao ăn bao ở, hoàn toàn không phát cho hắn một đồng bạc nào, một thứ sinh nghèo rốt như hắn mà hình như thi thoảng vẫn mua những món quà cổ quái tặng cho Tiểu Tiểu, thậm chí còn có cả những hộp son thượng hảo. Rốt cuộc hắn lấy đâu ra ngân lượng? Tôi bắt đầu hoài nghi hắn đến khách điểm Long Môn của tôi thật sự vì lí do gì đó.

Hai tên đàn ông này nhìn bề ngoài đều là người tốt nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác hồ nghi, họ có dụng tâm gì khác.

Quế thúc trưởng quản nhà bếp đã nghỉ mấy ngày này, tôi dọn dẹp nhà cửa cũng làm luôn đầu bếp cho tất cả mọi người. Ở thời hiện đại, những người có cái bụng bia to đùng không phải là ông chủ thì là đầu bếp, còn tôi là người béo nhất trong hội, vậy thì còn ai khác ngoài tôi gánh nhiệm vụ đầu bếp đầy vinh quang này chứ?

Có điều, nguyên nhân quan trọng nhất chính là Tiểu Tiểu không biết nấu ăn, đừng nhắc đến Khai Tâm, lại càng không nên nhắc đến hai người đàn ông còn lại.

Thực ra, tôi cũng không thường xuyên xuống bếp, cả nhà ba người chúng tôi thường xuyên ăn uống tại khách điểm, chỉ những dịp lễ Tết, những khi tâm trạng vui vẻ, hoặc cực kì không vui tôi mới xuống bếp.

Còn về việc ăn có ngon hay không thì cũng vậy thôi, dù gì cũng không chết người được, hơn nữa đại phu nổi tiếng nhất huyện Lí An này cũng đang ở ngay bên cạnh.

Hôm nay, tôi lại thức dậy rất muộn, đang đi lại xung quang không mục đích, liền nhìn thấy ba người Khai Tâm, Dạ Tầm Hoan cùng Ônng Thư Bách đang đánh bóng trên nửa sân bóng rổ mà tôi đã dựng lên trước đó, còn Tiểu Tiểu thì đứng ngoài xem.

Tôi cũng cảm thấy ngứa ngáy tay chân, liền nhảy ra chơi cùng.

Không biết có phải kiếp trước tôi với Ônng Thư Bách có thù hận gì không, hay là bất tự[1] của chúng tôi kiếp này kị nhau, hần vừa nhìn thấy tôi vào chơi là im lặng rồi đi luôn.

[1] Bất tự: Tám chữ(giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi). Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người.

Đáng ghét!

“Mẫu thân, lần trước người nói sẽ dạy Khai Tâm đập rổ, hôm nay vừa hay, Hoan thúc với Thư Bách ca đều có mặt tại đây, hãy để cho hai người họ mở rộng tầm mắt.”

Khai Tâm rất kì lạ, nó gọi Dạ Tầm Hoan là Hoan thúc, còn gọi Ônng Thư Bách là Thư Bách ca, thực ra tuổi tác của Ônng Thư Bách tương đương với tôi, nên chẳng thể nào hiểu nổi mấy đứa nhóc này suy nghĩ gì nữa.

Thực ra tôi cũng chỉ chơi bóng rổ trong lúc còn đi học. Ngày đó tôi thường cùng mấy cô bạn tính cách mạnh mẽ và những bạn nam chơi thân khác tranh bóng, đập rổ. Nhớ lại kĩ thuật ba bước đập rổ xưa kia, chúng tôi đếm liên tục rồi biến hóa thay đổi bước chân. Tôi đâu biết đập rổ gì chứ, chỉ là học theo, mô phỏng theo dáng vẻ đó thôi. Đáng tiếc Khai Tâm vẫn còn nhỏ, tôi cũng chỉ cao một mét sáu tám, còn động tác cần kĩ thuật cao này đối với tôi còn khó hơn lên trời. Ít nhất cũng phải cao lớn như Dạ Tầm Hoan, tôi bất giác nhìn về phía Dạ Tầm Hoan và Ônng Thư Bách. Hả? Tại sao đến giờ tôi mới nhận ra cả hai người này đều rất cao, thân hình họ cũng tương đương với thân hình Tầm.

Chẳng để tâm hôm nay mặc váy dài, tôi liền nhận quả bóng trong tay Khai Tâm, bắt đầu di chuyển, thử tìm cảm giác của năm xưa, kết quả thật không may, quả bóng bay vụt qua chiếc rổ rơi đúng vào tay Dạ Tầm Hoan.

Tôi suy nghĩ một hồi, bước lại gần nói với hần: “Khai Tâm đã nói với ngươi cách đập rổ rồi đúng không?”

Hần nhướn miệng mỉm cười rồi gật đầu.

“Ta vẫn chưa bỏ cuộc, ta đánh cược với ngươi lần nữa, nếu như ta có thể đập bóng vào rổ, hãy trả lại cây trâm đó cho ta, ngươi vẫn phải giữ lời hứa, thế nào hả?” Năm năm trước sau khi tỉnh lại, trong người tôi đã có một dòng công lực. Nếu như hần đồng ý, cho dù thế nào, tôi cũng phải thử một lần, đặt cược một lần, nhảy lên vị trí trên cao rồi đập rổ.

Hần đột nhiên đưa quả bóng về phía tôi, rồi dứt khoát đáp lại: “Được, vậy lần này sẽ đánh cược với cô!”

Tôi hân hoan vô cùng.

Tìm một vị trí đẹp, tôi liền đập quả bóng trong tay, tập trung tinh thần nhắm kĩ về phía chiếc rổ, hít một hơi thật sâu, tuy rằng không thể nào mạnh mẽ như những vận động viên bóng rổ NBA[1] nhưng dùng hai tay đập bóng thì tôi vẫn đủ khả năng.

[1] NBA (National Basketball Association): Liên đoàn bóng rổ nhà nghề Mỹ NBA.

Tôi đề khí, tiến về phía trước, nhảy thật cao, dồn hết sức mạnh để đập bóng vào rổ.

Bỗng nhiên giọng nói của Dạ Tầm Hoan vang lên: “Tiểu Lạc, cô đã dùng sức quá lớn rồi!”

Bốp một tiếng, đầu tôi đập mạnh vào thành rổ, hai tay trống trải, thì ra bóng đã bay qua thành rổ từ bao giờ rồi.

“Mẫu thân!”

“Tỉ tỉ!”

Tôi đau đến mức đầu óc choáng váng, sao vàng bay quanh mắt, tiếp đó, chắc chắn là cảnh tượng một người phụ nữ ngã vật xuống mặt đất thảm thương, tạo thành hình chữ X lớn tướng. Ai ngờ, chính vào lúc tôi rơi xuống, Dạ Tầm Hoan lao đến, bắt được tôi gọn gàng, êm ái.

“Á, đau quá!” Cảm nhận thấy một luồng dịch nóng chảy ra từ hai mũi, tôi đưa tay sờ lên, á, thật sự đã chảy máu mũi! Hu hu hu! Đã lâu lắm rồi từ ngày còn đi học, mắt mũi lơ ngơ, tôi mới bị ngã dập mặt, rồi chảy máu mũi.

Đúng là xui xẻo! Vốn dĩ tôi có thể đập bóng vào rổ, tất cả chỉ vì dùng sức quá lớn.

“Mẫu thân, người không sao chứ? Mẫu thân, người bị chảy máu mũi rồi.”

“Tỉ tỉ! Dạ đại ca, huynh mau bế tỉ tỉ ta vào phòng đi, ta sẽ đi lấy thuốc.”

Lúc này, Dạ Tầm Hoan đặt tôi xuống đất, một tay đỡ lấy, một tay nắn lên xương mũi của tôi, rồi thét lớn: “Đừng có ngẩng đầu lên, há miệng to ra, nhanh lên! Cô là heo à, mũi bị chảy máu rồi cũng không biết há miệng ra mà thở?”

Hả? Lúc này hắn vừa kêu tôi là gì chứ? Hắn gọi tôi là heo? Trước nay chỉ những người thân thiết mới biết “biệt danh” đó của tôi.

Tôi kích động vô cùng, chẳng buồn để tâm máu mũi đang chảy, lập tức tóm chặt lấy hắn, hốt hoảng hỏi: “Lúc này người gọi ta là gì hả? Rốt cuộc người là ai?”

Hắn ngây lạng người đi, không nói tiếng nào rồi bỏ bàn tay đang nắn mũi tôi ra, bế bồng tôi lên, đi thẳng vào phòng tôi.

Bất giác tôi cảm thấy rạo rực, thứ cảm giác này...

Một lát sau, máu mũi đã thôi chảy, nhưng tôi vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện với hắn vì Khai Tâm và Tiểu Tiểu luôn túc trực bên tôi, còn hắn hình như đang cố tình né tránh.

Tôi phải xác minh, nhất định phải xác minh xem rốt cuộc hắn có phải là người đó không.

Ngày mai, cũng chính là giao thừa.

54. Chương 54: Ngoại Truyện - Tiếng Lòng Của Tầm (2)

Tiếng gió vi vu, lá rơi xào xạc.

Với mong muốn phải tìm ra đáp án, Thượng Quan Tầm đứng lặng suy ngẫm trong hậu viện của Đại Tướng Quốc Tự. Những lời nàng nói ban ngày không ngừng vang vọng trong đầu ngài và những gì nàng nói với ngài bên ngoài Li Hiên đêm đó, ngài cũng nhớ như in, rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả?

Từng bước, từng bước tiến lại Thanh Tâm Trai tĩnh mịch, tuy rằng bước chân chậm rãi, nhưng Thượng Quan Tầm biết mình đang khát khao nhìn thấy nàng đến mức nào.

“Lạnh thôi thúc, nóng thôi thúc, thúc đến khi nở thúc khi tàn.

Dặm hoa nhớ nở chậm.

Tù và thối, sao vang reo, thối vào càn bắc thối càn nam.

Sớm mai bay cùng tuyết.[1]”

[1] Bài “Trường tương tư tích mai” của Lưu Khắc Trang, thuộc thể loại Tống từ (một thể loại trong văn học cổ Trung Quốc).

“Ha ha, huynh nói xem, tại sao hoa mai nhất định phải nở vào mùa đông lạnh giá chứ? Hừm, ta phải làm Võ Tắc Thiên, ta nhất định bắt hoa mai nở rộ vào đêm nay!”

Giọng nói của nàng đồng dạng truyền ra. Muộn thế này rồi, nàng còn đang nói chuyện cùng ai chứ? Là ai lại đến nơi này vào giờ này, lẽ nào là hắc? Thượng Quan Tầm nhảy bật lên tường nhà, nhìn rõ người bên trong, quả nhiên là nhị ca. Trên người nàng còn khoác áo choàng của nhị ca, đáng chết! Ngài cố gắng kìm nén cơn tức giận dâng trong lòng, âm thầm ngồi bên ngoài lắng nghe.

“Võ Tắc Thiên là ai hử?” Thượng Quan Khiêm nâng li rượu rồi hỏi.

Người phụ nữ ngốc nghếch kia một hơi cạn sạch li rượu, đứng dưới cây mai trợ cảnh, nhoẻn miệng mỉm cười ngô nghê: “Võ Tắc Thiên? Ha ha ha, một người phụ nữ mạnh mẽ đã chết mấy ngàn năm rồi!”

“Một người phụ nữ mạnh mẽ đã chết mấy ngàn năm rồi? Trong lịch sử có người phụ nữ này sao? Là Hoa thần hử?” Thượng Quan Khiêm lại hỏi.

“Hoa thần? Ha ha, Hoa thần? Tề ca ngốc, trên thế gian này chẳng có quỷ càn không có thần, tất cả đều do ý niệm của con người tạo ra để làm nơi gửi gắm tinh thần mà thôi.”

Nàng đang nói gì vậy? Nàng lại rót đầy một li, người phụ nữ ngốc nghếch này tại sao lại chẳng có chút phòng bị gì chứ?

Nàng lại một hơi cạn sạch li rượu trong tay, cao giọng đọc tiếp:

“Thiếu niên không thấu mùi sầu muộn, muốn tỏ tài nghệ.

Muốn tỏ tài nghệ, vì thơ phú ca từ miễn cưỡng kêu sầu.

Còn nay đã nếm đủ muộn sầu, định nói lại thôi.

Định nói lại thôi, lại gặp trời lạnh mùa thu tới.[1]”

[1] Bài “Sầu nô nhi” của Tân Khí Tật, thuộc thể loại Tống từ (một thể loại trong văn học cổ đại Trung Quốc).

Định nói lại thôi? Rốt cuộc nàng đang có nỗi sầu muộn nào bận lòng, đến độ chẳng thể nào thốt lên thành lời? Thượng Quan Tầm trước nay chưa từng nhìn thấy nàng đau khổ, trong lòng ngài bất giác trào dâng mong muốn được nghe hết tâm tư đó.

Thượng Quan Khiêm mỉm cười lắc li rượu trong tay, cũng ngửa cổ cạn sạch, đưa lời tán thưởng: “Định nói lại thôi, lại gặp trời lạnh mùa thu tới. Bài từ hay! Bài từ rất hay! Tiểu Phụng, tài văn thơ của nàng thật khiến người khác phải bội phục!”

Trong lòng Thượng Quan Tầm vẫn băn khoăn một điều, tại sao nhị ca lại gọi nàng là Tiểu Phụng? Lẽ nào nhị ca biết điều gì đó mà ngài không biết sao? Nàng... rốt cuộc là ai?

“Ha ha ha... Tài thơ văn? Ta làm gì có tài cán văn thơ gì chứ, chẳng qua là dùng tác phẩm của người khác thôi. Nếu như ở thời hiện tại, hành động này của ta sẽ bị gọi là đạo văn, xâm phạm quyền tác giả đấy.”

Nàng lúc này cũng đứng chảng ra dáng, ngồi chẳng nên thân, lời nói ra thì luôn kì quái, lạ lùng khiến người ta... Có người phụ nữ nào giống nàng không? Cả ngày chỉ nói những câu từ bất nhã đó? Hiện đại, đạo văn, xâm phạm bản quyền?

Thượng Quan Khiêm thay ngài đưa ra câu hỏi: “Hiện đại, đạo văn? Xâm phạm bản quyền tác giả? Ha ha, nàng nói tiếng của địa phương nào thế? Lẽ nào những từ này lại là ở quê hương của mẫu thân nàng sao?”

Nàng uống một li nữa, sầu muộn lên tiếng: “Ha ha ha, đúng thế, là ở quê hương của mẫu thân ta mà e là cả cuộc đời này ta chẳng thể quay về được nữa. Ha ha ha, Hoàng triều Kim Bích, từ khi đến nơi này, ta đã được những gì chứ? Một cơ thể, một cơ thể đầy thương tích, một trái tim tan nát, đốn đau, một mối tình mong manh dễ vỡ? Tề ca, huynh nói cho ta biết, ta đã có được những gì chứ?”

Tâm trạng của nàng càng lúc càng kích động, ngài không hiểu nàng đang nói gì nữa.

“Tiểu Phụng, nàng đang nói gì thế? Nàng đã uống nhiều quá rồi đó?” Thượng Quan Khiêm ngăn nàng lại.

“Tề ca, huynh không cần phải lo lắng, ta không say. Chết tiệt, tại sao bình rượu này nhanh hết thế? Mau đưa đây, đưa bình rượu của huynh đây!” Nàng đoạt lấy bình rượu trong tay Thượng Quan Khiêm, lại rót đầy một li, ngẩng đầu uống cạn, tiếp tục nói: “Hình như tối nay huynh tìm đến đây để giải sầu, bây giờ lại thành ta kể khổ cho huynh. Ha ha ha, phụ thân huynh chết chưa hả?”

“Tiểu Phụng, nàng...”

“Hừm, chết! Nói cho huynh biết, ta không sợ chết, ta không hề sợ chết. Nếu như ông ấy chết rồi, nhớ là nhất định phải nói cho ta biết, cho dù chỉ còn lại hơi thở sau cùng, ta cũng sẽ đến Hoàng lăng đào mộ lôi xác ông ấy ra để thi hành trượng pháp.”

“Nàng thật sự đã quá chén rồi, mau đưa li rượu cho ta!” Thượng Quan Khiêm giành lấy li rượu trong tay nàng, cũng thuận thế kéo nàng vào lòng.

Lửa hận mỗi lúc dâng cao, chuyện lần trước đã khiến Thượng Quan Tầm phát điên một lần, lần này dù thế nào đi nữa, ngài nhất định không để nàng chịu bất cứ tổn thương nào.

Thượng Quan Tầm đang định nhảy xuống thì nhìn thấy nàng đẩy Thượng Quan Khiêm ra rồi lăm bắm tự nói: “Say? Ta thật sự muốn say một lần. Nào lại đây, lại đây, để ta cho huynh biết ta đã say hay chưa? Nàng ta chẳng phải biết nhảy múa sao? Có cái gì ghê gớm chứ, ta cũng biết nhảy.”

Thượng Quan Tầm hoàn toàn chấn động trước dáng múa của nàng, chỉ thấy nàng đưa hai tay lên cao, miệng không ngừng ngân nga điệu nhạc gì đó, chốc chốc lại thấy nàng xoay liên vòng, tiến ra tiến vào. Có lẽ do đã ngà ngà men say, nàng loạn choạng xoay vòng, đây được gọi là nhảy múa sao? Ngài đột nhiên muốn cười lớn, đây rõ ràng là một người say rượu bước chập choạng thì đúng hơn.

Bỗng nhiên, nàng tạo dáng nghiêng nghiêng rồi ngẩng mặt lên trời, nhưng do mất trọng tâm, nàng lui về sau mấy bước. Thượng Quan Tầm lập tức nhảy xuống, đỡ trọn lấy nàng, không ngờ, nàng lại ngủ lịm trong lòng ngài.

“Tiểu Phụng!” Thượng Quan Khiêm cũng xông lại, vừa nhìn thấy ngài, chỉ kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Đệ?”

“Nhị ca, đêm đã khuya rồi!” Thượng Quan Tầm lãnh đạm lên tiếng.

Thượng Quan Khiêm lạnh lùng đáp: “Đệ thật sự quyết định ra đi sao?” Thượng Quan Tầm né tránh ánh mắt nồng cháy của Thượng Quan Khiêm, rồi gật đầu khẳng định.

“Được, được, được! Thì ra ta mất công đắn đo bao lâu, đệ vẫn cứ ép ta phải làm như vậy?”

“Ép huynh? Nếu như huynh thật sự có lòng với nàng, tại sao còn ép nàng phải chịu nỗi khổ thể xác như vậy? Rốt cuộc huynh muốn giày vò đệ hay muốn giày vò nàng ấy? Nếu như huynh muốn giày vò đệ thì cứ trực tiếp nhắm vào đệ, sao lại phải lôi nàng ấy vào cuộc? Vừa yêu thương, vừa gây tổn thương, huynh cảm thấy như vậy là vui lắm sao? Nhị ca trước kia huynh không hề như vậy, tại sao giờ huynh lại hồ đồ như thế, có những chuyện mãi mãi chẳng thể gượng ép được, tại sao tới tận lúc này huynh vẫn không chịu thức tỉnh?” Chẳng thể kìm nén thêm được nữa, ngài thật không ngờ mọi chuyện lại diễn biến đến bước đường như ngày hôm nay.

Im lặng hồi lâu, Thượng Quan Khiêm không hề lên tiếng, nhưng ánh mắt dần dần trở nên u ám, lạnh giá. Sau cùng, khi nghe thấy tiếng than dài của Thượng Quan Tầm, Thượng Quan Khiêm cuối cùng cũng lên tiếng: “Được, đêm đã khuya quá rồi! Vậy đệ hãy ở lại cùng với nàng ấy. Còn việc đệ với nàng ấy có thể rời khỏi đây hay không thì cứ chờ sẽ biết.”

“Đợi một chút, đồ của huynh này.” Thượng Quan Tầm vứt trả chiếc áo choàng đang khoác trên người Hạ Chi Lạc trước khi Thượng Quan Khiêm rời đi.

Thượng Quan Khiêm nhìn ngài bằng ánh mắt đầy ai oán, sầu muộn, sau đó quay người bỏ đi.

Thượng Quan Tầm bế bổng người phụ nữ ngô nghê như heo vào lòng, khẽ đặt nàng lên giường, lại nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng. Vừa lúc đó, nàng đột nhiên mở mắt ngồi bật dậy, hai má ửng hồng trông rất đáng yêu, đôi mắt say rượu mơ màng, nàng bật cười ngây ngô nói: “Hả? Tề ca, tại sao khuôn mặt của huynh lại thay đổi rồi?”

Nàng đưa tay sờ lên mặt ngài, hết sờ bên trái lại nhéo bên phải. Ngài nghĩ sắc mặt mình lúc này chắc chắn là đáng sợ, cứ nghĩ đến việc nàng có những hành động thân mật với nhị ca như vậy, trong lòng ngài lại trào dâng cảm giác ghen tuông kì lạ.

“Khuôn mặt ta đâu có thay đổi gì?” Ngài kéo tay nàng xuống, đặt môi hôn nhẹ lên đó, ăn mặc mỏng manh vậy, thảo nào bàn tay lạnh như băng.

Nàng rút tay lại, nâng mặt ngài lên, rồi ghé sát mặt mình lại, lẩm bầm bầm: “Lẽ nào ta uống nhiều quá rồi chẳng? Tại sao khuôn mặt của huynh lại biến thành của chàng?”

Hả? “Chàng” đó là muốn chỉ ngài hay sao?

“Thì chính là ta mà.” Ngài bật cười.

Nhìn khuôn mặt ngốc nghếch, ngô nghê của nàng, dự vọng trong lòng ngài càng lúc càng dâng cao.

“Thật sao?” Nàng nghiêng đầu sang trái, đột nhiên cắn mạnh vào cằm ngài. Nàng vẫn chưa sửa được cái tật xấu thích cắn cằm người khác. Ngài không hề động đậy, để mặc cho nàng cắn, ngài biết vào những lúc tâm trạng không vui, nàng sẽ hành động như vậy.

“Thượng Quan, thật sự là chàng sao?” Nàng thút thít gặng hỏi vô cùng đáng thương.

“Ngốc quá, không phải là ta thì còn là ai nữa?” Vuốt nhẹ mái tóc nàng, ngài ngắm khuôn mặt hốc hác, tàn tạ của nàng. Không ngờ chỉ trong một tháng ngắn ngủi mà nàng lại gầy đến mức này.

“Thượng Quan, chàng là một con heo! Ta đã cảnh cáo chàng từ trước, bảo chàng nhất định phải giữ thân như ngọc cho ta, chàng đã quên hết rồi đúng không? Tại sao chàng dám để cho nàng ta ôm lấy hả? Tại sao chàng làm như vậy? Ta cầu chết chàng, cầu chết chàng!” Nàng nhéo mạnh vào lưng chàng, lại hung thần ác sát thét lớn: “Hừm! May mà chàng không ôm lại nàng ta đấy, nếu không ta sẽ chặt luôn đôi móng heo của chàng!”

Ngài bật cười thành tiếng, ngài không nghĩ nàng lại ghen tuông đến thế.

“Ta chỉ muốn ôm nàng thôi!” Ngài ôm chặt nàng vào lòng, dù những lời nói lúc ban ngày hay những lời nói ở Li Hiên vào đêm hôm đó của nàng là thật thì ngài cũng chẳng muốn truy tận gốc làm gì nữa. Ngài chỉ biết rằng, cả cuộc đời này không muốn buông tay nàng ra nữa.

“Thượng Quan...” Nàng nép vào ngực ngài rồi uất ức bật khóc như một đứa trẻ đáng thương. Ngài vuốt ve an ủi, còn nàng thì nấc nghẹn lên tiếng: “Đêm hôm đó... những lời nói ở Li Hiên, chàng đã nghi ngờ ta không phải là Hạ Chi Lạc, nghi ta dùng thuật dịch dung. Đúng vậy, ta không phải là cô ấy, ta không phải là Hạ Chi Lạc, tên thật của ta là Lạc Bảo.”

Ngài nghe nàng nói mà kinh ngạc, toàn thân cứng đờ, thì ra những suy đoán của ngài hoàn toàn đúng. Ngài nắm lấy vai nàng rồi lẩm bầm gọi: “Lạc Bảo...”

Nàng nhìn ngài bằng ánh mắt long lanh đầm lệ, gật đầu không ngừng: “Đúng thế, Lạc Bảo. Phải nói thế nào nhỉ? Ta cũng không biết rốt cuộc là sao nữa, nhưng mọi chuyện giống lần đầu ta nói với chàng đó, đúng là ta đã mượn xác hoàn hồn. Ta là người đến từ không gian khác, thời đại khác, cứ nghĩ bản thân đã chết rồi, ai ngờ khi tỉnh dậy đã thấy mình biến thành Hạ Chi Lạc. Có điều bây giờ cô ấy đã chết rồi, sau khi ta chịu mấy trượng hình đó, là cô ấy đã dùng chút sinh mệnh cuối cùng của mình truyền lại cho ta. Cho nên, những lời nói ban ngày cũng là sự thật, bởi đó là ta nói thay cho cô ấy. Những việc làm đáng sợ ấy, bản thân ta cũng không dám tin, bảo ta làm sao có thể nói ra ngoài được?”

Mượn xác hoàn hồn? Đến từ không gian khác? Lời nàng nói khiến ngài không khỏi kinh ngạc lần nữa, ngài chỉ biết ngây người nhìn nàng. Ban đầu giống y như những lời Hoa Quỷ nói, là nàng đã cho ngài dùng thứ bùa mê thuốc lú gì đó, khiến ngài như bị ma nhập, bất luận là ánh mắt hay trái tim đều bắt đầu ngây ngây dỗi theo bóng hình nàng. Thời gian trôi qua, càng gặp nàng, tình cảm của ngài càng nồng thắm, mãnh liệt, từ những nghi ngờ, hiểu kì ban đầu, sau cùng ngài chẳng thể ngừng nhớ thương nàng.

Ha ha, thì ra mọi chuyện là như vậy! Nàng là ai đều không quan trọng, nàng đến từ nơi nào cũng không quan trọng. Thế nhưng ngay lúc này, trái tim ngài đột nhiên đau đến kì lạ, điều khiến ngài đau khổ chính là, tất cả mọi chuyện không phải do nàng gây ra, vậy mà nàng phải gánh chịu hậu quả thay, hơn nữa còn

phải trả cái giá quá đắt. Ngốc nghếch, cả thiên hạ này chẳng thể tìm ra người phụ nữ thứ hai nào ngốc nghếch như nàng! Ngài cúi xuống, hôn lên những giọt nước mắt của nàng.

Một tháng xa cách khiến nỗi nhớ nhung trong ngài càng trở nên mãnh liệt. Ngài hôn lên môi, lên cổ, lại hôn đôi tai xinh đẹp của nàng, lắng nghe tiếng rên rỉ khiến người ta phát cuồng kia.

Ngài thì thầm bên tai nàng bằng chất giọng trầm ồm của mình: “Lạc, hãy để ta xem xét vết thương của nàng, có được không?”

Nàng đột nhiên trở nên thẹn thùng, khiến ngài bất ngờ, không ngờ Lạc Bảo của ngài cũng có những lúc như thế này.

Nhẹ nhàng cởi y phục cho nàng, khi làn da trắng trẻo, nõn nà không tì vết của nàng hiện ra trước mắt, máu trong người ngài sôi sục. Ngài từ từ quay người nàng lại, trên làn da ngọc ngà, mềm mại kia còn in hằn bảy vết sẹo xấu xí. Ngài khẽ chạm lên những vết thương đó, cả người nàng cũng bất giác run theo, ngài cảm thấy hối hận vô cùng, nếu như hôm đó ngài chịu chạy ra ngăn cản ngay từ trường đầu tiên thì nàng sẽ không bị như thế này.

Thượng Quan Tầm đặt nụ hôn đầy xót xa lên từng vết sẹo, mỗi lần lại nói một tiếng xin lỗi: “Ta xin lỗi! Ta xin lỗi! Ta xin lỗi...”

“Thượng Quan, chàng đừng như vậy...”

Nhìn nét mặt đau buồn của nàng, ngài hôn nhẹ lên đôi môi hồng thắm đó, sau đó ngài lấy thuốc trị thương có thể xóa đi mọi vết sẹo lấy từ chỗ Hoa Quỷ ra, cẩn thận bôi cho nàng.

“Lạc, nốt ruồi son trên vai trái của nàng trông đẹp quá!”

“Hả?”

Nốt ruồi son đó thật sự rất đẹp, ngài là một kẻ vô dụng, nên mới để nhị ca làm tổn thương nàng hết lần này đến lần khác. Vào đêm nàng chịu nhục ở ngôi miếu hoang, ngài đã nhận được bức thư của nhị ca, trong thư chỉ vền vện vài chữ: “Nốt ruồi son trên vai trái của nàng thật sự rất đẹp!” Khi đọc được bức thư này, máu trong người ngài sôi sục. Ngài tự hứa với mình sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra nữa, ngài nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để bất cứ ai ăn hiếp nàng.

Khi ngài đặt nụ hôn lên nốt ruồi son đó, nàng mới quay người lại, không biết có phải do men rượu, hay vì thẹn thùng, hai má nàng ửng hồng dễ thương.

“Thượng Quan...”

“Hả?”

“Liệu có thể... để ta nhìn vết thương của chàng được không?”

“Được!” Ngài cầm lấy bàn tay lạnh giá của nàng, đặt lên ngực mình.

Khi đặt tay lên ngực ngài, chạm vào những vết thương giống của mình đã mờ đi nhiều, nàng bỗng bật khóc, rồi cũng giống ngài, nàng hôn từng vết sẹo.

Tiểu yêu tinh này, dùng bộ dạng quyến rũ hút hồn khiến khí huyết toàn thân ngài rạo rực, ngài chẳng thể kiềm chế được dục vọng của bản thân nữa, cúi xuống trao cho nàng những nụ hôn mãnh liệt, nồng nàn.

“Ta muốn bôi thuốc giúp cho chàng.”

“Nàng đúng là tiểu yêu tinh biết cách giầy vò người khác, đợi lát nữa rồi tính sau.”

“Tầm, chàng biết không? Ngay từ lúc mở mắt ra, lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta đã phải lòng chàng rồi. Thật đấy, tuy rằng lúc đó chàng lạnh lùng, hung dữ vô cùng, không những mắng mỏ mà còn dùng vũ lực với ta, nhưng ta vẫn không dằn lòng mình được, và rồi mỗi ngày trôi qua ta lại càng yêu chàng hơn, cho nên chàng mới là đại yêu tinh biết cách giầy vò người khác.”

Nghe những lời bạch bạch khiến người khác đau khổ đó, ngài chỉ hận không thể cùng nàng hòa chung một thể. Ngài không ngừng đưa lưỡi vào miệng, quyến luyến cùng nàng, đôi tay nàng ôm chặt lấy cổ ngài, người

nàng càng lúc càng mềm mại, nóng ẩm, dính sát vào thân thể ngài. Đưa tay vuốt ve từng đường nét trên cơ thể ngọc ngà của nàng, lắng nghe những tiếng rên rỉ quyến rũ, dục vọng trong người ngài mỗi lúc một mãnh liệt.

Ngài nhẹ nhàng đặt nàng xuống dưới mình, sau đó từ từ nằm xuống, ngài cố gắng kìm nén hết sức, khó khăn lắm mới có thể lên tiếng: “Tối nay... ta là của nàng... nàng muốn làm gì cũng được hết...”

Nàng ngược mắt nhìn ngài, đôi mắt đen láy động lòng người đó tỏa ra thứ ánh sáng diệu kì, rồi mỉm cười quyến rũ nói: “Là chàng nói đấy nhé, tối nay ta nhất định phải cho chàng biết thế nào là kinh thiên động địa.”

Ngài và nàng nhanh chóng rũ bỏ hết y phục, tiểu yêu tinh phía dưới hôn ngài đắm đuối từ vầng trán, chiếc mũi, đôi môi, chiếc cằm, phần cổ, lồng ngực, cơ ngực... khiến dục vọng trong ngài không ngừng dâng trào mãnh liệt. Trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng thở gấp của cả hai hòa cùng không khí nóng bỏng tràn ngập khắp Thanh Tâm Trai.

“Sau này, chiếc bút của chàng chỉ được phép vẽ ta.”

“Ừm!”

“Sau này, đôi mắt của chàng chỉ được phép nhìn ta.”

“Ừm!”

“Sau này, vòng tay chàng chỉ được phép ôm lấy ta.”

“Ừm!”

“Sau này, đôi môi của chàng chỉ được phép hôn ta.”

“Ừm!”

“Sau này...”

“Sau này, tất cả mọi thứ của ta đều thuộc về nàng.”

Ngài đặt cây trâm vàng chứa đá Huyền Vũ vào tay nàng, nhẹ hôn lên mái tóc nàng rồi dịu dàng nói: “Lạc, đây là món quà thứ hai ta tặng nàng, nàng nhất định phải giữ gìn cẩn thận, không được đánh mất đâu đấy!”

Ngài ôm chặt lấy nàng, nằm xuống chiếc giường không thể nhỏ hơn, tận hưởng cảm giác hạnh phúc chưa từng có từ trước đến nay.

Một lúc sau, ngài lại hôn lên khuôn mặt đẹp của nàng, khẽ thì thầm: “Lạc, ta yêu nàng! Đợi ta, ta sẽ đưa nàng ra khỏi nơi này!”

Đem theo bao yêu thương, luyến tiếc, ngài mở cửa Thanh Tâm Trai, bước ra màn đêm mịt mù...

55. Chương 55: Ngoại Truyện Về Bạch Ánh Đồng

1

Đêm đã khuya mà người chưa nghỉ.

Lại một mùa thu thê lương, ảm đạm, đã bảy năm rồi, từ ngày mẫu thân ra đi, cũng chính vào một đêm trăng tròn như thế này. Bàng hoàng, bất lực, đau đớn, cô đơn... thì ra, ta đã trải qua những ngày tháng như vậy suốt bảy năm nay!

Nhìn tờ giấy trong tay, một nhiệm vụ, một tên người, một mạng người – Bạch Tiểu Hà. Ta ngược nhìn bầu trời, dù vầng trăng trong trẻo đang chiếu xuống thứ ánh sáng kì ảo qua những áng mây kia thì cũng chỉ

khiến cho mọi cảnh vật phía dưới càng trở nên cô liêu, thê lương. Tất cả mọi thứ sẽ kết thúc vào đêm nay. Cho dù, người ta phải giết chết có là phụ thân của ta thì cũng vậy thôi, một sát thủ không được phép có tình cảm, huống hồ ta đợi ngày nay đã bảy năm nay.

Ta tỉ mỉ kiểm vào cánh cửa quen thuộc kia, chém mạnh chiếc khóa, cánh cửa bật ra cũng khiến người bên trong tỉnh giấc.

“Ai? Là ai to gan như vậy? Người đâu, người đâu mong lại đây! Có thích khách!” Người đàn ông trong phòng hoảng hốt, sợ hãi bò xuống giường, vừa hô hoán vừa thấp đèn.

“Không cần phải kêu, sẽ không có ai tới đâu, dám giang hồ thuật sĩ khôn nạn mà ông nuôi ăn lúc này đều đang chìm trong giấc mộng xuân rồi.” Ta lên tiếng cắt ngang lời hô hoán của người đàn ông đã được ra gọi là “phụ thân” suốt bảy năm.

“Ánh Đồng?”

Đèn đã được châm, trong khoảng khắc, cả căn phòng sáng bừng lên.

“Thật sự là con sao, Ánh Đồng, tại sao con lại ăn mặc thế này hả? Trời đã muộn rồi, con còn đến phòng của phụ thân làm gì? Lại còn mang theo kiếm nữa, rốt cuộc con định làm gì?” Bạch Tiến Hà đưa lời trách móc.

“Kính thưa Nam Phong Tiến Vương gia của nước Chu Tước tôn quý, ngài nhìn cách ăn mặc của ta mà còn không đoán được ta đến đây làm gì sao?” Ta lạnh lùng gặng hỏi, khiến khuôn mặt của ngụy quân tử luôn giả vờ đạo mạo trước mặt bất ngờ trắng bệch.

“Bắt đầu từ khi nào con lại làm những chuyện bại hoại gia môn thế này hả? Con...”

Ta đặt kiếm lên cổ ông ta, ông ta lùi từng bước về giường, rồi ngồi lặng xuống.

“Những chuyện bại hoại gia môn? Dù có bại hoại thế nào cũng không bằng những chuyện thất đức, đáng sợ như ông làm được. Vì muốn quốc vương Chu Tước cùng con dân của hãn ta thừa nhận thân phận cao quý đã bị lãng quên của mình, để bày tỏ lòng trung thành, năng lực của mình, ông phải bán vợ cầu vinh sao? Từ đâu mà ông có được địa vị tôn quý như ngày hôm nay, ta tin chắc ông còn rõ hơn bất cứ ai. Ông cho rằng ông đang trung thành với quốc gia của mình sao? Vào lúc nắm trong tay quyền lực, không phải ông vẫn vứt bỏ lòng trung thành, thân phận của mình sao? Ta nói đúng không? Thưa Nam Phong Tiến Vương gia?”

“Tại sao con biết được chuyện này?” Phụ thân của ta đích thực không hề tầm thường, đến tận lúc này mà vẫn có thể chẩn tĩnh được như vậy. Đứa trẻ được kẻ vô tình sinh ra thì cũng sẽ vô tình mà thôi.

“Nếu như không muốn người khác biết, trừ phi mình đừng làm. Ánh Tuyết là một người nhu nhược, rõ ràng biết mẫu thân mình bị coi như hàng hóa, bị đem tặng cho người đàn ông khác, vậy mà vẫn kiên quyết tin rằng mẫu thân mình làm chuyện lãng loạn, phản bội lại người nhà. Ta hoàn toàn khác với tỉ ấy, từ lúc nhìn thấy mẫu thân khóc lóc thảm thương, bị người ta lôi đi thì ta đã biết chắc chắn người đã bị ép buộc. Người phụ nữ hiền thực, lương thiện ấy tại sao lại có thể thành ra một người lãng loạn? Tất cả đều do ông bày ra. Vì vinh hoa phú quý của bản thân, ông có thể bán thê bán thiếp, ngay cả con gái cũng thành quân cờ trong tay ông. Bạch tướng quốc đáng kính, lúc ông bán tam nương đi, cũng nên đợi bà ấy sinh nốt đứa con rồi hãy bán, đáng tiếc biết bao, ông đã mất đi một đứa con gái để làm quân cờ lợi dụng. Ha ha ha...”

“Con... rốt cuộc con... muốn làm gì chứ?” Ta cuối cùng đã nghe thấy giọng nói run run của ông ta, nếu không ta tưởng rằng tên tiểu nhân bỉ ổi vô tình vô nghĩa này thậm chí còn gan to tày trời.

“Chết!” Ta lạnh lùng thốt lên đúng một chữ.

“Người là đứa con gái bất hiếu, muốn giết chết phụ thân của mình sao, người không sợ trời chu đất diệt hả? Người đúng là đồ súc sinh? Ta đã phí công nuôi dưỡng người bao năm nay, người là đồ súc sinh...” Không để ông ta nói hết, ta liền điểm huyết toàn thân ông ta. Ông ta không thể nói, chỉ có thể trợn mắt nhìn ta đầy căm thù. “Người mà Tinh Túc Môn muốn giết, muốn phải chết vào canh ba thì tuyệt đối không thể sống tới canh năm. Ông cho rằng dùng đá Huyền Vũ đổi lấy mạng của người đó thì nhất định sẽ thành công sao? Hừm, Bạch Tiến Hà, ta sẽ không để ông chết nhanh chóng đâu, như vậy thì dễ dàng cho ông quá,

ta muốn để máu ông chảy xuống từng giọt từng giọt, để ông ném trái cảm giác bị ngàn vạn côn trùng gặm nhấm, như vậy mới có thể đổi lại được tội nghiệp mà ông đã gây ra với mẫu thân của ta. Bạch Tiến Hà, hãy xuống mười tám tầng địa ngục đi!”

Ta chém đúng tám mươi tư nhát kiếm lên người ông ta, mỗi tháng đổi một kiếm, bảy năm tổng cộng tám mươi tư tháng. Nhiều mũi kiếm như vậy cũng không đoạt mạng của ông ta ngay lập tức, lại cộng thêm bình mật ong trong tay, mục đích duy nhất là ta bắt ông ta sống không bằng chết.

Lau sạch thanh kiếm trong tay, nhìn nét mặt đau khổ tột cùng của ông ta, tuy rằng mỉm cười trong nước mắt nhưng suốt bảy năm nay, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy vui như vậy.

Để tìm mẫu thân, ta đã đem sinh mạng, linh hồn, tất cả mọi thứ của mình bán cho một người đàn ông còn xấu hơn cả quỷ dữ. Bao năm nay, sức mạnh duy nhất khiến cho ta có thể sống tiếp chính là vì muốn tìm lại mẫu thân, gặp lại người một lần. Thế nhưng giấc mộng đã vỡ tan, mẫu thân ta đã chết từ bảy năm trước rồi.

Khi từ Hoàng lăng quay về, ta không những không bị chịu phạt, ngược lại còn biết được tin tức của mẫu thân và chân tướng sự việc.

Lúc đó ta đã hỏi hắn: “Nếu như đã biết chuyện này từ lâu, tại sao đến tận bây giờ mới nói cho ta biết?”

Người đàn ông đó đáp lại rằng, tất cả vì không muốn ta chết quá sớm. Không muốn ta chết quá sớm?

Một người toàn thân đã nhuộm đầy máu liệu còn tư cách chọn lựa giữa sống và chết không?

2

Nhìn người phụ nữ đứng trước mặt đang ngấm ngĩa, nâng niu cây trâm cài tóc trong tay, ta cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ. Vì bất cứ lúc nào nàng ấy cũng có thể mỉm cười vui vẻ, nàng ấy có biết bao lí do để mỉm cười, ta ngưỡng mộ nàng ấy... vì ta không biết cười.

Không biết làm cách nào mà nàng ấy có thể thuyết phục người đàn ông chí cao vô thượng^[1] kia bỏ mấy người canh giữ cửa, điều này càng giúp kế hoạch đưa nàng ta ra khỏi cung của ta dễ dàng hơn.

[1] Chí cao vô thượng: Người ở vị trí cao nhất, lợi hại nhất, không ai có thể hơn được nữa.

Ta bảo Song Doanh, nô tì thân thiết của Ánh Tuyết trước kia, đi hắt rượu ở mọi góc ngách trong cung Cúc Phụng, trong chốc lát mùi rượu nồng nặc tràn ngập khắp nơi. Ta tựa bên cửa sổ, nhìn người phụ nữ ở phía không xa, nàng ấy vẫn nhìn cây trâm trong tay, dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến mình, dường như người hôm nay sắp được rời khỏi cung cũng chẳng phải mình.

“Hồi bẩm nương nương, theo đúng lời dặn dò của người, nô tì đã sắp xếp đầu vào đấy rồi.” Song Doanh quỳ trước mặt đưa lời bẩm báo.

“Rất tốt, người hãy ở yên đây, không được động đây!”

Ta bước về phía người phụ nữ kia: “Cô đã chuẩn bị xong chưa?”

Nàng ấy quay đầu lại, nhoẻn miệng mỉm cười rồi nói: “Có cái gì mà phải chuẩn bị?”

Nàng ấy lúc nào cũng như vậy, dù mọi chuyện tiếp theo thế nào, vẫn có thể mỉm cười được, dù bằng lòng hay không bằng lòng, tức giận hay vui vẻ, hạnh phúc hay bị thương...

Type bởi Tiểu Song @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ta ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vào “hắn ta”. Lần đầu tiên ta đối mặt ở khoảng cách gần như vậy với “hắn ta” là lúc nào nhỉ? Chính là lần ở Đại Tướng Quốc Tự! Lần thứ hai là ở Hoàng lăng. Lần thứ ba đối mặt ở khoảng cách gần với “hắn ta” như vậy là ở Khang vương phủ, nhưng nàng ấy lại không phải “hắn ta”.

Sau cùng, ta vẫn chẳng thể nào kìm nén được, ôm chặt lấy nàng ấy, sau đó lập tức cảm nhận cả người nàng ấy cứng sượng lại, nàng ấy kinh ngạc lên tiếng: “Cô?”

Ta đáp lại nàng ấy bằng giọng nói cao ngạo mọi khi: “Hạ Chi Lạc, ta ôm người mà ta muốn được ôm, cô không cần phải căng thẳng, hắn ta không phải là cô?”

“Vậy tại sao cô lại muốn giúp đỡ ta?” Nàng ấy nhẹ nhàng hỏi.

Câu hỏi này, ta cũng đã từng hỏi bản thân mình hết lần này đến lần khác. Tại sao ta lại phải cứu nàng ấy? Ta nhận ra chính mình cũng chẳng thể trả lời nổi.

“Cô sẽ chết sao?” Nàng ấy lại hỏi ta.

Ta không trả lời.

“Cảm ơn cô!” Nàng ấy ôm chặt lấy ta.

Bảy năm rồi, ta khát khao vòng tay ấm áp của mẫu thân đã bảy năm rồi, không ngờ hôm nay, nàng ấy cũng cho ta một cảm giác yên bình, hạnh phúc như vậy.

Rất lâu, rất lâu sau, ta cuối cùng cũng buông tay, đứng dậy, lại lạnh lùng nói: “Lục Tiểu Phụng, nếu như nửa đời sau còn để ta gặp lại ngươi, ta nhất định sẽ giết chết ngươi đó!”

Nàng ấy nhoẽn miệng nở nụ cười lưu manh của “hắn ta”, rồi đáp: “Được, ta sẽ đợi nàng ở chân trời góc bể!”

Trước khi hai dòng nước mắt chảy ra, ta quay người đi, kinh ngạc nhận ra rằng, thì ra bản thân vẫn còn biết khóc, thì ra bao lâu nay mình đã sống khốn khổ, buồn bã đến vậy, ta thật sự muốn cười một trận đã đời.

“Lại đây, đi thay y phục đi!”

Nàng ấy thay sang y phục của thái giám, ta cũng định dung giúp nàng ấy. Khi một tiểu thái giám với dung mạo bình thường xuất hiện trước mặt, ta biết “hắn ta” sẽ mãi mãi rời bỏ ta.

“Tiểu Lộc Tử, mau đi đi, mấy vị công công ở cung Minh Viễn đang chờ ngươi đó!”

“Tuân lệnh, nương nương!”

Nàng ấy bước ra khỏi cửa cung, bỗng dừng chân, quay người lại nói: “Cô sẽ không chết, đúng không? Nói một tiếng với ta rằng cô sẽ không chết!”

“Ừm, sẽ không đâu!”

Nhìn theo bóng dáng của nàng ấy, ta khẽ nói: “Ta rất thích thấy nụ cười của cô!”

Dần dần, bóng dáng của nàng ấy biến mất...

Ta đi về phía Song Doanh, nhìn cô bé, trước khi cô bé kịp phản ứng đã nhanh tay đánh ngất. Một nô tài không tận trung với chủ, chẳng đáng sống trên thế gian này. Ta đứng trước cung Cúc Phụng, lặng lẽ nhìn biển lửa rừng rực đang nuốt hết cung điện trước mắt.

3

Ngài lại đeo chiếc mặt nạ đó. Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế lớn trước mặt là chủ nhân ta – môn chủ Tinh Túc Môn, chứ không phải người đàn ông chí cao vô thượng thân khoác long bào kia.

Đối với chúng ta, ngài luôn dùng giọng nói lạnh giá như băng: “Là ngươi đã đưa Hắc quả phụ cho nàng dùng?”

“Đúng vậy.”

“Cung Cúc Phụng là do ngươi phóng hỏa?”

“Đúng vậy.”

“Ngươi đáng chết!”

Lúc ngài đứng bật dậy khỏi chiếc ghế, cả người ta cũng bay ngược về phía sau, đập vào chiếc bình hoa lớn, ngã xuống đất, một mảnh vỡ của bình hoa đã cắm vào phía dưới mắt trái ta. Ta lồm cồm bò dậy, ngồi tựa vào tường, tê dại nhổ mảnh vỡ kia ra, dòng máu chảy dài trên má, qua cả kẽ môi, hòa vào máu trong miệng.

Chiếc mặt nạ ghé sát trước mặt, ngài bỏ mặt nạ xuống, đối diện với ta bằng dung mạo thật sự. Ngài bóp chặt lấy cổ ta, ta biết ngài chỉ cần dùng sức mạnh hơn chút nữa, tất cả mọi đau khổ trong ta sẽ tan biến ngay tức thì.

“Bảy năm trước, người đã đem tính mạng, linh hồn giao hết cho ta, cũng từng lập lời thề sẽ không bao giờ phản bội ta. Người là người theo ta lâu nhất, cũng là người khiến ta không nỡ ra tay nhất, vì người, ta cũng đã phá lệ rất nhiều lần. Thế nhưng không phải lần nào cũng có thể giống như những gì ta nói với người trước kia, rằng sẽ không để người chết quá sớm.” Tay ngài càng lúc càng xiết mạnh, cảm giác khó thở khiến ta nhắm nghiền mắt lại.

Vào giây phút ta cho rằng mình đã có thể được giải thoát khỏi thế gian đầy rẫy đau khổ này, bỗng đột nhiên bàn tay mạnh mẽ đó buông ra.

“Tại sao chứ? Hoàn toàn không phải vì ngôi vị Hoàng hậu, tạo sao người lại phải làm như vậy?”

Mở mắt, đối diện với người đàn ông mà ta từng lập lời thề mãi mãi không bao giờ phản bội này, lần đầu tiên trong đời, ta cảm thấy mong muốn nói hết những lời trong lòng.

“Ta thích nụ cười của nàng ấy, ta khát khao có được nụ cười như vậy. Kể từ ngày tỉnh lại, ta chẳng còn nhìn thấy nụ cười đó trên khuôn mặt của nàng ấy nữa. Nếu như cứ tiếp tục giữ nàng ấy lại nơi này, chẳng khác nào đẩy nàng ấy xuống vực thẳm vô vọng. Đến lúc đó, cho dù có vận hết chân khí của ngài để điều dưỡng, dùng hết các vị thuốc quý hiếm nhất thế gian này thì nàng ấy cũng sẽ chẳng bao giờ được như trước kia nữa. Nàng ấy hoàn toàn không thuộc về nơi này, dù cho ngài có nỗ lực thế nào, nàng ấy mãi mãi không bao giờ thuộc về ngài. Tình yêu không phải là sự chiếm hữu.”

Ngài nhìn ta bằng ánh mắt tức giận hồi lâu. Ta cảm thấy thật kì lạ, từ đầu chí cuối ngoài nộ khí, ta chẳng cảm thấy chút sát khí nào trong ánh mắt ngài.

Lần này, ngài không hề hỏi ta bằng ánh mắt khẩn khí ra lệnh như lúc trước, thay vào đó là ngữ điệu vô cùng bình thường: “Trước khi xuất cung, nàng ấy có nói điều gì không?”

“Có.”

“Nàng ấy đã nói những gì?”

“Nàng ấy bắt ta phải nói một câu với nàng ấy rằng ta sẽ không chết.”

“Ha ha, đó chính là nàng ấy.”

Ngài đứng dậy, bước tới bên cửa sổ. Cơn gió đêm mát rượi thổi vào, mang theo hương vị của màu xuân, chiếc chuông gió khẽ rung rung.

Ngài nhìn ta hồi lâu, than dài một tiếng rồi buồn bã lên tiếng: “Nếu như không có sự đồng ý thâm lắng của ta, người cho rằng dựa vào người có thể đưa nàng ấy ra khỏi Hoàng thành Kim Bích này sao? Tình yêu, không hề khiến ta đánh mất hết lí trí.” Thì ra ngài đã biết tất cả mọi chuyện.

Ngài quay người lại, từ từ bước tới chỗ ta, khuôn mặt lộ rõ vẻ lạnh lùng, vô cảm của môn chủ Tinh Túc Môn mọi khi.

“Người phải trả giá đích đáng cho sự phản bội của mình!”

Ngài điểm lên huyệt Bách Hội trên bụng ta. Nếu như đã lựa chọn, ta cũng chẳng hi vọng có thể thoát được, nhắm mắt lại, ta bình thản chờ đợi cánh cửa địa ngục rộng mở...

56. Chương 56: Ngoại Truyện Về Thượng Quan Doãn

Đúng vào mùa hoa mai nở rộ, ta cùng Tuyết Nhi tiến vào phủ đệ của Tầm. Đám người hầu nhìn thấy ta nhất loạt hành lễ, người duy nhất không tiến tới hành lễ và nghênh đón ta chính là chủ nhân của nơi này. Thái độ ngạo mạn và vô lễ của đệ ấy cả triều đình chẳng ai không biết, thậm chí người làm Thái tử đương triều như ta, gặp được đệ ấy dường như lại phải nhường nhịn vài phần.

Có lẽ do cảm nhận được nguy cơ tiềm tàng, ngay từ khi còn nhỏ, chuyện gì ta cũng tranh đấu với Tầm, mà người luôn dành được lợi thế là ta. Thực ra ta hiểu rõ, Tầm hoàn toàn không hề tận hết sức lực. Tầm là người như vậy, luôn khiến người ta không thể không ghét từ thẳm sâu trong lòng.

Hôm qua, lúc Tuyết Nhi tiến cung, có nhắc đến việc hôm nay tới đây thưởng mai. Không ngờ, hôm nay ta lại làm một chuyện không thể nào tin được, vì nàng, bất cứ chuyện gì ta cũng nguyện ý làm cả. Vừa mới sáng sớm, ta đã đến con đường ngang qua Thụy Vương phủ lặng lẽ chờ nàng, ta thật sự hi vọng có thể là người đầu tiên được ngắm nàng khi nàng hạnh phúc nhất, xinh đẹp nhất.

Nàng đã tới. Ta mỉm cười nhìn tiểu giai nhân trong kiệu, bộ y phục trắng tinh, thanh thoát, bao bọc nàng gọn ghẽ, dưới chiếc mũ lông trắng là khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh tế như ngọc tạc, đài các trang nhã nhưng chẳng hề mất đi vẻ quyến rũ, toàn thân nàng toát lên vẻ cao sang khác người. Nàng đã đến tuổi cập kê, chỉ còn vài tháng nữa là tới lễ Hoa thần, ngôi vị mẫu nghi thiên hạ tương lai của Hoàng triều Kim Bích ngoài nàng ra chẳng còn ai khác.

“Tuyết Nhi, nàng có lạnh không?” Ta bước lại gần hỏi.

“Thái tử ca ca, tại sao huynh lại ở đây?” Nàng dịu dàng hỏi lại.

Ta liền cởi tấm áo bào định khoác lên người nàng, nàng nhẹ nhàng lùi bước, có lẽ không muốn làm ta mất mặt, sau đó đành nhận lấy. Ta khẽ mỉm cười, cùng nàng bước vào cửa lớn của Thụy Vương phủ.

Cảnh tượng hoa mai tại Li Hiên, quả là tuyệt sắc vô song! Thực ra là vừa cảm ghét, lại vừa ngưỡng mộ, đổ kị với Tầm.

Lúc này đệ ấy đang rảnh rỗi, nhàn hạ ngồi dưới gốc mai vẽ tranh. Mẫu thân của Tầm, Hàn Thục Phi bị ốm, nằm trên giường cả tháng rồi, hiện giờ bệnh tình càng ngày càng trầm trọng. Nghe thái y nói, Hàn Thục Phi không còn sống được bao lâu nữa, nếu đổi lại là ta, ta sẽ chẳng còn tâm tư nào mà ngồi đây vẽ vờ gì cả.

“Tầm ca ca!” Tiểu giai nhân của ta vừa nhìn thấy Tầm liền chạy nhanh lại gần.

Tầm ca ca? Ta hi vọng biết bao có một ngày, nàng gọi ta một tiếng “Doãn ca ca” chứ không phải là “Thái tử ca ca” như bây giờ.

Đồng Vô vừa nhìn thấy ta lập tức hành đại lễ, rồi lui sang một bên lặng lẽ đợi lệnh. Khí thế của Đồng Vô và Tề Uy đều giống nhau, ngược lại Ngụy Khang hầu cận bên ta lại yếu thế hơn đôi chút.

“Tầm ca ca, liệu có thể vẽ cho Tuyết Nhi một bức được không?” Tuyết Nhi mỉm cười tươi tắn, nhìn Tầm đầy kì vọng.

Tầm ngược mắt nhìn nàng một cách bình thản. Quay sang thấy ta, liền đứng dậy hành lễ: “Đại ca, hôm nay có thời gian tới đây thưởng mai sao?”

Câu hỏi của đệ ấy thật sự nực cười!

Tuyết Nhi thấy Tầm không đáp lại, chỉ nói chuyện cùng ta, sắc mặt nàng sầm hẳn xuống.

Ta cau mày, quay sang mỉm cười đáp: “Nghe đồn hoa mai ở phủ đệ tuyệt sắc vô song, hôm nay hiếm khi rảnh rỗi, nên ta tới đây ngắm thử một lần, không ngờ cảnh tượng mai nở tại Li Hiên của tam đệ danh bất hư truyền, hôm khác ta phải sai người sang đây xin giống.”

“Đại ca đã quá lời rồi.” Lại là một câu trả lời lạnh lùng, chẳng hề có ý hàn huyên, Tầm lại ngồi xuống, định tiếp tục vẽ tranh. Hành động này chẳng khác nào nói rằng hai người chúng ta đứng đây đã quấy nhiễu đến hứng thú thi họa của người ta.

“Ánh Tuyết, lúc này muội nói gì nhỉ? Vẽ muội sao?” Bỗng nhiên, Tầm quay sang nói chuyện với Tuyết Nhi đang mặt mày ủ rũ.

“Dạ, Tầm ca ca, có được không?”

Tại sao nàng lại không hỏi ta? Thậm chí không cần nàng phải hỏi, ta cũng nguyện lòng chấp bút vẽ nàng.

Ta chẳng thể ngờ, Tuyết Nhi lại khoe dáng múa duyên dáng, thướt tha đó để Tầm vẽ. Tuyết Nhi yêu kiều, thanh thoát đứng dưới gốc mai, dáng vẽ đó thật khiến người ta say đắm vô cùng. Ánh mắt ta vẫn luôn nhìn về phía nàng, chưa từng dời đi dù chỉ một giây, tại sao nụ cười của nàng mãi mãi chỉ dành cho tam đệ?

Tầm đã vẽ xong, Tuyết Nhi hứng khởi chạy về phía chúng ta. Ta nhìn bức họa đó, đột nhiên cảm thấy tức giận, rốt cuộc tam đệ đang vẽ người hay là vẽ rừng mai? Cả bức họa, nổi bật vẫn là vườn mai tuyết sắc kia, còn dáng múa thướt tha của Tuyết Nhi lại nhỏ xíu, mờ ảo. Tuy nhiên, ta không hề nhận thấy sự thất vọng trên khuôn mặt Tuyết Nhi, tất cả chỉ là sự hứng khởi, vui mừng.

“Tầm ca ca, có thể tặng cho Tuyết Nhi bức họa này được không?” Tuyết Nhi hỏi đầy mong chờ.

Tầm nhẹ nhàng gật đầu.

Tuyết Nhi vội vã nói tiếp: “Đa tạ Tầm ca ca, lát nữa muội sẽ đưa đi căng khung, đợi căng khung xong, muội sẽ đem đến cho huynh xem. Tầm ca ca, huynh thấy ngày kia được không? Ngày kia muội sẽ đem bức họa này tới tìm huynh nhé!”

Tầm mỉm cười, không đáp lại. Nhìn cảnh tượng giữa hai người họ, ta cảm thấy thật nhức mắt, đáng ghét làm sao?

Tuyết Nhi vui mừng ngắm mãi bức tranh rồi đột nhiên lại hỏi: “Tầm ca ca, liệu có thể mượn bút của huynh được không, muội muốn đề vài chữ.”

Tầm đứng gọn sang một bên nhường chỗ.

Ta vô cùng kinh ngạc, muốn đề chữ gì chứ, tại sao nàng lại mỉm cười tươi tắn, hạnh phúc như vậy? Khi thấy nàng viết hết mấy câu thơ, trong lòng ta trào dâng cảm giác đố kỵ, ghen ghét. “Khê nhảy mai tựa tuyết. Tương tư thiên lí tâm.” Bút tích đó... không ngờ Tuyết Nhi lại mô phỏng nét chữ của Tầm giống đến vậy.

Tầm cũng đã nhìn thấy, khẽ chau mày rồi nhoẻn miệng nở nụ cười, nhìn sang phía ta lãnh đạm nói: “Đại ca, đệ còn chút việc, hai người cứ tự nhiên, đệ đi trước một bước.”

Khuôn mặt Tuyết Nhi đột nhiên trắng nhợt.

Thực ra, ta thà nhìn Tuyết Nhi tổn thương vì Tầm, còn hơn thấy nàng ôm mối si tình với đệ ấy. Tuyết Nhi chỉ có thể là của ta, cả đời này nàng phải thuộc về ta, nàng ấy sẽ là mẫu nghi thiên hạ tương lai của Hoàng triều Kim Bích.

2

Hôm nay ta đã quá nông nổi, làm ra một chuyện hết sức hoang đường, dường như gặp phải bất cứ chuyện gì liên quan đến nàng, ta đều không thể hành động một cách bình tĩnh được.

Hôm qua, Ngụy Khang bẩm báo rằng nhận được tin từ Song Doanh, bức họa đó đã căng khung xong, hôm nay Tuyết Nhi sẽ đi lấy nó. Gần đây, việc triều chính rất nhiều, vậy mà chỉ vì không muốn hai người họ ở bên nhau, ta đã vứt hết chuyện triều chính sang một bên, một mình ra ngoài. Đáng tiếc, ta đã đến chậm một bước, Tuyết Nhi đã không còn ở trong cửa hàng làm khung tranh nổi tiếng nhất kinh thành nữa, nàng đã lấy bức họa và lúc này chắc đang đi gặp Tầm?

Ta rời khỏi cửa hàng đi một cách buồn bã, chán chường, muốn đi tìm nàng, nhưng lại do dự, ta đứng trên đường lớn phồn hoa, tấp nập của kinh thành, nhìn dòng người qua lại, đắn đo mãi không thôi.

“Cút đi! Người mau cút đi cho ta!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, cắt ngang dòng tâm tư của ta. Ta tiến lại từ lâu huyền ảo trước mặt, bất giác cau chặt đôi mày, là nàng ta – Hạ Chi Lạc, Hạ thượng thư có một thiên kim tiểu thư thế này đúng là gia môn ba đời bất hạnh.

Vừa nhìn thấy ta, nàng ta liền cầm một bình trà ném mạnh và phía ta đứng.

“Ha ha, ta còn tưởng là ai cơ? Thì ra là ngài!” Nàng ta mỉm cười kì quái, nghiêng nghiêng ngả ngả đi đến trước mặt ta.

Trên có bách quan văn võ triều đình, dưới có lê dân bách tính, chẳng ai thấy ta mà không khấu đầu ba cái cúi người chín cái, chỉ riêng mỗi Tầm và Hạ Chi Lạc là chẳng giữ chút phép tắc nào cả. Ta cũng chẳng buồn so đo cùng người phụ nữ này, không biết tam đệ lại đã kích gì nàng ta mà nàng ta lại chạy tới đây làm chuyện mất mặt thế này.

Đang định tránh xa người phụ nữ tính tình bất thường này, nàng ta chập choạng ngã về phía ta, muốn né cũng chẳng kịp, đành phải đỡ lấy nàng ta, ôm gọn vào lòng. Người phụ nữ này toàn thân đầy mùi rượu, khiến người khác chẳng thể chịu nổi.

“Hạ tiểu thư, xin hãy tự trọng!” Ta cau mày đẩy nàng ta ra rồi nghiêm nghị lên tiếng.

“Ha ha ha, không hổ là huynh đệ ruột thịt, ngay cả cách nói cũng giống hệt nhau.” Hạ Chi Lạc cố gắng đứng vững, cầm bình rượu trong tay, uống từng ngụm lớn.

Hôm nay ta đúng là xui xẻo, người muốn gặp thì không được gặp, lại gặp phải kẻ rắc rối, đáng ghét. Nhìn bộ dạng của nàng ta lúc này, chẳng có chút dáng vẻ đoan trang, hiền thực mà một khuê nữ con nhà quan cần có, chẳng ra thể thống gì cả. Hàng ngày nàng ta ngang ngược, ghê gớm, hoành hành bá đạo, vậy mà ông trời hình như đã mù mắt thật rồi, nên mới ban cho nàng ta một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần thế kia. Thảo nào mà Tầm mỗi lần gặp nàng đều đổi dời lạnh lùng, người phụ nữ này thật sự khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng chẳng thể chịu đựng nổi.

Ta đang định phất tay áo quay người bỏ đi, liền nghe tiếng giọng nói châm chọc của nàng ta vang lên: “Nhìn cái dáng vẻ cao cao tại thượng của ngài kia, là Thái tử thì đã sao chứ? Hừm, nàng ta chẳng thèm để tâm đến ngài đúng không? Với một người mưu mô, lòng dạ hẹp hòi, không ngay thẳng như ngài, đổi lại là ta, ta cũng không thèm chọn ngài.”

“Hạ Chi Lạc, cô đúng là gan to tày trời, cô có biết mình đang nói chuyện với ai không?” Ta nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn.

Người phụ nữ này đúng là hỗn xược hết mức, ý được phụ hoàng sủng ái lại càng vô pháp vô thiên, dám ăn nói với ta như vậy.

“Ha ha, ta đương nhiên là biết rồi! Có điều, chúng ta đều là loại người giống nhau, vậy nên ta mới trân trọng ngài. Không, ta cảm thấy ngài vẫn không bằng được ta, ít nhất ta không làm con rùa rút cổ. Ta nói cho ngài biết, dù cho thân phận cao quý đến đâu, cũng chẳng cách nào chiếm đoạt được nàng ta?” Người phụ nữ này vẫn cứ luyên thuyên không ngừng càng nói càng quá đáng.

“Nể mặt Hạ đại nhân, hôm nay ta không thèm chấp nhặt với cô.” Ta lạnh lùng quát lớn.

Không muốn để tất cả mọi người đều biết ta, đường đường một Thái tử điện hạ lại tranh cãi với thiên kim tiểu thư phủ thượng thư ngay giữa đường lớn, liền quay người bước đi.

“Này, đừng có vội đi vậy, ta vẫn chưa nói hết mà!” Nàng ta kéo ta lại, tựa sát vào người ta một cách tự nhiên.

Ta đẩy nàng ta ra rồi lạnh lùng nói: “Nếu như không có việc gì, cô về mà chuẩn bị cho thật tốt, đừng để Hạ đại nhân mất mặt vào lễ tế Hoa thần năm nay.”

Nàng ta cũng chẳng hề né tránh, kéo tay ta lại ngay giữa thanh thiên bạch nhật rồi bật cười: “Ha ha, sự quan tâm của Thái tử đặc biệt quá! Có điều, người cần phải lo lắng lúc này là nàng ta mới đúng.”

“Cô nói vậy nghĩa là sao?” Ta tóm lấy cánh tay nàng ta rồi thét lớn.

“Lúc này khi đi ngang qua con ngõ trước mặt, ta liếc trong, có người phụ nữ trông rất giống với người trong lòng ngài đấy.” Nàng ta dừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Ha ha ha, hình như nàng ta đang bị ba tên vô lại quấy rầy thì phải!”

“Cô nói cái gì? Tuyết Nhi, nàng ấy...”

“Mau lại đó đi, xem tình hình này, nếu ngài còn không mau tới đó thì chỉ còn nước đổ vỏ thay người khác mà thôi. Sau khi việc thành, đừng quên tặng cho ta một bao lì xì thật lớn đó. Ha ha ha...” Tiếng cười của nàng ta vô cùng chói tai.

Ta đẩy mạnh Hạ Chi Lạc sang một bên, chạy về con ngõ mà nàng ta vừa nói.

Khi ta đến nơi, trong ngõ đã chẳng còn bóng dáng người nào, trên mặt đất chỉ còn lại mấy bức họa. Ta đang định quay bước, lại nghe thấy tiếng động lạ, có tiếng cười gian dân của đàn ông, lại có tiếng kêu cứu yếu ớt của phụ nữ, mong rằng đó không phải là Tuyết Nhi, nếu không ta sẽ xé xác mấy tên súc sinh đó.

Xông vào cuối ngõ, không ngờ đây là một ngõ cụt, cuối ngõ là một căn nhà, những tiếng động kia truyền ra từ nơi đó. Ta vội vã xông vào trong, tiếng kêu cứu đúng là của Tuyết Nhi. Ba tên đàn ông đã cởi y phục của nàng, chỉ còn mỗi chiếc yếm cùng quần trong. Mắt nàng bị bịt chặt, đôi môi đỏ thắm không ngừng rên rỉ, kêu cứu, hai tay liên tục kéo mảnh vải còn lại trên cơ thể mình. Đáng chết! Nàng đã bị hạ xuân được.

Ta phẫn nộ thét lớn, thưởng cho mỗi tên một cái bạt tai, tuy rằng võ công của ta không giỏi bằng Tầm, nhưng vẫn thừa sức đối phó với ba tên vô lại tầm thường này. Ba tên này thấy sự chẳng lành liền co cẳng chạy mất.

May mà ta đã đến kịp thời, nếu không, hậu quả sẽ không thể nào lường trước được. Làn da trắng trẻo ngọc ngà trước mặt khiến ta bắt đầu suy nghĩ lung tung. Ta không hề tiếng gọi nàng, cũng chẳng có ý định cởi tấm vải bịt mắt kia ra. Câu nói “Cũng chẳng thể nào chiếm đoạt được nàng về bên mình” khi này của Hạ Chi Lạc không ngừng vang vọng bên tai ta. Ta thật sự phải làm như vậy sao?

Ta từ từ ngồi xuống bên giường, lặng lẽ nhìn Tuyết Nhi nằm đó trong đau khổ, tuyệt vọng. Bỗng nhiên, nàng kéo nốt tấm vải che thân còn lại xuống, cả cơ thể nàng hiện ra trước mắt ta, quyến rũ đến chết người.

Có lẽ đây chính là cơ hội mà ông trời ban cho ta, ta chẳng suy nghĩ thêm nữa, hạ thấp người xuống... Ta chấp nhận là kẻ bỉ ổi dê tiện.

Sau chuyện đó, ta đánh ngất nàng, mặc lại y phục chỉnh tề cho nàng, rồi bế nàng về tướng phủ, giả bộ như mình cứu được nàng. Thực ra ta vẫn luôn lo lắng, sợ nàng sẽ phát hiện ra chuyện này là do ta làm. May mà sau khi tỉnh lại, nàng chỉ nhớ ba kẻ kia, thậm chí cũng chẳng biết ta đã đến đó lúc nào, càng không nhớ đến chuyện kia, có lẽ đây chính là ý trời. Nhìn Tuyết Nhi đang đau khổ tột cùng, ta nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, lần này nàng không còn phản kháng nữa.

Cũng không biết tại sao, ta lại tha cho ba tên lưu manh dê tiện kia. Có lẽ không có bọn chúng, ta cũng chẳng dễ dàng có được Tuyết Nhi. Có lẽ chính vì sự tồn tại của bọn chúng, Tuyết Nhi mới không thể nào quên đi lần đó. Và có lẽ chỉ vì vết nhơ đó mà nàng mới toàn tâm toàn ý nằm gọn trong vòng tay ta. Ta đã đoán đúng, nàng sau đó chẳng bao giờ đi tìm Tầm nữa.

Trong lễ tế Hoa thần, ta đang định khấn cầu phụ hoàng ban hôn, thật không ngờ, còn chưa kịp lên tiếng, phụ hoàng đã ban hôn trước, ban Tuyết Nhi cho ta, nàng cuối cùng đã trở thành Thái tử phi. Bất ngờ hơn nữa, Hạ Chi Lạc cũng được chỉ hôn cho Tầm.

Ta mãi mãi không bao giờ quên được cảnh Tuyết Nhi đội chiếc khăn đỏ trên đầu, trở thành thê tử của mình.

3

Khiêm đã động thủ, đệ ấy muốn giết cùng diệt tận. Từ trước đến nay, người có muốn cũng không thể ngồi lên ngai vàng chính là Khiêm.

Lòng đồ kị đã che khuất đôi mắt và trái tim ta. Đối với tam đệ mình, ta dùng hết mọi cơ hội để lật đổ, đánh bại đệ ấy, lợi dụng việc Hạ Chi Lạc biết đánh Thượng huyền nguyệt, lợi dụng chuyện đào phạm nước Huyền Vũ vượt ngục, lợi dụng chuyện Hạ Trọng Đường thất chức, lợi dụng chuyện Đơn Bất Quân sai khiến Liễu Như Mi tranh sủng...

Vì Tuyết Nhi, ta gạt lương tâm sang một bên giúp Bạch Tiểu Hà che dấu vụ án tham ô hối lộ, còn người tam đệ thần bí, trầm lặng của ta lại vì một người phụ nữ thanh danh xấu xa đồng ý thay thế Hạ Trọng Đường đi truy xét vụ án này. Bạch Tiểu Hà biết chuyện tham ô nhận hối lộ của mình chẳng thể nào che

giấu được nữa, liền tìm sát thủ Tinh Túc Môn ám sát Tầm. Đối với chuyện này, ta cũng đành mở một mắt nhắm một mắt cho qua, thậm chí cho rằng dù cho tam đệ có chết, thiên hạ vẫn thái bình.

Ha ha ha, thế nhưng ta thiên tính vạn toán, mưu mô xảo quyệt, cũng chẳng thể ngờ được người xuất chiêu sau cùng chính là nhị đệ của mình. Thì ra, đệ ấy chính là môn chủ của Tinh Túc Môn, ngay cả Bạch Ảnh Đồng cũng là người của đệ ấy, Bạch Tiểu Hà đã bị nàng ta giết chết. Đệ ấy đã hạ độc lên người Liễu Như Mi, thật đúng là chẳng có chút sơ hở nào cả.

“Ừa...” Vịn tay lên lan can bên hành lang, ta thở huyết tươi, toàn thân bắt đầu lạnh giá, thứ độc này quả nhiên là lợi hại.

Không, giờ ta vẫn chưa muốn chết, Tuyết Nhi không thể xảy ra chuyện gì được, dù thế nào đi nữa, ta cũng phải đưa nàng rời khỏi nơi này. Ta đã thất hứa, không thể đưa nàng trở thành người phụ nữ cao quý nhất, trở thành mẫu nghi thiên hạ của Hoàng triều Kim Bích. Ta đúng là kẻ bất tài vô dụng, ngoại trừ ngôi vị Thái tử, thứ ta có được cũng chỉ có mình nàng.

“Đại ca!”

Tại sao Tầm lại xuất hiện ở đây lúc này?

“Mau đi... cứu Tuyết Nhi... ngăn đệ ấy...” Ta đưa đôi tay run run nắm lấy tam đệ, cố gắng chỉ về phía tẩm cung của Tuyết Nhi: “Hãy hứa với ta... nhất định phải cứu nàng... đưa nàng rời khỏi đây...”

Thấy tam đệ gật đầu, ta cũng cảm thấy an lòng.

“Đồng Vô, người hãy trông chừng Thái tử điện hạ.”

Tầm nói xong, liền đề khí bay nhanh về tẩm cung của Tuyết Nhi. Ta đã nghĩ trước khi rời khỏi thế gian này sẽ chẳng thể nào nhìn thấy nàng lần nữa.

“Doãn...” Nàng ngồi xuống bên ta, nước mắt đầm đìa.

Có lẽ, chưa bao giờ ta cảm thấy vui sướng như lúc này. Nàng đã gọi ta là “Doãn”, lần đầu tiên trong đời nàng gọi ta thân mật đến vậy. Thế nhưng ta lại sắp phải ra đi, sau này không thể nghe thấy tiếng nàng, cũng chẳng thể nhìn thấy nàng được nữa.

“Tuyết Nhi... ta cảm thấy rất lạnh... liệu có thể ôm ta được không...” Nếu như phải chết, ta chỉ muốn chết trong lòng nàng mà thôi.

Đúng như những gì mong ước, nàng ôm chặt lấy ta vào vòng tay ấm áp của mình.

“Tuyết Nhi... nàng tựa sát và đây... có chuyện này... ta muốn nói cho nàng nghe...” Chuyện đó, ta nhất định phải nói cho nàng biết. Tuyết Nhi của ta chính là người băng thanh ngọc khiết nhất thế gian này.

Nàng hạ thấp người xuống, ta ghé sát vào tai nàng rồi nhẹ nhàng nói: “Nàng là người trong trắng... ngày hôm đó, người ở trong căn nhà tranh đó là ta... chứ không phải ba tên lưu manh kia...”

Nàng nhìn ta bằng ánh mắt kinh hãi, những giọt nước mắt khiến người khác đau đớn đó không ngừng rơi xuống mặt ta, không, dường như không chỉ của riêng nàng, đôi mắt ta cũng long lanh, ướt đẫm. Ta cố hết sức rướn cổ lên, hôn lên môi nàng.

Tất cả sức lực đều đã cạn kiệt, ta biết mình sắp phải ra đi, vào khoảnh khắc nhắm mắt lại, ta nghe thấy tiếng khóc xót thương của Tuyết Nhi.

Tại sao? Vào lúc thế này, nàng lại nói với ta rằng trong bụng nàng mang cốt nhục của ta.

Ha ha, từ biệt nàng, Tuyết Nhi của ta, đứa con ta chưa từng biết mặt! Mong rằng kiếp sau, ta vẫn có thể gặp lại hai người, ta nhất định sẽ tận tâm yêu thương, chăm sóc hai người...

57. Chương 57: Ngoại Truyện Về Hoa Thanh Thần

1

Bước đi trên đường lớn kinh đô Long Nguyên của nước Thanh Long, nhìn dòng người qua lại tấp nập, ta nhất thời vẫn chưa quen nổi.

Trước kia, khi đi ngoài đường lớn của kinh thành, đại đa số người gặp được là đàn ông, còn lúc này, tại đây, khắp nơi toàn là những người phụ nữ.

Nước Thanh Long là một hòn đảo cách triều đình Kim Bích không xa về phía đông, là nữ nhi quốc nổi tiếng khắp thiên hạ, cũng chính là đất nước theo mẫu hệ duy nhất trên đời. Nhìn những người phụ nữ thướt tha trước mặt, ta vẫn cảm thấy lạ lẫm.

Nữ vương nước Thanh Long đã bệnh lâu rồi, tất cả thái y trong nước Thanh Long đều bất lực, vì vậy đành phải cầu cạnh đến Hoàng triều Kim Bích. Mấy lão bĩ phu trong thái y viện, cho dù đã thành lập gia thất hay chưa thì đều sợ sau khi đến nước Thanh Long sẽ bị nữ vương hoặc các vương gia, quan thần thu nạp làm thiếp, chẳng ai dám đi cả.

úng vào lúc Hoàng thượng khó xử, toàn bộ mọi người trong thái y viện đều nhất loạt tiến cử ta, nói rằng Hoa Thần ta chưa thành thất, trẻ tuổi có tài, y thuật tinh diệu, diễm đam bản lĩnh, nếu như có thể liên hôn cùng nước Thanh Long cũng coi như thêm một mối hi vọng cho Hoàng triều Kim Bích và nước Thanh Long. Tại sao trước đó ta không biết mình lại được nhiều người quan tâm, hâm mộ đến vậy chứ?

Tầm là con hồ li đáng ghét, ngay cả khi đi Hoàng lăng cũng phải đưa người phụ nữ kia theo, sợ rằng nàng ta ở lại sẽ lại gây ra chuyện phiền phức gì. Ta đã nói là ngài ấy bị người phụ nữ đó mê hoặc rồi, lại còn cứng miệng, một mực phủ nhận, thà chết không nhận. Chính vì thế mà ta cảm thấy bản thân không biết kết giao bạn bè, trước khi lên đường, con hồ li này còn đẩy ta xuống nước, nếu không, bây giờ ta đã có thể đứng giữa kinh thành Hoàng triều Kim Bích tự do tự tại rồi.

Người đến nghênh đón là một mỹ nhân hiếm có, tận hưởng vẻ đẹp của mỹ nhân này, ta bàng hoàng nhận ra, dường như chuyến đi tới nước Thanh Long lần này cũng không hề chán chường như mình vẫn nghĩ.

Long Nguyên đương nhiên không thể so sánh với kinh thành Kim Bích, quy mô nhỏ hơn rất nhiều, thậm chí, theo ta đánh giá, kiến trúc nơi đây cũng chỉ được như Thụy Vương phủ của Tầm mà thôi.

Tại đây, ta được những người phụ nữ này tôn làm thượng khách, địa vị khác biệt hoàn toàn so với những người đàn ông khác, bởi vì... ta tới đây để trị bệnh của vị Nữ vương tôn quý của bọn họ. Ta được sắp xếp ở trong một biệt viện tại cung Diên Phúc cách tấm cung của Nữ vương không xa. Biệt viện này diện tích không lớn nhưng lại nho nhã, tĩnh mịch, tất cả mọi đài, đình, nơi nào cũng nhã nhặn, thanh tịnh, giàu chất thơ. Điều quan trọng nhất là vị Nữ vương đó dường như rất thấu hiểu tâm tư của ta nên toàn sắp xếp cho những mỹ nhân xinh đẹp hầu cận cạnh bên.

Nghỉ ngơi một hồi, ta liền thu xếp đến chẩn trị cho Nữ vương Đông Phương Tuệ đang trong cơn nguy kịch.

Lần đầu tiên gặp Đông Phương Tuệ, người nằm nghiêng trên chiếc giường lớn, bên cạnh là một số thái y, cung nữ túc trực, điều khiển người ta chú ý nhất chính là hai mỹ nhân sắc nước hương trời đang khóc lóc quỳ trước Long sàng. Nghe nói, đây chính là Hoàng trưởng nữ Đông Phương Mẫn có khả năng đăng cơ làm Nữ vương, bên cạnh là nhị hoàng nữ Đông Phương Thụy Tuyết được sủng ái nhất. Trong phòng còn một người khiến người ta phải đặc biệt lưu tâm đó chính là An Thân Vương Đông Phương Uy thân phận hiền hách.

Ta liếc nhìn Đông Phương Tuệ, đôi mắt đen thâm, sâu hoắm, đôi môi trắng nhợt, khí sắc xanh đen, leo lét, đây chính là hiện tượng của người sắp chết. Ta cau chặt mày, chuyển đi lần này, xem ra tiền đồ mù mịt rồi.

May mà, ta là thương khách, không cần đa lễ, lập tức có thể bắt mạch cho Đông Phương Tuệ. Không lâu sau, ta có thể kết luận người đã bị trúng độc, hơn nữa lại là trúng độc khi giao hợp với đàn ông. Chuyện này phần khó xử, xem ra hậu cung của Đông Phương Tuệ không được sạch sẽ cho lắm, việc trúng độc lần này e là sẽ gây ra nhiều chuyện rắc rối. Từ trước đến nay, ta vẫn luôn cố gắng tự bảo vệ mình, chuyện không liên quan đến mình, nhất quyết không nhúng tay vào.

Ta dùng lí do tà khí xâm nhập để che giấu, an ủi Đông Phương Tuệ, sau đó kê đơn thuốc, dặn dò cũng nữ, ngày mai lại đến chuẩn bệnh. Trước khi ra về, ta viết một tờ giấy đưa riêng Đông Phương Tuệ, ám chỉ người chú ý điều tiết chuyện phòng the. Nhìn nét mặt kinh ngạc của Đông Phương Tuệ, ta mỉm cười hành lễ rồi lui ra ngoài.

2

Trong phòng tràn ngập hơi nước trắng xóa, ta ngâm mình trong làn nước ấm, nhắm mắt tận hưởng cảm giác sảng khoái, thú vị này.

Bỗng nhiên, cánh cửa phía trước tấm bình phong bị đẩy mạnh, ta trừng mắt, nhướn mày đầy tức giận, là kẻ nào lại dám mạo muội xông vào đúng lúc ta đang tắm?

Ta còn chưa kịp lên tiếng, thì cánh cửa đã mở ra, một làn gió mát thổi tới, tiếng chuông gió reo vui, lụa trắng bay thướt tha, hương thơm mê hồn, dưới ánh sáng của viên Long hải dạ minh châu, cảnh tượng trong phòng lúc này chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh. Bước chân nhẹ nhàng cùng tiếng chuông gió khiến ta ngỡ người nhìn người đang bước lại gần... đó là một phụ nữ.

Ta nheo mắt nhìn vị cô nương này thật kĩ. Nàng mặc bộ y phục màu lục nhạt, hai bím tóc nhỏ thả dài bên vai. Bên tai trái nàng này gài một bông hoa, mái tóc đen huyền mềm mại buông xõa sau lưng, đôi khuyên tai màu lục rất phù hợp với bộ y phục trên người nàng. Cả người nàng toát lên vẻ quyến rũ hút hồn nhưng không mất đi vẻ nhã nhặn, thanh tao, tựa như tiên nữ giáng trần. Điều khiến ta cảm thấy chú ý nhất chính là khuôn mặt xinh đẹp, tinh tế, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, đôi má ửng hồng, đôi môi đỏ thắm kiêu diễm, mê say, khiến người ta chỉ muốn tận hưởng, chiêm lĩnh một lần. Ta bất giác mỉm cười, đáng vẻ tuyệt sắc, quyến rũ này hiếm khi gặp được!

Vị cô nương này bình thản bước vào, trên tay là giỏ hoa rực rỡ, thơm ngát, thảo nào khi này ta lại ngửi thấy hương thơm trong phòng. Mỗi bước chân của nàng đều vang lên tiếng chuông. Lúc này ta mới chú ý nàng đang đi chân trần, cổ chân có đeo những chiếc chuông nhỏ nhỏ, ngón chân ngọc ngà, nhỏ nhắn, cực kì đáng yêu!

“Nô tì Lan Chỉ phụng mệnh Nữ vương đến hầu hạ Hoa đại nhân.” Giọng nói của nàng dịu dàng, trong trẻo vô cùng.

Nàng nho nhã ngồi xuống bên thùng nước, đưa bàn tay ngọc ngà khỏa nhẹ làn nước rồi rắc những cánh hoa trong giỏ xuống. Không lâu sau, những cánh hoa tản mạn trên mặt nước bắt đầu tỏa hương thơm ngát. Ta lặng người nhìn tất cả mọi việc xảy ra, trong vô thức, dường như nhìn thấy nụ cười xinh tươi của nàng.

“Mau lại đây, kì lưng giúp ta!” Ta ngồi thẳng người, vẫy nàng lại.

àng nghe lời, bước vào thùng tắm, quỳ trong làn nước ấm áp rồi từ từ kì nhẹ lên lưng ta. Khi nàng kì đến ngực, ta chẳng kiềm chế nổi cơn mê hoặc liền kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, mãn nguyện nhìn nàng tỏ ra kinh ngạc, đáng tiếc chỉ thoáng chốc, nàng nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên như ban đầu. Ta mỉm cười dịu dàng, đang tư lự liệu tiểu giai nhân này có dụng tâm gì khác không.

Ta vùi mặt vào mái tóc mềm mại của nàng, hít một hơi thật sâu, sau đó lại hít một hơi nữa. Người nàng tỏa ra mùi hương lan dịu nhẹ, nhắm mắt lại, ta khẽ hỏi: “Lan Chỉ?”

“Dạ, nô tì là Lan Chỉ!” Nàng dịu dàng đáp lại.

Ta nhìn vào đôi mắt sáng trong của nàng, chạm vào đôi má hồng đáng yêu, không ngừng ve vuốt: “Nàng có biết tiếp sau đây ta sẽ làm gì không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ kinh ngạc, như thể không ngờ ta lại hỏi như vậy, nàng đột nhiên ngây lặng người đi không nói gì. Không lâu sau, khuôn mặt xinh đẹp đó đỏ bừng lên, thẹn thùng xấu hổ rồi gật đầu.

Cứ nghĩ nàng sẽ lắc đầu, vậy là ta đã đoán sai, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác lạc lõng. Nơi này vốn dĩ là nữ quốc, phụ nữ ở nước Thanh Long cũng khác biệt với những nước khác, một cô nương cùng lúc lấy mấy người đàn ông cũng là chuyện bình thường, chẳng hiểu sao, khi đối tượng là nàng, ta lại chẳng muốn thừa nhận sự thật này. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, ta mỉm cười dịu dàng, Hoa Thanh Thần ta vốn

đĩ cũng chẳng phải người đàn ông tốt đẹp gì, nếu như để tâm nhiều thứ như vậy thì đã chẳng phải là Hoa Thanh Thần rồi.

Ta tháo hai bím tóc của nàng, chỉ trong khoảnh khắc, mái tóc đen nhánh, mềm mại buông xõa xuống mặt nước. Ngón tay ta không ngừng ngó ngoáy những lọn tóc đó. Ta đưa tay lướt nhẹ qua cần cổ, bờ vai rồi xuống sống lưng, vòng eo nàng. Tay ta vừa chạm vào, cả người nàng đã run rẩy không ngừng.

Ta sung sướng nhìn ánh mắt đắm say của nàng, khẽ nâng chiếc cằm xinh xắn lên, đặt nụ hôn dài lên đôi môi đỏ thắm. Nàng hơi lặng người, nhất thời không biết phải đáp trả lại ta thế nào, phản ứng ngô nghê này của nàng làm ta cực kì hứng thú. Ta ôm chặt lấy nàng, hôn nàng mãnh liệt hơn trước, nàng thật sự ngọt ngào như tưởng tượng của ta. Tiếng rên rỉ của nàng khiến ta đắm say, khao khát, ta ghì chặt nàng vào lòng, lặng lẽ chìm xuống dưới nước... Ánh sáng phát ra từ mấy viên dạ minh châu làm cả căn phòng lung linh, tuyệt đẹp.

Trên chiếc giường trúc, ta say sưa ngắm nhìn tiểu giai nhân yểu điệu đang ngủ say trong lòng, khuôn mặt nàng bằng thanh ngọc khiết, làn da nàng như được điêu khắc từ ngọc trắng, lại thêm dáng vẻ động lòng và thướt tha.

Điều khiến ta kinh ngạc đây chính là lần đầu tiên của nàng. Nghĩ đến chuyện này, hứng thú trong lòng ta càng lúc càng dâng cao.

Một tay ôm nàng, một tay ta nhẹ lướt khắp cơ thể ngọc ngà của nàng. Ta lén mỉm cười, cắn khẽ lên đôi vai mềm ngọt đó, tiểu giai nhân đau đớn khẽ rên lên, vừa hay cho ta cơ hội để hôn trộm nàng. Sau cùng, không kìm nén được sự mê hoặc trước mắt, ta nhẹ nhàng choàng lên người nàng, từ từ hạ thân mình xuống...

Lan Chỉ là một phụ nữ cực kì thông minh, nhìn thấy các vị thuốc thường thích hỏi này hỏi kia, khả năng tiếp thu cũng rất cao, những vị thuốc đơn giản nàng chỉ cần nghe một lần là nhớ. Nhìn bề ngoài như một cung nữ, nhưng nàng lại hoàn toàn khác biệt với những người phụ nữ khác, không e thẹn, giả bộ ngây ngô và vô cùng thành thật, thẳng thắn. Nét chữ của nàng rất đẹp, nàng còn thông hiểu thi thư, thậm chí cả những chuyện triều đình, cũng như cuộc sống của lê dân bách tính của nước Thanh Long. Ban đầu ta còn nghĩ nàng không thể nào chỉ đơn giản là cung nữ được, thế nhưng quan sát thái độ các cung nữ khác đối xử với nàng, thậm chí cả lời nói của Đông Phương Tuệ, ta lại chẳng tìm ra được manh mối nào khác. Có lẽ do không thể kìm được cảm xúc của mình, rõ ràng ta biết nàng còn dụng tâm khác, nhưng cứ nhìn thấy nàng là ta lại chẳng thể nào từ bỏ được, thậm chí hoang đường đến độ muốn đưa nàng càng về Hoàng triều Kinh Bích.

“Lan Chỉ, nàng có nguyện theo ta về Hoàng triều Kim Bích không?” Ta thì thầm bên tai nàng.

“Hoa đại nhân...” Nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

“Gọi ta là Thanh Thần, hoặc là Thần.” Ta ghé sát bên tai nàng, phả ra làn hơi ấm nóng, khiến nàng bất giác run rẩy. Ta mỉm cười mãn nguyện, Lan Chỉ của ta hoàn toàn khác với những người phụ nữ khác ở nữ quốc này.

“Thanh Thần, Lan Chỉ chỉ là một cung nữ nhỏ bé thôi.”

“Đây không phải là vấn đề.” Ta ôm lấy nàng, hít hà hương lan thanh dịu tỏa ra từ người nàng, có lẽ vào ngày mà nữ vương Thanh Long muốn ban thưởng cho ta, ta có thể tùy thích chọn một món đồ đặc biệt đưa đi.

3

Những ngày tháng an nhàn ở nước Thanh Long cứ thế trôi qua, hàng ngày ta chỉ vào cung kê đơn thuốc cho Đông Phương Tuệ, đích thân sắc thuốc, tận mắt nhìn người uống hết, việc chuẩn trị của ta coi như đã thành công quá nửa. Không lâu sau, sắc khỏe của Đông Phương Tuệ dần dần hồi phục, sắc mặt cũng hồng hào trở lại. Ta nhận ra, khi đã khỏe lại, Đông Phương Tuệ cũng là mỹ nhân hiếm có trên đời, tuy rằng đã lớn tuổi nhưng vẫn cực kì quyến rũ.

Người phụ nữ đáng ghét Hạ Chi Lạc kia lại dám đặt cho ta cái biệt hiệu “chuyên gia phụ khoa”, nghe đầy khinh bỉ, ta có thể hiểu rõ hàm ý ẩn sau bốn chữ đó. Nhưng chẳng phải thấu hiểu cơ thể và nhu cầu của người phụ nữ, ta càng hiểu rõ về họ, càng có thể chẩn trị tốt hơn cho họ sao?

Mấy ngày gần đây, kinh thành Long Nguyên đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. Lần trước, ta đã đoán hậu cung của Đông Phương Tuệ chắc chắn có một người đàn ông được ân sủng dùng tà thuật và chuyện này đã chứng thực mọi chuyện. Chủ mưu chuyện này không ngờ chính là Nhị hoàng nữ mà Đông Phương Tuệ sủng ái nhất, Đông Phương Thụy Tuyết và muội muội ruột thịt An Thân Vương Đông Phương Úy, tất cả đều vị muốn tranh giành ngôi vị.

Chuyện này bị lộ ra, Đông Phương Tuệ nổi trận lôi đình, giáng hai người này thành thứ dân, đầy ải ra biên cương, vĩnh viễn không được quay trở về kinh thành Long Nguyên. Mà chuyện tranh ngôi vị này sau cùng lại thay đổi bất ngờ, khiến người khác chẳng thể đoán trước được, Đông Phương Tuệ đã lập Tam hoàng nữ Đông Phương Chỉ không được sủng ái nhất, cả năm dài chỉ ở biệt viện mà chẳng ai quan tâm lên làm người kế vị. Tại sao lại không lập Hoàng trưởng nữ Đông Phương Mẫn mà đổi thành Đông Phương Chỉ? Nghe nói vị Hoàng nữ không được sủng ái, suýt bị người đời quên lãng này lại có thai một cách vô duyên vô cớ, hơn nữa Hoàng trưởng nữ bị muội muội hãm hại vì chuyện tranh ngôi vị cho nên cả đời này khó lòng mang thai được nữa.

Đông Phương Tuệ định sắp xếp ban thưởng cho ta vào sau đại lễ lập quân, ta thật sự vinh hạnh vì được quan sát đại lễ lập quân của nước Thanh Long này, Ai ngờ, chính là đại lễ lập quân này lại hủy hoại tất cả hi vọng trong ta. Đông Phương Chỉ chính là Lan Chỉ! Ánh mắt nàng nhìn ta không còn trong trẻo thiết tha mà trở nên lạnh lùng băng giá, như thể ta hoàn toàn chưa từng xuất hiện trong cuộc đời nàng vậy.

Nàng gặp thích sát. Người của Tinh Túc Môn chờ đợi bao lâu chính vì muốn đoạt được đá Thanh Long trong tay nàng. Đá Thanh Long chính là biểu tượng tượng trưng cho thân phận quân chủ của một nước. Ta rất muốn dần lòng nhẫn tâm, không để ý đến sự sống chết của nàng, nhưng cuối cùng chẳng thể kiềm chế được bản thân, vẫn ra tay cứu nàng.

Ha ha, ngay từ đầu ta đã biết nàng có dụng ý khác, thật không ngờ nàng lại giỏi dùng tâm kế đến vậy. Nàng cam chịu nhẫn nhục nhiều năm, chỉ chờ cơ hội để hành động. Còn ta, đã trở thành quân cờ trong tay nàng. Nàng lợi dụng ta, chỉ vì muốn có một đứa con, chỉ vì ngôi vị cao quý đó...

“Nàng dùng mọi thủ đoạn tiếp cận ta chỉ vì muốn đoạt được ngôi vị đó sao?” Ta nhìn sâu vào mắt nàng, lạnh lùng nói.

“Hoa đại nhân, ngài có đại ân đại đức với nước Thanh Long chúng ta, con dân nước Thanh Long chúng ta đời đời ghi nhớ trong lòng. Ngày mai, ngài phải khởi hành quay về Hoàng triều Kim Bích rồi, đây chính là viên Long hải dạ minh châu chỉ riêng Thanh Long ta mới có, xin Hoa đại nhân hãy nhận lấy.” Nàng không trả lời câu hỏi của ta, chỉ đáp lại bằng những lời đó cho qua chuyện.

Ta “hừm” một tiếng rồi hỏi vặn: “Những lời nàng muốn nói cùng ta chỉ có vậy thôi sao?”

Nàng cau chặt mày, dáng vẻ như chẳng hiểu gì hết, đôi mắt sáng trong như nước hồ thu nhìn ta đầy vẻ đáng thương: “Hoa đại nhân, lẽ nào ngài còn chê lễ vật này quá ít sao?”

“Lễ vật quá ít?” Trong lòng ta trào dâng cảm giác bị thương, nàng máu lạnh vô tình đến mức khiến ta tổn thương nặng nề, ta nhếch mép mỉm cười lạnh lùng rồi nói: “Chỉ hai viên Long hải dạ minh châu có thể đổi lại ngôi vị quốc vương, điện hạ không cảm thấy quá rẻ rúng sao?”

“Vậy Hoa đại nhân thích thứ gì, xin cứ việc lên tiếng.” Nàng mỉm cười hất cằm nói.

“Hoa mỗ thích thứ gì, lẽ nào điện hạ lại không biết?” Ta đưa tay nghéo ngoáy lọn tóc nàng.

Nàng không nói gì, khẽ lui về phía sau một bước.

“Mới có ba ngày không gặp, điện hạ đã trở nên xa lạ như vậy, thật sự khiến Hoa mỗ bất giác nghi ngờ, bao đêm gần đây của mình chỉ là những giấc mộng mà thôi. Điện hạ, người nói xem?” Ta vẫn mỉm cười lạnh lùng, khẽ chạm vào khóm má trắng trẻo của nàng, vuốt ve liên hồi.

Lần này nàng không còn tránh né, ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn ta rồi nói: “Ba ngày sau chính là đại lễ lập phi tử, nếu như Hoa đại nhân có lòng, dựa vào thân phận và địa vị cùng danh tiếng lẫy lừng ở nước Thanh Long của Hoa đại nhân, việc trở thành phi tử không hề khó khăn gì.”

Đôi tay ta đột nhiên run lên rồi từ từ hạ xuống, ta bật cười lạnh lùng: “Phi tử?”

“Đúng thế, một chính một trắc.” Nàng mỉm cười lên tiếng.

Hạ Chi Lạc từng nói, sớm muộn có một ngày ta sẽ chết trong tay phụ nữ, sẽ gặp phải báo ứng, ha ha, không phải đã đến rồi sao? Ta nhìn nàng chăm chú, chẳng tìm thấy chút gì trong đôi mắt kia, sau cùng, ta lãnh đạm đáp: “Nếu muốn tặng thì hãy tặng ta đá Thanh Long, còn không thì chẳng cần tặng gì khác nữa.” Nói xong, ta liền phẩy tay áo bỏ đi.

4

Ta không biết bản thân làm thế nào có thể quay về Hoàng triều Kim Bích, chỉ biết mình đã mang theo một vài nữ nhân nước Thanh Long lên thuyền, đợi đến khi lên thuyền, ta chập choạng nhảy xuống biển. Lúc cả người chìm trong làn nước lạnh giá, ta có cảm giác như được giải thoát.

Khi tỉnh lại, ta đã ở trong biên giới của Hoàng triều Kim Bích, là một tiểu cô nương mặc y phục màu tím, đeo mặt nạ gọi ta tỉnh lại. Ta cố gắng mở to mắt, nhận ra mình đã lên bờ, sau vài lần vùng vẫy, đứng dậy bỏ đi, không ngờ lại bị tiểu cô nương đó kéo lại.

“Này, ngài vẫn còn chưa trả ngân lượng đó.” Cô ấy đeo mặt nạ, thét lớn với ta.

Ta cau chặt mày, nghi hoặc lên tiếng: “Ngân lượng gì hả?”

“Ta đã cứu ngài, lẽ nào không cần trả ngân lượng sao?” Cô ấy nói một câu vô cùng thấu tình đạt lý.

“Lo chuyện người khác, ai cần cô cứu chứ?” Ta đưa lời châm chọc.

Đúng là một kẻ điên, cứu người chỉ vì muốn nhận tiền của họ sao? Ta chẳng buồn nhìn cô ấy lần nữa, loạng choạng tiến về phía trước. Ai ngờ, vị tiểu cô nương đó vẫn tóm chặt lấy tay áo ta.

“Này, ngài không biết tốt xấu gì cả, đã uống viên đại bổ đan của ta còn muốn chối bỏ sao? Đừng có hòng!” Cô ấy thét lên, càng tóm chặt y phục ta.

“Bỏ tay ra!” Ta thét lớn.

“Đưa tiền ta sẽ thả ra.” Cô ấy cũng gào lên.

“Bỏ tay ra.”

“Đưa tiền đây!” Tiếng cô ấy còn lớn hơn cả ta.

“Xoẹt” một tiếng, y phục của ta đã bị cô ấy xé rách, từ bên trong rơi ra chiếc vòng tay, ta định thần nhìn lại, đây chính là chiếc vòng có gắn đá Thanh Long. Cô ấy nhanh tay nhanh mắt, vừa định cúi xuống nhặt, nhưng ta còn thần tốc hơn.

Cầm chiếc vòng tay, lại nhìn biển xanh trước mặt, nhớ đến hơn một tháng như trong mộng đẹp kia, trái tim ta chẳng khác nào bị cắt thành trăm mảnh. Vì ngôi vị đó, vì viên đá đó, không ngờ nàng có thể hi sinh tất cả. Đông Phương Chỉ, ta sẽ quay trở lại, món nợ này ta mãi mãi không quên, ta nhất định sẽ quay lại đòi nàng.

“Cho người.” Ta vứt chiếc vòng tay có gắn đá Thanh Long vào tay tiểu cô nương, sau đó quay người bỏ đi.

58. Chương 58: Khai Tâm Ngũ Lục (2)

Hôm nay là giao thừa, thế nhưng lại là đêm giao thừa bi thảm nhất trong mấy năm trở lại đây của ta.

Hôm nay, tất cả mọi người trong nhà đều thay bộ y phục mới đẹp.

Trong một năm, ngày Khai Tâm ta vui nhất chính là hôm nay, bởi vì mẫu thân sẽ làm sủi cảo và cuốn nem. Không phải bình thường ở khách điểm không được ăn hay vì mẫu thân làm đặc biệt ngon, thực ra thì đầu bếp ở Phúc Xuân Lâu nổi tiếng nhất toàn huyện làm càng ngon và đặc sắc hơn, thế nhưng ta chỉ muốn ăn

món ăn do đích thân mẫu thân nấu, bởi vì món sủi cảo và nem do mẫu thân làm mang đậm mùi vị của gia đình.

Hôm qua, nhìn thấy bộ dạng đánh bóng rổ vừa ngốc nghếch lại vừa ngô nghê của mẫu thân, ta thực sự muốn bật cười, thế nhưng thấy người bị chảy máu nhiều, ngược lại ta cảm thấy vô cùng xót xa.

Điều đáng ghét nhất là Thư Bách đại ca đã không giúp đỡ thì thôi, lại còn ngồi cười suốt nửa ngày trời, sau cùng nếu như không bị dì Tiểu lườm ngọt một cái thì chắc đại ca vẫn còn ngồi đó mà cười tiếp.

Mẫu thân gầy đi trông vô cùng xinh đẹp.

Mẫu thân hình như thực sự rất thích Hoan thúc. Ngày này năm trước, ngay khi vừa nhìn thấy ta, mẫu thân sẽ khen ta lại mới cao hơn, trông đẹp trai, tuấn tú hơn nhiều. Thế nhưng hôm nay, mẫu thân dậy sớm hơn mọi khi, việc đầu tiên người làm chính là hỏi Hoan thúc đang ở đâu. Hình như vào giờ mao tam khắc hôm nay ta đã nhìn thấy Hoan thúc đang hứng khởi hân hoan ở đâu đó, còn đến bây giờ thì chẳng nhìn thấy thúc ấy đâu nữa.

Không tìm được Hoan thúc, mẫu thân lại làm một chuyện cực kì quái dị, người lấy hết sổ sách ra, xem xét thật kĩ từng trang một. Nhìn thấy đôi chân mày của người càng lúc càng nhíu chặt hơn, ta bắt đầu cảm thấy lo lắng, lẽ nào Hoan thúc đã làm sai chỗ nào sao?

Chỉ nghe thấy mẫu thân lẩm bẩm một mình: “Không giống, chẳng giống chút nào, hoàn toàn là chữ viết của hai người khác nhau.”

“Mẫu thân, người làm sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Tuy rằng ta có cảm thấy hơi ghen tị với Hoan thúc, thế nhưng thực sự hi vọng mẫu thân có thể gả cho Hoan thúc, bởi vì mẫu thân thích Hoan thúc, ta cũng thích Hoan thúc. Ta thực sự không muốn mẫu thân cả ngày nhớ đến người phụ thân đã năm năm chẳng gặp được mặt lần nào, ta thích Hoan thúc làm phụ thân của mình hơn.

“À, không có gì cả, Khai Tâm, hôm nay con mặc bộ y phục này rất đẹp. À, mau mau lớn khôn, mẫu thân sẽ tìm một nàng dâu xinh đẹp cho con.”

Cuối cùng ta cũng nhận được lời khen của mẫu thân, thế nhưng liệu có thể lược bỏ nửa câu sau được không, người ta vẫn còn nhỏ tuổi mà.

Đột nhiên mẫu thân đi nhanh tới bên giếng, kéo dì Tiểu đang rửa rau sang một bên, nói muốn đi chợ gấp mua đồ làm thức ăn cho bữa tối trước buổi trưa. Thực sự rất kì lạ, mấy ngày trước chẳng phải mọi người đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi sao?

Sau cùng khó khăn lắm mới chờ đợi được đến bữa ăn tất niên, Hoan thúc cuối cùng cũng “tái xuất giang hồ” sau cả một ngày mẫu thân “tìm trong tìm ngoài vạn mối”.

Khi nhìn thấy các món ăn cùng ba bình rượu bày trên mặt bàn, ta “kích động” đến mức bất cẩn cầm nhầm vào lưỡi. Đau quá.

Còn Hoan thúc với Thư Bách ca cũng giống y như ta, nhìn mẫu thân với dì Tiểu như thể hai người đã ăn nhầm phải thứ gì vậy.

Hãy nhìn xem, đây là những món ăn gì chứ?

Cá diêu sốt cà, cá chép nấu tương, cá chấy lăn trứng, cá trê xào ớt, đầu cá om ớt, canh cá đen, lại thêm cả hai món cá không biết tên. Sau đó, ta hỏi dì Tiểu mới biết hai món ăn đó có tên là cá trình hấp thủy và cá đao hấp thủy. Hai món rau hiếm hoi trên bàn chính là rau cần và cà tím.

Hu hu hu... người ta vất vả chờ đợi cả ngày trời cuối cùng lại toàn những món ăn thế này. Sủi cảo của ta đâu? Nem cuốn của ta đâu?

Đôi mắt si tình của mẫu thân khiến người khác chịu không nổi. Kể từ khi mọi người ngồi vào bàn, đôi mắt rực lửa của người chưa từng rời khỏi khuôn mặt Hoan thúc lấy một lần.

Hãy, thực sự chẳng thể nào hiểu nổi mẫu thân, lúc ta với dì Tiểu định làm mai cho thì người một mực từ chối, thậm chí sau cùng còn bức bối, tức giận, bây giờ thì lại nhìn Hoan thúc bằng ánh mắt rạo rực chẳng hề che giấu gì cả. Rốt cuộc thì người định làm gì Hoan thúc đây?

Ta lại đưa mắt nhìn sang Hoan thúc, thúc ấy cũng đang nhìn mẫu thân mỉm cười tươi rói.

Ngay cả Thư Bách ca cũng vậy, giống mẫu thân y hệt, bắt đầu từ khi ngồi xuống bàn, ánh mắt say sưa chưa từng rời khỏi khuôn mặt dì Tiểu.

Người duy nhất bình thường chính là dì Tiểu, tập trung toàn bộ tinh thần vào mấy món ăn trên bàn, thi thoảng ngẩng đầu lên chạm phải ánh mắt tràn đầy tình ý của Thư Bách ca là lại lườm ngọt cho một cái.

Trời ơi, đây nào phải bữa ăn tất niên mà phải gọi là đại chiến ánh mắt trong bữa tiệc toàn cá.

Thực sự không thể chịu nổi nữa, sau cùng, chẳng hề khách khí cách ngang không khí ám muội bằng một câu hỏi vô cùng chán nản: “Mẫu thân, tại sao bữa tất niên năm nay lại là bữa tiệc toàn cá? Vậy còn sủi cảo và nem cuốn mà Khai Tâm thích ăn nhất đâu rồi?”

Mẫu thân đưa mắt liếc qua như muốn dỗ dành một con chó con đi chỗ khác chơi rồi nói: “Thằng bé ngốc nghếch này, người ta gọi đây là năm nào cũng dư, cá càng nhiều thì lại càng lắm lộc, mau ăn đi. Ừm... còn về sủi cảo với nem cuốn, mai tính sau nhé.”

Nhìn Tướng Quân nằm ngoan ngoãn dưới chân, ta lại nói: “Thế nhưng, hôm nay Tướng Quân sẽ bị đói bụng đó...”

“Con không cần phải lo lắng, mẫu thân đã chuẩn bị thứ khác cho Tướng Quân rồi.”

Á! Đáng ghét, Tướng Quân không phải ăn những thứ này.

Ta chu miệng lên, chọc mạnh vào bát cơm trước mặt đầy bất mãn.

Hoan thúc vỗ nhẹ lên đầu ta, mỉm cười rồi nói: “Vị cá rất tươi, ăn vào ngon lắm. Ngoan nào, đừng phụ tấm lòng của mẫu thân với dì Tiểu của con, vì bữa ăn này mà hai người đã bận rộn suốt cả ngày nay đó.”

“Dạ...”

Mẫu thân rất nhiệt tình rót rượu đầy li cho Hoan thúc, Thư Bách ca rót cho dì Tiểu một chút xú, sau đó bắt đầu kính rượu lần lượt, sau khi nói hết những lời chúc mừng khách khí, liền cạn hết ly đến ly khác, uống xong lại còn dốc ly rượu lên đầu nữa.

Dì Tiểu chỉ ném một hụm nhỏ, Hoan thúc với Thư Bách ca kính rượu nhau rồi sau đó ngửa cổ cạn sạch.

Nhìn thấy Hoan thúc với Thư Bách ca bắt đầu ăn, ta cũng không cam tâm đứng đũa.

“Tỉ tỉ, tỉ làm sao thế? Tại sao lại không ăn?”

Nghe thấy câu nói của dì Tiểu, ta liền ngẩng đầu lên, tại sao mẫu thân vẫn dán chặt mắt vào khuôn mặt của Hoan thúc? Hả? Sắc mặt của người có gì đó khác lạ, dường như rất khó chịu.

Ta lại quay sang nhìn Hoan thúc, thúc mới ăn được nửa miếng mọc cá hầm ớt vừa gấp, nghe thấy câu hỏi của dì Tiểu cũng phát giác ra mẫu thân có điều gì khác lạ, liền đặt đũa xuống chau chặt đôi mắt đưa lời gặng hỏi: “Làm sao thế?”

Tuy rằng mẫu thân mặt lạnh lùng thu ánh mắt lại nhưng cũng hành động như ta lúc nãy, bực bội, phần uất chọc đũa vào miếng cá trong bát liên tục.

Đột nhiên mọi người trở nên rất lạ, thực sự cảm thấy khó chịu, mọi năm đón giao thừa không hề như vậy, mẫu thân thường nói rất nhiều chuyện, hơn nữa còn rất buồn cười.

Một lúc lâu sau, Thư Bách ca im lặng này giờ liền lên tiếng: “Có dám không? Ăn mấy món hấp thủy có vẻ hơi nhạt nhẽo.”

Bởi miệng lúc này đang nhét đầy thức ăn, chẳng nói được gì ta càn lực gạt đầu đồng ý.

“Ừm... ta cũng cảm thấy như vậy.” Hoan thúc gấp một ít rau cần cũng đưa lời phụ họa.

Mẫu thân vừa nghe, sắc mặt sầm hấn lại, đập mạnh ly rượu trong tay xuống mặt bàn, khiến chúng ta giật nảy mình. Phải chăng do mọi người chê món ăn hơi nhạt, mẫu thân lại hiểu nhầm chê thức ăn người làm không ngon nên mới tức giận?

Ngay lúc sau, mẫu thân lại dịu dàng lên tiếng: “Để ta đi lấy giấm.”

Ta nhẽ nhàng vỗ lên trước ngực, may quá, mẫu thân không hề tức giận, thế nhưng tại sao người lại phải bê theo bình rượu đi lấy dấm.

Hoan thúc mỉm cười nhéo yêu chiếc mũi của ta, đau quá, lại còn muốn lừa ta uống rượu, ta vẫn còn nhỏ mà! Làm mặt quỷ đầy thức ra, ta đứng dậy nhảy lên lưng Hoan thúc, thử cảm giác được phụ thân công là như thế nào. Hoan thúc công ta đi mấy vòng liền mãi không chịu thả xuống, thực sự khiến ta hứng khởi, vui sướng vô cùng.

“Hả? Tại sao mẫu thân đi lấy giấm đến tận bây giờ chưa quay về?”

Hoan thúc thả ta xuống rồi ra hiệu ta vào trong tìm mẫu thân xem sao.

Ta nhảy chân sáo vào trong bếp, liền thấy mẫu thân ôm bình rượu đứng ngậy người trước bệ bếp, lại còn tự lẩm bẩm một mình.

“Mẫu thân, người làm sao thế?”

Mẫu thân quay người lại, ta nhìn thấy đôi mắt sáng trong, xinh đẹp của người lúc này trở nên sầm sì, buồn bã, người đưa tay vuốt lên khuôn mặt của ta rồi u sầu lên tiếng: “Khai Tâm, con có biết hay không? Chàng không biết uống rượu, chỉ cần uống vào một giọt là sẽ say ngay, say rồi sẽ tìm người khác đánh nhau. Như vậy có phải rất bạo lực không? Thế nhưng người đó lại biết uống rượu, đã uống hết quá nửa bình rượu này rồi. Chàng ghét nhất là ăn cá, cứ ăn cá vào là lại bị hóc xương. Chàng như vậy có phải rất ngốc không? Thế nhưng người ấy lại biết ăn cá, hình như món cá nào trên bàn cũng ăn cả. Từ trước đến nay chàng không bao giờ ăn cay, chỉ cần ăn món gì có ớt là sẽ chảy mồ hôi liên tục. Chàng nói như vậy thì vừa không thoải mái lại khó coi, đúng là một con người ưa sạch sẽ. Thế nhưng người ấy lại ăn cay, mấy món ăn đó cay như vậy, ta ăn còn chảy mồ hôi liên tục, thế nhưng người ấy chẳng có chút phản ứng nào cả. Chàng xưa nay không bao giờ ăn rau cần, chàng nói mùi vị của rau cần rất kì dị, mỗi lần nghĩ thấy mùi vị của rau cần đó là chẳng còn tâm trạng ăn uống. Con nói xem chàng có kì lạ không? Thế nhưng người đó lại ăn được, lại còn luôn miệng kêu ngon. Chàng xưa nay cũng không ăn cà tím, cứ ăn vào là bị dị ứng, toàn thân sẽ nổi mẩn ngứa ngáy, làn da của chàng cực kỳ đẹp mịn. Thế nhưng người ấy lại ăn cà tím, hơn nữa chẳng hề bị dị ứng gì hết. Chàng ghét nhất là ăn dấm, chàng ghét chua, cho nên tất cả những thứ cho dấm vào chàng đều không ăn, thế nhưng người ấy còn chủ động xin thêm dấm. Không giống nhau, chẳng giống nhau điểm nào, ngoại trừ giọng nói, đó hoàn toàn là hai người khác nhau. Hầy...”

“Chàng” mà mẫu thân nói đến là phụ thân sao? Vậy còn “người ấy” là ai chứ? Là Hoan thúc sao? Lẽ nào mẫu thân thích Hoan thúc là bởi vì coi thúc ấy là phụ thân?

“Mẫu thân, người đừng buồn quá, hôm nay là đêm giao thừa, món ăn mà mẫu thân nấu thực sự rất ngon miệng, cho nên Hoan thúc mới ăn nhiều thôi mà. Con, dì Tiểu, Thư Bách ca cũng đều rất ăn nhiều. Mẫu thân, người đừng buồn nhé, có được không?” Ta lau bàn tay của mẫu thân, ha ha vọng người có thể vui vẻ hơn.

“À, Khai Tâm à, con tới đây lúc nào nhỉ? Thôi chết, ta tới đây để lấy dấm, quên khuấy đi mất. Đi nào, đi nào.”

Không phải chứ. Mẫu thân, con đã tới đây rất lâu rồi đấy.

Mẫu thân kéo ta bước đi, thực sự khó thể tưởng tượng được, khi này vẫn còn đáng vẻ buồn khổ của người phụ nữ thất tình, bây giờ đột nhiên lại trở nên bình thản như không.

Khi quay lại bàn tiệc, ta đặc biệt chú ý đến Hoan thúc, khuôn mặt Hoan thúc hoàn toàn không hề nổi mẩn ngứa như mẫu thân đã nói.

Sau khi ngồi vào bàn ăn, ngoại trừ cười nói vui vẻ, phần lớn thời gian mẫu thân ngồi uống rượu, ngay cả dì Tiểu cũng chẳng ngăn được. Mẫu thân như vậy lại càng khiến ta cảm thấy lo lắng, người lại bắt đầu mượn rượu giải sầu, mà thông thường sau khi say rượu đều trở nên vô cùng đáng sợ.

Thực ra thì mẫu thân cũng không thường xuyên uống rượu, chỉ những khi gặp phải chuyện gì liên quan đến phụ thân thì mới vậy.

Để người không uống quá nhiều rượu, ta liền ngồi cạnh bên chỗ của người, vòng tay qua, đoạt lấy li rượu rồi không nhèo: “Mẫu thân, con muốn nghe mẫu thân đàn và hát nữa.”

“Hả? thật sao?”

“Mẫu thân, đàn tranh? Nhị hồ? sáo? Hay là Thương huyền nguyệt? người định chọn loại nào đây, Khai Tâm sẽ đi lấy giúp người.”

“Thương huyền nguyệt?”

“Thương huyền nguyệt?”

Tại sao cả Hoan thúc và Thư Bách ca đều tỏ vẻ ngạc nhiên đến vậy chứ, mẫu thân biết đánh Thương huyền nguyệt thì có gì lạ chứ?

“Mẫu thân con rất lợi hại, biết đánh Thương huyền nguyệt, hơn nữa giọng hát cũng rất hay.”

“Khai Tâm, đừng có nói lăng nhăng.” Di Tiểu xưa nay chưa bao giờ phê bình ta, tại sao hôm nay lại tức giận như vậy chứ?

Mẫu thân dịu dàng xoa đầu ta rồi nói: “Tiểu Tiểu, đừng có hung dữ với con như vậy. Lại đây, Khai Tâm, con muốn mẫu thân đàn hát đúng không hả?”

Ta gật đầu lia lịa.

“Được, hôm nay mẫu thân sẽ toại nguyện cho con, màu tím ít bát không đến đây.”

Mẫu thân kéo một chiếc bàn ra, đặt mấy chục chiếc bát đựng rượu trong đó, xếp thành hai hàng ngay ngắn, số rượu ở trong bát cao thấp khác nhau, người dùng đũa gõ lên những chiếc bát đó, thử âm hết lần này đến lần khác, miệng không ngừng lầm nhảm: “Nốt Lâm còn thiếu một chút, nốt Si hơi cao một chút, nốt Mi phải thêm thêm chút, nốt Đông cũng phải thêm chút nữa...”

Cứ như vậy nhìn mẫu thân vừa uống vừa gõ, ta thậm chí còn nghi ngờ mục đích của người chính là uống rượu chứ không phải muốn hát. Dáng vẻ của người lúc này đã ngà ngà men say, liệu có thể hát được nữa không?

Hoan thúc nhíu chặt đôi mày lại, định ra tay ngăn cản mẫu thân tiếp tục uống rượu, chỉ thấy người đưa đũa qua mặt từng người chúng ta rồi lớn tiếng hét: “Khai Tâm, nghe cho rõ đây, mọi người cũng nghe cho kĩ.”

Mẫu thân lắc lư cái đầu, vừa bắt đầu gõ lên tiếng “tinh tinh tang tang”, miệng cũng bắt đầu cất cao tiếng hát.

Mẫu thân đang hát gì thế, tại sao Khai Tâm chẳng nghe hiểu một câu nào? Đưa mắt nhìn sang Di Tiểu, Hoan thúc cùng Thư Bách ca ngồi cạnh bên với khuôn mặt ngây dại giống hệt mình, ta bắt đầu cảm thấy chút an ủi, thì ra không chỉ một mình ta nghe không hiểu.

Một vài ngày sau đó, truy hỏi đến cùng, ta mới biết bài hát này có tên là “Đệ nhất thế giới”, ngay cả ca từ cũng phải đến sau này mới biết được. Thế nhưng lúc đó, mẫu thân ta đã hát thế này:

“Cuộc sống của con người

Giống như sóng gió ngoài biển cả

Có lúc bình lặng có lúc mãnh liệt

Các bạn thân yêu nên thận trọng

Cuộc đời của con người

Ăn mày cũng có ngày đổi đời

Đừng trách trời cũng đừng trách người

Mệnh tốt mệnh xấu cũng là một đời người

Một ly rượu một đôi mắt

Thường xuyên đến góp vui
Nếu như nói về mặt tình cảm
Ta chính là đệ nhất thế giới này
Là duyên phận là trời định
Hảo hán mở bụng tới gặp nhau
Không sợ gió bão không sợ sóng dâng
Có tình có nghĩa hảo huynh đệ
Ca từ à không nhớ nữa rồi
Ca từ à không nhớ nữa rồi
Không nhớ nữa, không nhớ nữa rồi
Sang năm vẫn muốn hát thêm nữa á...”

Mẫu thân hát đến sau cùng, chúng ta chỉ nghe hiểu được câu “không nhớ nữa” mà thôi, không biết là Thư Bách ca ca cười trước hay là Hoan thúc cười trước, thế nhưng đáng vẻ ngà ngà men say, ngô nghê đó của mẫu thân thực sự buồn cười, sau cùng tất cả chúng ta đều không nhìn được mà bật cười lớn tiếng.

Có lẽ do chúng ta cười quá lớn tiếng, mẫu thân bỗng nhiên im lặng, thôi không gõ nhịp, trợn trừng hai mắt, tức giận lên tiếng: “Đúng là một đám người thô tục không có tu dưỡng về văn hóa nghệ thuật gì hết. Ta đúng là đang đàn gảy tại trâu mà.”

Nói xong, mẫu thân liền phi hai chiếc đũa trong tay về phía chúng ta, may mà hai thúc thân thủ nhanh nhẹn, dễ dàng tóm được một trong hai cây, cây còn lại như thể được điều khiển, đập chúng vào phần trán của Thư Bách ca, đại ca đau đến mức kêu lên rú rít.

“Khai Tâm, com mau dọn chỗ này đi cho mẫu thân. Tiểu Tiểu, hãy đợi ta.” Mẫu thân nghiêng đầu mỉm cười cùng dì Tiểu, chớp mắt trái rồi nhanh chóng đi nhanh ra ngoài.

Khi ta với Hoan thúc chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào, dọn dẹp xong hiện trường, mẫu thân ngâm trên miệng một nhành mai rồi xuất hiện đầy tà khí.

Chỉ thấy người thối nhẹ mấy lọn tóc xòa xòa trước mặt, nhướng cao đôi mày, chớp mắt đầy tình tứ rồi cầm nhành mai xuống truy hỏi: “Thế nào hả? đã đủ cao quý chưa? Đã đủ diễm lệ chưa? Đã đủ tình cảm chưa? Đã đủ quyến rũ chưa? Đã đủ khoa trương chưa?”

Hả? ta ngắt mất thôi, mẫu thân đang nói gì thế? Đáng vẻ đó của người thực sự khiến người ta muốn cười đến phát ngất. Hoan thúc vỗ nhẹ lên bờ vai của ta, ta cũng cảm nhận được toàn thân thúc đang run lên bần bật.

Mẫu thân lại ngâm nhành mai lên miệng, nhanh chóng tiến lại trước mặt dì Tiểu, quỳ một chân xuống đất đầy khoa trương, sau đó lấy nhành mai lên miệng xuống đưa cho dì Tiểu, nhìn người với ánh mắt chân tình rồi nói: “Tiểu thư Tiểu Tiểu xinh đẹp mà thanh nhã, liệu tiểu thư có nể mặt cùng nhảy với tại hạ một điệu?”

Người đưa một tay ra, rất chân thành chờ đợi dì Tiểu chấp nhận lời mời.

Ta biết rồi, mẫu thân đang mời dì Tiểu cùng nhảy điệu dành cho hai người, ta chẳng biết chọn lời, bật cười lớn tiếng rồi nói cùng Hoan thúc: “Hoan thúc, thúc hãy nhìn cho kĩ, chốc nữa, dì Tiểu sẽ cùng nhảy với sói lang đấy, ha ha...ha ha...”

Hoan thúc nhướng cao đôi mày, tỏ rõ thái độ hứng thú chờ xem kịch hay của mẫu thân.

Dì Tiểu đưa tay đón lấy nhành mai kia, mỉm cười đặt bàn tay còn lại vào tay của mẫu thân. Người đặt một nụ hôn lên bàn tay của dì Tiểu, đứng lên phong độ ngời ngời, lấy tay trái nắm lấy tay phải của dì Tiểu, tay phải lại vòng qua phần eo của dì.

“Cô...cô... cô ta đang làm gì thế? Sao có thể như vậy được?” Thư Bách ca bưng tỉnh khỏi cơn đau đớn, nhìn thấy cảnh tượng này lại thét lên oai oái, thậm chí còn định xông đến kéo mẫu thân và dì Tiểu thoát khỏi bộ dạng tình tứ, ám muội lúc này, liền bị ta ôm chặt lại, đưa lời khuyên để ca ca nhẫn nại xem hết, ca ca mới chịu thôi.

Mẫu thân liếc mắt nhìn Thư Bách ca, sau khi đánh mắt ra hiệu “ngươi là tên ngốc ngếch”, người liền quay ra hỏi dì Tiểu: “Ba hay bốn đây?”

Dì Tiểu mỉm cười dịu dàng rồi đáp: “Ba”

Mẫu thân liền đồng ý, bắt đầu đếm: “Một, hai ba, hai hai ba...” Sau đó, người bắt đầu dẫn dì Tiểu nhảy, miệng cũng bắt đầu hát vang một bài khác.

“Mỗi khi thất chí không khỏi oán thán

Mỗi khi lạc lõng không khỏi buồn đau

Cho dù mất hết ha ha vọng

Mỗi ngày đều say khướt

Các xác vô hồn khác nào hình nộm cỏ

Cuộc đời chính là những cơn sóng xô trên đại dương

Có lúc dâng có lúc hạ

Mệnh tốt mệnh xấu đều ứng phó được cả

Ba phần do trời định, bảy phần do liều mạng

Liều mạng mới thắng được.”

Bài hát này ta biết, là bài hát có tên “Liều mạng mới thắng được” được dùng để tuyên truyền cho cửa hàng hồ xí giặt nước. Tuy rằng ta không thích những âm kì quái đó, thế nhưng hiểu được nội dung bài hát này là gì. Ta liền mượn cây sáo được Thư Bách ca mang bên người, giúp hai người tạo tiết tấu.

Bước nhảy của hai người hòa theo sự lên xuống của nhạc điệu, lúc trước lúc sau, lúc nhanh lúc chậm, vạt váy cũng bay bay như múa theo nhịp chân bước, dần dần càng xoay lại càng nhanh. Dì Tiểu từng nói, thức cảm giác này chẳng khác nào đang được bay trên trời, nhìn thân hình của hai người cũng uyển chuyển uốn lượn như chú bướm nhỏ xinh. Đợi khi nào Khai Tâm ta cao được như Hoan thúc nhất định sẽ học điệu nhảy này.

Khi sắp đến đoạn cuối khúc nhạc, hai người từ từ chậm bước nhảy lại, dì Tiểu ngược mặt uống lưng ra phía sau, còn mẫu thân cũng khom người đỡ lấy eo của dì Tiểu.

Đột nhiên, mẫu thân đặt nụ hôn nhẹ lên con bướm trên mặt của dì Tiểu, sau đó cứ tựa mãi trên người dì Tiểu chẳng động đậy gì.

Hả? tư thế như vậy rất là dễ ngã. Quả nhiên hai người đánh mất trọng tâm, ngã lăn xuống đất.

Hành động này đã chọc giận Thư Bách ca, chỉ nhìn thấy ca ca chạy lại lôi mẫu thân và dì Tiểu ra, sau khi đỡ dì Tiểu dậy, liền chỉ thẳng vào mặt mẫu thân mắng: “Ta biết ngay là người phụ nữ này có vấn đề mà, cái gì mà tử muội tình thâm, rõ ràng trong người cô có bệnh quái dị, thảo nào đến tận bây giờ Tiểu Tiểu vẫn cô quả một mình. Bản thân cũng đã lớn tuổi rồi mà vẫn chưa tìm được người đàn ông nào, lại còn độc chiếm muội muội của mình không chịu buông tay, thì ra là vì có ý đồ khác với nàng ấy. Không ngờ cô có ý đồ xấu xa với ngay chính muội muội của mình, cô có còn là người nữa hay không?”

“Ông Thư Bách, ngươi đang ăn nói gì thế hả? Tử tử.” Dì Tiểu gạt tay của Thư Bách ca ra, vội vàng chạy lại đỡ lấy mẫu thân.

Thôi chết rồi, Thư Bách ca cũng đã uống say, dám chọc đúng vào nỗi đau của mẫu thân trong lúc người đang ngà ngà men say. Đây rõ ràng là hành động đại dột nhố lông đuôi hổ dữ mà! Đại sự không lành rồi! Ta lập tức tiến lên trước ngăn cản Thư Bách ca vì say rượu mà nổi giận đùng đùng.

Sau khi chống người đứng dậy, mẫu thân nheo mắt lại, thét lên như sư tử rống: “Người nói cái gì hả? Người dám nói là ta không tìm được đàn ông hả? Người, cái tên khố rách áo ôm kia lại dám ăn nói với ta như vậy hả? Xem hôm nay ta xử lí người thế nào.”

“Lại đây, lại đây. Cô là người đàn bà hung dữ, thường ngày lúc nào cũng hiếp đáp, bắt nạt ta, thấy ta không phản kháng thì cho rằng ta là người dễ bắt nạt sao? Hôm nay ta phải trả mối hận cũ, dạy cho cô một bài học mới được.” Thư Bách ca thực sự đã uống quá nhiều rồi.

Hoan thúc đâu rồi? Tại sao thúc ngồi bên đó cau chặt đôi mày, vô cùng đau khổ như vậy chứ?

“Hoan thúc, thúc mau qua đây đi, mẫu thân với Thư Bách ca sắp đánh nhau rồi.”

Hả? tại sao thúc ấy lại không để tâm đến ta?

“Đồ khố rách áo ôm, có bản lĩnh thì người đứng ra đây độc đấu với ta?” Nét mặt của mẫu thân đáng sợ quá.

“Độc đấu? Độc đấu thì độc đấu, Phượng Bách Cốc ta lại còn sợ người hay sao?” Thư Bách ca vẫn còn chưa đánh nhau với mẫu thân, tại sao đã không tỉnh táo rồi? Ngay cả tên của mình cũng xưng nhầm. Phượng Bách Cốc? Đừng như vậy chứ, Thư Bách ca, Khai Tâm không muốn ca bị mẫu thân đánh cho thành đầu heo đầu, trong lòng của đệ, ca ca thực sự rất đẹp trai.

Hai người thực sự đều phát điên, đẩy ta với dì Tiểu rồi đi ra giữa hậu viện.

Cả ta với dì Tiểu đều vô cùng lo lắng, nhanh chóng đuổi theo, chỉ thấy hai người đứng giữa sân bóng rổ, trợn mắt nhìn nhau.

“Tên thư sinh chết tiệt, lão nương hôm nay sẽ dùng giáng long thập bát chưởng đánh cho người nát bét ra mới hả dạ, ngày mai có thể dùng làm nhân sủi cải với nem rán cho Khai Tâm.”

“Đồ đàn bà đáng chết, cô đừng có đứng đó mà cứng miệng nói càn, cứ chờ đó, hôm nay ta sẽ nướng chín con vịt già này.”

Thư Bách ca đứng dưới rổ đập bóng nắm chặt đôi bàn tay lại, ta dường như nhìn thấy nắm đấm đó rực lên ngọn lửa rực rỡ, sầm màu.

Tại sao Thư Bách ca lại trở nên đáng sợ như vậy chứ?

Hạ chi lạc? như vậy không phải mẫu thân sẽ chịu thiệt sao?

“Dì Tiểu, dì nhất định phải bảo vệ cho mẫu thân, để con đi gọi Hoan thúc.”

Hoan thúc? thúc đang ở đâu chứ? Thúc đang làm gì vậy? nước đến chân rồi, sắp xảy ra án mạng rồi!

“Hoan thúc, Hoan thúc, mẫu thân với Thư Bách ca sắp đánh nhau rồi, sắp xảy ra án mạng rồi, thúc mau đi cứu mẫu thân của con đi.”

Ta chạy thẳng ra ngoài đại đường, Hoan thúc vẫn còn ngồi trong đó, trên chiếc ghế gỗ, thế nhưng thúc đang có gì đó rất lạ. Hai ngón tay phải của thúc dường như đang ấn mạnh vào bả vai trái, đột nhiên lại thổ ra rất nhiều máu đen. Hoan thúc, đang yên đang lành tại sao thúc lại thổ huyết, hơn nữa lại còn là máu đen?

Ta sợ đến mức sắp bật khóc lớn tiếng: “Hoan thúc, thúc bị làm sao thế? Tại sao thúc đang bình thường lại thổ huyết? hoan thúc...hu...hu hu...”

Hoan thúc lau sạch vết máu trên miệng, đỡ ta dậy rồi yếu ớt lên tiếng: “Khai Tâm, hứa với Hoan thúc, chuyện Hoan thúc thổ huyết, dù thế nào đi nữa, con cũng không được tiết lộ cho bất cứ ai biết được, đặc biệt là mẫu thân của con, con biết không?”

“Dạ, Hoan thúc, Khai Tâm hứa với thúc. Hu...hu hu...”

“Khai Tâm, lúc này con nói cái gì hả?”

“Hoan thúc, đại sự không lành rồi,. mẫu thân với Thư Bách ca sắp đánh nhau rồi.”

“Cái gì? Đi thôi.”

Ta với Hoan thúc còn chưa kịp đến nơi, từ phía xa đã nghe thấy mẫu thân dường như đang đọc khẩu quyết gì đó: “Kiến long tại điền, phi long tại thiên, hồng tiệp ư lục, hoặc được tại uyên, đề dương xúc phiến, tiềm long vật dụng, thần long bãi vĩ, mật vân bất vũ, đột như kì lai, song long thủ thủy, ngư được ư uyên, chấn kinh bách lí, tổn tắc hữu phu, thời thừa lục long, long chiến ư dã, lí sương băng chí, tối chung áo nghĩa...”

Cuối cùng cũng chạy được đến sân bóng rổ, cả cơ thể của mẫu thân dường như được bao bọc bởi một luồng khí lưu dày đặc, lá vàng dưới chân đều bay loạn lên, hai tay người không ngừng múa máy. Dì Tiểu bị dòng khí lưu đó đẩy ngã sang một bên, Thư Bách ca nhìn thấy cảnh tượng này đã chẳng còn bận tâm gì khác, miệng không ngừng gọi “Tiểu Tiểu” rồi nhảy qua bên đó.

Thế nhưng, dường như mẫu thân đã chẳng còn tỉnh táo gì nữa, đột nhiên vùng chưởng hất ra ngoài, miệng còn thét lớn: “Giáng long thập bát chưởng, Kháng long hữu hối.”

Hoan thúc nhanh chóng bảo vệ ta trong lòng, sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, dường như thứ gì đó đổ sập xuống đất.

“Lạc!” Hoan thúc đột nhiên thét lớn tiếng, buông ta ra.

Ta thận trọng mở mắt ra, nhìn thấy Hoan thúc đỡ trọn lấy mẫu thân đang lắc lư sắp ngã. Kha ha mọi thứ hồi phục lại trạng thái bình thường, khi đã nhìn rõ hết cảnh tượng xung quanh, suýt chút nữa ngay ta cũng muốn ngất tại chỗ.

Chưởng lực Kháng long hữu hối gì đó mà mẫu thân hất ra lúc này không những phá hủy hoàn toàn rổ bóng mà còn đánh đổ cả cổ chống, lại còn hủy hoại tan tành căn nhà vệ sinh ở sau sân bóng không xa. Trời đất ơi! Tại sao ta lại không biết mẫu thân mình biết thứ võ công lợi hại như vậy chứ? May mà Thư Bách ca đã chạy ra chỗ dì Tiểu, nếu không e là ca ca thực sự sẽ bị mẫu thân đánh nát be bét làm nhân sủi cảo với nem rán cho ta như người nói trước đó.

Thật ghê quá đi mất!

Mẫu thân dường như đã hôn mê bất tỉnh, Hoan thúc bế bổng người đi vào trong phòng. Hả, cái đó...dường như Hoan thúc rất quen thuộc đường vào căn phòng của mẫu thân.

Ta chạy đến bên cạnh dì Tiểu rồi hỏi: “Dì Tiểu, dì không sao chứ?”

Dì Tiểu bị Thư Bách ca đè trọn lên người, khó khăn lắm mới thoát khỏi. “Dì không sao cả. Có điều, hình như hần cũng bị chấn động mà ngất đi rồi.”

Bụp, bụp, bụp...Nhìn vào pháo hoa rực rỡ bắn trên bầu trời, ta thực sự cảm thấy chán nản, tại sao đêm giao thừa năm nay lại trở thành thế này chứ? Không những chẳng có gì ngon để ăn lại còn phải làm khổ sai cùng với dì Tiểu.

Thư Bách ca thực sự rất nặng, thực sự ứng đúng câu nói quen thuộc của mẫu thân: Giống như một con heo chết vậy!

Còn pháo hoa của ta nữa...hu hu hu... xem ra chỉ có thể đốt vào sáng mai mà thôi!

59. Chương 59: Âm Muội Và Đồng Hành

Mất bao nhiêu tâm sức dò thám, cuối cùng hần lại không phải là Tầm, thì ra do tôi đã suy nghĩ quá nhiều. Khai Tâm suốt ngày đều gọi “heo à, heo à”, cho nên sự thật có lẽ chính là như vậy. Đến tận bây giờ tôi vẫn không hề biết rốt cuộc sau cùng chuyện gì đã xảy ra vào đêm giao thừa hôm đó. Tại sao sân bóng rổ lại bị phá hủy? Cả nhà vệ sinh nữa, tại sao lại bị đổ sập? tại sao Ông Thư Bách lại bị thương? Ba con người kia từ đầu chí cuối đều giữ miệng kín bưng, ngay cả Khai Tâm đã mấy lần vào gặp tôi cũng chỉ tỏ dáng vẻ định nói rồi lại thôi.

Tôi đã đến thăm Ưông Thư Bách, cũng hỏi xem tại sao hắn lại bị thương, không ngờ hắn cũng giống y như tôi, chẳng hề biết gì, chỉ nhớ tôi đi lấy dấm, còn chuyện sau đó hoàn toàn không rõ.

Hừm, chuyện xảy ra thật kì quái, bí ẩn biết bao! tôi vốn cho rằng bản lĩnh uống rượu say, gây chuyện rồi quên sạch chỉ là “đặc sản” riêng của Hạ Cha ha Lạc mà thôi, không ngờ vẫn còn người khác mắc phải là tôi đây.

Kể từ sau ngày hôm đó, tôi hoàn toàn không bước chân ra khỏi nhà, mỗi ngày ngoài việc vẽ tranh thì lặng lẽ chép Kim Cương Kinh, mục đích là để bình ổn lại tâm trạng xao động mạnh mẽ của mình, hoặc giả cứ như vậy thì sự việc sẽ có thay đổi bất ngờ.

Đêm nay là mười lăm, ngày tết nguyên tiêu, bọn họ đều đi ngắm đèn lồng, còn tôi không đi, tìm một lí do ngớ ngẩn “tối qua ngủ không ngon nên hôm nay muốn đi ngủ sớm” rồi cùng Tướng Quân ở lại trông nhà.

Khi mọi người quay về, ngoại trừ Khai Tâm ra, ai cũng mang nỗi tâm sự riêng.

Ngày mai, Triệu thúc sẽ đến nước Thanh Long, còn tôi cũng xuất phát đi nước Bạch Hổ, giải quyết những chuyện như bồi thường rồi trả lại mặt bằng chi nhánh buôn bán hồ xí giặt nước. Triệu thúc đã xử lí đầu vào đây chuyện chi nhánh bên nước Chu Tước.

Thực ra, trong lòng tôi mâu thuẫn vô cùng, tại sao phải ngàn dặm xa xôi đi giải quyết những việc này, là vì sợ ngài tìm thấy tôi sao? Đã năm năm rồi, tôi đã sống rất yên ổn, bình dị như vậy, tôi nghĩ chắc ngài đã chịu buông tay. Nếu không, một Tiểu Tiểu với sinh mệnh mới cũng chẳng thể ở bên cạnh tôi được.

Trái tim của ngài đã bắt đầu mềm yếu, cho dù đối với tôi hay là đối với cô ấy.

Giằng co với nước Huyền Vũ bao năm nay, vậy mà ngài vẫn kiên trì hết lần này đến lần khác để nghị hòa, sau cùng khôi phục lại sự thái bình, yên ổn như trước kia. Ngài thật đặc biệt, không phải bất cứ vị hoàng đế nào cũng có thể giữ được thái bình thịnh thế, ngài thực sự thích hợp ngồi lên ngôi vị chí cao vô thượng đó.

Lúc xưa, nếu như không phải vô cùng căm ghét thứ mùi đáng ghét, ghê tởm trong nhà vệ sinh tôi cũng chẳng cố chấp muốn tạo ra thứ đồ hiện đại như hồ xí giặt nước ở thời đại này. Cho dù sau này đã có một vài điểm khác biệt so với thời hiện đại, nhưng tôi vẫn cảm thấy vô cùng vui sướng. Dẫu vậy, những thứ đồ được tạo ra ở thời hiện đại đích thực không thích hợp sử dụng ở thời kì này. Mỗi một thời đại đều phải có quy luật tồn tại của riêng nó, tất cả mọi thứ đều đi theo hướng phát triển tuần tự, nếu cưỡng cầu những quy luật đó sẽ khiến nhiều thứ bị thay đổi, hành động nghịch thiên chỉ đem lại cho bản thân những rắc rối không cần thiết.

Ăn mặc đi lạo, sáu năm ở trong thời kì cổ đại này khiến tôi cũng dần dần trở nên giống như người cổ đại, thậm chí ý niệm mạnh mẽ muốn trở về nhà của sáu năm trước cũng dần dần mờ nhạt. Mong rằng bố mẹ, bạn bè mất đi tôi vẫn có cuộc sống tốt đẹp, hạnh phúc!

Ngước mắt nhìn vầng trăng treo trên bầu trời, trước kia, rốt cuộc là bao lâu... hầy, nếu như đã quyết định phải đóng thì hầy đóng tất cả đi.

Hừ, hình như hôm nay tôi đã suy tư quá nhiều, phải ngồi sắp xếp lại mọi chuyện, đi nghỉ thật sớm, sáng mai còn phải lên đường.

Lúc tôi quay người chuẩn bị về phòng, liền nhận thấy một thân hình với y phục trắng vội vã đi ra khỏi cánh cửa phòng cạnh bên.

Tiểu Tiểu? không phải cô ấy vừa quay về đây không lâu sao? Hơn nữa trời đã muộn lắm rồi, tại sao còn đi ra ngoài, trong tay hình như còn cầm một thanh kiếm? ngoại trừ hàng ngày dạy Khai Tâm võ công, đã năm năm rồi, tôi chưa từng thấy chuyện này xảy ra.

Tôi hoàn toàn không phải là người thích tọc mạch vào chuyện riêng tư của người khác, thậm chí còn căm ghét hành vi đó. Thế nhưng đối với cô ấy, ngoại trừ lòng biết ơn sâu sắc, tôi còn gửi gắm rất nhiều sự quan tâm, yêu thương.

Tôi lặng lẽ đi theo, liền thấy cô ấy không đi cửa chính cũng chẳng đi cửa sau mà thi triển khinh công nhảy ra khỏi bờ tường. Trái tim tôi nhói đau, bắt đầu từ khi nào cô ấy lại tiếp tục thực hiện nhiệm vụ, tại sao

tôi lại không hay biết gì? Đáng chết, tôi chẳng biết võ công gì cả, làm sao mà đuổi theo được? nơi này cách cửa sau khá gần, vẫn nên chạy đuổi theo xem sao, có thể đuổi theo được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu vậy.

Muốn đi qua cửa sau, bắt buộc phải đi ngang qua mấy căn phòng bọn họ ở, tuy nhiên vào lúc này lại gặp phải người nào đó. Hắn mặc trên người bộ y phục màu trắng, khoanh tay trước ngực, trong tay còn cầm một miếng vải, bộ tóc màu trắng kia đang buông xõa xuống hai vai, còn đôi mắt thì sâu thẳm như đáy hồ.

A, tên khốn này cũng có thể khiến người ta mê hồn thế này sao!

“Lạc đại tiểu thư, phải chăng cô đã nghĩ thông rồi, đến đây tìm Dạ mỗ sao?”

Thực đúng là miệng chó chẳng mọc được ngà voi! tôi lại nghĩ đến hắn trước kia từng nói “một người, một kiếm, một ngựa tẩu giang hồ” vậy chắc có thể đuổi kịp Tiểu Tiểu chăng?

“Này, không phải người tự xưng mình là văn võ song toàn sao? Đi, dùng võ công của người đưa ta đuổi theo người khác đi.” Tôi liền tóm lấy cánh tay hắn rồi kéo đi xềnh xệch.

“Lạc đại tiểu thư, lúc này đã là canh ba nửa đêm rồi, nam nữ thọ thọ bất thân.” Hắn vừa nói vừa gạt tay tôi ra.

Nam nữ thọ thọ bất thân? Quỷ nhập! suốt ngày khóc thét cầu xin tôi lên giường cùng hắn, vậy mà lúc này lại còn dám nói câu này?

“Đừng có giả bộ nữa. Người khác nói câu này ta còn coi là thật, còn người thì miễn đi cho. Mau đưa ta đuổi theo người khác đi.”

“Nghe ta nói này đại tiểu thư, cô không thấy Dạ mỗ đang ăn mặc phong phanh sao? Nếu lại bị nhiễm phong hàn như lần trước thì cô có sắc thuốc, chăm sóc ta không?”

Tôi nhướng cao đôi mày, nhìn hắn thật kĩ càng, lại thấy miếng vải rách trên tay hắn, thật đúng là ảnh hưởng hình tượng quá mức. Đoạt lấy, hả? ướm sao? Khẩn đi tắm? Thôi vứt đi thay hắn cho rồi. Hả? Tại sao tóc của hắn lại ướm vậy, toàn thân tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng.

Ngất mắt! Tên khốn này tại sao nửa đêm canh ba rồi còn đi tắm rửa chứ?

“Hãy yên tâm đi, nếu như người bất hạnh chết cồng, ta sẽ dọn xác thay người, sau đó mời một đại sư phong thủy tốt, tìm một nơi phong thủy bảo địa, chôn cất người đàng hoàng, tử tế. Hầy, này, tại sao người lại nói nhiều thế cơ chứ, mau đi thôi, nếu như không đuổi theo kịp, ta sẽ hối tội người đấy.” tôi lại kéo lấy hắn rồi lôi ra phía ngoài.

Ai ngờ động tác của hắn còn nhanh hơn cả tôi, một tay ôm lấy vòng eo của tôi, nhẹ nhàng, sau đó cả hai chúng tôi bay qua tường ra bên ngoài. Là sao? Tôi không hề nói cho hắn biết hướng đi, tại sao hắn lại biết phải đi về bên này chứ?

Gió đêm giữa mùa đông thực đúng là lạnh thấu xương cốt. Tôi bắt giắc trong vòng tay của hắn, mùi hương nhẹ nhàng kia lại thoang thoảng bên mũi, khiến tôi hoảng hốt vô cùng. Hắn ăn mặc mỏng manh thế này, liệu có bị gì không?

Sau khi dừng lại, mới nhận ra chúng tôi đã bay ra tận hậu sơn Lạc Kinh Tự nhỏ bé ở thành tây, vượt qua hậu sơn của Lạc Kinh Tự là sẽ ra ngoại thành rồi. Địa điểm thực hiện nhiệm vụ lần này chắc không phải là hậu sơn của ngôi tự bé nhỏ này chứ?

Từ phía xa truyền lại tiếng đao kiếm va chạm, tôi đưa tay xoa dịu trái tim thấp thỏm bất an của mình, không dám mạo muội xông lại đó mà chỉ rón rén đi lại gần đó. Bỗng nhiên, Dạ Tầm Hoan ôm gọn lấy tôi, sau đó nhảy vào một đám cây cỏ kín mít ở phía trước, vừa hay có thể quan sát hết mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Vầng trăng treo giữa khung trời, dưới ánh đao kiếm sáng lóa, tôi đã nhìn rõ, người phụ nữ thân hình nhẹ nhàng, y phục bay bay trong gió phía trước chính là Tiểu Tiểu. Giao chiến cùng cô ấy chính là một nam nhân mặc y phục màu xanh lam, dưới ánh trăng sáng trong, bộ y phục trên người hắn lại càng sáng đẹp tuyệt sắc. Hả? giữa mùa đông lạnh giá, một người đàn ông mặc trên người y phục với màu sắc sáng chói như vậy, tôi thực sự mới lần đầu nhìn thấy, thực sự muốn xem tướng mạo của hắn ra sao.

Tuy rằng tôi không hiểu võ công, thế nhưng tôi lại có thể nhận ra nam nhân đó không hề có ý gây tổn thương đến Tiểu Tiểu, các chiêu thức chủ yếu đều phòng thủ là chính, ngược lại Tiểu Tiểu lại đánh mất đi thái độ bình tĩnh mọi khi, kiếm pháp rối loạn, trông chẳng khác nào đang chém loạn về phía trước mà thôi. Theo tôi thấy thì tình hình này đa phần có thể miêu tả bằng hai từ - ám muội!

Ám muội? Mong rằng Tiểu Tiểu không phải ra đây gặp tình lang vào lúc canh ba nửa đêm này.

Khi người nam nhân kia quay mặt hướng về phía này, tôi bất giác than dài một tiếng. Mây kiếm, mũi thẳng, môi mỏng, ngoại hình tuấn tú, cương nghị, khí chất thoát tục bất phàm, bộ y phục màu lam sáng chói kia thực sự thích hợp với anh ta.

Một cực phẩm nhân gian thế này, năm đó tôi mới chỉ nhìn thấy có bốn người, cộng thêm cả tên thư sinh chết giấm cũng có thể tính tạm vào số lượng mỹ nam này. Sau khi trải qua cuộc sống ni cô năm năm liền, không ngờ lại để cho tôi nhìn thấy được mỹ nam lần nữa, không kiềm chế được mà thốt lên: “Đây đích thực là một đại soái ca cực phẩm nhân gian!”

“Soái ca! Cái đó nghĩa là gì?”

Nhìn sang Dạ Tầm Hoan đang vô cùng hiếu kỳ thức mới, tôi đột nhiên nảy ý định đả kích hần, ai bảo suốt ngày chỉ muốn chọc ghẹo tôi!

“Soái! Trông giống như hần ta thì được gọi là soái, trông giống như ngươi sẽ được gọi là tục. Đã hiểu ý nghĩa của từ đó hay chưa?”

Ai ngờ mặt của tên đàn ông này còn dày hơn cả tường thành, lại dám lớn tiếng nói mà không biết xấu hổ: “Đàn ông tuấn tú thì có lợi ích gì? Hoặc là giỏi văn, hoặc là giỏi võ, nếu trông giống như hần thì thà nên giống như Dạ mỗ đây, văn võ toàn tài mới soái, có hiểu không?”

“Tại sao ngươi biết hần không phải là người văn võ song toàn tài? Tự cao, tự đại, tự phụ, tự cuồng, cộng thêm tướng bở.”

“Đánh giá con người qua bề ngoài, chẳng phải cô còn tục hơn cả Dạ mỗ sao?”

“...”

Hừm! Trợn mắt nhìn lên, tôi chẳng thèm đôi co cùng hần! Chỉ mãi nói linh tinh cùng tên khốn này, quên mất không xem bọn họ đang nói gì, khiến tôi bỏ mất một đoạn tình tiết thú vị.

Bỗng nhiên, Tiểu Tiểu tức giận thét lớn: “Quản Diễm Thành, ngươi đừng có tới đây nữa, nếu như ngươi còn dám tiến thêm bước nữa, ta sẽ đâm kiếm ra đây!”

Quản Diễm Thành? Hả? Cực phẩm nhân gian này chính là thần tượng thứ hai trong lòng Khai Tâm, Quản Diễm Thành, đại sư huynh của “Nhân tiện” sơn trang, tên khốn đã giao thủ với tôi lần trước? Thực sự đáng tiếc, bỏ lỡ mất dịp thưởng thức vẻ đẹp ở cự li gần.

Nhìn thấy tình hình lúc này giữa hai người, trong lòng tôi đã xác định một trăm phần trăm, lần này Tiểu Tiểu thực sự chẳng thể kiềm nén được nữa, ánh kiếm lóe lên, cô ấy thực sự đâm về phía trước.

Trời ạ! con nha đầu ngốc nghếch này!

Tình cảnh sau đó giống y như trong những bộ phim tình cảm trên truyền hình, Tiểu Tiểu hối hận, đau khổ vút kiếm trong tay đi, vừa khóc gọi tên tình lang vừa kích động chạy lại gần. Tiếp sau đó là những cảnh trẻ em nhỏ tuổi không nên xem, đồng chí Tiểu Quản nhăn nhó nỗi đau đớn bên cùi phải, ôm chặt lấy Tiểu Tiểu rồi trao một nụ hôn mãnh liệt, tình cảm.

Tôi hít một hơi thật sâu, quạt người đi, tay trái đưa lên che mắt cho Dạ Tầm Hoan đang ngồi cạnh bên phải nhìn một cách tự nhiên, rồi từ từ lên tiếng: “Không nên nhìn cảnh này.”

Không khí này ám muội một cách kì lạ, ở bên đó, hai người hôn nhau đến mức trời đất sa sầm, ở bên này, tôi với hần lại ghé sát nhau đến vậy, hơi thở của hai chúng tôi giao hòa trong không khí lạnh giá, thực sự vô cùng lúng túng, khó chịu. Tôi không dám nhìn Dạ Tầm Hoan, hai mắt đành nhìn lung tung, trong đầu cũng nghĩ tới những chuyện đau đầu, khổ sở.

Năm năm trước, không biết là ngẫu nhiên hay cố tình, vừa rời khỏi kinh thành không bao lâu, trên đường đi tôi nhìn thấy Bạch Ánh hưởng Đồng mặt mũi đầy máu lại bất tỉnh nhân sự. Sau khi lo lắng vạ phần gọi cô ấy dậy, cô ấy đã quên đi tất cả mọi chuyện, chẳng biết mình là ai, làm sao mà ra khỏi kinh thành Kim Bích, Khóc trong vui mừng, tôi đặt tên mới cho cô ấy là Tiểu Tiểu.

Ngày hôm đó, ở Cúc Phụng Cung, vào lúc tôi quay người rời đi, tôi nghe thấy câu nói cô ấy lẩm bẩm trong miệng.

Tôi không hề kể cho cô ấy nghe những chuyện trong quá khứ, sợ dĩ không kể, ngoài việc muốn cô ấy có cuộc sống hoàn toàn mới, cũng bởi vì những điều tôi hiểu về con người của cô ấy cũng chỉ có đến thế. Có điều, chuyện cả tôi với cô ấy đều trúng độc Hắc quả phụ thì tôi đã nói thật, hoàn toàn không hề giấu giếm.

Năm năm qua, cô ấy chưa hề có biểu hiện như ngày hôm nay, cô ấy từ chối Quản Diễm Thành, thậm chí gây thương tổn trên người cậu ấy, những chuyện này tôi đều hiểu tại sao. Hắc quả phụ, nỗi đau đớn chí mạng!

Tôi thậm chí không biết nếu như mình thực sự có thể tìm được Tầm thì bản thân sẽ phải làm gì?

“Này, cô đang làm cái gì thế? Năm mãi bàn tay ta làm cái gì?”

Đáng ghét! tên khốn này nhân lúc tôi không để tâm dám bỏ bàn tay che mắt hấn xuống, lại còn nắm chặt trong lòng bàn tay hấn. Tôi thẹn thùng định rút tay ra, nhưng mà tên khốn này nắm chặt uqas, nhất quyết không chịu buông tay.

“Đừng có động đây. Bàn tay của cô rất lạnh, để ta sưởi ấm cho.”

Hả? hấn đang sưởi ấm bàn tay giúp tôi sao?

Nhất thời, tôi không biết phải làm thế nào, khuôn mặt cũng bắt giắc đỏ bừng bừng lên. Thật đúng là toát mồ hôi lạnh! Cái không khí ẩm muội chết tiệt khiến người ta cảm thấy mặt đỏ tai tía này.

Đang bận nguyên rửa, cuối cùng cũng có động tĩnh khác.

“Sau này, người đừng đến đây tìm ta nữa, ta cũng sẽ không ra gặp người nữa đâu.” Tiểu Tiểu kêu lên đầy bi thương, đẩy mạnh Quản Diễm Thành ra, sau cùng cũng kết thúc nụ hôn quyến luyến, đắm đuối, nóng bỏng kia.

“Là bởi vì vết sẹo trên khuôn mặt của nàng hay sao? Cái đó thì có gì đáng ngại cơ chứ?”

“Không phải! không phải! người đừng nói nữa.”

“Vậy rốt cuộc là vì lý do gì hả? Nàng mau nói đi.” Quản Diễm Thành không cam tâm, nhất quyết hỏi cho bằng được.

“Bởi vì tmiết là Hắc quả phụ! ta là Hắc quả phụ! Ta là Hắc quả phụ! Ta là Hắc quả phụ.” Tiểu Tiểu mất hết lý trí, thét lớn đầy kích động.

Từng tiếng “Hắc quả phụ” đầy ai oán vang lên chẳng khác nào tiếng sét giữa trời quang, chấn động mọi thứ xung quanh, mãi chẳng thể nào tan đi được.

Quản Diễm Thành ngậy lạng người đi một hồi, đưa tay ấn vào vết thương của bản thân, đáng vẻ khó lòng tin vào tai mình, nhìn Tiểu Tiểu đầy đau khổ, miệng không thôi nói câu: “Không thể nào.”

Tiểu Tiểu nhặt thanh kiếm dưới cây lên, chạy đi trong nước mắt. Cuối cùng cô ấy cũng chẳng nhẫn nhịn được mà nói cả ra rồi.

Trái tim tôi chẳng khác nào bị dao cứa mạnh lên, hai bàn tay đang được Dạ Tầm Hoan sưởi ấm bắt giắc nắm chặt lại, nghiền cả vào lòng bàn tay.

Mãi lúc sau, Dạ Tầm Hoan mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Họ đã đi cả rồi, chúng ta có về không?”

Tôi định thần lại, đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên họ đều đi cả rồi, đúng là một vở kịch khiến người ta đau lòng.

Tay tôi vẫn đang bị hấn nắm chặt lấy, thật đúng là mất mặt, dồn sức rút ra, tôi bĩu môi nói: “Chắc người không muốn lấy hai mươi lạng bạc của tháng này nữa đúng không?”

Hắn lại mỉm cười đầy bất cần, khiến người ta cảm thấy ghét vô cùng. Tôi đẩy hắn ra, vội vàng đứng dậy, trước mắt đột nhiên đen sì, loạng chạ loạng choạng, thân người cuối cùng đã được đỡ lấy. Thật đáng chết, ngồi đó lâu quá, không ngờ đến độ hai chân tê dại, sau đó lại đứng dậy quá nhanh, máu không kịp lên não, cho nên chẳng nhìn thấy gì cả. Liếc mắt nhìn vào khuôn ngực chắc nịch, vạm vỡ trước mặt, tôi bỗng nảy ra ý đồ xấu xa, đưa hai tay sờ soạng một hồi, vô lễ một lượt từ trên xuống dưới, vậy mà chẳng tìm được thứ mà tôi muốn.

Bỗng nhiên cả người tôi được ôm chặt vào vòng tay ấm áp, hương thơm dịu nhẹ, dễ chịu kia tràn thẳng vào mũi, bên tai lại vang lên giọng nói khiến người ta dễ bị mê hoặc: “Tiểu thư, cô đúng là rất biết cách vắt kiệt sức lực của người ta.”

Tên đàn ông này thực sự là quá đáng, hết lần này đến lần khác vô lễ với tôi. Vùng vẫy mãi vẫn chẳng thoát nổi vòng tay của hắn, tôi liền há miệng cắn vào lồng ngực hắn. Dù cho tôi cắn mạnh đến mức độ nào, hắn vẫn không chịu buông tôi ra, để mặc cho tôi cắn trút giận.

Tôi từ từ nhả răng ra, chán nản đưa lời hỏi: “Rốt cuộc người định thế nào đây hả?”

“Chỉ muốn ôm cô một lúc mà thôi.”

“Đêm khuya lắm rồi, sáng ngày mai ta còn phải...”

“Suyt, chỉ một lúc nữa thôi, rồi chúng ta sẽ quay về.”

Ngày hôm sau vừa mở mắt ra, mặt trời đã mọc cao vút giữa bầu trời.

Chỉ nghĩ tới thôi là đã cảm thấy mất mặt rồi. Tối hôm qua, mới đầu còn giữ bộ dạng trinh tiết liệt nữ đòi sống đòi chết, thật không ngờ sau cùng tôi lại ngủ thiếp đi trong vòng tay của hắn một cách thản nhiên.

Tại sao tôi lại có thể như vậy được chứ? Nhìn vào bức tranh vẽ Thượng Quan, tôi không ngừng tự trách: “Thượng Quan, xin lỗi chàng, ta không hề cố ý. Tối hôm qua ta làm vậy chỉ vì muốn lấy lại cây trâm cài mà chàng tặng ta thôi. Thật không ngờ...”

“Tỉ tỉ, ngựa đã chuẩn bị xong rồi.”

“Tiểu Tiểu.” Tôi bước lại gần, ôm chặt lấy cô ấy, dịu dàng lên tiếng: “Đợi khi nào ta quay về, chúng ta sẽ đóng cửa khách điếm, cùng nhau đi tìm Huyết Phượng Hoàng.”

“Huyết Phượng Hoàng? Tỉ tỉ...” Tiểu Tiểu nhìn tôi đầy nghi hoặc.

Nhớ lại cảnh tượng cô ấy đau đớn đứt tình tối hôm qua, tôi cảm thấy đau lòng vô cùng. Bây giờ, vì cô ấy, vì tôi, đều phải thử làm một lần.

Chạm nhẹ vào con bướm xinh đẹp trên khuôn mặt của Tiểu Tiểu, tôi từ từ lên tiếng: “Ta đã từng nói, máu của tộc người Phượng Hoàng có thể giải thiên hạ kì độc, chắc cũng có thể hóa giải chất độc Hắc quả phụ.”

“Tỉ tỉ? Tỉ...” Đôi mắt quyến rũ động lòng người kia đã long lanh đầy lệ quang.

“Ta biết hết mọi chuyện rồi. Cứ ở đây chờ ta quay về, chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm, được không?”

“Dạ.”

Nhìn thấy cô ấy vui đến mức bật khóc, tôi vỗ nhẹ lên vai cô ấy rồi đưa lời an ủi: “Ta phải đi rồi, còn không đi thì sẽ để lỡ giờ lành mất.”

Tôi cùng Tiểu Tiểu còn chưa đi ra cửa lớn của khách điếm thì đã nghe tiếng câu chuyện bàn luận về ngựa của Khai Tâm, Dạ Tâm Hoan và Ưông Thư Bách.

Ưông Thư Bách thét lên thẳng thốt: “Cái gì? Để nói con ngựa này có tên là Pháp Lạp Lợi[1]? Làm gì có ai đặt tên cho con ngựa nghe quái dị như vậy chứ?”

[1] Phiên âm Hán - Việt của hãng xe hơi nổi tiếng Ferrari.

“Pháp Lạp Lợi. Ha ha ha, rất thú vị. Là ai đặt tên vậy?” Dạ Tâm Hoan cất tiếng hỏi.

Khai Tâm liền nói: “Đương nhiên là mẫu thân con rồi. Pháp Lạp Lợi thì có gì là quá lạ? Con ngựa di Tiểu cười còn tên là Lôi Nặc[1] cơ. Ngay cả con ngựa nhỏ của con cũng được mẫu thân đặt tên là Bôn Bôn[2] mà. Lúc đó mẫu thân còn cho con hai lựa chọn, một là Thu Thu, một là Bôn Bôn. Hầy, cái đó hình như không phải đọc là Thuynh Thuynh, nói tóm lại là rất khó nhớ. Sau đó, con đã chọn ngay cái tên Bôn Bôn. Mẫu thân còn nói, đợi khi nào nó lớn lên sẽ gọi nó là “Bôn Trì[3]”

[1] Phiên âm Hán - Việt của hãng xe hơi nổi tiếng Rebault

[2] Phiên âm Hán - Việt của hãng xe Benz mini.

[3] Phiên âm Hán - Việt của hãng xe nổi tiếng Benz.

Thì ra Khai Tâm chọn tên cho con ngựa của mình là Bôn Bôn vì âm QQ khó đọc, khó nhớ.

Uông Thư Bách bật cười lớn tiếng rồi nói: “Thu Thu? Bôn Bôn? Ngốc Nghếch? Ha ha, ngoại trừ mẫu thân của đệ ra thì cả thiên hạ này cũng chả còn ai đặt cho ngựa những cái tên vừa tục lại vừa ngu như thế? Dạ huynh, huynh nói sao?”

Dạ Tầm Hoan cũng không nhịn cười nổi, khẽ gật đầu đồng ý.

Tiếng Khai Tâm mang chút uất ức: “Cái tên Bôn Bôn thực sự khó nghe vậy sao?”

Đột nhiên, tôi có cảm giác máu huyết toàn thân xộc lên, Khai Tâm với hai người đàn ông này thực đúng là “ông nói gà bà nói vịt”. Tôi chẳng thể nào nghe thêm được nữa, hai tên đầu heo này làm sao mà hiểu được những chiếc xe đua công thức một là gì chứ? Thế là tôi liền phần hện đưa lời cắt ngang: “Xin hỏi Uông huynh có cao kiến gì trong việc đặt tên cho ngựa?”

Uông Thư Bách ngời quay lưng lại với tôi, bình thản đưa lời đáp lại: “Phong Ảnh của Dạ huynh, cái tên này đặt rất...”

Uông Thư Bách vừa nói vừa quay người lại, nhìn thấy người đến là tôi, liền chạy thẳng sang phía Tiểu Tiểu rồi liền miệng nói: “Không có cao kiến! không có cao kiến gì cả.”

Hừm! đúng là thư sinh chết tiệt.

“Mẫu thân.”

Khai Tâm chạy nhanh tới chỗ tôi, tôi ngửi mùi vị quen thuộc trên người thằng bé. Đàn hương? Tối hôm qua, trên người Dạ Tầm Hoan cũng có mùi hương này, thế là tôi liền nghi hoặc lên tiếng hỏi: “Bắt đầu từ khi nào trên người con có mùi hương của rượu thể hã?”

Khai Tâm ngược khuôn mặt nhỏ xinh lên rồi nói “Không phải đâu, mẫu thân, là tối hôm qua khi đi ngắm đèn lồng, Thư Bách ca đắm sầm vào một lão đại nương bán hương liệu, khiến cho cả người con với Hoan thúc đầy mùi đàn hương đó.”

Thảo nào, tối hôm qua cả thân người hần tràn đầy thứ hương thơm mê hoặc lòng người đó.

Tôi ôm lấy Khai Tâm rồi cùng đi về phía con Ferrari của mình, đưa tay vuốt ve bộ lông màu vàng mượt mà của con ngựa cái, cảm thấy vô cùng dễ chịu. Lúc đó, tôi đã tốn một khoản tiền lớn, nhí nhèo cùng một lão đầu óc đầy mỡ mới có thể đoạt được con ngựa này về tay. Liếc mắt nhìn qua Dạ Tầm Hoan, tôi hoàn toàn kinh ngạc trước con hắc mã của hần, toàn thân không có một cọng lông khác màu, cao to, khỏe mạnh, đây chính là con Phong Ảnh[1] sao? Tôi còn có Rejoice, Head and Shoulder cơ! tôi đột nhiên nhận ra, kể từ sau khi tên này tới đây, con ngựa của hần cũng ăn ở tại đây khá lâu rồi, không ngờ tôi lại quên khuấy mất việc thu tiền của hần.

[1] Trùng tên với một loại dầu gội đầu tại Trung Quốc.

Hả? rõ ràng là một mình tôi phải lên đường, sao hần cũng làm ra dáng vẻ như sắp sửa đi đâu vậy, trong tay còn cầm dây cương nữa? Khai Tâm ôm chặt rồi nũng nịu trong lòng tôi, lưu luyến lên tiếng: “Mẫu thân, người cùng với Hoan thúc lên đường phải hết sức cẩn trọng đấy, cố gắng chăm sóc thật tốt bản thân và Hoan thúc nữa. Người nhất định phải quay về sớm đấy, Khai Tâm sẽ nhớ hai người vô cùng. Chúc hai người thượng lộ bình an.”

“Đợi, đợi, đợi đã, hấn cũng muốn lên đường cùng ta sao? Tại sao ta lại không biết chuyện này?” Tôi chẳng dám tin vào tai mình mà quay sang nhìn tên họ Dạ, nghiêm túc lên tiếng: “Người không phải trông khách điểm sao?”

Tiểu Tiểu mỉm cười đưa lời đáp thay: “Tỉ tỉ, trước đây đều là tỉ tỉ cùng với Triệu thúc đi, bây giờ Triệu thúc đến nước Thanh Long rồi, một mình tỉ lên đường, mọi người đều không an tâm. Huống hồ chỉ, trong khách điểm vẫn còn có muội, còn có Thư Bách ca, A Cường, Đại Mao, lại còn cả Triệu thúc nữa, thúc ấy sẽ quay về trước tỉ tỉ đấy.”

Tôi kinh ngạc lên tiếng: “Không an tâm? Các người có nhầm không đấy, có năm nào mà ta không một mình ra ngoài tận một tháng trời chứ?”

Khai Tâm lại nói xen vào: “Mẫu thân, trước kia là trước kia, bây giờ bây giờ. Dáng vẻ của người trước kia vô cùng an toàn, còn bây giờ thì khác rồi, cho nên mọi người tất nhiên phải tìm cho người một sứ giả hộ hoa. Hoan thúc, người nói có đúng không?”

Dáng vẻ của tôi trước kia rất an toàn sao? Còn bây giờ thì lại hết an toàn rồi? Tên tiểu tử đang khéo léo nhắc thăm rằng trước kia tôi rất béo đấy mà. Thế là tôi liền quay sang lườm Khai Tâm một cái.

“Còn nữa, đại tỉ, có ta – Uông Thư Bách - ở đây, Tiểu Tiểu và Khai Tâm, đại tỉ hãy yên tâm mà giao lại cho ta.”

Ha ha! Đại tỉ? Từ khi nào hấn trở thành em rể của tôi rồi chứ, lại còn dám mở miệng xưng hô thân thiết như vậy nữa chứ? Yên tâm? Liếc mắt sang nhìn thấy khuôn mặt chỉ mong tôi đi càng sớm càng tốt của tên thư sinh ngốc nghếch kia tôi cảm thấy ngán ngẩm. Chuyến đi lần này của tôi quá hợp ý hấn, cũng toại nguyện cho hấn, tôi làm sao mà an tâm nổi!

“Ta...”

Tôi vừa định phản bác, liền nghe thấy Dạ Tầm Hoan lớn tiếng nói: “Tối qua, cô đã đồng ý rồi, muốn ta đi cùng với cô còn gì.”

Tối qua? Tôi đã đồng ý? Làm gì có chuyện đó? Lẽ nào tôi ngủ rồi mê man, hồ đồ sao? Nhưng nghe thấy hấn mở đầu câu nói bằng hai chữ “tối qua”, tôi cảm thấy ớn lạnh cả thân người, giọng nói lại còn lớn như vậy, cứ như thể sợ người ta bị điếc không nghe thấy vậy. Tên khốn này lại còn vô sỉ đến mức nói nhỏ bằng khẩu hình: “Cây trâm.”

Liếc nhìn khuôn mặt đầy ám muội của mọi người, nhắm hai mắt lại, tôi nghĩ lần này cho dù có nhảy xuống Hoàng Hà cũng chẳng thể nào rửa sạch được nỗi oan này. Hỡi các vị thần trên trời! Lần này xin hãy ban cho con một sợi mì để con tự tử.

Trong lúc còn u mê, tôi bị mọi người đẩy lên con Ferrari, bắt đầu lên đường.

Hai người chúng tôi cưỡi ngựa đi về phía tây rất lâu. Bởi lúc xuất phát còn lần chần mất khá nhiều thời gian, nên mãi cho tới lúc trời tối vẫn chẳng tìm được trạm dừng chân gần nhất. May mà trên đường đi tới huyện Tảo Dương, chúng tôi tình cờ phát hiện được một khách điểm nhỏ bé bên đường.

Từ trước đến nay tôi luôn có thói quen là để tâm đến những sự vật, sự việc có liên quan đến nghề nghiệp của bản thân. Trước kia là khoản bệ xí, còn bây giờ, không cần nói nhiều, tôi sẽ quan tâm rất nhiều đến các khách điểm, làm phép so sánh rồi rút kinh nghiệm.

Khách điểm này không lớn lắm, đưa mắt nhìn qua cũng chỉ có khoảng bảy, tám gian phòng, phòng khách ở tầng một vắng tanh vắng ngắt, chỉ có khoảng ba, bốn người đang dùng bữa tối mà thôi. Không biết tại sao, ngay khi bước chân vào khách điểm này, tôi liền cảm thấy có điều gì đó dị thường, kì quái đáng trào trong lòng.

Chúng tôi liền đặt hai phòng, căn phòng Dạ Tầm Hoan ở là phòng số 1 dãy Thiên, còn của tôi là phòng số hai dãy Địa, vị trí ở đầu đông và tây trên tầng hai của khách điểm này. Tôi vốn dĩ muốn đặt hai căn phòng ở sát cạnh nhau, chủ quán nói khách điểm đã hết phòng, nhưng khi đi ngang qua căn phòng thứ nhất ở dãy Địa, phát hiện bên trong hoàn toàn không có người.

Không lâu sau, tiểu nhị liền đưa bữa ăn tối lên phòng.

Nhìn mấy chiếc màn thầu trên bàn, tôi chẳng có chút cảm giác muốn ăn nào hết, nâng li lên, định uống chút nước cho đỡ khát, sau rồi lại đặt xuống. Cảm giác bất an trong lòng khiến tôi đưa mắt nhìn ngấm lại căn phòng.

Căn phòng này không cũ nát lắm, thế nhưng trên tường lại có rất nhiều mạng nhện, bụi bặm. Trong phòng bài trí đơn giản, một chiếc giường, một ngọn đèn, một cái bàn, một cái ghế. Chiếc chăn bông trên bàn có mùi vị khác thường, chiếc đèn đen ngòm xấu xí, cái bàn tuy còn mới nhưng cũng phủ đầy bụi. Sàn gỗ dưới đất đã được lau sạch, để lộ ra vẻ cũ nhưng sáng bóng, hiện lên dưới ánh đèn trong chẳng phù hợp với những thứ khác chút nào.

Xưa nay, mũi tôi vô cùng thính, điều khiến tôi cảm thấy lo lắng nhất chính là căn phòng này có thoang thoảng mùi hương gì đó. Càng lúc, nỗi sợ hãi, lo lắng trong lòng lại càng dâng trào...

Tôi mở cửa ra, hàng lang trước đó còn sáng đèn giờ đã biến thành khoảng đen tối mù mịt. Lo lắng, hoang mang tôi mò mẫm trong bóng tối, tìm đến căn phòng của Dạ Tầm Hoan theo trí nhớ. Lúc này tôi cảm thấy dường như có người đang theo sau mình, toàn thân run rẩy, bước chân càng lúc càng nhanh hơn, chỉ hận không thể phi thẳng sang phòng của hắn ngay tức thì.

“Dạ Tầm Hoan.” Đẩy cửa phòng ra, bên trong một khoảng tối đen như mực, tôi thậm chí còn chẳng cảm nhận được hơi thở của hắn, liền lấy hết dũng khí tiến sâu vào bên trong.

“Dạ...Tầm Hoan...” Giọng nói của tôi run rẩy hơn trước đó.

Bỗng nhiên, cánh cửa bị đóng lại, miệng tôi cũng bị ai đó bịt chặt, vậy là tôi liền vung vẩy trong hoảng loạn.

“Là ta đây, đừng có lên tiếng, cúi đầu xuống, ôm chặt lấy ta.” Là Dạ Tầm Hoan. Hắn muốn làm gì chứ? Không còn bất cứ lo lắng nào khác, tôi làm theo đúng lời dặn của hắn. Hắn ôm chặt lấy cả thân người tôi bằng một tay, bật người mạnh lên, xông ra khỏi căn phòng nhảy xuống khoảng đất trống bên ngoài.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng người thét lớn, vó ngựa tung bay.

Trong nháy mắt, Dạ Tầm Hoan đã ôm tôi ngồi trên lưng ngựa, bàn tay ôm chặt lấy vòng eo của tôi giờ đã buông ra. Để không bị ngã khỏi lưng ngựa, tôi không còn cách nào khác, đành phải ôm thật chặt vào người hắn. Nép chặt vào lồng ngực hắn, hơi thở của hắn bao bọc lấy cả thân người tôi, mùi đàn hương kia tuy đã nhạt đi nhiều nhưng vẫn khiến thần kinh tôi mê mẩn hết như tối qua.

“Tiểu thư, cô có thể buông tay được rồi đấy.” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Hả? Ngựa dừng lại từ lúc nào thế? Mặt mày đỏ bừng, tôi vội buông tay, hắn bế tôi xuống ngựa. Dù gì cũng đang giữa đêm khuya, hắn hoàn toàn không nhìn thấy được mặt tôi có đỏ hay không.

Dạ Tầm Hoan đột nhiên nắm lấy tay tôi, lấy hai ngón tay đặt lên cổ tay, đôi mày nhíu chặt lại, nhìn tôi với ánh mắt đầy ý vị, sau đó nhanh tay đút một viên đan được thơm thơm cho vào miệng, tôi không kịp phản ứng, nuốt ực vào trong. Tôi lo lắng ho hắng liên tục mà vẫn chẳng thể nào nhả ra được, lập tức bực bội thét vào mặt hắn: “Dạ Tầm Hoan, rốt cuộc ngươi cho ta uống thuốc gì thế?”

“Yên tâm đi, thứ cho công uống không phải là thuốc độc đâu. Lúc này ta không thắp đèn trong phòng, cô biết tại sao không? Là bởi vì tâm đèn có vấn đề. Có điều, lúc này bắt mạch, ta không thấy hiện tượng gì lạ thường, nhưng vẫn nên phòng trừ là tốt nhất.”

Thảo nào! thì ra khứu giác tinh tường của tôi không phải vừa, quả nhiên hương thơm thoang thoảng trong phòng khi này có vấn đề thật.

Một vầng trăng tròn treo cao trên bầu trời đen tối.

Hầy, thật không ngờ ngay ngày đầu tiên xuất phát đã phải chịu cảnh màn trời chiếu đất thế này rồi.

Hai người chúng tôi liền nhóm một đống lửa cạnh bên một thân cây đại thụ, tôi chán nản nhìn vào đống lửa, tình cảnh này dường như chỉ có những khi tôi tham gia trại hè vào nhiều năm trước đây. Thế nhưng, ít nhiều gì cũng có các thiết bị an toàn! Nơi đây chỉ có tiếng gió rít qua cành lá, không biết giữa chừng liệu có xuất hiện thêm rắn rết, mãnh thú nào khác hay không. Hầy, nếu như không có đống lửa này giữ ấm, tôi thực sự sợ rằng mình sẽ chết lạnh ở nơi đây, sáng hôm sau biến thành một xác chết vô danh.

Bỗng nhiên, tôi thét lên thẳng thốt: “Chết rồi, ta để quên tay nải trong hắc điểm rồi, trong đó ngoài ngân lượng, y phục ra thì quan trọng nhất còn là khế ước thuê cửa hàng. Á, còn cả con Ferrari của ta nữa.”

“Vẫn còn biết đó là hắc điểm cơ à, đúng là đồ ngốc.”

“Hừm! người coi ta là kẻ điên chắc, cũng không nghĩ lại xem ta làm việc gì.”

Sau khi nhìn tôi như nhìn một kẻ điên, Dạ Tầm Hoan vút một tay nải cho tôi, đó chính là chiếc tay nải tôi vừa nhắc, hẳn lấy từ lúc nào vậy? có kinh nghiệm lần này tôi liền cất khế ước cùng ngân phiếu vào trong người, nếu như lần sau có mất tay nải thì chí ít người còn, tiền còn, khế ước còn.

Tiếp đó, tôi nhìn hẳn bằng đôi mắt đầy hồ nghi rồi hỏi: “Người lấy thứ này cho ta từ lúc nào? Tại sao ta lại không biết hả?”

Hắn nhướn miệng bình thản đáp: “Ngay từ lúc bước vào trong khách điểm.”

Lúc bước vào khách điểm? khi xuống ngựa hẳn có giúp tôi đỡ hành lí, chẳng lẽ ngay từ lúc đó hẳn đã biết đây là một hắc điểm? Mẹ kiếp! Vậy mà hẳn vẫn còn dắt tôi vào bên trong, đột nhiên tôi cảm thấy thất khí chảy máu.

“Mau đền ta con Ferrari”

“Được, đền cô con Phong Ảnh.”

“Hừm! Con Phong Ảnh của người đen như bãi than vậy, xấu xí cục mịch, ai mà thèm chứ?”

Tôi vừa nói dứt lời, bỗng nhiên Phong Ảnh hí vang, phá vỡ màn đêm tĩnh lặng. Tôi không dám tin vào tai mình, đưa mắt nhìn sang chỗ buộc Phong Ảnh, con ngựa đó đang nhìn tôi chăm chăm, không ngừng gõ vó sau, rồi thở hồng hộc như thể đang tức giận điều gì. Mẹ kiếp! Không phải chứ? Nó nghe hiểu tiếng người sao? Lại nhìn đáng vẻ tức giận hùng hục của nó, nếu như tôi thực sự thu nhận nó, nói không chừng sẽ tìm cơ hội hất văng tôi khỏi lưng rồi thành kẻ ngốc nghếch mất thôi. Chẳng còn cách nào khác, xin hãy lượng thứ cho hành động lấy dạ tiểu nhân đo lòng người quân tử của tôi! Thôi bỏ đi! Bỏ đi!

Dạ Tầm Hoan bật cười lớn tiếng, tôi bức bối quay sang nói: “Ngựa ta có thể không đòi, nhưng người phải đền cho ta ngân lượng. Còn nữa, nó đã ăn ở trong khách điểm nhiều ngày nay, cũng phải thu ngân lượng. Hừm!

Ngựa thôi! Đàn ông thôi!

Sáng sớm hôm say, tôi bị đánh thức bởi tiếng ngựa hí ồn ã, khe động dậy thân thể đang đau nhức, tê dại, bỗng nhiên tôi mới nhận ra mình vẫn đang nằm trong vòng tay của Dạ Tầm Hoan. Hừm! Tối qua, tên đàn ông thôi tha, vô liêm sỉ này đã dụ dỗ, lừa phỉnh tôi, muốn ôm tôi đi ngủ, nói rằng phải trao đổi hơi ấm, lúc đó tôi thà chết không chịu. Bây giờ thì hay rồi, hu hu, lúc này mọi chuyện lại thành tôi chủ động ôm chặt lấy hắn.

Hai mắt sẫm đen. Lại còn phải cười chung một con ngựa với hắn nữa!

Không biết có phải tối qua những lời nói kia của tôi đã đắc tội với mã đại ca không mà cả dọc đường nhìn bốn vó mạnh khỏe, vạm vỡ của nó tiến lên phía trước chậm rì rì, vượt qua con đồi nhỏ. Với tốc độ lúc này của nó không biết giờ tháng năm nào tôi mới có thể đến được nước Bạch Hổ đây?

Người đàn ông phía sau vẫn cứ vô liêm sỉ tựa sát vào người tôi, thi thoảng lại còn thở hơi ấm phù phù bên tai tôi, kích thích thần kinh của tôi. Tuy rằng tôi làm người văn minh nhiều năm nay, nhưng bất cứ việc gì cũng phải có giới hạn nhất định chứ!

“Này! Thừa Dạ Tầm Hoan đại hiệp văn võ song toàn, thiên hạ vô địch, thế gian hiếm thấy, Phong Ảnh của người chẳng phải mệnh danh là ngựa thượng thượng đẳng ngày đi vạn lí sao? Vậy sao nó đi còn chậm hơn cả con trâu già của vị lão bá bên kia chứ?”

“Ta làm sao mà biết được? Chuyện này thì phải hỏi cô đấy.”

“Hỏi ta?” Hừm! Quả nhiên con ngựa thối này đang cố tình gây khó dễ cho tôi. Tục ngữ có câu: người lành bị bắt nạt, ngựa lành bị người cưỡi. Tuy rằng lúc này tôi đang cưỡi trên con ngựa này nhưng người chịu thiệt thòi lại vẫn là tôi. Mẹ kiếp, có người nào xui xẻo như tôi không chứ?

“Có cách nào khiến nó chịu phi nhanh không?”

“À, ta nghĩ nếu như có con ngựa cái tứ chi rắn chắc, lông tơ bóng mượt đi phía trước thì chắc nó sẽ phi rất nhanh đó.”

Quạc...quạc...quạc...quạ bay ngang đầu!!!!

“Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi. Người nào thì ngựa nấy.”

“Hí...” Con ngựa nhỏ nhen kia rống lớn rồi bắt đầu có hành động lạ thường.

Đột nhiên có mấy người thúc ngực phi gấp qua, Phong Ảnh lại càng kích động rướn thẳng người dậy rồi hất cả tôi với Dạ Tầm Hoan ra khỏi lưng. Cú ngã này khiến tôi ê ẩm, thương tích đầy mình, ngã từ trên đỉnh đồi cao như vậy xuống, không chết đã là điều vạn hạnh rồi. Dạ Tầm Hoan bị tôi đè phía dưới, đang nhìn tôi với ánh mắt hân hoan, hớn hờ. Đúng là tên điên khùng! những lúc thế này mà hắn vẫn còn cười được mới lạ!

Lồm cồm bò dậy khỏi thân người của hắn, tôi thấy đầu tóc rối tinh rối mù, cả người dính đầy cỏ cây hóa lá, hơn nữa y phục cũng bị cứa rách vài đường. Cơn đau đớn truyền lại từ phía sau khiến tôi há miệng rên rỉ, cũng chưa biết rốt cuộc bị thương nặng thế nào. Tay nải mất rồi, ngựa cũng mất, lại còn ngã thành ra bộ dạng thảm hại như lúc này, mẹ kiếp, trước kia bao lần một mình lang bạt bên ngoài cũng chưa bao giờ xui xẻo, thê thảm như ngày hôm nay.

Tất cả là vì tên tội đồ số một, yêu tinh hại người trước mặt này đây, kể từ khi gặp hắn, kể từ khi giữ lại hắn vì giọng nói mà tôi ngày đêm nhớ đêm mong mấy năm nay, tôi nhận ra mình chẳng có một ngày nào bình an vô sự cả. Nếu như không phải hắn liên tha liên thiên cả một ngày trời khiến tôi tâm thần bất định thì cũng không đến nỗi đi chậm đến mức đó, để rồi gặp một hắc điểm đáng chết nữa chứ. Nếu như không phải do con ngựa đực ế già của hắn điên loạn vì dục vọng, tôi cũng không bị ngã thê thảm đến mức này.

Tất cả đều do tên đàn ông đáng ghét, đáng hận, đáng chém này! Những hành động xấu xa, lời nói chọc ghẹo của hắn trước kia cũng chưa từng khiến tôi tức giận điên cuồng, thế nhưng lần này tôi thực sự không thể nào nhẫn nhịn được thêm nữa.

Tôi chỉ thẳng vào mặt hắn hét lớn tiếng: “Dạ Tầm Hoan! Người hãy nghe cho thật kĩ, Lạc Bảo ta ở đây cũng nói thẳng thắn, rõ ràng cho người biết, từ bây giờ trở đi, khách điểm Long Môn giải trừ hợp đồng lao động cùng người. Người không còn là chủ nợ khách điểm Long Môn, tất cả mọi nợ nần hóa giải hết, không ai nợ ai cả. Từ nay trở đi, người đi đường người, ta đi đường ta, coi như chưa từng quen biết.

Trước khi bỏ đi, tôi còn dẫm mạnh lên chân của hắn, hắn vẫn còn nằm thườn trên mặt đất. May mà trước đó tôi đã dự phòng mọi chuyện, cất khế ước cùng ngân phiếu vào trong người, nếu không bây giờ thực sự muốn khóc mà chẳng còn nước mắt nữa.

Dù ngoài miệng hay trong lòng tôi đều không ngừng nguyên rủa, chửi bới Dạ Tầm Hoan, nhưng sau khi đi lượn một vòng lớn trong rừng rậm sâu thẳm này, tôi mới chợt ý thức rằng ra một chuyện vô cùng đáng sợ.

Trước tiên là tôi không biết nơi có người gần nhất là chỗ nào, hơn nữa cũng chẳng phân biệt nổi đông tây nam bắc.

“Á...á...á...” Bà nhà nó, tôi đúng là xui tận mạng.

Nhặt một cành cây cắm lên mặt đất, nhìn bóng của nó tìm ra hướng tây, rồi tôi chập choạng tiến lên phía trước. Mẹ kiếp, không ngờ tình cảnh lúc này lại ứng đúng câu:

“Nghìn non, bóng chim tắt

Muôn nẻo, dấu người không?”

Nước, không nhìn thấy. Hoa quả dại, cũng không nhìn thấy. Ngay cả những con thỏ chết do đập đầu vào thân cây với tỉ lệ gần như bằng không cũng chẳng thấy đâu. Vừa mệt, vừa đói, vừa khát, nếu như còn

không tìm được thứ gì để ăn uống, tôi nghĩ chẳng cần đợi mãnh thú, hổ báo tới tấn công, tôi đã chết đói trong này từ lâu rồi.

Ông trời dường như nghe thấy lời cầu cứu của tôi vậy! Nước đã tới, ôi trời ạ, con cần người cho con nước theo kiểu này sao? Không ngờ trời lại mưa lớn lúc này! Người đến lúc xui xẻo thì đúng là chó cắn áo rách, nhà dột còn gặp đêm mưa bão, thế nhưng tôi còn chẳng có căn nhà dột mà trú mưa cơ!

“Hu...hu...hu” Tôi không muốn đi nữa, ngồi phệt xuống đất, cứ ở đây, ngắm nước mưa chờ chết cho xong, dù gì cũng bao năm rồi, quay về cũng không được, Tầm cũng mất tích, bị dày vò nhiều năm như vậy, tại sao bây giờ còn phải chịu sự dày vò của ông trời nữa chứ?

“Hu hu hu...”

“Lạc!” Tiếng gọi thân thiết tình cảm vang vọng bên tai.

Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi có mong muốn giết chết người.

“Cút đi! Ai cho phép người gọi ta như vậy chứ? Người là tên khốn kiếp, đầu heo chết, đàn độn, biến thái, thần kinh, người đi theo ta làm gì chứ? Người thấy còn chưa ăn hiếp ta đủ sao? Tại sao người không đi chết đi? Đi chết đi, đi chết đi.” Tôi gào thét lớn tiếng, cố gắng dùng đôi tay đánh mạnh vào hán, thậm chí còn dùng cả miệng, cắn mạnh lên người hán, chỉ mong có thể cắn hết thịt trên người hán xuống.

Từ khi gặp hán, tôi thực sự càng lúc càng không còn chút cốt khí nào cả, sau một hồi gào thét cật lực, sức lực cạn kiệt, tôi cũng đành để mặc hán bế bổng lên, đi vào trong một sơn động, im lặng nhìn hán rắc thuốc bột lên vết thương, im lặng nhìn hán cố gắng hết sức nhóm số củi còn thừa lại trong động, im lặng nhìn hán ra ngoài tìm đồ ăn và củi đốt nữa.

Không lâu sau, hương thơm bay ngập cả sơn động bé nhỏ này, tôi cầm chiếc đùi gà ăn như hổ vồ. Ngoại trừ vị thịt thì chẳng còn gì khác, không có dầu cũng không có muối, thế nhưng để sinh tồn, cho dù khó ăn đến mức nào, tôi vẫn cứ ra sức gặm, ra sức nhai, ra sức nuốt.

“Lạc, mau lại đây bỏ y phục...” Tên khốn không biết quan sát sắc mặt của người khác lại bắt đầu đưa ra yêu cầu quá đáng.

Tôi vô tình cắt ngang lời hán: “Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, cái tên đó là để cho người gọi sao, xin người sau này đừng có gọi linh tinh như thế nữa.”

Người đàn ông đó liền nghẹn lời, vài giây sau lại mỉm cười bỉ ổi nói: “Vậy thì nên gọi nàng là gì nào? Lạc Lạc? Bảo Bảo? Tiểu Bảo? Bảo Nhi?”

Tôi lập tức lấy chiếc đùi gà đang gặm dở đập mạnh lên đầu của Dạ Tầm Hoan, nhưng hán nhanh mắt nhanh tay tránh được, sau đó hán lại xán lại gần một cách vô liêm sỉ, mặt dày hơn hỏ nói: “Ngoan nào, mau cởi y phục xuống đi.”

Tôi ngây lạng người đi, đưa tay che trước lồng ngực rồi thét lên thất thanh: “Cầm thú, người định làm gì thế hả?”

“Cầm thú?” Hán vừa tức giận lại vừa buồn cười, nói: “Nàng nghĩ ta định làm gì hả? Đương nhiên là hong khô y phục rồi.”

Lại nhìn thấy hán dưới lớp áo mỏng manh, khuôn ngực đầy đặn, rắn chắc lại thoát hiện dưới ánh lửa hồng, đột nhiên cảm thấy bản thân mặc y phục ướt nhoẹt thực sự vô cùng khó chịu. Tôi liền vẫy tay rồi bảo hán: “Người, hãy cởi y phục ra đi.”

“Ta?” Hán chỉ vào mặt mình rồi hỏi.

“Nhanh lên, sao mà người lảm lời thế hả?”

Hán mỉm cười đầy ám muội, dường như rất vui khi thấy tôi bảo hán cởi y phục ra. “Bên dưới liệu có cần cởi luôn không?”

“Người bị thần kinh à? Người là kẻ thích khoe hàng sao?” Tôi ấn vào hai huyệt thái dương đang rung lên bần bật, lại nhìn thấy nửa thân người rắn chắc, vạm vỡ của hán hiện lên ngay trước mắt, tôi bất giác ngây

lặng người đi. Làn da đồng khỏe mạnh, thời trang, tỉ lệ thể hình hoàn mỹ, nhìn những múi cơ vuông vắn, chắc nịch kia xem, lại còn cả hai núm ngực đáng yêu kia nữa chứ. Lại liếc mắt nhìn xuống dưới cơ bụng tuyệt đẹp, rần rở bên dưới, một múi, hai múi, ba múi, bốn múi, năm múi, sáu múi? Woa! Trời đất quỷ thần ơi! Thực sự quá đồi quyến rũ, mê hồn, bỏ mắt mà đáng kinh ngạc tại sao thân hình của người đàn ông này lại đẹp thế không biết? Thân kinh bị kích thích sinh ra hooc môn giới tính mạnh mẽ, cảm giác lạ lùng, đáng sợ dâng trào trong người tôi...

“Liệu có nên lau bớt đi không?”

“Lau cái gì?” Nhìn vào đôi mắt mỉm cười quyến rũ của hắn, tôi đột nhiên nhận ra mình đã thất lễ khá lâu rồi.

“Lau nước miếng.”

“Cút! Đồ tự cao tự đại, ta đã nhìn thấy những người còn có thân hình đẹp hơn ngươi nhiều.” Những nam minh tinh kia có ai là không sở hữu thân hình sáu múi khỏe đẹp chứ?

“Nàng nói cái gì cơ?” Đôi mắt của hắn đột nhiên quắc lên sắc nhọn.

“Cái gì chứ hả?” Đúng là tên ngớ ngẩn.

“Là nữ nhi thì nên biết thẹn thùng một chút, sau này đừng có tùy tiện nói nên những lời gì như vậy.” Ngừ khí của hắn vô cùng nghiêm khắc.

Tên này đột nhiên hung dữ như vậy, cứ làm như tôi là người của hắn vậy!

Nhận lấy chiếc áo trên cổ hắn, may mà nó đã được thân hình nóng bỏng của hắn hong khô rồi.

“Ngươi, mau quay mặt đi. Không được nhìn lén, nếu không đừng trách ta đánh ngươi thành đầu heo.” Tôi nghiêm nghị cảnh cáo hắn.

Sau khi đuổi hắn qua bên kia đồng lửa, cách một giá phơi y phục, thấy hắn ngoan ngoãn quay người đi, tôi liền bắt đầu cởi y phục ước ra. Ngoại trừ quần trong cùng quần đơn, tôi đã lột sạch đồ trên người, sau đó nhanh chóng mặc chiếc áo của hắn vào, thắt lại, đứng dậy, lại lên tiếng chỉ huy hắn qua chiếc giá phơi đồ: “Ngươi, mau hong khô chúng đi.”

Hắn quay đầu lại, đôi mắt nhìn tôi phát sáng, tôi bất giác cúi đầu xem lại bộ dạng của mình, chiếc áo này hơi lớn một chút, may mà không hở hang gì. Thế nhưng nhìn bộ dạng háo sắc, thèm muốn của hắn, suy nghĩ lại, tám phần là hắn lại bị dục vọng làm mờ mắt, thế là liền trợn mắt lườm hắn rồi quát: “Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không mau đi hong khô y phục đi?”

“Hong kiểu gì? Đồng lửa ở gần chỗ nàng mà.”

“Ngươi bị đần độn à, lúc này ngươi dùng nội lực nhóm lửa, bây giờ lại không biết dùng nội lực hong quần áo sao?”

“...”

“Dạ Tầm Hoan, lúc này chính là cơ hội để ngươi đoái công chuộc tội, mau hong khô y phục cho ta, nếu như ngươi bất cần làm hồng y phục đó thì ta sẽ cho ngươi một bài học.”

“...”

Tay tôi cầm đồng ngân phiếu ướt đẫm mà cơ mặt co giật không ngừng.

Sao trang nào cũng bị ướt ở phần đầu triện thế này, thực sự khiến tôi muốn nổ mạch máu. Nếu như tôi đem ngân phiếu đến ngân trang đổi tiền, người ta chắc chắn sẽ nói đó là ngân phiếu giả, sau đó đẩy tôi ra bên ngoài, nghiêm trọng hơn nữa, có khi còn bị đưa đến quan phủ cũng nê. Điều khiến người ta chẳng biết nên khóc hay nên cười chính là tờ khế ước thuê nhà đất trong cùng lại chẳng hề ướt tí nào.

Dạ Tầm Hoan thực sự có ích hơn chiếc máy vắt toàn năng hàng trăm lần, không những tốc độ nhanh mà sau khi hong khô xong còn tự động đưa đến tận nơi, thế nhưng hắn đưa chẳng đúng lúc chút nào.

“Không cần phải hong khô, khô rồi cũng vô dụng thôi.”

Vốn dĩ tôi đã thấy rất bức bối rồi, lại cộng thêm lời nhắc nhở thiếu tính toán của hấn, nộ khí ùng ùng, tôi quay đầu lại đang chuẩn bị mở miệng thì điều bất ngờ lại xảy ra.

Đôi môi của tôi quệt qua hấn, môi chạm môi, cả người tôi như thể bị điện giật, đầu hấn không ngừng nghiêng ngả sang hai bên, cảm giác tê dại, mê mê trên môi khiến đại não tôi đình công vì thiếu đường khí.

Theo bản năng, tôi lùi cả người ra phía sau, rời khỏi đôi môi khiến đầu óc rối loạn, hai má tôi ửng đỏ phừng phừng, vì mất trọng tâm, tôi đành phải đưa tay chống lên người hấn. Nín thở nhìn vào đôi mắt mê say của hấn, những lời mắng nhiếc định nói ban nãy cũng tan biến mất dạng, mãi một lúc lâu sau tôi mới thốt ra được vài từ: “Người...người ghé sát người như vậy làm gì hả?”

“Y phục...đã hong khô rồi...” giọng nói quyến rũ của hấn như thể mang theo chức năng thôi miên.

“Ừm.”

Đột nhiên, hấn ôm tôi vào lòng, vòng tay thắt chặt lại khiến tôi suýt nữa thở không ra hơi, hai tay không ngừng vẫy vùng, vậy mà chẳng thể nào thoát khỏi vòng tay của hấn.

“Này, mau buông tay ra, người định làm gì hả? Ừm ừm ừm...”

Hấn đã cúi đầu xuống, dùng đôi môi chặn miệng tôi lại, trước tiên cố gắng hết sức tách đôi môi của tôi ra, ép tôi phải quyến luyến cùng hấn, mọi chuyện cứ như thể đương nhiên vậy, nụ hôn của hấn càng lúc càng say đắm hơn. Không biết tại làm sao, từ khi bắt đầu vùng vẫy đến sau cùng tôi lại nhận ra cảm giác quen thuộc kì lạ, cứ như lúc này Tầm đã về bên cạnh tôi. Phần linh hồn ngủ quên trong tôi đã bị hấn gọi tỉnh, hai tay bất giác đưa lên ôm lấy cổ hấn, bắt đầu đáp trả hấn vô cùng cuồng nhiệt.

Tầm, Tầm của ta, cuối cùng chàng đã quay về, cuối cùng đã quay trở lại bên cạnh ta...Thân người tôi càng lúc càng mềm nhũn, ép sát vào thân người của Tầm theo bản năng. Tôi bất giác thốt lên: “Thượng Quan...Thượng Quan...”

Bỗng nhiên, nụ hôn quyến luyến, tình tứ đó dừng lại, bàn tay dịu dàng ầm ập kia cũng dừng lại. Khi tôi nhìn kĩ khuôn mặt phía trước sau khi đã bình ổn lại tâm trạng, chẳng khác nào sấm đánh ngang tai.

Trời đất ơi. Tôi đang làm cái gì thế này? Không biết y phục đã cởi ra từ lúc nào, thân người trần trụi của tôi đang được đặt dưới thân người trần trụi của người đàn ông kia.

Nhớ lại hành động dâm dăng vô sỉ của mình khi nãy, tôi xấu hổ đẩy mạnh hấn ra, đưa tay tát mạnh vào mặt hấn, sau đó vơ lấy y phục mà hấn đã hong khô cho tôi trước đó, vội vã mặc vào, sau đó trốn sang một góc khác của sơn động, quay lưng lại với hấn, bất giác bật khóc thành tiếng.

Thế nhưng, không lâu sau, hấn lại chạy tới gần, ép buộc tôi phải quay về gần đồng lửa, ôm chặt tôi trong lòng, không cho phép tôi vùng vẫy. Trước hành vi thô thiển chẳng khác gì hạng thổ phỉ của hấn, tôi hoàn toàn không có cách nào khác, chẳng khác nào tình cảnh năm xưa, Tề ca cũng đã đối xử với tôi như vậy. Muốn thế nào thì cứ như vậy đi, dù gì tôi cũng chẳng để tâm.

Trong đêm, khi hấn ôm tôi tôi nhắm mắt định ngủ, tôi lạnh lùng, nghiêm nghị lên tiếng: “Họ Dạ kia, nếu như lần sau người phát dục thì hãy cố gắng khống chế bản thân cho tốt vào, nếu không chết lúc nào cũng không biết đâu, có hiểu không?”

Tôi cảm nhận một cách rõ ràng cả thân người hấn cứng sượng lại.

Buổi sáng sớm ngày hôm sau, tôi và hấn thu dọn đồ đạc rồi bắt đầu lên đường. Thực sự cũng chẳng có đồ đạc gì để thu dọn cả, chỉ là mấy tờ ngân phiếu rách nát của tôi, sau một đêm tình cảm đắm đuối, bị đè nát tan, tờ thì bị lửa đốt còn lại vài mảnh vụn, tờ thì chẳng còn lại chút vết tích nào cả. Nói tóm lại là, cho dù muốn dùng nó làm ngân phiếu giả gạt người cũng chẳng được nữa. Điều kì lạ chính là tờ khế ước thuê nhà kia vẫn cứ “đại nạn không chết” nằm nguyên vẹn ở một góc khuất cho tới khi tôi cất nó đi. Tờ khế ước này đích thực có sức sống mạnh mẽ, ngoan cường mà dai dẳng vô địch thiên hạ.

Mấy ngày tiếp theo, chúng tôi vẫn cứ ở trong những sơn cốc tường chừng như vĩnh viễn chẳng thể nào thoát khỏi, hết ngày này sang ngày khác.

Kể từ sau đêm hôm ấy, tên đàn ông thô phỉ bỉ ổi kia mặt dày mày dạn bắt đầu ở cạnh tôi với thân phận người đàn ông của tôi, cả ngày không phải Lạc Lạc thì Bảo Bảo, nếu không lại là Bảo Nhi, nghe thật sự nổi da gà.

Hằng ngày hắn đều làm cho tôi các món ăn khác nhau, nếu hôm nay ăn gà rừng thì hôm sau sẽ là cá, ngày kia sẽ là thỏ, ngày sau nữa sẽ là hươu xạ, thậm chí ngay cả chim ưng trên trời, rắn bò dưới mặt đất, nhện trên bờ tường, rết ở góc khuất,... Tôi đoán tất cả những thứ mà cả đời này tôi chưa từng nếm đều được ăn thử tại khu rừng này cả rồi, hơn nữa hắn còn biết kết hợp thịt thà với rau xanh, phong phú và đa dạng.

Buổi tối mỗi ngày hắn đều có thể tìm được sơn động để dung thân, có lớn có bé, ngay cả nơi nghỉ ngơi của đám động vật dễ thương, hắn cũng có cách đuổi chúng ra ngoài hết để chiếm trọn. Không những vậy, hắn vẫn rất bá đạo, ngang ngược ôm chặt lấy tôi đi ngủ để trải qua những đêm dài lạnh lẽo, băng giá, thi thoảng lại còn quấy rối tôi một hồi rồi mới chịu ngủ. Mấy ngày hôm nay, chân tôi thật sự vô cùng đau nhức, thậm chí gót chân còn nổi lên rất nhiều bao nước, thế là tên khốn đáng chết kia tối nào cũng bôi thuốc cao gì đó, sau khi làm xong, nắm chặt lấy chân tôi không chịu buông, lại còn nắn lấy nắn để nữa.

Có thể nói so với Tề ca năm xưa hắn vô lại vô sỉ thêm gấp trăm lần, lúc này tôi bất giác cảm ơn trong người mình có chất độc Hắc quả phụ, nếu không sớm muộn cũng bị hắn chiếm đoạt triệt để.

Nhấn nhện! đợi đến khi nào tôi ra khỏi được sơn cốc này, tìm được nơi có con người sinh sống, tôi có thể tự lực cánh sinh, lại nghĩ cách liên lạc cùng với mấy người Tiểu Tiểu.

Đếm số lần mặt trời mọc rồi lại lặn, tính sơ sơ, cũng đã được hai mấy hôm rồi, tại sao chúng tôi vẫn chưa thể ra nổi sơn cốc này chứ? Đây rốt cuộc là núi gì chứ? Lẽ nào là núi Quân Ma sao?

Nhìn người đàn ông đáng ghét đang ngồi bên suối rửa mặt kia, tôi thực sự cảm thấy hồ nghi hắn đang cố tình làm ra những chuyện này, dựa vào bản lĩnh sinh tồn mãnh liệt ở nơi hoang dã của hắn, không thể nào có chuyện không ra nổi sơn cốc này sau bao ngày như vậy được.

Đáng ghét! Tôi nhặt một hòn đá gần đó ném về phía hắn, dường như gấn mắt sau lưng, hắn nhẹ nhàng tránh người qua một bên, để hòn đá rơi thẳng xuống mặt nước suối.

Sau cũng vẫn chẳng thể nào nhịn nổi, tôi thét lên đầy tức giận: “Dạ Tầm Hoan, có phải ngươi đang cố ý không? Rốt cuộc đến lúc nào ngươi mới chịu đưa ta ra khỏi sơn cốc này chứ?”

Hắn nhìn lại tôi bằng khuôn mặt nhăn nhó: “Bảo Bảo, như vậy cũng hay mà. Mỗi ngày đều có thức ăn đồ uống, lại không cần phiền não chuyện gì, cảnh vật lại tuyệt mỹ, mê hồn...”

Gân xanh nổi đầy, mỗi lần tôi hỏi hắn, hắn đều trả lời như vậy, thậm chí có lần còn nói muốn cả đời ở lại nơi này.

Tôi thực sự hoảng loạn, bắt đầu từ đêm hôm ấy, tôi càng lúc càng cảm thấy hoang mang. Tề ca năm xưa cũng đối với tôi tình thâm nghĩa trọng như vậy, nhưng tôi chưa từng động lòng. Còn người đàn ông này chỉ dựa vào một nụ hôn có thể khiến tôi chẳng thể phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa. Cũng chẳng biết bắt đầu từ khi nào, tôi thực sự không còn nhớ nhung cây trúc của mình như trước nữa!

Xin đừng, xin đừng như vậy.

Tầm, Tầm của ta, rốt cuộc chàng đang ở nơi nào?

“Lạc, nàng làm sao thế? Đang yên đang lành tại sao lại khóc?” Dạ Tầm Hoan kinh ngạc ôm tôi vào lòng, lau khô nước mắt trên mặt cho tôi.

Nép vào lòng hắn, tôi chán nản lên tiếng: “Ta không muốn ở lại đây nữa, ta muốn rời khỏi đây.”

Hắn không nói gì, thế nhưng ngay tối hôm đó, hắn đã dùng hành động chứng minh mọi việc, đưa tôi ra khỏi sơn cốc đó.

60. Chương 60: Thiên Ngoại Tú Cầu

Hoàng hôn buông xuống bên sườn núi!

Từ xa đã nhìn thấy những cột khói bếp bay lên bầu trời, thôn làng nhỏ bé với mấy căn nhà dần hiện ra trước mặt, tôi kích động đến mức muốn hét thật lớn: “Thần thánh ơi! Con người đó! Cuối cùng tôi đã nhìn thấy nơi có người sinh sống.”

Đứng trước căn nhà trúc đơn sơ, Dạ Tầm Hoan lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi có người ở đây không ạ?”

Một lúc sau, một lão bá đi ra mở cửa, nhìn thấy bộ dạng y phục xộc xệch của tôi và Dạ Tầm Hoan khẽ lạng người đi một hồi lâu.

Dạ Tầm Hoan liền lễ độ lên tiếng: “Xin chào lão bá, vãn bối xin thất lễ. Mấy ngày hôm nay vãn bối cùng thê tử hồi hương thăm người thân, không ngờ trên đường gặp phải thổ phỉ...”

“Ồ, xin mời vào, mời hai vị vào đây, vào nhà rồi nói sau.” Ông lão đó vừa nghe vậy liền đổi đãi nhiệt tình.

Thê tử? Tên khốn này đúng là vô liêm sỉ, từ khi nào tôi trở thành thê tử của hắn chứ? Tôi quay sang lườm Dạ Tầm Hoan một cái rồi tiến vào nhà trước. Sau một hồi hàn huyên tâm sự, tôi biết được lão bá này họ Lí, người vợ của ông rất nhiệt tình bày biện những món ăn vô cùng đơn giản lên bàn tiếp đãi chúng tôi.

Tôi đang ăn miếng cơm sau cùng, còn chưa kịp nuốt trôi liền mắc nghẹn trước câu nói đường đột của Lí đại nương. “Ây da, Dạ tiểu huynh đệ, nhìn thê tử của huynh đệ ăn có mỗi một chút, thân người lại gầy guộc thế kia, nhìn là biết chưa sinh được đứa con nào. Như thế làm sao mà được? Sau này sinh con sẽ vất vả lắm đấy, lại đây, ăn nhiều thêm chút nữa đi.”

“Khụ khụ khụ...” Câu này tôi chẳng biết nên trả lời hay là lờ đi nữa. Thôi bỏ đi, cứ coi như điếc không nghe thấy, tôi cúi đầu tiếp tục ăn cơm thôi.

Thế nhưng Dạ Tầm Hoan không hề biết điều, liền quay sang tôi, mặt mày hớn hở rồi thì thầm: “Đúng là đã gầy đi nhiều rồi, chiếc cằm nhọn hoắt lại rồi, khiến cho người ta nhìn mà xót xa.”

Nếu ở trong tình cảnh khác, nghe được câu nói này tôi sẽ vui sướng, hân hoan đến mức cười ngoác miệng, thế nhưng lúc này tôi nghiêng răng nghiêng lợi lườm hắn rồi cảnh cáo: “Mau ăn cơm đi, nói ít thôi.”

Sau khi dùng bữa xong, Lí đại nương lại kéo tôi vào phòng trong, lôi ra một bộ y phục rồi nói: “Lại đây, tiểu nương tử, nhìn bộ y phục của con trông rách rưới quá. Đây là y phục của con gái chúng ta - Vân Nương - mặc trước khi xuất giá, con mau mặc thử đi, xem có thích hợp không?”

Hầy, tôi thực sự muốn cầu xin vị Lí đại nương này đừng có gọi tôi là tiểu nương tử, cứ như thể tôi là vợ của tên khốn kia thật ấy. Sau khi thay bộ y phục rách rưới, thăm thương của mình, nhìn bộ y phục trước mặt, tôi thực sự muốn khóc mà không còn nước mắt.

“Đa tạ đại nương. Người đúng là một thiên sứ.”

“Hả? Cái gì? Thiên... sĩ?”

Tôi vội vã xua tay: “Không phải ạ, sứ giả của thiên thần, thiên sứ, cũng giống như là... bồ tát ạ. Đa tạ đại nương.”

Đại nương nghe vậy liền bật cười rồi nói: “Đứa trẻ ngốc nghếch, đa tạ cái gì? Ấy, tiểu nương tử này trông xinh xắn quá đi mất.”

Tôi liền dùng miếng vải dài buộc gọn mái tóc đã dài ra nhiều lại rồi bước ra bên ngoài, cùng lúc nhìn thấy Dạ Tầm Hoan cũng đã thay y phục, khoanh tay trước ngực nhìn tôi. Lí đại nương thấy vậy liền liên miện khen tôi.

Tôi vội vã cắt ngang lời nói của bà rồi hỏi: “Đại nương, xin hỏi đây là nơi nào? Còn cách huyện Tảo Dương bao xa?”

Người đáp lại là Lí đại thúc: “Ây da, hai phu thê các vị muốn đến huyện Tảo Dương sao? Tại sao lại lạc đến núi Vọng Liên chúng ta chứ? Hai nơi này một bên đằng tây một bên đằng nam, cách nhau xa lắm. Trước

tiên phải đến thành An Bình ở gần chỗ chúng ta nhất, sau đó đi qua trấn Chiếu Quan rồi mới đến được, hai người phải đi lộ trình tầm hơn mười ngày mới tới được.”

Thành An Bình? Ngất! Theo cách đi trước đó của Dạ Tầm Hoan, lại mất thêm tầm hai mươi ngày nữa, sau đó lại nhằm hướng sang nước Chu Tước cũng nên? Từ huyện Lí An sang nước Bạch Hổ nhất định phải qua huyện Tảo Dương, sau đó còn phải đi một đoạn đường rất dài nữa mới tới được. Bây giờ nghe thấy Lí đại thúc nói vậy, coi như chúng tôi phải đi một con đường vòng rất rất xa, xem ra tôi phải nghiên cứu lại lộ trình mới.

Hại tôi phải đi một đường vòng xa xôi thế này, tôi càng lúc càng nghi ngờ tên Dạ Tầm Hoan này cố tình làm vậy! Đúng là đồ đầu heo đáng chết!

May mắn, ngôi nhà này có hai căn. Đêm đêm, Dạ Tầm Hoan cùng Lí đại thúc ngủ chung một phòng, tôi với Lí đại nương ở căn phòng còn lại. Hay, ai ngờ được vị Lí đại nương dễ thương này lại có một tật xấu, chính là khi ngủ ngáy rất to, thế nên đến tận nửa đêm rồi mà tôi vẫn chưa thể nào ngủ nổi.

Type bởi Tiểu Song @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sáng sớm hôm sau, tôi gấp gấp gấp dài cùng Dạ Tầm Hoan lưu luyến nói lời tạm biệt hai người nhà họ Lí, sau đó lên đường tiến về thành An Bình. Làm người phải biết tri ân báo đáp, do thuận đường, chúng tôi cũng mang phong thư nhà cho Lí Văn Nương, con gái của hai cụ ở thành An Bình.

Không ngờ cũng phải đi suốt hai ngày hai đêm đường núi mới có thể xuống núi, chân của tôi đau quá!

Trong lúc ấy, cứ nghĩ tới việc đánh mất một đồng ngân phiếu là tôi lại cảm thấy đau đớn vô cùng. Hiện nay trên người không còn đồng nào, chưa nhắc đến chuyện trả lại cửa hàng, muốn đi, đứng, ăn, ở tại thành An Bình cũng đều cần tiêu tiền cả, lẽ nào tôi phải ăn xin ven đường giống Tô Khất Nhi[1], hay là mãi nghề kiếm tiền ven đường giống như Gong Gil[2] sao?

[1] Một nhân vật truyền kì trong làng võ thuật của Trung Quốc, được liệt vào ‘Quảng Đông thập hổ’ cùng với Hoàng Phi Hồng; cuộc đời có nhiều trắc trở, từ một người có gia thế hiển hách, hạnh phúc, sau bị kẻ gian hãm hại phải đi ăn xin đầu đường, cuối cùng vẫn tự lập môn hộ, tạo nên tiếng tăm lừng lẫy, được người dân kính trọng, khâm phục.

[2] Nhân vật chính trong bộ phim “Vua và chàng hề” của Hàn Quốc, do Lee Jun Ki thủ vai chính.

Nhìn thấy lũ chim giết mình bay mất trên bầu trời, tôi nảy ra một ý tưởng đầy sáng tạo.

Tôi đương nhiên không thể dễ dàng buông tha cho Dạ Tầm Hoan rồi, ép buộc hẳn phải tận hết sức lực săn thật nhiều thú rừng. Nói tóm lại, bất kể loài động vật nào, quý giá nhất, hiếm có nhất, chỉ cần có thể, hẳn đều phải săn về cho tôi, hơn nữa, vẫn phải còn sống.

Ban đầu, hẳn không chịu đeo những động vật còn sống này sau lưng, lắm lắm mãi rằng trông rất khó coi. Có điều tôi quyết không chịu bỏ qua. Đừng trách tôi lại đánh giá con người qua bề ngoài, chỉ dựa vào tướng mạo chẳng có gì là xuất chúng của hẳn, lại còn dám chê bai mấy động vật quý hiếm kia khó coi? Mãi cho tới khi tôi thét loạn lên bắt hẳn đền tiền, hẳn mới chịu đeo mấy con vật quý hiếm này lên đường mà chẳng hề cam nguyện chút nào.

Nói ra cũng lạ, không biết hẳn có cách thức gì mà lại khiến cho mấy con thú đó ngoan ngoãn ngủ im, không kêu, không gào cũng không động đậy. Ban đầu tôi còn tưởng rằng bọn chúng quá sợ hãi nên chết đi, sau cùng mới biết được thì ra chúng vẫn còn sống, chỉ là đang ngủ mà thôi. Trong đầu tôi bất giác hiện lên cảnh tượng đại sư huynh của Miêu Thủy Hoa - mẫu thân Phương Thế Ngọc - đã sử dụng cao chiêu điểm huyết bắt bọn gà đứng im tại chỗ, lẽ nào hẳn cũng sử dụng cao chiêu này sao?

Đến được thành An Bình, hoàn toàn bất ngờ, nơi đây khá phồn vinh, không cần nói nhiều, khẳng định là nhộn nhịp hơn huyện Lí An mà chúng tôi ở rất nhiều.

Chuyện đầu tiên phải làm chính là tìm Toàn Phúc Lâu nổi tiếng nhất nơi này đem bán số động vật quý hiếm này đi. Ai ngờ, con chim điêu nhỏ có bộ lông màu ghi lại được ông chủ nơi đó trả tới một trăm lạng bạc, tất cả mấy con khác gộp lại chưa tới hai lạng bạc. Tôi bất giác nổi lòng tham, vốn định thương lượng giá cả thêm một lúc nữa, không ngờ Dạ Tầm Hoan lại thu ngân lượng trước rồi kéo tôi đi mất.

Ra khỏi cửa chính, tôi liền hỏi Dạ Tầm Hoan đó rốt cuộc là loài chim gì, hẳn nhướn mày bình thản nói: “Kim điêu.”

Tôi nghe thấy liền ngậy lặng người đi: “Kim điêu? Tên khốn này, sao người không nói sớm hả? Phải biết đó là loài động vật được bảo hộ cấp một quốc gia đấy.”

Á! Thầy giáo, xin thầy hãy tha thứ cho con, không ngờ con đã buôn bán loài động vật quý hiếm được bảo hộ cấp một quốc gia.

“Loài động vật được bảo hộ cấp một quốc gia? Kim điêu bản tính hung ác, tàn bạo, còn cần phải bảo vệ sao? Nàng có ổn không đấy?” Dạ Tầm Hoan đưa tay sờ lên trán tôi, để xác định xem tôi có bị sốt không.

Tôi gạt bàn tay của hắn ra tức giận nói: “Người đúng là đồ ngốc. Nếu như biết đó là kim điêu, ta đã chào giá nhiều hơn thế rồi. Một trăm lạng, có mỗi một trăm lạng, người có biết chúng ta đã tổn thất bao nhiêu không? Thực là người sống cũng bị người làm cho tức chết đi mà.”

Ông chủ béo ịch ở Toàn Phúc Lâu chắc chắn không làm thịt con kim điêu này nhưng sẽ bán lại với giá cao cho người khác. Hầy, số ngân lượng trắng phau kia cứ thế mà bay đi mất rồi. Tất cả đều tại tên Dạ Tầm Hoan kia, tôi lườm hắn mấy lần vẫn chưa thấy hả giận.

Dạ Tầm Hoan lại bình thản lên tiếng: “Ta biết ngay mà, tự nhiên nàng lại ngốc nghếch muốn bảo vệ con điêu đó, thì ra hối hận vì bán giá quá thấp.”

“Người cút đi, sau này chỉ cần đi đường núi, mặc cho người dùng cách gì cũng phải bắt mấy con khác cho ta.”

Hầy! Năm xưa, thầy cô giáo hết lòng hết dạ dạy dỗ chúng ta phải yêu quý, bảo vệ các loài động vật nhỏ, các nhà lãnh đạo quốc gia đều chỉ dạy phải bảo vệ những loài động vật quý hiếm đang đứng bên bờ tuyệt chủng, có điều tôi lúc này chẳng còn tâm sức mà để tâm nữa, bởi vì sinh tồn mới là quan trọng nhất. Nếu như không phải số ngân phiếu kia đã mất rồi thì tôi cũng chẳng làm những chuyện bất lương thế này được. Phải biết một điều, trả lại cửa hàng sẽ tốn rất nhiều ngân lượng, một trăm lạng vẫn còn quá ít ỏi.

Dạ Tầm Hoan tròn tròn hai mắt nhìn tôi, sau đó liền cốc lên đầu tôi rồi nói: “Nàng cho rằng bắt kim điêu dễ dàng như bắt mấy con gà con sao? Bán nhiều sẽ gây thêm rắc rối mà thôi.”

Hắn vào cốc vào đầu tôi? Động tác này thực sự chỉ có mỗi mình ‘chàng’ mới làm với tôi mà thôi.

“Mau đưa ngân phiếu ra đây.” Tên khốn đáng chết, hắn định một mình nuốt trọn hay sao?

Dạ Tầm Hoan lại lên tiếng: “Bảo Bảo, có lúc cảm thấy nàng rất thông minh, có lúc lại cảm thấy nàng rất ngốc nghếch. Trong đầu nàng đang suy nghĩ điều gì, chả lẽ ta lại còn không biết hay sao?” Nói xong, hắn liền đi vào trong một cửa hàng bán y phục.

Được lắm! Không những giữ cây trâm của tôi, giờ lại còn thu luôn cả số tiền tôi định dùng để bỏ trốn một mình. Coi như người nham hiểm, quỷ kế đa đoan, đoán sự như thần!

Sau một hồi kiên trì, tôi đã thay một bộ y phục của nam nhân, để tránh sau này hắn lại định giả bộ làm phu thê cùng tôi.

Ngay sau đó, chúng tôi liền tìm một khách điểm nghỉ ngơi. Sau khi trà dư tửu hậu, Dạ Tầm Hoan đi mua ngựa, tiện thể cũng đưa thư đến nhà chồng Lí Văn Nương, còn tôi ở lại khách điểm ngủ bù đường sức.

Vốn dĩ, tôi đã tự nhủ với bản thân một cách oai hùng, khí khái: Tôi, nhất định phải gạt bỏ tên đàn ông đó sang một bên. Thế nhưng cứ nghĩ tới cây trâm với Tầm, tôi lại đành nhẫn nhịn, hướng hồ chí hắn đang còn đang giữ hết số ngân lượng kia nữa chứ. Ban đầu tôi còn định cho bồ câu đưa thư về cho Tiểu Tiểu, nhưng suy đi nghĩ lại, cũng chẳng có ích lợi gì, thời này cũng làm gì có máy rút tiền tự động ATM! Lẽ nào lại bắt Tiểu Tiểu phải vượt ngàn trùng xa xôi mang ngân lượng đến cho tôi sao? Thôi bỏ đi, tôi chỉ gửi một bức thư báo bình an về cho họ mà thôi. Hầy, tôi thực sự là vô dụng, thực sự là bất tài, đúng là sống phí hoài ba mươi ba năm trên cuộc đời này rồi!

Không được, tôi nhất định phải đàn áp tên khốn kia, bắt hắn phải lao dịch, khổ sai nhiều hơn nữa, bắt hắn kiếm thật nhiều tiền cho tôi, như vậy trong lòng mới dễ chịu hơn được.

Ngày hôm sau, vừa mới mở mắt ra tôi đã nhìn thấy gã đàn ông mà tôi thăm mắng suốt cả đêm qua đang nằm cạnh bên mình, chẳng có gì lạ lắm, chỉ tiếc căn phòng thượng hạng một lạng một đêm ở cạnh bên thôi.

“Bảo Bảo, buổi sáng vui vẻ.”

“Đại ca, từ nay về sau phiên người làm vệ sinh khuôn mặt sạch sẽ xong rồi hãy đến gọi ta thức dậy được không?”

“Làm vệ sinh?”

Tôi đẩy hẳn với khuôn mặt lơ ngơ không hiểu chuyện gì sang một bên, ra khỏi giường, thay y phục, rửa mặt mũi, dùng bữa, ra khỏi cửa rồi đi mất.

Cùng Dạ Tầm Hoan rời khỏi khách điểm, dắt ngựa đi trên con phố huyên náo, chúng tôi chuẩn bị rời khỏi thành An Bình, tiếp tục tiến lên điểm dừng tiếp theo.

Đột nhiên, không biết người nào hét lớn tiếng: “Bắt đầu ném tú cầu.”

Chỉ trong nháy mắt, tôi liền nhìn thấy rất nhiều đàn ông với đủ loại, đang nhàn rỗi, đang dạo phố, không nhàn rỗi, không dạo phố, già có, trẻ có, có người chưa vợ, có người đã thành lập gia thất... nhào hết về một hướng điên cuồng, loạn xạ. Còn tôi dắt theo ngựa lại chắn ngay giữa đường, suýt chút nữa bị dẫm tan xác luôn.

May mà Dạ Tầm Hoan nhanh tay nhanh mắt, ôm trọn lấy cả thân người tôi, tôi vồ lên ngựa theo bản năng rồi quát: “Một lũ thần kinh, chỉ đi giành tú cầu thôi, có cần phải làm quá vậy không?”

Một vị đại thẩm bán hàng bên đường nghe thấy liền nói: “Hai vị tiểu huynh đệ này chắc từ bên ngoài tới đúng không? Vậy thì hai người chắc là không biết rồi, hôm nay là ngày Dương gia giàu có nhất thành An Bình này tung tú cầu chiêu thân, bất luận tướng mạo, tuổi tác, giàu có nghèo khổ thế nào, chỉ cần là đàn ông độc thân bắt được tú cầu thì sẽ trở thành con rể của nhà họ Dương. Với điều kiện như vậy, trong thành An Bình này, chỉ cần là người đàn ông bình thường thì có ai không đi giành tú cầu chứ? Nếu như đón được tú cầu thì coi như cả đời hưởng không hết vinh hoa phú quý, hưởng hồ vị Dương tiểu thư kia lại là một mỹ nhân nổi tiếng thành An Bình.”

Những lời nói này thực sự khiến tôi vô cùng tức giận, gân xanh nổi đầy đầu. Lão gia nhà họ Dương này đúng là ngu muội, vô tri đến cực điểm, làm gì có ai chọn con rể cho con gái mình như vậy chứ? Nếu một tên khốn kiếp nào đó đón được tú cầu thì cũng nhận làm rể sao, lại còn giàu nhất thành nữa, tại sao lại không chọn một người con rể tài mạo vẹn toàn chứ? Có điều, nói cho cùng thì tôi tức giận cũng chẳng có ích lợi gì, dù gì cũng không phải thân thích của tôi, liên quan gì đến tôi chứ?

Tôi mỉm cười nói: “Lẽ nào không có người đàn ông nào không bình thường, không muốn đi tranh giành tú cầu sao?”

Vị đại thẩm đó lại lên tiếng: “Có chứ! Có cậu, cậu này, và cả người kia nữa!” Hả, câu nói thực sự khiến cho tôi cảm thấy đang tự bẽ mặt đập chân mình.

Hả, thật không ngờ ngoại trừ tôi, Dạ Tầm Hoan vẫn còn một người khác nữa!

Nhìn theo hướng vị đại thẩm kia chỉ, tôi liền nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc y phục màu đen đứng quay lưng lại với chúng tôi, ngồi ở quán đối diện rồi hét lớn tiếng: “Ông chủ, cho một tô mì Dương Xuân, thêm trứng không thêm hành.”

Tôi bật cười: “Ha ha, thì ra thực sự còn một kẻ kì dị khác nữa.”

Thật không ngờ vị đại thẩm này lại thì thầm nói thêm: “Đó chính là huyện thái gia mới nhậm chức ở huyện chúng ta, ta nghĩ ngài ấy không đi chắc vì sợ mất thể diện.”

“Đại thẩm, người đúng là đáng yêu quá!”

Vị huyện thái gia thích ăn mì Dương Xuân?

Không để tâm đến chuyện nhặng xị này nữa, tôi cùng Dạ Tầm Hoan lại tiếp tục lên đường.

Ai ngờ mới đi được vài bước liền nhìn thấy một vật bất minh màu hồng đập mạnh về phía mình. Bộp một tiếng, nó đập chính xác vào giữa mặt tôi. Đau quá đi mất! Thật đúng là xui xẻo hết chỗ nói. Tôi đang đi đường rất bình thường, thật không ngờ lại bị thứ gì đó đập trúng vào mặt. Tôi tức giận thét lớn: “Mẹ kiếp, là tên khốn nào ném rác linh tinh thế hả?”

Tôi định thần lại đưa mắt nhìn, thì ra vật bất minh màu đỏ nằm trong tay mình lúc này chính là quả tú cầu vừa được nhắc đến.

Ngất! Không phải chứ! Trò đùa này thực sự quá đáng rồi đấy!

Ở phía không xa, một đám người vừa la hét vừa xông thẳng về phía chúng tôi.

“Ở phía bên đó.”

“Tú cầu đang ở phía bên đó.”

“Tú cầu đang ở trong tay của người đàn ông kia.”

Tôi vừa nghe vậy, nhất thời không biết phải làm sao, liền vứt quả tú cầu nóng bỏng tay này sang cho Dạ Tầm Hoan.

Dạ Tầm Hoan cau chặt đôi mày, nghiêm nghị lên tiếng: “Lạc Lạc, trò đùa này chẳng vui chút nào.” Nói xong, hắn liền ném tú cầu trong tay đi.

Trong khoảnh khắc, quả tú cầu đó liền biến thành vô số mảnh vụn bay cao trong gió.

Khi đám người kia xông thẳng về phía này, tôi thầm nghĩ: “Thôi toi rồi! Lần này chúng ta xui xẻo rồi.”

Ai ngờ đám người điên loạn kia thấy tú cầu được tung đi lại càng hứng thú hơn, hoan hô liên hồi, lại tiếp tục nhặt những mảnh vụn trong tay, rồi tản đi như đàn gián đáng ghét. Cảnh tượng này thực sự khiến tôi ngây lạng người đi, mãi chẳng định thần lại được.

Tôi kinh ngạc lên tiếng: “Chuyện này rốt cuộc là sao đây?”

Tôi đã xem biết bao nhiêu cảnh tung tú cầu trên phim rồi, thế nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh người ta giành tú cầu theo kiểu này.

Ai ngờ vị đại thẩm đáng yêu kia lại lên tiếng một lần nữa: “Vị tiểu huynh đệ đáng yêu này, cậu lại không biết rồi. Trước đó, Dương gia đã liệu trước được tú cầu sẽ bị mọi người tranh giành đến độ rách ra, cho nên cũng đã chuẩn bị đầy đủ mọi khả năng rồi, nếu như tú cầu thực sự bị rách, vậy thì chỉ cần cầm một miếng vải rách của tú cầu đến là có thể tham gia lôi đài chiêu thân.”

Sau khi tung tú cầu chiêu thân vẫn còn thêm lôi đài chiêu thân sao? Dương gia này đúng là có bản lĩnh ra phết.

Vị đại thẩm kia lại nói thêm: “Thực ra thì, thứ thu hút người ta nhất chính là lôi đài chiêu thân này, sau khi đấu lôi đài sẽ chọn ra người xuất sắc nhất, người đứng đầu sẽ trở thành con rể nhà họ Dương, người thứ hai và thứ ba đều được nhận số tiền thưởng một ngàn và tám trăm lạng bạc. Xưa này Dương gia vô cùng rộng rãi, tuyệt đối không bao giờ bạc đãi ai cả.”

Một ngàn với tám trăm lạng bạc, cộng vào không phải là một ngàn tám trăm lạng bạc sao? Tôi sao có thể từ chối cơ hội làm giàu này chứ?

Giọng nói của tôi đột nhiên cao lên mấy nốt: “Vị đại thẩm vừa đáng yêu vừa lương thiện này, xin hỏi lôi đài lần này độ văn hay độ võ?”

Vị đại thẩm kia mỉm cười tươi tắn rồi đáp lại: “Vị tiểu huynh đệ vừa đáng yêu vừa lương thiện này, nghe nói là độ văn đó.”

Tôi thực sự muốn ngẩng đầu cười lớn, đúng là trời cũng giúp tôi!

“Đại thẩm, xin hỏi lôi đài này được đặt ở nơi nào?”

“Quảng trường Chính Hồng ở thành Nam.”

“Đại thẩm, đúng là người đáng yêu nhất mà ta đã từng gặp. Người chính là một thiên sứ.”

“Thiên... sĩ?”

“Sứ giả của thiên thần!”

Sau khi hàn huyền cùng vị đại thẩm này, tôi vội vã cúi đầu xuống, mở to mắt nhìn phần đất bên dưới xem liệu còn mảnh vụn nào của tú cầu sót lại hay không. Không có, không ngờ chẳng còn sót lại mảnh vụn nào cho tôi cả? Á! Làm sao có thể như vậy được?

“Lạc, có phải nàng đang tìm thứ này không?”

Dạ Tầm Hoan đang cầm một miếng vải đỏ nhỏ của quả tú cầu kia lắc lư trước mặt tôi. Hai mắt tôi lập tức sáng bừng lên, nhận lấy nó như thể một báu vật, kích động vỗ lên vai hắn rồi nói: “Dạ Tầm Hoan, cuối cùng người cũng làm được một chuyện ra hồn rồi đấy.”

Dạ Tầm Hoan nhướng cao đôi mày rồi lên tiếng: “Nàng thực sự muốn đi đấu lôi đài sao? Bây giờ không vội lên đường nữa hay sao?”

Tôi kéo gọn hắc sang một bên rồi thì thầm nói: “Nhâm, không phải ta, mà là chúng ta. Người xưa có câu ‘người chết vì tài, chim chết vì ăn’. Cho nên, mục tiêu của chúng ta chính là...” Chết ngất mất, tại sao tôi lại cảm thấy những lời nói tiếp theo của mình thực sự vô lại! Tôi ngưng lại một chút, hắng giọng rồi nói: “... Ta thứ hai, người thứ ba, tổng cộng kiếm được một ngàn tám trăm lạng.”

“Nàng dám chắc mình thực sự có thể đạt thứ hai sao?” Dạ Tầm Hoan nheo mắt nhìn tôi.

“Người không cần biết ta có thể đạt vị trí số hai không, chỉ cần chịu trách nhiệm giành vị trí thứ ba cho ta là được. Nhớ kỹ đấy, chính là tám trăm lạng. Được rồi, bây giờ người hãy dắt ngựa về khách điểm, đặt phòng đi. Ta đi trước, chốc nữa người đuổi theo. Nào, mau xé nó thành hai miếng đi.” Tôi đưa lại miếng vải nhỏ kia cho Dạ Tầm Hoan, chỉ thấy hắn kẹp giữa hai ngón tay, lắc một cái thể là biến thành hai mảnh nhỏ hơn trong tay tôi. Tên háo sắc này trước khi đặt hai mảnh vụn xuống còn không quên sờ tay tôi một cái.

Vì tám trăm lạng bạc kia, đành phải cho người chút mồi nhử vậy, con dê con ngựa gác! Rút tay lại, tôi bình thần vỗ nhẹ lên vai hắn, rồi nháy mắt với hắn đầy tình cảm nói: “Dạ đại ca văn võ song toàn, hãy để cho lão bách tính vừa đáng yêu vừa lương thiện tại thành An Bình này biết được sức hút của huynh đi.”

Nói xong, tôi liền nắm chặt hai mảnh vụn tượng trưng cho việc tham dự lôi đài, tặng hắn một chiếc hôn gió rồi chạy biến về quảng trường Chính Hồng ở thành Nam.

Lúc tới chỗ đó, cảnh tượng nơi đây không còn hỗn loạn như lúc tranh tú cầu nữa, đám người điên cuồng kia lúc này ngoan đạo cầm mảnh vải đỏ trong tay tiến hành công tác báo danh. Dương gia giàu có bắt đầu khiến tôi cảm thấy hứng thú vô cùng.

Khi đến lượt tôi, gia đình lên tiếng hỏi tên họ, tôi lạng ngậy người đi một hồi, sau đó liền thanh cao thốt ra ba chữ: “Dương Thiết Tâm.”

Mấy gia đình nhà họ Dương đồng loạt quay sang nhìn tôi, không đến ba giây sau, họ lại đồng loạt cúi đầu xuống tiếp tục làm việc.

Tôi định báo danh thay cho Dạ Tầm Hoan nhưng lại bị từ chối, câu trả lời của nhà họ Dương chính là không được báo danh thay, đúng lúc tôi đang lo lắng thì Dạ Tầm Hoan đã đứng cạnh bên chỗ tôi thốt lên ba chữ: “Liễu Khinh Dương.”

Tôi quay đầu qua liếc hắn một cái, hay cho cái tên Liễu Khinh Dương, ta họ Dương, người liền lấy họ Liễu, lại còn Khinh Dương nữa, định hôn ta hay sao?[1] Cấu chết người luôn.

[1] Chữ “khinh” gần như đồng âm với chữ “hôn” trong tiếng Trung.

Vốn tưởng sau khi báo danh xong sẽ bắt đầu đấu lôi đài luôn, ai ngờ lại phải chờ đến giờ Tị hôm sau mới bắt đầu. Bởi cảm thấy vô vị, tôi cùng đành phải dạo quanh thành Bình An này.

Ngày hôm sau, nếu không phải Dạ Tầm Hoan gọi dậy, có lẽ tôi đã bỏ lỡ mất trận đấu lôi đài rồi.

Lúc quay lại quảng trường Chính Hồng, nơi này đã bị mọi người quây kín, với tình hình này, muốn chen vào trong đúng là khó khăn vô cùng. Tôi đưa tay sờ mũi, hừm, chẳng qua chỉ là chen vào trong thôi. Chen thôi, năm xưa Tế Công cũng đã từng cật lực chen lấn như thế này mà!

Tôi vốn nghĩ thơ cho rằng, lối chơi sẽ giống như những bức đấu võ được xây cao, nhưng khi nhìn thấy vô số những chiếc bàn, ghế bày biện trước mặt, tôi bất giác cảm thấy chán nản, rốt cuộc nhà họ Dương này đang định làm gì chứ?

Chỉ thấy số bàn ghế này đã được sắp xếp theo trình tự bốn ghế một bàn, phía sau mỗi chiếc ghế lại được buộc một quả tú cầu, cả quảng trường này đều phủ một màu đỏ may mắn, cát tường. Sao tôi lại cảm thấy cảnh tượng lúc này giống y như vua cờ bạc tranh bá trong phim điện ảnh của đạo diễn Vương Tinh vậy chứ?

Nhà họ Dương này thực sự khiến cho người ta phải thay đổi cách nhìn!

Keng, keng, keng! Tiếng keng vang lên, giờ Tị đã tới, một người đàn ông trung niên mặc y phục màu nâu lên đài, sau một hồi tự giới thiệu, tôi biết đây là quản gia nhà họ Dương, vậy nên gọi tắt lại là Dương quản gia.

Sau khi lên tiếng mở màn bằng một loạt lời nói vừa cung kính lại không mất vui, Dương quản gia liền sai người phát số hiệu cho chúng tôi, đồng thời bảo chúng tôi ai về chỗ nấy. Tiếp đó, ông ta lại bắt đầu nói về nội dung thi đấu vòng đầu: “Mạt chược giờ đã là trò chơi mà ai ai cũng biết, trận đấu hôm nay không phải muốn mọi người chơi mạt chược mà là đấu mạt chược. Hôm nay ở đây có cả thảy ba mươi hai chiếc bàn, một trăm hai tám người tham dự lối chơi, mỗi bàn bốn người. Mỗi bàn chỉ có một bộ mạt chược, mỗi bộ mạt chược có cả thảy một trăm bốn mươi tám quân, các quân đó có tên là gì, ta tin chắc các vị ở đây đều biết rồi không cần Dương mỗ phải nhiều lời. Đợi một lúc nữa, sẽ có người bịt mắt cho từng người, mỗi người sẽ nhận được ba mươi bảy quân mạt chược. Ở đây có một đồng hồ cát, mỗi một bàn, trong bốn người, ai có thể đoán hết quân bài trong tay nhanh nhất trước khi hết giờ, đồng thời đoán đúng nhiều quân bài nhất thì sẽ chiến thắng. Dương nhiên, vẫn còn một yêu cầu nữa là phải sắp xếp những quân bài này thật ngay ngắn, nếu như đặt nhầm sang vị trí của người khác thì coi như thua. Dương nhiên người đứng phía sau sẽ tự khắc ghi nhớ quân bài thay cho các vị. Xin mời các vị cứ an tâm, Dương gia tuyệt đối công bằng, công chính, công khai, tất cả mọi người có mặt ở đây đều có thể làm chứng. Sau trận đấu này sẽ có ba mươi hai người chiến thắng, lại tiến hành tham gia trận đấu tiếp theo. Được rồi, Dương mỗ chỉ nói đến đây thôi, bịt mắt, phát bài.”

Thực sự là mạt chược sao?

Năm năm trước, tôi chỉ khắc một bộ mạt chược để chơi cho vui, không ngờ sau này càng truyền lại càng rộng rãi, giờ đã thành vật không thể thiếu trong mỗi nhà, điều này thực sự nằm ngoài dự liệu của tôi. Thì ra ở nơi đây, tôi chính là người sáng tạo ra mạt chược. Nếu người sáng tạo ra mạt chược như tôi mà thua thì chẳng phải là mất mặt mất luôn cả mũi sao?

Đã mấy năm qua rồi, may mà bình thường lúc khách điểm rảnh việc tôi vẫn chơi mạt chược cùng với Tiểu Tiểu, Thích đại thẩm, Hồng đại nương, coi như để giết thời gian, ngay cả Khai Tâm cũng tham gia mấy lần, cho nên cũng không quá xa lạ.

Tại sao lại chơi đoán bài nhỉ? Năm năm trước tôi chơi đoán bài thắng Hoa Thanh Thần, cảnh tượng đến nay tôi vẫn còn nhớ. Không ngờ trận đấu hôm nay cũng là đoán bài, nhà họ Dương này thực sự khiến cho người khác cảm thấy hiểu kì.

Thôi thôi rồi, không biết Dạ Tầm Hoan đã đánh mạt chược bao giờ chưa, liệu có biết đoán bài không, nếu không sẽ bị loại ngay từ vòng đầu tiên cho mà xem.

“Các vị đã chuẩn bị xong chưa?” Dương quản gia lại lên tiếng: “Trận đấu đầu tiên, đoán bài, bắt đầu.”

Keng! Lại một tiếng keng vang lên.

Bắt đầu đoán bài.

Trận đấu này khó hơn so với việc thi đấu cùng Hoa Thanh Thần năm xưa nhiều lần. Trước tiên, hai mắt đã bị bịt, lại phải cảm đúng vị trí của bài, tốc độ đương nhiên là chậm hơn so với mở mắt rất nhiều, còn

nữa, sau khi sờ xong còn phải sắp xếp ngay ngắn lại. Đúng là khó quá!

Lạc Bảo, hãy tự tin vào bản thân, mình chính là thần bài tái thể, sáng tạo ra mặt chược cơ mà. Mau lấy ra tuyệt học của bản thân, liều mình đến cùng!

“Bát Đồng, Ngũ Vạn.”

“Tam Điều, Bạch Bản.”

“Lan Hoa, Đông Phong.”

...

“Nhìn xem, người đó hai tay cùng lúc sờ và đoán bài.”

“Ta dùng một tay sờ và đoán bài đã mất công rồi.”

“Trước nay chưa từng nhìn thấy người nào tài giỏi như vậy.”

Giọng nói của mọi người xung quanh đều không ảnh hưởng đến tôi, thời gian chưa hết, tôi đã đoán xong cả, tháo khăn bịt mắt ra, được biết đã đoán sai ba quân. Điều may mắn là những người ngồi cùng bàn đều chưa đoán xong. Coi như tôi thắng, xem ra bảo đao của tôi vẫn còn chưa cùn. Tốt quá đi, tôi lại tiến gần thêm một bước đến một ngàn lạng kia rồi. Không biết Dạ Tầm Hoan lúc này ra sao rồi.

“Keng.” Tiếng keng lại vang lên lần nữa, trận đấu kết thúc.

Dương tổng quản tuyên bố trước đám đông số hiệu của ba mươi hai giành chiến thắng. Tôi là số một trăm hai bảy, Dạ Tầm Hoan là số một trăm hai tám, ngoại trừ nghe thấy số hiệu của tôi, sau cùng tôi cũng nghe thấy số hiệu của hắn. Ha ha, một ngàn tám trăm lạng! Mối lo canh cánh trong lòng này giờ coi như đã được giải trừ, thì ra tên khốn này cũng biết đoán bài, tôi thực sự đã xem thường hắn rồi.

Dương tổng quản lại tuyên bố trận đấu thứ hai sẽ bắt đầu vào giờ Mùi ngày mai.

Đưa mắt tìm hình bóng của Dạ Tầm Hoan trong đám đông, nhìn thấy hắn mỉm cười đi về phía mình, tôi lập tức tiến lại gần, nhoén miệng nói: “Thật không ngờ người cũng là một tay giỏi mặt chược.”

“Sư phụ ta thích chơi trò này.” Hắn mỉm cười đáp.

Bất giác nhướng cao đôi mày, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy hắn nói về một người khác ngoài bản thân. Hoàn toàn khác với thái độ mọi khi, tôi liền lên tiếng nói: “Vậy khi nào có dịp đến tìm ông ta chơi vài ván.”

Dạ Tầm Hoan nghe vậy liền nhoén miệng cười nói: “Cần gì phải tìm sư phụ, thích thì chơi cùng ta là được rồi, đừng nói là vài ván, nàng muốn chơi thế nào ta cũng chiều.”

Tôi nắm chặt hai tay, bẻ các đốt ngón tay kêu răng rắc, trước đám đông xung quanh tôi đâm mạnh một quyền vào bụng hắn, mãn nguyện nhìn ai đó ôm bụng kêu rên.

Tôi chẳng thèm để tâm đến biểu cảm đáng thương vạn phần của tên khốn đầu óc bất thường này, quay người đi tới Toàn Phúc Lâu, định ăn một bữa no nê, ăn no xong mới có sức lực để chiến đấu vào ngày mai.

Đi mãi đi mãi, bỗng nhiên tôi phát hiện Dạ Tầm Hoan biến đâu mất dạng. Người đàn ông này đang giở trò kì quái gì thế? Chắc không phải tức giận vì cú đâm ban nãy của tôi chứ? Trước khi đi, nhìn vào bộ dạng không sợ chết đó của hắn, trông chẳng giống nổi giận chút nào. Tên khốn kiếp chết tiệt, giữa lúc dùng bữa trưa lại chơi trò mất tích với tôi, hắn chạy rồi, ăn xong, ai trả tiền cho tôi chứ?

Từ quảng trường đến chỗ tôi đang đứng cũng chẳng có mấy con đường, tại sao mới có một lúc đã đi lạc mất rồi chứ?

“Liễu Khinh Dương! Người chết mất xác ở đâu rồi? Người mau ra đây cho ta! Tên họ Liễu kia! Tên họ Dạ kia! Nếu người còn không bước ra đây, để ta tóm được thì đừng trách ta đánh người như ban nãy đây.”

Tôi vừa tìm lại vừa gào lớn tiếng, vậy mà mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng của hắn đâu cả. Tên khốn này chắc không phải xảy ra chuyện gì thật rồi chứ? Thế nhưng dựa vào giác quan thứ sáu của phụ nữ, xung quanh đây dường như không xảy ra bất cứ hiện tượng dị thường nào cả. Có khi hắn lại bị người phụ nữ nào câu mất hồn phách rồi, thôi bỏ đi, bỏ đi, bỏ đi, gặp phải hắn, tôi đúng là xui tận mạng mà!

Đúng lúc đang đi lung tung, trước mặt tôi liền xuất hiện một tiệm mì. Tôi sờ soạng trên người, hình như vẫn còn mấy đồng tiền lẻ, thôi vậy, đành phải ăn tạm bát mì cho qua bữa.

Vừa ngồi xuống ghế, tôi còn chưa kịp lên tiếng gọi gì, một người ngồi xuống chỗ đối diện, tiếp đó liền cất lên giọng nam nhân dịu dàng: “Ông chủ, cho một bát mì Dương Xuân, thêm trứng không thêm hành.”

Thêm trứng không thêm hành? Câu nói này nghe rất quen thuộc, dường như tôi đã nghe thấy ở đâu rồi.

Tôi ngược mắt nhìn sang phía đối diện, một khuôn mặt đàn ông tuấn tú bất phàm hiện lên trước mắt, người mặc y phục màu đen, tuy rằng ngồi bên cạnh chiếc bàn cao nửa mét nhưng dáng vẻ vô cùng nho nhã, không giống như tôi chống chân lên ghế, chẳng có chút hình tượng nào cả. May mà hắn còn chưa nhìn tôi, vậy là tôi liền lén lút hạ chân xuống, quyết chí hành động nho nhã, thanh tao.

Suy nghĩ một hồi, tôi đã nhớ ra, đây chính là vị huyện thái gia kì dị kia, nhìn y phục trên người anh ta thực sự chẳng có gì liên quan đến ba chữ ‘huyện thái gia’ kia hết. Trong ấn tượng của tôi, những kẻ làm huyện thái gia phải giống như tên Châu Quốc Đống năm xưa, dề tiện, tham lam, đầu óc bã đậu. Dừng lại, không được tiếp tục nghĩ đến tên khốn đáng phỉ nhổ đó nữa, nếu không tôi thực sự chẳng thể nào nuốt trôi mì.

Tôi cũng lên tiếng gọi đồ: “Ông chủ, cho một bát mì Dương Xuân, thêm trứng, thêm xúc xích.”

“Xúc... xúc...? Vị tiểu huynh đệ này, xin hỏi xúc xích là món đồ gì? Làm bằng ruột gà, ruột vịt hay là ruột ngỗng?” Ông chủ ngây lặng người đi, ngây dại đưa lời hỏi tôi.

Thôi chết! Thực ra tôi định nói là thêm trứng thêm hành, chẳng hiểu sao lại đổi thành thêm xúc xích! Tôi khê co giật cơ mặt rồi nói: “À, ta muốn thêm dồi lợn. Cảm ơn.”

Vị huyện thái gia đẹp trai trước mặt nhoẻn miệng mỉm cười, chăm chú nghĩ ngóáy đôi đũa trong tay, tôi tay đó thon dài mà trắng trẻo, tôi nhìn lại đôi tay của mình, đúng là một chín một mười.

Hai chúng tôi đưa mắt nhìn nhau mấy lần, không ai lên tiếng nói chuyện cả.

“Lệ đại nhân, mì của ngài.” Ông chủ bê mì tới, thì ra vị huyện thái gia kì quặc này họ Lệ.

“Cảm ơn.” Huyện thái gia kì quặc lễ độ đáp lại.

“Tiểu huynh đệ, mì của cậu này.”

“Ồ, cảm ơn.” Tôi cũng đưa lời cảm ơn.

Mì tới rồi, thực sự quá đói, tôi nhanh chóng giải quyết hết sạch bát mì, mùi vị thực sự không tệ chút nào.

Tôi liền lên tiếng: “Ông chủ, xin hỏi bao nhiêu tiền?”

Ông chủ liền đáp: “Mười lăm văn tiền.”

Tôi sờ vào trong người, thôi chết, lúc này quên không đếm xem mình có bao nhiêu tiền. Bây giờ lấy ra đếm chỉ có tám đồng, còn thiếu bảy đồng, tôi chết mất, không thể nào để cho người ta bảo tôi ăn quỵt được.

Tôi hổ thẹn đưa tám đồng tiền cho ông chủ rồi thì thầm lên tiếng: “Ông chủ, thực sự xin lỗi, trên người ta lúc này chỉ còn tám văn tiền, liệu có thể trả trước tám văn, bảy văn còn lại chốc nữa ta trả sau được không?”

Ông chủ nghe vậy, sắc mặt khó coi. “Việc này...”

“Vương bá, ta sẽ trả thay vị huynh đệ này, cả thảy là hai hai văn tiền, bá nhận lấy đi.” Là vị huyện thái gia kì quặc kia, anh ta đã trả giúp tôi bảy văn tiền còn thiếu.

Tôi ngô nghê đưa lời cảm ơn, chẳng nói thêm bất cứ câu khách khí nào khác, vị huyện thái gia kia cũng nhìn tôi với ánh mắt bình thản, rồi đáp: “Không khách khí.” Sau đó, liền quay người bỏ đi.

Tôi đưa tay sờ mũi, suy nghĩ xem mình nên đi đâu.

Đột nhiên, một làn hương thơm thoảng tới, nồng nàn quyến rũ, tôi nhắm mắt hít thật sâu, thực sự khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu, khiến tôi bất giác nhớ đến lọ Chanel No.5 mà tôi yêu thích nhất, có điều

mùi hương này còn tuyệt hơn nhiều lần. Tôi liền mở to mắt, tìm kiếm xem hương thơm đó từ đâu phát ra, định bụng hỏi chủ nhân của hương thơm này xem phải mua hương liệu này ở đâu.

Đi về phía trước không bao xa, tôi liền nhìn thấy bốn người mặc y phục màu tím đi ra khỏi một con ngõ, một nam ba nữ, người đàn ông dẫn đầu đeo một chiếc mặt nạ với đôi mắt hồ điệp đặc biệt, các cô gái đều dùng mạng che mặt. Nếu như tôi đoán không nhầm thì mùi hương này chắc chắn tỏa ra từ ba người phụ nữ che mặt kia.

Bốn người đó đi trên một con đường lớn, bất luận ngoại hình hay trận thế đều vô cùng thu hút sự chú ý của người xung quanh.

Có người khê thì thầm nói: “Điệp cung.”

Không bao lâu sau, bốn người với y phục màu tím đó dần dần biến mất ở cuối con đường.

Điệp cung? Tầm trước kia đã từng nhắc tới Điệp cung với cảnh vật đẹp như chốn bồng lai. Thì ra đồng phục của họ có màu tím, đích thực rất hợp với cái tên gọi tuyệt đẹp đó.

“Lạc.” Tên đầu heo chết tiệt dám vứt bỏ tôi giữa đường giữa chợ cuối cùng đã xuất hiện.

Tôi quay người lại, mặt mày lạnh lùng nhìn hắn rồi nói một câu: “Đưa ngân phiếu cho ta.”

Hắn mím chặt đôi môi, một lúc sau mới lên tiếng: “Trước tiên đi ăn no bụng đã rồi tính sau. Đi thôi.”

Nói xong, hắn liền ôm tôi đi vào Toàn Phúc Lâu trước mặt. Vốn dĩ tôi định đẩy hắn ra, định cần nhằn rằng hắn đã hại tôi suýt nữa lâm vào bước đường ăn quýt mì của người ta, nhưng vào khoảnh khắc hắn ôm tôi vào người, tôi liền ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người hắn. Tôi khựng hắn lại, rúc mũi vào ngửi thật kĩ người hắn từ trên xuống dưới.

Sau khi xác định trên đó thực sự có mùi hương, tôi lại khựng lại lần nữa, ngược mắt nhìn hắn một hồi lâu. Vốn dĩ là người không thích tọc mạch vào chuyện riêng tư của người khác, còn về việc người đàn ông này bên cạnh tôi lúc này rốt cuộc có quan hệ gì với Điệp cung, tôi cũng sẽ chẳng hỏi, cũng không muốn biết. Có điều tôi vẫn không nín được mà lên tiếng: “Loại phấn thơm này... mua được ở đâu vậy?”

Hắn cau chặt đôi mày, dường như đang suy ngẫm điều gì đó, đôi mắt nhìn tôi vẫn cứ sáng lóa như mọi khi, hắn nhoẻn miệng rồi nói: “Nàng thích mùi hương này sao?”

“Ừm.” Tôi gật đầu.

Hắn lại mỉm cười, tôi vốn tưởng rằng hắn sẽ nói câu gì đó cơ, thế nhưng sau cùng hắn lại dùng đôi tay thô phỉ tóm lấy tôi rồi đi vào trong Toàn Phúc Lâu.

“Đi thôi, ta đói lắm rồi.”

“Dạ Tầm Hoan, nhờ phúc của người, ta đã ăn mì quýt bên ngoài rồi đó.” Tôi khê gằm gừ tức giận.

“Ta biết rồi, nàng không đói, vậy coi như ngồi ăn cùng ta cũng được.” Hắn lại nhoẻn miệng cười đầy tà ác.

Hắn biết sao? Được lắm, tên khốn kiếp này, dám hờ hững nhìn tôi mất mặt như thế, lại còn thần nhiên thừa nhận vậy sao? Tôi bực bội thét lớn tiếng: “Mau đưa ngân phiếu đây.” Hắn dùng ánh mắt ra hiệu tôi vào trong Toàn Phúc Lâu rồi tính sau.

Vào trong Toàn Phúc Lâu, tôi đi thẳng lên tầng hai, nhìn thấy chỗ ngồi cạnh cửa sổ còn trống, chẳng hề suy nghĩ nhiều, tiến thẳng về chỗ đó. Khi ngồi xuống ghế, tôi mới cảm thấy hoảng hốt, bao nhiêu lâu nay, tôi vẫn luôn chọn chỗ ngồi như vậy, nó đã ăn vào máu, trở thành thói quen của tôi rồi.

Nhìn từ trên này xuống có thể nắm trọn cảnh vật phía dưới con đường, nhìn thấy hết mọi hành động, cử chỉ của mọi người. Vị trí ngồi như vậy sẽ mang lại cho con người ngồi chỗ này nhiều không gian suy ngẫm. Người đàn ông trong kí ức xa xôi kia thực sự rất biết chọn chỗ ngồi.

Dạ Tầm Hoan đưa tay lắc lư trước mắt tôi rồi hỏi: “Nàng đang nghĩ gì thế?”

Tôi định thần lại, lúc này thức ăn đã được bày hết lên bàn. Tôi lườm hắn một cái rồi nói: “Lắm chuyện, liên quan gì đến người hử? Mau lo mà ăn đi.”

Lại nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên hai thân hình một trước một sau đã thu hút sự chú ý của tôi. Tôi nghe thấy tiểu nha đầu mặc y phục màu xanh ở phía sau vừa chạy vừa thở hổn hển: “Tiểu thư... người chạy chậm lại đi...”

“Á.” Vị tiểu thư mặc y phục màu trắng phía trước bất cẩn vấp ngã.

“Tiểu thư.” Nha đầu mặc y phục xanh thét lớn rồi chạy lại gần.

Vị tiểu thư áo trắng đã được người khác đỡ lấy trước khi nha đầu áo xanh kịp tới. Đó chẳng phải là huyện thái gia kì quặc sao? Lại là anh ta! Anh ta dường như rất nhàn rỗi, lúc này ăn mì xong, tôi thấy anh ta đi hướng ngược lại, tại sao lúc này lại xuất hiện ở đây chứ?

Chỉ thấy vị tiểu thư áo trắng với huyện thái gia kì quặc cứ mặt đối mặt, đứng ngây tại chỗ một hồi lâu, bàn tay huyện thái gia đặt trên người vị tiểu thư áo trắng không hề rời đi. Vị tiểu thư áo trắng quay lưng lại với tôi, chẳng nhìn thấy được nét mặt của cô ấy, nhưng lại thấy rõ mồn một thái độ của huyện thái gia kì quặc, đôi mày cau chặt, ánh mắt tràn đầy vẻ thương xót và mâu thuẫn, sau đó dịu dàng lên tiếng: “Cô... không sao chứ?”

Lúc này tôi cảm thấy vô cùng tò mò, không biết vị tiểu thư áo trắng này trông như thế nào, lại có thể khiến cho huyện thái gia kì quặc lộ ra thái độ như vậy chứ?

Vị tiểu thư áo trắng khẽ gật đầu một cái, không hề lên tiếng nói chuyện.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Tiểu nha đầu áo xanh cuối cùng đã đuổi theo kịp. Hầy, vào những lúc thế này, cô bé này chạy tới đây làm gì chứ? Thực đúng là một kì đà cản mũi siêu vô địch, siêu vô vị.

“Tiểu Như báỉ kiến Lệ đại nhân.” Tiểu nha đầu áo xanh liền khom lưng báỉ kiến huyện thái gia kì quặc, anh ta chỉ mỉm cười đáp lễ.

Tiếp sau đó tiểu nha đầu tự xưng là Tiểu Như phải hết bụi bặm trên người thay cho vị tiểu thư áo trắng đang đứng ngây lạng người rồi nói: “Tiểu thư, lúc này Dương tổng quản nói người đó đã chạy về hướng này, bây giờ đã qua một lúc lâu rồi, chắc chắn người đó đã đi mất tiêu rồi.”

Dương tổng quản? Phải chăng vị tiểu thư áo trắng này chính là tiểu thư nhà họ Dương trong lần chiêu thân này? Thế nhưng, nhìn dáng vẻ giữa cô ta với huyện thái gia kì quặc, tôi cảm thấy vô cùng ám muội. Không biết vị Dương tiểu thư này đuổi theo ai mà vội vã như vậy chứ? Tôi khẽ nhấp một hớp trà, lại tiếp tục xem kịch.

“Tiểu Như, ta không sao hết. Đa tạ Lệ đại nhân, Tô Văn xin từ biệt tại đây.”

Đặt li trà trên tay xuống, tôi kích động đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ muốn nhìn dung nhan của vị Dương tiểu thư đó. Tô Văn? Cô ấy tên là Dương Tô Văn? Thanh Thanh, đây rõ ràng là giọng nói của Thanh Thanh. Đợi đến tận khi Dương Tô Văn quay người bước đi, tôi cũng chỉ nhìn thấy khuôn mặt nghiêng, dường như là một khuôn mặt rất xinh đẹp.

“Lạc, nàng đang nhìn cái gì thế? Từ nãy đến giờ hồn phách bay bổng đâu đâu ấy.”

Giọng nói của Dạ Tầm Hoan vang vọng bên tai tôi, tôi quay đầu sang nhìn hấn. Hừm! Giọng nói tương đồng nhưng lại không phải cùng một người, đây chẳng phải là ví dụ sinh động hay sao? Hi vọng càng lớn thì thất vọng lại càng nhiều.

“Nãy giờ nàng vẫn luôn nhìn hấn sao?” Giọng nói của Dạ Tầm Hoan lộ rõ vẻ không vui.

Tôi nhìn theo hướng ánh mắt của hấn, vị huyện thái gia kì quặc vẫn còn đứng lạng người tại chỗ, đôi mắt mơ màng nhìn về phía xa xăm, còn Dương Tô Văn khiến tôi nhớ đến Thanh Thanh đã đi mất từ lâu.

“Làm sao hả? Ta nhìn người đó người có ý kiến gì sao?” Tôi quay đầu lại, lạnh lùng đáp.

“...”

Giờ Mùi hôm sau, quảng trường Chính Hồng vẫn đông đúc như trước.

Hôm nay, tôi cuối cùng đã nhìn thấy lời đài mà mình vẫn tưởng tượng, thực sự rất đỏ, rất khí thế, rất hoan hỉ.

Vị Dương quản gia kia lại xuất hiện đầy phong độ trên lôi đài, đưa ra đề mục thi đấu trong ngày hôm nay: “Đề mục thi đấu hôm nay chính là... diễn tấu nhạc khí. Các vị, trên đài này có hai thứ nhạc khí là đàn tranh và Thương huyền nguyệt.”

Thương huyền nguyệt? Tôi bất giác trợn tròn hai mắt, Dương gia có người biết đánh Thương huyền nguyệt?

Bên dưới mọi người bắt đầu bàn tán liên hồi. Tuy rằng tình hình giữa Hoàng triều Kim Bích với nước Huyền Vũ bao năm nay vẫn luôn căng thẳng, nhưng kể từ sau khi Tề ca đăng cơ đã nỗ lực hơn rất nhiều, thậm chí, một hai năm gần đây đã hồi phục lại quan hệ buôn bán giữa hai nước. Nhưng tôi tin rằng, những người ở đây biết đánh Thương huyền nguyệt chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hôm nay có thể nhìn thấy cây đàn này ở thành An Bình, tôi thực sự cảm thấy kinh ngạc, trong đầu lúc này không chỉ còn mỗi một ngàn tám trăm lạng bạc kia nữa. Sau cảnh tượng ngày hôm qua, lại thêm cây Thương huyền nguyệt hôm nay, tôi đột nhiên có mong muốn gặp được người nhà họ Dương.

Sau khi ho khan vài tiếng, Dương tổng quản lớn tiếng nói: “Các vị, xin hãy yên lặng, xin hãy yên lặng, đừng quá nóng vội. Khụ khụ khụ, tham gia lôi đài hôm nay có cả thầy ba mươi hai người, trong ống đồng có cả thầy ba mươi hai thẻ, mười sau thẻ viết hai chữ ‘đàn tranh’, mười sáu thẻ khác sẽ viết chữ ‘Thương huyền nguyệt’. Người nào rút được nhạc khí nào sẽ diễn tấu bằng nhạc khí đó. Những người ngồi dưới nghe, lát nữa chúng tôi sẽ chọn một trăm người ra, mỗi người được phát một lần hoa, mỗi lần đó có ba mươi hai bông hoa và ba mươi hai hòn đá. Nếu như cho rằng người đó đàn hay thì hãy ném một bông hoa lên đài, còn nếu cho rằng không hay, hãy ném một hòn đá lên đài. Chúng tôi sẽ căn cứ theo số lượng hoa và đá, ba người có số hoa lớn nhất sẽ chiến thắng và tham dự lôi đài ngày mai. À, phải nhớ rằng, đá tuy nhỏ nhưng cũng có thể làm thương người ta đấy.”

Hoa tươi và đá? Muốn điên luôn! Là ai đã nghĩ ra trò này?

Mặt chột và đoán bài, đàn tranh và Thương huyền nguyệt, tất cả dường như đều chuẩn bị riêng cho tôi vậy, rốt cuộc người đứng sau Dương gia là ai chứ? Họ có mục đích gì? Bây giờ tôi có thể xác định một trăm phần trăm rằng người ra đề thi trong Dương gia này có quen biết tôi.

Thanh Thanh, giọng nói quen thuộc đó, lẽ nào đó thực sự là Thanh Thanh? Thanh Thanh, ta mong đó thực sự là em.

Muốn dành được giải nhất, xem ra phải vượt qua trận đấu hôm nay.

Rút thẻ, tôi rút phải chiếc thẻ ghi hai chữ ‘đàn tranh’. Năm năm trước khi tỉnh dậy, tôi ngỡ mình không biết đánh đàn tranh, nhưng sau đó phát hiện ra, trong vô thức, Hạ Chi Lạc đã để lại ngón tuyệt học này lại cho tôi, điều này thực sự khiến tôi cảm thấy vui mừng vô cùng.

Tôi liếc mắt nhìn sang Dạ Tầm Hoan, biểu cảm của hắn rất kì quái, chắc là không biết đánh Thương huyền nguyệt, tôi lặng lẽ hỏi hắn: “Hai chữ, hay là ba chữ hả?”

Hắn mỉm cười khổ sở nói: “Ba chữ.”

“Người không biết hả?” Tôi lại thì thầm hỏi.

Hắn lắc đầu. Chết ngất! Tám trăm lạng của tôi không thể nào bay đi dễ dàng như vậy được.

“Hai chữ có biết đánh hay không?” Tôi lại thì thầm.

Hắn gật đầu đáp lại.

Tôi lăm lét đưa mắt nhìn tứ phía, nhân lúc mọi người không để ý, liền đụng nhẹ vào người Dạ Tầm Hoan khiến tấm thẻ trong tay hắn rơi xuống, tôi giả bộ hét lên một tiếng: “Vị nhân huynh này, tấm thẻ của huynh bị rơi này.”

Giúp hắn nhặt lên, lợi dụng cánh tay áo to rộng, tôi đổi thẻ cho hắn. Dạ Tầm Hoan nhúu đôi mày lại, nắm chặt tấm thẻ tôi đưa cho hắn rồi mỉm cười lưu manh.

Thứ tự thi đấu lần này có phần thay đổi, trên thẻ ngoài việc ghi tên nhạc khí còn viết luôn cả thứ tự trình diễn. Người đầu tiên còn chưa động vào nhạc khí đã than ngắn thở dài rồi bỏ đi, bởi vì hắn rút phải Thương huyền nguyệt.

Tấm thẻ của Dạ Tầm Hoan viết chữ ‘nhị’, vậy đương nhiên hắn trở thành người đầu tiên diễn tấu đàn tranh.

Dạ Tầm Hoan bình thản ngồi xuống trước cây đàn tranh, nhìn về phía tôi với ánh mắt sâu thẳm, hai tay đặt lên dây đàn.

Mọi người liền im lặng lắng nghe.

Tiếng đàn tranh trong trẻo, lạnh lót vang lên, lúc thanh tao lúc đượm tình, lúc phiêu linh nhẹ bẫng, lúc sâu xa uyển chuyển, lúc lại lưu luyến ai oán... Nhìn bàn tay phải của hắn không ngừng kéo, gảy, móc, kết hợp nhịp nhàng với tay trái không ngừng ấn, rung, lướt, và cả ánh mắt đượm tình nhìn tôi lúc này khiến tôi lặng người chìm đắm trong tiếng đàn tranh ưu nhã, mỹ tuyệt.

Cho dù là người không hiểu chút gì về âm luật cũng có thể nghe ra khúc nhạc này được dùng để bày tỏ tình cảm sâu đậm với tình nhân. Tại sao chứ? Ngoại trừ tình cảm sâu đậm kia, tôi còn có thể cảm nhận được nỗi đau đớn ẩn khuất trong tiếng đàn của hắn. Tôi nắm chặt bàn tay lại, chợt cảm thấy hơi ảm lạ kì, cũng dần dần buồn bã trước tiếng đàn tràn đầy đau khổ đó.

Dạ Tầm Hoan... rốt cuộc đây là khúc nhạc gì chứ? Nhắm mắt hai lại, không nhìn vào mắt hắn nữa, tôi không ngừng tìm kiếm trong kí ức của Hạ Chi Lạc, thế nhưng nghe một khúc nhạc tràn đầy mê lực thế này, tôi sao có thể tịnh tâm mà nghĩ đến tên của nó chứ?

Khi tôi mở mắt ra nhìn thì Dạ Tầm Hoan đã kết thúc khúc nhạc này.

“Hay cho khúc ‘Cúc tình’.” Tiếng vỗ tay vang lên.

Tôi quay đầu lại nhìn người vừa đưa lời khen, huyện thái gia kì quặc? Anh ta thôi không vỗ tay nữa, quay sang nhìn tôi, nhướn miệng mỉm cười, còn tôi gật đầu đáp lễ.

Dương tổng quản thấy vậy liền mời anh ta lên ngồi trên đài, nhìn thấy bước chân vững chãi của huyện thái gia kì quặc, cũng chính là lúc Dạ Tầm Hoan đến trên lôi đài chờ đợi hoa tươi hoặc đá. Không biết do tiếng đàn tranh của Dạ Tầm Hoan quá động lòng người hay do sức ảnh hưởng lớn của vị huyện thái gia kì quặc kia mà cả trăm người bình xét đều vứt hoa lên cho hắn.

Sau khi Dương gia tính toán, tổng kết có cả thấy sáu trăm ba bảy đóa hoa, không ngờ có người ném hơn một đóa hoa. Hắn mới là người đầu tiên lên sân khấu, lẽ nào một trăm người này không thèm để tâm đến ba mươi mốt người phía sau sao? Tôi là người sau cùng mà, đến lúc đó e là chẳng còn thừa lại bông hoa nào cho tôi cả. Thôi thôi rồi, người ở thành An Bình này đúng là không thể đánh giá theo tiêu chuẩn bình thường được. Toát mồ hôi hột!

Những người tiếp theo lần lượt lên lôi đài, tất cả những người rút phải Thượng huyền nguyệt đều chưa động đến đàn đã trực tiếp quay người bỏ đi. Còn những người rút được đàn tranh cũng chẳng có ai vượt qua được tài nghệ của Dạ Tầm Hoan, cũng có một người đàn ông trẻ tuổi đáng vẻ nho nhã dành được hơn hai trăm bông hoa, những người khác có hoa lại có cả đá, một người trông như đồ tể còn một người nom như đầu bếp, đón nhận toàn bộ đá cục, kết quả bị ném đến mức nhảy xuống đài mà vẫn còn bị ném tiếp.

Tôi thực sự khâm phục hai con người này, không biết đánh đàn thì hãy bỏ cuộc giống như những người rút phải Thượng huyền nguyệt có hơn không, lại còn cứng đầu cứng cổ tham dự, thực sự không còn gì để nói. Sau cùng, quảng trường quá đổi hỗn loạn, Dương tổng quản phải xuất hiện mới có thể bình ổn lại được.

Ha ha! Cảnh tượng lúc này thực sự khiến tôi chết cười, thực sự muốn Dương gia trao cho hai người này giải dũng cảm nhất.

Cuối cùng cũng đến lượt tôi lên lôi đài. Đứng trên đó, tôi lặng lẽ nhìn cây Thượng huyền nguyệt, khẽ lướt phím đàn, tiếng đàn của Thượng huyền nguyệt dày mà trầm hơn ghi ta, nên đánh bài gì đây?

Trước khi nghe Dạ Tầm Hoan diễn tấu, trong đầu tôi có hai sự lựa chọn, hoặc là “Sự lãng mạn của tình yêu”, hoặc là “Vũ điệu Tây Ban Nha”. “Sự lãng mạn của tình yêu” thì quá đau thương, khổ ải, nên vẫn chọn “Vũ điệu Tây Ban Nha” sôi động, nhiệt huyết mà tự do, rất phù hợp với lôi đài chiêu thân. Thế nhưng sau khi nghe tiếng đàn tranh của hắn, đầu óc tôi vô cùng hỗn loạn, rốt cuộc nên đàn bài gì mới được?

Những người đứng bên dưới bắt đầu ồn ã, hò hét liên hồi: “Không biết đánh thì đi xuống đi.”

Trong lòng dẫn đo một hồi, tôi nhấc cây Thượng huyền nguyệt lên, quay về phía mọi người, đi ra giữa trung tâm lôi đài, một tay cầm cao cây Thượng huyền nguyệt lên, mỉm cười nhìn mọi người phía dưới, bất giác đưa mắt liếc nhìn qua chỗ Dạ Tầm Hoan, ánh mắt hần tràn đầy vẻ mong chờ, háo hức.

Từ từ buông tay xuống, tôi đặt một nụ hôn lên cây đàn, nghe tiếng thét kinh ngạc của mọi người, lại ôm nó vào lòng, bắt đầu gảy khúc nhạc ghi ta kinh điển mê hồn mà tuyệt mỹ nhưng thoang thoảng vẻ buồn bã có tên “Tây Ban Nha bi thương”. Tuy rằng không nhớ chính xác từng nốt nhạc của khúc nhạc, nhưng tôi vẫn nắm rõ nhạc điệu chính, bởi vì bất cứ ai đã từng nghe qua thì khó lòng mà quên được giai điệu của khúc nhạc này.

Ha ha, thật không ngờ tôi lại chọn khúc nhạc này, hi vọng sẽ không khiến cho đại sư âm nhạc Nicolas quá mất mặt.

Khúc nhạc kết thúc, cả quảng trường im lặng vô thanh, tôi ôm Thượng huyền nguyệt chờ đợi thời khắc đón nhận hoa tươi hay là đá cục.

Bỗng nhiên, cả làn hoa tươi bay thẳng về phía tôi, mắt nhìn thấy làn hoa đó sắp đập vào đầu mình, tôi nhanh nhẹn đứng tránh sang một bên.

Sau khi định thần lại, nhìn về phía người tung hoa, thì ra chính là vị đại thẩm đáng yêu hôm trước, bà ấy đang mỉm cười tươi rói vỗ tay cổ vũ cho tôi. Tiếp đó, hoa tươi liên tiếp được ném lên lôi đài, may mà không phải là đá cục, nếu không tôi không chết thì cũng bị tàn tật mất. Thảo nào mà khi này Dương tổng quản còn thêm vào một câu: “Tuy rằng chỉ là đá nhỏ nhưng vẫn có thể làm thương người khác.” Nhà họ Dương này thực sự khiến cho người ta phải kinh ngạc, thán phục.

Số hoa tươi mà tôi nhận được là ba trăm lẻ chín bông, xếp thứ hai. Thực đúng là nguy hiểm, may mà vẫn còn lại ba trăm lẻ chín bông hoa cho tôi. Thực sự, tôi phải cảm ơn vị đại thẩm đáng yêu kia, nếu như không phải là bà ấy thì tôi cũng chưa chắc nhận được nhiều hoa đến vậy.

Mục tiêu của tôi lúc này không chỉ còn là một ngàn tám trăm lạng bạc nữa.

Trận đấu cuối cùng vào ngày mai, vẫn bắt đầu vào giờ Tị, vẫn ở quảng trường Chính Hồng này.

Rời khỏi quảng trường Chính Hồng đã là lúc hoàng hôn, tôi không quay về khách điểm luôn mà đi thẳng tới Toàn Phúc Lâu ăn một bữa ra trò, món ăn ở đây thực sự không tệ chút nào.

Đột nhiên nhớ ra, gần đây, tôi lại ăn rất nhiều, không biết thân hình vốn dĩ mới gầy xuống liệu có vì thế mà tăng lên đột biến không? Đúng lúc đang tự lẩm bẫm một mình, Dạ Tầm Hoan lại nghe lén được, hần nhìn tôi bằng ánh mắt dè xòm thứ thiệt rồi vô lại lên tiếng: “Khuôn mặt vừa xinh, thân hình vừa xinh, đặc biệt là phía trên, rất tuyệt.”

Buổi đêm hôm đó, Dạ Tầm Hoan lại lần mò sang phòng tôi, trèo lên giường tôi, ôm lấy người tôi, khẽ cắn vành tai tôi rồi hỏi: “Khúc nhạc nàng đánh ban chiều có tên là gì?”

Tôi đáp: “Vũ điệu Tây Ban Nha.”

“Cái gì Nha cơ?”

“Răng đen của con kiến, ngủ đi.”

61. Chương 61: Trùng Phùng Và Kế Hoạch Săn Phu

Trận đấu cuối cùng, cũng chính là trận đấu có nhiều người tới xem nhất.

Không chỉ có vị huyện thái gia kì quặc đến dự mà ngay cả vợ chồng Dương Vạn Lí cũng đều ngồi xem, người duy nhất không thấy chính là vị tiểu thư nhà họ Dương kia. Dương tổng quản xuất hiện lại khiến không khí xung quanh sôi động hẳn lên, đề mục thi đấu sau cùng cũng được tiết lộ.

Dương tổng quản lên tiếng: Thưa các vị, hôm nay đã là trận thi đấu sau cùng rồi, sau hôm nay, Dương gia chúng ta sẽ tổ chức hỉ sự. Ừm, cũng không nhiều lời nữa, để các vị phải chờ lâu. Phong thư trong tay Dương mỗi lúc này chính là đề mục sau cùng do chính Dương tiểu thư đặt ra, để Dương mỗi mở ra xem nào...”

Dương tổng quản đột nhiên im lặng, bóc phong thư cầm trong tay lúc này, lấy tờ giấy bên trong ra xem. Bỗng nhiên, sắc mặt của ông ấy càng lúc càng kì dị, hai mắt càng lúc càng tròn to hơn, nhìn vào tờ giấy trước mặt mình, mãi chẳng nói câu nào.

Người đứng bên dưới hò hét liên tục, thôi thúc ông nhanh chóng đọc đề mục.

Tôi với Dạ Tầm Hoan quay sang nhìn nhau, đều nghĩ chắc hẳn vị Dương tiểu thư này đã ra một câu gì đó kì dị nên mới khiến vị Dương tổng quản này kinh ngạc như vậy!

Dương tổng quản ho khan vài tiếng rồi đọc: “Ừm, hôm nay có hai câu hỏi. Nếu như cả ba người đều đáp trúng câu hỏi thứ nhất, ta mới đọc tiếp câu hỏi thứ hai, nếu như không ai biết đáp án thì sẽ phán xét kết quả dựa theo kết quả trận đấu hôm qua. Khụ khụ, xin mời ba vị lắng nghe. Câu hỏi thứ nhất... chính là: Có một con heo, muốn đi qua một cây cầu độc mộc, ai ngờ, lúc nó đang đi giữa cây cầu, phía trước xuất hiện một con sói, đang định quay về phía sau, lại phát hiện một con hổ đang đứng sau đó. Tình cảnh lúc này chính là trước có sói sau có hổ, đều muốn ăn thịt con heo này. Xin hỏi con heo này sẽ nào thế nào để qua cầu? À, bên dưới còn có một dòng chữ nữa: Phía dưới cây cầu độc mộc này là vực thẳm ngàn trượng, không có sông suối, cho nên không cần nghĩ tới khả năng nó bơi qua bờ. Ha ha ha, câu hỏi này rất thú vị, rất thú vị!”

Sau khi nghe thấy câu hỏi này tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, bàn luận liên hồi.

Có người đứng dưới còn hét lớn lên: “Như vậy thì làm sao mà đi qua được?”

“Đúng thế, đúng thế, đây là chuyện không thể nào.”

“...”

Khi nghe thấy câu hỏi này, tôi bất giác bật cười thành tiếng, là cô bé, chính là cô bé đó không sai. Thanh Thanh, Thanh Thanh của tôi, nha đầu Thanh Thanh vừa xinh đẹp lại vừa dễ thương. Năm năm rồi, thật không ngờ tôi còn có thể gặp lại được cô bé, nước mắt vui mừng bất giác tuôn trào bờ mi.

“Lạc, nàng làm sao thế?” Dạ Tầm Hoan khẽ đẩy người tôi.

Tôi gạt nước mắt, quay sang nhìn hẳn mỉm cười mừng rỡ: “Không sao cả, chỉ là gặp được cố nhân, ha ha.”

Thái độ của hẳn rất kì quái, dường như có đôi chút đau khổ, tôi liền hỏi: “Người làm sao thế?” Hẳn lắc đầu, ngậm miệng không nói gì.

Dương tổng quản lại lên tiếng nói: “Ba vị, xin hỏi đã nghĩ ra chưa? Nếu nghĩ ra rồi xin hãy viết đáp án lên giấy đi.”

Ba người chúng tôi cùng lên trước, lần lượt viết đáp án của mình lên giấy.

Sau khi chúng tôi viết xong, Dương tổng quản mới mở đáp án do nha đầu Tiểu Như mang đến vào tối hôm qua. Sau khi đọc xong, ông bật cười lớn tiếng, khiến cho mọi người chẳng hiểu gì cả, sau đó đọc lớn tiếng: “Nó đã ngắt đi mất. Ha ha ha.”

Đáp án của ba chúng tôi liền được giơ cao lên, mở ra trước mặt tất cả mọi người, tờ giấy của Dạ Tầm Hoan bỏ trống, của người đứng thứ ba thì viết ba chữ ‘Không thể nào’, còn tôi viết là ‘Ngắt đi mất’.

Mọi người lại hò rú lên, không còn nghi ngờ gì nữa, tôi đã chiến thắng, sau cùng tôi đã trở thành con rể nhà họ Dương. Dạ Tầm Hoan cùng người đứng thứ ba mà tôi không biết tên kia lần lượt được thưởng một ngàn và tám trăm lạng bạc. Nhìn vào một ngàn lạng bạc trên tay Dạ Tầm Hoan, tôi bất giác meo mào, chán chường.

Tại nhà họ Dương, thành An Bình.

Quả nhiên là một hộ giàu có, vừa bước vào cửa lớn, tôi bất giác nhớ đến Thụy Vương phủ, ngôi nhà trước kia hẳn chưa biết bao hồi ức tươi đẹp. Tuy rằng nơi đây chẳng thể nào so sánh được với Thụy Vương phủ nhưng đình đài hiên các đều được xây dựng theo một phong cách, khiến nỗi nhớ dâng trào trong lòng.

Từ sau khi xuống khỏi lôi đài, Dạ Tầm Hoan tâm sự trùng trùng, tôi hoàn toàn cho rằng hẳn đang bị cụt vôi vì tôi đã đạt được vị trí số một trở thành con rể nhà họ Dương.

Ngồi trên chiếc ghế gỗ được điêu khắc tinh xảo trong phòng khách, tâm trạng sắp được gặp lại người thân thiết đó khó lòng mà diễn tả bằng lời nói được. Sắp sửa gặp lại nha đầu Thanh Thanh kia rồi, không biết bây giờ cô bé trông như thế nào nữa.

Không bao lâu sau, giọng nói quen thuộc truyền tới bên tai: “Phụ thân, mẫu thân.”

Một giai nhân mặc y phục màu hồng nhạt nhẹ nhàng bước từ sau tấm bình phong ra.

Dương Vạn Lí vừa nghe thấy liền đứng dậy, chỉ về phía tôi rồi nói: “Vân Nhi, lại đây, đây chính là công tử Dương Thiết Tâm, người đã giành thắng lợi sau cùng.”

Nhìn vị giai nhân trước mặt mình, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp, đôi mắt trong trẻo, to tròn, hai hàng mi vừa đen vừa dài, khi cười bên má phải lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu, nhỏ nhắn. Tôi hoàn toàn không dám chắc liệu đây có phải nha đầu Thanh Thanh của mình năm xưa hay không, chỉ biết đứng ngây người tại chỗ.

Đôi mắt sáng trong kia nhìn tôi đầy kinh ngạc, thoáng chốc đã long lanh nước mắt, Dương Tô Văn mở miệng nói đồng thanh từng từ một: “Thiên vương cái địa hổ.”

Tôi liền bật cười thành tiếng rồi đáp: “Bảo tháp chấn hà yêu.”

Dương tiểu thư liền xông lại phía tôi, ôm chặt rồi bật khóc thành tiếng.

Đây không phải Thanh Thanh sao, ngoài cô bé ra, còn ai biết được hai câu ám hiệu này của chúng tôi chứ? Thực sự đúng là con gái lớn thay đổi kinh người, tiểu nha đầu đáng yêu, trong sáng năm nào giờ đã trở thành một đại mỹ nhân ngọc ngà, tuyệt mỹ.

Tôi ôm chặt lấy cô bé, vui mừng bật khóc rồi gọi tên cô bé: “Thanh Thanh, tiểu nha đầu Thanh Thanh của ta, ha ha ha...”

Thế nhưng hai chúng tôi ôm nhau chưa được bao lâu thì liền bị Dương phu nhân tái mặt tách ngang ra. Cho dù tôi là người con rể tương lai đã thắng lôi đài lần này, nhưng hành động nam nữ ôm nhau ngay trước mặt đám đông vẫn chẳng hợp lễ tiết chút nào, bà ấy đã hiểu lầm hoàn toàn.

Thanh Thanh gạt nước mắt rồi vội vã nói: “Mẫu thân, người này là...”

Tôi sợ Thanh Thanh nói ra tôi là tiểu thư của cô bé, liền cắt ngang lời: “Xin lỗi nhé, Dương lão gia, Dương phu nhân, thất lễ rồi. Tại hạ tên thật là Lạc Bảo, lệnh thiên kim Dương Tô Văn chính là muội muội Thanh Thanh thất tán nhiều năm nay của tại hạ. Bây giờ người thân trùng phùng, khó tránh khỏi kích động, xin hai vị trưởng bối thứ lỗi.” Nói xong, tôi liền cúi đầu tạ lỗi.

Thanh Thanh kinh ngạc, vội vã chặn đứng hai chữ ‘tiểu thư’ đang định thốt lại trong miệng.

Dương phu nhân như bừng tỉnh, cũng kích động nói: “Lão gia, người này chính là vị ân nhân mà Vân Nhi vẫn thường hay nhắc đến.”

Lần này lại đến lượt tôi kinh ngạc, Dương Vạn Lí cùng Dương phu nhân vội vã đến trước mặt thành tâm nói cùng tôi: “Lạc cô nương, đa tạ cô nương đã chăm sóc tiểu nữ bao nhiêu năm nay, xin nhận của chúng ta một bái này.”

Hai người thực sự định quỳ xuống, tôi vội vã đưa tay giữ họ lại rồi ngại ngùng nói: “Dương lão gia, Dương phu nhân, hai người đừng làm như vậy, làm thế này sẽ khiến Lạc Bảo ta tổn thọ mất. Thanh Thanh, mau lại đây giúp đỡ ta đi.”

May mà hai người họ không quỳ trước mặt tôi, nếu không thì đúng là tội lỗi.

Sau đó, nghe Dương lão gia giải thích, tôi mới biết nguồn cơn sự việc ra sao.

Thì ra, hai vợ chồng Dương thị sinh được hai chị em gái sinh đôi, một người tên là Dương Tang Văn, người còn lại chính là Thanh Thanh, tên ban đầu là Dương Tô Văn. Dương gia trước nay luôn làm nghề buôn bán tơ lụa, phía dưới còn có xưởng thêu tay, dệt vải, ngày nay có cửa hàng chi nhánh ở khắp Hoàng triều cùng bốn tiểu quốc kia. Nổi tiếng nhất chính là cửa tiệm Vô Châm chuyên bán y phục thêu tay thủ công, cung cấp y phục cho hoàng thân quốc thích. Năm đó, cũng chính vào lúc hai thiên kim này vừa tròn năm tuổi, quy mô kinh doanh tơ lụa của nhà họ Dương chưa lớn như hiện nay, vì muốn mở rộng buôn bán, Dương Vạn Lí liền đưa phu nhân cùng hai thiên kim lên kinh thành. Kinh thành dưới chân thiên tử là nơi phồn hoa thịnh thế, đông đúc nhộn nhịp, Thanh Thanh đã bắt cần lạc người thân vào chính lúc đó. Sau khi để lạc mất Thanh Thanh, Dương phu nhân đau lòng vô cùng, quyết tâm rời khỏi kinh thành, Dương Vạn Lí cũng đành bất lực, lại dọn nhà quay về quê cũ là thành An Bình. Kể từ sau đó, chỉ có một mình ông lên kinh thành lo chuyện làm ăn mà thôi.

Tôi đưa tay sờ mũi, thì ra cửa tiệm Vô Châm chính là của nhà họ Dương, y phục năm xưa của tôi đều do bọn họ làm ra cả. Theo cách nói của Dương lão gia thì nhà họ Dương không chỉ là hộ giàu có nhất ở thành An Bình nhỏ bé này.

Nhìn sang Thanh Thanh, tôi bất giác nuốt nước miếng, thì ra Thanh Thanh chính là thiên kim đại tiểu thư của một gia đình giàu có. May mà năm xưa vị vương phi giả mạo như tôi cũng không sai khiến cô bé nhiều lắm, chỉ ít mấy việc chải đầu, mặc y phục, ăn uống tôi đều tự làm cả, cùng lắm cũng chỉ bảo cô bé gọi dậy, trải ga giường với lấy nước tắm mà thôi.

Năm năm trước, con gái lớn nhà họ Dương là Dương Tang Văn bất hạnh mắc phải căn bệnh ác nghiệt, không bao lâu thì qua đời, khiến cho Dương phu nhân đau đớn đến chết đi sống lại. Năm đó, sau khi Thanh Thanh đi lạc mất đã khiến bà cảm thấy đau khổ, dằn vặt vô cùng, nên dành hết tình yêu thương cho cô con gái lớn, Dương Tang Văn. Sau khi Dương Tang Văn qua đời, ngày ngày Dương phu nhân đều không ăn không uống, ôm di vật của Dương Tang Văn âm thầm khóc lóc, do quá đau lòng, nên sinh bệnh sầu muộn. Dương Vạn Lí là một người trọng tình trọng nghĩa, chịu đựng nỗi đau mất con, vừa bận rộn lo việc kinh doanh lại vừa bận rộn chăm sóc người ái tử bệnh tật.

Đúng vào lúc đó, tình hình cạnh tranh ở kinh thành vô cùng khốc liệt, Dương Vạn Lí bắt buộc phải lên kinh thành giải quyết các công việc cần kíp. Do không an tâm về Dương phu nhân, lại muốn lên kinh tiện thể tìm thầy thuốc chữa trị cho bà nên bất chấp bà đang bị bệnh, ông đưa cả thê tử lên đường.

Còn chưa tới kinh thành, nửa đường, họ liền bắt gặp Thanh Thanh khó khăn lắm mới xuất cung được, lúc đó cô bé ăn mặc rách rưới, lại bị bọn ăn mày bao vây lấy. Không biết có phải là ý trời hay không, Dương phu nhân nhắm mắt hôn mê suốt cả dọc đường đột nhiên lại mở mắt ra nhìn thấy Thanh Thanh trông giống y hệt con gái Dương Tang Văn vừa mới bất hạnh qua đời, liền kích động thét lớn đòi xuống xe.

Sau một hồi hồi han, được biết Thanh Thanh trạc tuổi với Dương Tang Văn, Thanh Thanh liền được hai phu phụ họ Dương thu nhận làm nghĩa nữ, đổi tên thành Dương Tô Văn. Dương phu nhân không cần chữa trị, bệnh tình tự khỏi.

Không bao lâu sau, một ngày, Dương phu nhân lại bắt đầu khóc lóc đau thương, Thanh Thanh hỏi bà, mới biết hôm đó là ngày cập kê của Dương Tang Văn, tình cờ là Thanh Thanh cũng đang sầu muộn không biết có nên nói ra mình đã đến tuổi cập kê hay chưa. Dương phu nhân lúc này mới bừng tỉnh, nhận ra mọi chuyện, vén mái tóc dài lên phát hiện ba nốt ruồi sau gáy liền ôm đứa con gái thất tán nhiều năm khóc lóc thảm thương.

Sau đó, Thanh Thanh cũng kể lại mọi chuyện, cô bé chỉ nhớ mình bị người ta bán vào làm người hầu cho rất nhiều nhà giàu có, do tuổi còn quá nhỏ nên thường bị đánh mắng, chịu phạt, nếu như chủ nhân không vừa ý còn trả cô bé lại cho người bán. May mắn là cô bé không bị bán vào kĩ viện. Đến độ tám tuổi, do một cơ duyên ngẫu nhiên, cô bé vào làm nha đầu trong phòng giặt đồ của Thụy Vương phủ. Có điều, cô bé không kể là bị bán vào Thụy Vương phủ mà phụ họa theo tôi, nói đến làm nha đầu trong Lạc phủ, sau đó được làm nha đầu thiếp thân của tôi, được tôi chăm sóc, tận tình, thân thiết.

Nghe đến đây, tôi, Thanh Thanh, Dương phu nhân đều bất giác nước mắt trào mi.

Từ trước đến nay không thể ngờ được, tôi với Thanh Thanh lại có thể gặp lại được nhau trong những năm còn lại của cuộc đời.

Sau đó, Dương phủ liền chuẩn bị phòng khách thượng hạng cho chúng tôi nghỉ ngơi.

Lần này gặp lại, không còn danh nghĩa chủ tớ, Thanh Thanh níu lấy tay tôi, dắt tôi cùng Dạ Tầm Hoan vào căn phòng được chuẩn bị sẵn.

Tôi bất giác nhìn thấy Dạ Tầm Hoan đang tâm sự trùng trùng, đôi mày nhíu chặt lại, bờ môi bạnh ra, im lặng không nói lời nào. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt dò xét của tôi, hắn liền quay sang nhìn tôi. Ánh mắt này khiến tôi cảm thấy bất thường, đôi môi của hắn dường như rất nhợt nhạt, không có chút sắc máu nào cả. Hắn bị sao vậy?

Sau khi bước vào trong phòng, tôi với Thanh Thanh liền riu rít nhắc lại chuyện xảy ra trong mấy năm nay. Còn Dạ Tầm Hoan kể từ sau khi vào phòng chưa hề bước ra ngoài, đã suốt cả một buổi chiều rồi. Bây giờ cũng đã đến giờ dùng bữa tối, tôi vẫn chẳng thấy bóng dáng hắn đâu, Dương lão gia phái người đi mời, tôi liền chủ động đề nghị vào trong xem sao.

Người đầu phải loài cây cỏ, sao có thể vô tình được chứ? Trước đó nhìn thấy đôi môi trắng bệch của hắn, sau đó lại thấy hắn trốn trong phòng cả chiều lặn, tôi cảm thấy hơi lo lắng.

Trước khi vào phòng của hắn, tôi gõ nhẹ lên cửa, gọi tên hắn, nhưng mãi chẳng thấy bên trong có động tĩnh gì. Vì lo lắng, tôi liền đẩy cửa, bước vào bên trong.

Trong phòng tối đen như mực, tôi liền lấy cây châm lửa mang theo người ra, tìm đến bục nền rồi châm đèn.

Sau khi nhìn rõ cảnh tượng trong phòng, tôi kinh hãi chạy đến trước giường, Dạ Tầm Hoan đang hôn mê trên giường, miệng trào máu đen.

Tôi hoang mang đỡ lấy người hắn, lấy chiếc khăn lụa trong người ra lau khô vết máu, đỡ khuôn mặt hắn lên rồi nói: “Này, tỉnh lại đi, Dạ Tầm Hoan, người mau tỉnh lại đi, người bị làm sao thế? Người đừng có dọa ta.”

Hắn vẫn cứ nhắm nghiền mắt lại, tôi hoảng hốt vỗ, đập, gọi liên tục, hắn mới từ từ mở mắt ra. Lúc này tôi mới nhận ra rằng lông mi của hắn rất dài, đôi mắt cũng rất đẹp.

Hắn yếu ớt lên tiếng: “Lạc, nàng khóc sao? Đừng khóc, ta không sao đâu.” Hắn chống người dậy, đưa tay chạm vào đuôi mắt tôi.

Khóc? Tôi đã khóc sao? Tại sao tôi lại không biết chứ?

Đang hoang mang, tôi gạt tay hắn ra, còn hắn thì mỉm cười dịu dàng.

Nhìn thấy vậy, tôi tức điên người, vội vã nói: “Người đã bị thổ máu đen rồi mà vẫn còn cười được à? Rốt cuộc người bị sao thế? Có phải người bị trúng độc không?”

Khuôn mặt Dạ Tầm Hoan đột nhiên đanh lại, hai mày nhíu chặt, quay đầu nhìn về phía khác, không dám nhìn tôi.

Hắn thực sự bị trúng độc sao?

Giọng nói của tôi cũng theo đó mà dịu hẳn xuống, vốn dĩ không muốn hỏi nhiều, nhưng vẫn chẳng kìm được lên tiếng: “Rốt cuộc có chuyện gì thế? Có phải liên quan đến mấy người của Diệp cung hôm qua không? Có phải người lại gây chuyện với mấy người không nên gây chuyện không? Hả?”

Hắn ôm tôi vào lòng, thì thầm bên tai: “Chẳng liên quan đến bọn họ, nàng đừng suy nghĩ lung tung. Ta đang luyện võ công độc môn do sư phụ truyền lại, thực sự không sao cả đâu.”

Luyện võ công? Coi tôi là kẻ ngốc hay trẻ con lên ba?

Tôi đẩy hắn ra rồi nghiêm nghị nói: “Nếu không có chuyện gì vậy thì đi ăn cơm thôi, Dạ đại hiệp, tất cả mọi người đang chờ có mình đại hiệp thôi đó.”

Hắn nhoẻn miệng mỉm cười, kéo tôi vào lòng, đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên môi tôi: “Lạc, nàng động lòng rồi. Tối nay đừng có ngủ chung giường với vị Dương tiểu thư đó nữa, đến phòng ta có được không? Không có nàng, ta chẳng thể nào ngủ được. Á...”

Hừm! Còn tâm trạng để tán tỉnh, chọc ghẹo vậy chứng tỏ là không sao rồi. Tôi liền móc nhẹ một quyền lên cằm hắn, rồi mắng: “Người đi chết đi.”

Tôi lăm bắm chữ rửa rời khỏi phòng hắn, bên tai vẫn còn nghe hắn nói: “Nếu nàng cảm thấy xấu hổ, ta sang phòng nàng cũng được.”

Mong tên đàn ông này một ngày nào đó sẽ không còn ăn nói tùy tiện như vậy nữa chẳng khác nào đột nhiên ngẩng đầu lên trời nhìn thấy một đàn lợn bay qua, lúc thì xếp thành hình chữ Nhất, lúc lại xếp thành hình chữ Nhân...

Tận dụng thời gian buổi chiều hàn huyên với Thanh Thanh, tôi cũng đã hiểu được sự tình ngày hôm đó. Hôm đó, tôi xuất cung không được bao lâu thì Ánh Đồng liền bị Tề ca bắt đi hỏi tội, còn về việc Tề ca xử lí Ánh Đồng ra sao thì chẳng ai biết được. Phải mãi sau này, Thanh Thanh mới nghe được đám cung nữ, thái giám khác bàn tán rằng, Ánh Đồng bị vứt ra khỏi hoàng thành với khuôn mặt nhoe nhoét đầy máu.

Khi nghe tôi nói, tôi đã gặp được Ánh Đồng mặt mày đầy máu lại mất trí nhớ, Thanh Thanh tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Năm đó, tương truyền hai vị tuyệt đại giai nhân khuynh nước khuynh thành của Hoàng triều Kim Bích là Phụng phi và Đồng phi cùng lâm trọng bệnh qua đời, tân Hoàng đế đã chọn ngày lành khâm liệm cho cả hai người nhưng lại không hề chôn cất thi thể trong Hoàng lăng. Chuyện này, bản thân tôi cũng đã nghe nói.

Chuyện này xảy ra không lâu, Thanh Thanh và Hỉ Nhi đều bị đuổi ra khỏi cung, đồng thời bị phán cả đời cũng không được bước vào kinh thành nữa bước. Sau khi xuất cung, Hỉ Nhi nhiễm bệnh, còn chưa ra khỏi kinh thành, số ngân lượng của cả hai đều bị kẻ trộm đoạt mất. Thực đúng là nhà đột còn gặp đêm mưa bão. Không có tiền chữa bệnh, lại cộng thêm nhiều ngày bôn ba, Hỉ Nhi bất hạnh qua đời.

Nói đến đây, Thanh Thanh khóc nghẹn không nói được nữa. Thực sự, sau cùng tôi mới là kẻ sát nhân, đã hại chết không biết bao nhiêu người, Thanh Thanh nếu không phải được người nhà họ Dương tìm về được, kết cục thực sự chẳng thể nào tưởng tượng nổi.

Buổi đêm, tôi với Thanh Thanh cùng nằm trên chiếc giường của cô bé, tiếp tục nói chuyện xảy ra trong mấy năm nay.

“Nha đầu, em cũng đã theo ta một thời gian dài, tại sao đột nhiên lại hứng khởi làm mấy trò tung tú cầu chiêu thân với mở lời dài chiêu thân thế? Nếu như gặp phải kẻ bất lương thì phải làm sao hả?” Tôi bực bội đưa lời phê bình.

Cô bé không nói gì, âm thầm than dài một tiếng.

Tôi nhớ lại cảnh tượng trên phố hôm qua, cũng than một tiếng rồi nói: “Chắc là em đã có người trong lòng rồi đúng không? Chính là huyện thái gia kì quặc họ Lệ kia?”

Căn phòng lúc này tối đen như mực, tuy rằng không nhìn thấy nét mặt của Thanh Thanh thế nhưng nghe tiếng thở dài, tôi hoàn toàn có thể tượng tượng được khuôn mặt cô bé đang đỏ ửng lên.

“Nha đầu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi bắt giắc cau chặt đôi mày, tên đàn ông đó chịu để cho Thanh Thanh công khai chiêu thân, chắc hẳn hai người đã gặp phải chuyện gì khó xử.

Thanh Thanh lại than dài đầy phiền muộn.

Có lẽ do biến cố của tôi với cả Thụy Vương phủ, cùng cái chết của Hỉ Nhi nhiều năm trước, thêm nữa vì đã lớn tuổi rồi, Thanh Thanh cũng không còn như xưa nữa, mấy năm nay chưa hề có người đàn ông nào khiến cô bé động lòng xuân. Hai phụ phụ nhà họ Dương lại không ngừng thôi thúc, thi thoảng lại tìm bức tranh vẽ một công tử môn đăng hộ đối nào đó đến cho cô bé lựa chọn, Thanh Thanh liền bịa ra nhiều lí do để từ chối. Bởi Thanh Thanh là đứa con gái duy nhất mà hai vợ chồng họ Dương đánh mất bao năm nay mới tìm lại được, cho nên hai cụ cũng không dám ép buộc quá.

Thanh Thanh nay đã mười chín, nửa năm trước, một ngày ra ngoại thành An Bình thấp hương, không ngờ lại bị bọn lưu manh chọc ghẹo, may mà gặp được huyện thái gia kì quặc họ Lệ Mông đang đến đây chuẩn bị nhậm chức, đồng thời được anh ta cứu giúp, đoán chắc hai người đã phải lòng nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên. Người ta gọi là tình yêu sét đánh.

Nha đầu này vẫn cứ thích đi thấp hương, không ngờ lại có thể thấp ra được một người trong lòng! Tôi đưa tay sờ mũi, bất giác húng khởi.

Lúc cứu Thanh Thanh, Lê Mông chưa nhậm chức, bộ dạng như một thư sinh bình thường, Thanh Thanh cũng không tiết lộ thân phận thực sự, chỉ nói họ, lại lấy tên là Thanh Thanh, vì vậy mà cả hai đều không biết thân phận thực sự của nhau. Lần thứ hai gặp mặt ở ngay tiệm mì Vương bá hôm trước, Lê Mông vẫn bộ dạng thư sinh bình thường, điều tình cờ là cả hai người đều có thói quen ăn mì thêm trứng không thêm hành.

Nghe chuyện đến đây, tôi cũng hiểu rõ được khá nhiều. Trai chưa vợ, gái chưa chồng, hơn nữa ‘nam thì tài mạo song toàn, nữ thì kiều diễm, dịu dàng, nét na’ muốn không động lòng cũng khó. Thế nhưng, hai con người này đúng là thú vị, cho dù đã hẹn hò, qua lại bao lâu vẫn không hề tiết lộ thân phận của bản thân, thích tỏ vẻ thần bí.

Mãi cho đến một ngày, Dương phu nhân đưa bức họa của Lê Mông đến trước mặt, Thanh Thanh mới biết anh chính là huyện thái gia mới nhậm chức ở thành An Bình, liền thẹn thùng, gật đầu đồng ý Dương phu nhân tìm người làm mối. Bên kia thì khác, vừa nghe thấy thiên kim Dương gia giàu có nhất thành An Bình, Dương Tô Văn đến làm mối, chẳng buồn nhìn bức họa, Lê Mông đã đuổi bà mối người ta ra khỏi cửa. Đoán chắc, Lê Mông còn nói những lời khó nghe. Lại cộng thêm cái miệng sắc sảo thêm mắm thêm muối của bà mối, khiến cho Dương Vạn Lí tức đến độ thất khẩu chảy máu, mặc cho Thanh Thanh giải thích thế nào cũng không chịu nguôi ngoai. Nói tóm lại là, Dương Vạn Lí đã đánh tiếng, cho dù có gả Thanh Thanh cho ăn mày, hoặc giữ lại ở nhà mãi mãi không gả chồng cũng đừng mong ông gả cho Lê Mông.

Điều này cũng khó trách, Lê Mông cũng chỉ biết người trong lòng mình là Thanh Thanh chứ không phải là Dương Tô Văn, mà người đến nói mối lại bảo dắt mối cho Dương Tô Văn chứ không phải Thanh Thanh. Cái này thì phải trách ai chứ?

Tiếp sau đó, không cần phải nói, huyện thái gia kì quặc đó biết được chân tướng, gặp lại Thanh Thanh, hối hận vô cùng. May mà tên tiểu tử chết tiệt đó còn biết lấy hết dũng khí đến nhà họ Dương dề thân, kết quả, đương nhiên có thể đoán trước được.

Thanh Thanh vì chuyện này cũng đấu khẩu với Dương Vạn Lí. Ông Dương Vạn Lí đó đúng là cứng đầu, tức giận nhốt Thanh Thanh lại, còn chủ động đi tìm mối khác cho cô bé. Trong lúc hai người tức giận, Thanh Thanh liền đề nghị tung tú cầu chiêu thân, lại sợ người trong lòng không tranh được tú cầu liền đề nghị thêm dựng lô đài chiêu thân, sau cùng Dương Vạn Lí đã đồng ý.

Đoạn sau đó không cần phải nói thêm, vì tôi một dạ muốn kiếm tiền cho nên làm hỏng mất lô đài chiêu thân này. Trận đấu đầu tiên, Thanh Thanh được biết có một đại soái ca tên là Dương Thiết Tâm, anh tuấn tiêu diêu, phong độ đường đường, ngọc thụ lâm phong, hai tay đoán bài cùng lúc, liền đoán không biết có phải tôi không.

Ồ! Thì ra hôm đó người mà Thanh Thanh gấp gáp đuổi theo lại chính là tôi.

Trận thứ hai, quy tắc liền thay đổi từ bốn loại nhạc khí thành đàn tranh và Thượng huyền nguyệt cũng là vì tôi. Trận thứ ba càng không cần phải nói, đáp án chỉ có bốn người biết được.

“Tiểu thư, tại sao người lại đi tranh tú cầu chứ?” Thanh Thanh lên tiếng hỏi.

“Ta đã nói với em bao lần rồi, bảo em sau này đừng gọi ta là tiểu thư nữa, thế mà vẫn gọi? Sau này chỉ cho phép em gọi ra là tỉ, hoặc Lạc tỉ mà thôi.” Tôi chỉnh sửa lại cách xưng hô của Thanh Thanh, sau đó đem chuyện gặp phải hắc điểm trên đường sang nước Bạch Hổ, rồi mất hết cả ngân phiếu kể lại cho cô bé nghe. Đương nhiên, tôi đã bỏ qua không kể đoạn ở trong núi Vọng Liên cùng với Dạ Tầm Hoan.

“Ồ! Thì ra là như vậy. Tỉ, vị... vị Dạ đại ca đó là... gì của tỉ?” Giọng nói của Thanh Thanh vô cùng thận trọng.

Hả? Hả là gì của tôi sao? Là chương quây của khách điểm Long Môn thôi! Hầy, không biết tại sao, cứ nhắc đến hả là lòng tôi lại rối bời, không hiểu tên khốn đó có xảy ra chuyện gì không?

Tôi liền nói: “Vệ sĩ.” Trước kia tôi đã từng nói Đồng Vô với Tề Uy đều là những vệ sĩ diễn hình, sau đó cũng giải thích kĩ càng cho Thanh Thanh về định nghĩa này.

Thanh Thanh nghe được câu trả lời của tôi, nhướn miệng mỉm cười rồi đưa lời chọc ghẹo: “Dương Thiết Tâm, Liễu Khinh Dương, chỉ là vệ sĩ sao?”

Vốn dĩ tôi định lấy tên là Dương Khang, vừa hay lại đi đánh lôi đài, sau đó thấy cái tên Dương Khang này không đủ bá đạo, cái tên Dương Thiết Tâm của phụ thân Dương Khang lại càng thú vị hơn. Hơn nữa, hai chữ ‘Thiết Tâm’ lại càng cho thấy rõ quyết tâm lấy được một ngàn tám trăm lạng của tôi, cho nên mới lấy tên là Dương Thiết Tâm. Ai ngờ tên khốn kia lại lấy họ Liễu, lại còn Khinh Dương nữa!

Thực ra, trước bữa tối, khi ở trong phòng, nghe hắn nói tôi đã động lòng, tôi thực sự cảm thấy hoang mang, thậm chí có thể nói là tôi hoảng sợ rời khỏi căn phòng của hắn. Bao nhiêu lâu nay, tất cả những gì hắn làm cho tôi, hoàn toàn không chỉ đơn giản là chọc ghẹo, tán tỉnh như tôi vẫn thường nói. Dần dần, ánh mắt hắn nhìn tôi mang theo thứ tình cảm đặc biệt, luyến lưu, sâu đậm khó mà xóa bỏ được. Sau khi phát hiện ra ánh mắt này, tôi lúc nào cũng cố tình ép buộc bản thân phải phớt lờ.

Tôi thực sự đã động lòng rồi sao? Không thể nào, không thể nào...

“Tỉ, tỉ làm sao thế?” Thanh Thanh liền hỏi.

Để không phải nghe những câu hỏi thế này nữa, tôi liền đưa lời che giấu: “Ừm, ngủ thôi, không còn sớm nữa rồi. Ngày mai còn phải nghĩ cách giúp em giải quyết chuyện giữa hai người đàn ông rắc rối kia.”

Cả đêm hôm đó, tôi lại nằm mơ. Trong mơ, tôi thấy khuôn mặt của Tầm và Dạ Tầm Hoan không ngừng giao hòa, dần dần mơ hồ, sau cùng tôi đã chẳng phân biệt nổi ai với ai nữa...

Buổi sáng hôm sau, nhìn thấy Dạ Tầm Hoan khỏe mạnh đứng luyện công trong hoa viên, cuối cùng tôi đã cảm thấy an lòng hơn nhiều.

Sau đó, tôi liền kéo hắn với Thanh Thanh đi mua chút bút, mực, nghiên, màu nước cùng với tấm lụa màu đỏ cực mỏng, cực dài, cực trong suốt. Trong ba người cũng đi, Dạ Tầm Hoan đương nhiên đóng vai trò cửu vạn bê đồ. Khi quay về Dương phủ, tôi liền bảo Dạ Tầm Hoan điều tra hành trình hôm nay cùng dự định hôm sau của Lệ Mông, cần địa điểm và thời gian chuẩn xác, tiện thể cũng nói cho hắn biết sau khi làm việc này xong là thời gian hoạt động tự do, không cần phải quay về tìm tôi nữa.

Tiết trời tháng hai vẫn còn rất lạnh, tôi bảo Thanh Thanh kêu người mang mấy lò lửa vào trong phòng, khóa chặt cửa khuê phòng lại. Nghĩ đến việc hai chúng tôi có khả năng trúng độc khí than, tôi liền mở cửa sổ ra, sau đó đặt tấm bình phong chặn lại phía trước, vừa hay có thể che chắn được.

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, tôi liền bảo Thanh Thanh cởi y phục, hơn nữa còn phải cởi hết sạch, tiểu nha đầu thét lên thẳng thốt, có ý kháng cự.

Hầy, những bức ảnh khỏa thân này đến người hiện đại còn chẳng chấp nhận được chứ đừng nói là Thanh Thanh.

Tôi nghiêm túc nói: “Nha đầu, còn nhớ ta đã từng hứa với em không, sẽ vẽ giúp em một bức họa? Đây chính là lúc ta thực hiện lời hứa, hơn nữa đây cũng là đạo cụ quan trọng trong kế hoạch săn phu của em đấy. Nếu như tin tưởng ta thì cứ làm theo chỉ dẫn của ta là được.”

“Kế hoạch săn phu?” Thanh Thanh thẹn thùng nhắc lại.

“Cho dù là kế hoạch gì đi chăng nữa, nói tóm lại có thể gả em cho tên họ Lệ kia trong thời gian ngắn nhất là được. Nha đầu, em có chịu tin ta không?” Tôi vỗ nhẹ lên vai cô bé.

Thanh Thanh dùng hành động chứng minh lòng tín nhiệm dành cho tôi, dịu dàng cởi hết y phục trên người xuống. Bảo Thanh Thanh nằm trên chiếc ghế lắc lư rồi dùng tấm lụa đỏ che đi mấy bộ phận quan trọng nhất. Đáng tiếc là hoa tươi mùa này vẫn chưa nở rộ, nếu không cài thêm một bông ở trên tóc cô bé sẽ đẹp hơn rất nhiều. Có điều thay thế bằng cọng lông trắng lại càng tạo vẻ quyến rũ, cuốn hút hơn.

Sau khi tạo hình đầu vào đấy, tôi bất giác cảm thán một hồi, may mà tôi không phải đàn ông, nếu không nhất định sẽ dâng trào thú tính mất thôi.

Nhắc bút lên, tôi bắt đầu thực sự bước đầu tiên trong kế hoạch săn phu cho Thanh Thanh. Cảnh tượng lúc này khiến tôi nhớ đến bộ phim “Titanic”, bây giờ tôi là Jack, còn Thanh Thanh là Rose.

Đến giữa trưa, bảo Tiểu Như đưa đồ ăn đến trước cửa phòng, tôi ra lấy, lại bê vào trong phòng rồi thưởng thức cùng Thanh Thanh.

Vì bức họa này mà tôi mất thời gian cả một ngày, hân hoan tự khen một câu, vẽ mỹ nhân đồ có lẽ là chuyện duy nhất khiến tôi cảm thấy vô cùng tự hào. Trong năm năm nay, tôi đã bái sư học sâu thêm nữa nên tay nghề cũng nâng cao thêm một bậc, coi như cũng không làm mất mặt bố tôi.

Tự tôi phải hoàn tất các công đoạn còn lại, bởi vì bức họa này ngoài tôi, Thanh Thanh và vị huyện thái gia kì quặc kia ra thì không được cho kẻ thứ tư nhìn thấy được.

Cuối cùng cũng đại công cáo thành, ngày mai sẽ tiến hành bước đầu tiên trong kế hoạch săn phu cho Thanh Thanh.

Nếu như thời này có máy ảnh kĩ thuật số, máy tính, máy chiếu sáng, chụp ảnh xong đem đi chỉnh sửa, photoshop một chút, rồi in ảnh, tôi cũng không cần phải mệt mỏi đến mức độ này. Thậm chí, tôi còn nghi ngờ có lẽ bản thân đã bị nhiễm độc than.

Về suốt cả một ngày, tôi thực sự cảm thấy quá rệu rã, chẳng còn tâm trạng dùng bữa tối, liền quay về phòng ngủ luôn.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi nghe thấy Dạ Tầm Hoan gọi tên tôi mãi. Sau khi mở mắt ra chẳng mấy tình nguyện, tôi nhìn thấy hắn bê một bát cháo nóng hôi hổi ngồi cạnh bên giường tôi.

“Mệt mỏi cả một ngày rồi, nếu không muốn ăn thịt ăn cá thì nàng cũng phải húp một ít cháo, nàng thường hay nói, vừa làm đẹp lại dưỡng thần mà. Nào lại đây, nếm thử xem.”

Thấy Dạ Tầm Hoan múc một thìa cháo, đưa lên miệng khê thổi, sau đó đưa đến trước mặt tôi, như muốn bón cho tôi ăn, bất giác tôi cảm thấy hoảng loạn vô cùng. Tôi vội vã đoạt lấy chiếc thìa trong tay hắn rồi lắp bắp nói: “Để... để tự ta ăn...”

Hắn mỉm cười dịu dàng.

Cũng không để tâm bát cháo tổ yến đó có nóng không, tôi nhanh chóng húp sạch vào bụng, đưa lại bát cho hắn, đưa tay lau miệng rồi lại chui vào trong chăn, nhắm mắt giả ngủ, chờ đợi hắn rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Đúng thế, hắn đã rời khỏi, thế nhưng một lúc sau lại lần mò quay lại. Lần quay lại này, e là trời còn chưa sáng, hắn nhất định sẽ không đi.

Tối qua, Dạ Tầm Hoan đã điều tra kĩ càng, Lệ Mông cứ cách hai ngày là lại một mình đi tuần du các con phố một lần từ giờ Thìn đến giờ Dậu, vậy nên nói anh ta kì quặc cũng chẳng hề quá đáng, có vị huyện thái gia nào thích đi tuần du phố xá như anh ta không chứ? Có điều, nói đi cũng phải nói lại, thành An Bình có vị quan tốt như vậy âu cũng là cái phúc của lão bách tính.

Toàn Phúc Lâu nằm ở vị trí náo nhiệt, đông đúc nhất, vị trí sát cửa sổ lầu hai chính là địa điểm quan sát thích hợp.

Còn chưa tới giờ Thìn, tôi đã kéo Dạ Tầm Hoan đến đây ngồi, cộng thêm cả Tiểu Như, nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất năm đã được tôi huấn luyện bao lần trước đó. Kết quả Lệ Mông không hề xuất hiện.

Vị trí này đã được chúng tôi bao trọn. Buổi chiều, sau khi qua giờ Thân, chúng tôi lại đến Toàn Phúc Lâu này yểm phục.

Vừa mới sang giờ Dậu không bao lâu, mục tiêu cuối cùng đã xuất hiện.

Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất năm trong bước hành động đầu tiên của kế hoạch săn phu bắt đầu xuất hiện.

Tiểu Như ôm một bức tranh chạy như cháy nhà, khó khăn đi len qua đám người đông đúc. Do bất cẩn, cô bé đâm trúng vào nhân vật mục tiêu chỉ định của kế hoạch săn phu, nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm - Lệ Mông tiên sinh. Lúc này bức tranh đã phát huy toàn diện sứ mạng của mình, nằm trên mặt đất rất có hình tượng, chỉ chờ người nào đó nhặt lên.

Tất cả mọi thứ đều nằm trong dự liệu trước đó của đạo diễn xuất sắc nhất năm, là tôi.

Lệ Mông tiên sinh vô cùng nhiệt tình nhất bức tranh lên giúp Tiểu Như.

Tiểu Như thì áy náy đưa lời xin lỗi: “Xin lỗi, Lệ đại nhân, xin lỗi nhé, Tiểu Như không cố tình đâm trúng vào Lệ đại nhân đâu.”

Lệ Mông khẽ cau mày lại rồi hỏi: “Tiểu Như, có chuyện gì mà người lại hoang mang thế?”

Tiểu Như nói với khuôn mặt khốn khổ: “Vị Dương công tử sắp sửa trở thành cô gia đã vẽ mấy bức tranh cho tiểu thư, trước đó đã đem đi lên khung, nhưng bắt phải lấy về trước giờ Dậu hôm nay, nói rằng đây là tín vật định tình cùng tiểu thư. Thế nhưng Tiểu Như lại quên mất chuyện này. Lệ đại nhân, xin lỗi, Tiểu Như phải quay về phủ ngay, xin đi trước một bước.”

Do vội vàng, hoang mang quá, một bức tranh có buộc tấm lụa đỏ bên ngoài, rơi khỏi tay Tiểu Như, mặc cho Lệ Mông tiên sinh gọi thế nào, Tiểu Như cũng không chịu quay lại mà ôm bức họa chạy về phía trước một mạch.

OK, đến lúc này, nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất năm hoàn thành vai diễn một cách xuất sắc.

Bây giờ, tôi tập trung ống kính vào nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm Lệ Mông tiên sinh: Anh nhất bức họa được buộc lại bằng tấm vải màu đỏ, khẽ nhú đôi mày, mặt mũi nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào bức họa trong tay mình, đột nhiên bàn tay còn lại đưa lên, rồi lại đặt xuống, sau đó lại rờ vào tấm lụa, lần thứ ba, cuối cùng cũng tháo tấm lụa đó ra không chút do dự, từ từ mở bức họa ra, sau đó nổi giận dùng dùng cuộn gọn lại rồi nhanh chân đi thẳng về huyện nha.

Đến đây, hành động đầu tiên trong kế hoạch sẵn phụ đã kết thúc.

Sau khi quay về phủ, tôi nhanh miệng khen ngợi Tiểu Như một hồi lâu, diễn xuất của cô bé thực sự xứng đáng nhận giải Oscar ấy chứ!

Sau khi dùng bữa xong, trời cũng đã tối mù mịt, tôi liền bảo Dạ Tầm Hoan dùng khinh công đưa tôi đến huyện nha, đi thăm nom xem liệu vị huyện thái gia kì quặc kia có phải đang bị ‘nội thương’ hay không.

Đợi đến khi đã ở trên thân cây cách phòng của Lệ Mông không xa, chúng tôi tìm chỗ nấp thích hợp rồi quan sát. Cùng lúc đó, tôi cũng đưa tay lên che mắt Dạ Tầm Hoan, bởi vì hấn không nên nhìn một vài thứ, có điều hấn liền gạt tay tôi xuống rồi nói: “Không cần che, ngoại trừ nàng, ta sẽ chẳng nhìn bất cứ người phụ nữ nào khác lấy một lần.”

Hừm, lại còn dám nói không nhìn bất cứ người phụ nữ nào khác lấy một lần, nếu như không nhìn, tại sao hấn lại biết được lí do tôi phải che mắt hấn lại chứ?

Quả nhiên, tất cả mọi chuyện đều đúng như tôi dự liệu ban đầu. Ở trong phòng, Lệ đại nhân đang nhìn chăm chăm vào bức họa. Bắt đầu từ khi theo dõi đến giờ, ít nhất cũng đã được thời gian một tuần hương rồi, đó là còn chưa tính trước khi tôi đến đây đây. Nét mặt đó đúng là sống không bằng chết!

Đột nhiên, tôi thấy anh ta gạt hết bình và li trà trên bàn xuống đất, đau khổ ôm lấy đầu, bần thần ngồi trên ghế. Rất tốt, hôm nay tương đối thành công, ngày mai tôi sẽ tiếp tục tiến hành bước thứ hai trong kế hoạch sẵn phụ cho Thanh Thanh.

Tính toán thời gian, tôi lại kéo Thanh Thanh, Dạ Tầm Hoan đến tiệm mì của Vương bá, đương nhiên lúc này Lệ Mông cũng đang ở đó rồi.

Tôi không hề nói trước nội dung bước thứ hai trong kế hoạch sẵn phụ cho Thanh Thanh, vậy nên trước khi đến đây, cô bé không hề biết gì. Gặp được người trong lòng, cô bé nhanh chóng thất thần, đôi mắt cứ chăm chăm vào người ta, Lệ Mông cũng nhìn cô bé bằng ánh mắt đau buồn, chán nản.

Dạ Tầm Hoan ngồi xuống chỗ đối diện với tôi, Thanh Thanh ngồi bên trái tôi, thấy vậy tôi liền kéo cô bé ngồi sang bên phải, vị trí đó vừa hay quay lưng lại với Lệ Mông. Thanh Thanh ngồi xuống với nét mặt khó xử, tôi liếc mắt cảnh cáo cô bé, không được quay lưng lại.

Quay đầu qua, liếc Lệ Mông ngồi phía sau Thanh Thanh, đôi mày đang nhíu chặt lại, tôi bình thản gạt đầu thay lời chào, còn anh ta lạnh lùng cúi đầu tiếp tục ăn mì.

Tôi bật cười, lớn tiếng nói: “Ông chủ, cho ba tô mì Dương Xuân, thêm trứng thêm cả xúc... thêm lòng lợn.”

Sau khi gọi đồ xong, tôi mỉm cười tí mắt nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thanh Thanh rồi nói: “Vân Vân, hãy ném thử mì Dương Xuân thêm cả lòng lợn vào đi, sẽ ngon hơn món nàng thích ăn trước đó nhiều lắm.”

Thanh Thanh nghe thấy tôi gọi cô bé là ‘Vân Vân’ liền lạng người đi, đáp lại một tiếng, lại cúi đầu, tôi vẫn không ngừng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thanh Thanh.

Dạ Tầm Hoan ngồi đối diện đưa mắt nhìn Lê Mông, lại nhìn sang tôi, sau đó mỉm cười đầy hứng thú, ánh mắt đó như đang thăm nói: “Nàng được lắm!”

Mì được đưa tới, tôi gấp một miếng lòng lợn đưa đến trước mặt Thanh Thanh rồi nói: “Vân Vân, há miệng nào, mau ném thử một miếng lòng lợn đi.”

Thanh Thanh ngây lạng người đi, hai má ửng hồng thẹn thùng.

Tôi lại đưa lời chọc ghẹo: “Nàng vẫn hay thẹn thùng ghê, năm năm trước đã vậy, năm năm sau vẫn như vậy, chẳng thay đổi gì hết.”

Cạch một tiếng, đôi đũa của người ngồi bàn cạnh bên rơi bộp xuống đất, giọng nói cho thấy rõ vẻ lạc lõng, đau khổ: “Vương bá, phiền cho ta một đôi đũa khác, cảm ơn.”

Thanh Thanh định quay đầu lại, liền bị tôi ngăn lại, nhìn cô bé lắc đầu. Tiếp đó, tôi liền tiếp tục lên tiếng: “Hãy, Tiểu Như đúng thật là, làm mất cả bức họa đó. Chưa nói đến chuyện ta mất thời gian, đối với nàng mà nói... Hãy, Vân Vân, xin lỗi nàng, ta không nên vẽ bức họa đó. Cũng không biết bây giờ nó nằm trong tay ai nữa, cứ nghĩ đến chuyện bức họa đó rơi vào tay kẻ khác, hậu quả... thực sự khó mà lường được...”

Lời nói này đương nhiên là cố tình để cho ai đó nghe thấy, Thanh Thanh nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc, cô bé biết là tôi cố tình bảo Tiểu Như làm rơi bức họa, đến giờ, tôi ngược lại đưa lời trách móc Tiểu Như, đương nhiên không thể hiểu nổi. Tôi liền vỗ nhẹ lên bàn tay cô bé, ra hiệu không nên vội vã.

Tuy rằng đang quay mặt nhìn Thanh Thanh, nhưng ánh mắt tôi lại chú ý đến nhất cử nhất động của Lê Mông. Anh ta chẳng buồn ăn mì nữa, sắc mặt càng lúc càng khó coi, hai tay nắm chặt lại, gân xanh nổi lên cuộn cuộn. Liếc mắt nhìn người ta kiểu này thực sự mệt mỏi, thế là tôi quay sang nhìn chính diện, liền thấy anh ta đang nhìn mình bằng đôi mắt tóe lửa, như thể muốn rút gân lột da luôn vậy.

Thu ánh mắt lại, vừa hay bắt gặp ánh mắt đồng tình của Dạ Tầm Hoan, tôi liền nhìn hẩn nhướng mày rồi nói tiếp cùng Thanh Thanh: “Vân Vân, đợi khi nào nàng ăn mì xong, ta sẽ đưa nàng đi chọn đồ trang sức, ta muốn nàng phải xinh đẹp, rạng ngời vào ngày thành hôn của đôi ta. Nào, mau ăn đi.”

“Hừm!” Người đàn ông ngồi cạnh bên đã chẳng thể nào chịu đựng nổi nữa, đập mạnh lên bàn rồi đứng phắt dậy.

Cả ba người chúng tôi đều đồng loạt quay về phía hắn, đôi mắt đó nhìn Thanh Thanh với cảm xúc vô cùng phức tạp, khó hiểu một hồi lâu, sau đó quay người bỏ đi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Thanh nhăn nhó, đau khổ vô cùng.

“Ông chủ, thanh toán.” Tôi liền lên tiếng.

“Một lạng bạc một bát mì.” Vương bá tức giận thét lớn.

“Ông chủ, ông có sao không thể, lần trước rõ ràng là mười lăm văn tiền một bát cơ mà?” Tôi đưa lời thách mắc! Hừm, chả lẽ thời này cũng đã có kiểu bán giá cắt cổ như vậy sao?

“Nếu như không phải nể mặt Lê đại nhân, Lão Vương này cũng chẳng thèm bán mì cho người, đúng là đồ độc ác, vô lương. Hừm, ai thêm mấy đồng tiền thối của các người, mau rút đi cho ta.” Nói xong, ông ta liền cầm thanh cán mì lớn đi ra đuổi người.

Tôi đưa tay rờ mũi, lần đầu tiên bị người ta đuổi ra khỏi quán mà chẳng thèm nể mặt như vậy.

Dạ Tầm Hoan nhân lúc Vương bá không chú ý, liền ném một nén bạc vào ngăn đựng tiền của ông, nhìn chắc cũng phải được năm lạng bạc. Tôi nhìn hẩn mỉm cười, tên khốn này xem ra cũng rất phóng khoáng.

Có điều, Vương bá cũng đáng nhận được năm lạng bạc này, ông ấy đã cung cấp nơi diễn xuất cho chúng tôi mà.

Nghe thấy Vương bá nói vậy, sắc mặt của Thanh Thanh bỗng nhiên trắng bệch lại, nhìn tôi một cách bất lực, còn tôi thì coi như không biết gì, tự mình đi về phía trước.

Đi không bao xa, Dạ Tầm Hoan đột nhiên dừng bước chân, nhướn cao mày, một tay để trước ngực một tay nâng cằm rồi nói cùng tôi: “Lạc, nàng có cảm thấy làm vậy hơi quá đáng không?”

Tôi cũng dừng bước lại, mặt mày nghiêm nghị lại lên tiếng: “Thuốc đắng già tật, như vậy mới có hiệu quả. Trong tất cả mọi tình cảm của con người, có hai thứ tình cảm khiến cho con người ta dễ dàng mất đi lí trí nhất, chính là tình yêu và lòng đố kỵ. Và đồng thời, hai thứ tình cảm này cũng khiến cho con người ta nông nổi nhất. Không khiến cho Lệ Mông tràn đầy đố kỵ thì làm sao có thể khơi dậy mong muốn chiếm hữu được Thanh Thanh chứ? Trong câu chuyện này, từ đầu chí cuối, Lệ Mông luôn luôn là một người bị động. Nếu không phải ta đã tham gia vì ham tiền thì hạnh phúc cả đời của Thanh Thanh đã bị hủy hoại rồi. Vì tình yêu, đáng lẽ phải liệu mình xông tới, mãi không buông tay mới đúng.”

“Tỉ...” Ánh mắt của Thanh Thanh long lanh đầy nước, tôi vỗ nhẹ vào sau lưng cô bé thay lời an ủi.

Dạ Tầm Hoan nhìn tôi trân trân, lần này tôi không hề né tránh, cứ như vậy nhìn thẳng vào ánh mắt đó.

Mãi một lúc sau, hần lại hỏi: “Vậy nàng có từ bỏ người ấy không?”

Đây vốn dĩ là một câu hỏi không đầu không đuôi, thế nhưng tôi biết ‘người ấy’ trong câu nói của hần là ai!

“Không bao giờ.” Tôi kiên định đáp lại câu hỏi đó.

Dần dần, trên khuôn mặt của hần hé lộ nụ cười kì dị.

Thành quả đã kích Lệ Mông ban ngày đã thể hiện rõ vào buổi tối.

Lệ Mông mang theo bức họa kia, hẹn Thanh Thanh ra con ngõ sau nhà, tôi nghĩ người đưa tin chính là vị Dương tổng quản với Tiểu Như. Còn tôi có thể thưởng thức màn kịch này kịp thời, tất cả đều nhờ vào Dạ Tầm Hoan. Hầy, tên đàn ông này đúng là càng lúc càng nhiều chuyện, không ngờ hần nắm được cả chuyện này, cho nên chúng tôi lại làm đôi ‘quần tử nghe trộm’ thêm lần nữa.

Đêm đã khuya, Thanh Thanh và Tiểu Như lén lút ra cửa sau, Tiểu Như ở lại cửa sau để canh chừng.

Lệ Mông giao lại bức họa cho Thanh Thanh, cũng nói ra những lời trong lòng: “Thanh Thanh, ta luôn cảm thấy có lỗi vì chuyện chiêu thân... Trong lòng ta, ta chẳng thể nào coi nàng như bảo vật phát tài để đi tranh đoạt cùng kẻ khác được. Ta thực sự chẳng thể nào làm được...”

Thì ra anh ta suy nghĩ như vậy. Lúc đầu khi tôi đi đầu lồi đài, mục đích chính là kiếm một ngàn tám trăm lạng, bất luận người chiêu thân là Thanh Thanh hay người khác cũng đều bị người ta tranh đoạt như một bảo vật phát tài, đích thực là...

Bản thân bị từ chối, lại phải ngây lạng nhìn người khác tranh cướp người trong lòng mình như bảo vật phát tài, tôi hoàn toàn thấu hiểu được tâm trạng này, thế nhưng vẫn chẳng thể hiểu được tại sao anh ta lại không đi giành lấy hạnh phúc của hai người.

Thanh Thanh vừa định nói gì nhưng đã bị đôi môi của Lệ Mông chặn lại tất cả.

Lệ Mông lại nói tiếp: “Lệ Mông không biết nàng với vị công tử đó có quan hệ như thế nào, thế nhưng hôm nay nghe qua cũng biết hai người đã quen biết từ trước, tình ý năm năm, thậm chí còn lâu hơn... Thời gian Lệ Mông quen biết nàng ngắn ngủi, tự biết tình cảm chẳng thể sâu đậm bằng vị công tử đó, tự biết tương mạo chẳng thể xuất chúng như vị công tử đó, cũng tự biết mình chỉ là một đứa trẻ ngô nghê trong chuyện tình cảm mà thôi, chẳng thể tận tâm, tận lòng biết quan tâm, dỗ ngọt các cô nương, thậm chí càng không biết về tranh cho nàng. Thế nhưng, trái tim, tình cảm Lệ Mông dành cho nàng, trời đất có thể chứng giám, ta thực lòng yêu thương nàng, muốn lấy nàng làm thê, muốn chăm sóc nàng suốt đời suốt kiếp, dù thế nào cũng không từ bỏ nhau. Thanh Thanh, ta không muốn nàng lấy vị công tử đó, cũng không để nàng lấy vị công tử đó.”

Càng nói đến sau cùng, Lệ Mông lại càng kích động, nói xong, liền ôm chặt Thanh Thanh vào lòng.

“Lệ đại ca...” Thanh Thanh đã vui mừng đến mức nước mắt đầm đìa.

“Thanh Thanh, hãy hứa với ta, đừng lấy vị công tử đó, ngày mai ta sẽ tới đề thân lại cùng phụ thân của nàng.” Lệ Mông cũng biết thừa cơ xông lên ra phết đấy!

Oa! Thì ra soái ca họ Lệ này cũng biết cách nói chuyện lắm, thế mà còn liên miện nói không biết khiến các cô nương vui lòng. Những lời nói tình cảm thế này thực sự vô cùng thú vị.

Tôi liền quay sang đánh mắt ra hiệu cùng Dạ Tầm Hoan đưa tôi xuống khỏi bờ tường, biết điều rút lui. Khi hai chúng tôi đang định nhảy xuống rồi đi mất thì nghe thấy giọng nói hoang mang của Tiểu Như: “Lão gia, phu nhân. Tiểu Như bái kiến lão gia, bái kiến phu nhân.”

Trời đất ơi! Dương Vạn Lí đúng là một người rất ghê gớm, mới có một lúc đã biết chuyện rồi. Vừa mới xuống dưới, lúc này, tôi chẳng còn cách nào khác, đành bắt Dạ Tầm Hoan đưa lên thêm lần nữa.

Kể từ sau khi Dương Vạn Lí xuất hiện, cảnh tượng lúc này trở nên vô cùng kịch tính, ông ta kéo mạnh hai người ra, rồi sai người đưa Thanh Thanh vào bên trong.

Lệ Mông thì làm đúng như những gì đã nói trước đó, mặt mày nghiêm nghị, trịnh trọng cầu thân với Dương Vạn Lí lần nữa. Dương Vạn Lí vẫn chẳng hề nể mặt mà từ chối thẳng thừng, hơn nữa còn nói những lời vô cùng khó nghe: Nếu như Lệ Mông còn làm phiền Thanh Thanh thì đừng trách ông sẽ vô tình khiến Lệ Mông mất luôn mũi ô sa trên đầu.

Lệ Mông vẫn không hề bỏ cuộc, tiếp tục cầu thân. Tên thư sinh ngốc nghếch này, vào lúc thế này làm sao có thể cứng đầu như vậy được chứ?

Thanh Thanh khóc lóc, sống chết gì cũng không chịu quay về phòng, Dương phu nhân lo lắng hết mình, nhưng vẫn chẳng khuyên được Dương Vạn Lí, máy móc lôi Thanh Thanh về phòng. Để phòng tránh mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát, Dạ Tầm Hoan liền nhảy xuống, một chưởng đánh ngất Lệ Mông, sau đó xốc lên vai, bê về nhà phủ.

Vở kịch này cuối cùng đã có thể kết thúc. Dương gia xưa nay vô cùng nghiêm khắc, chuyện này đương nhiên không thể truyền ra ngoài được.

Dạ Tầm Hoan, cái tên đầu heo chết tiệt kia, đi rồi cũng quên khuấy mất tôi luôn. Trời đất ơi, chị đây vẫn còn đang đứng trên tường đây này!

Không phải chứ, muốn bắt tôi phải nhảy từ bờ tường cao ba mét này xuống sao, không chết cũng thành tàn phế mất. Tôi nghiêng chặt răng, quyết định từ từ trượt xuống. Tay vừa bật khỏi đầu tường, cả người tôi chẳng khác nào một bịch cát nặng rơi bộp xuống mặt đất.

Ầy dà... Ngã đau đến mức choáng váng mặt mày, tôi nghiêng răng nghiêng lợi chập choạng về phòng.

Khi về đến phòng, vốn dĩ định xem xem cái mông liệu có bị tím vì ngã không, sau đó lại nhần nhịn, chỉ sợ cởi quần ra lại gặp đúng lúc tên biến thái, háo sắc Dạ Tầm Hoan mò vào phòng thì chết.

Thực sự không biết hần học từ ai tuyệt học mở cửa đó nữa!

Tôi bò lên giường, vừa đưa tay xoa nhẹ, vừa suy nghĩ, bỗng nhiên một bàn tay lớn đặt lên bàn tay tôi đang xoa mông, tiếp đó giọng nói của tên biến thái đó vang lên: “Để ta xoa giúp nàng.”

Tôi cố gắng nhịn đau, nhảy bật dậy khỏi giường rồi thét lớn: “Xoa hộ cái đầu người. Nếu không phải vì người, ta có cần phải xoa mông không? Tại sao con người người chẳng hiểu chút gì về lễ nghĩa nam nữ thọ thọ bất thân thế hả? Có hiểu thế nào là đừng tùy tiện động vào người khác không?”

Hắn bật cười lớn tiếng rồi kéo tôi nằm xuống, gian giảo đáp: “Thực sự đau đến vậy sao? Có phải nàng đã buông tay rồi nhảy thẳng xuống dưới không? Ít nhiều cũng phải biết nghiêng người sang, cùng lắm cũng chỉ bị tê đùi mà thôi. Không nói gì? Xem ra ta đoán quá chuẩn. Đây là thuốc cao giúp tan máu bầm, nàng có cần không?”

Tên khốn này đã cố tình, chính vì muốn bôi thuốc, xoa mông giúp cho tôi.

Tên đàn ông này... Vô sỉ! Tà ác!

Chiều muộn hôm sau, Lệ Mông vẫn không bỏ cuộc lại chạy đến nhà họ Dương, đáng tiếc vẫn bị đóng cửa từ chối.

Dương Vạn Lí có tính cách vô cùng cứng nhắc, vốn dĩ tôi còn định nghỉ ngơi thêm đôi chút, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Thanh Thanh, tôi đành phải ra tay hành động.

Vị huyện thái gia kì quặc kia cũng chịu đựng đủ rồi, tôi quyết định tiến hành bước thứ ba trong kế hoạch săn phu. Gạo nấu thành cơm!

Trong đêm, ngồi đối diện cùng Dạ Tầm Hoan, tôi nhấp hụm trà rồi hỏi: “Này, hỏi người một câu nhé. Trong thiên hạ hiện nay, à... hái hoa tặc nổi danh nhất có tên là gì?”

Hắn nhìn tôi đầy cổ quái rồi mỉm cười đáp: “Đây chính là bước tiếp theo của nàng sao?”

“Mau nói nhanh lên.” Tôi nhìn hắn đầy hồ nghi, chỉ hỏi một cái tên thôi, thế mà cũng có thể đoán ra tôi định làm gì?

“Hắn tên là Hoắc Vô Ảnh.” Dạ Tầm Hoan đáp.

“Hoắc Vô Ảnh? Cái tên này nghe cũng bình thường quá, hắn có biệt danh nào khác không?” Tôi lại hỏi.

“Dâm Hồ.” Hắn đáp.

“Ngân[1] Hồ? Biệt danh của tên hái hoa tặc này nghe cũng hay quá nhỉ?” Tôi nghi hoặc hỏi lại, còn tưởng hái hoa tặc sẽ lấy mấy cái tên bại hoại kiểu ‘Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng’ hay là ‘Giang Nam Nhất Chi Mai’ hoặc ‘Hoài Bắc Thất Lí Hương’ gì đó cơ.

[1] ‘Dâm’ và ‘Ngân’ trong tiếng Trung đồng âm khác nghĩa.

Dạ Tầm Hoan bật cười lớn tiếng khiến tôi chẳng hiểu gì cả.

“Là ‘Dâm’ chứ không phải là ‘Ngân.’” Hắn nói.

Hắn liền chấm tay vào nước trà, viết lên mặt bàn một chữ ‘Dâm’. Nhìn thấy chữ này, tôi liền bật cười lớn tiếng: “Thì ra là Dâm Hồ, ta đã nói mà. Dâm Hồ. Ha ha ha... Cái biệt danh này rất có cá tính, ta vô cùng hâm mộ hắn. Ha ha ha...”

Hắn lại không cho là vậy, nhấp một hụm trà rồi cười nói: “Nói là Ngân Hồ cũng không sai chút nào, bởi vì hắn có mái tóc bạc rất dài.”

Bàn tay cầm li trà của tôi khẽ run lên, nhìn người đàn ông tóc bạc trước mắt bằng ánh mắt kinh ngạc, cả người đều lạnh run.

“Người...” Tôi run run, mãi một lúc lâu mới thốt ra được chữ này.

Hắn vẫn giữ nụ cười tà ác, rồi lại tiếp tục nói thêm: “Có điều hái hoa tặc đó cũng rất có nguyên tắc, nghe nói là ‘tam bất hái’. Thứ nhất không hái hoa nhà khuê các đại gia. Thứ hai không hái hoa dân thường hộ nhỏ. Thứ ba, không hái hoa phụ nữ thôn quê. Hắn chỉ thích những thứ khó đoạt đến tay mà thôi. Theo cách nói của hắn thì chính là: Biết rõ hoa có gai mà vẫn cứ bước tới. Từ trước đến nay, khi hái hoa, hắn không bao giờ dùng thuốc mê hay xuân dược, nhưng những người phụ nữ mà hắn hái đến tay thì đều yêu hắn hết lòng hết dạ. Cho nên, hắn còn có một biệt danh khác nữa là Mê Tình Điệp.”

Choang một tiếng, li trà trong tay tôi rơi xuống mặt đất.

Tôi run run đứng dậy, cảm giác cơ mặt mình đang không ngừng co giật, tôi nghĩ chắc chắn trông tôi lúc này vô cùng khó coi.

Tôi lắp ba lắp bắp: “Người... người... người... tên hồ ly tóc dài bạc trắng... mà người nói... có... có... phải chính là người không?”

Hắn mỉm cười nhìn tôi, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Mê Tình Điệp? Tóc bạc? Biết rõ hoa có gai mà vẫn cứ bước tới?

Tôi bất giác cảm thấy ông trời đang đùa cợt với mình quá đáng!

62. Chương 62: Ngân Hồ Và Mê Tình Điệp

Lúc này, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng phức tạp, đáng sợ, tê dại chẳng còn biết gì khác nữa.

Dạ Tầm Hoan nhấp một hớp trà, nụ cười trên khuôn mặt dần dần tắt đi, nhướn cao đôi mày rồi bình thản lên tiếng: “Lạc, tại sao chưa gì nàng đã quên mất những lời tối hôm trước ta nói cho nàng nghe chứ?”

“Hả? Lời nói nào?” Định thần lại, tôi cố gắng tìm kiếm trong đầu mình, bất giác bừng tỉnh. Thì ra tôi lại bị hấn chọc ghẹo.

Tôi đập mạnh lên mặt bàn, nghiêng rằng nói: “Cho dù ngươi có phải là con Dâm Hồ đó không, với bộ tóc dài màu trắng vốn có, ta đã dự định để ngươi làm ngay từ đầu rồi. Bây giờ lại càng hay, chuyện này ngoài người ra chẳng còn ai khác nữa.”

Ở bên bàn kia, hấn chậm rãi tiến sát lại gần, mỉm cười ghẹo: “Có lợi ích gì không?”

Tôi nhảy dựng lên khỏi ghế, tránh khỏi khuôn mặt đáng ghét của hấn rồi nói: “Đây là do ngươi thiếu nợ ta.”

Hấn không nói gì, lại tiến đến gần về chỗ tôi, ép sát từng bước từng bước một, tôi cũng theo đó mà lui ra phía sau, mãi cho tới khi không còn đường lui mới chán nản nói: “Ngươi đừng có quên rằng, ta chính là Hắc quả phụ đó.”

Hấn khóa tôi trong vòng tay rồi đưa một tay rờ nhẹ vào cằm tôi, ép sát lại gần khuôn mặt của hấn, sau đó nhoén miệng nói: “Hắc quả phụ là loại độc truyền từ Mạc Bắc đến Trung Nguyên. Ở nơi đó có một tộc người tên là tộc Hắc Vũ, mọi người trong tộc này cho rằng người phụ nữ cả đời chỉ được trung thành nhất mực với phu quân của mình. Nếu như phu quân của người phụ nữ này bất hạnh chết trước thì theo quy định trong tộc, thê tử nhất định phải dùng Hắc quả phụ thủ tiết chờ chồng. Loại độc này được lấy ra từ thân của con nhện đen có tên Hắc quả phụ, không phải không thể giải, chẳng qua cần khoảng thời gian ba tháng mà thôi. Nghe nói, nhiều năm trước quốc vương nước Huyền Vũ đã từng trúng loại độc này, tính mạng của ngài ấy rất vững, đã đợi được ba tháng. Nàng nói xem ta có nên thử không, xem tính mạng của ta có đủ vững hay không, liệu có thể chống chọi qua ba tháng đó không? Hả?”

“Xin...xin đừng...” Tôi đáp lại theo bản năng.

Hấn bỏ tay ra khỏi chiếc cằm của tôi rồi nói: “Lạc, ta sẽ không ép buộc nàng làm điều nàng không muốn, ta chỉ có một yêu cầu, chính là sau chuyện lần này, nàng phải hứa với ta, vĩnh viễn không muốn, ta chỉ có một yêu cầu, chính là sau chuyện này, nàng phải hứa với ta, vĩnh viễn không được cải nam trang nữa.”

Đây là thứ yêu cầu gì chứ? Tại sao lại không cho phép tôi cải trang chứ? Tôi nhìn hấn bằng ánh mắt đầy kinh ngạc.

Sáng sớm hôm sau, hai phu thê Dương Vạn Lí vô cùng lo lắng, vội vã mang theo một tờ giấy đến tìm tôi, nói rằng Thanh Thanh đã mất tích.

Hầy! Tên Dạ Tầm Hoan này cũng làm việc nhanh chóng quá đi mất, tối hôm trước đồng ý, tối qua đã hành động rồi.

“Tại sao Thanh Thanh lại mất tích một cách vô duyên vô cớ như vậy chứ? Không phải đã có rất nhiều gia đình sao?” Tôi cầm tờ giấy kia, rồi đọc lên: “Lôi đài chiêu thân, biết quý phủ có hoa quý, nhất thời ngưỡng mộ. Tối nay ngang bước, đi tìm bảo vật, xin mượn ba hôm, ba hôm trôi qua, nhất định hoàn trả.” Tôi thét lên: “Kí tên, Ngân Hồ. Hả? Đây chẳng phải là Dâm Hồ, hái hoa đại đạo nổi tiếng giang hồ sao? Thôi chết, tất cả là họa xuất phát từ lôi đài chiêu thân.”

“Hái hoa đại đạo? Tên Ngân Hồ này là hái hoa tặc sao?” Dương phu nhân vừa nghe vậy, cả người mềm nhũn, bật khóc lớn tiếng, trách móc Dương Vạn Lí tại sao lại làm khó, chia rẽ đôi uyên ương khổ mệnh kia, còn dùng lôi đài chiêu thân gì đó nữa.

Trong lòng tôi cảm thấy có phần áy náy, có lỗi với vị Dương phu nhân này.

“Mau chóng đi báo quan đi. Nội trong ba ngày nhất định hoàn trả, chắc chắn người không bị bắt cóc đi quá xa đâu, bảo quan phủ phái người đi điều tra mau lên.” Tôi vội vã lên tiếng, Dương Vạn Lí vẫn còn do dự bất quyết.

Tôi lại lên tiếng lần nữa: “Bây giờ cứu người là quan trọng nhất, nếu như Lê Mông đã hết lòng yêu thương Thanh Thanh thì nhất định không thể bỏ mặc không lo, cũng tuyệt đối không để cô bé chịu bất cứ tổn hại nào cả.” Hai người vội vã đồng tình, đi tìm Lê Mông báo án.

Tôi âm thầm reo hò trong lòng, đợi Lê Mông và Thanh Thanh gạo nấu thành cơm rồi, Dương Vạn Lí dù không muốn cũng vô ích.

Đúng lúc đang hứng thú, nhìn thấy Dạ Tầm Hoan tựa bên cửa phòng mình, tôi chết lặng người đi.

Tôi lắp bắp hỏi: “Người, người, người... tại sao vẫn còn ở đây? Không phải người...”

“Lúc này ta không ở tại Dương phủ, nàng cho rằng ta nên ở đâu chứ?” Dạ Tầm Hoan bước lại gần, bình thản như không ngồi xuống trước mặt tôi.

Tôi vội va cầm tờ giấy kia lên, đưa mắt nhìn kĩ, sau đó đập mạnh vào sau gáy. Nét chữ này tuy rằng phóng khoáng, tiêu điều nhưng tuyệt đối không phải nét chữ của Dạ Tầm Hoan. Trời đất ơi, đây không phải nét chữ của hắn, hơn nữa lúc này hắn lại đang ở đây, Thanh Thanh thì mất tích rồi, vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất, tờ giấy này là do Dâm Hồ thật viết, tình tiết kịch bản của tôi không ngờ lại biến thành sự thật.

Tôi chạy vội ra ngoài, tiến nhanh đến nha phủ như một người điên.

Hiếm người đã nhìn thấy diện mạo thực sự của tên Dâm Hồ này, phạm người phụ nữ nào bị hắn động đến đều hết lòng hết dạ yêu thương hắn, cho dù có tìm được người phụ nữ nào trong thành An Bình này đã từng bị hắn động đến thì cũng cần người phụ nữ đó nguyện lòng mới có thể biết được bộ dạng của hắn. Điều duy nhất mà tôi biết được chính là tên Dâm Hồ này có bộ tóc dài màu bạc trắng. Nếu nói ra đặc trưng này, chẳng phải đã tự gây phiền phức cho bản thân hay sao?

Không thể nào tuyên truyền chuyện này quá rộng, suốt cả ngày tôi bận rộn liên hồi.

Dương phu nhân cả ngày khóc lóc, rửa mặt bằng nước mắt. Lê Mông mang theo mấy bồ khoai, truy xét toàn thành cả ngày trời, thậm chí anh ta còn điều động cả thần khuyển của nha huyện, vẫn cứ vô ích.

Tôi với Dạ Tầm Hoan cũng bận ba suốt cả ngày trời, vẫn cứ vô ích. Có điều, nói chính xác thì chỉ có mình tôi là lo lắng vô cùng, đi tìm khắp chốn, Dạ Tầm Hoan chỉ là đi cùng với tôi mà thôi.

Lúc này mọi người đều tập trung lại ở phòng khách nhà họ Dương, mặt mày ai nấy đều buồn rầu, nhẩn nhá.

“

Lê Mông mặt mày sầm sì nắm chặt lấy một chiếc phi tiêu, đây cũng chính là thứ tên Dâm Hồ kia cầm lại ở đầu giường của Thanh Thanh. Chiếc phi tiêu này dài hai thốn tám phân, được đúc bằng đồng, đuôi phi tiêu được khắc hình con bướm. Đêm hôm trước, Dạ Tầm Hoan đã từng nói cho tôi biết, mỗi lần gây án, tên Dâm Hồ này đều để lại một cây phi tiêu Mê Tình Điệp để làm kỉ niệm.

Hồ điệp? Mê Tình Điệp? Điệp cung?

Tôi đột nhiên đứng phắt dậy, xông đến trước mặt Lê Mông, đoạt lấy cây phi tiêu kia, đưa lên mũi ngửi, rồi lại ngửi kĩ tờ giấy để lại kia.

Thì ra là vậy...

“Lê đại nhân, trước tiên có thể cho ta mượn tạm mấy con thần khuyển của ngài dùng tạm được không?” Tôi liền hỏi.

“Được.” Lê Mông đáp.

“Một lúc nữa, chúng ta hãy đi truy xét một lần nữa đi, lần này nhất định sẽ tìm được.” Tôi nói với Lê Mông chắc như đinh đóng cột, sau đó liền nhìn Dạ Tầm Hoan mỉm cười đầy kì quái nói: “Dạ đại ca, phiền huynh hãy cùng tiểu đệ đi chuẩn bị một vật trước.”

Dạ Tầm Hoan rất ngoan ngoãn, mỉm cười rồi theo tôi vào trong phòng.

Tôi đi thẳng vào vấn đề: “Chơi cả ngày rồi, chộc ghẹo người ta cũng đủ rồi. Rốt cuộc người đang ở đâu? Chắc là có thể nói ra được rồi chứ?”

Hắn liền đáp: “Ngoại thành, núi Tập Viên.” Giọng tôi cũng theo đó mà cao vút lên: “Cầu xin người lần sau trước khi chơi trò gì thì hãy thông báo cho ta trước một tiếng được không. Ta lớn tuổi rồi, lại có bệnh tim, không chịu đựng nổi đâu.”

“Bệnh tim? Đó là thứ bệnh thế nào?” Sắc mặt hắn nghiêm nghị lại: “Tối hôm trước đã hứa cùng nàng đích thân ta sẽ đóng giả hái hoa đại tặc, chỉ cần có thể đạt được mục đích, thật giả có gì khác biệt chứ?”

Mẹ kiếp! Thật giả có gì khác biệt hả? Quá là khác biệt đi ấy chứ, giả mạo sẽ không hái, còn thật thì sẽ hái. Nói trắng ra, người đàn ông này chính là không muốn làm hái hoa đại tặc, sợ bị mất mặt.

Tôi một tay chống nạnh, một tay chỉ thẳng vào mặt hắn rồi thét: “Đợi chút nữa, chính ngươi phải dắt con chó đi tìm, nếu Thanh Thanh có gì bất trắc thì ta nhất định sẽ...”

Hắn liền cắt ngang lời tôi: “Thanh Thanh nằm trong ‘tam bất thái’, nếu như thực sự có gì bất trắc, ta nhất định sẽ thiên luôn con hồ li đó.”

“Ngươi nói vậy chẳng phải là thừa thãi sao, trình tiết chẳng khác nào tính mệnh của người phụ nữ, nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, người thiên hẳn thì có tác dụng gì chứ?” Thực đúng là tự bèn đá đập chân mình mà, tôi... tôi thực sự tức giận quá lớn.

Núi Tập Viên.

Cả đoàn người chúng tôi phân mấy đường dắt mấy thần khuyển kia đi tìm trên núi, Lệ Mông cùng hai bồ khoai đi một hướng, tôi với Dạ Tầm Hoan đi một hướng, hai phụ phụ họ Dương đi theo một hướng.

Nói thực lòng, tôi tìm mấy con thần khuyển, cho chúng ngửi cây tiêu kia cũng chỉ làm bộ làm tịch mà thôi, người thực sự dẫn đường chính là Dạ Tầm Hoan.

Bỗng nhiên, con chó do Dạ Tầm Hoan dắt lại sủa liên hồi.

Tiếng cười cuồng dại truyền tới lúc gần lúc xa, chẳng bao lâu sau truyền lại mùi hương đặc biệt, một người đàn ông mặc y phục màu tím, đeo chiếc mặt nạ với đôi mắt hồ điệp tuyệt đẹp từ từ hạ từ trên bầu trời xuống trước mặt. Dáng vẻ đó đẹp chết đi được, tôi chưa bao giờ nhìn thấy khinh công của người nào lợi hại mà phiêu diêu đến độ này.

Hắn từ từ bước tới trước mặt tôi và Dạ Tầm Hoan, mặt nạ màu bạc dưới ánh trăng phát ra thứ ánh sáng kì dị, lạ thường. Đúng như những gì Dạ Tầm Hoan nói, mái tóc của hắn màu bạc trắng.

Tôi lại nhìn sang Dạ Tầm Hoan, nếu như hắn cũng đeo một chiếc mặt nạ tương tự và không mở miệng, tôi thực sự chẳng thể phân biệt ai với ai nữa.

Kể từ sau sự việc của Tề ca, tôi cực kỳ phản cảm với người đeo mặt nạ.

Bỗng nhiên, người này quỳ xuống trước mặt chúng tôi liền cung kính: “Hoắc Vô Ảnh bái kiến Dạ Sứ đại nhân.”

Dạ Sứ đại nhân? Ai là Dạ Sứ đại nhân chứ? Ngoại trừ tôi ra thì chỉ có Dạ Tầm Hoan và con chó kia mà thôi. Trời đất ơi! Con chó này đã nằm lẫn ra đất từ lúc nào rồi chứ?

Dạ Tầm Hoan bật cười nhẹ nhàng rồi nói: “Xem ra hôm nay trời sắp đổ mưa đổ rồi, từ bao giờ ngươi lại biết hành lễ trước mặt ta chứ?”

Hoắc Vô Ảnh nho nhã đứng dậy, nhìn tôi bằng đôi mắt sáng trưng rồi nói: “Vậy thì Dạ Sứ bắt đầu từ khi nào thích dính chặt vào phụ nữ không chịu buông tha thế?”

Dính chặt vào phụ nữ không chịu buông tha? Tôi nghi hoặc đưa mắt nhìn Dạ Tầm Hoan, sắc mặt của hắn rất khó coi, sau đó hắn liền nói: “Ngươi đâu?”

“Ở trong sơn động phía sau lưng ta”. Hoắc Vô Ảnh liền nói.

Tôi nghe vậy liền xông thẳng vào bên trong, có điều bị Hoắc Vô Ảnh chặn lại: “Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng! Cô nương hà tất phải quấy rầy đôi uyên ương đó chứ?”

Cô nương? Con hồ li này vừa nhìn đã biết tôi là phụ nữ sao?

“Cái gì mà đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng? Cái gì mà quấy rầy đôi uyên ương chứ? Rốt cuộc người đã làm gì cô bé rồi?” Tôi quát mắt dữ tợn nhìn thẳng vào hắc ròi thét lớn.

Dạ Tầm Hoan thấy vậy vội vã ngăn tôi lại rồi nói: “Lạc, đừng quá kích động.”

“Tránh ra. Bảo người làm có chút chuyện, người lại làm ăn thế này hả, tìm một kẻ vô lại như vậy tới. Người mau tránh ra cho ta.” Tôi gạt phắt tay Dạ Tầm Hoan ra rồi quát.

Hoắc Vô Ảnh đứng một bên bật cười vui vẻ: “Ha ha ha, bông hoa mà Dạ Sứ muốn hái quả nhiên khác thường, đúng là một bông hoa nhiều gai!”

Gai cái đầu người! Tôi đang định kéo chiếc mặt nạ của hắc xuống, liền bị hắc tóm chặt tay.

Bỗng nhiên, hắc tự mình bỏ chiếc mặt nạ trên khuôn mặt xuống, chỉ đưa mắt nhìn qua, tôi ngậy lạng người đi.

Đôi mày tuấn lãng hơn người, đôi mắt quyến rũ tuyệt đẹp, có nét mềm mại của đôi mắt đào hoa, lại có sự hấp dẫn của đôi mắt đàn phụng, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi căng mọng, cuốn hút, tất cả mọi đường nét trên mặt đều vô cùng xuất chúng. Soái ca đã gặp nhiều, tôi đương nhiên hoàn toàn miễn dịch, thế nhưng điều khiến tôi lạng người chính là dấu ấn hồ điệp sinh động, tuyệt đẹp ở dưới mắt phải của hắc. Hình hồ điệp trên khuôn mặt của Tiểu Tiểu hoàn toàn kém xa so với hình trên khuôn mặt của hắc, thảo nào mà những người phụ nữ bị hắc động tới đều một lòng một dạ yêu thương hắc.

Hắc khiến tôi nhớ đến Hoa Thanh Thần, đều là những người đàn ông phóng đãng, háo sắc qua lại với nhiều người phụ nữ. Có điều, tên Dâm Hồ này hơn Hoa Thanh Thần ở ba phần tà khí, cũng chính thứ tà khí này lại càng khiến phụ nữ chết mê chết mệt.

Hắc nhoẻn miệng mỉm cười, con hồ điệp trên mặt lại càng sinh động như thật vậy.

“Lạc...” Dạ Tầm Hoan gạt tay hắc ra rồi nắm chặt lấy tay tôi.

Giọng nói của hắc khiến tôi định thần lại, nhoẻn miệng đưa lời mỉa mai: “Đàn ông con trai, rảnh rồi không có chuyện gì cũng học theo phụ nữ vẽ hồ điệp lên mặt, thực sự khiến người khác cười rụng cả răng.”

Vừa nói dứt lời, tôi liền nhận thấy sắc mặt của hai người đàn ông ở đây càng lúc càng khó coi.

Hoắc Vô Ảnh lên tiếng: “Lạc cô nương, câu nói này của cô nương thực sự khiến người ta tổn thương. Con hồ điệp này hình thành tự nhiên, sao lại nói là vẽ? Đây chính là tượng trưng cho thân phận, không phải ai trong Diệp cung cũng có được đâu. Nếu như cô nhìn thấy của ngài...”

“Tại sao người lảm lời thế hả? Mau đeo mặt nạ lại đi.” Dạ Tầm Hoan quát lớn, cắt ngang lời nói của hắc.

“Được rồi, ta chẳng cần quan tâm mặt người như thế nào, ta chẳng cần biết các người thuộc Diệp cung hay là Hái Hoa cung. Bây giờ ta muốn đi xem xem muội muội của ta liệu có bình an, nếu như cô bé có gì bất trắc, ta không bỏ qua cho người đâu.”

Tôi đi vượt qua chỗ hai người, đang định bước vào trong, Hoắc Vô Ảnh liền bật cười gian xảo: “Lạc cô nương, trước đó một lúc, muội muội của cô nương đã trúng Hợp hoan tán và tình lang của cô ấy đang giúp cô ấy... giải độc đó. Cô nương cho rằng lúc này đi vào trong đó có thích hợp không?”

Tôi dừng bước lại, quay đầu nhìn hắc đầy nghi hoặc, trước đó tôi định dùng kế gao nấu thành cơm, không ngờ hắc đã quay sang nhìn Dạ Tầm Hoan nói: “Trước đó không phải người vẫn nói hắc sẽ không dùng thuốc mê hay xuân dược sao?”

“Đó chỉ là khi ta hái hoa, còn bây giờ ta không hái hoa thì tại sao lại không được dùng chứ? Huống hồ chi, dùng rồi thì sẽ một công đôi việc, ta nói có đúng không, Lạc cô nương?” Hoắc Vô Ảnh nhìn tôi với ánh mắt vô cùng lả lơi.

Xem ra, đợi đến khi hai người bên trong xong việc còn phải mất một khoảng thời gian nữa.

Tôi lại đi xung quanh một vòng, khi nhìn thấy mấy người bổ khoái cùng phu phụ họ Dương nằm la liệt dưới đất, tôi thực sự mới biết thế nào gọi là ‘tuyệt’, ngoại trừ hai con người đang hoan hỉ bên trong sơn động kia thì chỉ còn mỗi tôi và Dạ Tầm Hoan là chưa bị hôn mê. Con hồ li này, đến ngay cả chó cũng không buông tha. Trời đất ơi! Quả đúng là cao thủ lão luyện, so với Dạ Tầm Hoan thì đáng tin cậy hơn nhiều.

Tôi che miệng cười thầm, quay về chỗ cũ liền thấy Dạ Tầm Hoan với Hoắc Vô Ảnh đang đánh nhau. Hẳn chẳng phải làm dưới trướng Dạ Tầm Hoan sao? Chẳng phải chịu sự sai bảo của họ Dạ kia sao? Tại sao lại đánh nhau với Dạ Tầm Hoan?

Từ trước đến nay, tôi chưa từng nhìn thấy Dạ Tầm Hoan dùng kiếm, hôm nay thấy thanh kiếm trên tay hắn, tôi bất giác cảm thấy kì lạ. Tôi khẽ nhướn mày, khoanh tay trước ngực đứng tại chỗ thưởng ngoạn.

Hoắc Vô Ảnh phi thân tới gần, múa kiếm giữa không trung, chân còn chưa chạm đất mũi kiếm đã tiến sát vào thân người Dạ Tầm Hoan.

Tôi khẽ thét lên một tiếng, cảm thấy vô cùng lo lắng, xem ra Dạ Tầm Hoan nhất định sẽ thất thủ trước hắn.

Ai ngờ, Dạ Tầm Hoan tung mạnh kiếm lên, quay người lại, dùng một chiêu kiếm kì lạ tấn công Hoắc Vô Ảnh. Ánh kiếm sáng lóa chẳng khác nào một đàn hồ điệp đậu trên những bông hoa xung quanh này giờ, nhận lệnh thống nhất bay tới trước mặt Hoắc Vô Ảnh. Hoắc Vô Ảnh dường như rất sợ hồ điệp, liền dùng bàn tay cầm kiếm che cả khuôn mặt. Chỉ trong nháy mắt, đàn hồ điệp biến mất ngay trước mắt, Hoắc Vô Ảnh hoàn toàn không hề nhìn thấy kiếm chiêu của Dạ Tầm Hoan. Lúc này kiếm của họ Dạ kia đã đặt dưới cầm của Hoắc Vô Ảnh.

Tôi bất giác than dài một tiếng, đây là chiêu kiếm gì chứ? Hồ điệp tạt mặt, quái dị lạ thường. Đột nhiên tôi nhớ tới bảy mươi hai thức Uyên ương xuyên hoa mềm mại của Hồ Thiết Hoa[1] dưới ngòi bút miêu tả của nhà văn Cổ Long. “Dạ Sứ còn chưa thi triển hết toàn bộ Hồ Điệp kiếm pháp mà đã khiến cho Mê Tình Điệp này phải buông kiếm khỏi tay, Mê Tình Điệp cam nguyện bại dưới tay ngài.” Hoắc Vô Ảnh mỉm cười lên tiếng.

[1] Một nhân vật trong tiểu thuyết “Sở Lưu Hương” của Cổ Long.

Dạ Tầm Hoan thu kiếm lại, đặt lại gần thắt lưng, biến thành một chiếc dây lưng tuyệt đẹp. Tôi đã nói mà, chẳng hiểu hắn lấy đâu ra thanh kiếm đó, hóa ra có thể biến nó thành chiếc dây lưng cuốn trên người.

Dạ Tầm Hoan bình thản đáp: “Đã tiếp chiêu rồi, ngươi mãn nguyện rồi chứ, bây giờ thì mau đi đi.”

Hoắc Vô Ảnh nói: “Vậy lúc nào ngài mới quay về Mê Điệp Cốc? Ngài đã ra ngoài chơi khá lâu rồi đó, tình hình trong cung lúc này chắc mấy hôm trước Hỏa Điệp đã nói cho ngài biết rồi chứ?”

Dạ Tầm Hoan không đáp, đưa mắt nhìn về phía tôi. Tôi đưa tay vuốt tóc, rồi bước lại gần chỗ hai người họ.

Hoắc Vô Ảnh nhìn thấy tôi, mỉm cười tươi hơn cả hoa: “Lạc cô nương, liệu cô có hứng thú cùng Hoắc mỗ đến Điệp cung chơi mấy ngày không?”

Hừm, hóa ra Dạ Tầm Hoan thực sự là người của Điệp cung.

Tôi nhướn cao đôi mày, đưa lời châm chọc: “Nhìn thấy hai người đã đủ lắm rồi, tội tình gì còn phải tự chui đầu vào rọ đi đến Hải Hoa cung của các người nữa chứ? Ta bị bệnh chốc?”

Hoắc Vô Ảnh vừa nghe tôi nói vậy, liền nhìn Dạ Tầm Hoan bật cười điên cuồng, sau đó liền nói: “Nếu như Dạ Sứ đổi tên Điệp cung thành Hải Hoa cung, tại hạ mong còn chẳng được.”

Dạ Tầm Hoan tức giận quát lớn: “Mau đeo mặt nạ lên, ít lộ diện trước mặt người khác thôi.”

Hoắc Vô Ảnh cười lớn rồi đáp: “Ha ha ha, Dạ Sứ, câu nói này của ngài dành cho ta hay cho chính bản thân mình? Thôi bỏ đi, thời gian cũng không còn sớm nữa, ta còn ở đây, tin chắc không đợi ta kịp nhắc kiếm, cũng có người định chém chết ta. Không làm phiền hai vị ở đây trao đổi tình cảm nữa, Mê Tình Điệp xin đi trước một bước.”

Đàn ông của Điệp cung đúng là chỉ có một bộ dạng như vậy, mồm miệng trơn tru, hành vi lả lơi, có đôi thành Hái Hoa cũng chẳng có gì quá đáng.

Hương thơm đặc trưng đó thoảng tới bên mũi theo làn gió đêm lạnh lẽo.

Tôi lặng lẽ nhìn Hoắc Vô Ảnh, nhìn hắn từ từ đeo lại mặt nạ, khi hắn quay người bước đi, tôi liếc mắt rồi nói: “Hoắc hái hoa, đợi chút đã.”

Hắn quay người lại, nhìn Dạ Tầm Hoan rồi lại nhìn tôi, cười hỏi: “Hoắc hái hoa? Đây, Lạc cô nương, không nở rời xa tại hạ sao?”

“Không biết đàn ông ở Hái Hoa cung các người có phải đều có đạo đức như vậy không, dù gì ta cũng chẳng thấy lạ lắm nữa. Chỉ muốn hỏi người, mùi hương phát ra từ thân người người có thể mua được ở đâu hả? Ta muốn mua.” Tôi bình thản lên tiếng.

Lời nói vừa dứt đã khiến cho hai người đàn ông này cùng lúc kinh ngạc.

“Cô nương muốn có sao?” Hoắc Vô Ảnh hỏi.

“Không được phép lấy.” Dạ Tầm Hoan nói.

Tôi chết lặng người đi, chẳng qua chỉ là một hộp phấn thơm, có cần thiết phải kinh ngạc vậy không?

Hoắc Vô Ảnh bắt đầu điệu cười thâm dăng của hắn rồi nói: “Cô nương có biết loại phấn thơm này ngoài ta ra không ai khác có? Còn nữa, cô nương có biết phấn thơm này có tác dụng gì không?”

Dạ Tầm Hoan kéo tay tôi ra sau lưng, hết sức bao bọc rồi nói: “Người dám tặng nàng ấy thứ phấn thơm đó? Người cứ việc thử xem?”

Tôi đẩy Dạ Tầm Hoan ra rồi nghi hoặc hỏi: “Chẳng qua chỉ là hộp phấn thơm thôi mà, người có cần phải làm lớn chuyện vậy không? Loại phấn thơm này có gì đặc biệt hả?”

“Chỉ duy nhất một loại phụ nữ mới có được thứ phấn thơm này, đó chính là người phụ nữ đã bị hắn động tới.” Dạ Tầm Hoan tức giận quát lớn.

Hoắc Vô Ảnh cười thâm dăng rồi nói: “Lạc cô nương có còn muốn nữa không?”

Tôi nhìn Hoắc Vô Ảnh, im lặng một hồi, lần đầu tiên nghĩ thấy mùi hương này chính là ba người phụ nữ, lại còn là ba ngọn cỏ gần nhà nữa. Thật không hiểu nổi tên đàn ông này rốt cuộc đã hái bao nhiêu bông hoa, tặng bao nhiêu hộp phấn thơm nữa.

Bỗng nhiên, tôi bật cười lớn tiếng, tiếng cười còn lớn hơn của Hoắc Vô Ảnh: “Hoắc hái hoa, nể tình người đã giúp đỡ ta, bốn cô nương tốt bụng nhắc nhở người một câu, tuy rằng bây giờ người vẫn còn trẻ, thể nhưng phải suy nghĩ đến những năm sau này, già nua ốm yếu, cứ như hiện nay sẽ sinh nhiều bệnh lắm. Người xưa thường nói, sức khỏe là tất cả. Thứ phấn thơm đó người giữ lại dùng đi, liệu có thể tiết lộ phương pháp tạo ra thứ phấn thơm đó được không? Ta sẽ dùng ngân lượng mua lại của người, cũng yên tâm đi, ta tuyệt đối không truyền ra ngoài, tránh làm tổn hại đến ‘danh tiếng’ của người.” Tôi cố tình nhấn mạnh vào hai chữ ‘danh tiếng’.

Hoắc Vô Ảnh không đáp lại, nhìn tôi một hồi lâu, đột nhiên lấy một hộp phấn thơm từ trong người ra, đưa đến trước mặt tôi rồi nói: “Tặng cô nương.”

Trước khi Dạ Tầm Hoan kịp ngăn cản, tôi đã nhanh nhẹn nhận lấy hộp phấn thơm đó rồi nói: “Đa tạ.”

“Sau này cô nương muốn có bao nhiêu thứ Truy điệp hương này cũng được, cứ việc lên Điệp cung tìm ta. Lạc cô nương, tin rằng không bao lâu nữa, chúng ta sẽ gặp lại nhau. Dạ Sứ, chúc ngài đêm nay an giấc, cáo từ.” Hoắc Vô Ảnh nói xong, nhanh chóng biến mất dưới ánh trăng giữa không trung hệt như lúc xuất hiện cùng với tiếng cười thâm dăng.

Tôi ngẩn ngơ hộp phấn thơm tinh tế trong tay, to bằng lòng bàn tay, cũng có hình hồ điệp, dưới ánh trăng hiện lên thứ màu lam tuyệt đẹp, đặt trước mũi, còn chưa mở nắp đã tỏa ra thứ hương thơm khiến tôi lưu luyến, yêu thích bao lâu nay. Tôi mỉm cười hơn hớn, hạnh phúc, vừa định mở ra liền bị Dạ Tầm Hoan đoạt mất.

“Người định làm gì thế? Mau trả lại ta.” Tôi quát lớn.

“Nàng có biết ngụ ý để lại hộp phấn thơm này cho nàng là gì không? Cho dù là bông hoa mà hấn chưa hái, chỉ cần tỏa ra thứ hương thơm này đều có nghĩa đó là người của hấn, nàng có hiểu không?” Dạ Tầm Hoan nắm lấy đôi vai tôi, thét lớn đầy tức giận.

“Hấn nói phải thì nhất định là thế sao? Giả dụ ta nói hấn là cháu của ta, hấn có thừa nhận không? Người là kẻ ngốc hả? Mau trả lại ta.” Tôi thét lên.

Hấn dịu dàng nói: “Hầy, nàng không hiểu được đâu. Từ trước đến nay chưa từng thấy nàng dùng loại phấn thơm gì, trong thiên hạ này có bao nhiêu hương thơm, tại sao nàng nhất định muốn có loại Truy điệp hương này chứ?”

“Mùi hương này khiến ta nhớ đến cổ hương, mau trả lại ta.” Tôi rầu rĩ lên tiếng.

Hấn lặng lẽ nhìn tôi một hồi, không lâu sau đặt lại hộp phấn đó lên tay tôi rồi trịnh trọng nói: “Có thể trả lại cho nàng, nhưng chỉ được lấy ra ngửi thôi, tuyệt đối không được phép dùng.”

Tôi bật cười, cứ lén lút dùng dấy thì sao chứ, có phấn thơm không dùng chỉ để ngửi, tôi có bị thần kinh đâu?

“Lạc...”

“Hả?” Tôi mỉm cười cất hộp phấn thơm kia đi rồi ngẩng đầu lên, bất ngờ đón nhận nụ hôn đường đột của tên khốn này.

“Ưm ưm ưm... người... tên đầu heo chết tiệt... bỏ ta ra... dâm... tặc...”

...

“Tỉ, hai người...” Giọng nói của Thanh Thanh truyền lại bên tai.

Tôi kinh hãi buông đôi tay đang quàng trên cổ của Dạ Tầm Hoan, lau nước miếng bên miệng, ngại ngần quay sang nhìn Thanh Thanh với Lệ Mông đứng ở gần đó.

Mái tóc dài của Thanh Thanh đang buông xõa trước người, Lệ Mông đứng cạnh bên ôm chặt lấy cô bé.

Hai người này đã xong việc rồi sao?

Tôi với Dạ Tầm Hoan biết hai người này vừa ‘làm xong việc’, còn hai người bọn họ lại bắt gặp tôi với Dạ Tầm Hoan đang hôn nhau đắm đuối tại đây, cả bốn người đều cảm thấy vô cùng thẹn thùng.

Tôi ho khan vài tiếng, cố tình tỏ ra bình tĩnh rồi nói: “Đêm đã khuya rồi, chúng ta hãy quay về nhà sớm thôi.” Nói xong liền quay đầu đi trước, đi được một bước, tôi mới sực nhớ đến hai phu phụ họ Dương cùng đắm bả khoái vẫn còn hôn mê, đúng lúc định đưa lời nhắc nhở thì thấy con chó mà Dạ Tầm Hoan dắt tới đang vẫy đuôi liên hồi phía sau lưng mình.

Con thần khuyển này đã tỉnh dậy từ lúc nào chứ? Mẹ kiếp! Lão bách tính mà gặp phải thứ thần khuyển vô trách nhiệm như nó không chết toi mới lạ.

Tôi đưa mắt nhìn Dạ Tầm Hoan, chỉ thấy hấn cười hớn hở, thực đúng là một tên mặt dày mày dạn.

“Vân Nhi! Vân Nhi!” Trong lúc đang trầm tư, hai phu phụ họ Dương đã tỉnh lại từ bao giờ đang xông tới.

Thanh Thanh cúi đầu xuống, không nói gì.

Thấy vậy, tôi liền lên tiếng nói trước: “Dương bá mẫu, buổi đêm trên núi lạnh giá, chúng ta về phủ trước rồi nói sau.”

Quay về phủ họ Dương, mọi chuyện lại hỗn loạn, nhốn nháo.

Dương Vạn Lí còn dùng cả gia pháp với Lệ Mông, Lệ Mông không nói tiếng nào, quỳ giữa đại đường nhận trượng. Tôi nhìn mà còn phát xót, nếu như không phải Thanh Thanh sống chết che chắn cho tình lang, tôi sợ rằng anh ta đã bị đánh cho thành tàn phế, còn lâu mới có thể động phòng nối.

Dương Vạn Lý này tuy rằng tức giận, nhưng nói cho cùng Thanh Thanh cũng là cốt nhục ruột thịt của ông.

Sau cùng thấy ông nghiêng răng nghiêng lợi, giậm mạnh chân, ném cây trượng trong tay, vút lại một câu: “Ba ngày sau thành hôn” rồi trợn mắt trợn mũi bỏ đi.

Bước thứ ba trong kế hoạch săn phu của tôi – gạo nấu thành cơm – cuối cùng đã giành được thắng lợi sau cùng.

Thời gian ba ngày trôi qua nhanh chóng, tôi mỉm cười tươi rói nhìn Thanh Thanh đội mạng che mặt, được công lên kiệu hoa, khiêng đến Lệ phủ, bái đường thành thân, vào động phòng, trong lòng cảm khái không thôi.

Trong kiếp này, liệu tôi có còn cơ hội mặc áo cưới đỏ gả cho người ta không? Tôi thực sự là người khổ mệnh, trước khi mượn xác hoàn hồn còn chưa được mặc áo cưới trắng, sau khi mượn xác hoàn hồn thì đã trở thành vợ của người ta, cũng chưa được mặc áo cưới đỏ lần nào.

Sau khi rượu chè no say, tôi định đi vào quấy nhiễu động phòng, sau cùng lại đành từ bỏ, mấy cách quấy nhiễu động phòng thời hiện đại chắc chắn sẽ khiến mọi người kinh hãi. Người ta thường nói đêm xuân một khắc quý ngàn vàng, Thanh Thanh với Lệ Mông cũng chẳng dễ dàng gì, đã ba ngày không gặp nhau, vẫn nên để lại thời gian riêng tư cho hai người đó.

Bước dưới ánh trăng mờ màng, tôi đi trên con đường dẫn về phủ họ Dương, bất giác nhớ lại cảnh tượng năm năm trước lúc Tầm công tôi từ Khang Vương phủ về đến Thụy Vương phủ. Bây giờ, vật còn nhưng người đã mất.

“Nàng có tâm sự sao?” Dạ Tầm Hoan hỏi.

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng.

“Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành chứ?” Dạ Tầm Hoan lại hỏi.

Tôi khẽ gật đầu, vì chuyện của Thanh Thanh, chúng tôi đã để lỡ không ít thời gian, bây giờ mọi chuyện đã đầu vào đấy cả rồi. Đợi tôi làm xong việc, sẽ kéo Tiểu Tiểu với Khai Tâm tới đây định cư lâu dài.

Tôi ngược mắt nhìn Dạ Tầm Hoan đầy nghi hoặc rồi nói: “Dạ Sứ đại nhân tôn quý, ngài không cần quay về Hái Hoa cung sao?”

“Là Điệp cung, chứ không phải Hái Hoa cung. Điệp cung có một hái hoa đạo sắc như Hoắc Vô Ảnh chỉ có thể coi đó là mối sỉ nhục của chúng ta.” Hắn ngưng lại đôi giây rồi lại nói thêm: “Ta muốn ở bên cạnh nàng. Đợi giải quyết xong việc trả đất thuê của hàng, hãy theo ta về Điệp cung được không?”

Tôi dừng bước lại, đứng im, thẳng thắn phản đối đề nghị của hắn: “Theo người quay về Hái Hoa cung làm cái gì chứ? Ta ăn no không có việc gì làm chắc?”

Hắn đã vô duyên vô cớ ăn hiếp tôi bao nhiêu ngày nay, lại còn bắt tôi theo hắn quay về Hái Hoa cung, tưởng tôi là kẻ dấn độn hay sao?

“Nàng thực sự chưa từng động lòng trước ta sao?” Hắn mỉm cười hỏi.

Đối diện với hắn, tôi hoàn toàn không hề nể mặt lưu tình: “Chưa từng, nếu không phải vì giọng nói của người giống giọng của chàng, ngay từ ban đầu ta đã chẳng thêm để tâm đến người. Bây giờ ta cũng nói rõ ràng với người luôn, người có hiểu không? Sau này đừng có hơi tí lại giống như loài khổng tước già nua, vô duyên vô cớ xòe lông đuôi, tự huyễn hoặc bản thân.”

Hắn không nói gì chỉ mỉm cười xán lạn.

Hắn nhân cơ hội tôi không lưu tâm, đưa tay vuốt má, tôi nhanh chóng gạt tay hắn xuống. Còn hắn thì ôm lấy tôi như một con búp bê nhỏ rồi thì thầm dỗ dành bên tai: “Lạc, rốt cuộc đến lúc nào nàng mới hiểu được nỗi khổ tâm của ta chứ? Ta nên cảm thấy vui mừng hay đau khổ trước sự kiên định của nàng chứ? Tại sao nàng không thể quên được người đó và tiếp nhận ta của hiện nay? Rõ ràng gần ngay trước mắt mà lại xa tận chân trời. Hồi ức tuy rằng tươi đẹp nhưng cũng rất đau khổ, đôi khi có những thứ phải đánh đổi bằng sinh mệnh mới có được... Lạc, đừng nhớ đến người ấy nữa, hãy quên người ấy đi, hãy theo ta về Điệp cung, để chúng ta làm lại từ đầu, có được không?”

Rốt cuộc hắn đang muốn làm gì chứ? Hắn đang khuyên tôi đi tiếp bước nữa sao?

Nép vào ngực hắn, tôi mím chặt môi, sau đó khẽ cất tiếng đáp: “Đi qua biển lớn chẳng màng tuổi. Mây ngoài Vu Sơn không đáng nhìn. Nhất định trước khi quay về Hái Hoa cung, ta sẽ lấy lại được cây trâm của ta.”

Hắn lại càng ôm chặt tôi hơn trước, áp mặt vào mái tóc đằng sau gáy tôi.

“Ta tự tưởng rằng có thể rũ bỏ những ràng buộc của vận mệnh, thì ra dù cho làm thế nào thì cũng chẳng thể trốn thoát được, những chuyện ông trời đã định trước, chẳng qua chỉ là đến sớm hay muộn mà thôi...”

63. Chương 63: Giọt Lệ Tình Nhân

Lúc từ biệt cùng Thanh Thanh, hai người chúng tôi ôm nhau khóc thảm thiết, khó khăn lắm mới có thể trùng phùng giữa biển người bao la, giờ lại phải tạm thời giã biệt, từ li.

Dương Vạn Lí biết số ngân phiếu tôi dùng để giải quyết việc ở nước Bạch Hổ đã bị hủy hoại hoàn toàn, chẳng nói lời nào liền đưa cho Thanh Thanh một xấp ngân phiếu, bảo cô bé đưa lại cho tôi. Tôi thực sự rất muốn nhận, thế nhưng da mặt chưa dày đến mức đấy, sau mấy lần từ chối đầy khách khí, sau cùng tôi đã viết giấy vay nợ để lại chỗ Dương Vạn Lí rồi mới chịu nhận đồng ngân phiếu nợ.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, tôi đã khôn ngoan hơn, chuẩn bị một chiếc túi da cừu kín mít dùng để đựng ngân phiếu và giấy thuê nhà, trừ khi tôi bị ngâm trong nước cả ngày trời, còn không thì muốn chúng hỏng phải đợi mấy trăm năm nữa mới được.

Sau khi khởi hành, tôi lại cùng Dạ Tầm Hoan nhanh chóng tiến về nước Bạch Hổ.

Kể từ sau đêm hôm ấy, những lời hắn nói ghi sâu trong tâm trí của tôi, chẳng thể nào gạt đi được. Còn hắn đương nhiên vẫn bám chặt lấy tôi như cô hồn dã quỷ, chẳng chịu buông tha.

Vào lúc trời tối, cuối cùng chúng tôi đã tới được huyện Lâm Sơn, giao giới giữa Hoàng triều Kim Bích và nước Bạch Hổ. Nơi này sở dĩ được gọi là huyện Lâm Sơn là bởi vì chỉ cần vượt qua ngọn núi Bạch Hổ ở mạn phía tây huyện Lâm Sơn thì chính là nước Bạch Hổ với địa hình chủ yếu là đồi núi.

Vừa vào thành, cửa thành liền đóng chặt lại, tôi định thần lại sau khi kinh ngạc, nhìn vào con đường đen kịt ở nơi cửa thành, im lặng như tờ. Nếu không nhìn thấy mấy quân lính đứng thủ thành, tôi còn tưởng rằng mình đang đi vào một thành không người.

Cùng Dạ Tầm Hoan dắt ngựa đi men theo con đường này vào bên trong thành không bao lâu, đôi mắt tôi đột nhiên sáng chói, phía xa truyền lại tiếng vỗ tay hân hoan của mọi người.

Tôi đưa mắt nhìn xa, hai bên đường cứ cách ba đến năm mét lại treo một ngọn đèn, mỗi ngọn đèn lại đại diện cho một loài hoa.

Hoa?

“Hôm nay là ngày mấy?” Tôi quay sang hỏi Dạ Tầm Hoan.

“Mùng một tháng ba.” Hắn đáp.

“Hà? Mới đó mà đã đến lễ tế Hoa thần rồi?” Tôi khẽ than.

“Ừm, lễ tế Hoa thần mỗi năm một lần. Đi nào, trước tiên phải tìm khách điểm nghỉ lại đã, sau đó đi xem lễ tế Hoa thần ở đây có gì khác biệt với Trung Nguyên không.” Tâm trạng của Dạ Tầm Hoan dường như đang rất vui vẻ.

Tôi muốn ngắt! Lễ tế Hoa thần ở các nơi khác chẳng phải đều tương tự nhau sao, nơi này tuy rằng là giao giới giữa hai nước, nhưng vẫn thuộc địa giới của Hoàng triều Kim Bích, chẳng qua chỉ là mấy người phụ nữ đóng giả Hoa thần đi diễu phố tung hoa thôi sao, năm nào chả giống nhau, có gì đáng xem, chỉ bằng đi nghỉ cho sớm để mai lên đường mạnh khỏe.

Không bao lâu sau, tôi và hân đứng trước cửa một khách điểm, ngược đầu lên nhìn bảng hiệu, tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

‘Tất Thắng Khách’[1] điểm? Không phải họ cũng bán pizza đấy chứ? Trời đất ơi! Tôi nghĩ cách đọc chính xác phải là ‘Tất Thắng’ khách điểm mới phải! Khách điểm này đúng là kì quái, cho dù không còn là ban ngày nữa thì cũng chẳng cần phải đóng cửa sớm như vậy, bên trong tối tăm, phải chăng lại là hắc điểm?

[1] Tên phiên âm tiếng Trung của hãng Pizza Hut nổi tiếng.

Dạ Tầm Hoan vừa định gõ cửa, tôi liền ngăn hân lại, chu miệng lo lắng nói: “Người dám chắc đây không phải là hắc điểm chứ?”

“Chắc chắn.” Nói xong, hân liền đưa tay gõ cửa, gõ một hồi lâu mới có người ra mở.

Người mở cửa là một lão bà, nhìn thấy chúng tôi định vào trong liền xua tay nói: “Hôm nay là lễ tế Hoa thần, quá giờ Dậy tam khắc, tất cả các cửa hiệu đều không mở cửa làm ăn nữa.”

Tôi kinh hãi lên tiếng: “Hả? Lại còn có quy định đó sao?”

Bà lão liền nói: “Ừm, chính là như vậy đó, nếu như hai người đến từ hôm qua thì tốt rồi.”

Tôi lại nói: “Thế nhưng những nơi khác làm gì có tập tục này? Chúng tôi chỉ ở lại đây một đêm thôi, ngày mai phải lên đường từ sáng sớm rồi.”

Bà lão lại nói: “Từ xưa đến nay huyện Lâm Sơn này đều như vậy cả, nếu vẫn mở cửa làm ăn vào những lúc thế này thì chính là bất kính với Hoa thần, sẽ bị trừng phạt đấy. Không được, không được đâu.” Nói xong, bà lão định đóng cửa lại.

Dạ Tầm Hoan thành tâm thành ý nói: “Lão gia gia, sắc trời đã muộn rồi, nếu làm như vậy, tối nay e là ta với thê tử phải chịu cảnh màn trời chiếu đất rồi. Hoa thần vốn dĩ luôn bảo vệ, phù hộ cho những người có tình trong nhân gian, nếu người làm như vậy, Hoa thần chẳng những không trách phạt mà ngược lại còn ban nhiều phúc lộc cho người hơn đây. Huống hồ chi, lúc này đâu có ai ở đây, ta không nói, người không nói, làm gì có ai biết được chứ?”

“Chuyện này...hầy, cậu nói cũng đúng, thôi vào đi. Ngựa thì cậu phải tự dắt ra chuồng ở phía sau, buộc gọn rồi nhanh chóng vào trong này nhé.” Bà lão cuối cùng đã chấp nhận.

Hả? Lễ nào đây được gọi là giới tính khác biệt để hành sự sao?

Hay cho câu những người có tình trong nhân gian! Hiện nay tôi hoàn toàn không hiểu tâm trạng mình thế nào nữa, trước hành vi vô sỉ của hân tuy rằng vẫn cảm thấy bức bối nhưng cũng dần dần chấp nhận, là chán nản hay vì cái gì khác, bản thân tôi cũng chẳng thể phân định rõ ràng nữa!

“Mỗi khi đến lễ tế Hoa thần, khách điểm vắng vẻ thưa khách, buồn bã vô cùng, bọn họ với cháu gái ta và cả những người trẻ tuổi đều ra ngoài tập trung đợi Hoa thần ban hoa. Ta già rồi, chẳng chịu đựng nổi chen chúc, ồn ã nữa, đành phải ở lại trông chừng khách điểm.” Bà già vừa dẫn chúng tôi lên phòng thuê ở lầu hai vừa than thở.

Là tâm tư của tôi phức tạp hay những con người ở đây quá thuần khiết, nếu như có ai đó đến cướp bóc, một lão thái bà thì có khả năng chống chọi sao?

“Đây là phòng dành cho hai phu thê nhà cậu, hai người cứ tự nhiên đi, bà lão này xuống dưới trước đây?”

“Vây...vây...” Tôi đang định hỏi tại sao chỉ có một căn phòng, liền bị Dạ Tầm Hoan kéo vào bên trong. Trước khi hân kịp mở miệng, tôi đã cướp lời nói trước: “Ta biết rồi, đừng nói nữa, hôm nay là lễ tế Hoa thần, dù gì đặt hai căn phòng thì đối với người mà nói, căn phòng thứ hai cũng đều là lãng phí.”

Hân mỉm cười, tựa vào bên trong cửa sổ nhìn ra đường, ôm chặt lấy tôi, đưa ngón tay cốc nhẹ lên trán rồi nói: “Đi, đi xem Hoa thần thôi.”

“Đi kiểu gì? Lễ nào còn phải xuống dưới làm phiền lão bà đáng thương đó đi mở cửa cho Dạ Sứ đại nhân sao?” Tôi đưa lời mỉa mai.

“Nàng nói xem?” Hân nhìn vào khung cửa sổ trước mặt.

Chết ngất! Đưa mắt nhìn qua, khung cửa sổ đó vừa thấp vừa hẹp, chắc chỉ được tầm nửa thân cao của hai chúng tôi, lẽ nào hần định giống như Super Man đưa tôi phi thẳng ra ngoài sao?

Chỉ thấy hần cúi đầu xuống, khom người bật nhảy, nhảy mất đã ngồi bên thềm cửa sổ, vẫy tay về phía tôi rồi nói: “Mau lại đây.”

Với dáng vẻ của hần lúc này, tôi đoán đa phần là muốn nhảy khỏi cửa sổ. May mắn là nhảy xuống cửa sổ, lần trước nhảy trên mái nhà, khiến tôi hoa mày chóng mặt, cứ tiếp tục thế này, nếu như có ngày nào khách điểm Long Môn chúng tôi bị sập tiệm, tôi có thể đổi nghề đi diễn xiếc, tiết mục đặc biệt - phi thân giữa không trung.

“Đại ca, ngài cho rằng khung cửa sổ bé tẹo thế này đã nhét một người to lớn như mình rồi vẫn còn có thể vừa cả một người thanh mảnh như ta sao? Ngồi đâu? Ngồi lên đùi ngài chắc? Đừng có mơ.” Tôi đưa lời mỉa mai.

“Ý ta chính là như vậy. Có điều, nếu như nàng không bằng lòng thì thôi vậy, ta xuống trước, ở bên dưới chờ nàng.” Nói xong, hần liền nhảy khỏi cửa sổ.

Tôi chạy đến cửa sổ, liếc nhìn hần đang đứng bên dưới, lẽ nào thực sự phải nhảy xuống, cùng hần đi xem Hoa thần hoa ban hoa sao? “Nhảy đi, Lạc, ta sẽ đỡ nàng, sẽ không làm cho nàng đau giống như lần trước đâu. Mà kể cả có bị ngã thì ta vẫn sẽ bôi thuốc, xoa bóp cho nàng, nhé?” Hần ngẩng đầu vừa cười vừa nói.

Nhìn cái bộ dạng dằn dặt của hần kìa! Nhớ lại năm xưa, cây cổ thụ cao lớn là thế mà tôi còn có thể trèo lên được, nơi đây có hai tầng lầu, đã là cái gì chứ, lần trước trèo tường, nếu như không phải đột nhiên tuột tay, tôi nào có ngã thê thảm như vậy chứ?

“Ai cần người đỡ chứ? Mau tránh sang một bên, cẩn thận không ta nhảy xuống, một chân đạp chết người đó.” Nói xong, tôi liền khom người nhảy nhẹ, dẫm lên hiên cửa sổ, hít một hơi thật sâu, rồi thả người xuống.

Hần đón lấy tôi chuẩn xác.

“Bỏ tay ra, ôm chặt như vậy làm gì hả? Lúc nào cũng chỉ biết thừa cơ ăn hiếp ta thôi. Đồ dâm tặc.” Tôi liền cắn mạnh lên phần vai của hần, đẩy hần sang một bên rồi tiến nhanh về chỗ đèn đuốc sáng rực.

Lễ tế Hoa thần ở nơi này đích thực khác biệt so với những địa phương khác.

Vào những ngày thế này, những đôi tình nhân nơi khác nếu muốn thân mật với nhau thì cũng chỉ dám lén lút cầm tay nhau, còn tập quán nơi đây, không biết là do chịu ảnh hưởng của nước Bạch Hổ hay vì lẽ gì, so với Hoàng triều Kim Bích bảo thủ, thì bọn họ khá thoải mái, phóng khoáng.

Tôi với Dạ Tầm Hoan một trước một sau đi linh tinh không phương hướng, gặp phải nhiều chuyện kì lạ.

Nhìn từng đôi tình nhân thân thiết tựa vai nhau, tất cả đều là người trẻ tuổi, lại nhìn thấy những đôi tình nhân đang tay nắm tay, lại đều là người trung niên. Tôi còn định tìm xem liệu có người già không, có điều không thấy, đoán chắc điều giống như lão bà ở khách điểm Tất Thắng vậy, ở lại trong nhà.

Thế nhưng cảm giác lúc này như thể đang đón tết Nguyên Tiêu, lại nhớ lão bà ở khách điểm Tất Thắng nói đêm nay mọi người không buôn bán, tôi thấy đa phần là lừa gạt chúng tôi, con phố dài lấp lánh đầy lồng đèn này toàn bộ đều là các sạp hàng bày bán các thứ đồ. Đoán chắc, họ đóng cửa sớm là vì chẳng còn thanh niên tráng kiện trong nhà, sợ có người đến đánh cướp thì đúng hơn.

Tôi tình cờ hỏi thăm được biết, thì ra đúng là có tập quán không mở cửa buôn bán vào ngày này, nhưng lại được bày sạp hàng nhỏ ở hai bên đường. Còn khách điểm Tất Thắng đương nhiên không thể đứng giữa đường giao thuê phòng được, nên đành phải đóng cửa, trừ phi họ có thể đi giao pizza.

Rất thú vị!

Tôi sờ mó ở sạp này một tí, sờ mó bên sạp kia một chút, thực sự quá lâu rồi không có cảm giác được đi chợ đêm như vậy.

Ha ha! Còn có cả sạp bán đồ ăn nữa, nào là bánh tình nhân, bánh hoa hồng, bánh mật ngọt... tất cả được làm thành hình dạng các loại hoa phong phú, chỉ là tại sao không có chiếc nào làm thành hình trái tim chứ?

Ha ha! Mua vài chiếc ném thử, mùi vị rất ngon.

Sạp hàng có biển hiệu ‘Ngọc Mãn Đường’ trước mặt có bày bán nhiều đồ trang sức khá đẹp. Là phụ nữ mấy ai không thích đẹp, thế là tôi liền xông tới, cây trâm có hình hồ điệp tinh xảo đập ngay vào mắt, thân cây trâm được làm từ bạc nhưng phần đuôi hồ điệp lại lấp lánh, tinh tế, ánh lên bảy sắc cầu vồng, có ba con hồ điệp bé nhỏ lúc lắc bên dưới.

Lại là hồ điệp! Hầy, gần đây phải chăng duyên phận giữa tôi với Điệp cung quá dày chẳng? Đi đâu cũng gặp hồ điệp!

Tuy rằng trông rất đẹp nhưng nghĩ đến việc nhất định bị con hồ điệp háo sắc cạnh bên cười chê, tôi tạm thời chẳng còn chút cảm giác muốn mua gì cả.

Tôi lưu luyến đặt cây trâm đó xuống, nhìn ra chỗ khác, lúc này ông lão ở sạp Ngọc Mãn Đường này liền tự hào lên tiếng: “Vị cô nương này đúng là có mắt nhìn. Con hồ điệp ở đuôi cây trâm được làm từ đá cầu vồng hiếm có đấy. Người ta thường ví đá cầu vồng với giọt lệ tình nhân, là một vật phẩm hiếm có, đưa mắt nhìn ra thiên hạ hiện nay, những vật phẩm hiếm có này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nếu không phải là lễ tế Hoa thần, Ngọc Mãn Đường chúng tôi sẽ không dễ dàng đem bán đâu.”

Tôi liếc mắt nhìn rồi nói: “Đúng là rất đẹp.”

Ông chủ lại nói: “Giọt lệ tình nhân rất hiếm, nhưng chỉ cầu người có duyên. Bởi vì giá tiền của cây trâm hồ điệp này cũng rất cao...”

“Bao nhiêu?” Tôi liền hỏi.

Ông chủ liền giơ hai ngón tay rồi nói: “Hai trăm lạng.”

Nghe vậy, tôi mỉm cười rồi nói: “Có duyên chưa chắc đã có tiền, cầu tiền thì không thể cầu duyên. Trên người ta không có vụn bạc nào, vì thế chắc không có duyên với cây trâm này rồi, đa tạ.” Nói xong, tôi bước đi mà chẳng quay đầu lại.

Đứng trước một sạp bán hoa, tôi mới nhận ra Dạ Tầm Hoan không hề đi theo mình, đợi một lúc lâu mới thấy hần nhần nhẩn nhẩn tiến lại gần.

“Tặng nàng.” Trong tay hần lúc này đang cầm cây trâm hồ điệp khi nãy.

Nhìn cây trâm hồ điệp, tôi đích thực cảm thấy bất ngờ, tuy nhiên tôi không hề nhận lấy, chỉ ngược mắt lên nhìn thẳng vào hần.

Hai trăm lạng bạc? Hần lấy đâu ra nhiều ngân lượng như vậy chứ? Ngoại trừ số tiền bán điều lần trước hần còn giữ, ngân phiếu một ngàn lạng kiếm được do thắng lời đài nhà họ Dương đang nằm trong tay tôi, hưởng hồ chi, việc ăn uống đi lại suốt dọc đường đều lấy ra từ số tiền bán điều đó, vậy mà hần vẫn còn hai trăm lạng bạc tiền nhàn rồi?

Tâm trạng vui vẻ, hứng thú ban nãy đã mất hết, tôi khẽ nheo mắt lại, cơ mặt khẽ co giật.

Hần vẫn bình thản mỉm cười, cầm cây trâm hồ điệp đó lên tóc tôi rồi nói: “Rất đẹp, rất hợp với nàng.”

Tôi lạnh lùng nói: “Dạ Sứ đại nhân quả nhiên là ra tay rộng rãi. Đáng thương cho ta vì số ngân phiếu đã hỏng kia, ban ngày nuốt cơm không nổi, ban đêm nhắm mắt không yên. Đúng là cách xa một trời một vực.”

Hần liền cuộn nhẹ một lọn tóc của tôi vào ngón tay, cười nói: “Nàng giận sao?”

Tôi không nói gì, nhìn hần bỏ lọn tóc của mình ra, quay người đi đến sạp hoa kia, mua một bông hoa Tình màu đỏ chói tặng cho tôi. Thấy tôi không nhận, hần liền bẻ cành đi, cầm thẳng lên mái tóc tôi.

Trời đất ơi! Cắm hoa lên đầu trông què chết đi được! Tôi liền gỡ bông hoa hồng xuống, đập lên đầu hần, sau đó đứng trước mặt vị đại thẩm bán hoa.

“Cô nương, mua hoa Tình hay là Điệp luyện?” Vị đại thẩm cất lời hỏi.

Tôi hét lớn tiếng: “Đại thẩm, ta muốn mua hoa Anh túc.”

“Hả? Cái này... cái này... cô nương đang nói đùa đúng không?” Vị đại thẩm bán hoa lắp bắp hỏi lại.

“Lễ tế Hoa thần chẳng phải cũng có bán hoa Anh túc sao?” Tôi nói.

Vị đại thẩm bán hoa sắc mặt khó coi nhìn sang Dạ Tầm Hoan, lại nhìn tôi rồi nói: “Có chứ, cô nương đợi một chút.” Nhìn thấy vị đại thẩm này khổ sở lấy một bó hoa Anh túc ra, tôi liền nói:

“Tôi muốn mua hết, trả tiền cho đại thẩm, không cần trả lại đâu.”

Nhận lấy bó hoa Anh túc, tôi nhét thẳng vào lòng Dạ Tầm Hoan rồi nói: “Ta tặng cho người này, rất thích hợp với người đấy.”

Hắn hân hoan đón lấy, ôm bó hoa nhìn tôi ngây người, mỉm cười hạnh phúc. Nụ cười đó của hắn khiến tôi cảm thấy buồn bã một cách kì lạ. Lại là nỗi đau đón đó, nỗi đau đón thấu tận tim can. Lúc này, trên khuôn mặt bình thường của hắn, tôi phát hiện ánh mắt đen láy, thâm tình kia trông thật đẹp, thật quen thuộc, như đã từng gặp gỡ ở đâu...

“Ha ha ha, Dạ Sứ đúng là Dạ Sứ, nhận được hoa Anh túc mà vẫn còn rạng rỡ như đón gió xuân, vui vẻ đáp lại người ta.” Tiếng cười quen thuộc truyền lại từ phía sau, không cần quay đầu lại, tôi cũng đoán được người đến đây là ai.

Dạ Tầm Hoan cũng thu lại khuôn mặt rạng rỡ trước đó, nhanh chóng tỏ thái độ không hoan nghênh người kia.

Tôi quay người lại, nhìn gã Ngân Hồ không mời mà đến, gương mặt như ngọc tạc, áo trắng tựa tuyết sương, vẫn đẹp trai đến độ mê hồn, điều duy nhất chính là con hồ điệp trên mặt đã biến mất, mái tóc cũng trở thành màu đen.

Tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Hắn đã đi phẫu thuật chỉnh hình sao, thậm chí còn tạo hiệu quả mạnh gấp trăm lần so với những người đi xăm phát quang vừa đau đớn lại vừa nguy hiểm kia, hiệu quả nhuộm tóc đen tuyệt đối vượt qua quảng cáo của Rejoice hay Head and Shoulder.

Hoắc Vô Ảnh bước tới chỗ vị đại thẩm bán hoa, mua một bông Lan hồ điệp, đón lấy rồi đi ra trước mặt tôi, quay sang nói cùng Dạ Tầm Hoan: “Điệp luyến phù hợp với lúc này nhất, hoa Tình của Dạ Sứ đại nhân sẽ khiến cho mỹ nhân chạy mất đấy.”

Hắn nói xong, lại quay mặt sang, mỉm cười quyến rũ rồi nói: “Hoa tươi tặng mỹ nhân.”

Trời đất ơi! Tôi lúc này lại trở thành mục tiêu săn đón của nhiều người chẳng!

Tôi lấy lại một nửa bó hoa Anh túc từ tay Dạ Tầm Hoan, nhét cho Hoắc Vô Ảnh rồi bật cười nói: “Dung mạo tuần tú chỉ có thể gọi lên cảm hứng chiêm ngưỡng cái đẹp của con người, chứ chưa chắc đã có thể khiến người ta ngưỡng mộ hoặc yêu thương đâu. Người đàn ông chim lợn, hoa này tặng người.”

Hoắc Vô Ảnh lặng người đón lấy hoa Anh túc rồi nghi hoặc hỏi: “Chim lợn? Có nghĩa là gì vậy?”

Dạ Tầm Hoan nghe vậy, bất giác bật cười thành tiếng, ánh mắt sáng lóe. Trước kia tôi từng mắng hắn ‘bà tám’, hắn liền hỏi có nghĩa là gì, tôi cũng rất ‘tốt bụng’ giải thích hết cho hắn ý nghĩa của các cụm từ ‘bà tám’, ‘chim lợn’...

Tôi nhướn miệng mỉm cười rồi nói với Hoắc Vô Ảnh: “Đó là cụm từ dành để khen ngợi người, ý muốn nói người tuyệt sắc.”

Hoắc Vô Ảnh nghe vậy, nụ cười càng thêm đậm đặc, lên tiếng: “Vậy chẳng phải cô nương còn ‘chim lợn’ hơn ta gấp trăm lần, ngàn lần hay sao?”

Dạ Tầm Hoan liền quay mặt đi chỗ khác bật cười thích thú.

Đây chẳng phải tự bẽ mặt đập chân mình sao? Tôi xua tay, cố gắng nhịn cười rồi nghiêm túc nói: “Sai rồi, đã sai lại càng thêm sai. Người ta chỉ dung từ ‘chim lợn’ để tán thưởng những người đàn ông hoặc phụ nữ đơn thân, chưa kết hôn, trẻ trung rạng rỡ mà thôi. Còn ta đương nhiên không thể nào xứng với cụm từ mỹ miều này được.”

Tiếng cười của Dạ Tầm Hoan càng lúc càng lớn.

Hoắc Vô Ảnh nghĩ một hồi lâu, đột nhiên trợn trừng mắt nhìn Dạ Tầm Hoan đầy kinh ngạc, sau đó chỉ vào tôi và nói: “Nàng ấy... nàng ấy đã thành thân rồi sao?” Tiếng thét thảng thốt của hắn thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Dạ Tầm Hoan đi qua chỗ tôi, thay đổi sắc mặt, bực bội nói cùng hắn: “Tôi nay không phải người muốn đi hái hoa sao? Còn đứng mãi đây làm cái gì hả?”

Hoắc Vô Ảnh thu lại bộ dạng kinh ngạc trước đó, nhìn tôi mỉm cười phóng dăng.

Trời đất ơi! Tôi đột nhiên biến đổi từ cấp độ được yêu thích bình thường lên hàng cực phẩm!

Không thèm để tâm đến hai tên đàn ông này, tôi liền bước vào giữa đám đông. Không lâu sau, tôi liền thấy mọi người đi hết về phía bên trái, có người thét lớn rằng vũ điệu Hoa thần bắt đầu.

Vũ điệu Hoa thần? Lễ tế Hoa thần ở nơi này đúng là thú vị, đặc biệt, không ngờ lại còn có cả vũ điệu Hoa thần nữa.

Dù tiếng người hò hét huyên náo, nhưng tôi vẫn nghe rõ tiếng trống rộn vang truyền lại từ phía trước. Trong lòng dâng trào hiếu kỳ, tôi nhanh chóng tiến về phía đó ngắm nhìn.

Chiếc trống đỏ lớn với những hoa văn thần bí chạm trổ phía trên hiện ngay trước mắt, chiếc trống này cao tầm một mét, thân trống cũng tầm một mét, mặt trống rất lớn, đến độ mười mấy người có thể đứng trên đó cùng một lúc, lúc này đang trải đầy cánh hoa tươi, muôn sắc.

Một cô gái thân mặc y phục tuyệt đẹp thêu nhiều màu sắc, tóc dài ngang lưng đang đứng trên mặt trống. Cô gái chỉ khẽ lắc bàn tay là những chiếc chuông nhỏ buộc trên cổ tay lại vang reo những tiếng động vui tai, đôi gót sen trắng trẻo tiến lên trước một bước, gõ lên mặt trống có nhịp điệu, đồng thời cũng khiến tiếng chuông vui tai vang lên.

Những tiếng trống reo vang hòa theo tiếng chuông kia thực sự khiến con người ta hân hoan, vui vẻ lạ thường.

Thân người bé nhỏ mềm dẻo đó không ngừng xoay chuyển theo điệu múa, bước chân của cô gái càng lúc càng nhanh, ống tay áo phiêu diêu trong gió, viền váy bay lượn không ngừng, vô cùng quyến rũ. Bởi cô gái này đưa tay áo che đi khuôn mặt nên chẳng ai thấy được dung mạo thực sự của cô ấy thế nào. Khúc nhạc đơn điệu đó từ từ lắng xuống, cô gái cũng dừng lại bước chân đệm trống của mình, vẫn quay lưng lại phía mọi người.

Lúc này, cô gái từ từ quay người lại, tôi đã nhìn rõ dung mạo của cô ấy, đôi mắt trong sáng, đen nháy, ánh mắt quyến rũ hút hồn, khuôn mặt xinh xắn, tươi tắn dưới lớp phấn mỏng manh ửng đỏ, đôi môi gợi cảm khẽ nhướn lên, chiếc cổ trắng ngần, mịn màng.

Đúng là một Hoa thần xinh đẹp tuyệt trần! Trong đầu tôi hiện lên hai chữ ‘vô song’ để hình dung sắc đẹp của cô gái này.

Cô gái dừng lại, lập tức đổi lại là tiếng hò reo, tán thưởng của tất cả mọi người. Tôi cảm thấy hơi tiếc, điệu múa này tuy rằng có khiến con người ta cảm động, có điều lại hơi đơn điệu đôi chút.

Đang lúc trầm ngâm, đột nhiên, hai vai cô nàng rung lên, bộ y phục thêu hoa màu xanh mềm mại nhẹ nhàng trượt xuống khỏi vai, rơi lả bên cánh tay. Phần vai trắng nõn nà, hai cánh tay thon gọn, mịn màng, chiếc eo nhỏ xinh, mềm mại hoàn toàn lộ trước mặt đám đông, bộ y phục khi nãy chỉ còn che được phần ngực của cô ấy mà thôi. Lồng ngực nhô cao, đầy đặn, eo thon quyến rũ.

Tiếng chuông lại reo vang, chiếc áo khoác mỏng bên ngoài buông xuống, tiếng nhạc dìu dặt thường vang lên, những người bên dưới hò hét cổ vũ, vô cùng kích động.

Tôi há miệng kinh ngạc, cô ấy muốn làm gì? Lẽ nào muốn nhảy thoát y sao?

Bàn tay của cô ấy linh động như một con rắn, ngón tay thon gọn khẽ lướt qua tai, mái tóc đen huyền buông xuống. Tiếp đó ngón tay nhỏ xinh nhẹ lướt trên làn mi, đôi mắt, chiếc mũi, đôi môi, chiếc cằm, xương quai xanh, trước ngực, vòng eo thon... Đôi tay trắng thon bắt đầu điệu múa, chiếc eo thon không ngừng lúc lắc, tiếng chuông mê hoặc vang bên tai, bước nhảy dưới chân đột nhiên trôi chảy, lúc mạnh mẽ, lúc nhẹ nhàng. Cổ khẽ lắc, vai nhẹ rung, bàn tay khéo léo móc lên, móng khẽ chuyển, gót sen nhẹ gõ lên mặt trống...

Tôi bất giác nghiêm mặt ngạc nhiên, không ngờ lại có thể nhìn thấy điệu múa nóng bỏng như vậy ở nơi đây. Hóa ra đây là điệu múa Hoa thần ư?

Những bước nhảy nóng bỏng, gợi cảm thế này khiến tôi, một người phụ nữ còn sôi máu lên, hướng hồ nhưng người đàn ông dưới này. Tiếng hoan hô, suýt xoa liên hồi vang lên tung trời.

Thế nhưng, đôi mắt của Hoa thần dường như chỉ hướng về phía ba chúng tôi đứng, lúc nhìn tôi, ánh mắt đó dường như chứa đầy oán hận, còn với hai người đàn ông ở cạnh bên tôi thì lại đầy mê hoặc, dụ dỗ. Không, phải nói chính xác là cô ấy đang mê hoặc, dụ dỗ Dạ Tầm Hoan.

Mắt nhìn người của phụ nữ này phải chăng có vấn đề, bỏ qua soái ca Ngân Hồ không chọn, lại muốn mê hoặc một người đàn ông với tướng mạo hết sức tầm thường như Dạ Tầm Hoan.

Tôi liếc mắt nhìn Hoắc Vô Ảnh đứng cạnh bên, hắn đang nhìn người phụ nữ trên mặt trống với ánh mắt nhắm được con mồi ngon. Tôi lại nghiêng đầu nhìn sang Dạ Tầm Hoan, không ngờ hắn cũng đang nhìn chăm chăm vào Hoa thần tuyệt sắc quyến rũ kia, khuôn mặt còn nở nụ cười hứng thú.

Hừm, đúng là đàn ông, ai cũng vậy cả thôi.

Tôi mím chặt môi, cố gắng kìm nén ngọn lửa tức giận kì lạ trào dâng trong lòng, tiếp tục lạnh lùng thưởng thức điệu múa.

Hoa thần này nhảy múa rất lâu mới kết thúc vũ điệu mê hoặc, gợi cảm đó, nhắc làn hoa ở cạnh bên, bắt đầu tung từng bông hoa về phía đám đông.

Mọi người không ngừng hò hét hứng khởi: “Hoa thần ban hoa, Hoa thần ban hoa.”

“Ai nhận được nhiều hoa nhất thì sẽ được Hoa thần ban phúc nhiều nhất.”

“Của ta.”

“Ta cũng muốn.”

...

Ở đây chỉ có đúng ba người không kích động xông vào tranh giành hoa.

“Nàng thích hoa gì, để ta đi bắt lấy nào.” Dạ Tầm Hoan mỉm cười tươi rói hỏi tôi.

Tôi lạnh lùng lườm hắn một cái rồi cự tuyệt: “Vận mệnh của ta xưa nay rất vững, tương lai sẽ sống vô cùng tốt lành, không cần cô ta bảo vệ.”

Dạ Tầm Hoan vẫn mỉm cười.

“Ta không hái hoa, hoa tự tới. Tặng cô nương.” Hoắc Vô Ảnh đưa bông hoa Thược dược vừa mới bắt được đến trước mặt tôi. Tôi tức giận nhận lấy bông hoa Thược dược mà Hoắc Vô Ảnh đưa rồi cúi đầu xuống nhìn.

Bỗng nhiên, tiếng động lớn vang lên, mọi người hoảng hốt chạy loạn, hò hét khắp nơi.

Chúng tôi cùng lúc kinh ngạc nhìn về chiếc trống kia, một cột trống phía dưới không biết đã gãy từ lúc nào. Lại một tiếng động lớn vang lên, chiếc cột trống còn lại cũng gãy nốt, cả thân trống nghiêng về phía chúng tôi, nếu như hai cột trống còn lại gãy nốt thì chiếc trống đó sẽ lăn thẳng về phía này.

Những người đứng xem điệu nhảy ban này vô cùng hoảng loạn tranh nhau chạy mất.

Cô gái đóng Hoa thần với điệu nhảy gợi cảm ngồi trên mặt trống vẻ hoảng loạn, đưa lời kêu cứu: “Cứu với! Á...”

Mấy vị vũ sư đứng bên dưới hoàn toàn không có ý định ra tay tương cứu cô ấy, vứt bỏ đồ nghề bỏ chạy hết sạch.

Lại tiếng gõ gãy vang lên, chiếc trống lắc lư chuẩn bị rơi xuống. Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, chiếc trống gần đổ sập thì Dạ Tầm Hoan đã phi thân đỡ gọn lấy người của cô gái trên mặt trống, cô gái đó ngã vào vòng tay của hắn, mặt mày thẹn thùng, tình ý trào dâng.

Bàn tay cầm hoa Thược dược của tôi bất giác nắm chặt lại.

Hoắc Vô Ảnh đứng cạnh bậu môi, nói một cách không mấy cam nguyện: “Thân thủ của Dạ Sứ nhanh quá, lại ra tay cứu người đẹp trước ta.”

“Vậy thì người hãy đổi tên thành Hoắc Rùa Rùa đi.” Tôi tức giận đáp lại.

“Mùi dấm nồng quá, không biết ai đã làm vỡ lư dấm rồi?” Hoắc Vô Ảnh nhướn miệng cười nói.

Chẳng thèm quan tâm đến con hồ li chết tiệt này nữa.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây...

Hai người kia vẫn giữ nguyên tư thế trước đó, tôi mím chặt môi, cố gắng kiềm chế ý định xông lên đánh người, bàn tay cầm hoa thả xuống, bỗng nhiên trong đầu nảy ra ý định tà ác.

Tôi liền quay sang mỉm cười rồi nói với Hoắc Vô Ảnh: “Hoắc hái hoa, đa tạ bông Thược dược của người. Hãy xem đây.”

Nói xong, tôi liền cầm thứ đồ đáng yêu trên cánh hoa, tiến lên phía trước, học theo dáng múa của cô gái này trước đó, xoay mấy vòng liền, đúng lúc thuận tiện liền vứt vật trong tay đi, mục tiêu chính là phần ngực trắng ngần của cô gái kia. Chuẩn xác đúng như dự tính ban đầu, con sâu lông đáng yêu kia rơi đúng vào phần ngực của cô gái đó, thậm chí còn tuột vào bên trong. Chỉ nghe cô ta thét lớn tiếng, nhảy khỏi vòng tay của Dạ Tầm Hoan.

Cô ta ôm lấy lồng ngực, nhảy loạn xạ ngẫu lên, không biết phải làm thế nào mới được, trong lúc bất cẩn liền ngã xuống đất, thế là con sâu lông kia mới rơi ra ngoài.

Tôi cố gắng nhịn cười, ra hiệu Hoắc Vô Ảnh đã có cơ hội xông lên, thế nhưng Hoắc Vô Ảnh không hề lại đỡ, mà mỉm cười tươi tắn đi lại gần chỗ tôi, người đỡ cô ấy vẫn là Dạ Tầm Hoan. Tôi nhìn Hoắc Vô Ảnh bằng ánh mắt kinh ngạc, sắc mặt biến đổi rồi đi về phía hai người kia.

Dạ Tầm Hoan đỡ lấy người phụ nữ kia, dừng lại vài giây mới buông đôi tay của cô ấy ra. Người phụ nữ đó dịu dàng đáp: “Tần Thao đa tạ công tử tương cứu đến hai lần, xin hỏi tôn danh quý tính của công tử?”

Giọng nói này vô cùng dịu dàng, nghe mà xương cốt tôi cũng ớn lạnh, đúng là hoàn toàn có thể sánh ngang với Lâm Chí Linh. Tần Thao? Nếu như cô ta tên Tần thao vậy thì tôi chính là đại nội mật thám Linh Linh Phát.

Dạ Tầm Hoan đáp: “Ân Mộc Sầm.”

“Tần Thao đa tạ Ân công tử tương cứu.”

Ân Mộc Sầm? Hẳn nói cái tên này có nghĩa là gì chứ? Tôi nghi hoặc quay sang nhìn hắn, mặt hắn bình thản, tiếp tục đưa mắt nhìn Tần Thao.

Hoắc Vô Ảnh như biến ảo thuật, đưa một chiếc hộp nhỏ cho cô Tần Thao đó, hai mắt sáng rực nhìn khoảng đồ hồng trước ngực của cô ấy rồi mỉm cười nói: “Hộp cao này nhất định có tác dụng cho Tần Thao cô nương. Tại hạ họ Hoắc, tên là Hoắc Vô Ảnh.”

“Tần Thao đa tạ Hoắc công tử thương xót.” Người phụ nữ kia nhận lấy chiếc hộp nhỏ rồi khom người cảm ơn Hoắc Vô Ảnh.

Bật cười lạnh lùng, tôi liền lấy chiếc áo khoác mỏng bên ngoài rút cạnh bọc trống đưa tới gần, mặt không biểu cảm nói: “Tuy rằng bây giờ không phải mùa hè nóng nực, nhưng vẫn còn nhiều muỗi lắm, nếu như cô mặc nhiều hơn chút thì cũng chẳng cần dùng tới hộp thuốc này đâu.”

Cô ta quay sang nhìn tôi, thái độ vô cùng bất thường, sau cùng khuôn mặt lãnh đạm, lại tràn đầy thù hận, xem ra cô ta biết con sâu lông trong ngực khi nãy chính là kiệt tác của tôi. Cô ta liền nhận lấy tấm áo, lạnh lùng nói lời cảm ơn, điệu đà mặc vào, sau đó mỉm cười tươi rói, quay sang nhẹ nhàng nói cùng Dạ Tầm Hoan: “Ân đại ca, vị cô nương này là?”

Ân đại ca? Ha ha, nghe thân thiết quá nhỉ?

Dạ Tầm Hoan nhìn tôi rồi bật cười nhẹ nhàng nói: “Người đó sao? Là biểu muội của ta.”

Biểu muội? Ha ha! Lúc đứng cùng với lão bà ban nãy còn nói tôi là thê tử của hần, bây giờ gặp được gái đẹp, tôi nhanh chóng biến thành biểu muội của hần? Biểu muội, biểu muội, biểu... cái đầu hần!

“Không biết cô nương tôn danh quý tính là gì?” Người phụ nữ đó lên tiếng.

Liếc mắt nhìn đóa Thược dược trong tay, tôi ngẩng đầu lên, ưỡn thẳng lưng rồi nói: “Phu quân ta họ Tầm, cô nương Tần Thao có thể gọi ta là Tầm phu nhân.”

Vừa nói dứt lời, người phụ nữ kia nhanh chóng tỏ ra vô cùng kinh ngạc, rõ ràng đã bình tĩnh ra điều gì đó, tiếp đó lại dịu dàng nói cùng Dạ Tầm Hoan: “Ân đại ca, lúc này Tần Thao bất cẩn để thương chân trái, có thể phiền Ân đại ca đưa Tần Thao về Hoa Vũ Viên được không?”

Dạ Tầm Hoan quay sang nhìn tôi rồi nói: “Được.”

Hần đỡ lấy người phụ nữ kia, đi về hướng Hoa Vũ Viên mà chẳng thèm quay đầu lại.

64. Chương 64: Hoa Vũ Viên

Hai người càng đi càng xa, không khí lưu lại mùi hương ưu nhã và hơi thở quen thuộc lẫn lộn, phả vào khuôn mặt. Trái tim tôi đột nhiên cảm thấy trống trải lạ thường.

Tôi nắm chặt lấy bàn tay, mãi cho tới khi Hoắc Vô Ảnh đẩy nhẹ vào người, tôi mới phát hiện móng tay đang găm vào lòng bàn tay rất đau. Ngón tay tôi lúc này cũng sưng tấy lên, lúc này cảm con sâu lông bị trích vào, vậy mà tôi không hề có cảm giác gì.

Tôi ngược mắt nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, bước chân đột nhiên trở nên nặng nề, thế nhưng tôi vẫn kiên trì lê bước tiến về hướng khách điểm Tất Thắng.

“Dáng vẻ của cô nương lúc này có thể hình dung bằng bốn từ: Hồn bay phách lạc!” Hoắc Vô Ảnh đứng phía sau vừa cười vừa nói.

Tôi dừng bước chân lại, tức giận hét lớn: “Hoắc hái hoa, người đứng là con người chán ngắt, không có việc gì làm thì đi mà hái hoa của người đi.”

Hần lại nói: “Đáng tiếc, hoa đã bị người khác hái đi rồi, ta cũng đã thương thức điệu múa của cô nương Tần Thao trước đó rồi, cho dù là người hay điệu múa đều vô cùng xuất sắc đúng không?”

Tôi bất giác nhướng cao mày rồi nói: “Người muốn gì đây?”

“Có muốn đi xem thủ đoạn hái hoa của Dạ Sứ không?” Hần nhướn miệng nhìn tôi mỉm cười.

“Hần hái hoa hay không thì liên quan gì đến ta?” Tôi bật cười đáp lại.

“Ta cả thấy rất hiếu kì, lẽ nào cô nương không thấy vậy sao?” Hần lại nói.

“Hoắc hái hoa, người đứng là không phải hạng chim lợn tầm thường đâu.” Tôi không thể không ‘bái phục’ người đàn ông này, cụm từ ‘chim lợn’ được phát huy cao độ trên người hần.

“Điều này thì có liên quan gì đến việc ta tuyệt sắc hay không? Có muốn đi không? Ta không tin là cô nương không hiếu kì.” Hần lại nói.

“Ha ha ha, người rất hiểu con người ta sao? Là con sâu bò trong ruột ta chắc? Ta muốn xem hần hái hoa hả? Ta hồn bay phách tán sao? Ha ha ha...” Tôi bật cười không ngừng.

“Lẽ nào không phải sao? Dựa vào kinh nghiệm hái hoa nhiều năm của mình, ta lại còn không thấy được tâm tư của phụ nữ hay sao? Cô nương rõ ràng đang lừa hần dâng trào mà.” Hần bật cười mỉa mai.

“Lực hận dâng trào? Hừm! Người đã bao giờ nhìn thấy lửa hận dâng trào thực sự như thế nào chưa? Người tốn nhiều công sức vậy chẳng phải vì muốn ta đi cùng đến Hoa Vũ Viên sao, muốn nhìn thấy ta ghen tuông ngổ ngáo vì hấn chắc? Có phải nghĩ mãi không thông tại sao dựa vào tướng mạo sẵn có của mình, lại thua trước người đàn ông bình thường như vậy, muốn nhân cơ hội này để an ủi bản thân sao? Được thôi, ta toại nguyện cho người, sẽ cùng người đi một chuyến, có điều người sẽ thất vọng lắm đấy.” Tôi bật cười lạnh lùng.

Hoắc Vô Ảnh nhìn tôi, mỉm cười bình thản rồi đưa tôi về phía Hoa Vũ Viên.

Hoa Vũ Viên, chính là nơi nổi tiếng nhất huyện Lâm Sơn, cũng là nơi được bách tính ở đây tôn kính nhất, ở đây cứ ba năm lại xuất hiện một vị Hoa thần mới được mọi người hết lòng ưu ái, kính nể. Những vũ công được lựa chọn thành Hoa thần không chỉ cần phải nhảy múa giỏi mà thường phải là các cô gái ở độ tuổi cập kê, sau ba năm làm Hoa thần vừa tròn mười tám sẽ không thể nào làm Hoa thần được nữa. Còn Tần Thao đã làm Hoa thần ba năm liên tiếp, hết kì năm nay, mọi người sẽ lựa chọn một Hoa thần mới cho nhiệm kì tiếp theo.

Thì ra cô gái đó mới được mười tám, đem so với người phụ nữ lớn tuổi như tôi, thực sự là quá trẻ trung. Cho dù thời hiện đại hay cổ xưa, yêu thích người trẻ tuổi mà một chuyện không thể tranh cãi được.

Những Hoa thần hết nhiệm kì thường được gả vào các gia đình giàu có. Người ở huyện Lâm Sơn cảm thấy vô cùng vinh dự vì được cưới Hoa thần, điều này cho thấy thân phận của những vũ công này vô cùng cao quý.

Nếu không phải Hoắc Vô Ảnh đưa lời giải thích, nghe thấy cái tên Hoa Vũ Viên, tôi lại tưởng đó là một thanh lâu.

Nếu thân phận của Tần Thao cao quý như vậy, tại sao lúc chiếc trống đổ xuống, những bách tính và người trong Hoa Vũ Viên lại không ra tay tương cứu, ngược lại để cho người khách ngoại lai là Dạ Tầm Hoan cứu giúp?

Hoắc Vô Ảnh liền cho tôi hai lí do. Thứ nhất, đài trống sụp đổ, đồng nghĩa với việc có người khiến Hoa thần tức giận, đương nhiên là phải chạy thoát thân trước, lẽ nào ngoan ngoãn ở lại để Hoa thần trách phạt? Thứ hai, người mà nổi danh ắt bị kẻ khác đổ kị. Hừm! Lí do thứ hai này thực sự nói đúng tâm trạng của tôi.

Bình thường Hoa Vũ Viên không cho phép ra vào tùy tiện. Người có thể vào đây, ngoại trừ là người của Hoa Vũ Viên thì phải là các quý khách được mời tới, còn tôi với Hoắc Vô Ảnh không phải khách quý, bởi vậy muốn vào trong đó, chỉ có cách duy nhất chính là hấn dùng khinh công đưa tôi vào trong.

Đã quen với vòng tay của Dạ Tầm Hoan không có nghĩa tôi sẽ chấp nhận nổi cơn Dâm Hồ này. Ngoại trừ cho phép hấn nắm lấy cổ tay tôi, dùng khinh công đưa vào bên trong, tôi không cho phép hấn chạm vào bất cứ chỗ nào khác trên người mình. Đề nghị nấp trên cây nhìn trộm đã bị tôi gạt phăng đi, cách đó xa hơn đôi chút có chỗ kín đáo đứng quan sát mọi chuyện, như vậy chẳng phải cũng giống nhau sao?

Vì cứu Tần Thao, vị Hoa thần đáng kính, nên Dạ Tầm Hoan tự nhiên trở thành thượng khách của Hoa Vũ Viên.

Những thị nữ không ngừng bê các món ăn ngon cùng mỹ tửu vào bên trong căn phòng, nhạc sư tận tình diễn tấu, tiếng nhạc đắm say, Tần Thao đã thay một bộ y phục khác đang nhẹ cất gót hồng nhảy múa.

Dạ Tầm Hoan vẫn bình thản tận hưởng mọi thứ trước mắt, tay cầm ly rượu, thi thoảng lại còn ngược mắt lên nhìn người phụ nữ đang nhảy múa kia.

“Hừm!” Tôi bất giác thở hắt ra đầy tức giận.

Hoắc Vô Ảnh ở cạnh bên mỉm cười hỏi: “Có cảm giác không?”

“Người hi vọng ta có cảm giác gì? Xong vào trong, kéo hấn quay về, đổi cho người ngồi trong đó thưởng thức mỹ tửu, ngắm mỹ nhân sao?” Tôi lạnh lùng đáp lại.

Tần Thao ngừng nhảy múa, ngồi cạnh bên bàn rót rượu cho Dạ Tầm Hoan, không biết hai người đang nói chuyện gì, chỉ thấy người phụ nữ đó mỉm cười tươi tắn, quyến rũ vô cùng. Hừm! Dựa vào công phu theo

đuổi phụ nữ dai như đĩa nhất đẳng của Dạ Tầm Hoan, hoàn toàn có năng lực khiến cô ta mỉm cười ngây ngất như vậy.

“Cô nương có biết lúc này hai người họ đã nói những gì không?” Hoắc Vô Ảnh hỏi.

“Không biết, ta cũng đâu phải Thuận Phong Nhĩ, hơn nữa cũng hoàn toàn không muốn biết.” Tôi đáp.

“Cô nương thực sự không hề có cảm giác gì hay sao? Tần cô nương khi này mời Dạ Sứ cùng ngồi thuyền trên hồ Hoa thần vào ngày mai, và Dạ Sứ đã đồng ý.” Hoắc Vô Ảnh nói.

“Như vậy thì đã sao chứ? Mục đích người nói với ta có phải vì muốn ta cùng người đi xem hai người họ ngồi thuyền trên hồ Hoa thần vào ngày mai không?” Tôi bực bội, giọng nói cũng theo đó mà cao lên mấy phần.

Hoắc Vô Ảnh cười khan vài tiếng nói: “Giọng nói của cô nương hơi to một chút, cẩn thận không chúng ta bị phát hiện rồi bị đuổi ra ngoài thì mất mặt lắm đó.”

Nắm hai bàn tay thật mạnh, tôi lại liếc về phía căn phòng trước mặt, vừa hay nhìn thấy Dạ Tầm Hoan đang ngồi nghiêng so với chúng tôi, lại quay mặt nhìn thẳng về phía bên này, nhưng hình như chưa hề nhìn thấy chúng tôi, trên mặt còn nở nụ cười hân hoan.

Tần Thao nâng ly rượu mà Dạ Tầm Hoan vừa bỏ xuống, đưa lên miệng hớp một hớp, Dạ Tầm Hoan quay đầu sang nhìn cô ta, chúng tôi chỉ nhìn thấy phía sau của hân. Rõ ràng người phụ nữ này đang dùng miệng mớm rượu cho hân.

Tôi khoanh tay trước ngực, bắt giác bấm mạnh móng tay vào phần cánh tay.

“Lúc này thì cảm giác thế nào rồi?” Hoắc Vô Ảnh lên tiếng hỏi rất ‘đúng lúc’.

Tôi lạnh lùng lườm hân rồi nói: “Chuyện gì cũng phải thuận theo lẽ tự nhiên, gặp chuyện phải nhẫn nại, đắc ý phải nhẫn nại, thất ý phải nhẫn nại, khổ sở phải nhẫn nại, như vậy mới có thể ngộ ra nhiều điều khác. Có hiểu không?” Nói xong tôi liền quay đầu đi về phía bức tường khi này đã treo vào.

“Cái gì? Ha ha! Hình như ta đã có cảm giác với cô nương rồi.” Hoắc Vô Ảnh đi theo phía sau tôi.

“Khuyên người đừng có làm đệ đệ của Pikachu bì đang ngứa nữa.” Tôi đưa lời mỉa mai.

“Pikachu? Bì đang ngứa? Ha ha ha. Ta rất thích nghe cô nương nói chuyện.”

Sau khi Hoắc Vô Ảnh đưa tôi nhảy ra bên ngoài, tôi chẳng khác nào kẻ điên tiến nhanh về phía trước, mãi cho tới khi đi xa khỏi Hoa Vũ Viên, chạy không nổi nữa, tôi mới dừng lại, nhắm mắt, tựa vào bức tường thở hổn hển, không ngừng nói với bản thân phải bình tĩnh lại.

“Tiểu mĩ nhân, trời tối thế này tại sao lại ở nơi đây một mình? Có phải đang cảm thấy cô đơn không? Có muốn đại gia ở lại chơi cùng không?”

Đột nhiên, tôi mở mắt ra, nhìn thấy một tên đàn ông gầy yếu, lùn hơn cả tôi đang đứng trước mặt.

Kể từ sau khi bị tên Dạ Tầm Hoan hại đến mức phải mặc y phục phụ nữ, tôi thường xuyên bị kẻ khác quấy rầy, làm phiền, lúc có hân bên cạnh còn đỡ, gặp lúc tôi đang ở một mình thì đúng là vô cùng đáng sợ.

Hừm! Người cho rằng chỉ mình người mới có thể đuổi giúp ta những tên đàn ông đáng ghét thế này sao? Người cho rằng mình rất giỏi giang sao, không có người thì ta chẳng thể đến được nước Bạch Hổ chắc? Không có người trên đời, trước kia ta vẫn sống khỏe mạnh, an lành, một mình hành tẩu giang hồ vô cùng an toàn.

“Muốn chơi cùng với ta sao? Được! Vậy thì chúng ta hãy chơi với nhau một lúc nhé.” Tôi bật cười đầy ý vị.

Tôi nắm chặt bàn tay lại, khiến cho các khớp tay kêu lên răng rắc, vào lúc tên đàn ông đáng ghét kia đưa tay đến sát mặt, tôi liền đâm mạnh vào mặt hân. Mô phỏng tuyệt chiêu trong bộ phim hoạt hình “The King of Fighters”, trong cơn phấn nộ, tôi một tay bóp cổ hân, chỉ cảm thấy tay phải đang dâng trào một dòng khí lưu, sức mạnh bộc phát, tôi ấn hân xuống mặt đất.

“Muốn chơi cùng ta đúng không? Vậy thì ta sẽ cho người nếm thử cảm giác bị chơi như thế nào nhé.” Tôi nghiêng răng thét lên trong phần nộ.

Quyền móc lên, quyền móc xuống, quyền bên trái, quyền bên phải...

“Nữ hiệp... xin... xin tha mạng... từ sau này... ta... sẽ không bao giờ dám nữa... cầu... cầu xin người... tha cho tiểu nhân...” Tên đàn ông khốn khiếp ôm đầu cầu xin lớn tiếng.

“Ai bảo người dám đi hái hoa lung tung! Ai bảo người đi tầm hoan! Tên đầu heo chết tiệt này, ai bảo người tầm hoan, ai bảo người hái hoa, người lại còn hái nhiều, xem hôm nay ta đánh chết người luôn.” Tôi hét lớn tiếng, dùng tay đâm mạnh vào ngực của người đàn ông khốn khiếp đang bị đè xuống mặt đất. Tôi nghe thấy hắn ho một tiếng, miệng trào lưu máu tươi, nhìn thấy máu, tôi lại càng thêm hưng phấn, dường như đánh người lại càng thêm kích thích.

Không ngờ cảm giác đánh người là như thế này. Thực sự là sướng khoái vô cùng, thảo nào mà bất luận thời cổ đại hay hiện đại vẫn luôn có rất nhiều người muốn chém chém giết giết như vậy, truy cầu cảnh giới cao nhất của đánh nhau. Thì ra đánh nhau có thể trút hết mọi tức giận trong lòng, thì ra đánh nhau có thể có thể khiến cho bản thân tràn đầy cảm xúc thế này.

“Dừng tay lại. Cô nương còn đánh nữa là sẽ xảy ra án mạng đấy.” Sau lưng tôi vang lên tiếng hét của Hoắc Vô Ảnh, cú đâm sắp sửa giáng xuống cũng bị hắn chặn lại.

Bỗng nhiên, tôi định thần lại, nhìn dáng vẻ tàn tạ, thê thảm của người đàn ông khốn khiếp khi này, bất giác quỹ trên mặt đất bật cười điên cuồng.

Tên đàn ông khốn khiếp kia khốn khổ bò dậy, loạng choạng mất trong tiếng cười điên cuồng của tôi.

Tôi cười rất lâu, mãi cho tới khi tiếng cười dứt, Hoắc Vô Ảnh mới nghi hoặc lên tiếng: “Cô nương biết võ công sao? Lúc này cô đã xuất chiêu thức gì vậy? Trước nay ta chưa từng nhìn thấy bao giờ.”

Lúc này đánh người một trận khiến tâm trạng tôi cũng dễ chịu hơn nhiều. Trước câu hỏi của Hoắc Vô Ảnh, tôi thực sự cũng chẳng biết gì cả, tôi không hiểu luồng khí lưu đó phát ra từ đâu nữa. Trước kia, Tiểu Tiểu đã từng nói với tôi rằng, trong cơ thể tôi có nguồn nội lực rất mạnh, chỉ là tôi không biết cách khống chế nó mà thôi, thường xuyên biến nó thành sức mạnh sử dụng lung tung. Tôi suy nghĩ thật kỹ, luồng nội lực này nếu không phải do ‘ngài’ nằm đó ra sức truyền sang cho tôi thì còn ai khác nữa?

Tôi phục hồi lại thái độ thường ngày rồi nói: “Ha ha, người nói sai rồi, ta không hề biết võ công, chẳng qua là mạnh khỏe hơn mọi người một chút mà thôi. Chiêu thức mà người vừa nói có lẽ là do ta nhìn người khác đánh nhau, mô phỏng theo, dựa trên sức mạnh hơn người của mình mà thôi.”

“Vậy thì cái được gọi là sức mạnh hơn người đó quả là lợi hại, nếu như ta không kịp thời ngăn cản cô nương lại thì suýt chút nữa đã xảy ra án mạng rồi.” Hoắc Vô Ảnh bật cười.

Tôi cúi đầu không nói gì, tự biết mình đuối lý.

“Lò lửa đã được dập tắt, có muốn đi uống rượu không? Ta mời cô nương.” Hắn lại lên tiếng đề nghị.

“Uống rượu? Hừm! Nếu ta uống say thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.” Tôi đưa lời cảnh cáo.

Hắn cười hỏi: “Nghiêm trọng đến mức nào?”

Tôi liền nói: “Lần đầu tiên say rượu, ta đã đánh cho người phụ nữ đầu tiên lên giường cùng phu quân của mình một trận, rồi bán cô ta đi, sau đó, cô ta đã chết. Lần thứ hai uống say, ta sai người luân phiên cưỡng đoạt thanh mai trúc mã mà phu quân ta thương yêu bao năm nay. Lần thứ ba uống say...”

Đôi mày của hắn cau chặt lại, nhìn tôi bằng ánh mắt khó tin.

“Lần thứ ba uống say, ta đã tìm một người đàn ông có tướng mạo giống phu quân của mình đến bảy, tám phần...” Tôi ngưng lại đôi chút, ép sát vào hắn, nhướng cao đôi mày rồi nói tiếp: “Bán hắn vào kỹ viện, ép hắn làm nam kỹ. Vậy người có còn muốn mời ta uống rượu nữa không?”

Hắn trầm ngâm một hồi lâu, chẳng dám tin vào tai mình rồi hỏi: “Cô nương đang nói đùa đúng không? Có điều, nếu chuyện đó là thật, ta nguyện lòng chấp nhận hậu quả giống lần thứ hai.”

Tôi bật cười lớn tiếng, lời nói của Hoắc Vô Ảnh thực sự khiến tôi vui vẻ hơn nhiều: “Không phải người muốn mời ta uống rượu sao? Ở đây quá giờ Dậu tam khắc các cửa hàng đều đóng cửa cả, người định mời ta uống rượu ở đâu đây, Hái Hoa đại hiệp.”

“Có một nơi, mở cửa cả đêm, có đồ ăn thức uống, còn có cả giường nữa.” Hần mỉm cười đáp lại.

“Chỗ mà cả cuộc đời này ta ghét nhất chính là nơi đấy.” Cả đời này tôi thực sự không muốn bước chân vào trong kĩ viện lần nào nữa.

“Vậy chúng ta sẽ đi tìm một tửu lâu mà bà chủ là phụ nữ.” Hần nói.

“Được.” Vừa hay có thể biết được khả năng tìm quán của hắn.

Chúng tôi không hề tìm thấy tửu lâu mà bà chủ là phụ nữ, sau cùng lại quay về khách điểm Tất Thắng uống rượu.

Trên đời rất nhiều chuyện trùng hợp, Hoắc Vô Ảnh cũng ở trọ tại quán này, căn phòng hắn ở cách phòng chúng tôi có vài căn. Cũng không biết hắn lấy đâu ra mấy vò rượu cùng thức ăn, bày đầy cả một bàn.

Người ta thường nói mượn rượu giải sầu là một hành vi thiếu sáng suốt, thế nhưng tâm trạng khi uống rượu lại vô cùng sáng khoái, đặc biệt khi người đối tửu cùng lại là một hái hoa tặc tính cách thú vị, hài hước như Hoắc Vô Ảnh.

Sau khi uống vài ly rượu, tôi liền hỏi hắn: “Tại sao con hồ điệp trên mặt người lại biến mất? Dùng dao xẻo đi hả? Còn nữa, tại sao mái tóc của người lại thành màu đen? Nhuộm lại bằng nước mực hả?”

Hần cúi đầu mỉm cười rồi nói: “Ha ha, cách thức nói chuyện của cô nương rất thú vị. Đây là một loại Hoán nhan thuật của Diệp cung, ra ngoài hành tẩu giang hồ, nhất định phải có cách riêng của mình.”

Tôi hiếu kì lên tiếng: “Đây chính là thứ được gọi là dịch dung?”

Hần nói: “Ừm, Hoán nhan thuật là cách thức đơn giản nhất trong dịch dung, sau khi uống thuốc vào, có thể khiến trên mặt hoặc trên người nổi sẹo, có hình xăm, có thai tích... sau khoảng vài canh giờ thì lại tự động lặn đi, hồi phục nguyên dạng.”

Ngước mắt nhìn con hồ điệp trên khuôn mặt của hắn đã bắt đầu thoát ẩn thoát hiện, tôi bất giác cười lớn rồi nói: “Ha ha, thực sự quá nhanh, thuốc của người đã bắt đầu mất tác dụng rồi.”

Hần nói: “Không phải, đó là vì ta uống rượu, sau khi uống thứ thuốc này vào, uống rượu sẽ bị mất tác dụng.”

Tôi lại hỏi: “Vậy còn mái tóc của người thì sao?”

Hần nói: “Tóc giả.”

Nói xong, liền nhìn thấy hắn kéo mái tóc màu đen xuống, bộ tóc ánh bạc chói mắt nhanh chóng hiện lên trước mặt. Tôi không nhìn được mà bật cười thành tiếng, mái tóc giả này được làm tốt hơn bình thường rất nhiều.

Cụng li cùng hắn, đưa ly rượu lên nếm thử, tôi lại hỏi thêm: “À đúng rồi, tại sao người cũng đến đây hả? Nhân dịp lễ tế Hoa thần tới đây hái hoa sao?”

“Thông minh. Nếu như đã là lễ tế Hoa thần, làm gì có lí do chê không hái chứ?” Hần mỉm cười đáp.

“Người không sợ Hoa thần dùng hoa đập chết người sao?” Tôi đưa lời chọc ghẹo.

“Mong còn chẳng được.” Hần cười nói.

Tôi hỏi: “Trông người đẹp trai như vậy, không cần phải làm những chuyện khổ khiếp thế này cũng có một đồng phụ nữ bám riết sau lưng. Tại sao người lại làm thế?”

Hần tự phụ lên tiếng: “Hoa do mình tự hái bao giờ cũng thơm nhất.”

Ha ha! Có đạo lí!

“Vậy tại sao người hái hoa còn có đạo lí ‘tam bất hái’? Những đại gia khuê nữ, tiểu gia bích ngọc, không phải chính là mục tiêu săn đuổi của người hay sao?” Nâng li, tôi lại hỏi thêm.

Hắn bật cười ha ha, ám muội lên tiếng: “Ấy ấy ấy. Cô nương thực sự là to gan, không ngờ lại dám hỏi ta câu này. Được, ta sẽ toại nguyện cho cô nương, thế nhưng sau khi nghe xong đừng có đổ mặt.”

Tôi cười khan vài tiếng, đổ mặt? Ha ha, da mặt của tôi còn dày hơn cả tường thành ấy chứ!

Thế là hắn liền chia sẻ cho tôi những điều đúc kết được sau bao năm hái hoa của mình: “Nếu như muốn làm chuyện này, nhất định phải có ba điều kiện: Thứ nhất, kinh công tuyệt diệu. Thứ hai, có nhiều mưu kế, trí tuệ hơn người. Thứ ba...” Hắn ngưng lại đôi chút, ánh mắt long lanh, tràn đầy mê hoặc: “Thứ ba, tinh lực nhất định phải dồi dào, như thể vĩnh viễn không bao giờ cạn kiệt.”

Tôi khẽ hớp một hớp rượu, bật cười. Nếu như làm chuyện này mà tinh lực không dồi dào thì thực sự chẳng thể nào theo nghề được lâu. Ha ha!

Hắn lại tiếp tục nói thêm: “Quy tắc ‘tam bất hái’ chính là đại gia khuê nữ không hái, tiểu gia bích ngọc không hái, phụ nữ thôn quê không hái.”

“Ừm, việc này thì đã có người nói cho ta biết, thế nhưng tại sao lại như thế?” Tôi lại hỏi.

“Ngài ấy đã từng nói cho cô nương sao? Ha ha.” Hắn lại bật cười kì quái vài tiếng, cạn hết ly rượu rồi nói: “Đại gia khuê nữ không hái, có hai nguyên nhân: Thứ nhất, phủ đệ của những gia đình phú hộ kia thường mời về những hộ vệ biết võ công, những cao nhân trong nghề như ta lại không muốn dùng thuốc mê, cho nên phiền phức. Thứ hai, đại gia khuê nữ hầu hết đều ở trong khuê phòng cả ngày, tuy rằng cao quý đoan trang, tài nghệ song toàn, nhưng do từ nhỏ đã được giáo dục tử tế, sống sung túc, đầy đủ, thực sự chẳng khác nào một phạm nhân cao quý. Có lẽ chính vì bị giam lỏng quá lâu, một khi đến tay, tiếng phản kháng vô vị của họ thực sự khiến ta chán nản không ngừng, lâu dần cùng thành ra mất hứng...”

Trời đất ơi! Không ngờ lại còn có thứ lí do này nữa.

“Mặt chưa đỏ? Ha ha?” Hắn đưa lời chọc ghẹo, lại tiếp tục nói thêm: “Điều nực cười nhất chính là mỗi lần làm chuyện tốt lành này, bọn họ hoàn toàn không dám kêu cứu, chỉ đành nuốt hận vào trong bụng, ngậm bồ hòn làm ngọt, những hộ vệ võ công cao cường bên ngoài cũng chỉ dám làm dáng mà thôi, chẳng hề có thể tác dụng, sau chuyện đó sẽ nhanh chóng được gả cho người khác.”

“Chuyện tốt lành? Chuyện vô liêm sỉ, đáng耻 nên gọi là chuyện vô sỉ mới đúng.” Tôi khinh bỉ lên tiếng.

Hắn nhấp một hớp rượu, ăn thêm chút đồ nhắm rồi lại nói tiếp: “Khi nào gặp phải những hái hoa tặc không ra gì, không lành nghề thì mới gọi là vô sỉ, nếu như gặp phải ta thì coi như là có phúc lành.”

“Người đúng là kẻ tự cao tự đại hết thuốc chữa. Ha ha, tiếp tục đi.” Tôi bật cười nói.

“Tự cao tự đại? Tiểu gia bích ngọc không hái, càng đơn giản hơn. Bọn họ không bị kìm kẹp, trói buộc nhiều như các đại gia khuê nữ, thế nhưng lại có năng lực phản kháng nhất định. Khi gặp phải hái hoa tặc, thông thường sẽ phản kháng, nhưng vẫn không dám kêu cứu, có khả năng vẫn kêu rên nhỏ nhẹ, nhưng chí ít cũng không biết hét toáng lên, đối với bọn họ, thể diện quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Còn một điểm khác biệt với đại gia khuê nữ đó chính là sau khi chuyện này xảy ra, bọn họ sẽ báo quan phủ, một khi quan phủ tiến hành điều tra, tuy rằng lẩn trốn không khó, nhưng cũng gặp phải rất nhiều phiền phức. Phiền phức, vô vị, cho nên cũng không hái.” Hắn ngược mắt nhìn tôi, lại cười. “Đối với hai loại hoa tươi này, hái hoa tặc đạt đến một cấp độ nào đấy thì không cần phải bỏ thuốc mê, thế nhưng gan phải đủ lớn, đi lại phải chuẩn xác, tốt nhất là chuẩn xác lưu lại ấn tượng. Ha ha ha.”

Trời đất ơi! Làm thiên kim thuộc hai dạng này đúng thực là cảm thấy áp lực!

“Cầm thú.” Tôi lạnh lùng đánh giá.

“Ha ha ha, những chuyện cầm thú hơn còn ở phía sau cơ, cô nương có muốn nghe không?” Hắn bật cười phóng đảng, nhìn tôi im lặng lại tiếp tục nói: “Cô nương sơn dã, chính là loại phiền phức nhất trong ‘tam bất hái’. Có ba lí do: Thứ nhất, những loài hoa này chủ yếu xuất thân từ gia đình nghèo khó, do lao động từ bé, thân hình cao lớn, sức mạnh hơn người, có thể đối kháng với mình rất lâu, còn ta lại không thích lãng

phí sức lực vào những chuyện vô vị đó. Ha ha, thế nhưng sau khi đã chinh phục được, cảm giác thư thái có được sau một hồi đối chọi kịch liệt đúng là khiến cho người ta khi muốn lên tiên lúc muốn xuống địa ngục.”

Khóe miệng tôi bắt đầu co gập, hẳn thực sự không phải dạng cảm thú tầm thường.

Nhìn thấy tôi chẳng hề thẹn thùng, hẳn bất giác bật cười lớn tiếng: “Ha ha ha, rất ngoạn cường, ta rất thích.”

Tôi lườm hẳn một cái, khe hóp một hụm rượu, ra hiệu hẳn nói tiếp.

Hắn gật đầu, cười nói: “Thứ hai, khó khăn lắm mới phát hiện được một mỹ nhân, sau khi cở hết y phục lại nhận thấy làn da thô ráp, khi sờ không tạo ra khoái cảm, đột nhiên sẽ cảm thấy mất hứng vô cùng. Thứ ba, đây cũng là điều quan trọng nhất, bọn họ không giống như những thiên kim kia, chẳng hề sợ mất thể diện gì hết, cho dù hàng xóm xung quanh biết hết cũng chẳng ngại, cho nên khi việc xảy ra, họ sẽ ra sức hét lớn tiếng. Tiếng hét còn kinh hơn cả heo rống đó, thực sự khiến quỷ khóc thần sầu, khiến cho lỗ tai ta muốn hỏng luôn, thậm chí nghiêm trọng hơn có khi có bị nghễng ngãng vài ngày. Cho nên những ‘bông hoa dại’ kiểu này, có thể không hái thì vẫn là tuyệt diệu nhất.”

Nghe xong lí luận về thức ‘tam bất hái’ của hẳn, tôi bất giác bật cười thành tiếng, người đàn ông này thực sự là kinh điển trong số những kinh điển. Tôi nói: “Người có thể viết một cuốn sách với tên ‘Hái Hoa Bảo Điển’.”

“Ha ha.” Tiếp sau đó là phát ngôn mang tính tổng kết kinh điển của hẳn: “Hầu hết những vụ án liên quan đến các cô nương trong ‘tam bất hái’ đều là hành vi của những tên hái hoa tặc không ra gì. Còn ta đã ở một cấp độ khác, đi hái bọn họ chỉ làm mất đi thân phận của mình. Một cao nhân thực sự thường biết nhẫn nại chờ đợi. Tục ngữ có câu, những gì khó lấy được thì mới là tốt nhất.”

Chưa hết, hẳn còn nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy điện lưu, mê hoặc và hứng thú.

“Biết rõ hoa có gai mà vẫn cứ bước tới?” Tôi thuận miệng thốt lên hai câu này.

“Ha ha ha, ngay cả điều này cũng do ngài ấy nói cho cô nương biết? Từ khi nào ngài ấy trở nên lảm chuyện như vậy chứ?” Hoắc Vô Ảnh cười nói.

Tôi cúi đầu uống rượu không nói gì.

“Làm thế nào mà cô nương quen biết được ngài ấy?” Hẳn đột nhiên hỏi.

Tôi nâng ly rượu trong tay lên, lắc lư vài vòng, ngửa cổ cạn sạch rồi bình thản nói: “Dạ Tầm Hoan là chương quỳ ở khách điểm Long Môn chúng ta.”

“Chương quỳ? Cô gọi ngài ấy là Dạ Tầm Hoan? Đêm đêm tìm vui, ha ha ha.” Hẳn nghe vậy liền bật cười lớn tiếng.

Tôi bất giác nhíu chặt đôi mày lại, nhớ lại lúc đầu đã từng nghi ngờ cái tên của hẳn là giả, bây giờ nghe Hoắc Vô Ảnh nói vậy, xem ra đây thực sự là tên giả của hẳn.

Hừm! Hừm! Tên giả...

Tôi lại uống một hụm rượu rồi nói: “Không gọi hẳn là Dạ Tầm Hoan thì gọi là gì? Ân Mộc Sầm?”

Hoắc Vô Ảnh nghi hoặc lên tiếng: “Cô nương không biết tên thật của ngài ấy chính là Ân Mộc Sầm sao?”

Tôi ngược mắt lên nhìn hẳn rồi nói: “Biết thì đã sao? Mà không biết thì thế nào chứ?”

Hắn sắc rượu, hét lên kì quái: “Khụ khụ khụ... chắc không phải ngoại trừ cái tên Dạ Tầm Hoan ra thì chẳng biết bất cứ điều gì về ngài ấy đâu chứ?”

Đúng thế, bây giờ nghĩ lại, tôi thực sự chẳng hề biết chút gì về người đàn ông đó. Đối diện với một người đàn ông mà mình không hề biết gì, không ngờ tôi cũng đồng ý để hẳn cùng tôi đi một đoạn đường dài như vậy, thực sự là nực cười. Ha ha ha, tôi lại uống cạn một ly rượu, bất giác tự chế giễu bản thân, im lặng không nói thêm.

Đôi mắt mê hoặc của Hoắc Vô Ảnh bỗng nhiên trở nên mơ màng, dường như đang suy ngẫm vấn đề thâm sâu nào đó. Sau một hồi trầm tư, hắn lại vô duyên vô cớ bật cười nói: “Có muốn bỏ rơi ngài ấy, chuyển sang lên đường cùng ta hay không?”

“Ha ha ha, lên đường cùng người sao? Tại sao ta lại phải lên đường cùng người?” Sau khi nghe được, tôi bật cười điên cuồng, lại uống thêm một ly rượu nữa.

“Trên thế gian này chẳng có mấy người đàn ông có thể sánh được với ta đâu.” Hắn tự phụ lên tiếng.

“Người đừng có quá tự phụ như vậy, sớm muộn cũng có ngày chết dưới tay của phụ nữ đấy. Theo dự đoán của Lạc Bán Sơn ta thì người nhất định sẽ chết rất thảm đấy.” Tôi lên tiếng nguyên rủa.

“Chết dưới gốc mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.” Hắn hoàn toàn chẳng hề bận tâm. “Vậy thì đổi lại là ta đi theo cô nương vậy. Cô nương muốn tới nước Bạch Hổ làm gì?”

“Đàn ông ở Hái Hoa cung các người đều ăn no rảnh rồi không có chuyện gì làm cả sao? Hay là phụ nữ trên trái đất này đều chạy lên cả sao Hỏa rồi?”

Hắn mỉm cười khổ sở đáp: “Tại sao những lời cô nương nói, ta nghe mãi chẳng hiểu vậy?”

Tôi đưa tay sờ lên đôi má nóng rực của mình, một tay chống cằm, nhìn hắn ngây ngất, lại nhấp một hớp rượu rồi mỉm cười đáp: “Đó chính là khác biệt giữa nhân loại và phi nhân loại.”

Hắn uống cạn một ly rượu, khẽ nheo đôi mắt cuốn hút của mình lại, nhìn thẳng về phía tôi, mỉm cười tươi rói. “A ha! Cuối cùng ta cũng đã hiểu tại sao ngài ấy lại không muốn quay về. Cô nương đích thực khiến cho người ta mê mẩn, nụ cười tuyệt mỹ, tính cách đanh đá, lời nói thú vị, chứ người khác mà không đỏ mặt, ha ha ha, khiến ta cũng mê mẩn đến mức không muốn quay về rồi...”

Nói xong, hắn liền đứng dậy, áp mặt lại gần chỗ tôi, tôi liền dùng ly rượu ấn vào phần môi định xô tới của hắn, cau mày nói: “Xin đừng có tùy tiện như vậy.”

Hắn nhận lấy ly rượu, uống cạn hết, sau đó lại dùng giọng nói gợi cảm để quyến rũ tôi: “Mọi việc trước kia cũng chỉ là hành động nông nổi khi còn trẻ, thực ra ta cũng không phải tuýp người tùy tiện, ít nhất là chưa từng động lòng trước người phụ nữ nào, thế nhưng... cô nương lại vô cùng khác biệt, khiến cho người khác tìm đập rộn ràng, chẳng thể nào kìm nén được tình cảm.”

“Ha ha ha...” Đây là chuyện cười hay nhất mà tôi đã từng nghe thấy từ trước đến nay, bởi vì người bày tỏ cùng tôi lại là một hái hoa tặc. Tôi gạt đi những giọt lệ bên mí mắt vì cười quá trớn rồi nói: “Có một câu tục ngữ như thế này: ‘Thà rằng tin trên thế gian có quỷ, cũng không tin được cái miệng của đàn ông’. Người nói rằng mình không phải là một người tùy tiện, nhưng ta lại tin rằng nếu người không tùy tiện thì sẽ không còn là người nữa. Ha ha ha...”

Hắn mỉm cười đầy khổ sở.

Hắn trước mắt tôi dần trở nên mơ hồ, biết rằng đã đến cực điểm, tôi mỉm cười tí mắt rồi nằm xuống mặt bàn, nghĩ ngóay nghịch ly rượu.

“Ngày mai cô nương có muốn đi thuyền trên hồ Hoa Thần không?” Hắn nói.

“Không đi, ta muốn quay về nhà thật sớm.”

“Chỉ mất thêm một ngày nữa thôi mà, hướng hồ đến huyện Lâm Sơn vào lúc này rồi mà không đi thuyền trên hồ Hoa Thần thì tiếc biết mấy!” Hắn than dài chán nản.

“Ha ha.”

“Chúng ta hãy thuê riêng một chiếc thuyền nhé.” Hắn lại nói.

“Không đi, ta muốn về nhà.”

“Sau đó, ta sẽ đưa cô nương về.” Hắn nói.

“Ha ha.”

Tôi nheo mắt lại, nhìn bàn tay của Hoắc Vô Ảnh đặt trên vai mình, khuôn mặt của hắn còn chưa kịp tiến gần lại trước mặt tôi đã bị ai đó kéo mạnh lại. Người đó nắm mạnh một quyền trên khuôn mặt của hắn.

Người đó có mái tóc màu trắng, chỉ nghe thấy người này thét lớn tiếng: “Chuyện này ta sẽ còn tính sổ với người.”

Hả? Là hắn? Ha ha! Không phải hắn vẫn còn thanh kiếm cuốn quanh thắt lưng sao?

Tiếp đó, hắn lại nói mấy câu nữa, tôi không nghe thấy rõ, bởi vì tôi thực sự cảm thấy buồn ngủ, rất muốn ngủ.

Để mặc hắn bế mình lên, đi ra bên ngoài, nép gọn trong lòng hắn, tôi thực sự cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Khẽ nheo nheo mắt, tôi nhìn thấy con hồ điệp, hơn nữa đó còn là con hồ điệp màu bạc, tại sao dưới mắt phải của hắn cũng có con hồ điệp chứ? Cố gắng mở to mắt ra nhìn, tôi dường như đã nhìn thấy Tầm của tôi, giữa đôi chân mày của chàng còn có một nốt ruồi son. Tại sao trên khuôn mặt của Tầm lại xuất hiện thêm một con hồ điệp màu bạc cùng với một nốt ruồi son?

Tôi hỏn hển lên tiếng: “Thượng Quan, chàng đã quay về tìm ta rồi sao? Ta đã đợi chàng suốt năm năm đây...” Tôi ngược mắt lên nhìn Tầm.

“Ừm.” Tầm đáp lại một câu, lại càng ôm tôi vào lòng chặt hơn trước.

Tôi đưa tay vuốt lên khuôn mặt của chàng, sau đó lặng lẽ thiếp đi, mí mắt càng lúc càng nặng hơn...

65. Chương 65: Quyết Liệt

Sáng sớm hôm sau, tôi mở mắt đầy khó khăn trong cơn đau đầu đáng sợ. Tôi đã ngủ trên giường từ khi nào? Đầu đau như búa bổ, tôi thề rằng từ nay về sau không bao giờ uống rượu, dù chỉ một giọt.

Bên cạnh giường có một bóng người, tôi đưa tay dụi mắt, định thần nhìn kĩ, thì ra là người đàn ông đi khuất xác cả buổi tối hôm qua.

“Tỉnh rồi sao?” Hắn đỡ tôi ngồi dậy, cho tôi uống một viên đan dược.

“Lại là thứ gì thế hả? Tại sao lúc nào cũng nhét bừa bãi, tùy tiện vào miệng ta?” Tôi vừa định nhổ ra thì cảm giác thứ thuốc đó đã ngấm vào trong miệng, tôi liền dùng tay móc ra mà chẳng thể nào móc nổi.

Hắn than một tiếng, cầm tay tôi rồi nói: “Nàng đừng có móc nữa, đây là thuốc già rượu, có thể giảm bớt cơn đau đầu của nàng, cho vào miệng là tan hết luôn.”

“Hải vương kim tôn[1]?” Thì ra là thuốc già rượu.

[1] Nhân hiệu một loại thuốc già rượu.

Hắn nghi hoặc hỏi lại: “Hải vương kim tôn? Đó là thứ gì? Là tượng phật sao?”

“Đúng là ông nói gà bà nói vịt.” Tôi bật cười lên tiếng.

Hắn lại không nghĩ vậy, khẽ ‘hừm’ một tiếng, hai tay nhẹ day trên huyệt thái dương của tôi.

Ừm! Rất dễ chịu, tôi nhắm mắt lại, bình thần tận hưởng.

Đột nhiên, tôi nghe thấy giọng nói mang ý trách móc của hắn vang bên tai: “Lạc, sau này đừng có tùy tiện uống rượu cùng với người không quen biết.”

Tôi mở to mắt ra ngay tức khắc, đập mạnh vào bàn tay của hắn rồi cười nhạt nói: “Nực cười! Ta uống rượu cùng ai thì có liên quan gì đến người chứ? Người là cái gì của ta? Biểu ca?”

Sau khi nghe thấy câu nói của tôi, khuôn mặt nghiêm trang, danh thếp của hắn liền thay đổi, nhanh chóng mỉm cười, lại còn nói một câu sến súa khiến người ta nghe mà nổi da gà toàn thân: “Ừm! Muội muội tốt,

vậy mau để biểu ca xem ngón tay có còn sưng hay không?” Nói xong, hắn liền nắm lấy bàn tay phải của tôi, ngắm nghía kĩ càng.

Sao hắn lại biết ngón tay của tôi bị sưng tấy? Sau đó, lại thấy hắn lấy một hộp thuốc từ trong người, mở nắp rồi bôi lên ngón tay của tôi, mùi hương thanh đậm thoang thoảng bên mũi. Hắn cúi đầu xuống, dường như đang tự lẩm bẩm một mình mà cũng như đang nói cho tôi nghe: “Tối qua đã bôi một lần rồi, hôm nay phải bôi thêm hai lần nữa, ngày mai chắc chắn sẽ trở lại như thường, vừa trắng vừa mịn.”

Vừa trắng vừa mịn? Tôi nhở vào!

“Đa tạ Dạ đại hiệp hậu ái, à, đúng rồi, nên gọi ngài là Ân đại hiệp mới đúng. Ta chỉ là một người thô lỗ, da dày thịt cứng, không cần phải dùng những loại thuốc quý giá này đâu. Ngài cứ giữ lại tự mình dùng dần đi.” Tôi định rút tay lại, nhưng hắn nắm quá chặt, tôi đành phải cúi thấp đầu xuống không nhìn hắn nữa.

Hắn đưa tay nâng cằm tôi lên, ép tôi phải nhìn vào hắn rồi mỉm cười nói: “Nàng vẫn còn tức giận sao? Cuối cùng cũng biết ghen tuông rồi?”

Nghe thấy câu này, tôi chẳng khác nào con nhím xù gai, bật mạnh người dậy, đẩy hắn ra rồi hét lớn: “Đi gặp quỷ đi.”

Tôi nhảy xuống khỏi giường, rửa ráy qua loa, tiếp đó liền thu dọn tay nải, chuẩn bị thuê một cỗ xe ngựa bỏ đi.

Hắn vốn ban đầu chỉ lặng lẽ đứng nhìn, bỗng nhiên, lại ngăn đôi tay bận rộn của tôi rồi nói: “Nàng định đi luôn sao?”

Tôi dừng lại, ngược mắt lườm hắn rồi nói: “Lạc Bảo ta là người làm ăn, làm bất cứ chuyện gì cũng để tâm đến thời gian, thời gian là tiền bạc, tiền bạc là sinh mạng, lãng phí thời gian là lãng phí tiền bạc, lãng phí tiền bạc là lãng phí sinh mạng. Ân đại hiệp, ngài quý nhân nhiều việc, còn ta lại không muốn lãng phí tiền bạc và sinh mạng, cho nên... chúng ta từ biệt tại đây đi.”

Hắn mặt mày nghiêm nghị, ấn mạnh vào chiếc tay nải trên tay tôi, không để tôi động dấy.

Khó khăn lắm mới rút hai tay lại, tôi phũ tay rồi nói: “Chẳng qua chỉ là vài bộ y phục, nếu như người thích, thì cứ giữ lại mà dùng.”

Dù gì, ngân phiếu cũng ở trong người cả rồi, y phục thì dùng đến chỗ nào đó mua là được, bây giờ hai tay trống không, ngược lại càng cảm thấy thoải mái. Nghĩ vậy, tôi liền quay người bước ra cửa.

Vừa định mở cửa liền bị hắn chặn lại, hắn vừa định nói gì đó liền bị một người lạ mặt không mời mà tới cắt ngang.

Người lạ mặt đó nhiệt tình lên tiếng nói: “Lạc Lạc, cuối cùng nàng cũng tỉnh dậy rồi, ta đã đợi nàng lâu lắm rồi đó.”

Chết ngất! Người đàn ông này là ai chứ? Lại còn gọi tôi là Lạc Lạc nữa? Từ khi nào tôi lại trở nên nổi tiếng đến mức những người dân thường không quen biết cũng biết tên thế? Ấy, giọng nói của người này nghe rất quen tai.

Tôi sợ hãi lui về phía sau vài bước, vừa hay chạm phải cánh tay của Dạ Tầm Hoan, thét lên thoảng thốt: “Người là ai hả? Gọi bừa bãi gì thế?”

Người đàn ông lạ mặt này lại than dài một tiếng rồi nói: “Lạc Lạc là ta đây, Hoắc Vô Ảnh mà.”

Hả! Mẹ kiếp, thì ra là con Dâm Hồ đó!

Tôi còn chưa kịp kháng nghị vấn đề bản quyền tên họ của mình, người đàn ông kia đã tức giận không nhịn nổi, thay tôi đưa lời kháng nghị: “Lạc cái gì mà Lạc, ai cho phép người gọi linh tinh thế hả? Có phải vẫn còn chê tối qua đã cho người ăn quá ít không?”

Tối qua? Ăn quá ít? Vậy có nghĩa gì nhỉ?

Tôi liền ngăn người đàn ông đầu óc không tỉnh táo này lại, chặn hắn ở sau lưng mình, đứng thẳng người, điều chỉnh lại trái tim nhỏ bé mong manh của mình, sau đó nói với Hoắc Vô Ảnh: “Vừa sớm ngày ra, đầu

người bị cửa kẹp hả? Đương yên đương lành tự nhiên lại dịch dung làm gì? Xin người hãy chỉnh lại tướng mạo như trước đó đi, có được không? Tìm ta có việc gì?”

Hừm! Tên này chắc là óc trào não rồi, khuôn mặt đẹp trai như thế không dùng lại đổi thành khuôn mặt có giá trị khảo cổ vạn năm, trông còn khoa trương hơn khuôn mặt của Dạ Tầm Hoan, vừa sáng ngày ra đã giúp tôi tỉnh ngủ.

“Hả, Lạc Lạc, nàng quên rồi sao? Tối qua rõ ràng nàng đã hứa hôm nay sẽ cùng ta đi thuyền trên hồ Hoa Thần.” Hắn vừa mở miệng chẳng khác nào ném ra một quả lựu đạn.

“Đi thuyền?” Chết ngất mất thôi, tôi hứa với hắn khi nào? Phải chăng hôm qua uống nhiều rượu quá, gât đầu bừa bãi?

“Tối qua nàng đã uống rượu cùng hắn cả buổi tối, hôm nay lại còn muốn đi thuyền cùng hắn nữa sao?” Dạ Tầm Hoan vừa nhìn thấy hắn là mặt hầm hầm đầy sát khí, bây giờ nghe thấy hắn nói hẹn tôi đi thuyền, hoàn toàn điên loạn, tóm lấy cánh tay tôi rồi bực dọc gặng hỏi.

Tôi cảm thấy điên người, gạt bàn tay của hắn ra rồi quát: “Dạ Tầm Hoan, người tự cho phép mình đi lãng nhãng còn ta thì không được phép chắc? Người quản lý ta còn kinh khủng hơn cả mẫu thân ta rồi đấy.”

Hắn trân trân nhìn vào mặt tôi một hồi lâu, bỗng nhiên mỉm cười gian xảo rồi nói: “Được, nếu như nàng đã thích đi thuyền, vậy thì chúng ta cùng đi thôi, hai người một thuyền chi bằng bốn người cùng đi, đồng người thì vui hơn.”

Tiếp đó, không để tôi kịp nói lời nào, hắn liền kéo tôi đi xuống dưới lầu.

Thực sự vô cùng kì lạ, tôi hoàn toàn không phản kháng gì cả, cứ để mặc hắn kéo đến thuyền bên hồ. Còn khi Hoắc Vô Ảnh xuất hiện lần nữa, lại thay khuôn mặt khác, khá giống với khuôn mặt thường ngày của hắn, thế nhưng cứ như thể đột nhiên phát tướng, dù nhìn thế nào cũng cảm thấy có điều lạ lùng.

Type bởi Tiểu Song @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong thuyền, hai thị nữ tuổi tác khá lớn đang rót trà, sau khi làm xong, lặng lẽ đứng gọn một bên chờ lệnh. Tần Thao đang đánh đàn, tiếng nhạc đó với tôi mà nói chẳng khác nào ma âm xuyên nhĩ. Hôm nay, tuy rằng không ăn mặc hở hang, bạo dạn như hôm trước, nhưng phần áo phía dưới vẫn khá cởi mở, thậm chí có thể nhìn thấy khe giữa ngực, vết đỏ tấy hôm qua dường như đã biến mất rồi.

Tôi vẫn ngồi chỗ sát bên cạnh cửa sổ, Hoắc Vô Ảnh nói không sai chút nào, vào thời điểm này, tiết trời này, đích thực vô cùng thích hợp để đi thuyền trên hồ. Người ngồi gần cạnh tôi cũng là Hoắc Vô Ảnh, thi thoảng hắn lại lấy vài miếng hoa quả cho tôi ăn, tôi cảm thấy kinh hãi trước sự quan tâm bất ngờ này.

Ngoài việc thưởng thức phong cảnh ra, tôi không ngừng nhớ lại chuyện xảy ra sau khi say rượu tối qua. Tối qua, dường như tôi đã nhìn thấy Tầm, là chàng đã bế tôi về phòng, lại còn ôm tôi ngủ suốt cả đêm. Thế nhưng, khuôn mặt của chàng dường như không giống với trước kia cho lắm, giữa hai đầu mày xuất hiện thêm nốt ruồi son, dưới mắt còn có thêm một con hồ điệp màu bạc to bằng móng tay, mái tóc cũng có màu bạc trắng.

Mái tóc màu bạc? Tôi quay đầu lại, liếc nhìn qua Dạ Tầm Hoan và Hoắc Vô Ảnh một lượt.

Không phải là Hoắc Vô Ảnh, con hồ điệp trên mặt hắn màu đen nhạt, chỉ có đôi cánh mới màu bạc, hơn nữa giọng nói của hắn cũng không giống. Tôi nhìn Dạ Tầm Hoan, tên khốn này là Dạ Sứ của Điệp cung nhưng trên mặt lại không có hồ điệp, đương nhiên là vì hắn đã dịch dung, mái tóc của hắn cũng màu trắng, giọng nói lại giống của chàng như vậy, hơn nữa thói quen lẩn mò vào phòng tôi, bá chiếm lấy giường của tôi, ngoại trừ hắn ra, hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác.

Sau khi bóc tấm bì bên ngoài kia xuống, không hiểu là khuôn mặt thế nào?

Giả dụ bóc lớp bì bọc ngoài mặt hắn xuống, cho dù khuôn mặt đó giống hệt như Tầm, nhưng nếu nói hắn chính là Tầm, có đánh chết tôi cũng không tin được. Hắn ăn nói phóng đãng, tùy tiện như vậy, hành vi vừa hạ lưu lại vừa cợt nhả, lúc nào cũng thích cưỡng ép tôi. Tầm tuyệt đối không bao giờ như vậy, hắn không phải, hắn không phải...

Hãy nhìn hấn xem, đôi mắt của hấn đang nhìn ngắm thứ gì chứ, Tầm tuyệt đối không bao giờ hướng ánh nhìn của mình về phía phụ nữ khác quá hai giây, còn hấn thì sao, mắt lúc nào cũng dính lấy người phụ nữ kia.

Hừm! Khăng định là hôm qua tôi đã uống quá nhiều rượu nên mới giả tưởng khuôn mặt như heo của hấn thành tướng mạo tuần tú của Tầm.

Cứ nhìn hấn mà xem, lại nhìn tôi với nụ cười tà ác đó, tôi trợn mắt lườm hấn một cái, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên Tần Thao dừng tiếng đàn lại, nũng nịu lên tiếng: “Ăn đại ca, Tần Thao muốn tặng cho huynh một điệu nhảy, huynh đích thân diễn tấu có được không?”

Thu ánh mắt lại trước phong cảnh tựa tranh vẽ trên hồ Hoa Thần, tôi bất giác cau mày, lạnh lùng nhìn đôi nam nữ trước mặt. Họ đang làm gì chứ? Muốn tình chàng ý thiếp thì cũng nên làm ở chốn riêng tư mới phải? Ngay trước mặt mọi người, cứ hành động tình tứ thế này thực sự khiến người ta cảm thấy buồn nôn, phát ón.

Tôi đứng bật dậy, định đi ra bên ngoài để hưởng chút không khí trong lành, tránh ở đây nhìn nghe những câu chuyện chướng tai gai mắt.

Cùng lúc đó, Dạ Tầm Hoan cũng lên tiếng đáp lại.

“Tần cô nương, xin thứ cho Ân mỗ học nghệ có hạn, có điều...” Hấn dừng lại đôi chút rồi quay về phía tôi rồi nói: “Tài nghệ đánh đàn của tiểu muội ta lại vô cùng tài giỏi, tại sao không nhờ tiểu muội đàn cho cô nương một khúc?”

“Nàng ấy?” Cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt đầy khinh thường.

Sao chứ? Lẽ nào trông tôi không giống như một cao nhân biết đánh đàn sao?

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, trước đó còn giả tưởng khuôn mặt hấn thành mặt của Tầm, thì ra tôi thực sự đã nằm mơ giữa ban ngày. Hấn ta đáng ghét biết bao, biết rõ tôi đang bị thương ở tay, vậy mà còn bảo tôi đánh đàn, hơn nữa lại còn đánh đàn cho người phụ nữ kia.

Hấn đang định làm gì chứ? Cái tên đàn ông đáng chết này!

Dạ Tầm Hoan nhìn Tần Thao mỉm cười, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy thì xin làm phiền Tầm phu nhân.” Người phụ nữ kia cố tình nhấn mạnh vào ba chữ ‘Tầm phu nhân’.

Tôi liếc mắt về phía khuôn mặt xinh đẹp của Tần Thao, lạnh lùng nói: “Cô muốn ta tấu đàn cho mình sao? Được! Vậy thì cô hãy nghe cho kĩ đấy, cố gắng mà theo kịp tiết tấu của ta.”

Tôi lại liếc mắt về phía Dạ Tầm Hoan, nhìn hấn chăm chăm, sau đó rút cây trâm bạc hồ điệp ‘Giọt lệ tình nhân’ kia xuống, cắn mạnh lên dây đàn, chỉ nghe ‘bức bức’, hai dây đàn bị đứt, cây trâm cũng theo đó mà cắm sâu vào thân đàn. Âm thanh chấn động lòng người này khiến cho những người có mặt tại đây mặt mày trắng bệch, ngơ ngác, chết lặng, ngay cả hai hầu nữ đứng im lặng cạnh bên này giờ cũng đưa tay lên bịt tai lại.

Dư âm còn chưa dứt thì người phụ nữ kia đã định thần lại, lớn tiếng hỏi: “Cô, cô đúng là ăn hiếp người quá đáng. Không muốn diễn tấu cho ta múa thì thôi, tại sao còn hủy cây đàn của ta nữa?”

“Kính hôn?” Hoắc Vô Ảnh nhìn tôi rồi dụi dãi lên tiếng.

Không nói bất cứ lời nào, tôi phẫn nộ quay đầu đi ra bên ngoài, Hoắc Vô Ảnh lo lắng chặn tôi lại: “Lạc Lạc.”

“Tránh ra.” Tôi trợn mắt lườm rồi đẩy hấn ra, nhanh chóng ra ngoài, hét lớn cùng với người thuyền phu đang đứng ở đuôi thuyền: “Thuyền gia, làm phiền đưa ta vào bên bờ.”

“Lạc!” Dạ Tầm Hoan liền đuổi ra ngoài.

“Người mau cút đi cho ta.” Tôi đứng ở đuôi thuyền hét lớn tiếng: “Thuyền gia, mau cho ta lên bờ.”

Hắn xông lại gần tóm chặt lấy tôi, ôm lấy bờ vai của tôi rồi lại nói: “Lạc, ta...”

Hắn còn chưa kịp nói hết, tôi đã ra sức vùng vẫy, nắm chặt bàn tay lại, dấm mạnh vào phần ngực rắn chắc của hắn, hắn loạng choạng lùi lại phía sau vài bước, tôi liền tiến gần về phía đuôi thuyền hơn trước rồi hét lớn: “Cút đi! Người là đồ khốn khiếp, đừng có chạm vào người ta. Người còn bước lại đây ta sẽ đánh chết người. Người mau cút sang một bên cho ta. Dạ Tầm Hoan, người là tên khốn khiếp, người phụ nữ đó muốn đi thuyền, người kéo ta theo tới đây làm cái gì? Cô ta muốn nhảy múa thì liên quan gì đến ta? Cô ta muốn nhảy cho người xem, tại sao ta lại phải đánh đàn? Cô ta là cái gì chứ? Không có ai đánh đàn thì cút về nhà mà nhảy ấy. Người rõ ràng biết rằng tay ta đang bị thương lại còn bắt ta phải đánh đàn hầu người phụ nữ đó nhảy múa? Ngay cả khúc “Kinh hồn” cũng không biết, còn ở đó mà giả vờ thanh cao! Người đừng có lại gần đây.”

“Lạc, lẽ nào đến tận bây giờ nàng vẫn không hiểu rõ trái tim của mình sao?” Dạ Tầm Hoan kích động lên tiếng.

“Đừng gọi ta là Lạc, người không đủ tư cách! Trái tim? Ta mà động lòng trước người sao? Ta mà thêm ghen tuông vì người sao? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa. Người cho rằng mình đang định làm gì, ta còn không biết sao? Người cho rằng người tìm người phụ nữ đó đến thì có thể chọc tức được ta sao? Muốn do thám ta hả? Ta dùng chiêu đó với Lệ Mông, bây giờ người lại định dùng với ta chắc? Muốn kết quả thế nào hả? Thật đúng là nực cười! Ta nói cho người biết, lòng đỏ kị của ta đã dùng hết vào sáu năm trước rồi. Người của Hái Hoa cung các người đúng là giỏi quá, biết dịch dung, khuôn mặt là giả, cái tên là giả, tất cả những thứ người thể hiện ra đều là giả, lại còn mong người khác đem chân tâm ra đánh đổi sao? Bây giờ người ta căm ghét nhất chính là người, người ta không muốn nhìn thấy nhất cũng là người. Trọn đời trọn kiếp này, ta với người cũng như dây đàn kia. Dạ Tầm Hoan, người nghe cho rõ đây, từ nay về sau, tốt nhất người đừng có xuất hiện ở trước mặt ta nữa. Nếu không, gặp lần nào ta sẽ chém lần đó đấy.”

Phần nộ khiến tôi mất hết lí trí, cả người tôi bị bao quanh bởi một dòng khí lưu, thuyền gia đứng gần đó không chịu nổi luồng khí lưu này, thét lên thảm thiết rồi ngã xuống hồ, cũng chính luồng khí lưu đó ép hắn không tiến lại gần chỗ tôi được.

Sắc mặt của hắn biến đổi, lo lắng vạn phần, chỉ đành dụ dằng lên tiếng: “Lạc, bình tĩnh lại đi, bây giờ nàng vẫn còn chưa biết cách khống chế luồng nội lực trong người, làm như vậy chỉ tổn hại đến bản thân nàng thôi. Mọi chuyện đều không giống như nàng vẫn nghĩ đâu, ta sẽ trả lại nàng cây trâm, chỉ cần nàng lại gần đây, ta sẽ nói hết cho nàng nghe. Hãy bình tĩnh lại, thu lại nội lực của mình, lại đây, được không hả?”

Nhìn thấy cây trâm được lấy ra từ trong người hắn, tôi bất giác cảm thấy áy náy, bao nhiêu ngày nay, tôi đã quên bằng mất nó, đó là thứ đồ duy nhất mà Tầm để lại cho tôi, tại sao tôi lại có thể quên được chàng chứ?

Từ từ, tôi bình tĩnh lại, luồng khí lưu cũng quanh cũng không còn mãnh liệt như trước nữa, tôi vừa định bước đến lấy lại cây trâm, một vật gì đó văng trúng vào đầu gối bên trái của tôi, nỗi đau xuyên thấu tim khiến tôi mất đi trọng tâm, ngã xuống dưới hồ.

“Á...”

“Cây trâm... cây trâm của ta... Thượng Quan...” Tôi bật dậy đầy kinh hoàng, lại là nằm trên giường.

Không nằm trên giường thì còn nằm ở đâu nữa? Lẽ nào ở nhà xác sao?

“Lạc Lạc, nàng tỉnh rồi sao?” Hoắc Vô Ảnh lên tiếng.

Hắn đỡ tôi ngồi dậy, tôi cúi đầu xuống nhìn, y phục trên người đã được ai đó thay cho.

Hắn nhìn tôi đầy nghi hoặc rồi nói: “Cái đó, y phục không phải do ta thay đâu, là ta đã tìm người chủ khách điểm nhờ thay hộ cho nàng, đó là phụ nữ. Còn nữa, ngân phiếu và khế ước thuê đất của nàng đều được giữ gìn rất tốt, ta không hề động tới.”

Ai thay y phục cho ta thì có quan hệ gì đâu chứ?

Nhận lấy chiếc túi da cừu, tôi khê nhích người sang, cơn đau truyền lên từ đầu gối trái khiến tôi nhớ lại lần đi thuyền không vui vẻ đó. Tôi cuộn váy lên, phần đầu gối vẫn còn sưng tấy, người phụ nữ đáng chết kia

không ngờ lại ám toán tôi.

Kể từ sau khi gặp phải tên khốn đó, tôi lúc nào cũng xui tận mạng, bây giờ cuối cùng đã được giải thoát rồi, vĩnh viễn không cần nhìn thấy hắn nữa.

“Cái này, là ngài ấy bảo ta giao lại cho nàng.” Hoắc Vô Ảnh lên tiếng.

“Cái gì?” Tôi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy cây trâm hồ điệp có tên Giọt lệ tình nhân trong tay Hoắc Vô Ảnh.

Tại sao lại là cây trâm này? Đáng lẽ hắn phải trả lại tôi cây trâm vàng của tôi trước kia mới phải, sao lại đưa tôi cây này? Tại sao chứ? Đã nói là mãi mãi không muốn nhìn lại hắn nữa, vậy mà còn đưa tôi cái này.

Tôi gạt tay Hoắc Vô Ảnh sang một bên rồi nói: “Mang đi đi, ta không cần.” Nói xong, nước mắt tôi không ngừng tuôn trào khỏi mí mắt.

“Ngài ấy nói con hồ điệp ở đuôi chiếc trâm này được làm từ đá cầu vòng, tục gọi là lệ tình nhân, và lúc này, nàng cũng đang rơi lệ vì tình nhân, rất thích hợp đó.” Hoắc Vô Ảnh nói.

“Người đang ăn nói lung tung gì thế hả? Thế nào gọi là rơi lệ vì tình nhân? Ta không hề. Ta cũng không thêm rơi lệ vì hắn. Còn lâu.” Tôi vừa bật khóc vừa thét lớn vào mặt Hoắc Vô Ảnh.

“Thật không?” Hắn tiến sát lại chỗ tôi, hai tay nắm chặt đôi vai, ép sát mặt lại gần, hơi thở ấm nóng phả trên mặt tôi. “Vậy thì thử xem.”

Nói xong, đôi môi của hắn liền đặt lên môi tôi, theo bản năng, tôi định phản kháng, suy nghĩ rồi lại từ bỏ.

Một giây, hai giây, ba giây...

Một phút, hai phút...

Cuối cùng, hắn vẫn là người không nhẫn nại nổi, phải rời đôi môi của tôi trước, sau đó chán nản lên tiếng: “Băng giá, vô tình, nàng đã đả kích khiến người đàn ông mất hết cả lòng tự tôn đấy. Ngài ấy đã nói sai rồi, không phải nàng không hiểu, mà là nàng rất hiểu, chỉ là không muốn thừa nhận, trái tim của nàng đã sớm trao gửi cho ngài ấy rồi.”

“Hu hu hu...” Tôi ôm hai gối, bật khóc thành tiếng.

Vào khoảng khắc Hoắc Vô Ảnh đặt nụ hôn lên môi, vốn dĩ tôi định từ chối, thế nhưng tôi không hề, bởi vì tôi muốn biết, nụ hôn của Dạ Tầm Hoan với của người đàn ông khác có gì khác biệt? Mãi cho tới khi Hoắc Vô Ảnh từ bỏ chiếc hôn, tôi mới biết rằng điểm bất đồng ở đây là gì. Nụ hôn của Dạ Tầm Hoan có thể khiến tôi tan chảy mà không hề hay biết, nụ hôn của hắn có thể khiến tôi đáp lại theo bản năng, nụ hôn của hắn có thể gọi tỉnh phần linh hồn đã ngủ yên bấy lâu nay trong tôi, nụ hôn của hắn có thể khơi dậy những tình cảm mãnh liệt tưởng chừng đã bị hủy diệt từ lâu...

Còn khi Hoắc Vô Ảnh hôn tôi, hai mắt của tôi từ đầu đến cuối đều mở trừng trừng, trong đầu không ngừng đếm từng giây từng phút, không có cảm xúc, không hề say đắm, không hề không thể hít thở được, điều duy nhất chính là cái lưỡi của hắn trước sau chẳng thể nào vượt qua được hàm răng của tôi.

Năm năm rồi, trong năm năm nay, tôi sống chẳng khác nào cái xác không hồn, chẳng có chuyện gì có thể thu hút được hứng thú của tôi. Thế nhưng giờ đây, trong vô thức, hắn chẳng khác nào một con gián khiến người ta căm ghét, ngàn năm không chết, dù thế nào cũng không gạt tay ra được, lại càng ép bá chiếm cả trái tim tôi, khiến tôi gần như phát điên.

Tôi đã ở cạnh bên hắn được bao lâu rồi? Kể từ khi ở khách điểm cho tới núi Vọng Liên, từ núi Vọng Liên cho tới thành An Bình, từ thành An Bình cho tới đây, bóng hình của hắn lúc nào cũng len lỏi xuất hiện trong trái tim tôi. Từng ngày trôi qua, nỗi nhớ nhung cây trâm của Tầm lại càng nhạt đi, tuy rằng trong lòng vẫn không ngừng nhớ đến Tầm, thế nhưng niệm mãi, niệm mãi biến thành Tầm Hoan.

Giọng nói tương đồng, cảm giác quen thuộc quá lạ, thậm chí khiến tôi thường xuyên tưởng nhầm hắn chính là Tầm.

Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ chối được vòng tay, chiếc ôm của hắn, còn Hoắc Vô Ảnh chỉ chạm nhẹ vào người, tôi cũng chẳng thể nào chấp nhận được.

Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh.

Nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm.

Tại sao tôi lại đồng ý đi uống rượu cùng Hoắc Vô Ảnh chứ? Cho rằng uống say rồi là có thể khiến bản thân thoải mái hơn được sao, cho rằng uống say rồi thì bản thân có thể dễ chịu hơn sao, cho rằng uống say rồi thì tôi sẽ chẳng còn phải suy nghĩ nữa chẳng?

Bất luận là nhìn thấy cảnh tượng hắn ở cạnh Tần Thao đêm hôm ấy, dùng sâu lông vớt về phía Tần Thao, đánh tên đàn ông khốn khiếp dã man, hay là trong khoang thuyền, cắt đứt dây đàn, đẩy thuyền gia xuống hồ, tất cả đều vì tôi cảm thấy phẫn nộ. Mà sự phẫn nộ của tôi xuất phát từ lòng đố kị, lòng đố kị của tôi đến từ trái tim.

Khi tôi mở mắt dậy, tôi vốn tưởng rằng người ngồi bên giường tôi vẫn cứ là hắn, vào khoảnh khắc thấy Hoắc Vô Ảnh, tôi thực sự cảm thấy thất vọng. Thì ra người mà trái tim tôi thầm mong mỗi chính là hắn, mong mỗi hắn vẫn có thể giống như mọi khi, mỉm cười hân hoan, gian giảo ngồi cạnh bên giường, chờ đợi tôi tỉnh dậy. Thế nhưng, không phải hắn, sau này cũng không thể nào nữa rồi.

Tôi không ngừng kìm nén, không ngừng kìm nén, kìm nén rất lâu, kìm nén đến độ bản thân vô cùng đau khổ, vô cùng khó chịu. Tôi không muốn thừa nhận, tôi không muốn hiểu thấu, tôi không muốn nhìn rõ, tôi không muốn... Bởi vì tôi không thể có lỗi với Tầm, tôi không thể bội phản lại tình yêu của tôi. Điều đáng buồn nhất chính là, tôi chẳng thể nào không chế nổi bản thân, cũng giống như hắn đã nói, tôi đã động lòng rồi.

Tôi thực sự có lỗi với Tầm.

Giọt lệ tình nhân?

Đúng thế, nước mắt của tôi đã rơi vì người tình trong lòng. Đúng thế, nước mắt của tôi đã rơi vì hắn. Dạ Tầm Hoan, có lẽ ngay từ lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, nó đã khắc sâu vào trái tim tôi như một lời nguyện trú đáng sợ.

Tôi vẫn luôn tự lừa mình lừa người.

Bây giờ thừa nhận rồi thì đã sao chứ? Tất cả đều chẳng thể trở lại được nữa. Tất cả đều là không thể nào, trái tim của một người đã nguyện dâng cho một người, làm sao có thể chia đôi được nữa, đây chính là phản bội, tôi không muốn phản bội. Tầm, sao chàng lại bỏ ta lại, rơi xuống vực thẳm một mình? Tại sao lại bắt ta sống đau khổ một mình trên cõi đời này? Chàng rốt cuộc đang ở nơi nào?

Người đã tỉnh, lệ đã cạn, đoạn tình cũ, thành hồi ức.

Cứ coi như tôi đã chìm trong giấc mộng dài, và hôm nay cuối cùng cũng đến lúc tỉnh mộng. Quyết định không được lưu luyến nữa, quyết định không được ‘dầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng’.

Kể từ sau khi ngã xuống hồ, tôi không hề gặp lại hắn, lời tôi nói thực sự đã trở thành hiện thực. Bây giờ, tôi đã ở trong nội giới của nước Bạch Hổ, chỉ còn khoảng một canh giờ nữa là có thể đến được kinh đô của nước Bạch Hổ.

Điều đáng cười nhất là, người đàn ông ngồi cạnh bên tôi lúc này đã đổi thành Hoắc Vô Ảnh. Nhìn xem! Tôi thực đúng là một phụ nữ chẳng có chút trinh tiết, đức hạnh gì cả, vừa đuổi một tên đi, tên khác lại mò tới.

Cả đêm qua, gần như không nghỉ ngơi chút nào, tôi kiên quyết lên đường ngay trong đêm. Quá lâu rồi, tôi thực sự quá mỏi mệt, tôi thực sự nhớ nhà, nhớ Khai Tâm, nhớ Tiểu Tiểu, nhớ Tướng Quân, nhớ mỗi con người, cảnh vật trong khách điếm Long Môn.

Tôi muốn về nhà!

Sau khi vào thành, trước tiên tôi cùng Hoắc Vô Ảnh đi tìm khách điếm nghỉ chân, sau đó mới đến cửa hàng chỉ nhánh. Tôi cũng tự nhủ với mình, nhiều nhất là một đêm, hôm nay bất luận phải mất bao nhiêu tiền,

cho dù sau này còn phải chuyển vô số ngân lượng đến đây, tôi cũng phải trả lại đất thuê, sáng sớm ngày mai tôi có thể về nhà rồi.

Cuối cùng, không ngờ việc này lại vô cùng thuận lợi. Ông chủ đất sớm đã chuyển nhượng cửa hàng cho người khác, mà ông chủ này lại vô cùng kì quái, chẳng hề bắt tôi phải đền một đồng nào, lại còn xé bản khế ước thành hai mảnh ngay trước mặt tôi, biểu thị kết thúc hợp tác.

Trên đường quay về khách điểm, tôi chen trong dòng người đông đúc, huyền não, nhộn nhạo. Tôi vẫn trầm ngâm suy nghĩ mãi chuyện trả lại đất thuê khi nãy. Ở nước Chu Tước, Triệu Thúc tuy rằng giải quyết công việc thuận lợi, nhưng cũng chẳng đến độ không phải đền một đồng nào như thế này.

Tôi nhìn Hoắc Vô Ảnh, trong lòng đã thấu, người đã mua lại phần đất ấy, ngoại trừ người đàn ông đã khiến tôi chảy hết nước mắt kia thì còn ai khác?

“Cắt không đứt

Gỡ thêm loạn

Là sâu li biệt

Trong lòng lại mang một nỗi niềm khác...”

“Tránh ra, tránh ra. Tất cả tránh sang một bên cho ta.”

“Đừng có chắn đường Bình Viễn hầu.”

Đang suy ngẫm, bên tai tôi liền vang lên giọng thét khoa trương, hùng hổ, những người dân thường vốn đang đi đông đúc trên đường đều dạt hết sang một bên.

Tôi ngược mắt lên nhìn, một cỗ xe ngựa từ từ tiến lại gần, đỏ son, trắng lệ, sang trọng, trên còn có cột trụ, tứ phía thả rèm, trạm trổ hoa văn tinh xảo. Khí thế hoa lệ thể này khiến người ta tưởng rằng là kiệu rước quốc vương nước Bạch Hổ.

Chiếc xe từ từ đi lướt qua mặt, tấm màn rủ bay bay trong gió, tôi tò mò liếc mắt nhìn người bên trong kiệu. Vào khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt cắt ngang của người này, cả người tôi chết lặng tại chỗ.

Nhìn bóng người ngồi trong kiệu kia, tôi tự lẩm bẩm nói: “Thượng Quan?”

Tại sao lại là Tầm?

Tôi lặng người nhìn chiếc xe càng lúc càng đi xa, Hoắc Vô Ảnh vỗ nhẹ vào tôi rồi hỏi: “Nàng làm sao thế?”

Tôi nhanh chóng định thần lại, hoàn toàn chẳng để tâm đến câu hỏi của Hoắc Vô Ảnh, vút hẳn lại nơi đó, rồi chạy như điên về phía trước, không ngừng thét lớn: “Thượng Quan! Thượng Quan! Thượng Quan!”

Tôi còn chưa tiếp cận được chiếc kiệu thì đã bị người ta ngăn lại, người trong kiệu dường như nghe thấy tiếng gọi thất thanh của tôi, cũng có phản ứng, quay đầu lại vén rèm lên nhìn. Chính vào lúc rèm được vén lên, tôi nhìn rõ khuôn mặt của hắn, đôi tay không ngừng vùng vẫy chống lại đám thị vệ, đột nhiên dừng lại, sức lực toàn thân cũng biến mất cả, lui lại phía sau liên hồi.

Tư Hành Phong? Không ngờ lại là Tư Hành Phong. Tại sao tôi lại có thể quên hẳn ta cơ chứ?

Vào khoảnh khắc nhìn thấy tôi, trước tiên hắn tỏ ra vô cùng kinh ngạc, sau đó, trên mặt từ từ hiện lên nụ cười nham hiểm, lạnh như băng. Chắc hẳn hắn đã nhận ra tôi.

Bình Viễn hầu của nước Bạch Hổ, quyền khuynh Bạch Hổ.

Tôi liên tục nuốt nước miếng, nhân lúc hắn còn chưa ra hiệu cho người bắt, tôi liền cúi đầu nói với mấy tên hộ vệ kia rằng nhận nhầm người, cố tình tỏ ra chân thật như không có việc gì, từ từ quay người lại, chậm rãi bước đi từng bước.

Tôi không thể chạy, tôi phải giả bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nếu tôi chạy trốn mất, chẳng khác nào cho hắn thấy tôi đang có tật gậy mình.

“Lạc Lạc, nàng làm sao thế? Tại sao sắc mặt lại khó coi vậy?” Hoắc Vô Ảnh đuổi kịp theo, vừa cất lời hỏi, vừa nhìn về phía Tư Hành Phong.

“Đừng có nhìn, mau đi thôi.” Tôi cố hạ thấp giọng nói.

Khoác lấy cánh tay của Hoắc Vô Ảnh đi mất, ai ngờ tên đàn ông này đàn động, ngu ngốc, mặt mày kinh hãi đứng lặng người nhìn Tư Hành Phong, dưới sự cưỡng ép của tôi, hắn mới chịu rời đi.

Cả dọc đường, tôi không dám quay đầu lại, chỉ thận trọng bước đi chậm rãi. Sau khi bước đi rất xa, xác định Tư Hành Phong không hề phải người đuổi theo, tôi mới dám chạy điên cuồng về khách điểm.

“Người mau đi thuê một cỗ xe ngựa, còn ta quay về khách điểm thu dọn đồ đạc, chúng ta nhanh chóng lên đường.” Tôi vừa chạy vừa nói với Hoắc Vô Ảnh.

“Hắn rốt cuộc là ai thế? Tại sao lại khiến nàng hoảng hốt như vậy?” Hoắc Vô Ảnh truy hỏi.

“Đợi khi nào ra khỏi nước Bạch Hổ rồi tính sau, trước mắt, ta chẳng còn nhiều thời gian nói chuyện cùng người.” Tôi đáp.

Trước khi quay người đi, đối diện với ánh mắt đen huyền sắc nhọn của Tư Hành Phong, trong lòng tôi đã hiểu thấu mọi chuyện. Hắn đã không còn là Tiểu Vũ để mặc vạn người chà đạp, ăn hiếp mà không có chút sức lực phản kháng ở Hiệt Hương Các năm nào. Đôi mắt đáng sợ của hắn đã truyền cho tôi thông điệp cảnh báo nguy hiểm, hắn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi. Cho nên, dù thế nào đi nữa, tôi nhất định phải rời khỏi nước Bạch Hổ trước khi hắn phái người đến bắt tôi.

“Nàng có thù với hắn sao?” Hoắc Vô Ảnh lại hỏi.

“Đúng thế, là mối thù không đội trời chung.” Tôi đáp.

“Có phải hắn chính là ‘lần thứ ba’ đó không?” Hoắc Vô Ảnh thận trọng cất tiếng hỏi.

Dừng bước chân lại, tôi nhìn Hoắc Vô Ảnh đầy nghi hoặc, tại sao hắn lại biết Tư Hành Phong là ‘lần thứ ba’ đó chứ? Thời gian gấp gáp, tôi chẳng thể suy nghĩ quá nhiều được, chỉ đành chán nản gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Sau khi nghe thấy câu trả lời của tôi, Hoắc Vô Ảnh lại ngây lạng người ra, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Thì ra là vậy.”

Hừm! Thực sự bị tên khốn này chọc cho tức chết mà, rõ ràng trông mặt mũi thông minh lanh lợi thế, tại sao tư tưởng với hành động chẳng khác nào kẻ thiếu năng trí tuệ chứ? Nếu hắn cứ tiếp tục trì hoãn thời gian thế này, tôi nhất định sẽ phải ghé thăm mười tám tầng địa ngục một chuyến mất thôi.

Bất đắc dĩ, tôi đành phải dùng tiếng hét lớn mới khiến hắn định thần lại, hốt hoảng đi làm việc.

66. Chương 66: Hình Trường Tinh Thần

Tục ngữ có câu: “Là phúc không phải họa, là họa tránh không được”. Những gì phải tới cuối cùng cũng sẽ tới.

Đây chính là số mệnh!

Tư Hành Phong đã động thủ, thậm chí còn nhanh hơn cả dự liệu của tôi.

Đáng tiếc là tôi đã nhầm, tự cho mình thông minh, không ngờ đã sai lại càng thêm sai. Tôi không nên để Hoắc Vô Ảnh rời khỏi mình, dựa vào võ công của hắn, những người này tuyệt đối không phải đối thủ.

Thế nhưng trên thế gian này chẳng có gì là ‘nếu như’.

Thuộc hạ của hắn xông vào khách điểm với danh xưng truy bắt tội phạm, tôi còn chưa kịp phản ứng gì. Thì đã bị đánh ngất đi. Khi mở mắt ra, mọi thứ đã trở thành một cơn ác mộng tưởng chừng như chẳng bao giờ có thể tỉnh giấc được nữa.

Tôi không biết mình đang bị trói ở nơi nào, chỗ này tối đen như mực, nồng nặc mùi hôi khiến người ta buồn nôn, thì thoảng lại còn vọng lên tiếng thét yếu ớt bên tai: “Mau thả ta ra.”

Tôi không thể động đậy, chỉ biết bản thân bị trói lên thứ gì đó, trong lòng trào dâng cảm giác sợ hãi, trái tim cũng đập loạn trong lồng ngực. Đột nhiên, một thứ đồ bất minh cựa quậy bò lên mặt tôi, tôi hoảng loạn lắc đầu liên tục rồi thét lớn: “Á... á...”

“Hừm!” Tiếp theo đó là giọng lạnh lùng của một người, khoảng không trước mắt đột nhiên sáng bừng lên.

Ánh lửa đột ngột xuất hiện trước mắt khiến tôi không thể thích ứng ngay được, sau khi nhắm mắt rồi mở ra, mới có thể nhìn thấy được đây là nơi nào. Không ngờ lại là địa lao.

Tôi bị trói trên một giá gỗ hành hình.

Đưa mắt hoảng loạn nhìn ngó xung quanh, trong căn phòng địa lao tối đen như mực khi này, gián rết vừa bò lên mặt tôi, lồm cồm khắp nơi, dưới mặt đất đầy phân chuột, phân gián và những thứ đồ bẩn thỉu tưởng như tích lại từ ngàn năm nay.

Một bộ gông cùm khóa chặt lấy phạm nhân để phòng tránh vượt ngục đang treo trên bức tường đầy vết máu, dưới ánh lửa càng trở nên kinh khủng, đáng sợ. Lại nhìn xuống dưới, hai thanh xương trắng vẫn còn ở trong vòng xích, đó chính là... xương chân của con người sao? Chủ nhân của hai thanh xương đó đã bị người ta dày vò, giam cầm cho đến chết sao?

Ở trong chỗ bóng tối phía xa thấp thoáng bóng dáng một người, không cần nghĩ quá nhiều, tôi cũng biết người đó là ai.

Tôi run rẩy vì sợ hãi, Tư Hành Phong, rốt cuộc hắn định làm gì chứ? Lẽ nào hắn muốn dày vò tôi thành bộ xương khô sao? Tôi sợ hãi đến độ không dám thở mạnh.

Từ trong bóng tối, hắn từ từ tiến lại gần chỗ tôi, khuôn mặt giống Tầm đến bảy, tám phần kia lại xuất hiện trước mắt tôi lần nữa. Sau năm năm thời gian, khuôn mặt hắn không còn mềm mại, như mì như nữ nhi nữa, địa vị hiển hách, y phục hoa lệ khiến hắn có thêm nét quyền rũ của người đàn ông chín chắn, tôi ngược lại cảm thấy hắn không còn giống Tầm như trước nữa.

Hắn đưa bàn tay nâng cằm tôi lên, đẩy đầu tôi dựa vào cột sau, mỉm cười đáng sợ rồi nói: “Hạ Chi Lạc, người có biết ta đã đợi chờ ngày này suốt năm năm rồi không? Năm năm trước, khi biết được người đã chết, người biết ta cảm thấy đau đớn, buồn bã thế nào không? Vì cái chết của người mà ta đã đau lòng suốt năm năm nay. Nhìn xem, ta đã nhớ nhung người đến độ nào, thậm chí còn nhớ nhung hơn cả người thân của mình. Ta vẫn luôn nghĩ rằng, tại sao ông trời lại hậu ái người đến vậy, tại sao lại để cho loại người như người dễ dàng chết đi như vậy chứ? Khi này ở trên đường, khi nhìn thấy người lần nữa, người có biết ta hưng phấn, kích động đến mức nào không?”

Nhìn nét mặt tàn khốc của hắn, nghe hắn nhai đi nhai lại hai chữ ‘nhớ nhung’, tôi chỉ biết mỉm cười khổ sở. Nỗi đau khổ trong lòng tôi, ai có thể thấu hiểu. Vì hắn, tôi đã từng chết một lần, thậm chí còn mất đi cả Tầm nữa. Tại sao năm năm qua rồi, ông trời còn không buông tha cho tôi, còn cho hắn xuất hiện thêm lần nữa để dày vò tôi thế này?

Tôi chán nản nhắm nghiền đôi mắt lại, hi vọng biết bao sau khi nhắm mắt lại, có thể biến mất khỏi nơi này, cho dù là vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này cũng được. Nước mắt bất giác lăn dài trên má, tôi còn có thể nói thêm được gì?

“Sợ hãi quá nên khóc sao? Ta còn chưa làm gì người cả, tại sao đã khóc rồi? Trước kia người không sợ trời không sợ đất cơ mà?” Hắn ép sát mặt lại gần tôi, lạnh lùng lên tiếng.

Tôi nắc nhen đáp: “Tư Hành Phong, ta thừa nhận, ta khóc là bởi vì sợ hãi, thế nhưng nhiều hơn cả chính vì vô vọng. Năm năm trước, ta đã từng nói với người rằng, người bán người vào đó không phải ta...”

“Người im miệng lại. Người cho rằng ta sẽ tin những lời quỷ quái đó của người chắc? Nếu như ả ta đã chết rồi, thì người hôm nay sống sờ sờ trước mặt ta lại là ai chứ? Lẽ nào là quỷ sao?” Hấn phẫn uất cắt ngang lời nói của tôi.

Mượn ánh lửa, tôi thậm chí còn nhìn được hấn kích động đến mức gân xanh nổi đầy cổ.

Hấn ngừng lại, hét lớn tiếng lần nữa: “Đúng, người vốn dĩ đã là một con ác quỷ. Nếu không phải vì con ác quỷ như người, ta đã không bị dồn ép đến bước đường này hôm nay.”

Đạo gần đây, tôi đã sắp bị Dạ Tầm Hoan ép cho phát điên rồi, bây giờ, khi nghe thấy Tư Hành Phong mắng mình là ác quỷ, tôi vừa rơi lệ vừa bật cười, chỉ hận không thể phát hết mọi đau khổ ra ngoài. Thế là tôi hét lớn cãi lại: “Đúng, ta là một con quỷ, ta vốn dĩ là một con quỷ, ta chính là một con ác quỷ đã độc chiếm thân thể của người ta. Ta là một linh hồn không xác thịt, không tìm được đường về nhà. Người cho rằng thế gian này chỉ có mình người đau khổ sao? Trong năm năm nay, ta sống cũng chẳng vui vẻ hơn người khác bao nhiêu, những gì có được chỉ là nỗi dày vò và đau khổ vô tận. Rõ ràng không phải là ta, vậy mà cũng lại là ta. Những gì cô ta thiếu nợ người, ta đã thay cô ta trả lại cho người rồi. Người phụ nữ người một lòng muốn tìm bao lâu nay, cô ấy đã chết rồi, cô ấy đã chết rồi, đã chết từ lâu rồi...”

Bộp một tiếng, Tư Hành Phong tát mạnh vào mặt tôi, còn tôi chỉ cảm thấy bên má mình nóng rực, nhói đau.

Lửa hận trong đôi mắt của hấn càng lúc lại càng rạo rực hơn.

“Người là con đàn bà đê tiện, vốn tưởng rằng năm năm nay, người đã giác ngộ, đã hối hận rồi, như vậy có lẽ ta còn có thể suy nghĩ đến việc buông tha cho người. Bây giờ xem ra không cần phải làm như vậy nữa.” Hấn ấn đầu tôi nhìn xuống phía dưới bên trái rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhìn thấy đồng xương trắng trên mặt đất kia không? Người muốn ta đối xử với người như phạm nhân khác, ngày ngày hầu hạ đại hình, hay là muốn được như vậy, vứt người vào trong kĩ viện, để lũ đàn ông kia ngày ngày hầu hạ người?”

Hai tay hấn nắm chặt lấy bờ vai của tôi, càng ngày càng bóp chặt hơn trước, gương mặt tuần tú cũng vì căm hận, phẫn uất mà trở nên đáng sợ, ghê hồn.

Vừa nghe thấy hai chữ ‘kĩ viện’, cả người tôi run lên không ngừng, hốt hoảng lên tiếng: “Xin đừng...”

Hấn lại đưa tay nắm lấy chiếc cằm của tôi, bàn tay còn lại không ngừng vuốt lên má rồi nói: “Xin đừng làm thế nào? Là không muốn hầu hạ bằng đại hình hay là không cần đàn ông hầu hạ? Cốt khí ngạo nghễ của người ban này biến đâu hết rồi?”

Nói xong, bàn tay vuốt má tôi liền đưa xuống dưới y phục, xé mạnh ra, phần da thịt trước ngực tôi đã lộ hết ra ngoài.

Thế giới này vô cùng công bằng. Không có tiền tài tự nhiên rơi từ trên trời xuống, cũng không có phú quý tự nhiên rơi từ trên trời xuống, càng không có sinh mệnh tự nhiên rơi từ trên trời xuống.

Thế nào là số mệnh? Thế nào là trùng sinh? Bởi vì tôi trùng sinh, thế nên Hạ Chi Lạc mới phải chết, thế nên tất cả những gì xảy ra hiện nay đều là cái giá mà tôi phải trả cho sinh mệnh này.

Hấn liếc nhìn tôi từ trên xuống dưới, rồi dừng lại ở khuôn mặt, lúc này tôi đã nước mắt đầm đìa, nấc nghẹn thành tiếng.

Tôi khẽ tiếng nói: “Rốt cuộc người muốn thế nào? Nếu như dày vò, sỉ nhục ta có thể khiến cho người dễ chịu hơn đôi chút, vậy thì cứ hầu hạ bằng đại hình đi.”

Không biết tại sao, hấn lại đưa tay lau nước mắt giúp tôi rồi đưa lời chế giễu: “Hôm nay ta mới phát hiện ra, khuôn mặt của người vô cùng xinh đẹp, quyến rũ. Ha ha ha! Thảo nào mà hai tên đàn ông có mắt như mù đó lại vì người mà thân hồn điên đảo. À đúng rồi, suýt chút nữa thì ta quên mất, là ba người, ban này trên đường cái quan, còn thêm một tên nữa. Thủ đoạn mê hoặc đàn ông của người đích thực là cao minh, giả dụ không có chuyện trước kia, nói không chừng ta cũng sẽ bị bộ dạng đáng thương, khổ hạnh của người và dung mạo tuyệt sắc kia mê hoặc đến lóa mắt.”

“Hu hu hu...”

“Được, người chọn hầu hạ bằng đại hình, vậy ta sẽ cho người được toại nguyện. Sắt nung? Hay roi da? À đúng rồi, ta lại quên mất, đại hình mà nước Bạch Hổ này thường dùng chính là chải chuốt. Có biết thế nào được gọi là chải chuốt không? Không phải là giúp người chải đầu trang điểm đâu, mà là dùng chiếc lược bằng sắt chải trên da thịt người, cho tới khi chạm tới xương cốt, cũng giống như hấn ta vậy.” Hấn chỉ vào hai thanh xương trắng trước mặt rồi bật cười điên cuồng.

Tôi trợn to mắt ra, trong lòng bắt đầu cảm thấy kinh tởm. Hấn bị điên rồi. Hạ Chi Lạc đã bức hấn phát điên rồi.

Bỗng nhiên, hấn thôi không cười nữa, kéo mạnh nốt phần y phục bị xé rách trước ngực tôi, cả phần vai tôi bị lộ ra ngoài. Hấn áp mặt lại trước ngực tôi, hơi thở nóng trước ngực khiến tôi hoảng loạn vô cùng, tôi thực sự sợ rằng hấn sẽ đối xử với mình giống như Tề ca, thét lớn hốt hoảng: “Xin dừng.”

“Xin dừng? Người cho rằng ta sẽ muốn người sao? Hừm! Trước đây, ta đã từng nói với người rồi, cho dù ta lên giường cùng một vạn con kĩ nữ, cũng không thêm loại phụ nữ dê tiện như người. Có còn nhớ những lời ta đã nói hay không, ta phải ăn thịt người, uống máu người, lột da người, rút gân người.”

Nói xong, hấn liền há miệng cắn mạnh, rằng hấn găm sâu vào phần thịt của tôi, nỗi đau đớn như xé gan xé ruột đó khiến nước mắt tôi chảy đầm đìa, thực sự chỉ muốn đập đầu vào tường cho chết luôn. Tôi cảm giác phần thịt trước ngực đã bị hấn cắn đứt hấn ra rồi.

“Á...” Có lẽ tiếng thét có thể khiến cho con người ta giảm bớt nỗi đau đớn này.

Không bao lâu sau, hấn liền buông răng ra, quát mắt nhìn tôi đầy thù hận. Tôi cảm thấy phần thịt trên gương mặt tôi đã co cứng lại vì sợ hãi, thê lương thét lớn: “Á...”

Đôi môi của hấn dính đầy máu của tôi, hấn đưa lưỡi liếm môi, lại nhìn tôi bật cười lạnh lùng nói: “Đau sao? Chút đau đớn này thì có là gì chứ? Người có biết năm đó ta đã từng chịu những nỗi đau đớn thế nào không? Ha ha ha, nhìn làn da mịn màng, trắng trẻo của người này, ta bắt đầu cảm thấy không nỡ hủy hoại nó rồi đây.”

Hấn lại đưa tay sờ vào phần giữa ngực và đầu vai của tôi, nơi đó đã đầm đìa đầy máu tươi.

“Xin dừng.” Đau quá!

“Xin dừng? Tại sao người lại không muốn chứ? Trước kia người cũng đã từng cởi sạch y phục, ra sức ôm chặt lấy ta, nói muốn ta mà.” Vừa nói dứt câu, hấn lại cúi xuống cắn thêm lần nữa.

“Á...” Tôi ra sức vùng vẫy, lắc đầu cuối cuối. Đau quá, tôi chịu không nổi. Tôi thét lớn: “Tư Hành Phong, người là tên điên rồi, hành động của người hôm nay thì có khác gì với Hạ Chi Lạc năm xưa, đều là ý mạnh hiếp yếu mà thôi.”

Hấn nhả miệng ra, ngược mắt lên nhìn tôi, nhoẻn miệng mỉm cười quyến rũ rồi nói: “Ý mạnh hiếp yếu? Người đã quên rồi sao? Lúc xưa, ta thành ra như vậy, người cũng nói ta đã thua bởi tiền bạc và quyền thế, đây là những điều mà người đã dạy cho ta.”

Tư Hành Phong lại chuẩn bị cắn miếng thứ ba thì một tên thuộc hạ của hấn bước vào.

“Khởi bẩm hầu gia, những chuyện ngài dặn dò đã được sắp xếp thỏa đáng rồi.” Người đó nói.

“Người đàn ông đó vẫn đang tìm ả ta sao?” Tư Hành Phong hỏi.

“Hồi bẩm hầu gia, không phải là một người đàn ông mà là hai người. Lúc này hai người họ vừa tới Bách Hoa Đường và Thiên Hương Lâu.” Người đó nói.

Hai người? Ngoại trừ Hoắc Vô Ảnh ra, người còn lại là Dạ Tầm Hoan sao? Bọn họ đang tìm ta? Bách Hoa Đường và Thiên Hương Lâu? Kĩ viện?

Tâm trạng tôi bắt đầu trở nên kích động.

Tư Hành Phong nghe được câu trả lời của thuộc hạ, quay đầu lại, neho đôi mắt tuyệt đẹp, khẽ nhếch mép lên đưa lời châm chọc: “Người đúng là phóng đảng ăn sâu vào tận xương cốt, người đàn ông của mình mới chết được có năm năm, vậy mà đã nhanh chóng tìm được hai người đàn ông mới. Bọn họ đúng là biết rõ

con người người đầy chữ, rõ ràng biết được những chuyện xấu xa mà người đã gây ra năm xưa, vậy mà vẫn đi tìm người, xem ra bản lĩnh mê hoặc đàn ông của người không nhỏ chút nào, ta thực sự đã xem thường người rồi. Từ nhỏ, mẫu thân đã dạy dỗ ta, bất luận thế nào cũng không được hành hạ phụ nữ, cũng hay, vốn dĩ ta cũng định như vậy. Nếu như không thể hành hạ phụ nữ, vậy thì cũng không thể dụng hình với người được rồi. Vừa hay, hai tên đàn ông kia của người lại hiểu trúng ý định của ta, vậy thì sẽ cho người được toại nguyện, đưa người tới Bách Hoa Đường, kỹ viện nổi tiếng nhất ở nước Bạch Hổ này, để người có thể tận hưởng nhân sinh ở đó. Người đâu, đưa ả ta tới Bách Hoa Đường.”

Tầm không hề chết! Chẳng nhất định chưa chết! Tôi căm ghét tất cả những người nói Tầm đã chết. Thế nào được gọi là mẫu thân đã dạy dỗ không được hành hạ phụ nữ? Cũng đã hành hạ rồi, đánh đập rồi, cắn xé cả rồi còn gì?

Tôi biết ngay, muốn trả thù Hạ Chi Lạc thì hẳn nhất định sẽ đưa tôi tới kỹ viện.

“Tư Hành Phong, người làm như vậy nhất định sẽ có ngày phải hối hận. Năm năm trước, ta đã dùng Hắc quả phụ rồi.” Tôi khùng hoảng thét lớn.

Hắn ngậy lạng người đi rồi nói: “Hắc quả phụ? Ta đã từng nghe qua. Người đã dùng sao? Được, không sao hết, mấy tên khốn khiếp, già nua kia cũng đang chờ người phụ nữ như người đến hầu hạ. Huống hồ chi, từ từ khắp thiên hạ này nhiều lắm, ta cũng không ngại vất vả mà tìm hết về đây để hầu hạ người. Người đâu, mau đưa ả ta đến Bách Hoa Đường.”

Hắn hiện nay chính là một tên điên, tôi còn có thể nói chuyện gì với một tên điên thế này chứ?

Hai tên ngục tốt phụng lệnh, dùng ánh mắt dâm loàng mà thêm khát lướt trên làn da lộ liễu ra ngoài của tôi. Trong lúc tháo dây xích trói tôi, chúng còn cố tình chạm đôi tay bẩn thỉu vào da thịt tôi, khi trói tôi lại, chúng lại càng có cơ hội để làm bừa.

“Mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của các người ra.” Tôi chẳng thể nhẫn nhịn được nữa, thét lớn tiếng lên.

Tôi ra sức giãy giụa, còn Tư Hành Phong lại đứng lạng một bên mỉm cười lạnh lùng nhìn tất cả mọi thứ.

Nội lực của tôi đâu rồi? Tại sao vài thời khắc quan trọng này lại không thấy đâu cả? Tôi ra sức vùng vẫy, cố gắng vùng thoát, dồn hết sức lực chạy về phía trước. Thực ra, tôi cũng biết rằng đây rõ ràng là hành động tốn công vô ích, tôi làm sao có thể thoát khỏi cái lưới mà hắn đã tận tâm giăng ra một cách dễ dàng như vậy chứ?

Tôi lại bị đánh ngất thêm lần nữa.

Tỉnh dậy trong kinh hoàng, tôi chỉ sợ rằng, khi mở mắt ra sẽ nhìn thấy một gã đàn ông ghê tởm nào đó đang trần trụi đè trên thân người mình.

May mà, lúc này hai tay tôi vẫn bị trói lại, dây xích trước kia được thay bằng sợi dây thừng. Đầu dây thừng được buộc trên cột nhà, sau đó thả xuống trói trọn hai tay lại, cả người bị treo lên, nhưng chân vẫn chạm được mặt đất. Trên y phục bị xé rách nát đầm đìa vết máu, vết thương trước ngực chỉ khẽ động cũng nhói đau đến mức tôi nghiêng chặt răng lại.

Nơi bị giam cầm đã thay đổi, giống như là căn mật thất, chật hẹp, bé nhỏ, sạch sẽ gọn gàng, không có mùi vị lạ thường. Phía trước mặt tôi có treo một tấm vải hình vuông khiến người ta chẳng thể nhìn được phía sau bức rèm đó là cảnh tượng gì.

Nơi đây, ngoại trừ một chiếc ghế ra thì chẳng còn bất cứ đồ đạc gì khác, cảnh tượng này lại càng khiến tôi khùng hoảng hơn khi ở địa lao. Đây rốt cuộc là nơi nào? Bách Hoa Đường, tại sao trong một kỹ viện lại có căn phòng như thế này?

Một phần tường bị đẩy sang, Tư Hành Phong bước vào trong.

Tôi mở miệng ra thét vào mặt hắn: “Tư Hành Phong, người...” Tại sao tôi lại không nghe thấy giọng nói của mình chứ? Rốt cuộc tôi đã bị điếc hay bị câm? Tôi kinh hãi rung lắc thân người, hai sợi dây trói lấy tay tôi bị kéo mạnh, càng vùng vẫy chúng lại càng thít chặt vào hơn.

Hắn đưa mắt liếc qua, mỉm cười lạnh lùng, thuận tay, hạ một sợi dây thừng xuống, cầm bàn tay vuốt lên má tôi rồi nói: “Thật không ngờ người cũng khỏe mạnh ra phết, không ngờ lại có thể thoát khỏi được hai người đàn ông đó. Không sao hết, sợi dây này được làm từ gân thường luồng Đông Hải, mong manh tựa tuyết thiên sơn nhưng lại dai vô cùng, đao kiếm cũng khó lòng chém đứt, cho dù là người có võ công cái thể cũng đừng hòng trốn thoát. À, đúng rồi, suýt nữa quên mất, khuyên người đừng vùng vẫy nhiều, người càng vùng vẫy, nó sẽ càng thít chặt hơn đấy.”

Tôi há miệng định mắng hắn, dù chỉ là vài chữ, cũng chẳng thể phát ra được tiếng động nào. Không phải hắn đã khiến tôi bị câm rồi chứ? Tôi không dám vùng vẫy thêm nữa, chỉ đành trợn trừng mắt nhìn chằm chằm về phía hắn.

Hắn mỉm cười, càng cười lại càng thêm khùng bố, gương mặt tuần tú cũng vì thế mà trở nên đáng sợ. Bàn tay hắn rờ trên cổ tôi, cách một lúc sau liền bóp chặt lại, mãi cho tới khi hắn mãn nguyện vì thấy cả khuôn mặt tôi đỏ bừng bừng lên, không thể nào hít thở được nữa, mới chịu buông tay rồi nói: “Vốn dĩ ta định vứt luôn người lên giường, sau đó lại thấy như vậy thì dễ dàng cho người quá. Mấy năm nay, ta đã hiểu ra một điều, muốn hủy hoại một con người thì phải hủy hoại ý chí của hắn trước. Chỉ cần hủy hoại được ý chí của hắn, dù là chuyện khó khăn đến độ nào thì cũng dễ dàng làm được. Ta muốn người biết được thế nào gọi là sống không bằng chết.”

Tư Hành Phong, rốt cuộc người làm vậy là có ý gì thế? Rốt cuộc người muốn làm gì?

Hắn đưa tay kéo tấm vải trước mặt tôi, sau khi nhìn rõ một lỗ trước không to cũng không nhỏ dưới tấm vải đó, cảnh tượng ở căn phòng cạnh bên đều hiện lên rõ ràng trước mắt tôi.

Tôi có thể thấy rõ cách bài trí của căn phòng đó, đó là phòng tiếp khách của các cô gái trong kĩ viện. Còn trong căn phòng này, một tiểu cô nương độ tầm mười ba, mười bốn đang hoảng sợ quỳ bên bàn trang điểm, nước mắt đầm đìa.

Thì ra, nơi đây chính là kĩ viện, vậy thì căn phòng mật thất mà tôi đang ở lẽ nào chính là phòng tôi được dành riêng cho những tên khách làng chơi biến thái muốn xem trộm quá trình mua vui của những tên khách làng chơi khác? Tư Hành Phong, người đàn ông bắt đầu trở nên biến thái này chắc là đang muốn cho tôi nhìn những tên đàn ông biến thái kia chơi gái chẳng?

“Hôm nay hãy ngoan ngoãn mà thưởng thức ‘màn kịch hay’ đặc sắc mà ta tận tâm dàn xếp giúp cho người. Để phòng lúc xem kịch quá kích động, làm phiền tới những người cất lực biểu diễn ở phòng bên, ta đã cho người điều huyết cam của người trước. Cứ ngoan ngoãn mà tận hưởng, sáng sớm ngày mai, ta lại tới đây, người hãy nói cho ta biết cảm nhận của bản thân nhé.” Hắn vỗ nhẹ vào mặt tôi, bật cười điên loạn, đi ra bên ngoài, rời khỏi căn mật thất này.

Tư Hành Phong vừa mới rời đi thì ‘màn kịch hay’ ở căn phòng đối diện đã bắt đầu khai triển.

Một người phụ nữ khá cứng tuổi dẫn theo một tên đàn ông xấu xa trọc đầu béo ịch đi vào bên trong. Tiểu cô nương tầm mười ba, mười bốn vốn dĩ đang trốn dưới gầm bàn trang điểm kia sợ hãi hét toáng lên, càng khóc dữ dội hơn.

“Đồ gia, không làm phiền ngài vui vẻ nữa.” Tú bà lui ra ngoài.

Tôi biết mình sắp sửa được chứng kiến màn kịch biến thái đến độ nào rồi. Trời đất ơi! Cô bé đó mới chừng mười mấy mà đã phải làm kĩ nữ.

“Mau ra đây cho ta, trốn cái gì mà trốn?” Người đàn ông đó một tay lôi tiểu cô nương kia ra khỏi bàn trang điểm.

“Xin đừng, xin đừng, xin đừng...” Cô bé ra sức vùng vẫy hai tay, định trốn thoát khỏi tên đàn ông khốn khiếp kia. Sau khi bị đánh cho mấy phát, hắn tức giận tóm chặt lấy cô bé.

Hai người cứ lôi lôi kéo kéo, bộ y phục mỏng manh trên thân thể cô bé đã bị kéo rách phần cổ, làn da trắng trẻo trước ngực cũng từ từ lộ ra.

Tên đàn ông kia dán chặt ánh mắt vào phần ngực bị lộ ra, tiểu cô nương kia cho dù che chắn thế nào cũng hoàn toàn vô ích, hành động đó chỉ càng kích thích thêm thú tính trào dâng trong tên đàn ông kia, khiến

hắn thêm hưng phấn mà thôi. Hắn bật cười dâm loạn, đưa tay đập mạnh vào đôi tay che ngực của cô bé, một tay tóm chặt lấy đôi vai của cô bé, tay còn lại xé rách hết y phục trên người, cả nửa thân trên của cô bé không còn tấm vải che chắn.

Trời ơi! Bầu ngực vẫn còn bé thế kia, cô bé còn nhỏ, vẫn đang trong quá trình phát triển.

Gã đàn ông trong lúc cuồng dục dâng trào, ánh mắt đỏ ngầu, lời xềnh xệch cô bé lên giường. Cô bé liều mạng vùng vẫy, la hét, nhân cơ hội cắn mạnh lên cánh tay của tên cầm thú kia, hắn tỏ ra vô cùng đau đớn.

“Mẹ kiếp! Lão tử bỏ bao nhiêu bạc khai trương cho mày, mày lại dám cắn tao hả?” Tên đàn ông kia tát mạnh hai phát vào mặt cô bé, sau đó nắm chặt lấy chiếc cằm nhỏ xinh, nổ bãi đờm trên mặt đất, tiếp tục mắng nhiếc: “Đúng là thứ không biết điều, để xem hôm nay tao sẽ giải quyết mày thế nào.”

Hắn không ngừng bóp cô bé, khiến cô bé đau đớn đến độ nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tên cầm thú! Đồ súc sinh!

Tôi phần nộ rung lắc hai tay, có điều chỉnh càng khiến cho sợi dây kia thít chặt lại thêm, đau đớn đến mức tôi buộc phải dừng hành động này lại.

Tôi rưng rưng nhìn đôi mắt to tròn, trong trẻo kia vẫn không ngừng tuôn lệ, thét lên đầy thẳng thốt: “Xin dừng, ngài buông tay ra, đừng có động vào ta. Mau buông ta ra. Mau buông ta ra. Mau buông ta ra. Hu hu hu...”

Cô bé càng thét lớn tiếng thì tên đàn ông kia lại càng thêm hưng phấn.

Tôi phải tận mắt chứng kiến tên đàn ông kia xé nát y phục cô bé thành những miếng vải vụn, rồi trói hai tay vào đầu giường. Cô bé không ngừng giãy giụa, rung lắc thân người, dùng hai chân đá mạnh vào tên súc sinh kia, nhưng tất cả đều vô ích. Người đàn ông đó tóm chặt lấy đôi chân của cô bé, xé toạc phần váy dưới.

“Xin dừng mà! Xin dừng mà! Lão gia, ta cầu xin ngài hãy tha cho ta, cầu xin ngài. Xin dừng! Xin dừng làm vậy...”

“Thả người ra, vậy thì số ngân lượng của lão đây coi như mất trắng à?”

Cầm thú! Mau thả cô bé ra! Mau thả cô bé ra! Tôi sắp phát điên rồi.

Tư Hành Phong, người muốn báo thù Hạ Chi Lạc, muốn khiến cho cô ấy nhìn thấy những cảnh tượng như thế này mà lương tâm bị cắn rứt, dày vò cho tới khi phát điên sao? Thế nhưng ta không phải là cô ấy, ta không phải cô ấy, ta là Lạc Bảo, ta là Lạc Bảo cơ mà. Tại sao từng người các người đều muốn dày vò ta như vậy chứ? Tôi nhắm mắt lại, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

“Á... á...”

“Thét đi, thét lớn tiếng thêm nữa đi, ha ha ha.”

Cuộc đời cô bé đã bị hủy hoại rồi!

Đôi mắt long lanh đầm lệ chứng kiến từng cảnh tượng tàn khốc trước mặt, trái tim tôi đau đớn vô cùng, thậm chí còn không dám tưởng tượng nếu như mình bị đối xử như vậy thì sẽ thế nào...

Tiếng kêu than ai oán, tuyệt vọng đó, những lời lẽ bẩn thỉu, thô tục, dâm loạn đó không ngừng vang vọng bên tai tôi, cho dù tôi nhắm mắt không nhìn thì cũng chẳng thể nào gạt bỏ những âm thanh thê lương như muốn đẩy con người ta vào điên loạn kia.

Cho dù tôi há miệng to thế nào, mong muốn thét lớn lên rằng: “Tên cầm thú kia! Mau bỏ cô bé ra!”, nhưng vẫn chẳng thể nào thét nổi thành tiếng. Tại sao mắt tôi không bị mù, tai tôi không bị điếc? Tôi thực sự hi vọng lúc này mắt mình bị mù, tai mình bị điếc.

Tư Hành Phong, người đã làm được rồi, người đã hủy hoại được ý chí của ta, khiến ta sống không bằng chết.

Tâm, giờ này chàng đang ở đâu? Tại sao chàng lại nhẫn tâm bỏ lại ta một mình để ra phải chịu sự dày vò này? Tâm...

Chỉ cần mở mắt ra, tôi sẽ lại nhìn thấy cái thân thể béo phì kia đang dày vò cô bé tội nghiệp. Cảm giác ghê tởm dâng trào trong cổ họng, hết trận này đến trận khác, tôi đau khổ không ngừng nôn mửa, lồng ngực đau đốn, cánh tay đau đốn, nhưng tất cả đều chẳng sánh nổi với nỗi đau trong lòng. Tôi vốn dĩ đã cạn kiệt sức lực, giờ lại càng chẳng thể chịu đựng thêm nữa, yếu ớt nhắm nghiền mắt lại hôn mê bất tỉnh.

Cơn ác mộng tàn nhẫn này, vốn tưởng sau khi tôi tỉnh lại là có thể kết thúc, nhưng không hề, nó vẫn cứ tiếp tục diễn ra.

Tiếng thét thảm thiết của cô bé kia đã đánh thức tôi, và khi ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy khuôn mặt vương đầy nước mắt của cô bé. Khuôn mặt xinh xắn ngây thơ, hồn nhiên ban đầu giờ chỉ còn lại ánh mắt vô thần, ngoài đau khổ thì chính là tuyệt vọng. Cô bé như thể mất hết linh hồn, chẳng khác nào là những vùng vẫy, phản ứng đầy bản năng.

Cô bé đưa bàn tay dính đầy máu tươi ra trước mặt, ánh mắt cùng động tác bất lực kia chẳng khác nào một lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim tôi, nhanh chóng khiến tôi đau đốn vạn phần.

Á, hãy giết chết tôi đi, hãy giết chết tôi đi. Tư Hành Phong, người hãy giết chết ta đi! Nước mắt tuôn trào, tôi gào thét vô thanh, hít thở hỗn hển. Tôi như phát điên kéo mạnh cánh tay xuống, mong có thể ôm được cái đầu đang đau đốn hỗn loạn, thế nhưng dù dùng sức mạnh thể nào, cánh tay vẫn cứ bị sợi dây kia thít chặt lại.

Nỗi đau đốn nơi trái tim càng lúc càng mãnh liệt, tôi bắt đầu co giật, hít thở khó khăn, chỉ biết há miệng hô hấp một cách khổ sở, nước mắt vẫn không ngừng tuôn trào trên hai bên má. Trước kia, mỗi lần bị như vậy, tôi đều cảm thấy hoảng sợ, căng thẳng tột độ, chỉ sợ mình không kịp hít thở thì sẽ chết đi. Thế nhưng lúc này, tôi chấp nhận không thể hít thở được, mong cho bệnh tim tái phát, nguyện lòng rời bỏ thế gian này như vậy.

Tầm đã không còn nữa, Dạ Tầm Hoan cũng đi rồi, tôi sống trên đời này thì còn ý nghĩa gì nữa. Tôi vốn dĩ vẫn luôn nuôi hi vọng Tầm vẫn còn sống trên thế gian này, thế nhưng tôi chỉ đang lừa gạt bản thân mà thôi.

Tôi từ bỏ việc hít thở vô ích kia, tôi từ bỏ ý muốn được cầu sinh, cứ như vậy, tôi có thể được giải thoát, giải thoát thực sự. Tầm, xin lỗi chàng, ta không thể thực hiện tiếp lời hứa cùng chàng được, chàng đợi ta...

Đúng lúc tôi định buông xuôi sinh mạng thì ông trời lại không chiều lòng người.

Sức chịu đựng của tôi đến điểm cực hạn, lại cộng thêm bệnh tim tái phát, cả thân người kiệt quệ, mềm nhũn lại, trọng tâm cả người dồn vào cánh tay trái bị treo lên kia. Tôi không ngừng co giật, không ngừng nôn mửa, tôi cho rằng mình đã có thể được giải thoát, thực ra, tôi chỉ hôn mê bất tỉnh thêm lần nữa.

Đau đốn! Lồng ngực tôi thực sự vô cùng đau đốn, ai đang động vào vết thương của tôi! Đau đốn quá! Tôi từ từ mở mắt ra, liền nhìn thấy một vị cô nương tết tóc hai bên đang cầm tấm vải ướt lau phần vết thương cho tôi.

Cô ấy nhìn thấy tôi tỉnh lại, liền nhoẻn miệng mỉm cười dịu dàng, bên má trái hiện lên một lúm đồng tiền sâu hoắm, khiến người đối diện muốn nhìn mãi không thôi. Khuôn mặt thanh tú, nhã nhặn, ở thời đại này, trong số những mỹ nhân mà tôi đã từng gặp, cô ấy chỉ thuộc hàng nhan sắc bình thường, thế nhưng đôi mắt sáng trong cùng với khí chất đặc biệt phát ra từ cơ thể khiến cô ấy trở nên khác với người thường.

Cô ấy lặng lẽ lau sạch vết máu trên ngực, dọn hết những thứ do tôi nôn mửa ra, nếu thấy tôi khê rên rỉ vì đau đốn, cô ấy sẽ ngừng mặt đầy ầu ầu, vẫn là nụ cười dịu nhẹ đó.

Cô ấy là ai? Tại sao Tư Hành Phong đột nhiên lại tốt bụng phái cô ấy đến giúp tôi lau rửa? Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Hắn đã đến.

Trời đã sáng rồi sao? Cuối cùng tôi đã có thể vượt qua được cái đêm kinh hoàng ấy sao?

Người phụ nữ đó vừa nhìn thấy hắn liền cung kính hành lễ, sau đó bê chậu nước bẩn đi ra ngoài.

Hắn lạnh lùng cười nói: “Mới có một đêm thôi, vậy mà ngươi đã không chịu đựng nổi, biến bản thân thành bộ dạng này sao?”

Tôi yếu ớt ngược mắt lên, nhìn hấn đầy bất lực, lại cúi đầu xuống, không nhìn hấn nữa. Hấn bị điên rồi, tôi vẫn còn bình thường, cho nên mới không muốn giống như hấn, cũng trở thành một kẻ điên cuồng.

“Người đã từng thử tưởng tượng đặt bản thân mình vào tình cảnh đó chưa? Người vẫn còn chưa nếm trải được mùi vị đau đớn muốn chết thực sự đâu.” Hấn áp sát khuôn mặt lại, nâng cằm tôi lên, mỉm cười đáng sợ. “Hạ Chi Lạc, ta sẽ không để cho người chết đi dễ dàng, ta muốn người sống không bằng chết! Người không cần vội vã quá, người sẽ nhanh chóng được nếm thử mùi vị đó. Có điều, trước khi xảy ra chuyện đó, ta muốn người xem hết mấy ‘màn kịch hay’ cái đã, sau đó khi đến lượt người diễn xuất thì mới càng phải ‘nỗ lực’ hơn.”

Hấn quay mặt tôi nhìn về phía lỗ hổng đó, ép tôi phải nhìn vào căn phòng đó, vẫn là cô bé đó. Tên đàn ông biến thái, tàn ác dày vò cô bé suốt một đêm trời đã không còn nữa, mà đổi thành hai người đàn ông cao to lực lưỡng, vừa nhìn là biết hàng vai u thịt bắp, chuyên đi đánh thuê.

Nếu như không phải hấn nhắc nhở, tôi còn tưởng rằng mắt mình đã mù, tại mình đã điếc rồi cơ, như vậy thì có thể giả bộ như nhìn không thấy, nghe không thấy. Tôi trợn mắt nhìn Tư Hành Phong, từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ cảm hận một ai như lúc này.

Tôi đồng tình trước cảnh ngộ của hấn, thế nhưng bây giờ lại càng cảm hận hấn hơn. Bản thân đã từng chịu cảnh ngược đãi đáng sợ, tàn độc đó, vậy mà khi đối đãi với những người có cảnh ngộ giống như mình, chẳng những bất nhân, tệ hại, thấy chết không cứu, chẳng chút xót thương, ngược lại còn vô tình, máu lạnh, tàn nhẫn, biến thái, thậm chí còn mua niềm vui cho bản thân bằng nỗi đau khổ của người khác.

Tôi dồn hết sức lực còn lại của bản thân, chịu đựng nỗi đau truyền xuống từ sợi dây trói, đập mạnh đầu vào trước ngực hấn, chỉ hận lúc này đầu tôi không phải chiếc búa sắt, như vậy có thể đập nát lồng ngực của hấn, để xem trái tim hấn rốt cuộc có phải được làm từ thép hay không.

Chỉ là vô dụng, đập không nổi, ngược lại càng giống như đang tựa lên người hấn vậy. Hấn ghê tởm đẩy tôi ra rồi đưa lời nhục mạ: “Con đàn bà dâm loạn, đến tận lúc này rồi mà vẫn còn sà vào lòng người khác.”

Sà cái đầu người! Tư Hành Phong, người không phải là người, người là ác ma quỷ quái!

Tiếng động ghê tởm, phóng thẳng ở căn phòng bên cạnh lại bắt đầu vang lên. Đầu tôi như muốn nổ tung ra, đau đớn từng cơn, bị bức ép cho tới khi ngã đầu sang một bên vai, bị thương, bật khóc trong vô thanh.

Tôi không nhìn thấy nét mặt của hấn, những gì nhìn thấy lúc này chỉ là đôi tay hấn đang nắm chặt lại, gân xanh cuộn cuộn, lạng người tại chỗ.

Lúc này, người phụ nữ lúc nãy lại bê mặt bát cháo bước vào, cô ấy lau sạch nước mắt trên mặt giúp tôi, muốn dứt cháo cho tôi ăn. Bên tai vẫn nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết kia, lại nhìn thấy bát cháo đó, cảm giác ghê tởm dâng trào, tôi nghĩ tôi sắp nôn hết cả dịch vị trong dạ dày ra rồi.

Tôi cật lực cúi thấp đầu xuống, tránh khỏi bát cháo kia.

Người phụ nữ đó lại lau sạch phần dịch trào ra bên mép tôi, sau đó cô ấy liền mở miệng nói: “Không nhìn, không nghe, không nghĩ, tâm tự định.”

Không nhìn, không nghe, không nghĩ, tâm tự định.

Tôi mơ màng ngược mắt nhìn cô ấy, lúc giúp tôi lau sạch thân người, cho dù cảnh tượng bên căn phòng đối diện thế nào, cô ấy vẫn chẳng khác nào một người mù, kẻ điếc, chẳng chịu bất cứ ảnh hưởng nào cả. Làm sao mà cô ấy làm được chứ?

Đột nhiên, Tư Hành Phong xông lại, đưa tay hất mạnh bát cháo trong tay cô ấy, lớn tiếng quát mắng: “Vì không muốn để ả ta chết sớm quá, ta mới bảo người đến cho ả ăn chứ không phải bảo người tới đây làm thánh nhân. Ta sẽ cho người biết thế nào là không nhìn, không nghe, không nghĩ, tâm tự định.”

Nói xong, Tư Hành Phong vô duyên vô cớ kéo cô ấy ra, đôi mắt đỏ quau của hấn lộ ra cảm xúc kì lạ, tiếp đó nộ khí xung thiên lôi cô ấy ra ngoài. Cô ấy chẳng hề vùng vẫy, cứ để mặc cho hấn kéo ra ngoài, bức tường kia lại đóng lại.

Hấn định làm gì cô ấy chứ?

Tôi từ từ chỉnh lại thân người, gian khổ nhích đôi chút, nỗi đau đón truyền từ hai cánh tay khiến tôi chỉ muốn chặt đứt chúng khỏi thân người luôn.

Ha ha ha! Tôi có thể làm được gì chứ? Tôi có thể làm được gì chứ? Lúc này tôi còn chẳng lo nỗi thân mình, ngoại trừ ở đây lắng nghe những tiếng động kia, tôi còn có thể làm gì chứ?

Không nhìn, không nghe, không nghĩ, tâm tự định.

“Ngộ pháp niệm mà không niệm, hành mà không hành, ngôn mà không ngôn, tu mà không tu. Người biết gần lắm, kẻ mê xa lắm, ngôn ngữ đứt đoạn, không bị ràng buộc, sai một li, đi một dặm.”

“Ngắm thiên địa, niệm phi thường. Ngắm thể giới, niệm phi thường. Ngắm linh giác, sắp tới rồi. Nếu như biết được, sắp tu thành đạo.”

“Khi mọi thứ xung quanh đều có tên riêng, không hề có tôi, tôi đã là không, tất cả hư vô.”

“Người tùy tình cảm, cầu cạnh thanh danh, thanh danh hiển thế, thân đã rã rời xa, tham lam hư danh, mà không học đạo, uống kiếp làm người. Dâng nén hương trầm, tuy người ngửi hương, hương tàn lụi hết, ngọn lửa bén thân, theo đó mà tới.”

...

“Sâm, không phải nàng ấy.”

Hoắc Vô Ảnh? Là giọng nói của Hoắc Vô Ảnh.

Vẫn luôn nhắm mắt, tĩnh tâm niệm kinh, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Hoắc Vô Ảnh, tôi liền mở mắt ra, nhìn thấy hắc và Dạ Tầm Hoan mặt mày rệu rã, mỗi một đứng ở căn phòng đối diện. Sinh mệnh giống như ngọn lửa sắp bị thổi tắt đột nhiên lại rừng rực tỏa sáng, có tia hi vọng mới.

Ta ở bên này! Ta ở bên này! Dạ Tầm Hoan, Hoắc Vô Ảnh, ta ở bên này! Tôi cố gắng hết sức vùng vẫy, yếu ớt mở miệng trong vô thanh, còn hai người họ không hề nghe thấy.

Ầm một tiếng, Dạ Tầm Hoan đánh sập cả chiếc bàn bên đó, hắc trong cơn thịnh nộ thực sự đáng sợ. Từ trước đến nay, tôi chưa từng thấy hắc tức giận đến vậy, bất giác lệ trào bờ mi, tôi vốn tưởng rằng nước mắt mình đã cạn sạch.

Hoắc Vô Ảnh bắt lực lên tiếng: “Ngài hãy bình tĩnh lại đi. Ngài nóng giận như vậy thì có thể tìm thấy được nàng ấy sao? Ngài cũng nhìn thấy rồi đó, người tối qua ở đây chính là người được bê ra ban nãy, không phải là nàng ấy. Chúng ta đều đã tìm mỗi kĩ viện ở trong kinh đô này hai lần rồi, Bách Hoa Đường này cũng đã lần thứ ba, ngay cả phủ Bình Viễn hầu, tối qua chúng ta cũng đã ghé thăm rồi. Ngài...”

“Người im miệng lại cho ta! Nếu không phải người với Hàng Mẫn tới đây phá bình, nàng ấy đâu có tức giận, đâu có bị rơi xuống nước, ta cũng không bị thương rồi để cho người đi cùng với nàng ấy, như vậy nàng ấy đã không bị mất tích rồi. Ta đã bảo người phải theo sát ấy, người đã làm được cái gì chứ?” Dạ Tầm Hoan thét lên trong tức giận, câu trước kích động hơn câu sau.

Hắc sau đó không đi theo tôi là vì bị thương sao? Đang yên đang lành, sao lại bị thương chứ? Hàng Mẫn là ai? Lẽ nào chính là vị Hoa thần đó?”

“Ngài trách ta? Ngài cho rằng ta ăn no rảnh rỗi không có việc gì làm thích thú đến đây quấy rầy làm sao? Chuyện của Hàng Mẫn, còn không tự trách bản thân ngày ấy? Ngài vô duyên vô cớ chọc tức người ta làm gì? Từ trước đến nay sức kiềm chế của ngài rất tốt, ta chẳng qua chỉ ngồi uống rượu cùng nàng ấy, ngài đã đánh ta một trận. Hừm! Từ trước đến nay, ta thực sự không thể ngờ được, cơn ghen tuông của Dạ Sứ đại nhân ngài một khi trào dâng lại mãnh liệt như vậy, sớm biết vậy, ta đã dính chặt lấy nàng ấy không chịu buông rồi. Ngài có cách khiến cho những người phụ nữ ở trong cốc, ngoài cốc kia một hai lễ phép, nghe lời mình, tại sao lại không thể khiến nàng ấy ngoan ngoãn cơ chứ?” Hoắc Vô Ảnh không chịu kém cạnh đưa lời đối đáp.

Tôi bất giác trợn to hai mắt, chỉ sợ hai người đó bỗng nhiên biến mất khỏi tầm nhìn của mình.

Ngày hôm đó, Hoắc Vô Ảnh vô duyên vô cớ dịch dung là bởi vì Dạ Tầm Hoan lên cơn ghen đánh rằng hắc sưng mặt sao? Người phụ nữ đó cũng được dùng như một công cụ kích thích tôi bởi cơn ghen của hắc?

Ầm một tiếng nữa, Dạ Tầm Hoan lại một chưởng phá tan chiếc giường.

Hắn chỉ thẳng vào mặt Hoắc Vô Ảnh rồi quát: “Ta không muốn cãi nhau với người thêm nữa. Ta biết rõ người với Hàng Mẫn tới đây làm gì, số phận của ta, ta tự điều khiển, không cần các người phải lo lắng cho ta. Đối với Hàng Mẫn, ta vĩnh viễn sẽ tuân theo lời hứa với phụ thân muội ấy năm nào. Nếu như người ở lại đây vì thực sự muốn tìm ra nàng ấy, ta vô cùng cảm kích, nếu như không phải, xin mời đi cho.”

“Ngài biết rõ ràng, rồi có một ngày nàng ấy sẽ hại chết mình, tại sao vẫn cứ như loài thiêu thân lao vào đồng lửa, không tiếc sinh mạng chứ? Thiên hạ rộng lớn là vậy, ngài muốn người phụ nữ nào chẳng có, cứ nhất thiết phải là nàng ấy sao?” Hoắc Vô Ảnh nói.

Tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tại sao lại nói tôi sẽ hại chết hắn? Nghe khẩu khí của Hoắc Vô Ảnh giống như đang muốn đối phó với tôi, tại sao lại như vậy chứ? Lê nào bọn họ xuất hiện là vì sợ tôi sẽ hại chết hắn? Rốt cuộc hai người họ đang nói chuyện gì thế? Tại sao tôi nghe không hiểu?

“Trọn đời trọn kiếp này, ta chỉ có duy nhất một người thê tử, đó chính là nàng ấy, tất cả những người phụ nữ khác đều là hư vô.” Hắn trịnh trọng tuyên bố.

Hả? Câu nói này chẳng khác nào tiếng trống, rộn vang trong lòng tôi. Khi tôi quyết định đoạn tuyệt tình cảm, tại sao hắn lại không chịu buông xuôi?

“Ngài đang muốn ép bọn họ?” Hoắc Vô Ảnh bắt lực lên tiếng.

“Vậy thì thử xem sao?”

Dạ Tầm Hoan đi rồi, Hoắc Vô Ảnh cũng đi theo.

Tôi giương mắt nhìn hai người đó từ từ biến mất khỏi tầm nhìn của mình, niềm hi vọng của tôi lại lại tắt thêm lần nữa.

Xin đừng đi, ta đang ở bên này. Dạ Tầm Hoan, người đừng có đi mà, ta đang ở bên này, người đi rồi, ta biết làm sao đây?

Tôi rốt cuộc đang mong chờ điều gì chứ? Hu hu hu... Gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời. Ngoài khóc lóc ra, tôi còn có lựa chọn nào khác? Hu hu hu...

Mãi lâu sau, Tư Hành Phong mới quay lại, ngoại trừ người phụ nữ đó còn có thêm một người đàn ông khác.

Bây giờ, cứ nhìn thấy ‘động vật’ khác giới là toàn thân tôi run rẩy, tôi khủng hoảng nhìn người đàn ông đó khẽ điểm hai phát vào phần cổ của mình rồi cung kính hành lễ lui ra ngoài.

Sau khi kinh hoàng qua đi, tôi nhận ra mình đã được giải huyết, lại còn được cởi dây trói. Dây trói vừa hạ xuống, tôi rơi thẳng xuống mặt đất, người phụ nữ kia nhanh chóng đưa tay đỡ lấy tôi, để tôi dựa vào lòng cô ấy. Tôi chẳng khác nào người bị trôi dạt trong nước biển nhiều ngày, cố gắng nắm lấy thanh gỗ quý giá nổi trên mặt nước.

Mái tóc của cô ấy tỏa ra mùi hương dịu nhẹ. Tại sao tôi làm liên lụy đến cô ấy mà cô ấy vẫn còn đối xử với tôi tốt như vậy?

Tư Hành Phong lạnh lùng lên tiếng: “Đợi chút nữa, ta sẽ đưa người sang căn phòng bên cạnh.

Ha ha ha, những gì phải đến cuối cùng cũng đến.

“Tư Hành Phong...” Tôi mở miệng ra, khẽ gọi tên của hắn, giọng tôi lúc này run rẩy, mỗi một.

Hắn phát lộ: “Không được gọi tên ta, người không xứng. Hạ Chi Lạc, hãy tận hưởng nốt những giây phút yên lành sau cùng của mình đi, tối nay sẽ đến lượt người diễn kịch đó.”

Hắn nói xong, quay người định đi.

Tôi tựa vào trước ngực người phụ nữ kia, cố gắng điều chỉnh lại tư thế, nhìn vào sau lưng hắn, bật cười rồi nói: “Trong thời gian năm năm người tưởng rằng ta đã chết, người đã từng cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ chưa? Cho dù chỉ là một ngày thôi, người đã từng có chưa?”

Hắn dừng bước chân, vẫn chưa quay lưng lại phía tôi, cả người cứng sượng, đờ đẫn.

Tôi nghĩ, câu nói của mình đã đánh trúng vào nơi thẳm sâu nhất trong thâm tâm của hắn, cũng là nỗi đau đớn của hắn.

Hắn quay người lại, nhìn tôi bằng ánh mắt thâm trầm, khó hiểu rồi lạnh lùng nói: “Người đang nói cái gì?”

Tôi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn sang người phụ nữ đang đỡ lấy mình, cô ấy trao tôi một nụ cười dịu nhẹ, tôi cũng mỉm cười khổ sở đáp lại, nhắm mắt lại vài giây, mở mắt ra rồi nói: “Bí mật này, trước kia ta mới chỉ nói cho một người, thế nhưng chàng đã không còn nữa rồi. Hôm nay, để bản thân không phải chịu đựng thêm dày vò, cũng không muốn người cứ vô duyên vô cớ hận thù thêm nữa, ta bắt buộc phải nói ra. Thế nhưng, ta có một thỉnh cầu, sau khi nghe xong, bất luận có tin hay không, cứ coi như ta tham sống sợ chết, cứ coi như ta cầu xin người, hãy cho ta được chết một cách nhanh chóng.”

Hắn trầm tư trong giây lát, sau cùng lạnh lùng thốt lên một câu: “Nói đi.”

Tựa vào lồng ngực của người phụ nữ kia, tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cho dù hai cánh tay lúc này chẳng thể nào cử động được.

Tôi mỉm cười bất lực, gắng sức lên tiếng: “Sự việc này nếu ta nói ra e là sẽ chẳng có ai tin hết cả, thậm chí ngay cả bản thân ta cũng không dám tin. Thực ra, ta không phải là người của thời đại này, mà đến từ một khoảng không gian khác. Trong thế giới trước kia, ta cũng không hề biết rằng có một không gian mà các ngươi tồn tại. Còn về việc tại sao ta lại tới được nơi đây, bản thân ta cũng hoàn toàn không biết, cũng giống như các ngươi hay nói, ta đã mượn xác hoàn hồn, cô hồn đã quỷ như ta tìm được cái xác này thực sự không biết là may mắn hay xui xẻo nữa, để rồi lại trùng sinh trên cơ thể của Hạ Chi Lạc.”

Nói đến đây, tôi ngừng lại, nghỉ ngơi đôi chút. Người phụ nữ đang đỡ lấy tôi bất giác run rẩy thân người. Tôi mỉm cười khổ sở, ngược mắt lên nhìn cô ấy, chớp mắt như muốn nói với cô ấy tất cả đều là sự thật.

Sau đó, tôi quay mắt nhìn ánh mắt kinh ngạc của Tư Hành Phong, mãi lúc sau, hắn lại lên tiếng: “Nói tiếp đi.”

Tôi lại chậm rãi nói tiếp: “Tên thật của ta là Lạc Bảo, chứ không phải là Hạ Chi Lạc. Hạ Chi Lạc đã chết cách đây năm năm về trước, vào lúc gặp lại ngươi. Thực ra, lúc đầu cô ta chưa chết, thế nhưng sau khi bị ngã đập đầu, tỉnh lại không biết tại sao lại thiếu đi một phần hồn ba phần phách, nên chẳng thể nào làm chủ được cơ thể, mà lại để cho một cô hồn dã quỷ như ta chiếm dụng xác thân. Mãi cho tới khi sự việc của ngươi bị bại lộ, ta phải chịu trượng hình, suýt chút nữa thì mất mạng, phần hồn của ta đã hòa thành một thể cùng cô ta, cô ta tự biết bản thân không còn sống được bao lâu nữa, thế nên đã toại nguyện cho ta, để ta có thể danh chính ngôn thuận trở thành chủ nhân của thân xác này.”

Hai người bọn họ nhìn nhau bằng ánh mắt kinh ngạc, không dám tin vào tai mình.

Tư Hành Phong mím chặt môi, sau đó không ngừng lắc đầu nói: “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, ngươi đang nói dối, nhất định là ngươi đang nói dối.”

Bí mật ẩn giấu trong lòng bao năm nay đã khiến tôi bức bí, khó chịu lâu rồi, lúc này có thể nói ra cùng người khác, tôi cũng cảm thấy dễ chịu hơn, cho dù người đó hận tôi đến mức thấu xương.

“Khó mà tin được? Ta biết trước là nói ra chuyện này sẽ chẳng có ai tin hết. Khi ta mở mắt ra, ta cũng không dám tin vào mắt mình nữa. Ở thế giới trước kia, có bố mẹ mà ta vô cùng thương nhớ, có những người bạn thân thiết, chung thủy với ta, có sự nghiệp để ta phấn đấu, có cuộc sống hạnh phúc mà ta hằng mong ước. Đã sáu năm rồi, ta đã rời khỏi thế giới đó sáu năm rồi, vậy mà đến giờ vẫn chẳng thể nào tìm được đường quay về. Thời gian lâu dần, ta cũng bắt đầu quen với thực tại, ta đành bỏ cuộc, hoặc có lẽ đây chính là số phận của ta. Vì ngươi mà suýt chút nữa đã bỏ mạng nơi hoàng tuyền, chính vì ngươi mà ta đánh mất người ta yêu thương nhất trên đời. Từ trước đến nay ta chưa bao giờ hối hận vì đã cứu ngươi ra khỏi Hiệt Hương Các, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày ngươi tìm ta báo thù, bởi vì trong ý thức của mình, nói cho cùng ta không phải là cô ta, Hạ Chi Lạc.”

Đôi mắt của hắn hiện lên tâm trạng phức tạp, hắn vẫn chẳng thể tin được những gì tôi vừa nói.

Bỗng nhiên, hắn lại bật cười điên loạn: “Ha ha ha, Hạ Chi Lạc, khả năng bịa chuyện của ngươi đúng là thượng đẳng, người tưởng rằng ta sẽ tin những lời nói quỷ quái của mình sao?”

“Lời nói quý quái?” Tôi bật cười khốn khổ rồi nói: “Ồ trong thế giới của chúng ta, là một người có tư tưởng, có trí tuệ đều hiểu rõ những chuyện làm ra có ý nghĩa gì, giá trị gì với bản thân. Hành vi báo thù rửa hận tuy rằng có thể giải trừ mối hận trong lòng, thế nhưng một khi đã báo xong thù, mối hận trong lòng tiêu tan, nhiều khả năng cũng đánh mất đi chính mình. Hãy nghĩ lại những năm gần đây, người vẫn luôn khắc ghi mối thù với Hạ Chi Lạc, muốn được báo thù, thế nhưng vào lúc người nghe được thông tin Hạ Chi Lạc đã chết, người có vui không? Những ngày tháng sau đó, người đã từng sống vui vẻ được ngày nào chưa? Quân tử có thù không báo. Người vốn dĩ là một quân tử, thù hỉ dày vò, hành hạ ta suốt một ngày một đêm qua, người có vui vẻ không? Người đã bao giờ nghĩ đến người con gái hôm qua thê thảm, khổ hạnh giống như người năm nào không? Vậy mà khi đối xử với một con người có cảnh ngộ như mình trước kia, tại sao người lại có thể vì báo thù mà thấy chết không cứu? Người muốn tạo dựng niềm vui của mình trên sự đau khổ của người khác, thế nhưng nực cười một điều là, người có vui vẻ không?”

“Đủ rồi! Người im miệng lại cho ta. Chỉ có dày vò người, nhìn thấy người đau khổ, ta mới có thể được an ủi, được vui vẻ.” Tư Hành Phong cuồng nộ.

“Ta đau khổ thì người hạnh phúc sao? Vậy tại sao tôi qua người lại không đủ dũng khí ở lại cùng xem, tận mắt chứng kiến ta đã đau đớn, khổ sở, sống không bằng chết đến độ nào? Không phải người muốn nhìn thấy hay sao? Tại sao lại không làm? Là vì nguyên do gì, ta nghĩ trong lòng người hiểu rõ hơn ta nhiều. Ta cảm thấy người chẳng hề vui vẻ mà là bi ai thì đúng hơn.”

Trong cơn thịnh nộ, Tư Hành Phong rống lớn tiếng, một tay nhắc chiếc ghế trước mặt ném thẳng về phía tôi, thế nhưng chiếc ghế đó lại trúng vào bờ tường phía sau lưng, tan nát thành nhiều mảnh, rơi xuống mặt đất.

Hắn xông lại gần đẩy người phụ nữ kia ra, phần nộ tóm lấy hai tay của tôi rồi thét: “Người im miệng lại cho ta, im miệng, im miệng lại. Ta nực cười hay bi ai không cần người phải nói. Người nói người là một người khác, đến từ một không gian khác, người hãy chứng minh cho ta xem đi, tưởng rằng chỉ như vậy mà có thể rửa sạch tội danh sao? Ha ha ha, ta đánh mất lương tri? Cho dù ta đánh mất lương tri đến mức nào cũng chẳng thể bằng được Hạ Chi Lạc người. Người ngoài bản lĩnh đem khuôn mặt này đi mê hoặc kẻ khác, lừa gạt kẻ khác, còn biết làm gì nữa hả?”

Tôi liền nghiêng rằng, nhin đau, đáp lại: “Sống đã không vui thì còn sợ gì cái chết? Một người chỉ một lòng cầu mong được chết, hà tất phải lừa người lừa mình nữa? Người tin cũng được, không tin cũng được, đó là tự do của người. Ta chẳng qua chỉ là một phụ nữ, xui xẻo đến cực điểm mà thôi, đã từng gặp nhiều người xui xẻo nhưng chưa từng gặp kẻ nào xui xẻo như ta. Bây giờ, ta chỉ muốn tận hưởng cảm giác an nhàn sau cùng trong cuộc đời mình. Hi vọng sau khi ta chết đi, người cũng có thể có được cảm giác đó.”

Cuối cùng, hắn cũng buông tôi ra, đẩy tôi quay trở lại vòng tay của người phụ nữ kia, lui về sau mấy bước, chập choạng đem theo bao mâu thuẫn và bàng hoàng trong nội tâm rời khỏi nơi đây.

Tôi không biết sau cùng hắn đã tin hay là không tin.

Người phụ nữ đó giúp tôi thay y phục, đút cho tôi ăn nốt cháo, tôi mệt mỏi ngủ thiếp đi trong lòng cô ấy. Khi mở mắt ra, trời đã hoàng hôn, cảnh vật trước mắt cũng đổi sang một căn phòng thoải mái hơn.

Trực giác mách bảo cho tôi biết đây không phải là kỹ viện, không hề có mùi phấn son nồng nặc, nhức mũi, không có tiếng nhạc tầm hoan chói tai. Điều nực cười là, cổ chân tôi bị xích vào quả cầu sắt. Ha ha, tôi có thể luyện kình công được rồi.

Ngồi dậy, nhain nhin nổi đau đớn truyền từ cánh tay, tôi ôm hai quả cầu sắt kia lên, tựa vào tường, nhìn cầu sắt lặng người đi. Mãi cho tới khi người phụ nữ kia quay lại, tôi mới định thần lại được.

Cô ấy tới đây đưa cơm tối. Từ đầu chí cuối cô ấy im lặng không nói lời nào, cặm cụi làm công việc của mình. Tôi ăn xong, cô ấy liền thu dọn, thu dọn xong liền giúp tôi thay thuốc.

Nhìn gương mặt thanh tú của cô ấy ở khoảng cách gần, để giữ phép lịch sự, tôi liền hỏi tên cô ấy: “Xin hỏi... ta nên xưng hô với cô như thế nào?”

“Hạ Phẩm Dư.” Cô ấy mỉm cười dịu dàng rồi nhẹ nhàng đáp lại.

“Cô... cũng họ Hạ sao?” Tôi kinh ngạc, vốn dĩ tưởng rằng chuyện xảy ra vào lúc sáng sớm là tôi đã làm liên lụy đến cô ấy. Thì ra, cô ấy đã bị liên lụy từ lâu rồi.

“Dạ.” Cô ấy lại mỉm cười dịu dàng rồi gật đầu.

“Cô có hận ta không?” Tôi không nhẫn nhịn được đưa lời hỏi.

“Hận? Tại sao lại phải hận cô nương?” Cô ấy hỏi lại.

“Bởi vì...” Tôi lặng người đi, bỗng nhiên bật cười thành tiếng, luôn mồm luôn miệng nói mình không phải Hạ Chi Lạc, lúc này đột nhiên lại hỏi cô ấy có hận mình không, thực đúng là nực cười. “Ta là Lạc Bảo, rất vui khi được quen biết cô.” Tôi đưa tay ra, định bắt tay bày tỏ lòng hữu hảo.

Cô ấy khẽ lặng người đi, không biết phải đáp lại thế nào, tôi liền chủ động nắm lấy tay cô ấy, lắc lên lắc xuống vài cái.

“Đây là tập tục ở quê hương của cô nương sao?” Cô ấy mỉm cười hỏi.

“Cô tin ta sao?” Nhìn cô ấy, tôi bất giác trợn to hai mắt.

Cô ấy mỉm cười, lại gật đầu.

Tôi cũng mỉm cười hờn hờ, dường như khiến cho một người tin rằng mình đến từ khoảng không gian khác còn khó hơn việc tôi là một người sao Hỏa lại tìm được tổ chức của địa cầu mình trên trái đất vậy.

“Ta có thể gọi cô là Phẩm Dư không?”

“Dạ.”

Đối với cô ấy, tôi cảm thấy như gặp được một người bạn tri kỉ lâu ngày xa cách, liền từ từ kể hết nhiều chuyện đã đè nén trong lòng mình bấy lâu nay cho cô ấy nghe. Tôi làm sao lại đến đây, tại sao lại gặp phải Tư Hành Phong, cứu hần như thế nào, vì hần mà phải chịu trừng phạt, tất cả mọi thứ, tôi đều kể hết. Cảm giác chính là một thứ vô cùng kì lạ, nếu như đổi lại là người khác, có lẽ tôi sẽ không nói đâu.

Phản ứng của cô ấy cũng khiến cho người khác phải âm thầm bội phục, không hề kinh ngạc, không hề cảm khái, không quá vui mừng mà cũng chẳng buồn đau, chỉ lặng lẽ lắng nghe mọi chuyện. Lẽ nào cô ấy có thể làm được việc không nhìn, không nghe, không nghĩ, tâm tự định?

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Tư Hành Phong lại chọn cô ấy tới chăm sóc tôi, sự bình thản này không phải bất cứ người nào cũng có được ngay từ khi sinh ra. Trái tim tựa thủy, con người tựa cúc.

“Bằng hữu, mau nói chuyện của cô đi.” Đột nhiên tôi lại có mong muốn biết thêm về cô ấy.

“Ta sao?” Cô ấy cúi thấp đầu xuống, lại ngược lên nhẹ nhàng nói: “Ta, năm nay mười chín tuổi rưỡi, là người ở Thanh Hòa, nhập cung năm mười tuổi, chỉ còn nửa năm nữa là có thể xuất cung...” Nói tới đây, cô ấy ngưng lại, không nói thêm nữa.

Tôi ghen ngào. Không ngờ cô ấy là một cung nữ! Tôi còn tưởng rằng cô ấy là tiểu thiếp hay thị nữ thiết thân của Tư Hành Phong cơ. Chỉ còn nửa năm nữa là xuất cung rồi, vậy tại sao lại xuất hiện tại đây?

Nhìn vào đôi mắt dịu dàng tựa thủy của cô ấy, tôi đã hiểu ra mọi chuyện. Vốn dĩ chỉ còn nửa năm nữa, với tính cách bình thản của mình, bất luận thế nào cũng có thể bình an vô sự sống nốt nửa năm còn lại trong cung. Bởi vì mang họ Hạ, vậy nên cô ấy bị cưỡng ép ở lại nơi này.

“Hần đã lôi cô ra khỏi cung từ lúc nào? Có phải là ngày hôm qua không?” Tôi nghiêng răng lên tiếng.

“Giữa đêm hôm kia ta nhận được thánh chỉ, sáng sớm hôm qua thì xuất cung.” Cô ấy đáp lại.

Tôi nhắm mắt lại, than dài một tiếng. Trước kia, điều khiến tôi cảm thấy hối hận nhất là gì chứ? Đi đường không có mắt, xông bừa vào đường cao tốc. Sau đó gặp được Tâm, tuy rằng chẳng thể nào gặp lại được người thân, nhưng cũng cảm thấy xứng đáng. Còn ngày nay, điều khiến tôi cảm thấy hối hận nhất là gì? Là đến nước Bạch Hổ, không những chỉ liên lụy bản thân mà còn liên lụy cả một người vô tội nữa.

“Xin lỗi nhé.”

Hạ Phẩm Dư im lặng một hồi, mỉm cười dịu dàng rồi khẽ lắc đầu.

Không phải lỗi của tôi sao? Nếu như không phải tôi tới đây, sau nửa năm nữa, cả cuộc đời này cô ấy sẽ không phải chịu sự khống chế của người ta nữa. Cô ấy khiến tôi nhớ đến nhân vật An Xuyên trong phim “Cuộc chiến chốn thâm cung”, hai người họ có cùng cách đối nhân xử thế, luôn luôn thận trọng, hành sự thận trọng, bình thản, trầm lặng, chỉ còn nửa năm nữa là có thể xuất cung, thế nhưng sau cùng bởi vì yếu tố ngoại quan mà xảy ra bất trắc.

“Cô biết thổi sáo không?” Tôi hỏi.

Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt đầy nghi hoặc, sau đó khẽ gật đầu.

“Hãy lấy giúp ta hai cây sáo ra đây?” Tôi thực sự muốn tặng cô ấy khúc nhạc mà An Xuyên và Khổng Vô đã hợp tấu trong phim.

Không bao lâu sau, Hạ Phẩm Dư liền lấy đến hai cây sáo, tôi nhận lấy một cây rồi nói: “Tặng cô một khúc nhạc, khúc nhạc này cần phải hai người hợp tấu, cô nghe bộ thanh đầu tiên nhé.”

Đặt sáo bên miệng, tôi liền thổi ra khúc nhạc bi thương đó. Cô ấy học rất nhanh, khi tôi thổi đến đoạn thứ hai, cô ấy đã hòa âm cùng, thế là tôi lại đổi thành bộ hợp tấu còn lại.”

Tiếng sáo du dương vang vang bên tai, tôi và cô ấy đều hoàn toàn chìm đắm trong tiếng sáo thoát trần thoát tục. Một lúc lâu sau, tôi và Hạ Phẩm Dư đều hạ sáo trong tay xuống, nhìn nhau mỉm cười.

Cô ấy hỏi: “Khúc nhạc này có tên là gì?”

“Kim chi dực nguyệt.” Thực ra tôi cũng chẳng biết chắc khúc nhạc này có phải là tên đó không.

“Kim chi dực nguyệt?” Cô ấy khẽ nhíu mày lại, trầm tư.

Đột nhiên, ầm một tiếng, cánh cửa bị ai đẩy mạnh ra.

Tôi và Hạ Phẩm Dư cùng lúc kinh hãi nhìn người vừa đập cửa xông vào. Là Tư Hành Phong. Gương mặt hần đỏ hồng dị thường, bàn tay còn đang cầm một bình rượu, chắc hẳn đã uống rất nhiều.

Hắn loạng choạng đi đến bên cạnh giường, đưa tay giật mạnh lấy cây sáo trong tay của Hạ Phẩm Dư rồi hét lớn: “Cút! Người mau cút ra ngoài cho ta.”

Tôi cau chặt đôi mày lại, hắn đang phát điên phát dại gì ở đây chứ?

Sắc mặt của Phẩm Dư vẫn chẳng hề biến đổi, cung kính hành lễ rồi lui ra ngoài, hơn nữa còn rất tự giác đóng cửa lại.

Nhìn vào Tư Hành Phong đã uống rượu nhiều, tôi bất giác cảm thấy căng thẳng, đàn ông say xỉn thường không phải người, câu nói này là chân lí bất biến vạn năm.

“Hạ Chi Lạc, người muốn giở trò để mua chuộc lòng người hay sao? Hừm! Người đừng có mong chờ ả ta sẽ cứu người ra ngoài, sở dĩ ta chọn ả ta là bởi vì ả ta là con người vô tình vô nghĩa.” Tư Hành Phong chỉ thẳng vào mặt tôi rồi nói.

Phẩm Dư vô tình vô nghĩa? Tôi lại không cảm thấy vậy.

“Người đã uống quá nhiều rồi.” Tôi cật lực ôm chân dịch người vào phía trong giường.

Hắn ném mạnh bình rượu trong tay xuống mặt đất, hương rượu nhanh chóng nồng nặc khắp cả căn phòng.

“Ta uống say rồi? Người sợ ta?” Hắn nhảy lên giường, cách tôi rất gần: “Ha ha ha, không ngờ người lại sợ ta?”

Tôi trợn trừng mắt lên, sau đó cúi xuống nhìn hai quả cầu sắt kia. Tôi không dám nhìn hắn, chỉ sợ ánh mắt nào đó của mình sẽ kích thích hắn ta, hắn ta lại gây ra những hành động điên cuồng gì đó.

Hắn tóm chặt lấy hai vai tôi, nói một câu không đầu không đuôi: “Người có biết tối nay ta đã nhận được phần thưởng gì không? Đá Bạch Hổ, chính là đá Bạch Hổ, bảo vật trấn quốc của nước Bạch Hổ. Nhìn xem,

đây là thứ gì?” Hấn buông tay ra, kéo cổ áo của mình, đưa chiếc dây chuyền tinh tế đeo trên cổ ra trước mặt tôi.

Tôi cau chặt đôi mày lại, cổ hấn lúc này bị kéo mạnh quá liền lần lên vết máu, bây giờ bắt đầu rỉ máu ra. Chẳng qua chỉ là đá Bạch Hổ thôi, hấn có cần thiết phải kích động thế không? Lại còn làm bản thân bị thương nữa.

Đợi đã! Đá Bạch Hổ? Tôi nhìn vào chiếc dây chuyền kia, hòn đá phát ra màu trắng xanh khiến tôi bất giác lạnh người đi.

Hòn đá đó dường như tương đồng với đá Chu Tước mà năm đó Tề ca tặng cho tôi, đó chính là đá Bạch Hổ. Chẳng phải một trong bốn viên đá khiến cho rất nhiều người đánh nhau kịch liệt để tranh giành đó sao? Vậy thì, người có thể tặng hấn đá Bạch Hổ, ngoại trừ Tây Lăng Xuyên, quốc vương siêu biến thái, siêu hảo sắc của nước Bạch Hổ ra thì chẳng còn ai khác.

Hơn năm năm trước, trước căn nhà gỗ ở Dương Sơn, Tham Túc đã từng nói với Tề ca rằng Tây Lăng Xuyên không hề hứng thú với phụ nữ. Còn Tư Hành Phong được hiển hách như ngày hôm nay với thân phận cao quý khuynh đảo triều cương Bình Viễn hầu, cũng chỉ có một khả năng duy nhất, hấn đã trở thành người ‘thiếp’ sủng ái của Tây Lăng Xuyên.

Tôi trợn trừng mắt lên, nhìn hấn mà chẳng dám tin. Tôi không dám tin đây là sự thật. Năm đó, khó khăn lắm mới cứu được hấn ra ngoài, thoát khỏi địa ngục trần gian đó, tại sao hấn lại quay về đường cũ chứ?

“Người...” Thốt ra một chữ, tôi nghẹn lời, chẳng thể nào nói hết được câu.

Hấn bắt đầu mỉm cười đáng sợ, có lẽ là do quá kích động, hấn nắm chặt lấy cánh tay chẳng chịt thương tích của tôi, khiến tôi đau đớn đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người có thể nhìn rõ chưa, đây là thứ mà bao nhiêu người cầu mong có được, là ta đã phải trả giá để có được nó. Có biết tại sao ta vẫn luôn ở lại nơi đây không? Người cứ liên miên liên miết nói mình không phải là Hạ Chi Lạc, thế nhưng trái tim của người cũng độc ác y hệt như ả ta. Nhìn vào mấy trang giấy này đi, người hãy xem cho thật kĩ.” Hấn lấy mấy tờ giấy đã ngả màu vàng cũ, ném mạnh vào mặt tôi.

Khi mấy trang giấy đó rơi xuống mặt đất, tôi đã nhìn rõ được, chính là danh sách mà năm đó tôi bắt người ở Hiệt Hương Các chép lại. Hiện nay, trên mỗi tờ giấy đó đều có rất nhiều cái tên đã được dùng mực đỏ gạch đi.

“Như vậy có nghĩa là gì?” Tôi kinh ngạc hỏi. “Có nghĩa là gì? Hay cho câu quân tử có thù không báo. Vậy năm đó, người đưa cho ta bản danh sách này rốt cuộc là có ý định gì? Người mau nói đi...” Hấn lại đưa tay nắm lấy chiếc cằm của tôi, ép tôi phải nhìn vào danh sách đó.

Năm đó, tôi đưa cho hấn bản danh sách này rốt cuộc là có ý định gì? Tại sao tôi lại đưa cho hấn bản danh sách này? Quân tử có thù không báo?

Năm đó vì quá tức giận, tôi ép buộc tú bà ở Hiệt Hương Các chép lại thành hai bản danh sách, bản thân giữ một bản, một bản còn lại giao cho hấn, mục đích là gì? Tôi giữ lại một bản là muốn nếu như sau này có cơ hội, có thể giúp hấn trừng trị mấy tên khốn hạ lưu đó. Mục đích đưa bản danh sách này cho hấn chính là muốn hấn có ngày lập thân, tìm cơ hội báo thù. Báo thù? Trong tiềm thức, thì ra tôi muốn hấn báo thù.

Thật không ngờ, thâm sâu trong con người tôi lại ác độc như vậy, và hôm nay đối tượng bị trả thù lại chính là bản thân tôi, sau đó tôi lại còn nói với hấn, quân tử có thù không báo, tôi không những ác độc mà còn bỉ ổi nữa.

Đối diện với khuôn mặt tuần mi giống như Tầm của hấn, tôi mơ màng.

“Năm đó, vì câu người nói, ta đã thua trước tiền bạc và quyền thế, vì bản danh sách này, ta thậm chí tự nguyện truy lạc, bán rẻ linh hồn mình thêm lần nữa. Nhìn vào danh sách này đi, mỗi một vết mực đỏ là đại diện cho một sinh mạng con người. Có còn nhớ địa lao vĩnh viễn không có ngày mà người ở tối hôm trước không? Có còn nhớ hai thanh xương trắng đó không? Là người, là người đã khiến ta trở thành một tên đồ tể hai tay dính đầy máu tươi. Vậy mà đến nay, người lại nói với ta rằng người không phải là ả ta. Tà ác như nhau, độc địa như nhau, tại sao lại không thừa nhận mình chính là ả ta? Hạ Chi Lạc, ta hận người

thấu xương.” Hấn bắt đầu trở nên điên cuồng, phần nộ, ánh mắt hung dữ, hai tay bóp chặt lấy cổ tôi, hét lớn tiếng: “Tất cả là do ngươi, nếu như không có ngươi, ta sẽ không trở thành như ngày hôm nay. Ta muốn giết ngươi, giết chết ngươi...”

Á, hấn thực sự đã giết chết những người đó? Mục đích thực sự tôi giao bản danh sách đó cho hấn không phải muốn hấn giết chết những con người kia. Thế nhưng đối với hấn mà nói, nếu như không đi giết những người kia, làm sao có thể giải trừ mối hận trong lòng và bản danh sách tôi đưa cho hấn phỏng còn có tác dụng gì nữa?

Sức hấn rất mạnh bạo, cổ họng của tôi bị hấn bóp nghẹt, đau quá, hơi thở khó khăn, tất cả huyết dịch đều dồn lên phần mặt, đỏ ửng cả lên.

Trong lúc vùng vẫy, tôi từ bỏ việc đấu sức với đôi tay khỏe mạnh của hấn, liền dồn hết sức đâm mạnh vào sau lưng, kết quả hấn bị đâm ngã xuống người tôi. Lúc thân hình nặng nề của hấn đè lên người, tôi cảm thấy khí trong phổi đều như bị dồn ra hết, suýt chút nữa là chết bẹp.

Hấn buông hai tay, tuy thả cổ tôi ra nhưng lại ôm chặt lấy phần vai tôi không chịu buông.

“Mỗi lần nhắm mắt đi ngủ, ta thật hi vọng mình có thể ngủ mãi như vậy, vĩnh viễn không cần phải tỉnh dậy nữa. Như vậy, vĩnh viễn ta cũng không cần phải nhìn thấy nhân thế xấu xí, ác độc này.” Hấn khẽ nói, bất giác nghẹn ngào.

Hấn cứ nằm trên người tôi bật khóc, khiến cả người cứng đờ lại. Vào lúc này, tôi thực sự không biết phải làm gì. Nghe thấy tiếng lòng của hấn, khóe mắt tôi cảm thấy cay cay.

“Gần như ngày nào ta cũng bàng hoàng tỉnh dậy trong đêm vì ác mộng. Năm năm nay, ta chưa ngủ an giấc được một ngày nào. Máu thân đã sức tàn lực kiệt trong lúc đôn đáo tìm kiếm ta, trên đường hồi hương, do vất vả đường xa, thân lâm trọng bệnh, còn người con trai như ta lại vô dụng, ngoài việc đọc sách, chẳng biết làm gì chứ đừng có nói kiếm tiền trị bệnh cho người. Không đến một năm sau, người liền qua đời...” Hấn bắt đầu sụt sùi kể chuyện.

Tại sao lại như vậy chứ? Ngày hôm đó, tôi rõ ràng đã đưa cho hấn rất nhiều ngân phiếu, đó chính là toàn bộ tích lũy của Hạ Chi Lạc, ít nhất cũng phải được tầm ngàn lạng bạc.

“Không phải ta đã đưa cho ngươi một ít ngân phiếu rồi sao?” Tôi vội vã gắng hỏi.

“Đừng có nhắc đến số ngân phiếu đó trước mặt ta, số tiền bản thủ của người phụ nữ đó, ta không dùng dù chỉ nửa cắc.” Hấn nghiêng đầu quát lớn: “Ta đã xé nát hết, cho dù cả ta và máu thân đều chết bệnh trên đường, ta cũng không dùng số bạc bản thủ của ả ta.”

Đúng là người đàn ông cố chấp. Số ngân phiếu đó là do tôi cho, thế nhưng hấn lại xưng tôi thành ‘ả ta’.

“Ả ta chưa chết. Ông trời có mắt, cuối cùng cũng để ta bắt được ả ta, cuối cùng cũng để cho ta dày vò ả ta. Thế nhưng tại sao ả ta lại vẫn chưa chết? Sáng sớm hôm nay, ả ta lại còn đồng dạng nói với ta rằng, ta tạo dựng niềm vui của bản thân trên nỗi đau khổ của người khác, nói ta thấy chết không cứu? Đúng thế, ả ta đã nói rất đúng, ả ta đã nói đúng tất cả. Ngươi nói xem, bộ dạng của ta lúc này trông vui vẻ lắm sao? Thế nào được gọi là hạnh phúc? Năm năm trở lại đây, ngoài việc tốn công sức đi tìm mấy tên cầm thú kia, dày vò bọn chúng, ngoài việc có thể khiến ta vui vẻ trong khoảnh khắc thì còn những gì nữa chứ? Tiền bạc, quyền thế, địa vị, ta cần những thứ đó làm gì? Đối với ta mà nói, tín niệm duy nhất chính là báo thù. Mấy tờ giấy mà ả để lại cho ta chính là thứ có thể khiến ta cầm cự được đến ngày hôm nay, chỉ có như vậy, nỗi hận thù, đau đớn trong lòng ta mới vĩnh viễn không tiêu tan nổi, ta mới có được lí do để tiếp tục sống. Nếu như ả ta thực sự đã chết rồi, báo thù được rồi, vậy thì mọi chuyện sẽ đúng như những gì ả đã nói, ta đánh mất chính mình, máu thân cũng qua đời, ta sống trên thế gian này còn có ý nghĩa gì? Ngươi nói cho ta biết, ta có thể sống tiếp vì điều gì khác?” Ngữ điệu của hấn vẫn luôn dịu dàng tựa gió, mãi cho tới sau cùng, mới nằm trên người tôi, bật khóc thành tiếng như một đứa trẻ yếu đuối.

Loài kiến còn mong được sống sót, sau khi trải qua nỗi đau đớn, nhục nhã kia, vẫn còn có thể kiên cường sống tiếp thì phải cần dũng khí cực kì lớn.

Cổ họng tôi nghẹn ngào khó thở, những lời nói của tôi hôm nay thực sự đã gây tổn thương nghiêm trọng đến hấn. Tất cả mọi thứ vốn dĩ không phải là lỗi lầm của hấn, muốn trách thì cũng phải trách bản thân tôi,

đã đầu thai nhầm chỗ. Cũng giống như những gì hắn đã nói, nếu như tôi không đưa cho hắn bản danh sách đó, hắn cũng không đi đến bước đường này hôm nay, thế nhưng nếu không có bản danh sách đó, có lẽ hắn đã chẳng còn dũng khí tiếp tục sống thêm nữa.

Hạ Chi Lạc đẩy hắn vào địa ngục trần gian, tôi tuy rằng cứu hắn ra khỏi địa ngục trần gian đó, nhưng lại đẩy hắn vào tầng sâu nhất trong địa ngục.

Rốt cuộc tôi đã cứu hắn hay là hại hắn?

Tôi nghen ngào lên tiếng: “Không, người sai rồi. Ít nhất con dân nước Bạch Hổ cần có người, nếu như không phải là người, có lẽ nước Bạch hổ đã sớm bị diệt vong từ mấy năm trước rồi. Người chính là Bình Viễn hầu mà mọi người dân nước Bạch Hổ đều ngưỡng mộ, kính trọng...”

Hắn đột nhiên hưng phấn ngẩng khuôn mặt ửng đỏ của mình lên, cắt ngang lời tôi rồi nói: “Bình Viễn hầu? Bình Viễn hầu? Ha ha ha...”

Mỗi hận thù trong lòng hắn thực sự quá sâu đậm, mà người thôi thúc hắn báo thù lại chính là tôi.

Hắn thực sự đã say rồi, thần trí không còn tỉnh táo nữa, thậm chí còn chẳng phân biệt được tôi chính là người mà hắn hận thấu xương, hoặc giả, chỉ khi nào say triệt để, hắn mới có thể quên đi những chuyện này.

“Người say rồi, ngủ đi, ngủ rồi thì sẽ quên được những chuyện không vui đó.”

Tôi sớm đã chẳng thể nào tập trung suy ngẫm được gì, những lời nói hôm nay, đối với hắn, ngoại trừ lòng thương hại trước đó, ngoại trừ nỗi căm hận hôm qua, giờ tôi lại cảm thấy thêm áy náy. Tôi vỗ sau lưng, dỗ dành hắn như một đứa trẻ, khẽ ngân nga một điệu khúc không thành nhạc, mãi cho tới khi nghe thấy hơi thở đều đặn của hắn truyền tới, tôi mới yên tâm lại được.

Tôi cầm đôi bàn tay vẫn còn đặt trên vai mình, định đẩy hắn dịch sang một bên, nhưng trong lúc ngủ say, hắn chẳng chịu buông tay. Tôi đẩy mạnh, hắn liền quay lại đưa tay ôm chặt lấy tôi.

Thôi bỏ đi, muốn ôm thì ôm, dù gì tôi cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Trong lúc chán nản, liếc nhìn khuôn mặt hắn, khuôn mặt anh tuấn đó vẫn còn vương đầy ngấn lệ, chẳng nhìn lòng được, tôi đưa tay lau thay hắn.

Nỗi dày vò tinh thần tới qua làm sao có thể sánh nổi với những khổ nạn mà hắn đã phải chịu đựng trước kia chứ? Trước kia, một thiếu niên chính trực trẻ trung, một thiếu niên tuấn tú, ý chí dâng trào, rất có khả năng trở thành môn sinh dưới trướng của thiên tử, đặt trên vai trọng trách to lớn, vậy mà chỉ vì khuôn mặt gần giống với Tầm, tất cả đều đã bị hủy hoại hết. Mãi mới có thể đợi đến lúc thoát khỏi địa ngục, trở về nhân gian, nhưng hắn lại lần nữa bị hận thù nhấn chìm trở lại.

“Xin lỗi, ta chỉ có thể thay cô ấy nói lời xin lỗi mà thôi. Xin lỗi, ta không biết được mấy tờ giấy đó lại hại đến người... Xin lỗi! Tuy cảnh ngộ của ta và người không giống nhau, ngoại trừ ngày hôm qua, ta chưa từng muốn từ bỏ sinh mệnh của bản thân ta. Ta là người đã từng chết một lần, nên hoàn toàn biết được sinh mạng đáng quý đến độ nào. Quân tử có thù không báo, nếu như người chẳng thể nào từ bỏ được mối hận thù trong lòng, vậy coi như nghỉ ngơi, quay đầu nhìn lại, tất cả mọi thứ đều không còn ý nghĩa gì nữa. Cuộc đời của người, phần tinh tế nhất, đặc sắc nhất mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi...”

Khi nước mắt len theo vành tai, tôi mới nhận ra khuôn mặt mình đã đầm đìa đầy nước mắt, khẽ gạt đi, tôi nhắm mắt lại. Hi vọng, đêm nay hắn có thể ngủ một cách an lành, thanh thản.

Mấy ngày nay tôi cũng đã phải chịu đựng quá nhiều khổ hạnh, chẳng biết đã thiếp ngủ đi trong bao lâu.

Trong đầu nghĩ đến việc Tư Hành Phong vẫn còn nằm ở cạnh bên, không biết đã tỉnh hay chưa, tôi mở trừng mắt ra, hắn đã không còn ở đây nữa. Tôi than dài một tiếng, không còn ở đây thì tốt, nếu như để tôi vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy hắn nằm cạnh bên, thực sự không biết phải đối mặt thế nào nữa.

Tôi lắc đầu, chống người ngồi dậy, tay vừa ấn vào thứ gì đó cứng cứng, cúi đầu nhìn xuống thì là sợi dây chuyền bị hắn đứt ra vào tối qua. Đá Bạch Hổ? Đá Bạch Hổ quý giá như vậy mà hắn lại không mang theo? Là quên mất hay là cố tình để lại? Quên mất, chắc là không thể nào. Để lại, có lẽ là vì không muốn nhìn thấy nó, vì như thế chỉ khiến bản thân nhớ lại những nhục nhã mà mình đã từng gánh chịu.

Thôi bỏ đi, hấn để lại cũng chỉ vì cảm thấy căm ghét, chưa thể nào buông tay quên lãng được. Chi bằng tôi giữ lại, dù gì tôi đã có đá Chu Tước rồi, nếu như sau này còn có thể tìm được hai viên đá khác, vậy thì tôi phải xem xét rốt cuộc bốn viên đá này ẩn chứa bí mật động trời nào.

Chẳng mấy tốt lành, tôi nhét sợi dây chuyền kia vào trong người, tự nói với bản thân, hành động này không phải là ăn cắp mà là may mắn nhặt được của rơi, tạm thời dứt túi mà thôi.

Không bao lâu sau, Phảm Dư bước vào phòng đưa bữa sáng tới.

Do đôi chân tôi bị xích với hai quả cầu sắt, di chuyển bất tiện, cô ấy toàn bê mọi thứ tới bên giường. Trước tiên, Phảm Dư bê chậu nước tới cho tôi rửa ráy, sau đó lại định bê thức ăn lại gần. Cảnh tượng lúc này khiến tôi cảm thấy mình như kẻ tàn phế vậy. Lần này, tôi từ chối ý tốt của cô ấy, từ từ trượt xuống giường, bước từng bước lại bên cạnh bàn, ngồi xuống chiếc ghế.

Tôi cho rằng, Phảm Dư nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc này nét mặt sẽ có gì thay đổi, kết quả khiến tôi thất vọng.

Thế là, tôi liền lên tiếng chọc ghẹo: “Bộ dạng thê thảm của ta lúc này chẳng khác nào một tên tù nhân đáng thương, có điều được mỹ nhân hầu hạ cạnh bên thế này, ta cảm thấy mình là một tù nhân thượng đẳng.”

Cuối cùng cô ấy cũng không nhịn được bật cười rồi. Đạt được mục đích, tôi liền cúi đầu xuống vui vẻ dùng bữa.

Đang ăn, tôi liền nghe thấy tiếng của phụ nữ thét rống lên đầy đáng sợ: “Hạ Chi Lạc, người mau cút ra đây cho ta! Mau cút ra đây.”

Tôi bất giác cau chặt đôi mày lại, tại sao chỗ nào tôi cũng gặp phải kẻ thù vậy, cho dù đã bị giam lỏng, vẫn còn có người tìm đến tận cửa? Giọng nói này có phần quen thuộc, thế nhưng tôi nhất thời không nhớ ra được.

Chẳng để tâm, tôi lại tiếp tục cúi đầu ăn, khoảng vài giây sau, y phục cung đình phất phảng trong tầm nhìn của tôi, đồng thời, giọng nói của hai người khác vang lên: “Nương nương, hãy cẩn thận sức khỏe.”

Cùng lúc này, Hạ Phảm Dư đứng cạnh bên chỗ tôi cũng vô duyên vô cớ quỳ rạp xuống, hành đại lễ với người vừa tới: “Quý phi nương nương vạn phúc.”

Người phụ nữ đó hoàn toàn không để tâm đến Phảm Dư, chỉ nhìn tôi thét rống lên: “Hạ Chi Lạc, không ngờ người vẫn còn sống? Ông trời đúng là mù mắt rồi.” Đường như bất cứ ai cũng cảm thấy bất bình với việc tôi còn sống trên thế gian này.

Tôi liền ngược mắt lên, nhìn đại mỹ nhân quyền rũ động hồn trước mặt mà chết lặng người đi. Tôi có quen biết cô ấy sao? Trông cũng khá quen mắt, nhưng chẳng nhớ nổi là ai. Tôi liếc nhìn cô ta rồi hỏi: “Ta quen biết người?” Tôi dùng giọng nghi vấn, chứ không phải khẳng định, cho nên cũng tạo hiệu quả khác thường.

Tên thái giám đi theo cô ta liền mượn oai chủ rống lên: “To gan, nhìn thấy Hoa phi nương nương mà không quỳ xuống sao?”

Thì ra đây là người phụ nữ của Tây Lăng Xuyên.

“Các người im miệng lại hết cho ta.” Cô ta quát nạt.

Ai ngờ, cô ta xông đến gạt hết thức ăn trước mặt tôi rồi thét: “Hạ Chi Lạc, người đừng làm bộ làm tịch nữa, cho dù người có hóa thành tro bụi ta cũng nhận ra người.”

Kể từ khi vào nước Bạch Hồ, tôi thấy dường như mọi người nơi đây có một thói quen xấu, đó chính là đập tan chén cơm của người khác.

“Cây đồng đang buổi ban trưa. Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày. Ai ơi bưng bát cơm đầy. Dẻo thơm một hạt, đắng cay muôn phần. Trước kia thầy giáo đã từng dạy dỗ ta như vậy, lãng phí thức ăn là hành động đáng chê trách.” Tôi cúi người nhặt bát cơm lên rồi nói: “Nếu người nói ta làm bộ làm tịch, vậy thì đợi khi nào ta hóa thành tro bụi rồi người hãy tới tìm ta.”

“Người!” Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Hừm, Hạ Chi Lạc, người quả nhiên vẫn miệng mồm ghê gớm như sáu năm trước.”

Sáu năm trước? Sáu năm trước không phải lúc tôi vừa mới đầu thai lần hai đến với thế gian này sao? Mới chỉ có ba người phụ nữ nảy sinh hiềm khích với tôi mà thôi, một người là Bạch Ánh Tuyết, bây giờ không rõ tung tích. Một người là Bạch Ánh Đồng, thế nhưng bây giờ cô ấy là Tiểu Tiểu, cũng là em gái của tôi. Người cuối cùng chính là Hoa Thanh Lâm.

Hoa Thanh Lâm? Nghĩ đến ba chữ ‘Hoa Thanh Lâm’, tôi chết lặng người đi. Ngước mắt lên nhìn cô ta lần nữa, đây thực sự là tiểu cô nương Hoa Thanh Lâm bị tôi mắng cho bật khóc ngay tại lễ tế Hoa thần đó sao? Đúng rồi, năm đó, cô ta vô duyên vô cớ gả cho quốc vương nước Bạch Hổ Tây Lăng Xuyên, lúc đó tôi còn tưởng rằng Tây Lăng Xuyên thích nam sắc không thích nữ sắc, còn cảm thấy lo lắng cho cô ta cơ đấy. Bây giờ nhìn lại, cuộc sống của cô ta cũng không tệ chút nào.

Ha ha, đúng là oan gia ngõ hẹp, ở cái đất nước Bạch Hổ nhỏ bé này, không ngờ tôi lại có thể gặp lại cả hai oan gia. Vận khí của tôi không phải xui xẻo loại thường!

“Thì ra là người.” Tôi lạnh lùng nói: “Hoa quý phi có điều gì muốn chỉ giáo?”

“Hạ Chi Lạc, rốt cuộc người có biết thế nào là liêm sỉ hay không? Năm đó người mê hoặc Hành Phong không được, lại còn hại chàng thê thảm như vậy, bây giờ vẫn giả trò cũ, lại chạy tới nước Bạch Hổ mê hoặc chàng lần nữa hay sao? Rốt cuộc là đến tận lúc nào người mới chịu buông tha cho chàng hả?” Cô ta thét lớn.

Tôi cau chặt đôi mày lại, vô cùng ảo não, tôi mê hoặc Tư Hành Phong? Tôi chạy đến tận nước Bạch Hổ này là vì muốn mê hoặc hắn sao? Hừm! Mê hoặc hắn mà tôi lại đến mức trở thành kẻ tội nhân thế này hả?

Cô ta đường đường là quý phi của nước Bạch Hổ, mới sớm ngày ra, vô duyên vô cớ chạy đến đây quát nạt kẻ tù nhân này, làm như thể tôi chính là kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc phu thê giữa cô ta với Tư Hành Phong vậy. Còn gọi Tư Hành Phong là Hành Phong, cô ta chẳng phải đang vượt quá chức phận của mình sao. Tư Hành Phong trông giống với Tầm như vậy, tối hôm qua, tôi cũng hoảng hốt, suýt chút nữa thì tưởng nhầm hắn là Tầm, khó tránh khỏi cô ta cũng coi Tư Hành Phong như là Tầm.

Đây đúng là món nợ nần ngổ ngán.

Tôi than dài một tiếng rồi nói: “Người thấy bộ dạng tàn tệ, thê thảm của ta lúc này giống với đến đây mê hoặc hắn ta hay sao?”

Cô ta thét lớn tiếng: “Người là con hồ li tinh, nếu như không phải người mê hoặc chàng thì tại sao chàng ấy lại nhân từ, mềm lòng tha thứ cho người chứ, lại còn cho người đến ở biệt viện Thanh Phong này? Người đúng là con đàn bà dâm dăng, lăng loạn, người đã để Tầm ca ca ở vị trí nào vậy? Vì muốn làm hoàng hậu, năm năm trước người đã hại chết Tầm ca ca rồi. Hôm nay lại định tới đây để hại ai nữa?”

Nghe thấy cô ta nói Tầm là do tôi hại chết, trái tim tôi đau như cắt. Đây chính là nỗi đau chí mạng của tôi, Tầm đích thực là do tôi hại chết. Tôi mím chặt môi, nắm chặt hai bàn tay lại.

“Không biết nói gì sao? Mặc nhận rồi hả? Được! Nếu như chàng đã bị người mê hoặc đến mức không ra tay được thì ta sẽ làm thay, hôm nay ta phải thể thiên hành đạo.”

Nói xong cô ta liền xông tới định bóp cổ tôi.

Thôi chết, xem ra cô ta học được không ít thứ từ Tư Hành Phong, ngay cả chiêu bóp cổ cũng được chân truyền. Cũng giống như những gì Dạ Tầm Hoan từng nói, mạng sống là do tôi nắm giữ, không đến lượt người khác quyết định.

“Này, Hoa Thanh Lâm, người đừng được nước lấn tới.” Tôi đập mạnh tay vào cô ta, bắt cản lại đẩy cô ta ngã nhào xuống mặt đất.

Đám cung nữ và thái giám đi theo Hoa Thanh Lâm cùng xông tới đỡ lấy cô ta, Phàm Dư thấy tình hình này, cũng lập tức xông lại gần đỡ lấy Hoa Thanh Lâm, liền bị cô ta đẩy mạnh ra.

Cô ta trút hết mọi tức giận lên người Phàm Dư. Sau khi đứng vững lại được, Hoa Thanh Lâm liền tát mạnh vào mặt Phàm Dư rồi nhiếc móc: “Cái con tiện tì này, ai cho phép người được đứng đây? Đừng tưởng rằng

người đã trèo lên được giường của chàng rồi, chàng thu nhận người rồi thì người có thể hi vọng bay lên cây biến thành phượng hoàng. Đồ tiện nhân!”

Phẩm Dư lại cung kính quỳ sụp xuống trước mặt cô ta, cúi đầu không nói tiếng nào.

Cảnh tượng lúc này khiến tôi tức giận đùng đùng, thân đang ở nước Bạch Hổ, lại bị người ta giam lỏng, vốn định nhần nhịn cho yên thân, bớt được chuyện nào hay chuyện đấy, thế nhưng Hoa Thanh Lâm lại xông thẳng tới đây làm càn, để tôi muốn làm rủa rứt cổ một lần cũng không được. Nói tóm lại, muốn Hoa Thanh Lâm buông tha cho tôi là hoàn toàn không có khả năng. Lúc này, cô ta lại lấy người khác ra để trút giận, mà người này lại có ân với tôi, tôi làm sao có thể giương mắt nhìn cô ấy chịu nhục được chứ?

Nếu Tư Hành Phong đã giữ lại cái mạng nhỏ của tôi, điều đó cho thấy tôi vẫn còn chút giá trị đối với hắn, ví như bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tìm đến để trút giận. Còn việc hắn nhốt tôi lại nơi này, còn dặn Phẩm Dư tới chăm sóc tôi, đương nhiên sẽ không bàng quan, phớt lờ hành động ngang ngược của Hoa Thanh Lâm, chỉ cần đợi được đến khi hắn tới đây là được.

“Hoa Thanh Lâm, người đừng có quá đáng quá thể! Người mắng cô ấy là tiện tì hả, chỉ có nô tì của tiện nhân mới được gọi là tiện tì thôi. Nhìn lại bộ dạng của người lúc này xem thành thể loại gì rồi?” Tôi khổ sở tiến bước, đưa tay đỡ lấy Phẩm Dư rồi nói: “Phẩm Dư, cô đứng dậy đi, đừng để tâm đến con chim lợn này.”

Phẩm Dư nhìn tôi, lặng người đi, tiếp đó nhoẻn miệng mỉm cười dịu nhẹ, sau đó lắc đầu, từ chối hành động của tôi.

“Hạ Chi Lạc, người dám mắng ta là tiện nhân sao?” Hoa Thanh Lâm tức đến độ mặt mày nhăn nhúm lại.

“Cái danh hiệu đó là do người tự khoác lên người, chẳng liên quan đến ta.” Tôi đáp lại.

“Hừm, người tưởng ta vẫn còn là Hoa Thanh Lâm ngốc nghếch của năm xưa hay sao? Ở đây là nước Bạch Hổ, ta là quý phi của Hoàng thượng nước Bạch Hổ, ta muốn người sống thì người được sống, bắt người chết thì người phải chết. Hành Phong chàng có thể đưa người từ Bách Hoa Đường về phủ Bình Viễn hầu thì ta cũng có thể đưa người về lại chỗ đó.” Hoa Thanh Lâm bật cười lạnh lùng.

Thì ra Tư Hành Phong đã đưa tôi về phủ Bình Viễn hầu, thảo nào mà cô ta lại tức giận như vậy.

Người phụ nữ điên rồ này, nếu cô ta dám đưa tôi đến Bách Hoa Đường lần nữa, cho dù phải liều cả tính mạng này, tôi cũng quyết chém chết cô ta. Dù gì họa đã xuất ra từ miệng rồi, cũng chẳng ngại đánh cô ta thêm lần nữa, tôi nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt lườm ả.

“Hôm nay ta đã chuẩn bị hết mọi thứ rồi mới tới đây. Người đâu, mau cho hai con đàn bà dê tiện này thử thuốc.” Hoa Thanh Lâm lớn tiếng ra lệnh.

Thử thuốc?

Nhìn thấy một tên thái giám bước từ ngoài cửa vào, trong tay bê một chiếc khay tiến thẳng về phía tôi, còn chưa kịp phản ứng gì, hắn liền cầm cây kim dài định đâm vào tôi. Chính vào lúc cây kim dài tiến gần đến chỗ tôi, Phẩm Dư liền đẩy mạnh tôi sang một bên, cây kim đó trúng vào cánh tay trái của cô ấy, Phẩm Dư bắt giác cau chặt đôi mày.

Tôi liền gọi tên Phẩm Dư, còn Hoa Thanh Lâm liền tự tay cầm một mũi kim khác, bật cười điên cuồng nói: “Không cần phải tranh nhau, hai người các người hôm nay đừng ai mong chạy thoát được. Đây là thứ thuốc kích dục mới được điều chế ra, có tên là Băng hỏa lưỡng trùng thiên, khi tiêm vào trong người, ngoại trừ đàn ông ra thì không còn thuốc giải đâu. Ha ha, ha ha, chỉ một lát nữa thôi hai người sẽ biết được cái gì được gọi là Băng hoa lưỡng trùng thiên, cứ từ từ mà tận hưởng mùi vị tuyệt vời của nó đi, nếu trong vòng hai canh giờ không có đàn ông thì các người sẽ chết vì thất khí xuất huyết.” Nói xong, Hoa Thanh Lâm liền bước tới đâm mạnh vào tay tôi.

Do hai chân bị xích vào quả cầu sắt, tôi chẳng thể nào tránh đi được, đành phải ngoan ngoãn chịu trận, để mũi kim đó đâm thẳng vào cánh tay mình.

Không ngờ lại là xuân dược! Cô ta đúng là quân tử ối. Người phụ nữ lòng dạ ác độc như rắn rết này, thực sự khiến tôi nghi ngờ, liệu cô ta có phải cùng cha cùng mẹ với Hoa Thanh Thần hay không.

Hoa Thanh Lâm lại bật cười điên cuồng nói: “Mau đưa hai đứa này tới Bách Hoa Đường.”

Không biết hai tên đàn ông lực lưỡng từ đâu xuất hiện, khi chúng định bắt Phàm Dư đi, tôi nộ khí xung thiên, lại cảm thấy một luồng khí lưu mạnh mẽ di chuyển khắp tứ chi. Khi luồng khí lưu này dồn đến các đầu ngón tay, tôi liền nắm chặt bàn tay đầm mạnh cho chúng một quyền, ép hai tên này lùi lại phía sau vài bước.

Tôi kéo lấy Phàm Dư chạy ra bên ngoài. Có lẽ do quá kích động nên tôi lại vận nội lực thành công, chỉ cảm thấy bước chân không còn nặng nề như trước nữa.

Thứ Bổng hỏa lưỡng trùng thiên này phát tác rất nhanh, vừa mới chạy ra ngoài chưa được mấy bước, Phàm Dư đã không chống chọi nổi, ngã rạp xuống mặt đất. Khuôn mặt cô ấy đỏ bừng bừng dị thường, trán đầm mồ hôi.

Hai tên đàn ông bị tôi đánh lui đã đuổi gần tới, trước khi chúng kịp chạm đến, tôi liền tóm lấy mái tóc của chúng tôi đập mạnh đầu chúng vào nhau, hai tên đau đớn, ôm đầu thét loạn.

Tôi vừa định đỡ Phàm Dư đang ở trên mặt đất, lại phát hiện cơ thể mình có biến đổi bất thường, trước tiên là cảm giác nóng nực dâng trào ở phần bụng, hai chân mềm oặt, rồi ngã gục xuống đất. Cảm giác nóng nực này vô cùng khó chịu, tôi khê run cả người, tứ chi bắt đầu cảm thấy tê dại, khiến người ta chỉ khao khát được tựa vào lồng ngực ấm áp của người đàn ông. Đầu tôi cũng bắt đầu choáng váng, trong đầu liên tục hiện lên hình ảnh nam nữ hoan hợp.

Khi hai người đàn ông kia xông đến định bắt, tôi bất giác lại nảy sinh khao khát được ôm lấy họ, phải đầm mạnh vào vết thương trên ngực, đau đớn mới khiến tôi kiềm chế bản thân.

Hay cho thứ thuốc Bổng hỏa lưỡng trùng thiên, có thể khiến con người mê loạn, điên cuồng đến vậy.

Khi tưởng rằng mình với Phàm Dư sắp tiêu đời rồi thì tôi lại nhìn thấy bóng dáng người đàn ông mà mình ngày nhớ đêm mong đang từ từ hạ xuống từ trên không trung.

67. Chương 67: Mất Rồi Có Lại

Dạ Tầm Hoan bay đến chỗ tôi như một luồng sáng, một tay vung ra, liền đánh hai tên đàn ông kia bay đi rất xa.

Hoa Thanh Lâm vô cùng kinh hãi, liền đóng chặt cửa tự nhốt mình bên trong.

“Người đâu, có thích khách.”

“Nương nương, hãy cẩn thận.”

“Bảo vệ nương nương.”

Hai tên thái giám nhìn thấy cảnh tượng này vô cùng kinh hãi, không ngừng thét lớn tiếng.

Dạ Tầm Hoan đỡ tôi dậy, khuôn mặt đầy lo lắng, đôi tay hần chạm nhẹ vào thân thể tôi. Tôi chẳng khác nào người đi lâu trong sa mạc, sắp chết vì khát nước, đột nhiên lại nhìn thấy dòng suối trong xanh, liền mạnh ôm chặt lấy cổ của hắn.

Tuy biết rằng không được làm vậy, thế nhưng tôi lại không thể nào khống chế nổi bản thân, thứ thuốc này phát tác quá mãnh liệt, hoàn toàn không giống như cảm giác khi ở Hoàng lăng trước kia. Thứ thuốc năm đó chỉ khiến cho người ta thần trí không tỉnh táo, còn thứ thuốc hôm nay lại kích thích phản ứng mãnh liệt theo bản năng của con người trong khi vẫn để cho người trúng độc đầu óc tỉnh táo, biết rằng bản thân đang làm gì nhưng không thể không làm, như vậy mới càng khiến cho con người khó chịu.

Trước tiên tôi phải rời khỏi đây đã, sau đó nghĩ cách khác, nhất định phải có cách khác.

Hắn nhìn hai quả cầu sắt xích chân tôi, vô cùng tức giận, dùng nội lực đánh nát cả xích sắt.

“Lạc...” Hấn khẽ gọi tên tôi.

Tiếng nói quen thuộc vang bên tai, đây chính là sự mê hoặc lớn nhất, tôi cố gắng nhẫn nhịn, tựa trán vào cổ của hấn, không ngừng cọ sát rồi thì thầm bên tai: “Mau đưa ta tới nơi nào có nước.”

Hấn do dự một hồi rồi lại nói: “Nàng hãy cố gắng chịu đựng một chút, ta lập tức đưa nàng rời khỏi nơi này.”

“Mau bảo Hoắc Vô Ảnh đưa cô ấy đến chỗ của Tư Hành Phong.” Tôi run rẩy đưa tay chỉ về phía Phảm Dư đang vùng vẫy trên mặt đất.

Vừa nói dứt lời, chúng tôi đã bị đám hộ vệ bao vây trùng trùng, Tư Hành Phong lạnh lùng xuất hiện. Sắc mặt hấn sầm sì, tức giận, sau khi liếc nhìn mọi thứ, hấn nhìn chăm chăm về phía tôi và Dạ Tầm Hoan.

Sắc mặt Dạ Tầm Hoan cũng chẳng hề kém cạnh.

“Mau bắt hết bọn chúng lại cho ta.” Tư Hành Phong lớn tiếng ra lệnh, đám hộ vệ xông tới chỗ chúng tôi.

Hoắc Vô Ảnh bay đến trước chỗ tôi và Dạ Tầm Hoan, rút kiếm khỏi vỏ, chém dọc về phía trước, ánh kiếm sắc lạnh khiến bọn chúng lui lại phía sau. Dạ Tầm Hoan còn phải chăm sóc, lo lắng cho tôi nên cũng thận trọng, chỉ chặn đánh vài tên mà thôi.

Bên này còn chưa kịp ứng phó, bên kia lại xuất hiện thêm một đội cung thủ.

“Sầm, ngài mau đưa nàng ấy đi trước, hãy giao lại đám này cho ta.” Hoắc Vô Ảnh tự tin lên tiếng.

Ánh mắt Tư Hành Phong sắc lạnh, tức giận, hấn nghiêng rằng quát lớn: “Phóng tiễn.”

Vụt vụt vụt! Những mũi tên không ngừng bay về phía chúng tôi.

Dạ Tầm Hoan ôm lấy tôi, một tay vung lên gạt đi số tên bắn đến, nhìn Hoắc Vô Ảnh gạt đầu, khẽ nhún người, nhảy mấy bước liền đưa tôi thoát khỏi nơi này.

Trong khu rừng trúc vắng vẻ, hoang sơ, gió khẽ luồn qua những khóm lá trúc tạo nên những âm thanh vui tai. Sao bất cứ tiếng động nào vang bên tai đều khiến tôi phát cuồng thế này?

Dạ Tầm Hoan vừa đặt tôi xuống đất, tôi liền dùng chút sức lực sau cùng trong người đẩy hấn ra rồi nói: “Người đừng có lại đây, đừng có lại đây.”

“Lạc...” Hấn chẳng hề do dự, đôi mày nhíu lại, áp lại gần, hai tay lại đưa về phía tôi, thấy cả người tôi không ngừng run rẩy, liền lo lắng thét lớn: “Rốt cuộc bọn chúng đã cho nàng uống thuốc gì? Tại sao thân người nàng lại lúc nóng lúc lạnh thế?”

“Không phải ta đã bảo người đừng tới đây sao?” Tôi định gạt tay hấn ra, nhưng chẳng còn chút sức lực nào, đoán chắc lúc này dù muốn giết chết một con muỗi cũng khó.

Hấn nhân cơ hội nắm lấy bàn tay nóng rực của tôi, lạnh người nhìn tôi lại đang bắt đầu phát nhiệt, mặt mày sầm sì hỏi: “Tại sao mặt nàng lại đỏ thế, bàn tay cũng nóng rực? Nàng... nàng trúng xuân dược sao?”

“Người mau cắt đi cho ta, đừng có động đến ta.” Tôi liền đưa tay đâm vào lồng ngực hấn, sau đó lại tựa vào đó bật khóc thành tiếng: “Ta không muốn người chết... hu hu hu...”

Tôi muốn thoát khỏi cảnh khó xử, liền miệng đuổi hấn rời đi, thế nhưng lúc hấn ôm lấy tôi, hai bàn tay tôi lại tóm chặt lấy y phục của hấn, đưa mặt nép vào trước ngực hấn, không ngừng cọ sát, huyết dịch trong người càng lúc càng dâng trào, dục vọng trong lòng càng lúc càng rạo rực.

Ngước mắt nhìn vào đôi mắt mê li, đen nhánh, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng quyến rũ, tôi thực sự không chịu đựng nổi nữa, đưa tay ôm lấy cổ hấn, kéo đầu hấn xuống, áp môi lại gần, trao hấn một chiếc hôn nồng cháy.

Hấn nuốt nước miếng, nhanh chóng hồi đáp lại tôi. Nụ hôn mãnh liệt này khiến cho nỗi đau đớn truyền trong thân người vì lúc nóng lúc lạnh thuyên giảm đôi chút. Dần dần, cảm giác đôi lưỡi quyến luyến không còn đáp ứng đủ nhu cầu của tôi, tôi chẳng còn thẹn thùng, bắt đầu đưa tay kéo y phục ngoài của Dạ Tầm Hoan xuống.

Cùng lúc này, giọng nói của hấn càng trở nên thâm trầm: “Lạc, chúng ta đổi sang chỗ khác đi.”

Câu đề nghị của hắn đã khiến tôi tỉnh trí, liền áp chế dục vọng đang trào dâng trong người. Năm đó, lần đầu tiên của tôi với Tầm ở Hoàng lăng cũng bắt đầu từ nụ hôn nồng nàn, yêu cầu đổi chỗ, rồi cây cỏ thụ khiến người ta lưu luyến đó, vào buổi chiều tươi đẹp đó...

Không thể được, làm sao tôi lại có thể phản bội Tầm vì nhu cầu sinh lý nhất thời được chứ? Không thể được, tuyệt đối không thể được. Lần đó, tôi đã mượn cơ trúng xuân được để mê hoặc chàng.

Thân thể của Hạ Chi Lạc rất kì lạ, sau khi bị thương, khả năng phục hồi nhanh hơn người thường rất nhiều, trúng phải xuân dược cũng có thể tự mình kiềm nén lại. Lại cả lần trước khi cùng Dạ Tầm Hoan gặp phải hắc điểm, hắn nói trong tâm đèn có thuốc mê, thế nhưng tôi lại không trúng phải thuốc mê.

Đúng thế, lần này tôi nhất định có thể chống chọi qua được, có thể chịu đựng được. Tôi không thể làm hại hắn, không thể hại chết hắn giống như Hoắc Vô Ảnh đã nói, không thể nào...

Tôi vận hết sức, đẩy mạnh hắn ra, sau đó lùi lại phía sau vài bước, không biết do dùng lực quá lớn hay là toàn thân lạnh giá, cả người tôi yếu ớt, ngã xuống mặt đất.

“Lạc.” Hắn hét lớn rồi lại gần đỡ lấy tôi.

Trán tôi lúc này bắt đầu lấm tấm mồ hôi, cố gắng chịu đựng cảm giác lạnh giá dâng trào trong người, tôi từ từ dịch chuyển về phía cây trúc cách sau khoảng hai, ba mươi centimet. Tôi dựa vào thân cây, lấy cây trầm hồ điệp trên tóc xuống kê vào cổ mình rồi nói: “Người mau rút đi cho ta, đừng có lại đây, người mà còn lại gần, ta sẽ ăn mạnh xuống.”

Hắn dừng bước lại, nhìn tôi bằng ánh mắt khó tin, giọng nói trở nên đau khổ, hắn hỏi: “Tại sao nàng lại làm thế?”

Tôi nắc nhen đáp lại: “Bởi vì ta không muốn người phải chết, trong người ta có chất độc của Hắc quả phụ, ta không thể vì dục vọng nhất thời mà hại chết người được.” Nói xong nước mắt tôi càng lăn dài trên má.

Sau khi nghe xong, hắn tức giận thét lớn: “Nàng không muốn làm tổn hại đến ta? Không muốn ta phải chết? Nếu như ta để tâm đến chuyện sống chết thì đã không bám riết lấy nàng suốt từ khách điểm đến tận bây giờ. Từ khách điểm tới nơi này, cả dọc đường, nàng có thấy ta nhìn ngấm hay nói chuyện cùng người phụ nữ nào khác chưa? Bởi vì trong lòng ta, nàng chính là độc nhất vô nhị. Tại sao ta thà để cho nàng mắng nhiếc thậm tệ, cũng quyết phải bám riết lấy nàng chứ? Bởi vì ta thích ngấm dáng vẻ của nàng, thích nghe giọng nói của nàng, muốn tìm hiểu thêm về nàng. Tại sao ta giữ cây trầm của nàng đến tận bây giờ vẫn chưa trả lại? Bởi vì chỉ cần ngày nào cây trầm còn ở chỗ ta thì nàng sẽ còn ở lại cạnh bên ta.”

“Có còn nhớ đêm đầu tiên lên đường, chúng ta gặp phải hắc điểm không? Ngay từ khi tiểu nhị xuất hiện, nhiệt tình dắt ngựa cho chúng ta, ta đã biết đây là một hắc điểm, tại sao ta vẫn cứ dắt nàng vào bên trong? Bởi vì nàng quá quật cường, chuyện gì cũng muốn gánh vác, ta hi vọng nàng có thể yếu mềm đôi chút, giống một người phụ nữ yếu đuối một chút, chủ động sà vào vòng tay của ta.”

“Kể từ khi bị rơi xuống sơn động kia, tại sao đi suốt hơn hai mươi ngày, khoảng thời gian dài như vậy, mà sơn cốc ấy cứ như thể không bao giờ đi hết được chứ? Là bởi vì ta không muốn đưa nàng ra khỏi đó, chỉ muốn được sống cùng nàng, làm một cặp tình nhân như thần tiên trên trời.”

“Tại sao suốt cả dọc đường gặp bất cứ ai ta cũng nói nàng là thê tử của ta, riêng lần gặp Hàng Mẫn lại gọi nàng là biểu muội, hơn nữa đêm đó lại còn bỏ mặc nàng để đến Hoa Vũ Viên cùng với Hàng Mẫn? Ngoài việc muốn khơi dậy lòng đố kị trong nàng, nguyên nhân quan trọng hơn cả là vì cô ấy tới đây không có ý tốt, ta không muốn mạo hiểm để nàng chịu bất cứ tổn hại nào. Lạc, bao nhiêu đêm ta ôm nàng, nàng đã quên hết những lời ta thì thầm bên tai rồi sao? Ngay từ lần đầu tiên ôm nàng ngủ trong căn phòng của nàng, ta càng ngày càng lún sâu, chẳng thể kiềm chế được tình yêu dành cho nàng. Ta muốn nàng theo ta về Diệp cung là bởi vì ta muốn nàng làm thê tử của ta, ta muốn chăm sóc nàng suốt đời suốt kiếp. Tại sao đến tận bây giờ nàng vẫn không hiểu tấm lòng của ta? Ta cho rằng lần từ biệt ngắn ngủi sau sự cố trên hồ Hoa Thần đó có thể khiến nàng nhận thấy bản thân mình muốn gì, tại sao nàng vẫn cố chấp như vậy?”

Bàn tay nắm lấy cây trầm của tôi bắt giắc hạ xuống.

Hắn nắm lấy hai vai tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt thâm tình, bày tỏ hết tâm can, khiến tôi tạm thời quên đi nỗi đau đớn do Băng hỏa lưỡng trùng thiên gây ra, nhưng tôi lại càng đau đớn vì hắn, tâm trạng cũng trở

nên kích động hơn.

“Đừng nói thêm nữa, người đừng nói gì nữa, chúng ta không thể nào đâu. Ta không thể có lỗi với chàng. Người có biết không, chính ta đã hại chết chàng, nếu như lúc đó ta không nông nổi chạy tới, chàng cũng không rút xuống vực thẳm vì cứu ta, là chàng đã dùng toàn bộ sức lực đẩy ta lên đỉnh núi. Khi người nói với ta, muốn nhìn thấy chàng thì phải giữ gìn sức khỏe, người biết câu nói đó đã mang lại động lực to lớn cho ta thế nào không? Ta biết, ta thấu hiểu tâm ý người dành cho ta. Thế nhưng người biết không? Từ năm mười ba tuổi cho tới khi mười chín tuổi, cô ấy đã yêu chàng cuồng nhiệt suốt sáu năm trời, vào năm mười chín tuổi, cô ấy chết đi, ngược lại, chính ta đã mượn xác hoàn hồn, bá chiếm lấy cơ thể cô ấy, cũng kế thừa toàn bộ ký ức cùng tình yêu mãnh liệt của cô ấy. Ta lại phải lòng chàng một lần nữa, cũng tiếp tục tình yêu cô ấy dành cho chàng, mãi cho tới năm ta hai mươi tuổi, lại khoảng cách sáu năm nữa. Suốt mười hai năm trời, chẳng có tình cảm nào có thể vượt qua tình yêu sâu đậm kéo dài như vậy. Trọn đời trọn kiếp này, ngoài chàng ra, ta tuyệt đối không yêu bất cứ ai khác nữa. Hu hu hu, ta không muốn phản bội chàng, ta cũng không được phép làm vậy, ta không thể, không thể... hu hu... hu hu...”

“Ngốc quá, nàng đúng là ngốc ghê...” Hấn ôm chặt tôi vào lòng.

Tuy rằng dự vọng trong cơ thể không còn mãnh liệt như trước đó, nhưng khí khái nam nhi tản phát ra từ cơ thể của Dạ Tầm Hoan vẫn cứ kích thích thần kinh của tôi. Tôi nằm gọn trong vòng tay hấn, vùng vẫy, rồi nói: “Mau buông ta ra, không phải lo cho ta, chỉ kiên trì thêm một chút nữa là có thể vượt qua được thôi. Ta đã từng trúng thứ xuân dược này rồi, chỉ cần cố chịu là sẽ không sao cả đâu.”

“Lần đó nàng không hề tự chống cự vượt qua, là người ấy đã giải giúp nàng.” Hấn lên tiếng nói.

Tôi kinh hãi ngược mắt lên nhìn hấn chăm chăm rồi lặng người đi. Tại sao hấn lại biết được chuyện xảy ra giữa tôi và Tầm?

Hấn đỡ lấy vai tôi rồi lắc tôi nói: “Lạc, nàng nhìn vào ta. Ta hỏi nàng, nếu dung mạo của người ấy thay đổi, tính cách thay đổi, cái gì cũng thay đổi hết, thậm chí còn quên mất nàng, khi gặp lại người ấy, nàng còn có thể nhận ra được không?”

Tôi kinh ngạc nhìn hấn, đang chảy nước mắt, tóm lấy cánh tay của hấn rồi nói: “Người đang nói gì hả?”

“Nếu dung mạo của người ấy thay đổi, tính cách thay đổi, cái gì cũng thay đổi hết, mất đi trí nhớ, tóm lại biến thành một con người hoàn toàn khác, nàng còn có thể nhận ra được người ấy không?”

Hấn nắm lấy bàn tay lạnh giá của tôi từ từ đưa lên khuôn mặt của mình, để tôi xé rách chiếc mặt nạ da người hấn đã đeo bao nhiêu lâu nay.

Bao nhiêu lâu nay, tôi đã nhiều lần tưởng tượng về tướng mạo thực sự của hấn.

Khi gương mặt giả khiến tôi nghi hoặc được gỡ xuống, tôi trợn to đôi mắt đăm lệ, cuối cùng đã có thể nhìn thấy khuôn mặt thực sự được giấu giếm bấy lâu, ngọn lửa rạo rức dâng trào khắp cơ thể tôi.

Tôi đưa bàn tay phải lên, tát mạnh vào mặt hấn một cái.

Năm năm rồi, người đàn ông khiến tôi ngày nhớ đêm mong đó không ngờ xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt.

Chàng vẫn siêu phàm thoát tục như xưa, mày kiếm, mũi thẳng, đôi môi mỏng gợi cảm, đôi mắt thẳm sâu động hồn, khuôn mặt đó như muốn đoạt hết mọi dưỡng khí quanh tôi. Thời gian năm năm qua chỉ khiến cho chàng trông đen hơn xưa, điều duy nhất không giống chính là con hồ điệp màu bạc nhỏ bằng móng tay ở dưới mắt phải cùng với nốt ruồi son ở giữa hai chân mày. Có điều, sức quyến rũ của chàng vẫn không hề suy giảm.

Vào buổi tối uống rượu say cùng Hoắc Vô Ảnh, tôi mơ màng nhìn thấy Tầm bế tôi quay về phòng, cùng nằm một giường với chàng. Thì ra không phải tôi nằm mơ, cũng không phải say rượu mà đó thực sự là chàng.

Mấy tháng nay, người đàn ông mặt dày mày dạn ở cạnh bên tôi, bá đạo, vô lễ nằm bên cạnh tôi, khiến tôi mâu thuẫn, khiến tôi phát cuồng, khiến tôi động lòng, bị tôi coi là kẻ lưu manh, háo sắc lại chính là người mà tôi ngày nhớ đêm mong bao năm nay.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Chàng đã coi tôi là gì chứ?

Nước mắt như suối nguồn tuôn chảy, đầm đìa trên hai má.

“Tại sao chàng lại đối xử với ta như vậy? Ta vẫn luôn mơ tưởng rằng chàng chưa chết, năm nào, vào ngày chàng bị rơi xuống vực thẳm, ta đều bỏ thời gian một tháng đến Âm Dương Cốc tìm chàng, hi vọng có thể gặp lại chàng ở đó. Năm năm rồi, dù chưa từng gặp được nhưng ta cũng chưa bao giờ từ bỏ, buông xuôi. Vì lời hứa với chàng, vì đã nói với chàng sẽ sống thật vui vẻ, ta đành phải chịu đựng sống tới tận hôm nay. Những năm tháng đó, chàng đang làm những gì? Định chơi trò mèo vờn chuột sao? Trước kia là như vậy, có chuyện gì chàng cũng giấu kín trong lòng không nói ra, bây giờ vẫn cứ như vậy. Cái gì là đã quên mất ta rồi? Quên rồi mà chàng vẫn còn tìm được ta sao? Quên rồi mà chàng vẫn còn biết được ta là ai hả? Quên rồi mà chàng lại biết được chuyện ta bị trúng xuân dược năm đó sao? Chàng coi ta là thứ gì chứ? Thượng Quan Tầm...” Phần nộ khiến cho xuân dược lại phát tác trong tôi, tôi chỉ muốn bóp chết người đàn ông trước mặt mình mà thôi.

“Lạc, ta...”

“Gọi cái gì mà gọi? Ngoài gọi tên ta, chàng còn biết nói gì nữa hả? Rốt cuộc chàng coi ta là thứ gì? Tại sao lại có thể giương mắt nhìn ta đau khổ, mâu thuẫn, vật vã vì hai người đàn ông là Thượng Quan Tầm và Dạ Tầm Hoan, sau cùng lại là một người, chàng cảm thấy thú vị lắm sao? Lẽ nào đây là số phận của ta, sinh ra là để chàng ngược đãi? Trước kia ác độc, bây giờ vẫn cứ ác độc như thế. Nếu như chàng sớm nói hết mọi chuyện, ta có cần phải tưởng nhầm Tư Hành Phong là chàng rồi đuổi theo như một kẻ điên, sau cùng còn bị hấn hành hạ, ép phải chứng kiến cảnh tượng ghê rợn trong lầu xanh, khiến bệnh tim tái phát thêm lần nữa? Nếu như không phải ta liều mạng đối chọi, người chịu nhục nhã, dày vò ở trong căn phòng đó đã là ta rồi.” Tôi càng nói lại càng thêm kích động, gần như hét lên với tất cả sức lực đang có, còn chàng, không hề lên tiếng.

“Thượng Quan Tầm, chàng là đồ khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp...” Tôi đâm như điên vào lồng ngực của người đàn ông khiến tôi yêu đến chết đi sống lại này.

“Hu hu hu...”

Năm năm chờ đợi, năm năm thương nhớ, năm năm uất ức, tất cả đều bùng phát vào giây phút này.

Mãi cho tới khi trút giận xong, rệu rã quá, tôi mới nép trong lòng chàng thút thít, bàn tay chàng không ngừng vuốt lên mái tóc tôi.

“Lạc...” Chàng nhẹ nâng khuôn mặt tôi lên, đôi môi quyến rũ của chàng khẽ cất tiếng gọi tên tôi, mang theo biết bao niềm dịu dàng kinh động lòng người, hôn lên từng giọt lệ của tôi.

Chàng bây giờ đã khác biệt nhiều so với trước kia, da mặt cực dày, vẫn ăn nói ghê gớm, nhưng đã học được chiêu dỗ ngọt tôi rồi. Tôi vẫn tức giận né tránh, nhưng lại không cam nguyện liên căn chiếc cảm của chàng, cứ cắn vậy sau cùng đôi môi của hai người lại gặp nhau.

Không biết do tác dụng của Băng hỏa lưỡng trùng thiên, hay là do tôi đã quá mong chờ ngày hôm nay, hay do tức giận vì chàng đã giấu giếm, lừa dối, thế là tôi chẳng khác nào một người phụ nữ háo sắc, nhu cầu không đủ, quyến luyến mãi không rời khỏi đôi môi gọi cảm khiến tôi khao khát bấy lâu của chàng.

Tầm của tôi đã quay trở về thật rồi, thực sự trở về cạnh bên tôi rồi! Cho dù chàng là ai, tôi cũng không cần phải chịu đựng nỗi đau vật, day dứt trước kia nữa rồi. Cảm giác yêu cùng một lúc hai người thực sự là đau khổ.

Bây giờ, mỗi giọt lệ rơi xuống đều là hạnh phúc, cảm giác được ôm lấy chàng lần nữa khiến trái tim tôi lâng lâng mừng rỡ.

“Thượng Quan, thực sự là chàng sao?” Tôi thì thầm, ôm chặt lấy chàng, thực sự muốn mãi mãi không bao giờ phải buông tay nhau nữa.

“Là ta.” Chàng nhẹ nhàng đáp lại.

Lại cắn yêu đôi môi của chàng, hai tay tôi bắt giác xấu xa luồn vào phía trong y phục, không ngừng sờ nắn từng thớ thịt rắn chắc của chàng.

Đúng là đồ xấu xa tà ác, tại sao phải luyện cho thân hình đẹp như vậy chứ, so với trước kia lại càng khiến cho phụ nữ vượt rào phạm tội. Lần trước khi ở núi Vọng Liên đã khiến cho tôi cảm thấy rung rinh khá lâu. Tên đàn ông đáng ghét, không ngờ lại nhẫn tâm để tôi phải chờ đợi lâu như vậy. Tôi xấu tính báo thù chàng bằng cách nhéo mạnh vào hai đầu ngực săn chắc của chàng.

Chàng thở hắt ra, tiếng hơi thở mê hoặc càng lúc càng thêm rõ rệt, cùng với những cơ thịt càng lúc càng nóng rực lên, ngược lại trông chàng giống như người vừa uống phải xuân dược vậy.

Chàng bắt đầu phản kích mạnh mẽ.

Tôi nhớ đến chất độc Hắc quả phụ trên người mình, đột nhiên cảm thấy căng thẳng, cuối cùng cũng tìm được cơ hội mở miệng: “Thượng Quan, chúng ta không thể, trong người ta có...”

“Suyt, ba tháng, chỉ cần vượt qua được ba tháng là được...” Chàng ngậm vành tai của tôi, đưa đầu lưỡi ra khiêu khích.

“Ta không muốn... chàng mạo hiểm...” Tôi thực sự đã chống chọi lại được Băng hỏa lưỡng trùng thiên, thế nhưng lúc này nó lại bắt đầu phát tác.

“Suyt, ta không muốn làm hòa thượng...”

“Thượng Quan...” Tôi khẽ lên tiếng.

“Suyt, chuyện này sớm muộn cũng phải giải quyết. Trước đó ta không làm là vì không muốn ép nàng làm chuyện nàng không thích, mỗi đêm ôm nàng trong lòng, nàng có biết ta phải chịu dày vò thế nào không? Hãy tin ta, không sao đâu.”

Chàng đổi sang công kích vòm cổ, chết mất, ngứa quá, thì ra chỗ này của tôi khá mẫn cảm.

“Thế nhưng...” Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

“Suyt, chúng ta đổi chỗ khác đi...”

“...” Chút do dự sau cùng của tôi cuối cùng cũng tan biến sau khi hai đôi môi chạm nhau lần nữa.

Khi biết được chàng chính là Tầm, cũng chính là Dạ Tầm Hoan, ‘tám bằng trinh tiết rạng ngời’ trong lòng tôi lập tức đổ nát ngay tức thì, điều này thực sự khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười.

Tầm mất đi rồi lại có được, so với trước kia nhiệt tình, cởi mở hơn nhiều. Kể từ khi bị tôi gọi là Dạ Tầm Hoan liền thi triển môn công phu bám riết thượng hạng của mình sau khi trùng sinh.

Dưới lời gợi ý của chàng, chúng tôi lại thay đổi chỗ khác.

Không biết là do chàng đã dự liệu từ trước hay là do trùng hợp mà chúng tôi may mắn gặp được một căn nhà trúc hoang phế ngay lúc đang vô cùng ‘khát khao’. Căn nhà này nhanh chóng trở thành địa điểm ‘hành sự’ của chúng tôi trong lần thứ hai ở bên ngoài trời.

“Đây là thứ gì?” Tay chàng đang nắm viên đá Bạch Hổ rơi từ trong áo tôi ra.

“Đồ tốt.” Tôi đáp lại.

“Đợi chút đã, viên đá này sao lại quen mắt thế nhỉ?” Chàng khẽ cau nhẹ đôi mày, nghĩ một hồi, sau đó lấy cây trâm đã tặng cho tôi vào năm năm trước ra, giơ lên rồi hỏi: “Nàng nhìn xem đây là cái gì? Trông có giống không?”

Tôi đưa mắt nhìn vào, thì ra viên đá quái dị trên đầu cây trâm của tôi lại tương tự với viên đá Bạch Hổ này. Cộng thêm đá Chu Tước mà sau đó tôi đã tặng cho Tiểu Tiểu dùng, vậy là tôi đã có đến ba viên rồi sao? Trời đất ơi! Một cô hồn dã quỷ siêu cấp xui xẻo như tôi bắt đầu từ lúc nào lại may mắn như vậy? Những thứ mà cả thiên hạ đang ngày đêm mơ tưởng, giành giật, lại để cho tôi chiếm được ba phần tư, chỉ cần tìm thêm một hòn đá cuối cùng là có thể biết được điều huyền diệu ẩn chứa trong này.

Bốn đá giao hợp, cần khôn chuyển nghịch, nhất thống thiên hạ.

Nói không chừng, bốn viên đá này hợp nhất – theo những tiểu thuyết võ hiệp tôi đọc trước kia – nếu không phải là tuyệt học võ công thì chính là bản đồ truy tìm kho báu. Mà thứ có thể khiến cho người ta nhất thống thiên hạ thì chẳng còn gì khác ngoài kho báu tuyệt thế.

Tôi hưng phấn nói với Tầm: “Đây là đá Bạch Hổ, ta còn một viên đá Chu Tước nữa, có điều đang ở chỗ Tiểu Tiếu, còn thứ mà chàng tặng cho ta rốt cuộc là đá Thanh Long hay là đá Huyền Vũ?”

Tôi lắc lư viên đá Bạch Hổ trước mặt chàng, chờ đợi đáp án của chàng.

“Ta không nhớ nổi.” Chàng khẽ lắc đầu, ánh mắt sáng lóa lên rồi lên tiếng năn nỉ: “Lạc, đợi chút nữa ngắm hai viên đá này sau, chuyện quan trọng phải làm trước mắt...”

Chuyện quan trọng phải làm trước mắt? Còn chuyện gì quan trọng hơn cả phát hiện được kho báu?

Tôi nhướng cao đôi mày, đang định đưa ánh mắt từ hai viên đá sang khuôn mặt chàng thì đôi môi đã bị phong kín.

Ưm... ưm! Thì ra đây chính là chuyện quan trọng hơn phải làm trước mắt!

Sau khi y phục trên người chúng tôi rơi xuống hết, chàng nhìn thấy hai vết răng sâu hoắm trên ngực tôi, lập tức cuống nộ lên tiếng: “Là hấn cắn sao? Cánh tay của nàng bị thứ gì gây tổn thương vậy? Dây thừng?”

Đau lòng, xót thương, tức giận, điên cuồng, đây là những tin tức tôi đọc được từ khuôn mặt của chàng.

Tôi liền chu miệng nói: “Còn không phải tại chàng sao? Chàng sớm bày tỏ hết cùng người ta thì ta có cần phải chịu những sự hành hạ khốc liệt này không? Chàng cùng Hoắc hái hoa, hai người đứng là ngọc như heo vậy, tìm một người sống sờ sờ ra như ta mà cũng phải mất tới hai ngày trời, Điệp cung các người chẳng phải tự xưng là thiên hạ đệ nhất cung sao? Không phải rất lợi hại sao? Nếu hôm nay mà chàng còn không xuất hiện, sau này muốn gặp ta thì cứ tới thẳng Bách Hoa Đường mà tìm bằng tên của ta...” Chàng không nói thì thôi, cứ nhắc đến là tôi lại tức run cả người.

Hoa Thanh Lâm đáng chết, không ngờ lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu đó, nếu không phải chàng tìm tới kịp thời, lần này tôi thực sự phải đến gặp Diêm La Vương rồi, lần trước không thành công, lần này có lẽ là sẽ gặp được.

“Lạc, xin lỗi nàng...” Chàng đau đớn thốt lên một câu.

Chàng đặt môi lên vết thương của tôi, từ từ hôn nhẹ lên.

Thực ra tôi đã không còn đau nữa, tất cả phải cảm tạ khả năng lành lặn kinh người của cơ thể Hạ Chi Lạc.

Con người tôi đứng là vừa lên da non đã quên đau, lúc trước tức giận chỉ muốn bóp chết chàng, bây giờ lại vui đến mức muốn ‘nuốt trọn’ chàng. Cả cuộc đời này, tôi thực sự đã nằm gọn trong tay chàng rồi, dù trong người có chất độc Hắc quả phụ thì cũng đã bị quên lãng tận chín tầng mây sau chiếc hôn đắm đuối đó.

Tôi cũng không muốn làm ni cô, làm gì có lí mở treo miệng mèo còn không ăn, huống hồ chi, đây còn là một miếng thịt mỡ bóng nhẫy, tràn đầy sức hút, làm sao có thể từ bỏ cho được? Khi củi khô gặp lửa, bùng phát rực rỡ là chuyện đương nhiên, thứ đầu tiên gặp phải nạn kiếp chính là chiếc giường trúc kia, kết cục chính là ngũ mã phanh thây.

Tầm kể cho tôi nghe, lúc bị rơi xuống vực thẳm, chàng khá là may mắn, được cây cối chặn lại, rơi trúng vào một sơn động ở lưng chừng núi, được sư phụ vô tình ‘nhặt về’, thuận đường ‘nhặt’ về tận Điệp cung. Chàng quá đổi xuất sắc, nhanh chóng trở thành Dạ Sứ của Điệp cung.

Có lẽ do bị đập đầu vào đá núi trước khi rơi xuống cho nên chàng đã quên hết mọi chuyện trước kia, cũng chính vào lúc gặp lại tôi, những ký ức kia mới từ từ hiện lên trong đầu chàng.

Vốn dĩ hai người chúng tôi còn định kể cho nhau nghe về những chuyện xảy ra trong năm năm nay, nhưng lại nhận ra có quá nhiều chuyện, không biết phải bắt đầu kể từ đâu. Sau khi thương lượng, chúng tôi quyết định sau này, mỗi ngày nói một chuyện, nói hết cả cuộc đời này.

“Thượng Quan, chàng nói sau khi rơi xuống vực thăm, bị mất trí nhớ, đến nay mới chỉ nhớ lại một vài chuyện trước kia, vậy chàng biết được mối quan hệ... của hai chúng ta từ lúc nào? Từ lúc ở khách điểm?” Tôi suy ngẫm rồi đưa lời hỏi Tầm vẫn còn đang đắp thuốc lên vết thương cho mình.

“Là bức họa ở trong căn phòng của nàng, ta vẫn chưa đến mức không nhận ra bản thân mình. Rồi thì, biết được nàng chính là thê tử của ta.” Chàng hôn trộm tôi một cái. “Là do chính nàng nói cho ta biết, thực sự có hơi bất ngờ. Cho nên, sau đó người tướng công là ta đương nhiên không thể nhường ai hết cả.”

Trời đất ơi! Da mặt của chàng đúng là quá dày.

Tôi lại cắn yêu chàng một cái rồi nói: “Chàng đúng là quá đáng, biết mọi chuyện từ sớm như vậy, tại sao lại không chịu cho ta biết?”

Đôi mắt chàng không ngừng lóe sáng, liếc nhìn đi chỗ khác, sau đó lại nhìn vào mặt tôi rồi nói: “Không muốn nhớ lại quá khứ, kí ức trước kia không còn tồn tại nữa, hà tất phải cưỡng ép bản thân nhớ lại, chỉ bằng nắm chắc lấy hiện tại. Ai ngờ, dù ta có cố gắng đến mức độ nào cũng vô dụng, gặp phải nàng, một nàng ngốc cứng đầu cứng cổ.”

“Chàng nói gì chứ? Ta là nàng ngốc thì chàng là cái gì? Tướng công ngốc nghếch.” Tôi bật cười, học theo chàng trước kia, đưa tay cốc vào trán chàng một cái.

Chàng lại giả chiêu nịnh nọt, áp trán mình lại gần trán tôi, thì thoảng lại còn hôn trộm.

“Ha ha ha, tính cách của chàng thực sự đã phóng khoáng hơn trước nhiều rồi, người đàn ông cởi mở, chàng đã học theo ai thế?” Tôi nhướn cao đôi mày, bắt đầu sử dụng quyền hành của người thê tử, để lại mấy dấu ấn của riêng của tôi trên lồng ngực chàng.

“Một người phiền phức đến độ cứ nghĩ đến là cảm thấy điên cuồng, khi nào tới Điệp cung thì nàng sẽ biết thôi.” Chàng nói một cách thần bí.

Lại không nói, điểm này thì chẳng thay đổi chút nào.

“Là phụ nữ?” Tôi nheo mắt lại.

“Sai, đàn ông, một người đàn ông lớn tuổi có chút biến thái theo như nàng vẫn nói.” Nói đến người đàn ông lớn tuổi này, đôi mắt tuyệt đẹp của chàng lại tràn đầy mừng rỡ.

“Chính là người thích đoán quân mạng được đó hả?” Tôi vỗ nhẹ tay rồi nói.

Chàng mỉm cười gật đầu, lại ghé sát vào người tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy kinh ngạc và tò mò, đoán chắc vị sư phụ này của chàng là một người ‘bình thường’, nếu không làm sao có thể dạy dỗ ra được chàng hiện nay chứ?

“À đúng rồi, nhớ ra rồi, hôm ta bị nhốt trong mật thất ở Bách Hoa Đường, ta đã nhìn thấy chàng cùng Hoắc hái hoa ở trong căn phòng đối diện, cũng nghe thấy những lời hai người nói với nhau. Hoắc hái hoa nói tất cả phụ nữ ở trong cốc, ngoài cốc đều ngoan ngoãn nghe theo chàng răm rắp. Nói mau, trong năm năm nay, chàng có nhân lúc ta không ở cạnh bên mà làm bậy bạ gì không? Ngoại trừ người phụ nữ kia, chàng còn lăng nhăng cùng mấy người nữa?”

“Ta nói bao nhiêu câu như vậy, nàng chỉ nghe được mỗi câu đó thôi hả?” Chàng hỏi lại quyết không chịu thua thiệt.

Làm sao lại chỉ nghe được mỗi một câu đấy, câu nói “Trọn đời trọn kiếp này, ta chỉ có duy nhất một người thê tử, đó chính là nàng ấy, tất cả những người phụ nữ khác đều là hư vô.” Đã khiến cho tôi bật khóc vì cảm động nữa. Lúc đó, tôi chỉ cho rằng đó là lời bộc bạch tình cảm của Dạ Tầm Hoan dành cho mình, chẳng thể ngờ được, nó còn ẩn chứa tầng nghĩa sâu xa hơn nữa.

Tôi thực sự là một kẻ ngốc nghếch, ai có thể đảm bảo tính cách cả đời không thay đổi chứ, không phải tôi cũng thay đổi nhiều rồi sao? Bắt đầu từ khi mất chàng, tôi liền trở nên trầm lặng, u sầu, ủ dột hơn trước. Ăn uống tùy tiện, tính cách ấu trĩ thì thoảng bộc phát, tất cả mọi thứ đều thay đổi theo không gian và thời gian. Chữ viết không giống nhau, cũng có thể luyện ra được, hơn nữa, so sánh nét chữ của tôi so với năm năm trước, cũng khó lòng nhận ra là của cùng một người.

Giọng nói giống nhau, khí khái giống nhau, nụ hôn giống nhau, lại còn cả những chi tiết nhỏ bất giác lộ ra, tại sao tôi lại không nhận ra chứ? Tại sao lại có thể ngốc nghếch đến mức không chú ý được?

Tôi vừa nhéo yêu chàng, vừa đưa lời trách móc: “Hừm! Đồ đàn ông đáng ghét, vẫn cứ độc ác như trước kia, bỏ qua quãng thời gian năm năm nay, chàng vẫn cứ khiến ta đau lòng nhiều như thế. Đồ đàn ông đáng ghét, cái gì mà mất trí nhớ, chẳng phải vẫn giống như trước kia sao, thích chơi trò mèo vờn chuột cùng ta? Đồ đàn ông đáng ghét, miệng thì nói người phụ nữ chết tiệt kia đến không thiện chí, không muốn ta gặp bất trắc gì, lại còn dùng đôi tay có mang dấu tích của Lạc Bảo này đi ôm người phụ nữ đó, lại còn đưa đôi môi thuộc sở hữu của ta cho cô ta mớm rượu? Ta đã bảo chàng phải giữ thân như ngọc, chàng coi như nước đổ lá khoai sao? Đáng ghét, cắn chết chàng.”

“Ừm... đau... ta đâu có, rõ ràng là do nàng nhìn nhầm. Hôm đó trời tốt như thế, nàng lại đứng xa như vậy, nên nhìn nhầm rồi, thực ra là ta dùng cây trâm chống vào cổ cô ấy.” Chàng đưa lưỡi liếm qua đôi môi vì bị tôi cắn đến độ sưng tấy, ửng đỏ, rồi đưa lời kháng nghị.

Thực sự chỉ là dùng cây trâm chống vào cổ người phụ nữ đó sao? Biết được chân tướng, tôi cảm thấy vui sướng vô cùng.

“Được lắm, chàng biết rõ ràng ta đang đứng ở chỗ tối, lại còn... đợi đã, cây trâm? Cây trâm của ta? Có phải là cây trâm chàng đã tặng cho ta năm năm trước không?” Nhìn thấy chàng gật đầu, tôi liền chu miệng nói thêm: “Mau lên, mau đem loại rượu mạnh nhất tiêu độc cho ta.”

Đúng là đồ đàn ông ác độc, biết rõ ràng tôi đang đứng ở chỗ tối, vậy mà còn để ta phải chứng kiến màn kịch ám muội đó. Chàng đã cố tình mà.

“Tiêu độc?”

“Đương nhiên là phải tiêu độc rồi, ai biết được cô ta có mắc bệnh chó dại, dịch SARS hay các chứng lây nhiễm nào khác?” Chuyện lần trước đẩy tôi xuống nước, tôi sẽ ghi khắc trong tim. Tên là Hằng Mẫn đúng không, sau này, khi nào tới Diệp cung, ta nhất định sẽ bảo Tướng Quân ‘hầu hạ’ cô ta một trận tử tế.

“Trước đây rất lâu ta đã cảm thấy lời nói, hành động của nàng khác với người thường, lời nói hôm nay lại càng khác biệt.” Tầm đưa tay đặt lên trán tôi, rồi bình thản thốt ra câu này.

Đây chẳng phải ám chỉ tôi bị thần kinh sao? Đáng ghét!

Có điều câu nói tiếp theo của chàng lại khiến người ta cảm thấy ấm lòng mát dạ: “Thời gian sau này còn dài, nàng hãy từ từ kể chuyện của nàng cho ta nghe, nhé!”

Tôi mỉm cười mãn nguyện, lại nhớ đến câu nói Hoắc Vô Ảnh hỏi chàng ngày hôm đó, cảm thấy lo lắng, rồi hỏi: “Tại sao Hoắc Vô Ảnh lại nói ta sẽ hại chết chàng?”

Ánh mắt của chàng lại tỏ ra âm u, bất định, trầm tư một lúc lâu rồi cầm lấy một lọn tóc của tôi, cười nói: “Sợ ta không được thỏa nguyện, sớm muộn cũng bị yêu tinh như nàng ép bức thành điên dại.”

Đây là câu trả lời gì chứ?

Ngước lên nhìn vào ánh mắt chan chứa tình cảm của chàng, khuôn mặt tôi bỗng đỏ rực lên, trọn đời trọn kiếp này tôi quyết không buông tay chàng lần nữa. Thế là liền nói cùng chàng: “Từ nay về sau, cho dù trời đất hợp nhất, chàng tuyệt đối không được bỏ ta lại một mình. Cho dù có chết, cũng phải chết bên nhau, ta chẳng thể nào chịu đựng nổi thêm lần sinh li tử biệt nào khác nữa.”

Tôi lại nép vào lòng chàng bật khóc lớn tiếng.

Chàng khẽ đáp một câu dịu dàng lau nước mắt cho tôi rồi đưa lời chọc ghẹo: “Ừm, thê tử đại nhân, để cho người tướng công này hầu hạ nàng mặc y phục lại nhé.”

Hãy, nếu chàng vẫn còn đeo chiếc mặt nạ của Dạ Tầm Hoan, tôi nhất định sẽ đâm cho chàng một quyền.

Tuy rằng gương mặt của Dạ Tầm Hoan là do chính chàng sáng tạo ra, thế nhưng dù thế nào đi nữa, khuôn mặt đó cũng đã in sâu trong trái tim tôi, trước đó, phòng tuyến trái tim tôi suýt chút nữa là bị phá vỡ trước khuôn mặt này. May thay, hai người họ đều là Tầm, cũng chỉ có người đàn ông này mới có thể khiến phòng tuyến trái tim tôi hoàn toàn bị sụp đổ.

“Thượng Quan, thực ra, ta cũng cảm thấy khá nhớ khuôn mặt chàng sau khi dịch dung thành Dạ Tầm Hoan.” Tôi không nhận được đưa lời nói.

Đôi mắt của Tầm đột nhiên sáng rực lên, đưa mắt lên góc độ tuyệt đẹp rồi nói: “Vây được, nếu như nàng thích, buổi sáng ta dùng gương mặt này, buổi tối dùng gương mặt kia nhé? Hay là buổi sáng dùng gương mặt này, buổi tối dùng gương mặt kia? Hay là hôm nay dùng gương mặt này, ngày mai dùng gương mặt kia?”

“...” Tôi thực sự chẳng biết nói gì cùng chàng.

Đây là mặt người chứ đâu phải da lợn? Hoặc có lẽ, đối với Diệp cung mà nói mặt người với da lợn chẳng có gì khác biệt.

Cảm giác được người đàn ông của mình hầu hạ cũng khá là tuyệt vời, huống hồ chi đó lại còn là một mỹ nam trước kia vô cùng gia trưởng, độc đoán và thẹn thùng.

Sau khi chàng thắt dây buộc áo ngực phía sau lưng, tôi đang mừng thầm chờ chàng mặc tiếp y phục khác cho mình, thế nhưng mãi chẳng thấy động tĩnh gì. Đang lúc chán nản, quay đầu nhìn lại, tôi bỗng phát hiện sắc mặt chàng trắng bệch, thân thể lắc lư, nét mặt tỏ ra vô cùng đau đớn, cứ như thể đang nhẫn nhịn nỗi đau đớn thấu trời.

Tôi hoảng loạn mặc y phục vào, đỡ lấy chàng rồi căng thẳng lên tiếng: “Thượng Quan, chàng làm sao vậy?”

Đột nhiên, chàng nôn ra máu đen, màu sắc càng đậm hơn so với lần tôi nhìn thấy ở phủ họ Dương. Bộ dạng chàng lúc này yếu ớt y hệt như lần ở Hoàng lăng, rệu rã ngã vào lòng tôi, sau đó thều thào nói một câu: “Lạc, nốt ruồi son ở sau lưng của nàng thực sự rất đẹp.” Nói xong, chàng liền hôn mê bất tỉnh.

Nốt ruồi son? Hơn năm năm trước, ở trong căn từ đường rách nát, Tề ca cũng đã từng nói câu tương tự với tôi, thế nhưng tôi chẳng vô vị đến độ tự xem xét nốt ruồi đó rốt cuộc như thế nào. Tại sao Tầm lại nhắc đến chuyện này?

“Thượng Quan, chàng tỉnh lại đi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Chàng mau mở mắt ra nhìn ta đi, ta là Lạc Bảo đây. Lần trước ở phủ họ Dương, chàng cũng bị thế này, rốt cuộc là bị làm sao? Có phải chàng còn chuyện gì giấu giếm không?”

Lúc ở Hoàng lăng, chàng nôn ra máu đỏ, nguyên do là bị tôi quấy rầy khi đang luyện công, bị nội thương nên nôn ra máu, tại sao bây giờ lại nôn ra máu đen, hơn nữa lại còn vô duyên vô cớ. Chàng nhất định còn chuyện gì đó chưa nói cho tôi biết, Hoắc hái hoa nói tôi sẽ hại chết chàng, nhất định là vì chuyện gì đó, chứ không phải như lời nói đùa của chàng là bị sự cố chấp của tôi ép thành điên cuồng.

Lần này, dù cho tôi có đánh vào mặt chàng thế nào, chàng vẫn cứ nhắm nghiền hai mắt lại.

Trái tim tôi quặn thắt lại vì sợ hãi, thấp thỏm, lo lắng không nguôi. Tại sao thế? Rốt cuộc là vì sao? Lẽ nào ông trời thực sự tàn nhẫn như vậy, để tôi tận mắt chứng kiến chàng rời khỏi mình? Rốt cuộc kiếp trước tôi đã gây ra nghiệp gì?

“Thượng Quan, chàng đã hứa với ta, sẽ không bỏ lại ta một mình...”

“Dạ Sứ đại nhân ở chỗ này.”

Tôi khóc đến độ kinh động trời đất, dẫn tới bốn người lạ hoặc lạ hươ, ba người đàn ông và một cô bé tầm mười mấy tuổi, tất cả đều mặc đồ màu tím. Đàn ông, hai người cao to, vạm vỡ, một người thân hình cao nhưng hơn gầy guộc, đều đeo chiếc mặt nạ hồ điệp màu bạc. Cô bé kia thì dùng mạng che mặt, dáng vẻ thấp nhỏ như nhi đồng, thế nhưng hành động cử chỉ chẳng khác gì so với phụ nữ trưởng thành. Bọn họ đều là người của Diệp cung.

Hoắc Vô Ảnh cũng tới cùng, ánh mắt nhìn tôi trở nên lạnh lùng khác trước.

Bọn họ đều tới đây để cứu Tầm sao? Tầm không sao rồi, nhất định sẽ không có việc gì cả. Tôi kích động gạt nước mắt, đỡ lấy thân người của Tầm, để cho cô bé kia bắt mạch cho chàng.

Sau khi bắt mạch cho Tầm, cô bé kia liền lấy một viên đan dược từ lọ thuốc trong người cho Tầm uống, sau đó quay sang gạt đầu cùng ba người đàn ông kia, sau đó lại đưa tay về phía một trong hai người đàn ông

đó. Người đàn ông này không nói lời nào liền lấy mấy tờ ngân phiếu từ trong người ra đặt lên bàn tay của cô bé. Sau khi nhìn thấy ngân phiếu, ánh mắt cô bé sáng rực lạ thường, lấy một lọ thuốc từ trong lòng ra, đưa cho người đàn ông kia rồi đi ra khỏi căn nhà trúc.

Theo kinh nghiệm của tôi mà nói, hành động khác thường của cô bé chính là ra ngoài đếm ngân phiếu. Con tiểu nha đầu này, vào những lúc như thế này mà còn rảnh rỗi để đếm ngân phiếu.

Người trong Điệp cung đúng là... khiến người ta chẳng biết phải nói sao. Không khí lúc này khiến cho người ta có cảm giác bức bách, khó chịu vô cùng. Người đàn ông kia liền đổ đan dược trong lọ thuốc kia vào miệng của Tầm, sau đó lại quay sang hai người đàn ông còn lại gặt đầu, rồi đoạt mất Tầm khỏi vòng tay của tôi, hai người khác vội vã ngăn cản tôi lại.

Tôi vô cùng kinh ngạc, thế nhưng nhìn hành động của họ thì biết đang muốn đưa Tầm đi, hơn nữa không cho phép tôi được động vào Tầm. Phản ứng bản năng của tôi chính là chạy đến ngăn cản đường họ đi, rồi thét lớn: “Rốt cuộc các người định làm gì hả? Các người muốn làm cái gì? Muốn đưa chàng ấy đi đâu?”

Chẳng thể nhìn được nét mặt của ba người này, thế nhưng tôi có thể cảm nhận được ánh mắt không thân thiện ẩn chứa sau những chiếc mặt nạ kia.

“Tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.” Người đàn ông dẫn đầu lạnh lùng nói với tôi.

Câu nói này chẳng những thiếu thân thiện mà còn như thể coi tôi là kẻ thù vậy. Tôi nhìn Hoắc Vô Ảnh với ánh mắt thẳng thốt, kì lạ. Hắn cũng bất lực, chẳng biết phải làm gì. Sau khi đưa mắt nhìn tôi, hắn lại quay mặt đi chỗ khác, khẽ ho vài tiếng. Cho dù bọn họ muốn cứu Tầm thì cũng không cần thiết phải đối xử với tôi như vậy, lại còn cưỡng ép đưa Tầm rời khỏi tôi.

Tôi nghiêng rằng, nghiêm mặt lại rồi tức giận nói: “Mau thả chàng ra.”

Người đàn ông khác liền nói: “Hỏa Điệp, không cần phải để tâm đến cô ta, chúng ta đi thôi.” Người đàn ông đó nói rồi đẩy tôi sang một bên, đưa Tầm đi cùng với một người đàn ông được gọi là Hỏa Điệp.

Tôi loạng choạng lùi lại phía sau nhiều bước, may mà được Hoắc Vô Ảnh đỡ lấy.

Hoắc Vô Ảnh nhẹ nhàng lên tiếng bằng giọng bất lực: “Nàng... hãy buông tha cho ngài ấy đi...”

“Hoắc Vô Ảnh, rốt cuộc người đang ăn nói linh tinh gì thế? Người có biết rằng chàng chính là tướng công của ta không? Bảo ta buông tha cho chàng? Tại sao người lại không bảo mấy tên đàn ông vô lí kia buông tha cho chàng?” Tôi thét lớn, đẩy mạnh Hoắc Vô Ảnh ra, đang định xông lên, chưa kịp ra ngoài thì đã bị giữ lại trong căn phòng trúc, người đàn ông cao gầy kia dùng một cây trúc tiêu điểm lên huyết đạo của tôi.

“Giao lại cô ta cho người, chúng ta đi trước một bước.” Tên đàn ông điểm huyết tôi nói với Hoắc Vô Ảnh rồi quay người bước đi.

“Đợi khi nào họ đưa Sầm đi xa rồi, ta sẽ thả nàng ra.” Hoắc Vô Ảnh mỉm cười dịu nhẹ.

Bất lực nhìn mấy người đàn ông kia rời khỏi căn nhà trúc, tôi vẫn bị giữ lại bên trong, chẳng thể nào động dậy nổi. Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Hoắc Vô Ảnh. Hóa ra, lúc chúng tôi gặp Tư Hành Phong ở nước Bạch Hổ, hắn đã biết Dạ Tầm Hoan chính là Tầm, nhưng lại không nói cho tôi biết, bây giờ lại còn giúp sức cho mấy người đàn ông vô lí kia.

Tôi thét lớn vào mặt hắn: “Hoắc hái hoa, rốt cuộc mấy người các người muốn làm gì? Chàng ấy là tướng công của ta, là người đàn ông đã mất tích năm năm trời của ta, người có biết không? Các người là thứ gì chứ? Định chia loan rẽ thúy sao?”

“Ta...” Hoắc Vô Ảnh khựng lại, không biết nói thêm gì.

Tôi quát mất tức giận rồi thét: “Hoắc hái hoa, coi như ta mất mùa, nên mới coi người là bạn bè.”

“Nàng cho rằng ta thích làm chuyện này lắm sao?” Khuôn mặt Hoắc Vô Ảnh nhăn nhó lại, thét vào mặt tôi một câu, sau đó lại hạ giọng nói: “Lạc Lạc, xin lỗi, đây là nhiệm vụ của bọn ta. Vì Sầm, vì Điệp cung, cho dù mất mạng nơi hoàng tuyền, chúng ta cũng không tiếc nuôi, nàng... hãy cứ để cho bọn họ đi đi.”

“Hoắc Vô Ảnh, ngươi mau nói rõ mọi chuyện cho ta biết, các người hãy đứng lại cho ta.” Tôi liền thét lớn về phía ba người đàn ông đoạt mất Tầm đi.

Hoắc Vô Ảnh nói mấy câu không đầu không đuôi, lại càng khiến tôi thêm tức giận. Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, đau khổ, sau cùng chẳng nói thêm gì, quay người bước ra khỏi căn nhà trúc. Không biết hắn nói gì đó cùng ba người đàn ông kia, còn tôi chỉ có thể ở lại trong căn phòng này gào thét điên loạn.

Không bao lâu, bọn họ đã nói chuyện xong, ba người đàn ông kia thực sự đưa Tầm đi mất.

Đồ chết tiệt, không thể nào! Lần này, cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng quyết không phân li cùng Tầm. Cho dù là lí do gì đi nữa thì cũng không thể được. Cho dù là ai, cũng đừng hòng làm vậy.

Tôi không biết thế nào được gọi là ‘khí tụ Đan điền’, tôi chỉ biết tôi phải ngăn cản bọn họ lại, tôi chỉ biết tôi không thể để Tầm rời xa tôi thêm lần nữa.

“Á... a...”

Bọn chúng đã đi được hai, ba chục mét, tôi liền dùng ý niệm dẫn phát nội lực, giải được các huyết đạo bị phong bế. Vừa cử động được, tôi liền xông ra khỏi căn nhà trúc, Hoắc Vô Ảnh cùng cô bé kia nhìn thấy tôi vô cùng kinh ngạc. Tôi cũng chẳng thêm nói chuyện cùng tên Hoắc Vô Ảnh vô tình vô nghĩa kia nữa, nhìn ba tên đàn ông kia thét lớn tiếng: “Các người đứng lại đó cho ta.”

Ba người kia đồng loạt quay đầu lại, nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc.

Tôi lại đuổi theo phía trước vài bước, lớn tiếng thét: “Đặt chàng xuống.”

Hỏa Diệp lạnh lùng lên tiếng: “Đừng tưởng có Dạ Sứ bảo vệ cô thì chúng ta không làm gì được hết.”

“Cho dù các người muốn đối phó với ta thế nào cũng được, thế nhưng hôm nay ta tuyệt đối không giương mắt để các người đưa chàng đi đâu cả.” Tôi lại thét lớn.

“Khuyên cô tốt nhất đừng ép ta phải động thủ, nếu không, cho dù phải đắc tội với Dạ Sứ, Hỏa Diệp ta có phải bỏ mạng nơi hoàng tuyền, cũng sẽ giết chết cô ngay. Mộc Diệp, chúng ta đi.”

Lí trí là thứ gì? Tôi không biết, tôi chỉ biết bọn họ sắp sửa đoạt mất người tôi yêu thương nhất trên cuộc đời này đi mất. Luồng nội lực tiềm ẩn trong người tiếp tục trào dâng, nhất thời bộc phát ra ngoài.

Nhân lúc Hoắc Vô Ảnh còn đang kinh hãi, tôi liền xông đến trước mặt hắn, nhanh chóng đoạt lấy thanh kiếm trên tay, xông về phía ba người kia.

Năm đó, ở trước căn phòng gỗ tại Dương Sơn, hằng ngày nhìn thấy Tề ca luyện Tư thần kiếm, mỗi chiêu mỗi thức được múa ra đều ghi sâu trong tâm trí tôi. Có lẽ không phải bắt đầu từ lúc ấy mà có thể còn trước đó rất lâu, ngay trong ký ức của Hạ Chi Lạc, bản thân đã từng nhìn thấy những chiêu thức kiếm pháp này. Nếu không chỉ dựa vào kẻ vô tri, chẳng biết một chiêu thức võ công nào như tôi làm sao có thể nhìn một lần đã thấu?

Tôi từ từ nhắm mắt lại, nhớ lại chiêu thức trong Tư thần kiếm, bốn con động vật đó từ từ xuất hiện trong đầu tôi với các tư thế khác nhau. Trong khoảnh khắc, luồng nội lực kia phát ra từ bụng chạy đi khắp nơi trong cơ thể, khi mở mắt ra, tôi đã cầm thanh kiếm trong tay lên, học theo dáng vẻ của Tề ca năm đó, múa ra vài chiêu, như thể đã chém tung luồng không khí trước mặt. Luồng khí lưu xung quanh cũng xoay chuyển theo, mái tóc đang xõa sau lưng của tôi cũng theo thể mà tung bay lên.

Tôi từ từ đọc lớn chiêu thức: “Tứ thần hợp nhất.”

Đúng vào lúc thanh kiếm chuẩn bị vung ra, Hoắc Vô Ảnh liền kích động thét lớn sau lưng: “Nàng sẽ giết chết Sầm đấy.”

Cái gì? Tôi sẽ giết chết Tầm? Chiêu thức này sẽ giết chết chàng sao?

Trong Tư thần kiếm pháp, chiêu thức cuối cùng có tên ‘Tứ thần hợp nhất’, chính là tập hợp sức mạnh của bốn thần thú lại, hóa thành kiếm chiêu, sức sát thương của nó rất cuộc to lớn đến mức độ nào? Nhớ lại năm đó, tôi đã trúng phải chiêu này, hôn mê gần nửa năm trời, nếu như không phải Tề ca liên tục truyền

nội lực liệu thương thì tôi... Tôi bất giác trợn trừng mắt, trong lòng vô cùng hoảng loạn. Không! Tôi hoàn toàn không muốn mọi chuyện thành ra thế này.

Tôi chẳng thể nào thu lại được nguồn sức mạnh to lớn đó, trong lúc gấp gáp, đành cố gắng hướng thân người mình sang trái, truyền nguồn sức mạnh đó vào rừng trúc gần đó. Chỉ thấy một khoảng rừng trúc gãy nát tan hoang, các cây trúc rụng xuống liên tục, cảnh tượng vô cùng đáng sợ và không thể lường trước được.

Mọi người có mặt đương nhiên vô cùng kinh hãi, ngay bản thân tôi cũng bị khiếp sợ. Nếu như chiêu kiếm vừa rồi thực sự tấn công về phía mấy người đó cùng với Tầm, tôi thực sự chẳng thể nào lường được hậu quả...

Kiểm khí đã phát ra rồi, thế nhưng nguồn nội lực to lớn kia vẫn cuộn cuộn trong cơ thể tôi, tràn đi khắp nơi, nóng rực mà cuồng điên. Toàn thân tôi run rẩy, mồ hôi đầm đìa, dường như bị xé nát, vô cùng đau đớn. Cơ thể lắc lư như sắp ngã, để trụ vững cơ thể, tôi liền cầm thanh kiếm xuống đất làm trụ, quỳ gối dưới mặt đất.

“Ừ...” Bỗng nhiên luồng huyết lưu nóng hổi truyền lên cổ họng, ngay sau đó tôi thổ huyết.

Thì ra, cảm giác thổ huyết là như thế này. Tầm, chàng đã thổ huyết nhiều lần như vậy, mỗi lần đều phải chịu đựng cảm giác đau đớn kịch liệt như vậy sao?

“Lạc Lạc.” Hoắc Vô Ảnh phi thân tới gần chỗ tôi, hai tay đỡ lấy bờ vai, đồng thời dùng tay áo lau máu trên miệng cho tôi. Tôi chẳng hề do dự gạt phăng bàn tay của hắn đi.

Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt bất lực, sau đó quay đầu nói cùng ba người kia: “Các người đi trước đi, ta sẽ xử lý nốt những việc còn lại.”

Hoắc Vô Ảnh đáng chết! Tôi ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn hắn đầy phẫn uất, cố gắng hết sức đứng dậy để ngăn cản họ, nhưng chẳng hề có cơ hội. Hoắc Vô Ảnh đã điểm huyết tôi, bế bổng lên rồi đi vào trong căn nhà trúc.

“Hoắc Vô Ảnh, đừng có để ta phải hận ngươi.” Tôi nhịn đau thét lớn tiếng.

Hắn không nói gì, đi vào bên trong, đặt tôi lên chiếc giường đã bị tôi với Tầm làm tan nát hồi sáng, sau đó quay sang nói với cô bé cổ quái vẫn chưa rời khỏi: “Đến lượt cô rồi đấy.”

Cô bé nhỏ đó từ từ tiến lại gần, ngồi xuống, cầm bàn tay phải của tôi lên xem.

Tôi chẳng thể nào kiềm chế nổi, bật khóc thành tiếng, mới tương ngộ cùng Tầm chưa được đầy hai canh giờ, đã bị mấy tên khốn kiếp này phá bình. Bắt đầu từ khi bị Hoắc Vô Ảnh điểm huyết đạo, tôi không ngừng lên tiếng mắng chửi, hắn đều coi như không nghe thấy.

“Hoắc Vô Ảnh, ngươi là tên khốn kiếp, ta vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho ngươi. Ta hận ngươi, ta hận ngươi, hận ngươi...”

Tôi vẫn còn muốn mắng thêm, cô bé cổ quái lại nhét một viên đan dược vào miệng, khiến tôi phải ngậm miệng lại. Thứ thuốc này vô cùng đắng miệng, tôi quay đầu sang muốn nhổ ra, cô bé bịt miệng tôi lại, ép tôi phải nuốt viên đan dược đó vào trong.

Cô bé phớt lờ nước mắt của tôi, bàn tay phải vẫn cứ bịt chặt vào miệng tôi, tay trái thì giơ lên, nhét ngân phiếu vào trong người rồi lại đưa tay ra trước mặt Hoắc Vô Ảnh.

Hoắc Vô Ảnh hiển nhiên không vui, lên tiếng: “Cô đã thay đổi giá cả từ khi nào thế hả? Không phải là năm trăm lạng sao?”

“Hừm, quy tắc của Yêu Yêu Diệp ta chỉ có ‘tam bất trị’: không tiền không trị, người không thích không trị, khi tâm trạng không vui không trị. Xưa nay chưa từng có quy định trong mức giá, hiện nay tâm trạng không vui, muốn để cho tâm trạng ta vui vẻ thì nhất định phải có nhiều ngân phiếu, như vậy ta mới có thể cười tít mắt được. Giá mọi khi, nhân hai lần. Còn về việc có đưa hay không, ngươi hãy nghĩ cho thật kỹ, trước khi ngân lượng được đưa tới, Yêu Yêu Diệp ta chỉ cho người bệnh dùng phân nửa số thuốc cần uống.” Cô bé có tên Yêu Yêu Diệp lên tiếng, giọng nói đồng đặc lại giống với âm sắc của người phụ nữ đã trưởng thành.

“Ta thấy cô nên đổi tên thành Yêu Điệp hút máu mới đúng.” Hoắc Vô Ảnh lẩm bẩm nói rồi lấy thêm mấy tờ ngân phiếu đưa ra trước mặt cô bé.

“Vẫn còn thiếu một trăm lạng nữa.” Cô ấy không nhận, một tay vẫn chìa ra, một tay còn lại thì bịt chặt lấy miệng tôi.

Tôi chẳng thể nào động đậy được, chỉ đành lạng lẽ chảy nước mắt, trợn trừng mắt nhìn hai con người kia.

Bỉ ối, vô sỉ.

“Cô...” Hoắc Vô Ảnh chỉ thốt ra được một chữ ‘cô’ rồi dừng lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Coi như cô độc! Trước mắt ta không mang theo nhiều ngân phiếu trong người như vậy, khi nào về cung ta sẽ trả cho cô.”

Cô bé Yêu Yêu Điệp liền lấy một chiếc bàn tính bằng vàng từ trong người ra, lắc trước mặt Hoắc Vô Ảnh rồi nói: “Được, lâu còng lâu. Mau đưa thẻ bài ở thắt lưng cho ta, khi nào về cung đem ngân lượng đến đổi lại.”

Hoắc Vô Ảnh mặt mày sầm sịt lấy tám thẻ đồng hình hồ điệp ở thắt lưng, lưu luyến mãi mới đưa cho Yêu Yêu Điệp. Yêu Yêu Điệp nhận lấy tám thẻ, liếc mắt nhìn, nhoẻn miệng mỉm cười rồi cất vào trong người.

Cuối cùng cô ấy cũng bỏ tay ra, lại lấy một lọ thuốc khác từ trong người ra. Nhân cơ hội này, tôi lại định mở miệng quát lớn, thế nhưng tốc độ của cô bé này còn nhanh hơn, tôi chẳng thể làm được gì khác. Sau đó cô bé liền lấy một viên đan dược ra, nhanh chóng nhét vào miệng tôi, sau khi nhìn thấy tôi nuốt trôi mới chịu buông tay ra, không bịt miệng tôi thêm nữa.

Tôi vừa định mở miệng, liền thấy cô bé nhướng cao đôi mày, nheo mắt lại rồi cướp lời nói trước: “Cô, là người của Tinh Túc Môn? Không tệ đâu. Ta là Trương Mộc Mộc, cô có thể gọi ta là Mộc Mộc, có cơ hội hãy đến giúp ta phát tài.”

Nói xong, cô ấy liền đứng dậy, cuộn gọn hết số ngân lượng vừa nhận được từ Hoắc Vô Ảnh, thi triển khinh công bay đi tuyệt đẹp, nhẹ nhàng như một cơn gió.

68. Chương 68: Chân Tướng

Bây giờ chỉ còn lại mỗi tôi và Hoắc Vô Ảnh, tôi phần nộ thét lớn với hắn: “Hoắc Vô Ảnh, chàng ấy là tướng công của ta, ta đã đợi chờ bao nhiêu lâu rồi, người có biết không? Ở nước Bạch Hổ, ta nhận nhầm Tư Hành Phong là chàng, kết quả bị bắt, người đã quên rồi sao? Ta trúng phải Hắc quả phụ, bây giờ, bởi vì chàng và ta... nên chàng cũng đã bị trúng Hắc quả phụ rồi, nếu như trong vòng ba tháng không có máu của ta làm thuốc dẫn, chàng sẽ chết, người có biết không? Tại sao thế? Tại sao các người lại phải làm vậy chứ?”

“Hắc quả phụ?” Hoắc Vô Ảnh lạnh lùng đưa lời phản bác: “Ta đương nhiên là biết quan hệ của hai người. Nếu nàng đã làm thê tử của ngài ấy, vậy thì nàng cũng phải biết được năm năm trước, tại sao ngài ấy lại trúng phải Huyết ảnh. Nàng cũng nên biết rằng, không có thuốc giải, có mấy người trúng độc Huyết ảnh còn có thể sống đến tận hôm nay? Hắc quả phụ đã là thứ gì chứ? Sau khi trúng Huyết ảnh rồi, những thứ độc khác đều sẽ bị Huyết ảnh thôn tính, nuốt trôi cả.”

Lời nói của Hoắc Vô Ảnh như sấm nổ giữa trời quang.

Huyết ảnh? Nếu Hoắc Vô Ảnh không nhắc tới tôi cũng đã quên mất chuyện này.

Năm đó, tuy rằng tôi không biết tại sao đang yên đang lành, Tầm lại uống thứ độc dược này, thế nhưng trong trận quyết chiến trên đỉnh núi hôm đó, chính miệng Tề ca đã nói đến chuyện chàng bị trúng Huyết ảnh.

Năm đó, Tầm đã từng nói với tôi, Huyết ảnh là thứ kịch độc đáng sợ nhất có thể dùng để khống chế con người. Mỗi năm, đến khi độc phát, sẽ kéo dài đúng ba ngày liền. Người trúng độc toàn thân ngứa ngáy, ngày đầu tiên trên mặt bắt đầu xuất hiện những vết ban đỏ, ngày thứ hai sẽ lan ra nửa thân người, ngày

thứ ba sẽ là toàn thân. Nếu như trong ba ngày này không được dùng thuốc giải kịp thời, đến ngày thứ tư chất độc sẽ trào ra khỏi những vết ban đỏ kia, người trúng độc cũng mất mạng.

Tầm còn nói, thuốc giải hiện nay của Hoàng thất chỉ trị ngọn không trị gốc, trên thực tế chỉ có tác dụng trì hoãn thời gian phát độc, hoàn toàn không thể giải độc, nếu có thể tìm được máu của người hạ độc làm huyết dẫn, e là cũng tốn công vô ích, bởi vì không ai biết cách thức và tiến trình giải độc thực sự ra sao.

Loại độc này đã thất truyền không biết bao nhiêu triều đại rồi, đến bây giờ cũng chỉ có Hoàng thất mới có thuốc độc và thuốc giải tương đối kia mà thôi. Hơn năm năm nay, nếu như Tầm chưa từng dùng thuốc giải, vậy thì chàng theo lí đã chết ngay từ năm đầu tiên rồi...

“Tại sao thế?” Tôi nhìn Hoắc Vô Ảnh bằng ánh mắt khó tin rồi vội vã hỏi: “Hãy nói cho ta biết, chuyện này rốt cuộc là sao? Ta biết chàng còn nhiều chuyện giấu giếm ta, có phải trên người chàng vẫn còn chất độc Huyết ảnh không? Rốt cuộc đã giải độc hay chưa? Người mau nói cho ta biết.”

Hoắc Vô Ảnh than dài một tiếng, điểm hai phát lên người tôi, giải huyết đạo, tôi kích động truy hỏi nguồn cơn việc này.

Hoắc Vô Ảnh nhẹ nhàng lau những giọt lệ không ngừng tuôn rơi trên khuôn mặt cho tôi rồi dịu dàng nói: “Lạc Lạc, cuối cùng ta đã hiểu tại sao đến tận bây giờ ngài ấy vẫn không chịu nói cho nàng biết chân tướng sự việc. Được thôi, dù gì kẻ ác cũng nên ác đến cùng, ta cũng chẳng ngại làm kẻ ác thêm một lần nữa.”

Trái tim tôi lúc này như bị ai bóp nghẹt, càng lúc càng tóm chặt lấy cánh tay của hắn.

Hắn mỉm cười khổ sở rồi nói: “Năm năm trước, Sầm, ngài ấy hoặc có lẽ nên gọi là Thượng Quan, nàng toàn gọi ngài ấy như vậy mà. Ngoại trừ nàng biết ra thì những người trong Điệp cung ta không biết tại sao ngài ấy lại rơi từ trên đỉnh núi Song Mông xuống. Ngày hôm đó, ngài ấy rơi từ trên đỉnh núi xuống, may mắn được các cành cây cản lực, giữ lại được tính mạng. Nhật Sứ liền đưa ngài ấy thân mang trọng thương về Điệp cung, lúc liệu thương đã cảm nhận được trong người ngài bị trúng thứ độc kì quái – Huyết ảnh. Trước đó, Điệp cung chúng ta chưa từng nghe nói đến thứ độc có tên là Huyết ảnh này, hoặc có thể nói trong giang hồ số người biết đến thứ độc này có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhật Sứ nói ngài cũng mới chỉ nghe sư phụ của mình nhắc đến loại độc này mà thôi. Thật không ngờ thứ độc đã thất truyền mấy trăm năm nay lại tái xuất giang hồ thêm lần nữa. Sau khi Sầm tỉnh lại, độc tính bắt đầu phát tác, nỗi đau đớn đó khiến ngài ôm đầu thét lớn, không chịu đựng nổi khi độc phát tác, nhất thời đánh mất thần trí, như thể tẩu hỏa nhập ma, gặp bất cứ ai cũng động sát giới, mấy vị huynh đệ trong Điệp cung chúng ta cũng vì thế mà bị trọng thương. Tình trạng đáng sợ khi thứ độc Huyết ảnh phát tác, chúng ta thực sự đã chứng kiến tận mắt.”

Hoắc Vô Ảnh dừng lại, đưa đôi mắt đen nháy nhìn tôi, còn tôi lúc này nước mắt đã lại đầm đìa, ướt đầm khuôn mặt.

Tôi nấc nghẹn, lên tiếng hỏi: “Sau đó thì sao?”

Hắn lại lau nước mắt cho tôi lần nữa, rồi nói thêm: “Có lẽ Sầm có duyên với Điệp cung, có vận mệnh trở thành người của Điệp cung chúng ta. Nhật sứ đã dốc trọn công lực mấy chục năm để tạm thời phong bế thứ độc này, đồng thời cũng phong bế luôn phần kí ức trước kia của ngài ấy. Nốt ruồi son trên trán ngài ấy, nàng có nhìn thấy không?”

“Có chứ... sau đó thì sao?” Tôi thút thít.

“Nó đã không còn hồng đỏ tươi tắn như trước kia nữa, sau khi nốt ruồi này mờ dần đi, kí ức của ngài cũng từ từ hồi phục. Và vào ngày mà trí nhớ của ngài ấy hoàn toàn hồi phục cũng chính là ngày Sầm phải rời khỏi nhân thế...”

Tôi chết lặng người đi, ôm lấy miệng mình, không dám tin vào những lời mình vừa nghe thấy.

“Sở dĩ Sầm thổ huyết là bởi vì ngài đã nhớ lại chuyện gì đó, mỗi lần thổ huyết thì nốt ruồi son kia cũng sẽ nhạt dần đi. Kể từ sau khi Nhật Sứ phong bế kí ức, trong năm năm qua, ta chưa từng thấy ngài ấy thổ huyết lần nào. Thế nhưng, kể từ sau khi gặp lại nàng, ngài ấy thậm chí còn thổ cả máu đen nữa. Sở dĩ đến tận lúc này ngài ấy vẫn không chịu cho nàng biết chân tướng, lí do là gì, ta nghĩ bản thân nàng thấu hiểu. Nàng còn kiên quyết muốn giữ ngài ấy ở bên cạnh mình nữa không?”

Tiếng nói của Hoắc Vô Ảnh đã xa xăm đến mức chẳng thể nghe rõ nữa.

“Không đâu, sẽ không đâu, tất cả những lời người nói không phải sự thật...” Tôi không ngừng lắc đầu, không muốn tin vào sự thực mà mình vừa nghe được. Tôi từ từ đứng dậy, khó nhọc lê từng bước đi ra bên ngoài.

Thì ra, đây chính là nguyên nhân tôi sẽ hại chết Tầm mà Hoắc Vô Ảnh nói đến khi ở trong căn mật thất đó. Thì ra, sự tồn tại của tôi đã khơi dậy kí ức trong chàng. Thì ra, sự tồn tại của tôi sẽ đẩy chàng vào cái chết thêm một lần nữa... Tôi nghĩ mình sắp phát điên rồi, tại sao lúc nào cũng vậy, sau khi tôi bất ngờ đón nhận niềm vui, ông trời lại bắt tôi phải chịu đựng một loạt đả kích thế này chứ?

Do thể lực yếu đuối, còn chưa bước ra khỏi căn phòng trúc, tôi đã ngã vật xuống.

“Lạc Lạc...”

Thế sự đúng là khó đoán. Khó khăn lắm mới nắm giữ được hạnh phúc, ai ngờ nó lại có thể trượt ra ngoài theo kẽ hở ngón tay của mình, muốn nắm giữ cũng chẳng thể nào làm được. Vốn dĩ tưởng rằng cuộc sống đã được bình lặng, thực ra thì từ trước đến nay đều hỗn loạn, bây giờ còn bị ném vỡ thành từng mảnh vụn, đến độ tìm không ra dấu tích, cho dù có tìm về điểm xuất phát ban đầu, tôi cũng chẳng thể nào có lựa chọn khác. Nếu như vẫn còn nước mắt, vậy thì nhất định chỉ còn lại niềm cảm kích vì được sống lại và vui mừng vì đã lãnh ngộ ra.

Nhớ lại những lời Hoắc Vô Ảnh nói với tôi ngày hôm ấy, Điệp cung giờ phân chia thành hai phái, một phái tôn trọng theo di nguyện của lão cung chủ, kiên quyết muốn bảo vệ, phò trợ cho cung chủ đương nhiệm Hàng Thành, con trai của lão cung chủ; còn một phái khác lại muốn lập Tầm thành cung chủ tân nhiệm. Bản thân Tầm lại đứng bên cung chủ đương nhiệm Hàng Thành, bất luận chàng đứng ở bên nào thì Điệp cung đều tạm thời bình an vì sự tồn tại của chàng. Nếu không có Tầm thì Điệp cung sẽ phân chia thành nhiều phái đối lập, chống phá lẫn nhau.

Sự tồn tại của tôi chẳng khác nào sự uy hiếp đối với tính mạng của Tầm, cho nên cũng trở thành mối uy hiếp đối với vận mệnh của Điệp cung, thế nên mới có trận chiến trong rừng trúc ngày hôm đó.

Hàng năm chỉ vào một tháng cuối thu, tôi mới quay về ngọn núi có tên Âm Sơn đó, còn hiện nay, mới cách khoảng nửa năm, tôi lại đến nơi đó. Không còn cái cố giải độc Hắc quả phụ, tôi phát hiện mình chẳng còn dùng khí nào đi tìm chàng nữa, thậm chí bây giờ cũng chẳng biết bản thân nên đi đâu về đâu nữa. Không biết đã hái ở đâu, chỉ biết lúc này trong tay tôi đang cầm một đóa mẫu đơn. Mẫu đơn? Lần đầu tiên Tầm tặng quà cho tôi cũng chính là một bông mẫu đơn.

Ha ha ha, trước kia, tôi luôn dùng vận mệnh để đánh cược mọi thứ, dùng cảm, quật cường, còn lúc này lại dựa vào một bông mẫu đơn để quyết định mình có nên đi hay không đi.

Tôi ngây ngô bắt đầu ngắt cánh hoa, lại tung lên bầu trời, lẩm bẩm đọc: “Đi! Không đi! Đi! Không đi! Đi! Không đi!...”

Lệ đầm nhìn vào cánh hoa sau cùng trên tay, nó được gọi là ‘không đi’...

“Lạc, rốt cuộc đến lúc nào nàng mới có thể hiểu được nỗi lòng của ta chứ? Ta nên cảm thấy vui mừng hay đau khổ trước sự kiên định của nàng đây? Tại sao nàng lại không thể quên người đó đi, tiếp nhận ta của hiện nay? Rõ ràng gần ngay trước mắt mà lại xa tận chân trời! Hồi ức tuy rằng rất đẹp, nhưng cũng rất đau khổ, nhiều thứ đôi khi phải trả giá bằng cả tính mạng để có được... Lạc, đừng nhớ đến người đó nữa, hãy quên người đó đi, theo ta về Điệp cung, để chúng ta bắt đầu lại từ đầu, có được không?”

Câu ám chỉ rõ ràng là vậy, nhưng tôi lại ngu ngốc đến độ không hiểu ra được, ép buộc chàng phải nhớ lại chuyện xưa để rồi phải thổ huyết hết lần này đến lần khác.

Rõ ràng gần ngay trước mắt mà lại xa tận chân trời...

Sau khi trải qua bao nhiêu phong ba bão táp, khúc khủy gập ghềnh, tai họa lớn nhỏ của cuộc đời, tôi vốn tưởng rằng từ nay trở đi thiên hạ thái bình, ánh dương tỏa sáng nơi nơi, tôi và Tầm có thể mãi mãi bên nhau. Ha ha ha, ai đã nói sau khi mưa gió qua đi, ta có thể nhìn thấy được cầu vồng chứ? Xin hãy nói cho tôi biết cầu vồng ở nơi nào? Đang ở trên bầu trời hay là ở trong trái tim tôi?

Trước mắt là một khoảng đen mờ mịt, chẳng còn gì khác ngoài bóng đen tuyệt vọng, ngay cả ngôi sao nhỏ bé giữa bầu trời rộng lớn, đối với tôi cũng trở nên mờ ảo, nhạt nhòa. Tại sao tình yêu của tôi lại như một ngôi sao băng, vụt sáng trong tích tắc để rồi tắt lịm, cuốn trôi theo tất cả của tôi, sau khi qua đi, chẳng để lại cho tôi dù chỉ là một đám khói. Thứ cảm giác này thật giống như những bộ phim điện ảnh về thiên tai, ngập tràn nỗi tuyệt vọng, lạnh lẽo, cô đơn, băng giá khi ngày tận thế cận kề trước mắt.

Tôi vẫn luôn không hiểu nổi, tại sao ông trời lại lựa chọn tôi, đưa tôi đến khoảng không gian này, nếu như đã trả lại mạng sống cho tôi, tại sao không để cho tôi có cuộc sống bình yên chứ? Thậm chí, tôi còn nghi ngờ phải chăng mình đang nằm mơ, hoặc giả tôi may mắn trở thành đồ chơi của ông trời, để ngài dày vò tôi đến chết vẫn không buông tha? Thử hỏi, sau khi trải qua thiên đường và địa ngục của mối tình này, tôi vẫn còn có thể sống trên thế gian này hoạt bát như trước kia được sao?

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa...”

Mặt trời sắp mọc, tôi đứng trên đỉnh Âm Sơn, điên cuồng hét lớn một hồi lâu, đáp lại tôi là những tiếng vọng lại từ đáy cốc, tiếng chim hoang dại vỗ cánh toát loạn vì kinh hãi.

Trèo lên phiến đá bằng phẳng, tôi không biết rốt cuộc bản thân đang khóc hay đang cười, tôi chỉ biết rằng tuy rằng mình đang cười nhưng nước mắt lại tuôn rơi.

“Tại sao tình yêu làm gì cũng sai, làm gì cũng khó

Làm gì cũng khiến con người ta đến chết vẫn muốn bên nhau

Tình yêu là thứ cảm giác nếm được mà khó nói

Khi đã nếm trải, không yêu đến cùng không chịu thôi

Đến khi hồng nhan tàn phai sắc thắm

Tình yêu vẫn hoàn mỹ như xưa

Đợi đến tận khi nào

Chúng ta mới có thể cảm nhận được điều này

Tình yêu như một bông tuyết rơi vào giữa tháng sáu

Còn chưa kịp kết quả đã héo tàn

Tình yêu là giọt nước mắt lau không khô, chảy không cạn

Còn chưa kịp ngưng đọng đã biến thành tro bụi

Đến khi tơ lòng dệt hết

Tình yêu mới xuất hiện một lần

Đợi khi hồng trần tàn lụi

Tình yêu mới đưa chúng ta sánh bước bên nhau

Có ai thấu hiểu được cảm giác này

Tình yêu chính là bông hồng nở rộ

Vào lúc trời đất mới bắt đầu hình thành

Tình yêu khiến con người dù trải qua vạn mối sầu bi, nhìn thấy hồng trần

Vì tình yêu cũng không bao giờ cảm thấy hối hận

Tình yêu là trọn đời trọn kiếp, luân hồi liên tục

Cho dù chúng ta đang ở đông nam hay tây bắc

Tình yêu chính là những chuyện thị phi lớn nhỏ

Khiến cho những người hữu tình không bao giờ nói tạm biệt”

Ngồi bên vực thẳm, tôi nghen ngào hát bài “Thiên hạ hữu tình nhân”[1]. Dương Quá, sau mười sáu năm chờ đợi dang dở vẫn kiên định nhảy xuống vực thẳm, có lẽ chàng cho rằng Long Nhi đã rời khỏi trần thế từ lâu rồi, cho nên trong lòng chẳng còn mối lo lắng nào khác. Còn tôi thì sao, rõ ràng biết rằng tình yêu này vẫn còn nồng thắm, nhưng lại không dám nông nổi đi tìm Tầm, bởi vì biết rằng tình yêu của tôi sẽ chết vì tôi.

[1] Bài hát là nhạc phim “Thần điêu đại hiệp” sản xuất năm 1995 do Cổ Thiên Lạc và Lí Nhược Đồng thủ vai chính, do Châu Hoa Kiện và Tề Dự hát.

‘Tình yêu là trọn đời trọn kiếp, luân hồi liên tục’, tình yêu của tôi rốt cục phải luân hồi bao nhiêu lần nữa thì mới có thể đạt được cảnh giới ‘người hữu tình không bao giờ nói lời tạm biệt’? Cảm giác khiến cho con người ta đau lòng mà say đắm đó đều giống nhau, khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm.

Vàng thái dương đỏ chói từ từ nhô lên, tia sáng chói lóa đó ảm áp mà xán lạn, chiếu rọi lên vạn vật trên đỉnh núi này.

Tôi đứng dậy đưa tay ra định bắt lấy tia sáng tượng trưng cho sinh mệnh kia, thế nhưng vào lúc nắm tay lại, tôi lại lần nữa cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ trong lồng ngực của mình. Buông bàn tay ra, thứ ánh sáng đó vẫn đọng lại, ánh vàng tỏa sáng trên lòng bàn tay, như cũng ẩn chứa biết bao trải nghiệm nhiều và ít, sâu và nông tại đó. Tình yêu của tôi, cũng giống như những vân tay này, mãi mãi là độc nhất vô nhị trên thế gian này.

‘Tình yêu chính là những chuyện thị phi lớn nhỏ khiến cho người hữu tình không bao giờ nói lời tạm biệt’. Chưa từng trải qua tình yêu một cách oanh oanh liệt liệt thì làm sao có được cảm giác đau lòng đến mức trời đất u ám thế này chứ?

Tầm có thể không màng đến an nguy của bản thân, cố chấp, kiên định cùng tôi đi suốt cả quãng đường vừa xong. Còn tôi thì đã nói gì chứ?

“Từ nay về sau, cho dù trên trời hay dưới đất, chàng tuyệt đối không được vứt bỏ ta lại một mình. Cho dù có chết, cũng phải chết bên nhau, ta chẳng thể nào chịu đựng nỗi chuyện sinh li tử biệt thêm lần nữa.”

Tôi đã lập giao ước sống chết cùng chàng, làm sao có thể lui bước, trốn chạy, từ bỏ chứ? Trong bàn tay trái của tôi chẳng phải vẫn còn một cành hoa nữa sao, vứt nó đi thì tên của nó chính là ‘Đi’.

Đúng thế, tôi phải đi! Trọn đời trọn kiếp, quyết không buông tay!

“Sinh mệnh quý giá là thế, vị cô nương này hà tất phải cố chấp như vậy?” Giọng nói ảm áp, dễ chịu vang lên từ phía sau lưng tôi.

Tôi thẳm mĩa mai, mình đứng ở bên vực thẳm, hai tay vung loạn, bất cứ ai nhìn thấy đều tưởng tôi muốn nhảy xuống dưới tự tử mà thôi. Tôi đưa tay lau khô nước mắt trên mặt, từ từ quay người lại, nhìn xem còn có ai cũng đến đây tận hưởng bình minh ở núi Âm Sơn giống như tôi, thần xui xẻo vạn năm này.

Khi ánh mắt của tôi với cô ấy chạm nhau, cả hai đều lặng người đi. Dung mạo giống nhau đến kinh hãi đó khiến tôi đoán ra được lai lịch của cô ấy, đoán chắc bản thân cô ấy cũng đoán được tôi là ai. Tình cảnh lúc này khiến tôi không biết nên cười hay nên khóc nữa.

Trông cô ấy có phần thê thảm, y phục cả người lồi thối, bẩn thỉu. Tuy rằng ánh mắt chăm chăm nhìn vào khuôn mặt nhưng tôi vẫn chú ý được phần bụng hơi nhô lên, đoán chắc cô ấy cũng đã có thai tám bốn, năm tháng rồi.

Tôi khẽ nhú mày lại rồi nghiêm nghị nói: “Lời nói của vị phu nhân này rất có lí, thế nhưng phu nhân đã mang thai mấy tháng rồi còn trèo lên đỉnh núi, suy ra cũng có những sầu muộn đau khổ trong lòng?”

Sắc mặt cô ấy sầm lại, có lẽ lời nói của tôi có phần hơi nghiêm trọng.

Đỉnh núi Âm Sơn này bản thân tôi leo lên còn cảm thấy cực nhọc, đối với người sắp làm mẹ như cô ấy lại không để tâm đến sinh mạng nhỏ bé trong người mình, cố chấp trèo lên đây, bất luận là vì lí do gì thì tôi cũng đều không tán thành.

“Lần sau muốn ngắm ánh bình minh ở nơi đây, phải đợi sau khi sinh đứa nhỏ ra, sức khỏe hồi phục lại mới được lên.” Tôi bất giác quan tâm đến cô ấy, cũng không cần biết cô ấy có nguyện lòng hay không, nhất định đòi đỡ cô ấy xuống núi.

Sở dĩ tôi lảm chuyện như vậy là bởi vì trong lòng còn một điều tiếc nuối. Nói ra thì khi còn ở cạnh bên Tầm, chuyện phòng the của chúng tôi khá điều độ, có điều cái bụng của tôi mãi chẳng có tin tức gì cả. Thực ra, tôi vô cùng mong muốn có được cốt nhục của chàng, thế nhưng, tôi cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì.

Lần đầu tiên gặp Khai Tâm, thằng nhóc mới được năm tuổi, không biết vì lí do gì mà bị cha mẹ ruột bỏ rơi. Có lẽ do nỗi hoảng hốt của thằng bé, có lẽ do vận mệnh của nó với tôi giống nhau, có lẽ do ánh mắt cầu xin, đau đớn mà cũng vô cùng trong sáng đó đã khiến tôi muốn trở thành một người mẹ. Hoặc cũng có thể do Tầm không còn nữa, cho nên tôi muốn bù đắp nỗi tiếc nuối này...

Suốt dọc đường đi, tôi không hề nói chuyện nhiều cùng cô ấy, chỉ thận trọng đỡ cô ấy, thậm chí cũng chẳng biết cô ấy tên là gì, ngược lại, cô ấy cũng không hề đưa lời hỏi.

Khi căn nhà gỗ ở Dương Sơn từ từ hiện lên trước mắt, tôi nhoẻn miệng mỉm cười, thực ra trước đó cũng tự hỏi không biết liệu cô ấy đã từng đến đây hay chưa.

Trước đó, tâm trạng tôi bất định, cũng chỉ cho Hoắc Vô Ảnh đi cùng tôi đến chân Âm Sơn, sau đó kiên quyết một mình đi lên đỉnh núi. Còn con đường đi tới căn nhà gỗ ở Dương Sơn này lại hoàn toàn khác biệt. Trong thời gian năm năm nay, con đường từ đỉnh Âm Sơn đến căn nhà gỗ ở Dương Sơn này đã bằng phẳng hơn nhiều.

Khu rừng lá phong trước căn nhà gỗ này vẫn y nguyên như trước, chỉ có điều bây giờ không phải mùa thu rụng lá phong.

Thật không ngờ, vừa chớp mắt đã năm năm rồi, đột nhiên cảm thấy mọi việc trước kia hiển hiện ngay trước mắt. Tề ca, năm đó còn bị tôi coi là lão quái, đã tung kiếm nhẹ nhàng tựa gió trong khu rừng lá phong này. Trong mắt của tôi, cho dù ngòi múa kiếm có đẹp đến đâu cũng không sánh được với Tầm, bây giờ nhớ lại, ngòi trông thật oai phong, lẫm liệt.

Bảy ngày nửa mơ nửa thực đó khiến người ta không khỏi than thở, kí ức của con người sao có thể sâu thẳm đến vậy. Trong vô thức tôi ngược đầu nhìn tấm biển gỗ treo bên ngoài căn nhà gỗ này, trên đó có đề ba chữ: Truy Phụng Cư. Nhìn thấy ba chữ này, tôi cảm thấy vô cùng hoảng hốt, trái tim rộn rạo mà hoang mang. Cô ấy đứng cạnh bên không nói tiếng nào, đi thẳng vào bên trong.

Bên trong căn phòng cũng đã có đôi chút thay đổi, càng giống với một nơi có người ở hơn trước kia.

Liếc qua thấy, trên kệ bếp có đặt mấy mớ rau, một ít thịt, nước trong chum cũng được trút đầy. Xem ra, cô ấy đã sống ở đây một thời gian rồi, hoặc có lẽ còn ở đây một khoảng thời gian dài nữa. Có điều, cho dù sống ở đây lâu dài, việc ăn uống, đi lại của cô ấy vẫn có người sắp xếp, quản lí, nếu không một người đang kì mang thai như vậy làm sao có thể làm hết được những chuyện này.

Nhìn vào người đẹp ngồi bên đầu giường, cũng đang nhìn về phía mình, tôi bất giác mỉm cười khôn khéo. Ngài hà tất phải thể hiện dụng tâm rõ rệt như vậy? Khiến cho người ta nhìn mà đau lòng biết bao!

“Cô định ở nơi này mãi sao?” Tôi đưa lời hỏi.

“Không biết nữa, ở đến ngày nay hoặc ngày mai, cũng có thể sẽ ở đây cả cuộc đời.” Cô ấy chưa hề đưa mắt rời khỏi khuôn mặt tôi.

Tôi cảm thấy hơi ngại ngùng, đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Suy ngẫm lời nói của cô ấy, tôi bất giác nhú mày lại, cô ấy bây giờ cũng coi như đang bị đẩy vào lãnh cung sao?

Hai người chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau một hồi lâu, chẳng ai lên tiếng nói chuyện, tôi đành phải đưa lời phá vỡ sự im lặng đáng sợ này: “Làm phiền nhé, tối nay ở lại một đêm, sáng mai ta sẽ rời đi ngay.”

Nghe thấy câu nói của tôi, cô ấy liền mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp mà thê lương đó khiến người ta thương xót. Cô ấy tự đưa lời mỉa mai: “Muốn trở thành chủ nhân thực sự của căn nhà này, chỉ e cả đời cả kiếp này ta cũng không làm được. Ai ở nhờ ai, thực sự khó nói.” Nói xong, cô ấy lại đưa mắt nhìn về phía tôi.

Cô ấy coi tôi là tình địch sao? Thế nhưng từ trước tới nay tôi chưa từng có chút tình ý nào với Tề ca cả. Tôi mỉm cười bất lực rồi nói: “Ai ở lại căn nhà này đến sau cùng thì người đó chính là chủ nhân.”

Cô ấy tỏ rõ thái độ kinh ngạc.

Để tránh gợi thêm nhiều buồn rầu, khó xử, sau khi nói xong, tôi liền đi ra bên ngoài căn phòng. Mỗi lần đến núi Song Mông, tôi không bao giờ bước chân vào khu rừng phong hay căn nhà này, có lẽ nên nhân cơ hội này tận hưởng một lúc, sau này, liệu còn cơ hội tới đây nữa không, thật khó nói.

Ngày hôm nay, tôi trở thành người trợ giúp miễn phí của cô ấy, nhiệt tình giúp cô ấy đun nước, nấu cơm, làm thức ăn, thậm chí còn giặt hộ bộ y phục cô ấy đang mặc trên người. Sở dĩ làm như vậy, không phải vì tôi cảm thấy áy náy khi đối mặt cùng cô ấy mà vì trước kia tôi đã từng nhìn thấy rất nhiều bà bầu vắc bụng làm việc gian khổ, dù gì tôi cũng đang nhàn rỗi, có thể giúp được thì nên giúp. Cô ấy ngược lại tỏ ra vô cùng thận trọng, lặng lẽ làm trợ thủ đắc lực cho tôi.

Buổi tối, tôi liền xếp mấy chiếc ghế trong phòng lại, nằm lên trên đó, để nguyên cả quần áo đi ngủ.

Trong đêm, có lẽ do mấy chiếc ghế quá cứng, quá chật, tôi ngủ không sâu giấc. Trong mộng lung, tôi nhìn thấy một bóng người đứng trước mặt mình. Tôi nheo mắt lại nhìn, là cô ấy, cô ấy đang cầm dao gíơ về phía tôi.

Tôi kinh hãi, cô ấy định giết tôi sao? Cả thân người tôi cứng đờ lại, nằm im trên ghế, thực sự không biết nên làm gì lúc này mới được. Tôi không dám động đậy, chỉ đành nhắm chặt mắt lại, nếu như tôi nhảy dựng người lên, nói không chừng cô ấy sẽ thực sự đâm dao xuống. Trong lúc tôi còn đang do dự, bỗng nhiên, con dao trong tay cô ấy rơi xuống đất tạo nên một tiếng ‘choang’.

Không lâu sau, bên ngoài cửa truyền lại tiếng khóc thút thít của cô ấy, tôi thở phào nhẹ nhõm, mở mắt rồi ngồi dậy. Bước ra ngoài cửa, nhìn cô ấy đang ngồi trên mặt đất, tựa vào tường, ôm đùi nghẹn ngào bật khóc.

“Lúc đang mang thai không được khóc nhiều, nếu không đứa trẻ sinh ra sau này sẽ không xinh đẹp.” Tôi liền bước lại gần, kéo cô ấy lên rồi lau khô nước mắt đầm đìa trên mặt thay cô ấy.

Cô ấy nghẹn ngào nói: “Ta thực sự rất yêu ngài ấy, ta không muốn làm cái bóng của ai cả, ta chỉ muốn làm bản thân mình mà thôi...”

“Cuộc sống của mình không phải vì ai khác, bước đi trên đường cũng chẳng phải vì người nào, vận mệnh phải là của chính mình. Cô là cô, người khác là người khác, nếu vì tình yêu mà cố gắng cưỡng ép bản thân trở thành người khác thì đó không phải là tình yêu.” Tôi nghiêm nghị lên tiếng.

Cô ấy khóc lóc thảm thương, nước mắt rơi liên tục trên mặt đất, nhưng chẳng thể nào hóa giải mối tơ vò trong lòng mình.

“Ngài ấy phạt ta ở đây sắp ba tháng rồi...” Cô ấy thổ lộ ra nỗi đau khổ trong lòng.

Thì ra là đang bị phạt.

“Ngài ấy sẽ không bỏ rơi cô đâu.” Tôi đưa tay lau nước mắt cho cô ấy thêm lần nữa. “Nếu như ngài ấy thực sự muốn phạt thì cô đã trở thành một nắm xương trắng từ lâu rồi.”

Tuy rằng tôi không thể hiểu nổi mối tình rắc rối giữa hai con người này ra sao, thế nhưng tôi tin chắc Tề ca sẽ không vứt bỏ cô ấy ở lại đây một mình như vậy. Nếu như thực sự muốn phạt cô ấy, thì Nhược Lan, Trương Túc chính là những ví dụ tốt nhất. Đối với cô ấy, có lẽ trong lòng Tề ca vẫn còn chút tình cảm. Bình minh ở Âm Sơn, hoàng hôn ở Dương Sơn, còn cả căn nhà gỗ này nữa, tất cả đều là nơi ngài muốn một mình tận hưởng, thế mà bây giờ lại rộng rãi để cô ấy cùng tận hưởng, cho dù danh nghĩa là giam lỏng cô ấy tại đây, không cho phép ra ngoài.

Cô ấy ngược mắt lên nhìn tôi đầy kinh ngạc, tôi đưa tay đỡ cô ấy dậy rồi nói: “Đứng dậy đi. Lúc này đối với cô mà nói, chẳng còn chuyện gì quan trọng hơn sức khỏe của bản thân cùng đứa trẻ trong bụng cả.”

Cô ấy lặng người để mặc tôi đỡ dậy, nghe tôi an ủi, từ từ bình tĩnh lại, nhắm mắt thiếp đi. Đêm hôm ấy cuối cùng đã trôi qua một cách bình yên vô sự. Còn chúng tôi vẫn hoàn toàn không biết đối phương tên là

gì.

Mặt trời rực rỡ nhú lên, buổi sáng hôm nay ung dung, trong lành, sáng khoái, tràn đầy năng lượng. Tuy vẫn chưa đến lập hạ nhưng cảnh sắc xanh thắm trước mắt đã đậm đà hơn trước nhiều, tôi dùng chiếc mũi thính của mình ngửi mùi vị của sự sống tràn ngập khắp nơi. Đưa hai tay sang bên hít một hơi thật sâu, tôi đón chào buổi sáng tươi mới tràn đầy năng lượng.

Đắm mình trong ánh nắng buổi tinh mơ đem lại cảm giác dễ chịu lạ thường. Trong nắng, những hạt bụi nhíp nhàng nhảy múa theo cơn gió, có sức mê hoặc khiến con người ta khó lòng cưỡng lại được. Mở mắt ra lần nữa, tôi dang rộng hai tay... Lần này, tôi không còn bất cứ ràng buộc nào khác nữa, vận mệnh là do bản thân mình nắm giữ. Đẹp cung, ta sẽ mau chóng tới đó thôi.

Quay lại căn nhà gỗ nói lời từ biệt cùng cô ấy, tôi chuẩn bị xuống núi. Tối hôm qua nếu không gặp cô ấy, có lẽ tôi đã xuống núi từ lâu rồi. Hơn nữa, việc tôi theo cô ấy quay về căn nhà gỗ này, Hoắc Vô Anh hoàn toàn không hay biết, đoán chắc phát hiện tôi mất tích, bây giờ đang đơn đả đi khắp nơi tìm kiếm.

Cô ấy kiên quyết muốn tiễn tôi ra khỏi cửa, vừa bước vào trong khu rừng phong được vài bước, liền nhìn thấy có mấy người khiêng một chiếc kiệu xuất hiện trước mắt.

Người đàn ông dẫn đầu có thân hình cao to, làn da đen bóng lại quen mặt liền quỳ gối trước mặt cô ấy, cung kính nói: “Phụng phi nương nương, thứ tội cho thuộc hạ tới tiếp giá muộn, Hoàng thượng hạ lệnh thuộc hạ tới đây rước nương nương hồi cung.”

“Ừm, bình thân.” Cô ấy than dài một tiếng rồi nhẹ nhàng nói.

Thì ra phong hiệu của cô ấy là Phụng phi.

Khuôn mặt này, giọng nói này... là Tề Uy!

Tề Uy đã xuất hiện, lẽ nào ngài ấy cũng đang ở trên ngọn núi này? Trong lòng tôi hoang mang vô cùng, hai tay bắt giắc tóm chặt lấy y phục. Tôi đang đứng sờ sờ bên cạnh cô ấy như vậy, không muốn Tề Uy nhìn thấy cũng khó.

“Tạ nương nương.” Tề Uy vừa định đứng dậy, ngược đầu lên bắt giắc nhìn thấy tôi, liền kêu lên đầy kinh ngạc: “Phụng... Phụng phi nương nương...”

Câu ‘Phụng phi nương nương’ này hoàn toàn không phải gọi cô ấy mà là tôi. Sắc mặt của Phụng phi trắng nhợt, đôi mắt ai oán liếc sang nhìn tôi chăm chăm.

Tôi liền quay người quỳ xuống trước mặt Phụng phi, cung kính lên tiếng: “Nương nương, xin thứ cho dân phụ tôi qua làm phiền, dân phụ xin chúc mừng nương nương thượng lộ bình an.”

Tề Uy hoang mang đứng dậy, nhanh chóng chạy xuống dưới núi.

Ngài cũng đã tới, ngài đang ở trong núi này. Không, tôi không muốn quay về thời gian năm năm trước đó, dù thế nào đi nữa cũng không được.

Tôi cũng đứng dậy, lớn tiếng hét tên của Tề Uy: “Tề Uy, ngươi hãy đứng lại cho ta.”

Tề Uy nghe thấy tiếng hét của tôi, quả nhiên đã dừng bước lại.

Tôi tạm thời cũng cảm thấy an lòng hơn trước đó rồi nói tiếp: “Nếu ngươi còn muốn nhìn thấy ta và ngài cùng quay về khoảng thời gian đau khổ năm năm trước thì cứ đi thông báo đi.”

Tề Uy trầm tư một hồi, quay người đi đến trước mặt Phụng phi rồi quỳ xuống mặt đất nói: “Cung thỉnh Phụng phi nương nương lên kiệu.”

Phụng phi sắc mặt trắng nhợt nhìn về phía tôi nhưng không hề nhấc chân bước đi. Vào những lúc thế này, tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô ấy, đối lại là bất cứ người phụ nữ nào thì cũng cảm thấy bị thương, đau khổ thôi.

Tôi quỳ xuống lên tiếng nói: “Dân phụ chúc nương nương thượng lộ bình an, sớm ngày về cung.”

Chỉ nghe thấy cô ấy than dài một tiếng, ưỡn thẳng thân người, kiên định ngồi vào trong kiệu, hạ tấm rèm xuống.

“Khởi kiệu.”

Nhìn bóng dáng của đoàn người dần dần xa khuất, tôi thở phào nhẹ nhõm. Để tránh những rắc rối không cần thiết, tôi nghỉ ngơi một lúc, sau đó bắt đầu xuống núi.

Ở khoảng giữa lưng chừng núi, từ phía xa, tôi vẫn có thể nhìn thấy ngài, ngài bước ra từ phía Âm Sơn. May quá, tôi đang ở trên cao, ngài đứng ở chỗ thấp nên hoàn toàn không nhìn thấy tôi. Theo lí mà nói, chiếc kiệu của họ đáng lẽ phải rời đi lâu rồi mới đứng, thế nhưng xem tình hình này, dường như tất cả đều đang đợi ngài.

Ánh nắng rạng rỡ buổi tinh mơ chiếu trên thân người khiến ngài như phát ra ánh hào quang chói lóa, chẳng khác nào một vị thần oai nghiêm, quyền lực. Nhìn ngài từ phía xa, thân hình ngài vẫn cao lớn như trước kia, có điều đã gầy đi nhiều. Ngài không hề mặc Long bào, thực sự chẳng giống với Hoàng đế chút nào.

Khi ngài bước gần tới chỗ mọi người đang chờ đợi, bọn họ cung kính quỳ xuống, tôi bất giác bật cười, lúc này còn cảm thấy dáng vẻ của ngài chẳng giống Hoàng đế chút nào. Ngài bước tới trước mặt Phụng phi, đỡ cô ấy đứng dậy đầy tình cảm, ôm cô ấy vào lòng rồi bước lên xe ngựa ở cạnh bên. Ngài đỡ Phụng phi lên xe trước, vào lúc sắp bước vào trong xe, ngài do dự một hồi, nhìn về phía tôi đang đứng.

Theo bản năng tôi quay người đi về con đường phía trước. Không lâu sau, sau lưng đã truyền lại tiếng xe ngựa chuyển bánh. Tôi đứng lại, nhìn về phía cỗ xe ngựa đang rời đi cùng con đường núi bụi mù, than dài một tiếng.

Dần dần, cỗ xe ngựa đó biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

69. Chương 69: Bỗng Nghe Gia Biến

“Xem ra nghiệp chướng nàng gây ra không ít đâu.” Hoắc Vô Ảnh bước tới trước mặt tôi, dáng vẻ rệu rã, đôi mắt quầng rừ mọi khi lúc này đỏ quau lên.

“Người nói cái gì chứ?” Tôi cau mày lại, lườm ngọt hắn một cái.

“Nói cái gì? Nàng lại còn không biết ta đang nói gì sao? Ta nói này, đại tiểu thư, suốt từ đêm hôm qua đến sáng nay, ta đã đi khắp mọi góc ngách trên núi Song Mông này rồi đấy. Nàng nói xem nàng đã đi đâu chứ? Có phải đã ở cùng hắn không?” Hắn lên tiếng đầy phần uất, lại còn đưa tay chỉ về hướng cỗ xe ngựa của Tề ca đang dần biến mất.

Tôi nhú chặt hai đầu mày lại, nghe giọng nói có phần chua chát của hắn, chẳng khác nào lúc Tầm vẫn còn là Dạ Tầm Hoan cả. Hừm, hái hoa đại đạo đã chuyển tính chuyển nét rồi sao!

“Ta không hề ở cùng ngài ấy, có điều ở lại qua đêm cùng người phụ nữ của ngài ấy, người có ý kiến gì không?” Tôi lạnh lùng lên tiếng.

Chỉ nghe thấy hắn lắp bắp trong hoảng hốt: “Nàng... nàng...”

“Ta rất bình thường, có điều lúc này cảm thấy rất lo lắng cho người, hái hoa nhiều quá, nói không chừng sau này lại biến thành đi hái cỏ dại đấy. Đến lúc đó nhớ phải chú ý một chút, tìm một chỗ cố định thôi, đừng có truyền bệnh dịch của mình đi khắp nơi. Phụ thân ta thường nói, hãy làm một công dân tốt biết giữ công đức cho xã hội đi.” Nói xong, tôi liền than dài một tiếng, vỗ nhẹ lên vai hắn, sau đó đi xuống dưới núi, để lại Hoắc hái hoa còn chưa kịp phản ứng lại, đứng ngây ngơ tại chỗ.

Không lâu sau, tôi liền nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của Hoắc hái hoa: “Lạc Lạc, nàng thực sự là vô cùng quá đáng.”

Ha ha, thực sự quá lâu rồi không được cười sảng khoái thế này, tôi bật tiếng cười vang suốt dọc đường xuống núi.

Trước khi đến Diệp cung, đầu tiên tôi phải quay về khách điểm Long Môn, đã quá lâu rồi không gặp được Tiểu Tiểu và Khai Tâm, bọn họ nhất định cũng đang lo lắng cho tôi. Trước tiên tôi cho bồ câu đưa thư báo tin bình an, sau đó mới quay về.

Trên đường đi, tôi tùy ý tìm một tửu lâu dừng chân, ăn uống, dưỡng sức.

Tôi đã kể với Hoắc Vô Ảnh những chuyện xảy ra giữa mình và Tầm, có điều không hề tiết lộ rõ thân phận thực sự của chúng tôi, bởi vì thêm một người biết là thêm một phần bất lợi. Tôi cũng nói rõ ràng với Hoắc Vô Ảnh, cho dù có phải chết cùng Tầm, tôi cũng sẽ đến Diệp cung tìm chàng. Còn Hoắc Vô Ảnh sau khi nghe hết những lời tôi nói, mỉm cười, nói rằng biết trước tôi nhất định sẽ đi, cho nên hắn mới ở lại bên cạnh tôi, mục đích chính là chỉ đường dẫn lối.

Tôi cảm thấy xúc động vô cùng trước sự tương trợ của hắn.

Đi đường có Hoắc Vô Ảnh bầu bạn rất là vui vẻ, nhưng hắn kiên quyết đòi theo tôi về khách điểm Long Môn. Tuy rằng đến Diệp cung cần hắn dẫn đường, thế nhưng, cũng có thể hẹn gặp ở một điểm nào khác rồi cùng lên đường cũng được mà. Xin thứ lỗi cho tôi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, lẽ nào nhiệm vụ của hắn vẫn chưa hoàn thành? Thực sự phải giết tôi cho bằng được?

Trước kia, hắn đã nói với tôi nguyên nhân mà bản thân phải tiếp nhận nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ này. Cung chủ tiền nhiệm của Diệp cung trước kia đã tẩu hỏa nhập ma vì tu luyện tuyệt thế thần công, sau cùng tự tấn công bản thân một cách điên cuồng rồi qua đời, con trai của ngài mới tròn hai mươi trở thành cung chủ tân nhiệm của Diệp cung.

Thánh Nhật sứ giả Trương Huyền Vũ là một người hành tung bất định, theo lời miêu tả của Hoắc Vô Ảnh, dường như Tầm đã gặp được một sư phụ chẳng khác nào một lão ngoan đồng[1]. Thảo nào mà tính cách của Tầm có nhiều thay đổi, phải chăng đã chịu ảnh hưởng từ vị sư phụ này? Trông chờ lão ngoan đồng này điều tiết tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong Diệp cung là chuyện gần như là không thể nào.

[1] Biệt hiệu của Châu Bá Thông trong bộ tiểu thuyết “Anh hùng xạ điêu” và “Thần điêu đại hiệp” của nhà văn Kim Dung.

Người trong Diệp cung cảm thấy vô cùng không an tâm trước một thiếu cung chủ còn quá trẻ tuổi. Tầm của tôi thân là Dạ Sứ của Diệp cung, chín chắn, trầm ổn, có sức hút, bất luận nhìn từ góc độ nào đều vô cùng xuất sắc, cho nên nhiều công việc trong Diệp cung tự nhiên đặt nặng trên vai của chàng. Dần dần, trong cung càng ngày càng nhiều thuộc hạ tín nhiệm chàng, bất giác trở thành phái đối lập với những người bảo vệ cho cung chủ tân nhiệm hiện nay. Thực ra, cho dù đối với lão cung chủ tiền nhiệm trước đây hay là Hàng Thành, cung chủ tân nhiệm bây giờ, Tầm đều không có chút lòng tham đoạt vị nào cả.

Hơn nữa, hôn sự của Hàng Thành cùng Lục Y Y, tiểu thư của Thần Kiếm sơn trang sắp cận kề, may mà vẫn còn chưa phát thiệp mời, nếu không chuyện Lục tiểu thư đào hôn nhất định sẽ khiến việc Thiên hạ đệ nhất cung Diệp cung tề danh cùng Thần Kiếm sơn trang sẽ nhanh chóng trở thành trò cười cho vô lâm. Nghe nói mối hôn sự này đã kéo dài từ năm trước tới năm sau, thời gian cụ thể vẫn chưa nói chắc được.

Nói đến đây, tôi bất giác nhớ đến chuyện cứu tên Ưng một sách ở trong khách điểm. Tiểu Tiểu cùng với Quần Diễm Thành, đại sư huynh của Thần Kiếm sơn trang hiện nay cũng không biết thế nào nữa, mong rằng Tiểu Tiểu sẽ không bị kéo vào chuyện liên hôn này.

Chuyện đột phát này lại càng khiến cho người bên phái ủng hộ cho Tầm càng thêm rạo rực. Để ngăn ngừa người của hai phái tự gây tổn thương lẫn nhau vì chuyện của cung chủ, Tầm quyết định đi thăm sư phụ của mình, hiện đang vân du tứ hải.

Buồn cười! Tuyệt! Chàng đã dùng chiêu lùi một bước tiến ba bước, ép Hàng Thành phải tự mình giải quyết vấn đề, ép mọi người phải chấp nhận sự thực. Đây chính là tác phong làm việc xưa nay của chàng, đúng là cao chiêu! Tầm của tôi xưa nay vẫn xuất chúng hơn người, cứ nghĩ vậy thôi là tôi lại bật cười sung sướng.

“Cười gì thế?” Hoắc Vô Ảnh hiểu kì lên tiếng.

Dùng tay trái chống cằm, tay phải cầm đũa, tôi nhìn vào Dâm Hồ soái ca có thể mê hoặc chúng sinh này, nhướn miệng mỉm cười. Hắn với Tầm là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau. Nếu lúc này đổi lại là Tầm ngồi trước mặt tôi, chàng tuyệt đối không hỏi tôi tại sao lại cười mà sẽ nghĩ cách khiến tôi phải chủ động nói tại sao mình cười.

“Cười người chim lợn.” Tôi cười nhẹ đáp.

“Lại là chim lợn? Hình như từ này không phải dùng để khen người khác, ngược lại giống câu châm biếm hơn, rốt cuộc nó có nghĩa là gì?” Cuối cùng hắn đã có tầm nhận thức mới về hai chữ này. Thế là tôi liền nhiệt tình giải thích ý nghĩa thực sự, sau khi nghe xong, hắn liền trợn trừng mắt nhìn tôi, sau đó bật cười lớn tiếng.

Tôi cũng mỉm cười, sau đó cúi đầu và thức ăn vào miệng.

Dần dần, tiếng cười của hắn tắt hẳn đi, dùng giọng nói nghiêm chỉnh nói với tôi: “Lạc Lạc, đêm lễ tế Hoa thần lần trước, nàng đã nói với ta nàng không biết võ công mà chỉ là sức mạnh nhiều hơn người khác thôi. Còn hôm đó, nàng lại có thể sử dụng chiêu Tứ thần hợp nhất trong Tư thần kiếm pháp của Tinh Túc Môn. Nếu ta không kịp thời cản lại thì Sầm cùng với những người kia đã chết dưới Tư thần kiếm của nàng rồi. Tinh Túc Môn là một tổ chức sát thủ nổi danh trên giang hồ hơn mười năm trước, sở dĩ nó nổi tiếng là bởi vì toàn bộ sát thủ của Tinh Túc Môn đều là những người phụ nữ tuyệt sắc vô song. Chỉ cần đưa ra một cái giá hợp lý, mục tiêu chắc chắn sẽ bị giết không tha, vậy mà tổ chức sát thủ lừng danh, lợi hại này lại biến mất một cách triệt để chỉ trong một đêm vào năm năm trước...”

Hoắc Vô Ảnh dừng lại, không nói thêm nữa, nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của tôi với ánh mắt hoài nghi.

Tôi ngược mắt liếc hắn, sau đó lại cúi đầu xuống, và thêm miếng cơm rồi nói: “Người muốn hỏi điều gì, cứ nói thẳng đi.”

“Rốt cuộc nàng là ai? Ta không tin nàng chính là sát thủ thuộc Tinh Túc Môn, tư thế cầm kiếm của nàng không sai, kiếm pháp cũng không sai, thế nhưng nàng lại không thể nào khống chế được nội lực trong người mình. Nếu như nàng là sát thủ của Tinh Túc Môn, việc khống chế nội lực với nàng mà nói là chuyện vô cùng đơn giản, thế nhưng nàng lại vì vậy mà làm bản thân bị thương. Rốt cuộc nàng là ai chứ?”

Tôi liếc mắt nhìn Hoắc Vô Ảnh, những suy luận của hắn không sai chút nào. Nhớ lại cảnh tượng trong rừng trúc ngày hôm ấy, khi đột phát nội lực do quá đổi phần nộ, tôi hoàn toàn không thể khống chế được nó, nếu như lúc đó không cưỡng ép kiểm khí chuyển sang khu rừng trúc kia thì chỉ sợ tôi sẽ phải hối hận cả đời.

Tại sao tôi lại biết được Tư thần kiếm pháp chứ? Ha ha không phải tôi biết, mà là mẹ của Hạ Chi Lạc biết, kể từ khi Hạ Chi Lạc nhớ chuyện, cô ấy thường xuyên nhìn thấy mẫu thân múa những chiêu kiếm này. Tuy rằng dung nhan của mẫu thân trong ký ức Hạ Chi Lạc mờ ảo, mơ hồ, nhưng từng bước chân, đường kiếm, mỗi chiêu mỗi thức của bà đều vô cùng hoàn mỹ, ưu nhã, hoàn toàn khác biệt với khí thế cương nghị của Tề ca.

Sở dĩ lúc đầu, ở Dương Sơn, tôi có thể nhìn ra được điều ảo diệu trong Tư thần kiếm pháp một cách dễ dàng là bởi vì ký ức tôi – hay nói đúng ra là ký ức Hạ Chi Lạc – đã quá quen thuộc với bộ kiếm pháp này. Nhưng rồi sau đó, tôi cũng không suy ngẫm chuyện này đến tận cùng. Tại sao mẫu thân của Hạ Chi Lạc lại biết dùng Tư thần kiếm pháp?

“Lạc Lạc.” Hoắc Vô Ảnh đưa tay vẫy vẫy trước mắt tôi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi định thần lại, than dài một tiếng rồi nói: “Ta không phải là sát thủ của Tinh Túc Môn, còn về bộ kiếm pháp này, ta đã từng nhìn thấy mẫu thân tập luyện.”

“Mẫu thân của nàng? Sao có thể như vậy được? Nàng có biết bộ kiếm pháp này cùng với chất độc Huyết ảnh mà Sầm trùng phải đều giống nhau ở chỗ đã thất truyền bao năm nay rồi? Tinh Túc Môn nhanh chóng nổi lên như vậy chính là vì có được bộ kiếm pháp này đây.”

Cái gì? Cũng thất truyền nhiều năm giống như Huyết ảnh sao? Kiếm phổ của Tư thần kiếm pháp chẳng phải vẫn luôn được cất giấu trong Hoàng thất hay sao, theo những lời Tề ca nói thì ngài đã vô tình có được chứ hoàn toàn không phải lén lút tập luyện. Tại sao bộ kiếm pháp này cùng với chất độc Huyết ảnh lại có liên quan đến Hoàng thất?

“Nếu muốn hỏi mẫu thân ta với Tinh Túc Môn có liên hệ gì không thì ta hoàn toàn không biết. Vào năm ta tròn tám tuổi thì mẫu thân đã bị mất tích, còn tại sao bà biết Tư thần kiếm pháp thì ta cũng chẳng biết gì đâu.” Tôi mỉm cười khổ sở, nụ cười này phát ra từ nội tâm, bởi vì trong đầu tôi vẫn còn tồn tại kí ức của người phụ nữ vừa yêu lại vừa hận Hạ Chi Lạc kia.

Hắn nhìn tôi đầy nghi hoặc, nhướn miệng mỉm cười, một nụ cười đậm đàng rồi nói: “Trên người nàng với Sầm ẩn chứa quá nhiều bí mật. Rốt cuộc ngài ấy là ai? Nàng gọi ngài ấy là Thượng Quan, người trong thiên hạ này ai chẳng biết Thượng Quan chính là họ của Hoàng gia. Hoàng gia xảy ra biến cố, thậm chí việc Tinh Túc Môn biến mất, cuộc chia li giữa nàng với ngài ấy, tất cả hình như đều xảy ra vào năm năm trước...”

Tôi đảo loạn cơm trong bát, ngược mắt lên nhìn hắn rồi nói: “Người đã nói đó là bí mật, vậy ta nói ra thì còn gì là bí mật nữa. Hoàng triều Kim Bích, những người mang họ Thượng Quan không liên quan đến Hoàng thất, ta tin rằng còn nhiều hơn những người mang họ Hoắc giống người.”

“Ha ha ha.” Hắn bật cười sảng khoái: “Nàng còn giống một con hồ li hơn ta, một con hồ li cái mê hoặc lòng người với một mái tóc đen huyền sáng bóng.”

Tôi lườm ngọt hắn một cái rồi nói: “Mau ăn cơm đi, đàn ông gì mà lảm lời. Nếu như không phải cần người dẫn đường, ta đã đá đít cho người ngã xuống Âm Dương Cốc rồi. Ta vẫn chưa tha thứ cho người chuyển ngày hôm đó đâu, đợi khi nào gặp lại chàng, ta nhất định sẽ cho người chết một cách khó coi nhất.”

“Nàng...” Hắn nghiêng răng sau đó lăm bắm một mình: “Thật đúng là thà đắc tội kẻ tiểu nhân còn hơn là đắc tội đàn bà.” Phía dưới mặt bàn, tôi đá hắn một phát thật mạnh, lạnh mặt như không nghe thấy tiếng kêu thống thiết của hắn, tiếp tục dùng bữa. Khi ngược mắt lên, tôi liền chăm chú nhìn mấy người ăn mặc bình dị đi qua trước mặt.

Sở dĩ tôi chú ý đến mấy người này là bởi vì người đi đầu kia trông rất giống với Uông Thư Bách. Thế nhưng rốt cuộc có phải là tên Uông một sách kia không thì tôi chưa dám khẳng định, nhất cử nhất động của bọn họ đều khiến tôi phải chăm chú dõi theo.

Hắn của lúc này hoàn toàn khác với hình tượng tiểu nhị ở khách điểm của tôi. Tuy rằng trước kia hắn luôn mang bộ dạng thư sinh yếu ớt, đau khổ, nhưng thực ra tôi luôn cảm thấy tên một sách này mảy mĩm mắt sáng, tuấn tú, nho nhã, tuyệt đối là một cực phẩm thượng hạng. Hiện nay, hắn lại xuất hiện trước mặt tôi với một phong thái hoàn toàn xuất chúng, khí độ bất phàm, ngạo nghễ kia chẳng thể nào che giấu được thêm nữa. Bốn người đi theo phía sau hắn, nhìn qua là biết không phải hạng tầm thường, hơn nữa còn vô cùng cung kính trước hắn.

Tại sao lại như vậy chứ? Trước khi tôi đi, hắn ưỡn ngực thề thốt đầy chí khí rằng sẽ bảo vệ, chăm sóc Tiểu Tiểu cùng Khai Tâm, sao lúc này lại xuất hiện ở nơi đây? Nhìn thái độ cung kính của những người kia, xem ra thân phận của hắn vô cùng cao quý.

Rốt cuộc thân phận của hắn là gì? Tại sao lại thành ra như vậy? Phải chăng khách điểm đã xảy ra chuyện gì?

Đoàn người bọn họ đang định rời khỏi tử lâu, tôi liền đặt bát cơm trong tay xuống xông lại gần, lớn tiếng thét: “Uông Thư Bách.”

Cả đoàn người đó liền dừng bước lại, chỉ nhìn thấy hắn ngưng lại, từ từ quay người lại, đưa ánh mắt sắc bén liếc thân người tôi một lượt, chẳng thêm mở miệng, phớt lờ sự tồn tại của tôi rồi lại đi ra ngoài cửa.

Lúc này, một người đàn ông trung niên phía sau hắn vừa nhìn thấy tôi liền thét lên kinh hãi: “Phượng... Phượng Thiên Ngâm?”

Một người đàn ông trung niên khác cũng nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc, rồi lăm bắm một mình: “Không thể nào, không thể nào...”

“Lạc Lạc.” Hoắc Vô Ảnh đã đi đến cạnh bên chỗ tôi, nhìn mấy người kia bằng ánh mắt kì lạ.

Tôi cau chặt đôi mày lại, thái độ của hai vị đại thúc kia thật kì lạ, sao lại gọi tôi là Phượng Thiên Ngâm? Phượng Thiên Ngâm là ai chứ? Hình như tôi không hề quen biết. Nói đến đây mới nghĩ ra, người tôi đã

gặp và có dung mạo giống tôi cũng chỉ có vị Phụng phi đó, còn thêm một người nữa hiện lên trong đầu tôi, đó chính là mẫu thân của Hạ Chi Lạc.

Gần đây xảy ra thật nhiều chuyện kì quái.

Ông Thư Bách cảm nhận được sự khác thường của hai vị đại thúc kia, từ từ bước lại gần chỗ tôi, chắn trước thân người của hai vị đó, mặt mày nghiêm nghị, liếc nhìn vào tôi và Hoắc Vô Ảnh, sau đó lạnh lùng lên tiếng: “Rất xin lỗi, vị phu nhân này, chúng ta chưa hề gặp mặt, đoán chắc đã nhận nhầm người.”

Hả? Phu nhân? Lần đầu gặp mặt? Đã nhận nhầm người? Giọng nói này rõ ràng là của Ông Thư Bách, hẳn chẳng qua chỉ thay đổi mỗi tạo hình thôi, tại sao lại có sự khác biệt lớn đến vậy chứ? Rõ ràng là quen biết nhau, sao lại phải giả bộ như không quen biết? Rốt cuộc hẳn là ai chứ? Nếu như thực sự không quen biết tôi thì chỉ có một khả năng duy nhất, người đứng trước mặt tôi lúc này chính là anh em sinh đôi của Ông một sách.

“Cửu thúc, không phải các người đang phải đi gấp sao?” Hắn liền quay sang nói với vị đại thúc đã gọi tôi là Phượng Thiên Ngâm. Nói xong, hắn liền bước ra ngoài tửu lâu trước.

Hai vị đại thúc kia cũng lặng người một lúc, sau đó đuổi theo ra ngoài, nhưng vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn tôi, mặt mày vô cùng hoảng hốt. Cuối cùng họ cũng đuổi kịp theo. Tôi nhìn thấy bọn họ đi ra khỏi tửu lâu, vừa chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu cả, bất giác ngáy lặng người đi, tốc độ đi bộ của họ đúng là nhanh đến mức không tưởng tượng nổi.

“Lạc Lạc, nàng quen biết nhưng cao thủ thế này từ lúc nào thế?” Hoắc Vô Ảnh cau chặt đôi mày kiếm rồi hỏi.

“Cao thủ?” Tôi cũng bất giác nhíu mày, lại nhìn ra ngoài tửu lâu, than dài một tiếng rồi nói: “Có lẽ ta nhận nhầm người rồi,”

“Nhận nhầm người? Hình như hai đại thúc kia cũng quen biết nàng thì phải, còn gọi nàng là Phượng Thiên Ngâm, phải chẳng bọn họ cũng đã nhận nhầm người?” Hoắc Vô Ảnh nhìn tôi bằng ánh mắt hồ nghi: “Rốt cuộc tên của nàng là gì? Lạc Bảo hay là Phượng Thiên Ngâm? Hình như cái tên Phượng Thiên Ngâm nghe có nội hàm, sâu sắc hơn cái tên Lạc Bảo nhiều.”

“Hoắc hái hoa, có phải người lại muốn làm Bì đang ngứa, đệ đệ của Pikachu không? Nếu như muốn thì ta sẽ toại nguyện cho người ngay lập tức.” Tôi trợn mắt nhìn hắn đầy bức bối.

“Ta không hề ngứa thịt chút nào.” Hắn nhún nhử mỉm cười, đưa tay sờ cằm, trầm tư một hồi rồi nói: “Dựa theo kinh nghiệm hành tẩu giang hồ bao năm nay, ta chẳng thể phân biệt được rốt cuộc bọn họ thuộc môn phái nào, nhưng nhìn bộ pháp đặc biệt của họ chẳng khác nào như nước chảy mây trôi, nhất định là những cao thủ thâm tàng bất lộ, đặc biệt là người nàng nhận nhầm với hai người nhận nhầm nàng, võ công của bọn họ có khả năng cao hơn cả ta.”

Ông một sách là một cao thủ? Thôi chết rồi, khách điểm nhất định đã xảy ra chuyện. Không, tôi nhất định phải quay về đó nhanh chóng.

“Đi thôi, nhà ta xảy ra chuyện rồi, ta nhất định phải quay về đó thật sớm.”

Hoắc Vô Ảnh vút lại ngân lượng, hai người chúng tôi nhanh chóng phi ngựa quay về huyện Lí An.

Kể từ sau khi Ông Thư Bách gọi tôi một tiếng phu nhân, tôi đã ý thức ra được tính nghiêm trọng của vấn đề, để ngăn con Dâm Hồ đó suy nghĩ lung tung và người khác lại hiểu lầm, tôi liền cải nam trang.

Do lên đường quá vội, tôi đã khiến một con ngựa gần chết. Khi đi qua khu đông dân cư, bắt buộc dĩ phải mua một con ngựa khác, tiện thể cũng mua thêm chút lương khô. Vừa mua xong, vừa định rời khỏi, tôi liền phát hiện đường xuất thành đã bị tắc nghẽn lại.

Không biết đã xảy ra chuyện tày đình gì mà lại khiến mọi thứ trở nên hỗn loạn thế này, tôi bức bối nhíu chặt mày lại, liền hỏi thăm người đi đường.

“Xin hỏi vị tiểu ca này, trời đất rộng lớn đúng là không có chuyện gì không có, bây giờ ngay cả trẻ con cũng dám cưỡng ép dân nữ ngay giữa thanh thiên bạch nhật rồi.” Người đó liền hờn hờ đáp.

“Hả? Trẻ con cường ép dân nữ?” Thật đúng là rừng lớn thì loài chim nào cũng có.

Hoắc Vô Ảnh vừa nghe vậy, tinh thần khoái lạc, nhất quyết kéo tôi đi xem chuyện vui, liền bị tôi cự tuyệt, thế nhưng không đi xuyên quá đám đông kia, chúng tôi vẫn chẳng thể vượt qua được con đường này, trừ phi đi đường vòng. Nếu như đi đường vòng thì phải thêm lộ trình nửa ngày nữa.

Chết tiệt, phải nghĩ ra cách khiến cho đám người kia tự động dọn đường cho tôi đi, cho dù phải tốn chút tiền tài. Đưa mắt nhìn quanh, sau cùng tôi quay sang nói với Hoắc Vô Ảnh: “Trên người người còn bao nhiêu bạc vụn, đưa hết đây cho ta.”

Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, rồi lấy túi tiền bên thắt lưng ra. Tôi nhận lấy, trong lòng thầm nghĩ, dù phải tốn tiền tài cũng quyết không phải của tôi. Thế là tôi liền tìm một ngân trang gần đó, đổi hết số bạc vụn của Hoắc Vô Ảnh kia thành những đồng tiền nhỏ hơn. Cầm trên tay một túi nặng đầy tiền, tôi liền giao cho Hoắc Vô Ảnh, chỉ thị cho hắn bay lên mái nhà tung hết túi tiền đó xuống bên dưới.

“Nàng...” Hoắc Vô Ảnh vô cùng kinh ngạc, khuôn mặt anh tuấn nhanh chóng sầm hẳn lại.

Hoắc Vô Ảnh đau xót số bạc của mình, lẩm bẩm cầu nhau vài câu, sau cùng trước sức ép đáng sợ của tôi, hắn bị ép nhảy lên mái nhà. Nhìn thấy hắn đã chuẩn bị xong, tôi liền đứng cách đám đông trước mặt nhiều bước, sau đó hét lớn một tiếng: “Mọi người mau nhìn xem, tiền rơi từ trên trời xuống kia.”

Lời vừa dứt, Hoắc Vô Ảnh liền bắt đầu tung tiền.

Quả nhiên, tiếng thét này đã khiến đám đông tụ tập kia tản hết ra, liên tục hét lớn: “Tiền rơi từ trên trời xuống này.” “Mau đi nhặt tiền thôi.”, rồi sau đó nhanh chóng xông về phía tôi đứng. May mà tôi tránh kịp thời, nếu không sẽ bị bọn họ dẫm cho bết xác.

Nhìn những con người điên cuồng tranh cướp tiền đồng, tôi thở hắt ra ngoài, những người này có cần phải khoa trương đến mức độ đó không?

Hoắc Vô Ảnh thân như chim én, nho nhã bay từ trên mái nhà xuống, nho nhã hạ cánh trước mặt tôi, bật cười nói: “Chiêu này mà nàng cũng có thể nghĩ ra?”

“Tục ngữ có câu: Người chết vì chim...” Vừa mới lên tiếng tôi đã ngưng lại, suýt chút nữa là cắn trúng lưỡi, thực ra câu tôi muốn nói là “Người chết vì tài, chim chết vì ăn”, ai ngờ lại nói nhịu thành một câu khiến người ta suy nghĩ linh tinh, bậy bạ.

“Người chết vì chim? Người chết vì chim? Ha ha ha, nàng có tính cách đó không? Thì ra nàng muốn chết vì chim à. Có thể nói cho ta biết nàng muốn chết vì loài chim nào không? Ha ha ha, nếu như muốn chết vì ta thì thực sự là mong còn chẳng được.” Hắn bật cười lớn tiếng.

Nhìn xem, con Dâm Hồ đó cười đến mức không ngậm được miệng lại. Chết tiệt, những tên hay hái hoa, sự dâm dăng, dề tiện đã ăn sâu vào xương cốt rồi, tôi chẳng qua nói nhằm có một câu vậy mà hắn đã tuôn ra cả tràng.

“Cút ngay, chim cái đầu người.” Tôi mở miệng mắng nhiếc, rồi đá hắn một cước.

“Ha ha ha, lâu nay toàn bị nàng đè nén, bắt nạt, hôm nay mới được chiếm thể thượng phong đôi chút. Có điều nói ra thì số ngân lượng kia của ta thực sự đáng thương.” Hắn nhoẻn miệng cười gian manh.

Tôi trợn mắt lườm hắn, sau đó dắt ngựa đi về phía trước. Bỗng nhiên, bóng người và bóng chó vụt qua trên đường khiến tôi chết lặng người đi.

Khai Tâm? Tướng Quân?

Cậu bé mặc trên người bộ y phục màu trắng kia chẳng phải là Khai Tâm hay sao? Thành bé đang kéo theo một đứa bé tầm năm, sáu tuổi ở phía sau, miệng không biết đang lẩm bẩm điều gì. Đứa bé đó nhìn trông như một tiểu ăn mày, thế nhưng trên người lại đang khoác chiếc áo khoác của Khai Tâm, Tướng Quân đứng cạnh bên không ngừng rung lắc bộ lông màu ghi bạc của mình, ngăn cản đứa bé kia chạy trốn.

Khai Tâm chính là đứa bé đã cường ép dân nữ đó sao? Làm sao có thể? Phải chăng tôi lại nhận nhầm người? Tôi đưa tay dụi mắt, không, lần này tôi tuyệt đối không nhận nhầm người, đây chính là đứa con

traí nghịch ngợm quái chiêu của tôi mà. Tại sao thằng bé cũng không ở trong khách điểm, một đứa nhóc dắt theo một con chó chạy lung tung khắp nơi làm gì?

“Khai Tâm.” Tôi cất tiếng gọi lớn rồi chạy nhanh về phía Khai Tâm.

“Mẫu thân.” Khai Tâm nghe thấy giọng nói của tôi liền quay đầu lại, gọi tôi một tiếng nhưng chưa hề chạy về phía tôi, vẫn cứ kéo lấy đứa nhóc kia, đôi mắt thì nhìn chăm chăm vào Hoắc Vô Ảnh một hồi lâu, cau chặt đôi mày rồi hỏi tôi: “Mẫu thân, Hoan thúc đâu? Tại sao mẫu thân lại đổi sang một người đàn ông khác rồi? Có phải người chê Hoan thúc không được tuần tú như người này không? Người đã đá Hoan thúc rồi sao?”

Hả, cái thằng tiểu tử này đang nói lằng nhằng gì chứ? Nói cứ như thể tôi chẳng có chút trinh tiết, đức hạnh gì vậy, giống như một người phụ nữ háo sắc gặp người nào yêu người ấy vậy. Thật đúng là con hư tại mẹ!

Gâu gâu gâu! Tướng Quân nhìn thấy tôi là sữa liên hồi, xem ra nhiều ngày rồi không nhìn thấy tôi, con chó này lại bắt đầu hưng phấn đây.

“Con trai của nàng?” Hoắc Vô Ảnh kéo tôi lại phía sau như thể nhìn thấy quỷ, liếc sang Khai Tâm, miệng há to đến mức có thể nhét quả trứng vào trong, kinh ngạc cất tiếng hỏi: “Con trai của nàng với ngài ấy đã lớn thế này rồi sao? Vốn dĩ còn tưởng rằng giữa ta với nàng còn có hi vọng nhỏ nhoi, bây giờ chẳng còn gì nữa rồi...”

“Người đúng là đồ ngốc nghếch.” Tôi trợn mắt lườm hắn, chẳng thèm để tâm nữa.

“Người thật đê tiện, bỏ ta ra, bỏ ta ra.” Đứa bé kia thét lên thảng thốt, há miệng định cắn lên tay của Khai Tâm, liền bị tôi ngăn lại.

Tiếp xúc ở khoảng cách gần, tôi xác định đây là một tiểu ăn mày, đoán chắc là đã ăn trộm đồ của Khai Tâm. Tôi kéo bàn tay Khai Tâm đang nắm chặt lấy đứa bé kia rồi nói: “Khai Tâm, sao con lại ở chỗ này? Sao con lại làm như vậy? Mau mau bỏ người bạn nhỏ này ra. Con có biết hay không, người ta đang bảo con là cưỡng ép dân nữ đấy, con đừng có làm mất mặt mẫu thân nữa. Nghe lời đi, mau thả người ta ra.”

Gâu gâu gâu! Hả, không ngờ Tướng Quân lại chạy tới đỡ dành tôi.

Khai Tâm mím chặt môi lại, buông tay ra mà chẳng hề cam nguyện, vừa chỉ huy Tướng Quân chặn lối thoát của tiểu ăn mày kia vừa nói với tôi: “Mẫu thân, cái gì mà cưỡng ép dân nữ, muội ấy là thê tử của con mà.”

“Đồ vô liêm sỉ, ai là thê tử của ngươi chứ?” Tiểu ăn mày đó nhảy ra sau lưng tôi rồi thét lớn.

“Hả? Con nói cái gì? Cô bé này là thê tử của con sao?” Câu nói của Khai Tâm chẳng khác nào sấm đánh ngang tai, tôi đưa tay day huyệt thái dương. Tuy biết phương thức giáo dục của mình hơi hiện đại một tí, thế nhưng giáo dục con trai tới độ đi cưỡng ép dân nữ làm thê tử của mình là điều tôi chưa hề nghĩ tới.

Hoắc Vô Ảnh vừa nghe vậy liền bật cười thành tiếng, kéo lấy Khai Tâm rồi nói: “Cô bé ấy là thê tử cháu sao? Tiểu tử, còn bé như vậy mà đã có tư chất làm nghề hái hoa rồi đấy. Thế nào hả? Có muốn bái ta làm sư phụ không?”

“Bái cái đầu người, người cút sang một bên cho ta, đừng có dạy hư con trai ta.” Tôi quát lớn, con Dâm Hồ này, cái hay không dạy, vừa gặp mặt đã muốn Khai Tâm theo hắn học hái hoa.

Quay sang bên này, tôi lại hỏi Khai Tâm: “Khai Tâm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con không ở khách điểm, tại sao lại chạy tới đây? Dì Tiểu của con đâu rồi? Có phải khách điểm đã xảy ra chuyện gì không?”

“Mẫu thân...” Khai Tâm liền ôm chặt lấy tôi, định khóc lại thôi, tôi biết ngay là khách điểm đã xảy ra chuyện mà.

Thế là chúng tôi liền tìm một khách điểm dừng chân nghỉ ngơi trước rồi nghe Khai Tâm kể lại mọi chuyện.

Thì ra, sau khi tôi với Tâm rời khỏi khách điểm, khoảng được gần một tháng, có hai người đàn ông trung niên kì quái mặc y phục màu tím xuất hiện tại đó, điều kì dị hơn là hai người đàn ông này đến khách điểm không phải để trọ lại mà vì tìm Uông Thư Bách. Không biết Uông Thư Bách có hiềm khích gì với hai người đó, vừa gặp họ hắn đã mặt mày nhợt nhạt, cứ như gặp phải ma quỷ vậy.

Khai Tâm vừa nhắc đến Ônng Thư Bách cùng hai người đàn ông trung niên, tôi đã hét lớn tiếng, kể lại bộ dạng của bốn người mà tôi gặp trong tửu lâu mấy ngày trước đó cho Khai Tâm nghe. Khai Tâm nghe thấy tôi miêu tả bộ dạng của người có tên Cửu Thúc cùng với người đàn ông trung niên còn lại thì gật đầu lia lịa, nói người đến khách điểm gây chuyện hôm đó chính là hai người này.

Thì ra tôi không hề nhận nhầm người. Thật đúng là kì quái.

Tuy rằng bọn họ muốn bắt Ônng Thư Bách đi, nhưng không biết tên một sách này rốt cuộc thân phận thế nào, bọn họ cũng khá là kiêng nể, không dám hỗn xược quá đáng. Khai Tâm nói Ônng Thư Bách chống trả rất lâu, sau cùng bị hai người kia đánh ngất đi, rồi cưỡng ép đi khỏi khách điểm.

Theo lời miêu tả của Khai Tâm, võ công của hai người đó vô cùng cao cường, điều này hoàn toàn trùng khớp với nhận định của Hoắc Hải Hoa. Vì Ônng Thư Bách, Tiểu Tiểu đã giằng co, chống trả với họ rất lâu, nếu như không phải họ thủ hạ lưu tình thì e là Tiểu Tiểu đã chết từ lâu rồi.

Cũng thật là trùng hợp, ngày hôm đó Quán Diễm Thành của Thần Kiếm sơn trang cũng đến khách điểm, không biết có phải đã hẹn trước với Tiểu Tiểu không hay là đến khách điểm để tìm cô ấy, nhìn thấy tình cảnh này, lập tức nổi giận dưng dưng, tiếp đó rút kiếm tương trợ.

Đoán chắc khi Quán Diễm Thành xuất hiện, hai người kia đã hoàn toàn không còn muốn giao đấu thêm nữa, bắt đầu dĩ phải hạ độc thủ. Quán Diễm Thành ra tay tương trợ, còn Tiểu Tiểu bất hạnh trúng một chưởng của một trong hai người người kia.

Nghe Khai Tâm kể tới đây, biết Tiểu Tiểu bị thương rất nghiêm trọng, tôi bất giác nắm chặt bàn tay lại.

Đáng chết, cái tên Ônng Thư Bách kia, kể từ khi vào khách điểm Long Môn của chúng tôi đã đem lại biết bao phiền phức cho tôi. Rốt cuộc hẳn có thân phận thế nào? Đúng là một tên yêu tinh gây họa, lúc đầu thì khiến khách điểm chúng tôi mắc ân oán với Thần Kiếm sơn trang, nếu không phải có người em rể tương lai Quán Diễm Thành kia thì e là khách điểm Long Môn chẳng có ngày nào an lành. Bây giờ cũng thế, lại gây gỗ với người nào đó, mà chả biết thân phận thế nào. Miệng tự nhận bản thân chỉ là một thư sinh dạy chữ, tất cả chỉ là lừa gạt. Cao thủ, hừm, hẳn là một cao thủ, ngay cả nghệ thuật lừa người, giả bộ cũng là cao thủ hạng nhất. Chết tiệt, ban đầu nếu như tôi không say rượu lắm chuyện thì đã chẳng dẫn sói vào nhà rồi.

Tiểu Tiểu bị trọng thương liền nghĩ cách hộ tống Khai Tâm cùng Tướng Quân rời khỏi khách điểm, dẫn dắt hai đứa lên Thần Kiếm sơn trang trước, nếu như cô ấy cùng Quán Diễm Thành xảy ra chuyện gì bất trắc, chí ít Khai Tâm cũng tìm được chỗ dựa tạm thời, sau đó đợi tôi cùng Tầm quay về từ nước Bạch Hổ rồi tính sau.

Sau đó, Khai Tâm nước mắt rưng rưng rời khỏi khách điểm, dẫn theo Tướng Quân tiến thẳng đến Thần Kiếm sơn trang. Do lần đầu tiên đi xa nhà, mới lên đường không bao lâu, Khai Tâm nhậm ra đã lạc đường, hoàn toàn không biết đi về đâu. Suốt dọc đường thẳng nhóc đáng thương cùng Tướng Quân mãi nghệ kiếm tiền sống qua ngày, lúc đi đến huyện Tuệ Dân liền bị tiểu ăn mày được nó coi là thê tử trộm mất tiền, sau đó gây ra trận náo nhiệt này.

Tôi ôm lấy Khai Tâm nước mắt đầm đìa, trong lòng cảm thấy đau đớn, xót xa khó tả, khổ thân đứa bé này. Còn nữa, hiện nay Tiểu Tiểu còn sống hay đã chết, chẳng thể nào biết chắc được. Từ sau khi Khai Tâm rời khỏi rốt cuộc khách điểm còn xảy ra chuyện gì khác không, đoán chắc phải đợi khi tôi quay về thì mới biết được.

Cứ nghĩ tới việc Tiểu Tiểu sống chết còn chưa rõ, tôi lại nắm chặt hai tay lại, đoán chắc lúc này sắc mặt vô cùng tồi tệ. Tuy rằng tôi không hề biết rõ rốt cuộc tại sao cô ấy lại đi làm sát thủ, thế nhưng những hành động, cách sống sau này cho thấy cô ấy làm vậy vì có nỗi khổ riêng nào đó. Huống hồ chi, cô ấy cũng đã gánh chịu biết bao đau đớn, khó khăn lắm mới chịu đựng được đến hôm nay, tìm được cuộc sống ổn định, an lành, tại sao lại kết thúc nhanh chóng như vậy chứ?

Không được, tôi phải lập tức lên đường trở về.

Tiểu Tiểu, em đã từng nói với ta rằng, em sẽ không xảy ra chuyện gì cả, cho nên, em nhất định phải bình an vô sự đây.

Dưới sự kiên quyết của Khai Tâm, cô bé ăn mày kia cũng đi theo chúng tôi.

Việc đầu tiên phải làm chính là tắm rửa sạch sẽ cho cô bé ăn mày này. Tôi dặn dò tiểu nhị chuẩn bị một bồn nước tắm lớn, đồng thời bảo Hoắc Vô Ảnh đi mua vài bộ y phục thích hợp cho Khai Tâm và cô bé này.

Trong thời gian chờ đợi nước nóng, tôi đưa mắt nhìn cô bé bần thủ kia, soi xét một hồi, dáng vẻ tầm khoảng năm, sáu tuổi, mặt mày toàn là bụi bẩn, mái tóc rối như tổ chim, điểm duy nhất thu hút là đôi mắt sáng trong, đúng là linh khí hơn người. Lại nhìn những chỗ khác, tôi hoàn toàn không phân biệt được đứa nhóc này rốt cuộc là nam hay nữ, cho nên tôi cảm thấy vô cùng chán nản, sao Khai Tâm lại nhận ra được đứa nhóc này là nữ chứ? Nếu đó là một bé trai, cứ ép buộc người ta làm thê tử của mình phải chăng là mất thể diện lắm sao? Lẽ nào Khai Tâm đã kéo quần của đứa trẻ này xuống kiểm tra chẳng? Trời đất ơi! Nếu như nó làm vậy thật thì vấn đề dường như vô cùng nghiêm trọng.

“Khai Tâm à, chuyện về thê tử này của con rốt cuộc là sao đây? Làm sao con biết đứa nhóc này là một tiểu cô nương?” Tôi nhíu chặt đôi mày, đưa lời hỏi.

Khai Tâm mặt mày ửng đỏ, cúi đầu thẹn thùng không dám lên tiếng.

Lúc này, nước nóng được đưa vào trong, tiểu nhị cũng đã chuẩn bị chiếc chậu tắm lớn cho đứa nhóc này.

Tôi phớt lờ sự phản kháng của đứa nhóc, cưỡng ép bé cô bé lên cởi chiếc áo khoác của Khai Tâm ở ngoài ra, sau đó phát hiện bộ y phục bên trong của cô bé tan nát đáng sợ, hoàn toàn không thể coi là y phục được, vạt áo, cánh tay đều rách rưới, nếu không có y phục của Khai Tâm che ngoài thì nửa thân người của cô bé này đã lộ cả ra ngoài rồi.

“Cái này...” Tôi đột nhiên không biết nên nói gì lúc này.

Sắc mặt của Khai Tâm cũng vô cùng kì lạ.

“Hắn ta vô liêm sỉ, hắn ta đã xé y phục của ta, hắn đã nhìn thấy hết cơ thể của ta rồi.” Đứa bé kia liền chỉ thẳng vào mặt Khai Tâm mắng nhiếc.

“Hả?” Tôi vô cùng kinh hãi.

“Mẫu thân, không phải như vậy đâu. Là muội ấy cùng một đứa bé khác hợp mưu trộm túi tiền của con, đứa bé kia chạy mất, còn muội ấy bị con tóm được. Con chỉ bắt cần làm rách y phục của muội ấy mà thôi.” Khai Tâm vừa nghe lời mách tội của đứa bé kia lập tức đưa lời giải thích, nói đến đoạn làm hỏng y phục của người ta, giọng nói đột nhiên lí nhí, rồi lại uất ức lên tiếng: “Muội ấy nói mình là thân nữ nhi. Mẫu thân người cũng đã từng nói, thân là nam nhi, nếu như nhìn thấy hết cơ thể của cô gái khác thì phải dám làm dám chịu, phải chịu trách nhiệm với người ta, lấy người ta làm thê tử của mình. Con làm như vậy đều tuân theo đúng lời người dạy, có gì không đúng chứ?”

“Hả?” Từ nãy đến giờ tôi vẫn chưa ngậm miệng lại được, hoàn toàn nghẹn lời trước câu nói của Khai Tâm. Khi xưa tôi giáo dục thẳng bé như vậy thật, nhưng tôi nói là sau khi nó trưởng thành, đừng có tùy tiện lừa gạt thiếu nữ nhà lành lên giường mà. Hề, cái thẳng nhóc này, không ngờ lại nhớ rõ như vậy, lúc này tôi nên vui mừng hay đau khổ đây, xem ra tôi thực sự đã giáo dục con cái quá đổi thành công rồi.

“Tiểu tử, đừng có nghe mẫu thân cháu ăn nói linh tinh.” Lúc này, Hoắc Vô Ảnh cầm theo số y phục vừa mới mua bước vào cửa, nhìn tôi nhoen miệng cười đầy quyến rũ: “Theo cách nói của nàng, vậy thì ta sẽ phải lấy bao nhiêu thê tử đây?”

Khai Tâm bĩu môi, cau mày nhìn về phía Hoắc Vô Ảnh, dường như đang suy ngẫm lời nói của hắn.

“Con Dâm Hồ chết tiệt, ta cảnh cáo ngươi, đừng có dạy hư con trai ta, cẩn thận không ta dẫm nát bộ xương già của ngươi bây giờ.”

Tôi thét lớn tiếng, nhận lấy số y phục từ tay Hoắc Vô Ảnh một cách dữ tợn, đưa cho Khai Tâm một bộ, rồi bảo hai người họ: “Cút cút cút, hai người cút hết ra ngoài cho ta, muốn đi đâu thì đi, ta còn phải tắm giặt cho tiểu mi nữ này.”

Hoắc Vô Ảnh mỉm cười dâm đãng, khoác vai Khai Tâm đi ra ngoài.

Chết ngắt, xem ra sau này tôi phải ra sức phòng bị, tên tiểu tử Khai Tâm này quá mức đơn thuần, nếu như bị hủy dưới tay của con Dâm Hồ kia thì tôi đúng là hối hận vô cùng.

Sau khi đẩy hai tên đàn ông một lớn, một bé khiến người khác phải điên đầu ra ngoài, tôi liền xử lý nốt cô nhóc rắc rối còn lại.

Bây giờ nào phải đi tắm, rõ ràng là màn quan binh bắt kẻ trộm. Cô nhóc này không ngờ lại chui xuống dưới gầm giường. Hừm! Hôm nay nếu như tôi không tóm được cô nhóc này thì sẽ viết ngược hai chữ Lạc Bảo lại.

Sau một hồi giằng co, lôi kéo kịch liệt, tôi đã lôi được cô bé ra khỏi gầm giường, bỏ ngoài tai tiếng thét như heo rống của cô bé, lột sạch từ đầu đến chân, vứt vào trong bồn nước tắm ấm áp. Đưa mắt nhìn qua, cuối cùng tôi đã có thể an tâm hoàn toàn, đây đích thực là một cô bé. Tên tiểu tử thói Khai Tâm kia mới có tí tuổi mà đã tìm thê tử cho mình rồi.

Thật sự không hiểu nổi cô bé này sống kiểu gì, thân người gầy nhẳng gầy nheo, nhìn thôi cũng đã cảm thấy xót xa rồi. Sau khi rửa sạch mặt mũi, nhìn vào khuôn mặt bé nhỏ, trắng trẻo, xinh xắn, tinh tế đó, tôi kinh ngạc đến mức không biết nói gì.

“Con... con tên là gì?” Tôi vuốt lại mái tóc ướt nhoẹt cho cô bé rồi hỏi.

“Tại sao ta lại phải nói cho người biết?” Cô bé quay đầu đi chỗ khác, ra sức đập mạnh xuống mặt nước, bắn cả lên mặt tôi.

Tôi cũng không tức giận, để mặc cho cô bé chơi đùa, chán nản đưa tay vuốt nước trên mặt, chỉ nghe cô bé bật cười thành tiếng rồi tiếp tục vỗ nước.

Khó khăn lắm mới sai người chuẩn bị được nước tắm, nếu cứ để cho cô bé này nghịch ngợm như vậy nữa, tôi nghĩ mình cũng phải tắm luôn thể. Tôi liền tóm lấy bàn tay bé nhỏ kia rồi tiếp tục tắm tấp cho cô bé, than dài một tiếng rồi hỏi: “Trông con rất giống với một cố nhân trước kia của ta. Năm nay con mấy tuổi rồi? Còn nữa mẫu thân của con đâu? Có phải mẫu thân con tên là Bạch Ánh Tuyết không?”

“Năm tuổi. Mẫu thân? Ta không có mẫu thân, ta cũng không có phụ thân, vừa sinh ra đã không có rồi. Bạch Ánh Tuyết không biết, ta chỉ biết bà A Thổ mà thôi.” Cô bé vừa nghịch ngợm lại vừa trả lời tôi bằng giọng nói non nớt.

Hả! Làm sao mà như vậy được? Không phải thế chứ, khuôn mặt của cô bé rõ ràng là giống hệt như Bạch Ánh Tuyết mà.

“Mau nói cho dì biết, rốt cuộc con tên là gì hả?” Tôi nhú mày lại, nhìn cô nhóc trước mặt, có nhiều khả năng đây là con gái của Bạch Ánh Tuyết. Tại sao Bạch Ánh Tuyết lại nhẫn tâm bỏ mặc cô bé không lo chứ, hơn nữa lại để trở thành ăn mày thế này?

“Dì? Người không phải là đại thúc sao?” Cô bé nhăn chiếc mũi dễ thương lại, đưa lời hỏi.

Hả? Tôi quên khuấy đi mất, bây giờ tôi đang cải nam trang.

“Không phải đại thúc, gọi ta là dì Lạc.” Tôi đưa lời chỉnh đốn.

“Dì Lạc? Hi hi, con tên là Phương Truy Ưc.” Cô bé đáp lại.

Phương Truy Ưc? Họ Phương? Thực đúng là vô cùng kì quái.

Cô bé nghịch ngợm tạt nước lên mặt tôi, khiến tôi chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa. Nước đã nguội rồi, tôi liền nhắc cô bé ra khỏi thùng tắm, tận tâm lau khô người cho cô bé, sau đó mặc y phục mới. Một tiểu mĩ nữ nhanh chóng xuất hiện trước mặt tôi.

Kéo cửa ra, Khai Tâm cũng đã thay bộ y phục mới, đang đứng bên ngoài cùng với Hoắc Vô Ảnh.

“Thê... thê tử?” Khai Tâm lắp bắp gọi Truy Ưc.

Hả, đứa con trai này của tôi không cần phải căng thẳng khi gặp mĩ nữ như vậy chứ? Đúng là mắt mắt quá đi.

“Đồ vô liêm sỉ, ai là thê tử của người chứ? Hừm!” Tiểu Truy Ưc liền nhìn Khai Tâm làm mặt xấu, sau đó trốn sau lưng tôi, ngược khuôn mặt bé xinh lên nhìn tôi rồi nói: “Đại thúc, con làm thê tử của thúc được không ạ?”

Hả? Chết mất, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì chứ?

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Một lớn một bé trước mặt tôi mặt mày kinh hãi, còn tôi cảm thấy đầu óc quay cuồng, một tay khoanh ngực, một tay không ngừng day nhẹ lên huyết thái dương.

“Đại thúc đã tắm cho con rồi mà.” Tiểu Truy Ưc ôm lấy đùi tôi rồi quay sang nói với Khai Tâm.

“Thê tử, muội đang nói linh tinh gì thế? Đó là mẫu thân của ta, chính là mẹ chồng của muội, muội làm sao có thể trở thành thê tử của người được?” Khai Tâm kéo Tiểu Truy Ưc lại đây bắt mắt, sau đó bực bội lên tiếng: “Đi nào, ta sẽ mua đồ ăn cho muội.”

Hai đứa chíp hôi lồi lồi kéo kéo, không ngừng cãi nhau chạy xuống dưới lầu.

“Nàng còn lợi hại hơn ta tưởng tượng đấy, không những ‘ăn’ cả nam nữ mà ngay cả già trẻ cũng không tha. Chỉ trong thời gian nửa tuần hương ngửi đã thuần phục được một con ngựa hoang nhỏ bé. Mau dạy ta đi, không phải nàng vẫn nhắc ta phải viết cuốn ‘Hải Hoa Bảo Điển’ sao? Vừa hay, ta có thể viết lại những kinh nghiệm mà nàng truyền thụ lại.” Hoắc Vô Ảnh đưa lời chọc ghẹo.

“Có tin là ta sẽ đánh người thành gấu mèo, đưa ra nước ngoài để phối giống không hả?” Tôi lạnh lùng quát lại. Phớt lờ nét mặt cổ quái như thể táo bón của hắn, tôi lườm ngọt một cái rồi đuổi theo hai đứa nhóc dễ thương kia.

Trước khi lên đường, để xác định Truy Ưc rốt cuộc có phải con gái của Bạch Ánh Tuyết không, dựa theo lời dẫn đường của cô bé, chúng tôi tìm được bà A Thổ mà cô bé thường nói. Bà A Thổ họ Phương, là một bà lão ăn mày già mất đi khả năng lao động, bên cạnh bà còn có một thiếu niên tầm tuổi tương đương Khai Tâm.

Khai Tâm nhìn thấy người thiếu niên đó liền lẩm bẩm: “Chính là hắn, chính là hắn...”

Không đợi Khai Tâm nói ra câu: “Đó chính là kẻ đã ăn cướp túi tiền của con”, tôi đã kịp thời đưa tay bịt miệng thằng bé lại, rồi đẩy nó ra bên ngoài, tránh tên tiểu tử chết tiệt này lại nói ra những lời không ra gì.

Lần đầu gặp người thiếu niên ở cạnh bên bà A Thổ, cả hai đều ăn mặc rách rưới, đầu tóc rối bời, trên mặt cậu bé kia vẫn còn vết thương, trái tim tôi bất giác quặn lại, khó lòng tưởng tượng Tiểu Truy Ưc làm cách nào sống được đến tận lúc này. Nếu không dựa vào trộm cắp, ba người họ e là đã chết đói từ lâu rồi.

Tiểu Truy Ưc vừa nhìn thấy bà lão đã xông lại gần hét lớn: “Bà bà, ca ca, con có đồ ăn ngon đây.”

Tiểu Truy Ưc đưa con gà nướng mà ban nãy đòi tôi mua cho bà A Thổ và cậu bé kia, hai người nhanh chóng vồ lấy, ăn ngấu nghiến. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tôi bất giác ho nhẹ vài tiếng, hai mắt cảm thấy cay cay. Sau đó, tôi liền đưa tất cả về tửu lâu tốt nhất ở nơi này.

Tôi trực tiếp nêu rõ mục đích của mình với bà A Thổ, lấy thân phận là cố nhân quen biết song thân của Tiểu Truy Ưc muốn nhận nuôi cô bé, bà A Thổ đồng ý trong nước mắt.

Khi tôi hỏi đến thân thế của Tiểu Truy Ưc, bà A Thổ liền nói: “Ta còn nhớ, vào đầu hạ năm đó, bà lão này cùng đứa cháu sáu tuổi đi ăn xin, không ngờ gặp phải trận mưa bão, chúng tôi không tìm được nơi nào tránh mưa nên đành phải chui vào căn miếu hoang gần đó. Ài ngờ, trong miếu lúc này đã có người, một vị phu nhân mặc y phục tầm thường nhưng trông vô cùng xinh đẹp đang nằm trên mặt đất với chiếc bụng to. Vị phu nhân đó đã vỡ nước ối, đáng vẻ vô cùng yếu ớt, đoán chắc đã kêu thét đau đớn được một lúc lâu rồi, sắp sửa hạ sinh. Ta không suy nghĩ nhiều liền đỡ đỡ cho vị phu nhân đó. Ta cũng chẳng nhớ là bao lâu nữa, nhưng sau cùng vị phu nhân ấy cũng sinh, là một bé gái, cũng chính là Tiểu Truy Ưc của ta. Hầy, đáng tiếc là, vị phu nhân đó hạ sinh Tiểu Truy Ưc không bao lâu thì đã tắt thở.”

“Chết rồi sao?” Tôi thất kinh hét lớn.

Tôi thực sự không ngờ được, người phụ nữ đó đã qua đời, thảo nào, thảo nào lại nở để đứa trẻ dễ thương này...

“Đúng thế, chết rồi, thật đúng là đáng tiếc, cả đời bà lão này chưa từng gặp người nào đẹp như thế, ngay cả khi chỉ mặc trên người bộ y phục tầm thường, vẫn chẳng thể che đi được khí chất cao quý vốn có. Vị đó nhất định là phu nhân của một nhà đại gia nào đó. Hầy, không biết tại sao lại lâm vào bước đường như vậy.” Bà A Thổ than dài một tiếng, đưa lời tiếc nuối.

Nếu như người phụ nữ đó thực sự là Bạch Ánh Tuyết, dựa vào ngày sinh của Tiểu Truy Ưc, vậy thì lúc rời khỏi kinh thành, Bạch Ánh Tuyết đã có thai rồi, rất có khả năng là như vậy.

Tôi lại hỏi thêm: “Bà bà, vậy cô ấy có nói với bà bà cô ấy tên là gì không? Hoặc là trước khi lâm chung, có nói thêm điều gì không?”

Bà A Thổ lắc đầu rồi nói: “Hầy, già đây nào biết vị phu nhân đó tên họ là gì, sau khi sinh Tiểu Truy Ưc xong, chỉ nói đúng một câu là đoạn khí luôn.”

“Câu gì thế?” Tôi lại hỏi thêm.

“Hình như là cái gì tình... cái gì truy ức ấy.” Bà A Thổ lên tiếng.

“Tình này dành để thành truy ức?”

Tôi liền lên tiếng hỏi. “Đúng, đúng, đúng. Chính là câu đó, sau đấy, ta cũng đặt luôn cái tên Tiểu Truy Ưc cho con bé kia luôn.” Bà A Thổ mỉm cười nựng khuôn mặt nhỏ xinh của Tiểu Truy Ưc.

Tình này dành để thành truy ức? Có phải là cô ấy không? Trong câu nói này ẩn chứa biết bao nỗi cô đơn, đau đớn, thứ tình yêu đặc biệt đó sâu đậm đến mức chẳng thể nào tiêu tan đi được. Có phải là cô ấy không?

“Vậy... bà bà còn nhớ căn miếu hoang đó ở chỗ nào không?” Tôi vẫn không chịu bỏ cuộc.

“Cũng chẳng nhớ nữa, ta chỉ nhớ căn miếu hoang đó cách núi Song Mông không xa lắm.” Bà bà nghĩ một lúc rồi nói.

“Cái gì? Núi Song Mông?” Vừa nghe thấy ngọn núi này, tôi đã vô cùng kích động, run rẩy lên tiếng: “Vậy... phía trước căn miếu hoang đó... ở góc chéch trái... có phải có một cái giếng không?”

Bà bà gật đầu đáp lại.

Không cần phải hỏi thêm nữa, người phụ nữ đó chắc chắn là Bạch Ánh Tuyết. Trong thiên hạ này làm gì có chuyện trùng hợp đến thế nữa, căn miếu hoang mà năm xưa Hoa Thanh Thần cứu tôi ra cũng chính là nơi đấy. Lúc đó Hoa Thanh Thần vớt tôi lại, tôi bị ngã xuống đất, phía trước mặt chính là cái giếng kia. Tầm đã từng hứa rằng đợi sau khi chàng quay về, nhất định sẽ cùng nhau lên đường.

Hai mắt tôi cay xè, long lanh, ha ha ha, cô ấy đúng là kẻ ngốc, không ngờ lại vác cái bụng to đó đợi chờ Tầm quay về. Đợi chờ bao nhiêu năm đó vẫn cứ là một tình yêu xa vời, ảo tưởng, khắc cốt ghi tâm, thế nhưng nói cho cùng cũng đã bỏ lỡ nhau.

Tình này dành để thành truy ức!

Cô ấy đã từng yêu, từng đau đớn, có lẽ như vậy là quá đủ. Trong lòng dâng trào cảm giác buồn bã, đau khổ, tất cả mọi chuyện trước kia dường như hiển hiện trước mắt, tôi mãi chẳng thể nào bình tĩnh lại được...

70. Chương 70: Mê Diệp Cốc

Hoắc hái hoa là một con Dâm Hồ biến thái siêu cấp, tôi thực sự chẳng còn lời nào để nói về hắn, hắn dụ dỗ Khai Tâm không được liền chuyển ý niệm xấu xa đó sang đứa cháu của bà A Thổ, nói rằng muốn nhận cậu bé làm đồ đệ. Tên tiểu tử ngốc đó còn ngờ nghệch hơn cả Khai Tâm nhà tôi, gật đầu lia lịa, chẳng biết được mình sắp rơi vào hang hùm miệng cọp. Tôi thực sự bại luôn trước hai người này.

Không nhẫn tâm nhìn một mầm non tươi tốt rơi vào tay con Dâm Hồ để rồi hủy hoại tiền đồ trước mặt, tôi liền tiến hành dọa dẫm, khủng bố hắn, sau cùng hắn đã chịu thỏa hiệp. Hắn vẽ một bức bản đồ loãng

ngoảng xấu xí đưa cho tiểu tử ngốc kia rồi nói, nếu cậu nhóc có thể dựa theo tấm bản đồ này tìm được hắc thì hắc sẽ nhận làm đồ đệ.

Đây chính là bản đồ dẫn tới Diệp cung, vốn dĩ tôi còn định tham dự, nhưng suy nghĩ lại, đây chưa chắc đã không phải chuyện tốt, thay vì để cậu bé này làm ăn mày, chi bằng để nó liều mạng đặt cược một lần. Sau khi đến Diệp cung, nơi đó chắc là cao thủ đông đúc vô cùng, tùy tiện tìm một người nào thu nhận cậu bé cũng được, đầu cần phải theo con Dâm Hồ này chứ?

Sau đó, tôi còn hạ đạo ‘thánh chỉ’ cho con Dâm Hồ kia, đó chính là cuộc sống sau này của bà A Thổ, cho dù bà có ở đâu thì Dâm Hồ nhất định phải nghĩ cách lo lắng cho chu đáo.

Sau khi rời đi, điều khiến người ta đau đầu nhất chính là Tiểu Truy Ưc ôm chặt lấy bà A Thổ cùng với Phương Khởi nhất định không chịu theo chúng tôi đi, sau cùng, Khai Tâm liền đưa lời uy hiếp cô bé, nếu cô bé không chịu đi theo chúng tôi thì sẽ xé y phục của cô bé, hơn nữa còn xé hết sạch không để lại mảnh vải nào.

Trời đất ơi! Trán tôi nổi đầy gân xanh, tôi thề rằng tôi tuyệt đối không hề dạy tên tiểu tử chết tiệt này những thứ đó.

Có điều, chiêu này của tên tiểu tử chết tiệt Khai Tâm lại rất có hiệu quả, khiến Tiểu Truy Ưc sợ hãi tránh sau người tôi. Có điều, hành vi của tên tiểu tử này đích thực khiến người khác vô cùng tức giận, Phương Khởi còn nói rằng, đợi khi nào học xong công phu nhất định sẽ đánh cho Khai Tâm một trận nên thân.

Hai đứa nhóc con thò lò mũi xanh này đang cãi nhau gì chứ, ngay cả Tướng Quân cũng bắt đầu nhe nanh gươm vuốt, tôi liền cho Tướng Quân một quyền, lúc này nó mới rên rỉ rồi ngồi lặng bên cạnh Khai Tâm.

Sau cùng, mỗi người mang theo mỗi sấu riêng, cả đoàn người chúng tôi liền đường rời khỏi trấn Tuệ Dân. Bởi có thêm hai đứa nhóc cùng một con chó, cho nên chúng tôi phải thuê một cỗ xe ngựa, hơn nữa phu xe chính là con Dâm Hồ Hoắc Vô Ảnh. Cả dọc đường đi, Khai Tâm và Tiểu Truy Ưc ngoài ngủ là cãi nhau, khiến tôi đau hết cả đầu.

Quay trở về huyện Lí An với tốc độ nhanh nhất, thấy khách điểm Long Môn vẫn đang kinh doanh bình thường, tôi cũng bớt hắc nỗi lo, Tiểu Tiểu nhất định không sao rồi. Tôi với Khai Tâm nhanh chóng tiến vào trong khách điểm, điều khiến tôi kinh ngạc chính là người chủ quầy hiện nay là Triệu thúc chứ không phải Tiểu Tiểu.

Tôi liền kéo Triệu thúc lại hỏi đầu đuôi sự việc, Triệu thúc nói, bản thân ông cũng không rõ tình hình hôm đó, chỉ biết sau khi quay về từ nước Thanh Long mới biết khách điểm xảy ra chuyện, bảo tôi ra hậu viện tìm Hồng đại nương, Thích đại nương và A Cường nói chuyện.

Sau khi tìm được mấy người Hồng đại nương, vừa nhìn thấy tôi, họ đã ôm đầu khóc lóc thảm thương, khóc đến mức nước mắt mũi chảy ròng ròng, sau đó kể lại hết đầu đuôi sự việc. Lúc đó, khách điểm Long Môn vừa xảy ra chuyện thì toàn bộ khách hàng bỏ chạy cả, Tiểu Tiểu cũng ra lệnh bảo mấy người Hồng đại nương rời khỏi khách điểm. Những chuyện họ kể thậm chí còn không được chi tiết như Khai Tâm đã kể. Hai ngày sau khi xảy ra chuyện, bọn họ mới dám dũng cảm quay về khách điểm, còn lúc này khách điểm Long Môn đã trở thành một đồng hoang tàn chỗ nào cũng là vết tích đánh nhau. Bọn họ chia nhau đi khắp nơi tìm kiếm những chẳng thể tìm được Tiểu Tiểu và Quản Diễm Thành. Chẳng còn cách nào khác, bọn họ liền thu dọn lại khách điểm sạch sẽ, đóng cửa vài ngày, mãi cho tới khi Triệu thúc trở về mới mở lại.

Vừa nghe thấy Tiểu Tiểu mất tích một cách kì quái, tôi cảm thấy vô cùng lo lắng, chẳng thể nào ngồi yên tại chỗ được nữa.

Sau nhiều lần Hoắc Vô Ảnh đưa lời phân tích, tôi mới có thể bình tĩnh lại được. Hắc nói cũng đúng, ngày nào còn chưa nhìn thấy xác thì Tiểu Tiểu nhất định vẫn còn sống trên thế giới này. Lau khô nước mắt, điều chỉnh lại tâm trạng, sau khi nghỉ ngơi một lúc, tôi liền nhờ Triệu thúc trông coi khách điểm để lên đường tới Diệp cung. Đợi sau khi gặp được Tâm, tôi nghĩ tôi sẽ quay lại đây trong thời gian ngắn, hơn nữa còn định đến Thần Kiếm sơn trang một chuyến xem sao, có khi Tiểu Tiểu đã được Quản Diễm Thành cứu về đó rồi cũng nên.

Vốn dĩ không định đưa cả Khai Tâm cùng Tiểu Truy Ưc theo, nhưng Khai Tâm cứ liên miện đòi gấp Tầm, lại cộng thêm bài học lần trước, suy đi nghĩ lại, tôi thấy vẫn nên đưa chúng đi theo là hơn.

Hầy, sao lúc này tôi lại giống như kẻ tha hương khắp chốn thế này chứ?

Type bởi Tiểu Song @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cả dọc đường, hai đứa nhóc kia vẫn cứ cãi nhau loạn xạ, còn tôi thì tâm sự trùng trùng. Vừa phải lo lắng cho Tiểu Tiểu đang không rõ sống chết ra sao, lại bắt đầu do dự và mâu thuẫn, nhờ đâu chuyến đi lần này của tôi lại làm hại Tầm, vậy thì phải làm sao chứ?

Trên đường đi Hoắc Vô Ảnh nhận được bồ câu đưa thư, sau khi xem mảnh thư đó xong, hần nhoén khoe mép lên nở nụ cười quái dị, lại còn nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ý vị. Còn tôi thì chẳng hiểu gì cả, dự cảm có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Thần Kiếm sơn trang và Điệp cung tề danh đệ nhất, ảo diệu như chốn tiên cảnh nổi danh khắp chốn giang hồ, võ công của hai bên đều có nét cao minh riêng, không phân cao thấp.

Nơi đây chính là Mê Điệp Cốc dẫn thẳng tới Điệp cung, chúng tôi vừa mới tiến vào trong cốc, con đường gập ghềnh, lắc lư đáng sợ.

Đột nhiên, một thân hình mặc y phục trắng tuyết từ từ hạ xuống trước mặt, chỉ thấy cô ta thân hình nhẹ như mây, y phục phiêu diêu trong gió. Sau khi cô ta hạ xuống mặt đất, tôi mới nhìn rõ thì ra đây chính là Trương Mộc Mộc – Yêu Yêu Điệp. Nói một câu thật lòng, tôi vẫn cảm thấy cái tên Trương Mộc Mộc có gì đó kì quái, lạ thường.

Cô ấy vẫn dùng mạng che mặt, vì thế chẳng thấy được dung mạo và nét mặt của cô ấy. Chỉ thấy cô ấy hất mặt lên, nói với Hoắc Vô Ảnh: “Người cũng đứng giờ quá nhỉ, cứ tưởng người không về kịp cơ. Ta đợi ngân lượng của người lâu lắm rồi đây, một lúc nữa ta sẽ tính toán rạch ròi cùng người, sau này, ta sẽ không bao giờ làm ăn lỗ vốn kiểu này nữa.”

Tôi liếc mắt nhìn Hoắc Vô Ảnh, chỉ thấy trán hần nổi đầy gân xanh, tôi định bật cười nhưng lại thôi. Một người đàn ông đi đường vất vả, áo vẫn còn vương bụi trần, vừa mới tiến vào địa bàn của mình, chưa được tẩy trần, tiếp đón gì đã có người đến đòi nợ rồi.

Hoắc Vô Ảnh nghiêng răng tức tối thét một câu: “Đồ phụ nữ chim lợn, số ngân lượng thiếu cô, ta sẽ trả không thiếu một đồng.”

Chim lợn? Hoắc Vô Ảnh đúng là người thực hành giỏi. Không phải tôi muốn cười, nhưng chẳng thể nào nhịn được thêm nữa, ngay cả Khai Tâm đứng cạnh bên cũng bật cười lớn tiếng, may mà tôi đã kịp thời bịt miệng thẳng tiểu tử thối này lại.

Lần trước ở căn nhà trúc, bị Yêu Yêu Điệp này bắt nạt không ít, nhìn thấy Hoắc Vô Ảnh đưa lời mắng nhiếc, tôi cảm thấy vui vẻ vô cùng. Có điều, Hoắc Vô Ảnh bị cô ấy áp hết khí thế, nếu sau này bất hạnh để cô ấy biết được từ ‘chim lợn’ kia có nghĩa là gì, tôi đoán Hoắc Vô Ảnh chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

“Chim lợn? Có nghĩa là gì?” Trương Mộc Mộc nghi hoặc lên tiếng.

“Ta đang đưa lời khen cô thôi, khen cô xinh đẹp hơn người.” Hoắc Vô Ảnh nhoén miệng, nở nụ cười tà ác.

Trương Mộc Mộc liền đáp: “Hừm, người im đi, có quỷ mới tin lời người nói. Mau tính nợ nần cho xong đi, nếu không để nhờ chuyện, người chết chắc đấy.” Trương Mộc Mộc tuy thân hình bé nhỏ như một đứa trẻ nhưng khí thế nói chuyện lại mạnh mẽ, áp chế đối phương, tôi cảm thấy vô cùng khâm phục.

Hoắc Vô Ảnh vừa nghe, vẻ mặt như thể muốn bóp chết Trương Mộc Mộc, nhưng lại bất lực than dài một tiếng, quay sang nói với tôi: “Lạc Lạc, con đường phía trước, nàng hãy tự bảo trọng nhé.”

Kể từ sau khi nhận được bồ câu đưa thư, Hoắc Vô Ảnh liền trở nên vô cùng kì quái. Tôi u ơ hỏi lại: “Như vậy có nghĩa gì?”

“Theo qui định của Điệp cung, ngoại trừ quý khách được mời tới, bất cứ người nào cũng không được tùy tiện dẫn người lạ vào trong cốc, cho nên, đoạn đường phía trước nàng sẽ phải tự đi một mình. Còn nữa, sơn cốc này của chúng ta có tên là Mê Điệp Cốc, bởi vậy... từ giờ nàng phải vô cùng thận trọng, còn về việc

nàng có tìm được cổng lớn của Diệp cung hay không thì phải xem bản lĩnh của nàng thế nào rồi.” Hoắc Vô Ảnh nói.

Người lạ? Ý của câu này chính là, tôi không phải người được hoan nghênh tại đây? Tôi sầm mặt lại nhìn Hoắc Vô Ảnh chăm chăm, tức giận nói: “Tại sao trước đó người không nói sớm cho ta biết?”

Tôi thực sự muốn tạt chết tên Hoắc Vô Ảnh này, những lời nói ngu ngốc đó sao không nói sớm một chút, nếu như biết trước từ chỗ này sẽ phải tự mình xông vào Mê Diệp Cốc, tôi chí ít cũng chuẩn bị kĩ càng hơn. Tên khốn kiếp này, nhất định hẳn cố ý làm vậy.

“Cái này... cái đó... chuyện này...” Hắn nhìn trên ngó dưới, lắp ba lắp bắp.

“Người đi chết đi.” Tôi hét lớn một tiếng, kéo hai đứa trẻ đi rồi nói: “Chúng ta đi.”

Tướng Quân nhân cơ hội này cũng sửa dọa hắn một trận toi bời.

“Lạc Lạc, ta sẽ đợi nàng ở Diệp cung.” Con Dâm Hồ đáng ghét phía sau không ngừng hét loạn.

Thực đúng là tức chết người đi mà, tôi lại xui xẻo tận mạng rồi.

Mê Diệp Cốc là một sơn cốc vắng vẻ, u tịch, nhìn từ đáy cốc lên con đường núi gập gềnh, khúc khuỷu, nhấp nhô, lòng vòng. Trong sơn cốc có một con suối, cũng khúc khuỷu, uốn lượn theo thế núi. Những bụi trúc hai bên không ngừng tạo ra tiếng động vui tai trong những cơn gió mát lạnh, hòa cùng tiếng nước chảy róc rách. Lặng nghe những âm thanh của tự nhiên, tôi đột nhiên cảm thấy tinh thần thanh thoi, sảng khoái.

Những kì hoa dị thảo, bướm lượn ong vờn trước mắt khiến cho Mê Diệp Cốc này càng lúc lại càng thêm tươi đẹp, quyến rũ vô cùng. Cảnh vật nơi đây thực sự ảo diệu như chốn bồng lai tiên cảnh, đắm mình vào đó, ra sức tận hưởng cảnh vật thi vị này, tôi thấy mình sắp sửa thành tiên thành phật rồi.

Thế nhưng, chúng tôi bây giờ tới đây không phải để nghỉ hè, càng không phải đến chiêm ngưỡng thắng cảnh.

Mê Diệp Cốc này càng đi lại càng kì dị, bất luận ba người đi thế nào, sau cùng cũng quay trở về điểm khởi đầu khi chia tay cùng Hoắc Vô Ảnh. Bất giác, vầng trán tôi lấm tấm đầy mồ hôi. Chết tiệt! Con hồ li chết tiệt đó, nếu như nói sớm cho tôi biết, dọc đường tôi đã mua mấy cuốn sách về ngũ hành bát quái mang theo rồi.

“Mẫu thân, con quên mất không nói với người một chuyện, địa đồ mà Hoắc thúc thúc vẽ lại cho Phương Khởi, con đã đọc thuộc rồi.” Câu nói của Khai Tâm với tôi lúc này thực chẳng khác nào suối mát giữa sa mạc.

“Hả, cái thằng tiểu tử thối này, sao không nói sớm.” Tôi liếc mắt lườm Khai Tâm một cái.

Món công phu liếc qua một lần không quên, không biết nơi đây có được coi là loại công năng đặc biệt không, nhưng Khai Tâm chỉ cần nhìn qua một lần là có thể nhớ hết nội dung của tất cả mọi thứ. May mà, Khai Tâm còn mang theo cả giấy bút bên người. Không bao lâu sau, thằng nhóc thối này liền vẽ lại tấm địa đồ, chỗ nào có đánh dấu, cần lưu ý, đều được Khai Tâm viết lại tỉ mỉ.

Hầy! Tên tiểu tử thối này đúng là rất có bản lĩnh.

Dựa theo tấm địa đồ mà Khai Tâm vẽ lại, chúng tôi lại đi một đoạn đường nữa, trước đó, chúng tôi vẫn cứ lòng vòng mãi ở đoạn đường đầu tiên dẫn vào Mê Diệp Cốc. Mới có đoạn đường đầu tiên chúng tôi đã ‘mê man’ đến mức đó rồi, nếu không có tấm bản đồ kia, tôi nghĩ cho dù có thêm ba ngày ba đêm nữa cũng chẳng thể nào thoát ra nổi.

Nhìn thấy đoạn đường thứ ba xuất hiện trước mắt, dựa theo điểm chỉ dẫn trên địa đồ, chúng tôi cần phải đi con đường bên phải.

Sau nhiều lần xác định rõ ràng, cất địa đồ đi, tôi liền nắm tay Tiểu Truy Ưc, đi về phía con đường bên phải, Khai Tâm bám sát phía sau. Thế nhưng Tướng Quân lại ngồi im tại chỗ, nhất quyết không đi, hơn nữa còn sửa lên không ngừng như một con chó bị cuồng điên.

Lẽ nào tấm địa đồ này có gì sai sót?

Đang định mở tấm địa đồ này ra nghiên cứu lại một lần, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng tiêu vui tai truyền tới. Chỉ trong nháy mắt, ba thân hình cao to khoác y phục màu tím đã xuất hiện trước mặt tôi, vẫn là ba tên đeo mặt nạ thần bí. Màu tóc của ba người này vô cùng quái dị, người đàn ông béo béo ở bên trái màu tóc đã gần chuyển sang bạc, chỉ có phần tóc trước trán vẫn lơ thơ vài lọn tóc đen. Người cầm tiêu ở giữa màu tóc đen dần chuyển sang bạc, đang ở thời kì muối tiêu, đen trắng lẫn lộn, tóc đen nhiều hơn tóc trắng. Người đàn ông ở phía bên phải thì có mái tóc nửa trắng nửa đen, nhưng tóc trắng có vẻ chiếm ưu thế hơn.

Nếu không phải do không khí nghiêm nghị lúc này, tôi nghĩ mình có khả năng đã bật cười lớn tiếng rồi, kiểu tóc của ba người này thật chẳng khác nào cuộc thi tạo mẫu tóc trình chiếu trên đài CCTV trước kia.

Nhìn khí thế của bọn họ như thể muốn giết tôi diệt khẩu. Đây chính là điều mà Hoắc Vô Ảnh nhắc nhở tôi phải hết sức thận trọng sao?

Tôi liền đẩy Tiểu Truy Ưc và Khai Tâm ra phía sau lưng mình, cùng lúc đó, vượt ve Tướng Quân đang bắt đầu trạng thái chuẩn bị ứng chiến.

“Bất luận cô là ai, xin hãy quay về, nơi này không hoan nghênh cô.” Người cầm tiêu lạnh lùng lên tiếng.

Tôi vẫn còn nhớ giọng nói của tên khốn này, tôi lại càng nhớ rõ cây tiêu kia hơn, lần trước chính hắn đã điểm huyết tôi ở trong rừng trúc. Thật không ngờ chỉ trong khoảng thời gian mười mấy ngày, mái tóc hắn đã thay đổi màu sắc.

Mấy tên ngu độn này chẳng khác nào mấy bông hoa hướng dương, phải thực hiện lời hứa gánh theo cùng cái tên, mặt trời ở đâu là sẽ ngược theo hướng ấy. Không biết là vì bất lực hay vì mù quáng, điều này chắc hẳn chỉ có bọn họ mới rõ hơn cả. Xưa nay, bọn họ chưa từng đặt mình vào địa vị của Tầm, nghĩ xem chàng thực sự muốn có được thứ gì. Nếu hôm nay đã tới được đây, tôi cũng không sợ đắc tội bọn họ. Nếu bọn họ thực sự gây tổn hại cho tôi, để truyền ra bên ngoài, cũng sẽ làm mất thanh danh của Điệp cung.

Tôi liền thở dài một tiếng, mím môi lại, lạnh lùng cười rồi đưa lời mỉa mai: “Không cần người phải dạy ta, gặp được chàng rồi, cho dù người có dập đầu thấp hươu cầu xin bốn tiểu thư ở lại tham quan nơi này miễn phí thì cũng phải xem xem tâm trạng của bốn tiểu thư lúc đó có vui vẻ không đã.” Trong lòng tôi còn thăm bổ sung thêm một câu. “Nếu đi, ta đương nhiên cũng phải kéo Tầm đi cùng.”

“Hả, cái con tiểu nha đầu này, từ trước đến nay chưa từng có ai dám hống hách ngay trên địa bàn của Điệp cung chúng ta như vậy.” Tên béo ở phía bên trái tức lồng lộn, hung thần ác sát thét lớn: “Chỉ có ba loại người có thể đứng tại đây thôi, người sống, người chết và người của Điệp cung chúng ta.”

“Hừm! Vậy thì ta cũng nói cho người biết luôn, xưa nay ta hành sự cũng có ba phương pháp, phương pháp đúng, phương pháp sai và phương pháp của riêng ta.” Tôi không chịu lép vế, đưa lời đáp lại.

“Người...” Tên béo che mặt sau chiếc mặt nạ, tức giận đến mức run rẩy.

“Lão Thổ, huynh nói nhiều như vậy làm gì.” Người đàn ông bên phải quay sang quát tên béo một câu rồi lại quay sang nói với tôi: “Nếu người đã cố chấp muốn gặp ngài, vậy thì xem người có đủ bản lĩnh để qua được ải này của chúng ta không. Hôm nay Mộc Điệp ta phải lãnh giáo Tư thần kiếm pháp mới được.”

Nói xong, hắn liền ném thanh kiếm trong tay về phía tôi, vốn dĩ không định đón lấy, để mặc cho nó rơi xuống mặt đất, ai ngờ tên tiểu tử Khai Tâm lại nhận thay tôi. Tôi đâu phải là kiếm khách cả ngày chém chém giết giết, lần trước bị tình thế ép buộc nên mới tung kiếm chiến đấu, hơn nữa kể từ khi gặp được bọn họ, tôi cũng chẳng hề cảm nhận được luồng công lực trong người trời dấy.

Tôi trợn mắt lườm Khai Tâm, đón lấy thanh kiếm từ trong tay thằng bé. Chết ngắt, thanh kiếm này sao mà nặng thế?

“Rút kiếm đi.” Tên đàn ông tự xưng là Mộc Điệp kia liền nhận lấy thanh kiếm từ tay tên béo rồi nói với tôi.

Rút cái gì mà rút? Đây đâu phải là gọt khoai, gọt cà rốt chỉ cần sức mạnh thôi là được. Tay trái tôi cầm kiếm, âm thầm đưa tay phải lên trán, che mắt lại, nhìn vào Tướng Quân, tôi thực sự muốn đẩy nó ra, nhưng lại sợ người ta nói tôi vô nhân đạo. Hầy, liệu có chuyện gì kích thích để tôi mặt dày một phen không đây?

Đang suy nghĩ xem có cách nào dẹp loạn ba tên khốn này thì bên tai liền vang lên tiếng cười quen thuộc, là Trương Mộc Mộc – Yêu Yêu Điệp. Không phải là cô ấy đã cùng đi với Hoắc Vô Ảnh rồi sao? Sao lúc này

lại xuất hiện tại đây?

Cô ấy từ từ bước lại chỗ tôi với thái độ ung dung, ngược lại tôi cảm thấy khá căng thẳng. Ai ngờ, chỉ trong nháy mắt, cô ấy đã đoạt thanh kiếm từ tay trái tôi rồi tấn công người đàn ông cầm tiêu đứng giữa. Người đàn ông cầm tiêu kia không hề chuyển động, cây tiêu bằng trúc khê lay động, nhìn như áp sát vào thanh kiếm kia, từng chiêu từng thức đỡ trọn lấy kiếm chiêu kia, khí thế có phần cao hơn một bậc.

Tiếp sau đó, mỗi chiêu mỗi thức của hắn chẳng khác nào những chiếc lá vàng, từ từ lặng lẽ rơi xuống. Còn cô Trương Mộc Mộc kia không biết tại sao lại đổi kiếm chiêu, đâm ngược kiếm lại phía mình, còn người đàn ông kia nhanh mắt nhanh tay liền đưa cây tiêu chặn lại đường kiếm của cô ấy.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, không khí nơi đây như ngưng đọng lại.

Chỉ thấy Trương Mộc Mộc nhẹ đưa tay trái lên, đẩy cây tiêu trúc kia ra khỏi người mình. Tôi đã nhìn thấy rõ, trong thời gian ngắn ngủi không biết tại sao bàn tay trái của cô ấy đã lắc lư một tấm lệnh bài bằng vàng, có hình hồ điệp, đang đặt ngay cạnh cây tiêu kia.

Người cầm tiêu vừa nhìn thấy lệnh bài lập tức thu tiêu lại, cúi đầu đưa tay phía trước cung kính lên tiếng: “Đệ tử Thủy Diệp đã biết lỗi.”

“Nếu biết lỗi thì đợi chút nữa hãy nói thẳng cùng ngài ấy, nói với ta cũng vô dụng.” Trương Mộc Mộc liền thu lại lệnh bài, đột nhiên mất hết nhã hứng rồi nói: “Hãy, chính bởi vì ba tên các ngươi khiến ta không thu được một khoản ngân lượng, món nợ này ta sẽ tính với các ngươi rõ ràng.”

Ba người đó quay sang nhìn nhau, thẹn thùng ho khan vài tiếng, chỉ trong nháy mắt, ba người lại lặng lẽ bay đi không tung tích như khi đến.

Con tiểu nha đầu này rốt cuộc có thân phận gì ở Diệp cung này chứ? Tại sao cô ấy lại tới đây giúp tôi? Hơn nữa, tại sao ba tên khốn kia vừa nhìn thấy tấm lệnh bài bằng vàng có hình hồ điệp trong tay cô ấy, chẳng nói lời nào liền buông tay chịu thua?

Trương Mộc Mộc từ từ bước tới trước mặt tôi, nhận lấy vỏ kiếm trong tay tôi, tra kiếm vào, sau đó hất cằm lên nói với tôi qua tấm mạng che mặt: “Lần sau nếu tung kiếm lên thì nhớ nhắm chuẩn hướng, vung về hướng không có người thì tác dụng quái gì, hại ta chẳng kiếm được chút ngân lượng nào.”

Hả? Cô ấy đang nói gì chứ? Tôi còn vô cùng kinh ngạc thì cô ấy đã bay đi như một cơn gió, để lại tôi một mình đứng ngây tại chỗ.

“Mẫu thân à, đi thôi, còn đứng ngây ra đó làm gì?” Nếu Khai Tâm không gọi, tôi nghĩ mình vẫn đứng lặng tại chỗ.

Tôi than dài một tiếng, người trong Diệp cung thực sự chẳng có ai bình thường, không phải đòi chém đòi giết thì là hái hoa đại đạo, thảo nào mà Tầm thay đổi hẳn tính nết.

Dắt theo hai đứa nhóc, tôi đi theo con đường bên phải, kết quả không được bao lâu, lại phát hiện ra một thân cây lớn đang chặn giữa đường.

“Khai Tâm, con có nhớ nhầm gì không?” Tôi thật sự không muốn làm nhục tài năng thiên bẩm của Khai Tâm, thế nhưng trước mắt rõ ràng chẳng còn đường đi nữa.

“Con chắc chắn luôn.” Khai Tâm đưa lời khẳng định.

Con hồ li chết tiệt này, đang giở trò gì chứ? Trong lúc bất lực, tôi đành phải quay đầu đi về chỗ cũ.

Bỗng nhiên Tượng Quân lại sửa loạn lên. Sau khi an ủi Tượng Quân, tôi đang hiểu kì không biết đang xảy ra chuyện gì, ngược mắt lên liền nhìn thấy một người phụ nữ mặc y phục màu xanh ngời bên đường, dường như chân đã bị trẹo, cả giỏ đựng măng tre bên cạnh đổ hết ra đất.

Thật đúng là kì lạ, trước đó tôi hoàn toàn không nhìn thấy ai đi phía sau lưng, tại sao lúc này lại xuất hiện một người phụ nữ, hơn nữa lại còn có sắc đẹp như hoa như ngọc?

Trước khi tôi kịp lên tiếng, cô ấy đã mở miệng trước: “Vị công tử này, nô gia đi lại bất cẩn bị trẹo chân, xin hỏi liệu công tử có thể giúp sức, đỡ nô gia đứng dậy không?”

Giọng nói thánh thót như oanh vàng, lại là một mỹ nhân, sao lại xuất hiện ở đây một cách kì lạ như vậy chứ? Ba người đàn ông lúc này chẳng khác nào hung thần ác sát vừa nhìn thấy tôi là muốn chém giết, bây giờ lại xuất hiện một người phụ nữ yếu đuối, tôi liệu có nên giúp hay không?

Tuy trong lòng thầm dặn không nên giúp, thế nhưng tôi vẫn cứ chủ động bước tới đỡ lấy cô ấy. Cô ấy tuy rằng luôn khom người kêu la đau đớn, thế nhưng theo đánh giá của tôi thì phần ngực của cô ấy rất cao, có khả năng còn vượt qua cả tôi.

“Ây da.” Người phụ nữ này kêu la thảm thiết, thuận thế ngã về phía tôi, tựa đầu lên vai tôi, lúc này đổi lại là một gã đàn ông thực sự thì e rằng đã chết mê chết mệt rồi.

May mắn thay, tôi lại không phải đàn ông.

Cô ấy đưa tay sờ loạn khắp nơi, khi chuẩn bị đặt đến trước ngực, tôi vội vã đưa tay ngăn lại. Hả? Bàn tay của cô ấy mềm mại nhưng quá là to.

“Cô... cô nương... xin... hãy tự trọng...” Thực ra tôi muốn nói rằng: “Cô nương, cô nặng quá.”

“Ồ, ta xin lỗi, ta không hề cố ý.” Cô ấy liền thẹn thùng cúi đầu xuống xin lỗi.

Hành động này của cô ấy khiến tôi suýt nữa ngã thẳng về phía trước. Nhìn bề ngoài liễu yếu đào tơ vậy, chứ thực ra cô ấy nặng chết người đi được. Nếu không phải tôi cố gắng trụ vững, e là với cú ngã nhoài người khi này, cô ấy đã đè cả thân thể lên người tôi rồi, không chỉ vậy còn đè chết tôi, làm dập nát hết lục phủ ngũ tạng cũng nên.

Trời đất ơi, người phụ nữ này sao lại có thể nặng như vậy chứ? Chẳng hiểu là phụ nữ hay là heo nái nữa? Lấy hết sức bình sinh, tôi mới có thể đỡ người phụ nữ này ngồi xuống một hòn đá bằng phẳng.

Bỗng nhiên, cô ấy căng thẳng lui lại phía sau, tôi nhìn thấy thì ra là Tướng Quân đang không ngừng hít thở cơ thể, thi thoảng lại con nhe nanh giờ vuốt, dáng vẻ này của nó đúng là dọa chết người ta. Tôi liền ra hiệu cho Khai Tâm dẫn Tướng Quân sang một bên.

Cô ấy mỉm cười xinh xắn, nhẹ nhàng lên tiếng nói: “Đa tạ công tử.”

Tôi đưa tay vuốt trán, che đi phần mắt. Thực ra trông cô ấy rất thuần khiết, thế nhưng với những hành động khi này nếu đổi lại là người đàn ông khác, khó lòng tránh khỏi những suy nghĩ lệch lạc.

Tôi lại đưa mắt nhìn người phụ nữ này lần nữa, xuất hiện tại Mê Diệp Cốc, hơn nữa không sợ lạc đường, nhiều khả năng chính là người của Diệp cung. Thế nhưng, những người Diệp cung khi này rõ ràng muốn đuổi người đi, đương nhiên không thể để một cô nương yếu đuối xinh đẹp thế này tới đây nhanh như vậy được. Tôi đột nhiên kinh ngạc, hả, đợi đã, cảnh tượng này... không phải tôi đã gặp hồ li tinh tu luyện ngàn năm trong chốn thâm sơn cùng cốc đấy chứ? Hừm! Làm gì có chuyện đó!

Tôi khẽ ho vài tiếng rồi hỏi: “Tại hạ thấy Mê Diệp Cốc này khá tà ma, cô nương vào trong cốc này lẽ nào không sợ lạc đường sao?”

Người phụ nữ đó đưa tay che miệng, khẽ ho vài tiếng rồi nói: “Nô gia tên là Mị Nương, đa tạ công tử quan tâm. Mị Nương từ nhỏ sống ở nơi này, đương nhiên không sợ lạc đường. Lúc này đi lấy một chút măng rừng, bắt cần bị trọc chân, ngược lại có duyên gặp được công tử.”

Mị Nương? Chẳng phải tên của con thỏ tinh mà Hứa Sĩ Lâm, con trai Bạch Tố Trinh trong “Tân Bạch nương tử truyền kì” tình cờ gặp trong rừng sâu hay sao? Có lẽ do tôi đã suy nghĩ quá nhiều, nhìn mặt đất, thấy cô ấy vẫn có bóng, chắc là không sao cả. Việc cô ấy sống ở nơi này từ nhỏ cũng không phải không có khả năng, chắc là cô ấy biết đường dẫn tới Diệp cung.

“Ồ, thì ra là vậy, chân cô nương không sao chứ?”

“Đã không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi một lúc nữa là có thể cử động được, đa tạ công tử quan tâm.”

“Vậy thì tốt. À... chúng tôi đang muốn tới Diệp cung, xin hỏi cô nương nên đi hướng nào mới đúng.” Tôi liền chấp tay gặng hỏi.

Đột nhiên, cô ấy liền đưa tay che miệng, vô cùng kinh ngạc nói: “Điệp cung? Công tử thực sự muốn tới Điệp cung?”

Thấy nét mặt kinh hãi của cô ấy, tôi liền nhượng mày hỏi: “Làm sao thế?”

“À, bất cứ ai ở trong núi này đều không dám tùy tiện xông vào Điệp cung, ta nghe nói người trong Điệp cung đều là yêu quái tóc trắng biến thành, sẽ ăn thịt người. Trước kia có rất nhiều người tới đó thăm dò nguồn cơn, đều một đi không trở lại. Khoảng thời gian trước còn nghe nói họ đã cướp một tiểu thư xinh đẹp về đó.” Cô ấy mặt mày buồn rầu, ngừng lại vài giây rồi nói tiếp: “Chuyến đi lần này của công tử, chỉ e là lành ít dữ nhiều, Mị Nương xin khuyên công tử một câu, xin đừng đi nữa.”

Yêu quái tóc trắng biến thành, sẽ ăn thịt người? Hả, tôi đã bị tên đàn ông ác độc tóc trắng kia ăn thịt sạch sẽ rồi, lần này ngàn dặm xa xôi tìm tới đây để đòi nợ.

Khai Tâm liền kéo tôi lại rồi thì thầm bên tai: “Mẫu thân, người có đảm bảo phụ thân với Hoắc thúc thúc không phải là yêu quái chứ?”

Chết ngất! Tên tiểu tử thối này đang nói gì thế?

Không biết từ khi nào trên tay cô ấy lại có thêm một chiếc khăn, có lẽ nhìn thấy nét mặt chúng tôi lạ thường, cô ấy nắm chặt lấy chiếc khăn trong tay. Lúc này một trận gió ập tới, thổi loạn mái tóc của cô ấy, cô ấy liền đưa tay giữ lấy, nhất thời khiến chiếc khăn tuột tay bay theo gió, rơi đúng vào đầu của Khai Tâm, che đi phần mắt của thằng bé.

Khai Tâm vô cùng lễ phép đưa chiếc khăn tay trả lại, cô ấy thì thẹn thùng nhận chiếc khăn.

Hả? Mùi hương này rất quen. Tôi liền kéo đầu Khai Tâm lại, đưa mũi ngửi, Chanel No. 5? Truy điệp hương? Tôi lặng người đi, con hồ li chết tiệt kia đã hái cô ấy rồi sao? Lại còn chiếc khăn tay đó nữa, một cô nương vùng sơn cước sao lại dùng chứ? Lẽ nào hắn đã để lại chiếc khăn tay cùng hương thơm sao? Hay cô nương này chính là chiến hữu của con hồ li chết tiệt trong Điệp cung? Không ngờ Điệp cung lại dùng cách này để ngăn cản tôi.

“Ồ... đa tạ ý tốt của cô nương, thế nhưng tại hạ tới Điệp cung là vì người trong lòng, vẫn mong cô nương tốt bụng chỉ đường cho tại hạ.” Tôi liền cúi đầu cung kính khẩn cầu.

Cho dù cô ấy có phải người của Điệp cung hay không, nhưng muốn tôi quay về ư, tuyệt đối không có cửa. Nhìn cô ấy cũng không có ác ý, tuyệt đối không có cửa. Nhìn cô ấy cũng không có ác ý, nói không chừng thấy tôi thành khẩn, thiết tha, lại đại phát từ bi chỉ đường cho tôi đi cũng nên.

“Việc này... thì ra là như vậy, công tử đích thực là người hữu tình, Mị Nương vô cùng kính phục. Hầy, nếu như công tử vẫn cố chấp muốn lên Điệp cung, vậy thì cứ đi theo con đường bên phải này đi.” Cô ấy đưa tay chỉ về con đường tuyệt lộ bên phải khi nãy.

Hả? Không phải cô ấy đang trêu chọc tôi đấy chứ?

Tôi cau mày lại, quay sang nhìn Khai Tâm, tuy rằng trong lòng sinh nghi nhưng cũng không muốn để cô ấy phát giác, quyết định tiến sang con đường bên phải, thử một lần nữa xem sao. Lần này, khi chúng tôi đi theo hàng một vào thì lại gặp phải chuyện kì lạ, thân cây khổng lồ chặn đường khi nãy đã biến mất, thay vào đó là con đường lớn xuất hiện trước mắt.

Thật đúng là tà ma, tôi đang chơi điện tử hay sao?

Tôi ra hiệu cho Khai Tâm đi xem người phụ nữ kia liệu còn đó không, Khai Tâm quay về liền nói người đó đã biến mất. Thật đúng là quá tà ma, nếu cô ấy được phái tới để ngăn cản chúng tôi, tại sao lại chỉ đường đi cho tôi một cách dễ dàng như vậy chứ? Tại sao con đường cô ấy chỉ lại trùng hợp với những gì Hoắc Vô Ảnh vẽ trên bản địa đồ?

Hạ quyết tâm đánh cược một lần, tôi nắm tay Tiểu Truy Ưc tiến về phía trước. Con đường này dường như dài bất tận, khiến tôi nhớ đến quãng thời gian ở bên Tầm tại núi Vọng Liên. Nhìn hòn đá núi kì dị trước mặt, trong lòng tôi cảm thấy trống trải, hoang mang, tại sao càng đi lại càng khủng bố thế này?

“Cứu mạng... cứu tôi với...” Phía trước có tiếng người kêu cứu.

Tướng Quân lại bắt đầu sửa soạn, Khai Tâm vừa nghe thấy tiếng cầu cứu định chạy lên phía trước, liền bị tôi giữ lại. Tôi từ từ bước lại gần đó, nhìn thấy một người đang bị vạ khốn trong bốn hòn đá lớn hơn đầu người. Qua những khe hở, tôi có thể nhìn thấy người đó là một vị lão phu nhân ăn mặc y phục gấm góc quý phái.

Bước lại gần, thông qua khe hở, tôi liền hỏi: “Lão bà, tại sao một mình lão lại bị nhốt trong mấy phiến đá này vậy?”

“Tiểu huynh đệ, mau cứu mạng già này với, ta đã lớn tuổi rồi còn bị lũ thổ phỉ trên Đệ cung nhốt ở đây lâu rồi, hu hu hu...” Vị lão phu nhân đó nhanh chóng bật khóc thảm thương, nức nhen nói tiếp: “Ba ngày trước chính là ngày lành con gái yêu của ta xuất giá, không ngờ lại bị lũ thổ phỉ đó cướp đi, bọn chúng bắt chúng ta phải mang năm trăm lạng bạc đến chuộc người. Nhà thông gia vừa nghe vậy đã không đồng ý, lại còn nghi ngờ tấm thân trinh trắng của con gái tôi... Hôm nay, ta cùng phu quân gom góp hết của nả trong nhà đem tiền tới chuộc theo yêu cầu của bọn chúng. Ta cùng với phu quân mang theo ngân phiếu vào cốc... ai ngờ... ai ngờ chúng lại cướp mất ngân phiếu... phu quân còn bị bọn chúng bắt đi chẳng biết tung tích đâu rồi... e là... đã chẳng còn trên đời này nữa... hu hu hu...”

Vốn dĩ tôi hoàn toàn không tin những lời bà vừa nói, thế nhưng nhìn bà ta khóc lóc thảm thương như vậy, hơn nữa trước đó cô gái có tên Mị Nương kia cũng nói mấy hôm trước người trong Đệ cung đã cưới một vị tiểu thư, lẽ nào chính là người nhà của lão bà này? Tầm sao có thể cho phép người của Đệ cung làm ra những chuyện cưỡng ép dân nữ bại hoại cung quy thể này chứ? Nhìn vị lão phu nhân bật khóc oán trời, tôi bất giác động lòng trắc ẩn.

“Lão bà, người đừng quá đau lòng, vẫn bối sẽ nghĩ cách xem sao.” Tôi liền đưa lời an ủi.

Nhìn bốn hòn đá lớn ‘vững chãi vô cùng’ này, bảo tôi đẩy chúng sang một bên là điều hoàn toàn không thể, chỉ đành trèo lên đó rồi kéo lão bà lên trên mà thôi.

Tôi bảo Khai Tâm cởi dây quần ra cho tôi mượn tạm, tên nhóc con này bĩu môi không chịu, sau cùng dưới sự cưỡng ép của tôi, cuối cùng nó cũng ngoan ngoãn cởi ra. Trèo cao là chuyện nhỏ với tôi, tôi nhanh chóng trèo lên một hòn đá lớn, sau đó thả chiếc dây quần của Khai Tâm xuống cho bà lão.

Ấy da, hôm nay tôi thực sự đã bị trúng tà thuật rồi, hai lần làm chuyện khổ sai, bà ấy rất nặng, khó khăn lắm mới kéo được lên, tôi mệt đến phát điên lên rồi.

Gâu gâu gâu! Tướng Quân bủa vây lấy bà lão, vẫn sửa soạn điên loạn, lão bà sợ hãi trốn tiệt sau lưng tôi.

“Tướng Quân.” Tôi liền lớn tiếng mắng mỏ.

Tướng Quân ừ ừ vài tiếng, lại sửa bà lão thêm vài tiếng nữa rồi xông thẳng lại. Tôi nhìn thấy cảnh này, sợ đến xanh mặt, từ trước đến nay Tướng Quân chưa bao giờ phát điên như vậy. Nó cắn chặt lấy vạt váy của lão phu, nhất quyết không chịu nhả ra. Tôi không dám đánh mắng Tướng Quân quá mức, chỉ e nó điên lên lại ngọam cho lão bà vài phát, đành phải cùng với Khai Tâm ôm lấy Tướng Quân dần kéo ra phía sau.

Xoạc một tiếng, Tướng Quân đã cắn rách cả phần vạt váy của lão bà, mắt trọng tâm, cả tôi, Khai Tâm cùng Tướng Quân đều ngã ra phía sau.

Lão bà đó nhanh chóng bò dậy, dáng vẻ đau khổ, tức giận mắng nhiếc: “Hừm, già này tưởng rằng gặp được người tốt, thật không ngờ các người chẳng khác gì lũ thổ phỉ kia, hừm!” Nói xong, vị lão phu nhân đó liền quay người, chập choạng bỏ đi.

“Lão bà, người hãy nghe ta... giải thích... Tướng Quân! Nhả miệng! Có phải mày muốn tao chém chết không?” Tôi vốn dĩ định tiến lại giải thích cùng lão bà, mới đi được vài bước đã bị Tướng Quân kéo vạt váy chặn lại. Đột nhiên, tôi tức giận điên người, mắng cho Tướng Quân một trận tới bởi, nó cũng sửa lại một tràng như đang muốn cãi lại tôi. Tôi nện cho Tướng Quân một chưởng, nó kêu re ré sau đó ngoan ngoãn nằm xuống.

Hừm, thực đúng là tức chết người mà! Đây chẳng khác nào một màn kịch hỗn loạn, cứu người cuối cùng lại thành ra thế này, còn khiến tôi mệt đến độ mồ hôi mả mồ hôi. Đưa tay lau mồ hôi trên mặt, tôi lạng người đi, lại ngửi thấy mùi hương của ‘Chanel No. 5’ trên bàn tay của mình...

Tôi ngồi xuống, vuốt ve an ủi Tướng Quân vừa bị oan uổng rồi nói: “Xin lỗi nhé, tao đã trách lầm mày, cảm ơn mày.”

Nếu như không phải mùi hương này nhắc nhở, tôi thực sự đã tin vào bọn họ. Người thứ nhất tôi gặp tên là Mị Nương dường như cũng rất sợ Tướng Quân.

Người của Điệp cung giỏi nhất thứ công phu gì chứ? Dịch dung. Vị cao thủ này đúng là nói còn hay hơn hát, bây giờ hồi tưởng lại, tôi thực sự muốn trao giải Oscar cho người này. Nếu như không phải bị Tướng Quân dọa dẫm cho một trận rồi sợ hãi bỏ đi, không biết người này còn định giở trò gì nữa đây.

Nếu bảo rằng đây không phải là chiêu trò của Điệp cung thì thực sự có lỗi với bản thân quá mức. Xem ra muốn vào Điệp cung một cách thuận lợi, gặp được ‘bạch mã hoàng tử’ của mình, tôi vẫn còn phải tốn nhiều công sức, đám người này tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho tôi. Nhớ lại nụ cười gian xảo của Hoắc hái hoa trước khi từ biệt, tôi lại càng thấm thía lời cảnh báo của hắn hơn.

Được, nếu không thích dùng võ công mà muốn đo chất xám, vậy thì cho dù đấu đến khi nào não bị teo nhỏ hết, tôi cũng quyết không lùi bước, không hối hận.

Tiểu Truy Ưc quá sợ hãi, không nói tiếng nào, tôi liền kéo cô bé rồi nói: “Đi thôi.”

“Mẫu thân, tại sao người lại xin lỗi Tướng Quân?” Khai Tâm hỏi tôi.

“Tiểu tử ngốc, nếu không có nó, con có khi đã bị lão bà lang sói đó làm thịt rồi.” Tôi đưa lời dọa dẫm Khai Tâm.

Chúng tôi lại tiến lên phía trước. Thế lực của hai đứa nhóc rõ ràng chẳng thể nào đo được với tôi, người đầu tiên không chịu nổi nữa chính là Tiểu Truy Ưc, chỉ thấy nhóc con ôm lấy đùi tôi rồi đưa lời ai oán: “Đại thúc, Truy Ưc không đi nổi nữa rồi, mau bế con.”

“Mẫu thân, con cũng mệt mỏi quá rồi, có thể nghỉ ngơi một lúc được không? Thực sự là quá mệt rồi.” Khai Tâm cũng ngồi phệt xuống đất, hai tay không ngừng xoa lên đùi.

“Việc này... được rồi, ngồi nghỉ một lúc vậy.” Tôi cũng than dài một tiếng, đặt Tiểu Truy Ưc vào một chỗ ngồi thoải mái nhất.

Hầy, thực sự khổ thân cho hai đứa nhóc con này, nếu như không phải con hồ li chết tiết kia giữa đường giở quẻ, chúng tôi cũng không đến mức phải khổ sở thế này. Tôi nhìn sắc trời, bất giác nhíu chặt đôi mày lại, trong tay chúng tôi không có bất cứ trang bị nào, nếu tới lúc trời tối mà vẫn chưa đi tới Điệp cung thì chẳng biết phải làm sao nữa?

Trong lúc đang trầm tư, đột nhiên hai gã đàn ông đeo mặt nạ xuất hiện, lần này mục tiêu lại là Tiểu Truy Ưc và Khai Tâm. Chỉ trong nháy mắt, hai đứa nhóc đã bị cướp mất.

“Mẫu thân.”

“Đại thúc, cứu con.”

“Khai Tâm! Truy Ưc!”

Mặc cho tôi liều mạng đuổi theo, hai người đó vẫn cứ biến mất nhanh chóng trong không trung.

Gâu... gâu gâu...

Chết tiết, rốt cuộc bọn chúng định làm gì chứ? Rõ ràng bọn chúng đã giám sát chúng tôi suốt cả dọc đường.

Tôi tức giận đá mạnh vào tảng đá dưới chân một cách điên cuồng. Suy cho cùng, bọn họ hình như cũng không hề có ác ý, có lẽ thực sự thấy hai đứa nhóc quá đổi mệt mỏi, xuất phát từ lòng tốt, liền đưa về Điệp cung nghỉ ngơi trước mà thôi. Dù thế nào đi nữa, dù Tầm với Hoắc hái hoa không giúp đỡ được tôi thì cũng không thể nào gương mặt nhìn hai đứa trẻ vô tội này phải chịu khổ nạn được.

Bọn họ định ‘chơi’ cùng tôi suốt cả dọc đường sao? Muốn chơi đúng không? Được, hôm nay tôi sẽ chơi với họ đến cùng.

“Tướng Quân, chúng ta đi.”

71. Chương 71: Ba Lần Đánh ‘bạch Cốt Tinh’

Liều rủ hoa vương cả khoảng trời!

Phía trước mặt tôi là một biển hoa bạt ngàn như thể kéo dài đến tận chân trời, trong đó có rất nhiều loài hoa, hồ điệp vãn vương, quanh quẩn bên hoa, cảnh tượng này khiến tôi ngây lạng người đi.

Dựa theo kinh nghiệm, tôi đoán lúc này đã vào khoảng bốn, năm giờ chiều, lại nhìn địa đồ trong tay, đi qua cánh đồng hoa bạt ngàn này, lại đi thêm một đoạn đường nữa là sẽ tới Điệp cung, đoán chắc trước khi trời tối, tôi có thể đến được đó. Không mất bao lâu nữa, tôi có thể gặp được Tầm, nhất thời phấn khích, tôi ôm lấy Tướng Quân hôn hít loạn xạ, sau đó vừa cười vừa hôn hờ xông vào cánh đồng hoa trước mặt, khiến hồ điệp sợ hãi bay loạn khắp nơi.

Bỗng nhiên, tôi lạng người đi, trước đó không xa có một lão đầu tóc bạc phơ đang ngồi nghỉ. Tôi nhón miệng mỉm cười lạnh lùng, xem ra, tôi đang diễn màn kịch ‘ba lần đánh Bạch Cốt Tinh’.

Ông lão thấy tôi liền đứng dậy, nhìn tôi từ xa, mỉm cười tươi tắn rồi nói: “Tiểu huynh đệ có mua hoa không?”

Bọn Khai Tâm đã không còn bên cạnh, tôi cũng cảm thấy an tâm hơn trước nhiều. Được, nếu như đã muốn ‘chơi’, tôi cũng chẳng tiếc mấy phút quèn.

Tôi bước tới gần ông lão, Tướng Quân vừa nhìn thấy lão đã sửa nhặng xì lên. Ông lão đó vừa nhìn thấy Tướng Quân, mặt liền biến sắc, lui về sau vài bước. Tôi cúi đầu xuống, cố nhịn cười, thì ra ông lão này ‘cũng’ sợ chó. Tôi ngồi xổm xuống, vuốt ve Tướng Quân, thế nhưng người bạn trung thành này vẫn giữ nguyên thái độ cảnh giác cao độ.

“Vị lão bá này, xin bán cho tôi bốn bông hoa Tinh.” Tôi mỉm cười nói.

“Bốn bông hoa Tinh? Tại sao công tử lại mua bốn bông?” Ông lão hỏi.

“Ngôn ngữ riêng của hoa: Đến chết mới thôi.” Tôi đáp.

“Ngôn ngữ riêng của hoa? Như vậy có nghĩa gì?” Ông lão hỏi.

“Một bông hoa Tinh có nghĩa là ‘trong lòng ta chỉ có mình nàng.’”

“Hà?”

“Hai đóa hoa Tinh có nghĩa ‘cả thế giới chỉ có hai chúng ta.’”

“Hở?”

“Ba bông hoa Tinh có nghĩa là ‘ta yêu em.’”

“Hử?”

“Bốn bông hoa Tinh có nghĩa là ‘đến chết mới thôi.’”

“Ồ!”

“Năm bông hòa Tinh có nghĩa là ‘vô cùng yêu thích.’”

“À!”

“Sáu bông hoa Tinh có nghĩa là ‘kính trọng, yêu thương, trân trọng lẫn nhau.’”

“Ồ!”

“Bảy bông...”

...

Tôi nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Một ngàn lẻ một bông có nghĩa là... ‘cho đến mãi mãi’...” Tôi đã nói xong một lượt ý nghĩa của số bông hoa.

“Cái gì? Lại còn cả ‘cho đến mãi mãi’ sao? Thế một ngàn lẻ hai bông thì có nghĩa gì nữa không?” Ông lão hỏn hển hỏi.

“Hết rồi.” Tôi nói.

“Hãy, cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi, chỉ sợ công tử đứng đềm đến tận sáng mai thôi...” Ông lão lắc đầu rồi đưa tay vuốt trán.

Sau cùng, tôi chẳng thể nhịn cười được thêm nữa, nghe ông ta đứng đó không ngừng ‘hả, hử, hở, à, ồ, ờ’, thực sự muốn hỏi phải chăng ông ấy đã học phiên âm của Hán ngữ, sao mà phát âm lại chuẩn đến vậy chứ?

Ông lão đưa tay vuốt râu rồi nhìn tôi mỉm cười. Một lúc lâu sau, dưới sự lôi kéo của Tướng Quân, tôi cố gắng ngừng cười lại.

“Tiểu huynh đệ lần này tới đây vì cái gì?” Ông lão cười hỏi.

“Tìm tình yêu.” Tôi nghiêm nghị đáp.

“Tình yêu ở chỗ nào?” Ông lão hỏi.

“Phía sau lưng lão bá.” Tôi đáp.

Ông lão lại vuốt râu bật cười: “Ha ha ha! Tiểu huynh đệ có biết ở sau lưng lão không bao xa, trong đó toàn chất chứa loài lang sói dữ dằn hay không?”

“Hả? Lang sói dữ dằn? Cùng lắm thì ta làm thợ săn một lần thôi.” Tôi liền đáp lại bình thản.

“Ha ha ha, người thanh niên này đúng là khẩu khí hơn người.” Ông lão lớn tiếng khen ngợi.

Tôi đưa mắt nhìn sắc trời, mặt trời đang lặn về phía tây, đã hoàng hôn rồi, không ngờ tôi lại nín ở đây lâu như vậy để ‘chơi’ cùng ông lão này. Tôi đi gần cả ngày trời mà vẫn còn chưa tới, ban ngày đã bị dày vò suốt ba lần liên, toàn thân mỏi mệt, nếu như để đến tận đêm khuya mà vẫn chưa tới được Điệp cung, chắc là tôi sẽ chết trong nơi rừng hoang cốc thẳm này mất.

Tôi chỉnh đốn lại y phục, đưa tay ra phía trước, thành khẩn nói cùng ông lão kia: “Tiền bối, văn bối là một người thần túy mà thẳng thắn, đoán chắc tiền bối không cần hỏi cũng biết mục đích đến đây của văn bối lần này. Cho dù văn bối có ngu ngốc đến mấy thì cũng biết tiền bối là một vị cao nhân, trước đó có gì đắc tội thì mong tiền bối rộng lượng hải hàm, văn bối xin tiền bối hãy tha cho văn bối lần này.”

Tôi cúi đầu xuống, trong lòng âm thầm chờ mong nhận được sự thương hại của ông lão, sẽ đại phát từ bi mà buông tha cho tôi. Ai ngờ, ông ấy lại gần chỗ tôi, đi quanh người tôi mấy vòng, sau đó ngẩng đầu, vuốt râu, hít một hơi rồi lại thở dài, khiến tôi chẳng hiểu gì cả.

Tôi căng thẳng nhú chặt đôi mày rồi lắp bắp: “Tiền bối...có điều gì chỉ giáo?”

Sau cùng, ông lão cũng không đi quanh tôi nữa, dừng chân lại đứng trước mặt tôi rồi nói: “Cái gì mà tiền bối, văn bối, nói một đồng, ta đây già lắm hay sao?”

“Hả? Không, không, không, vị huynh đài này, huynh rất trẻ trung, chẳng khác nào những bông hoa tươi thắm trước mặt đây, đang kì xuân sắc, rực rỡ nhất, cũng giống như những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời kia, là những hạt sương tinh khiết nhất đọng trên cành cây, là nước suối trong vắt ở khe nguồn, vô cùng tỏa sáng và cuốn hút.” Tôi phản xạ theo bản năng, ông lão nói vậy, nói không chừng lại là một soái ca đẹp trai vô địch cũng nên, tóm lại khéo miệng một chút cũng không thiệt thòi gì.

“Ha ha ha, đúng là một kẻ dẻo miệng, có điều ta rất thích, ha ha ha.” Ông lão bật cười lớn tiếng, ho vài tiếng rồi nói thêm: “Tiểu huynh đệ, rất có mắt nhìn đó. Nói ra xem nào, sợ hở ở đâu chứ?”

Tôi lặng người đi, câu nói này chẳng phải đã thừa nhận hai người trước đó cũng do ông lão này giả dạng sao? Hãy, thuật dịch dung của ông ta cũng quá mức thần thánh, nam nữ già trẻ cao thấp béo gầy, ông ta đều làm được cả?

“Truy điệp hương.” Tôi bình thần thốt ra ba chữ.

Ông lão nghĩ một hồi, lấy chiếc khăn tay mà trước đó Mị Nương đã sử dụng ra ngửi, tiếp đó cau chặt đôi mày, nhíu một câu: “Nha đầu thôi.”

Tôi kinh hãi, ông lão đang mắng tôi hay là mắng người khác?

Ông lão liền nhướn miệng mỉm cười không mấy tốt lành rồi hỏi: “Người người muốn tìm có phải tóc trắng, thân hình cao lớn... còn cao hơn cả ta, à, ở chỗ này còn có một con hồ điệp màu bạc?” Ông lão tự ngẫm thân người mình rồi lại chỉ vào góc mắt bên phải có rất nhiều nếp nhăn rồi hỏi.

“Đúng thế, đúng thế. Vị soái ca vừa khí độ vừa oai phong này, theo ý của huynh thì huynh đã chịu cho ta qua đây rồi sao?” Cảm tạ Phật tổ Như Lai pháp độ vô biên, cảm tạ Quan thế âm Bồ Tát đại từ đại bi, cảm tạ đức mẹ Maria, cảm tạ chúa Jesus...

“Soái ca?” Ông ta nhướng cao đôi mày, bày tỏ đôi chút nghi ngờ, mỉm cười, sau đó than dài một tiếng nói: “Hãy, không phải ta không muốn buông tha cho ngươi mà vì đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hân ta, ngươi bảo...”

Ông ta còn chưa nói dứt lời, tôi đã tóm chặt lấy ông ta rồi thét lớn: “Ông nói cái gì? Đêm động phòng hoa chúc của chàng sao? Với ai? Với con chim lợn nào chứ? Không thể nào? Không thể nào? Cái con chim lợn chết tiệt đó...”

Vừa nghe thấy tin Tầm sẽ động phòng cùng người ta, tôi chỉ hận không thể xông tới trước mặt chàng, chém chàng tan xác. Tại sao chỉ trong có mấy ngày ngắn ngủi, chàng đã lại thay đổi tình cảm rồi chứ? Lẽ nào bọn người ở Điệp cung vì muốn cứu chàng lại phong bế kí ức của chàng thêm lần nữa? Xin đừng, tôi không muốn chàng quên mất tôi, tôi không muốn chàng thành thân cùng người khác, càng không muốn chàng bế người phụ nữa khác vào động phòng.

Cảm thấy bản thân có phần nông nổi, tôi liền buông tay ra.

“Tiểu huynh đệ, bốn bông hoa tình của ngươi này.” Ông lão cười tươi đưa bốn bông hoa hồng cho tôi.

Ông lão này rõ ràng biết tôi là phụ nữ lại còn gọi tôi là tiểu huynh đệ, xem ra ông ta còn cao minh hơn tôi nhiều. Nhịn, cho dù tức giận cũng phải âm thầm đun lửa hận trong lòng.

Liếc bốn bông hoa hồng trên tay, dường như hơi ít, thế là tôi liền mỉm cười nói với ông lão kia: “Lão bá, phiền lão cho ta bốn mươi bông hoa, cảm ơn.” Hừm, nếu Tầm thực sự dám thành thân cùng con chim lợn chết tiệt kia, đợi chút nữa, tôi sẽ đích thân dùng bó hoa này đập chết chàng, dù gì tôi cũng không phải ngày một ngày hai ghen tuông nữa rồi.

“Hả, vị tiểu huynh đệ này, cho dù chốc nữa đi tới Điệp cung thì bọn họ vẫn cứ động phòng thôi, căn phòng đó nằm ở phía tây bắc, đừng có đi nhầm đấy. Tóc trắng, cao to, dấu ấn hồ điệp, tiểu huynh đệ đừng có nhận nhầm người đấy.” Ông lão đó dường như rất tốt bụng, đưa lời nhắc nhở tôi thêm lần nữa.

“Lão cứ an tâm đi, lão bá, gây rối động phòng hoa chúc nhất định không thể nào tìm nhầm chỗ được.” Tôi bình thần đáp lại.

Ôm theo một bó hoa hồng lớn, tôi từ từ đặt bước chân nhẹ nhàng mà kiên định về Điệp cung phía trước, chỉ nghe thấy tiếng người và chó phía sau lưng truyền lại.

“Tiểu huynh đệ đã đi nhầm hướng rồi, đi về phía bên trái, chứ không phải bên phải.”

Gâu...gâu gâu...!

Tên đàn ông chết tiệt, không ngờ lại dám lăng nhăng không muốn sống nữa sao?

Gâu...gâu gâu gâu...

“Con chó này, ngươi... tại sao còn không đi theo chủ nhân của ngươi chứ... trời tối rồi... cẩn thận không chẳng về được nhà đâu...”

Tướng Quân bám sát theo sau tôi, cùng nhau xông thẳng về Điệp cung. Cánh cửa to lớn tinh xảo, tuyệt đẹp hiện lên trước mặt, không hổ danh là Điệp cung, ngay cả cánh cửa cũng có tạo hình của hồ điệp, đoán

chắc người sáng lập nên Điệp cung không phải một con hồ điệp biến thành thì cũng là người nuôi hồ điệp đến mức mê mẩn, say đắm.

Nhìn hai chiếc lồng đèn màu đỏ lớn treo ở hai bên cạnh cửa lớn này, lại thêm chữ hỉ to tướng dán trên cánh cửa, hùm, chủ nhân thành thân, nhân lực không đủ, không ngờ rút cả lính canh cửa sao? Tôi nghiêng rằng đập mạnh vào cánh cửa lớn đỏ son thiết vàng kia.

Điệp cung này đúng thực là tà môn vô cùng, cả dọc đường treo đầy đèn lồng đỏ, chiếu cho mọi thứ sáng rực cả lên trong đêm tối, ngoại trừ tiếng cười nói, chúc tụng truyền lại từ phòng lớn không xa, tôi chẳng thấy bất cứ bóng người nào hết.

Ngộ nhờ bọn người đáng ghét kia nhìn thấy tôi với Tướng Quân thì tôi nghĩ trước khi gặp được Tầm tôi đã bị vứt ra ngoài rồi. Tôi đã thấu hiểu hết những thủ đoạn bỉ ổi của lũ người này rồi. Tôi liền sắp xếp cho Tướng Quân ở quanh quất gần cửa lớn, một mình tiếp tục tiến lên phía trước.

Nơi động phòng hoa chúc ở phía tây bắc, nếu Tầm thực sự dám phản bội tôi thì tôi nhất định sẽ phá hủy chiếc giường của tên bạc tình lang đó.

Ông lão đó không hề gạt tôi, cách đó tầm mười bước, căn phòng rực rỡ ánh đèn kia chắc hẳn chính là nơi động phòng hoa chúc. Cứ thập thò, lén lút ở đây, chi bằng quang minh chính đại bước vào, gặp phải ai hỏi han, tôi sẽ nói với họ rằng tôi tới đây uống rượu mừng quây động phòng, tôi không tin vận mệnh của mình lại xui xẻo đến vậy, suốt ngày bị người ta bắt gặp tại trận.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên phía trước gặp được một vị tiểu công nương thất bím tóc hai bên, cô ấy mỉm cười nói: “Vị công tử này, có phải ngài đến để quây động phòng không?”

Tôi đáp lại rất tự nhiên: “Đúng thế, động phòng ở phía kia đúng không?”

Cô ấy liền trả lời: “Dạ bẩm công tử, đúng thế? Công tử, rượu thịt hôm nay có ngon miệng không?”

Hả? Cô ấy không hỏi thì thôi, vừa nhắc tới, tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng đói bụng. Thôi chết rồi, không biết hai đứa nhóc kia có bị đói bụng hay không, bây giờ đang ở nơi nào? Chết tiệt, đợi giải quyết xong việc trước mắt, tôi nhất định sẽ tìm mấy tên khốn khiếp kia, không dạy cho chúng một bài học đích đáng, tôi sẽ viết ngược hai chữ Lạc Bảo lại rồi theo luôn họ Thượng Quan.

Tôi tay trái ôm một bó hoa hồng lớn, tay phải khoác lên vai cô ấy rồi giả bộ đã uống nhiều nói: “Mĩ nhân, có phải quan tâm đến ca ca không? Rượu thịt đương nhiên là ngon rồi, có điều không thể sánh được với người trước mắt.”

“Công tử, xin hãy tự trọng.” Quả nhiên câu chọc ghẹo này khiến tiểu nha đầu cúi đầu thẹn thùng, khéo léo đứng tránh sang một bên rồi nói: “Lúc này, đôi tân nương tân lang đang uống rượu hợp cẩn, nếu công tử muốn đi quây động phòng trước thì cũng phải đợi thêm lúc nữa.”

Uống rượu hợp cẩn? Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi, nắm chặt hai tay đến mức gân xanh nổi lên cuộn cuộn. Tôi lại từ từ buông hai tay ra, mỉm cười tươi rói nhìn vị mĩ nữ kia rồi nói: “Không sao cả, ca ca ta có thể đứng đợi bên ngoài phòng hoa chúc, chờ uống rượu hợp cẩn xong, tiểu mĩ nhân, nàng có muốn đi cùng ca ca không, ca ca tặng nàng bó hoa Tình này. Đi thôi, cùng ca ca đi quây động phòng, hay chúng ta đi chỗ khác quây một trận cũng được.”

Tôi lại giả bộ muốn nắm tay khiến cô bé sợ hãi, khom người xuống rồi nói: “Công tử, xin ngài cứ tự nhiên, Hương nhi vẫn còn việc khác phải làm, xin cáo lui trước.” Nói xong cô bé liền vội vã chạy mất.

Gạt bỏ chướng ngại vật một cách thuận lợi, tôi liền nhanh chân xông về phía động phòng, nhìn vào cánh cửa đang khép lại, tôi giơ chân đập mạnh, bước ngay vào trong.

Trong phòng truyền ra tiếng chúc mừng hớn hở: “Lễ thành! Cung chúc tân lang, tân nương bạc đầu giai lão, sớm sinh quý tử.”

Tôi thăm nguyên rửa, bạc đầu giai lão cái mớ! Tôi bước nhanh vào phòng trong, liền nhìn thấy một người đàn ông tóc bạc mặc bộ hỉ phục màu đỏ rực rỡ, đang đứng quay lưng về phía mình, với thân hình cao lớn, người này cũng che khuất luôn cả vị tân nương, bà mối đứng cạnh bên đang hôn ha hôn hở bê rượu lại cho họ.

“Dạ Tầm Hoan, chàng là đồ háo sắc lẳng nhăng, một chân đạp hai thuyền, không ngờ lại dám phản bội ta...” Tôi chẳng màng tất cả xông lại, kéo lấy cánh tay của chàng thét lớn. Chẳng thể ngờ, sau khi ngược mắt lên nhìn dung mạo của người này, tôi liền lấp ba lấp bắp: “Người... người người... người người người...”

Thân cao, thể hình, mái tóc bạc trắng, con hồ điệp màu bạc dưới đuôi mắt phải... không sai! Thế nhưng khuôn mặt này không phải là Tầm, cũng không phải là khuôn mặt của Dạ Tầm Hoan mà là khuôn mặt của một soái ca trẻ tuổi hoàn toàn xa lạ. Hắn ta là ai chứ? Trời đất ơi! Tôi đã tìm nhầm người rồi!

Bà mới đứng cạnh bên thét lớn tiếng: “Trời đất ơi, chuyện... chuyện này... vẫn còn chưa đến giờ quây động phòng mà.”

Tiểu soái ca đánh mắt ra hiệu, để bà mới ngậm miệng lại, ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Ngồi trên giường, tân nương xinh đẹp vô song tuy rằng đã đánh phấn son nhưng tôi thấy vẫn trắng bệch, nhợt nhạt. Tuy rằng cô ấy không phải con chim lợn kia nhưng tại sao lại quen mặt thế?

Tiểu soái ca cau chặt đôi mày, nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét đáng sợ, khi tiểu soái ca đưa mắt nhìn vào cánh tay phải vẫn đang bị tôi kéo lấy, tôi liền thẹn thùng thu lại đôi móng vuốt của mình.

“Xin... xin lỗi nhé, ta nhận nhầm người. Xin lỗi nhé, ta không hề cố ý đến quây động phòng, hai người cứ tiếp tục, cứ tiếp tục đi, cứ coi ta như không khí, không hề tồn tại, cứ mặc ta, cứ mặc ta.” Tôi xấu hổ ôm theo bó hoa Tình lui ra phía sau, hi vọng tiểu soái ca cùng tân nương tử thực sự có thể bỏ qua sự có mặt của mình.

Ai ngờ, sau lưng không gắn mắt, tôi vấp phải một thứ gì đó, ngã về phía sau, chống tứ chi lên trời, chẳng giữ được chút hình tượng nào cả, bó hoa trong tay cũng rơi ‘tạm biệt’ với tôi, ‘nhỏ nhà’ tung bay, múa lượn trên không trung.

Vốn tưởng rằng tôi sẽ có phen va chạm thân mật cùng mặt đất, ai ngờ, lại diễn ra màn kịch thường thấy trong các bộ phim truyền hình khi nữ chính vô tình vấp ngã, nhất định sẽ được nam chính hoặc nam thứ chính hoặc nam thứ thứ chính ra tay cứu giúp. Vị tiểu soái ca kia rất biết thương hoa tiếc ngọc, đỡ lấy cả thân người tôi kịp thời, sau đó còn nhìn tôi nhõn miệng cười. Nụ cười đó thực đúng là khuyên nước khuyên thành, tuyệt thế vô song.

Cùng lúc này, tất cả những nhân vật không liên can, có người say men, có người tỉnh táo đồng loạt xông vào trong này để quây động phòng. Theo lí thường mà nói thì đại bộ phận mọi người hỗn loạn, ồn ã xông vào đây sẽ tiếp tục duy trì đúng tác phong vốn có mới đúng. Đáng lẽ mọi chuyện phải như vậy mới đúng, thế nhưng khi nhìn thấy tình cảnh khác thường, đặc biệt thì còn phải xét lại.

Cảnh tượng lúc này chính là: Một vị soái ca tuy rằng y phục có phần nhả nhúm nhưng tướng mạo tuấn tú, khí độ phi phàm nằm trong vòng tay của một vị soái ca đang mặc hỉ phục đỏ thắm với tư thế nghiêng sau có độ khó cao, mà vị soái ca áo đỏ kia lại là tân lang trong ngày đại hỉ này. Trên người hoặc bên cạnh hai người này đều trải đầy những bông hoa Tình đỏ thắm tượng trưng cho tình yêu nồng thắm, còn tân nương tử đang nắm hai tay, khuôn mặt trắng nhợt, đôi mắt long lanh nhìn cảnh tượng đầy ám muội trước mắt.

Mọi người cuối cùng cũng không chịu nổi cảnh tượng trước mắt nữa liền thét lớn tập thể:

“Hắn ta là ai?”

“Tên tiểu tử này rốt cuộc thuộc môn phái nào?”

“Hắn ta chui vào đây từ lúc nào chứ?”

“Tại sao lại có người vào quây động phòng trước vậy?”

“...”

Tôi, người phụ nữ háo sắc đang mơ màng, phân biệt không nổi đông tây nam bắc trước nụ cười khuyên nước khuyên thành của vị soái ca kia nhanh chóng ‘tĩnh’ lại trước tình thế thẹn thùng trước mặt, lập tức thét lớn ‘xin nhường đường, xin nhường đường’ định lui ra ngoài càng nhanh càng tốt. Ai ngờ, những người này không phải kẻ tầm thường, nhất định chặn đường, không chịu để tôi lui ra ngoài.

Trong lúc khó khăn, giọng nói quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn bỗng vang lên: “Tỉ tỉ, thực sự là tỉ sao?”

Tôi bỏ hai tay che mặt xuống, kinh ngạc nhìn vị mỹ nữ đã trang điểm theo kiểu phu nhân, chẳng phải là Tiểu Tiểu sao?

“Tiểu Tiểu!” Tôi xông lại gần, kích động ôm chặt lấy cô ấy vừa gọi vừa nhảy: “Tiểu Tiểu, thực sự là muội hả, quá tốt rồi. Hả? Tại sao muội lại ở đây? Muội biết cách quây động phòng từ lúc nào hả?”

Mọi người lại thét lên đầy kinh ngạc thêm lần nữa.

“Không phải đâu, muội đã gặp được Khai Tâm, là Khai Tâm kể cho muội biết tỉ đang ở đây, cho nên muội đến đây tìm tỉ, sau đó...” Tiểu Tiểu đưa mắt nhìn ra phía sau lưng tôi, không cần nói thêm, tôi tự biết đó là vị trí mà vị tiểu soái ca kia đang đứng.

“Hả? Chuyện này... chuyện này...?” Tôi lắp ba lắp bắp, không biết phải tự giải thích với mình như thế nào.

Bỗng nhiên, bên tai lại vang lên giọng nói quen thuộc khác: “Lão Mộc, là nàng ta, là người phụ nữ đó, tại sao lại lẫn được vào đây chứ?”

Tôi quay đầu nhìn về phía giọng nói này, chính là ba tên mà tôi đã gặp lúc ban ngày, lại còn cả hai người khác gặp trong rừng trúc hôm trước, người vừa lên tiếng chính là tên béo đã đòi đơn đấu cùng tôi, có tên là Lão Thổ.

Hiển nhiên, đây không phải là nơi để ‘hàn huyền’ cùng cố nhân.

“Đi thôi.” Tôi liền kéo Tiểu Tiểu xông ra khỏi nơi này.

Vừa kéo lấy Tiểu Tiểu, tôi vừa suy nghĩ xem làm cách nào để thoát khỏi ‘vòng vây’, sau cùng lại thấy đám đông chủ động nhường đường. Trong lòng mừng thầm, chẳng thềm đưa mắt nhìn đường, hớn hở xông thẳng ra ngoài, sau cùng đập trúng vào một bức tường thịt vững chắc, cứng rắn.

Đưa tay chỉnh lại chiếc mũi vừa bị đập mạnh, ngược mắt lên định nhìn rõ xem người nào đang đến, còn chưa kịp làm rõ tình hình, tôi đã bị chủ nhân của bức tường thịt đó cuộn ra ngoài nhanh như một cơn gió.

Trong căn phòng của bạch mã hoàng tử.

Khi công chúa xinh đẹp đã tìm được bạch mã hoàng tử của mình, khoảnh khắc đó, công chúa xinh đẹp nên nói điều gì hoặc làm việc gì đó cho bạch mã hoàng tử của mình chứ? Xông thẳng vào lòng của bạch mã hoàng tử, sau đó hôn chàng, ôm lấy chàng, nói những lời tình tứ... có điều hiện nay chẳng có gì xảy ra cả.

Nhìn người đàn ông khiến tôi sáng nhớ, chiều mong, tối tương tư này, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng phức tạp. Chàng không sao rồi, bây giờ đang khỏe mạnh ngồi trước mặt tôi, vẫn cứ đẹp trai như lần đầu tiên tôi mở mắt đến với thế giới này. Con hồ điệp màu bạc dưới mắt phải cùng nốt rồi son giữa hai mày đặt trên khuôn mặt đó hoàn toàn không hề làm giảm bớt mức độ, chàng vẫn đẹp trai đến mức khiến tôi ngạt thở, lúc trước thì lãnh đạm còn giờ đây lại ấm áp, dịu dàng vô cùng. Tôi ghen lời, tôi nên nói gì bây giờ? Lắc đầu một hồi, tôi nhận ra mình không nói được thành lời, ngược lại còn vô cùng căng thẳng.

Chàng nhướn miệng mỉm cười, đưa tay đến trước khuôn mặt tôi, không ngừng vuốt ve.

“Nàng muốn nói gì? Đáng lẽ nàng phải có rất nhiều điều muốn nói với ta mới phải?” Chàng mỉm cười dịu dàng.

Hả? Chàng đi guốc trong bụng tôi rồi, đúng là tôi có rất nhiều điều muốn nói, nhưng phải nói gì chứ?

“Chàng cho rằng chàng trốn trong Hái Hoa cung chẳng khác gì mè cung này thì ta không thể tìm được chàng sao? Hoàn toàn vô dụng! Một người đàn ông xuất sắc, ai gặp cũng yêu, hoa thấy cũng thẹn, xe đụng cũng đổ như chàng, cho dù đi đến bất cứ nơi nào cũng chẳng khác gì một ngọn đuốc sáng giữa khu rừng tăm tối, vô cùng xán lạn, vô cùng xuất chúng. Đôi mắt mè hồn sâu thẳm, đôi môi gợi cảm khiến người ta phạm tội, kiếm pháp thần thánh hơn người và cơ bụng sáu múi quyến rũ của chàng thực sự đã thu hút ta. Có điều, tuy rằng chàng vô cùng xuất sắc, vẫn cứ phải hành động có quy củ, đàn ông có thể xấu xa, có thể chịu trách nhiệm nhưng không thể không trả tiền, món nợ trong rừng trúc hôm đó chàng vẫn còn chưa thanh toán, ăn xong

rồi phúi mông bỏ đi, chàng cho rằng mình có thể quyết nợ sao?” Tôi đã nói, hơn nữa còn cả một tràng dài. Hãy, tôi đang làm gì thế này? Lúc này tôi đang giải bày tâm sự hay là đòi nợ chàng đây?

“Ai nói là ta định quyết nợ hả? Quyền chủ động không phải vẫn luôn nằm trong tay nàng sao? Lúc đầu ta mặt dạn mày dày cầu xin người ta tới đây, thế nhưng người ta dường như chẳng thêm để tâm cơ.” Chàng bình thản đáp lại, đưa tay nâng chiếc cằm của tôi lên, bắt tôi phải nhìn thẳng vào chàng.

“Thì sao?” Tôi khép mí mắt xuống giả vờ ngây ngô.

“Thực ra thủ đoạn quyết nợ của nàng cao minh hơn ta nhiều, không phải sao?” Chàng liền nâng cao cằm tôi thêm nữa.

Bỗng nhiên, tôi há miệng cắn vào ngực chàng rồi hung dữ nói: “Còn lâu.”

Chàng không nói gì, nhướn miệng mỉm cười, dịu dàng ôm tôi vào vòng tay ấm áp mà quen thuộc. Hành động thân mật, tình cảm đó khiến tôi chỉ muốn nhập thành một thể cùng chàng. Tôi đưa hai tay ôm chặt lấy người chàng một cách tự nhiên.

Khoảnh khắc này, tôi đành phải mượn một câu khẩu hiệu thời kì cách mạng để diễn tả: Bóng đêm đã thuộc về quá khứ, ánh sáng cuối cùng đã tới. Bóng đêm cuối cùng đã qua đi, chàng chính là ánh sáng của tôi, cho dù chúng tôi chỉ có ngày hôm nay, không còn ngày mai, chỉ cần có giây phút này, thì tất cả đều là xứng đáng.

“Khóc cái gì hả?” Chàng xót xa đưa tay lau nước mắt cho tôi.

Tôi bất giác thít chặt đôi tay đang ôm lấy chàng, áp mặt vào lồng ngực chàng bật khóc thút thút. Tôi sẽ không dùng đến mấy lí do kiểu như hạt bụi bay vào mắt gì gì đó, khóc trước mặt người đàn ông mình yêu thương chẳng có gì đáng xấu hổ cả.

“Đây gọi là nước mắt của hạnh phúc.” Tôi nói.

Chàng khẽ cười đáp: “Nghe nói, chẳng đường đi vất vả lắm hả?”

“Hừm, đúng thế, Dạ Sứ đúng là quá đổi ghê gớm, muốn gặp chàng một lần còn khó hơn cả hoàng đế, không những phải chuẩn bị tâm lí đánh nhau cùng người ta mà còn phải bỏ ra cả khổ lực và trí não.” Tôi ngược mắt lên rồi nói.

Cứ nhắc đến đây là tôi lại tức giận, rõ ràng biết là tôi sẽ tới, lại còn giương mắt nhìn mấy tên khốn kiếp đáng ghét kia làm khó tôi.

Chàng đưa tay nựng chiếc mũi của tôi rồi cười nói: “Ừm, thê tử đại nhân đã vất vả rồi. Tướng công của nàng quá vô dụng, bị người ta giam lỏng, muốn phi thân tới cứu nàng cũng không được, đành phải lặng lẽ chờ đợi tại đây, đợi thê tử đại nhân anh minh thần dũng tới giải cứu người tướng công đáng thương này.”

Tôi ngược mắt lên nói: “Hừm, chàng thôi ngay đi. Không phải chàng rất cao siêu sao? Chàng không bắt trời, giam lỏng người ta, người ta đã phải niệm a di đà phật rồi, ai dám giam lỏng chàng chứ?”

“Lúc đến đây nàng đã gặp những ai? Nói ra ta nghe xem nào?” Chàng cười hỏi.

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Đầu tiên là gặp Trương Mộc Mộc, có điều, cô ấy vừa xuất hiện Hoắc hái hoa đã đi theo cô ấy. Hoắc hái hoa, cái con hồ li chết tiệt chẳng có chút nghĩa khí gì cả, sớm không nói, muộn không nói, nhất định phải đợi đến được địa bàn của chàng rồi mới nói với ta rằng ta phải một mình xông vào Mê Diệp Cốc. May mà Khai Tâm có khả năng nhìn một lần nhớ như in, liền vẽ lại tấm địa đồ mà con hồ li chết tiệt kia để lại cho Phương Khởi, nếu không ba chúng ta đã chết nơi rừng sâu cốc thẳm này rồi. Hãy, đợi lúc nữa gặp lại hắn, ta nhất định lột da con hồ li đó để làm đệm cho Tướng Quân nằm.” Càng nói tôi lại càng tức giận, nghiêng răng ken két.

Chàng cười hỏi: “Còn sau đó thì sao?”

“Sau đó, trên đoạn đường đầu tiên vào cốc lại gặp một tên cầm tiêu, một tên béo ịch, một tên gầy nhom, ba tên này cùng đến một lúc, ba người bọn chúng định đơn đầu cùng ta. Người Diệp cung của chàng có phải lúc nào cũng thích ỷ mạnh hiếp yếu không? Tôi rõ ràng không biết võ công, vậy mà ép buộc ta phải rút kiếm, lần trước ta như bị trúng tà mới lòi chiêu kiếm quỷ quái kia ra. Sau đó, cái cô Trương Mộc Mộc kia

không biết lại chui ra từ đâu, thay ta đánh nhau với tên thối tiêu, cô ấy cầm một tấm kim bài hình hồ điệp, ba người họ nhìn thấy vô cùng sợ hãi, sau đó biến mất như một trận gió. Trương Mộc Mộc đó là ai chứ? Đường như có địa vị cao hơn bọn chúng trong Điệp cung này?” Tôi đưa lời nghi hoặc.

Chàng vẫn cứ cười rồi hỏi: “Sau đó thì sao nữa?”

Sau đó tôi liền kể hết mấy chuyện gặp Mị Nương, lão đại nương cùng lão đầu quái dị bán hoa cho chàng nghe.

Tôi thao thao bất tuyệt một hồi lâu, sau khi kể xong, liền thấy chàng bật cười lớn tiếng, khiến tôi chẳng hiểu ra sao.

“Cười cái gì? Chàng cười gì thế hả? Nghiêm túc lại mau lên, nói chuyện nghiêm chỉnh. Ông ta là ai? Một mình diễn ba vai, nếu như không phải mùi Truy điệp hương thì ta đã thực sự cho rằng sự việc đó là thật rồi.” Tôi nói.

“Chẳng phải nàng còn muốn đánh mặt chước cùng với người hay sao?” Chàng vẫn cười.

Nghe thấy câu này, tôi liền thét lớn tiếng: “Thì ra sư phụ của chàng chính là tên Bạch Cốt Tinh kia?”

“Bạch Cốt Tinh?” Chàng hỏi.

“Hả?” Tôi đưa mắt lại, đối với họ mà nói, một ngày làm thầy cả đời là cha, Bạch Cốt Tinh kia là sư phụ của Tầm, cũng chính là phụ thân của chàng, nói theo cách khác, ông ấy chính là bố chồng của tôi, cho nên nói ông ấy là Bạch Cốt Tinh thực sự là thiếu lễ phép.

“À, là thế này, ở cổ hương trước đây của ta, Bạch Cốt Tinh có ý nghĩa như sau: Bạch là cổ còn trắng, cũng có thân phận giống như Dạ Sứ đại nhân chàng, có thể kiếm rất nhiều ngân lượng, họ thường mặc y phục màu trắng, cho nên gọi là cổ còn trắng.” Tôi chỉ vào cổ áo của chàng rồi nói.

“Cốt là cốt cán, cốt cán chàng có hiểu không? Tác dụng thế nào thì chàng hiểu rồi đúng không? Không cần ta phải giải thích lại nữa chứ?” Tôi liền chỉ vào sống lưng của chàng rồi miết dài một đường từ trên xuống, chàng gật đầu rồi mỉm cười.

“Tinh chính là tinh anh, chính là những con người đặc biệt xuất chúng ở trong một lĩnh vực nào đó. Ba từ này hợp lại chính là Bạch Cốt Tinh, cho nên ý nghĩa của Bạch Cốt Tinh ở đây chính là cao nhân hiếm thấy trên đời.” Tôi đưa tay sang hai bên, biểu thị đã giải thích xong xuôi.

“Ta lại cảm thấy nàng đang muốn nói đó là một yêu tinh xương xẩu.” Chàng nói trúng phúc ý nghĩa.

Tôi giả vờ ngốc nghếch, Bạch Cốt Tinh vốn dĩ là một yêu tinh xương xẩu mà, tất cả những người trên địa cầu đã từng đọc hoặc xem qua “Tây Du Ký” đều biết hết!

“Có điều, người vốn dĩ chính là một lão yêu tinh, sau này nàng phải luôn luôn cảnh giác cao độ đấy.” Chàng nhướn miệng mỉm cười tà ác.

“Có ý là gì?” Tôi nghi hoặc nói. Tại sao Tầm lại nói sư phụ của mình là lão yêu tinh? Chàng thực đúng là chẳng biết tôn sư trọng đạo gì cả.

“Lúc này, nàng phần hơi mất mặt trước đám đông đấy.” Chàng bật cười đến nỗi lồng ngực phập phồng liên hồi.

Chết tiệt, muốn trách phải trách cái Hái Hoa cung biến thái kì dị này, chẳng hiểu sao lại có nhiều người có tóc bạc như vậy.

“Làm... làm gì có. Ta, ta đến đó để quấy động phòng mà.” Tôi đưa lời xảo biện.

“Thật sao? Ta nhớ trong rất nhiều những cái thiệp phát đi, chẳng hề có cái nào phát đến khách điểm Long Môn của huyện Lí An cả.” Chàng nhướng cao đôi mày, câu hỏi thật quá giả, tiếp đó là tràng cười đã đời.

“Cười cái gì chứ? Trong thiên hạ này đâu phải có mỗi mình ta nhận nhầm người chứ, trời thì tối đen như vậy, chàng xem đầu tóc, thân hình với con hồ điệp trên khuôn mặt của hai người xem, nhận nhầm người cũng là lỗi của ta sao?” Tôi quyết không cam lòng đưa tay đâm mạnh vào lồng ngực chàng, chàng vẫn cứ

cười liên hồi. Tôi đột nhiên nhớ ra, lại thét lớn: “Không đúng, là Bạch Cốt Tinh, là Bạch Cốt Tinh, là ông ta, chính là ông ta, ông ta đã cố ý làm vậy.”

“Phản ứng của nàng hôm nay hơi chậm.” Chàng lại vuốt mái tóc tôi rồi bật cười lớn tiếng.

“Còn cười? Còn cười nữa ta sẽ cho chàng ngộp thở đó.” Tôi cảm thấy tức giận điên người, đưa tay bịt miệng chàng lại.

Khuôn mặt chàng vẫn hiện lên nụ cười quái dị, đôi mắt đen láy đa tình hiện lên nhiều cảm xúc, ngón tay đặt trên môi tôi không ngừng chuyển động, sau đó liền nói: “Nếu như nàng dùng thứ này khiến ta ngộp thở thì có chết trăm lần ta cũng nguyện lòng.”

“Đúng là chỉ được cái mồm miệng trơn tru mà thôi.” Hai má tôi bắt đầu ửng đỏ vì xấu hổ.

“Có trơn tru hay không, nàng cứ thử là biết ngay ấy mà.” Đôi môi chàng nhanh chóng hạ xuống.

Trước kia có người từng nói, đầu hạ là mùa yêu thương, không khí sảng khoái luôn thoang thoảng một hương vị ngọt ngào, nồng ấm, hương thơm khê dăng, khiến cho ta bất giác chìm đắm trong vị ngọt tình yêu mà không thể rút chân ra được.

Khoảnh khắc này, tôi hoàn toàn thấu hiểu được điều đó, chàng đã biến tình yêu nồng nàn ẩn giấu trong lòng bấy lâu nay thành chiếc hôn quyến luyến trên môi tôi. Hai chúng tôi cuốn lấy nhau thân mật, gắn bó, hóa thành một thể, chẳng bao giờ chia cắt nữa.

Năm năm trước, yêu nhau vào đầu hạ, năm năm sau, trùng phùng vào đầu hạ...

72. Chương 72: Bàng Hoàng Tỉnh Ngộ

Mãi lâu sau, tôi mới kinh hãi thét lớn: “Thôi chết, Khai Tâm và Tiểu Truy Ưc đã bị hai tên khốn của Điệp cung các chàng bắt đi, lại còn cả Tướng Quân nữa, nó vẫn còn đang tử thủ ngoài cửa lớn của Điệp cung, nếu không nhìn thấy ta, nó nhất định sẽ phát khùng đấy. Ta... ta chỉ lo cho bản thân, quên khuấy mất bọn họ. Còn cả Tiểu Tiểu nữa, tại sao Tiểu Tiểu lại ở đây?”

Tầm kéo tôi đang lo sốt vó lại, khổ sở lên tiếng: “Lạc, không cần phải lo lắng, hai đứa nhóc đó đã được sắp xếp ổn thỏa rồi, lúc này chắc đang ngủ yên vị, Tướng Quân càng không cần bàn thêm. Tiểu Tiểu đi theo Quân Diễm Thành – tân nhiệm trang chủ của Thần Kiếm sơn trang - tới đây, bây giờ cô ấy đã trở thành phu nhân trang chủ của Thần Kiếm sơn trang rồi, tối nay tất cả bọn họ đều nghỉ ngơi ở Điệp cung, ngày mai mới rời khỏi. “

Nghe câu nói của Tầm, tôi cảm thấy kinh ngạc, liền hỏi: “Chàng nói gì cơ? Tiểu Tiểu bây giờ đã trở thành phu nhân trang chủ của Thần Kiếm sơn trang?”

“Ừm. Không phải trước nay nàng đều muốn vun vén cho hai người đó sao? Tại sao bây giờ lại tỏ ra kinh ngạc như vậy chứ?” Tầm hỏi.

“Ồ, hình như là vậy đó. “Tôi ngô nghê đáp lại, nhất thời chưa thể tiếp nhận được hàng loạt những tin tức mới mẻ này.

Sau một hồi Tầm ra sức giải thích, tôi đã biết thêm được rất nhiều chuyện.

Tân nhiệm trang chủ của Thần Kiếm sơn trang là Lạc Thanh Hân đã chết, nghe nói, ông ấy bị người tình thứ N của mình hại chết. Thật không thể ngờ mình chủ võ lâm một thời lại chết trong tay của một người phụ nữ, thật đúng là trên chữ sắc có một thanh đao. Lạc Thanh Hân vừa chết, đại sư huynh Quân Diễm Thành hàng ngày được chúng đệ tử ái mộ, khâm phục lại vô cùng đẹp trai liền nhanh chóng trở thành tân nhiệm trang chủ của Thần Kiếm sơn trang. Và hôm nay đôi phu thê này tới Điệp cung là vì tham dự lễ thành hôn giữa tân nhiệm chủ Điệp cung là Hằng Thành cùng với tiểu sư muội Lạc Y Y.

Thì ra, tiểu soái ca đỡ lấy tôi trong căn phòng khi này chính là Hàng Thành – tân nhiệm cung chủ đang đứng trước ‘búa rìu dư luận’. Đích thực là tướng mạo đường đường, có điều tuổi đời còn trẻ. Còn nữa, vị giai nhân tuyệt sắc khi này thì ra chính là Lục đại tiểu thư đã từng đào hôn cùng Ưông một sách đến khách điểm Long Môn của tôi. Thảo nào mà tôi lại cảm thấy quen mặt như vậy. Chết mất, tên tội đồ khiến tôi thu nhận tên Ưông Thư Bách, hại tôi nhà tan cửa nát, đến sau cùng vẫn cứ phải gả cho người mình không muốn.

Tầm biết được chuyện khách điểm gặp phải biến cố, trước tiên dùng bồ câu đưa thư thông báo tình hình cho Hoắc hái hoa.

Khi tôi nhắc cho chàng biết chuyện về Ưông một sách cùng hai vị cao thủ tại khách điểm, chàng im lặng không nói gì, dường như đang suy ngẫm gì đó.

Một lúc sau, tôi nghe thấy chàng than dài một tiếng rồi nói: “Thực ra, ta đã biết cậu ấy biết võ công từ lâu rồi, thế nhưng không biết được cậu ấy thuộc môn phái nào, cậu ấy che giấu nội lực của bản thân rất giỏi. Cậu ấy dường như có nỗi khổ bất đắc dĩ, luôn cố gắng hết sức che giấu điều gì đó, nói chính xác là cậu ấy đang trốn tránh, hoặc giả hai vị cao thủ mà nàng nói chính là người mà cậu ấy muốn trốn chạy.”

“Hừm, hắc có nỗi khổ riêng, lẽ nào như vậy thì Tiểu Tiểu phải gặp xui xẻo sao?” Nếu như không phải lúc này thấy Tiểu Tiểu đã bình yên vô sự, tôi làm sao mà cảm thấy an lòng được chứ?

Tầm bật cười rồi nói: “Ừm, người bình an là được rồi. Vẫn nên nói cho nàng nghe những chuyện vui vẻ.”

Những chuyện vui vẻ mà chàng nói khiến tôi cảm thấy vô cùng háo hức.

Trương Mộc Mộc là sư muội của Tầm, còn tại sao cái tên của cô ấy lại kì quái như vậy thì nguyên nhân y hệt như cái tên Ân Mộc Sầm của chàng hiện nay. Bạch Cốt Tinh trước kia từng yêu sâu sắc một người phụ nữ có tên là Ân Mộc. Xin hãy lượng thứ cho tôi từ bé đã không phân biệt rõ được hai âm ‘n’ và ‘ng’, vậy nên ngay khi nghe cái tên này tôi liền nghĩ ngay tới loài hoa Anh Mộc[1] xinh đẹp. Đáng tiếc say này không biết vì lí do gì, người bạn tình của Bạch Cốt Tinh qua đời.

[1] Ân Mộc – Yin Mu, Anh Mộc – Ying Mu.

Tầm được Bạch Cốt Tinh nhắc về từ trong núi, cho nên có tên là Ân Mộc Sầm. Tên thật của Bạch Cốt Tinh là Trương Huyền Vũ, cho nên sư muội của Tầm có tên là Trương Mộc Mộc.

Thật không ngờ Bạch Cốt Tinh lại là người si tình như vậy. Trương Huyền Vũ? Ân Mộc? Hai cái tên này sao nghe quen tai thế không biết? À, đúng rồi, năm, sáu năm trước, Tầm tưởng rằng tôi dùng thuật dịch dung nên đã từng nhắc đến hai người này, nói rằng đây là hai cao nhân có thuật dịch dung giỏi nhất trong thiên hạ. Thì ra Bạch Cốt Tinh và người bạn đời của mình Ân Mộc chính là hai vị cao nhân này.

Người của Diệp cung đã biết chuyện tôi sẽ tới đây từ sớm, ai nấy đều sôi sục quyết chí. Vốn dĩ chuyến đi này của tôi sẽ hoàn toàn không có chút khả năng thành công nào, còn chuyện của tôi với Tầm đã khiến cho Bạch Cốt Tinh cả ngày vô tích sự, du ngoạn tứ phương, sau nhiều năm không thấy bóng dáng cuối cùng đã chịu xuất hiện.

Ngày hôm đó, Tầm bị mấy người đó cưỡng ép quay về Diệp cung, hôn mê rất nhiều ngày, người trong Diệp cung vội vã mời Bạch Cốt Tinh quay về, tận tâm điều chỉnh, chăm sóc mới tỉnh lại. Sau đó, Tầm định xuất cốc đi tìm tôi liền bị Bạch Cốt Tinh ngăn cản, nói một cách khác là Bạch Cốt Tinh muốn đích thân đi gặp tôi. Còn Tầm dưới ‘oai nghiêm’ của Bạch Cốt Tinh đành phải ngoan ngoãn ở lại Diệp cung tĩnh dưỡng. Tuy rằng hàng ngày đều lo lắng chẳng khác nào ngồi trên chảo dầu, nhưng chàng cũng chỉ còn cách nắm rõ tình hình của tôi bằng cách dùng bồ câu đưa thư cùng Hoắc hái hoa.

Nếu như không phải Bạch Cốt Tinh nói rằng, muốn đích thân hành động, những người khác không được động đến tôi thì cho dù Hoắc hái hoa định dắt tôi đến trước chỗ vào Mê Diệp Cốc, tôi cũng chẳng thể tới được Diệp cung. Thảo nào mà sau khi nhận được bồ câu đưa thư, cả dọc đường Hoắc hái hoa lại luôn mỉm cười quái ác như vậy. Tên hồ li chết tiệt, tính toán thời gian quá sát, đúng vào ngày hôm nhập cốc, thì ra đã lên âm mưu sẵn từ trước, chờ xem tôi mất mặt.

Ba người bọn thối tiêu và Lão Thổ quyết không chịu lùi bước, nhất định muốn gây rắc rối cho tôi, Trương Mộc Mộc liền được Bạch Cốt Tinh phái tới để giải cứu cho tôi. Trương Mộc Mộc cũng tính thời gian rất

chuẩn, xuất hiện cứu tôi sớm một giây đối với cô ấy cũng tốn nhiều ngân lượng. Sau đó, dưới sự giám sát của Bạch Cốt Tinh, lại tìm hai người khác tới đưa Khai Tâm cùng Tiểu Truy Ưc đã thấm mệt đi trước.

Tôi đã nói mà, tại sao bọn chúng lại không bắt cóc luôn cả tôi đi cho rồi, tôi thực sự cũng đã rất mệt mỏi. Hừm, chẳng phải ông ấy đang muốn chơi sao? Nếu không phải có Tướng Quân hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Bạch Cốt Tinh, không biết tôi còn bị ông ấy giỡn đến lúc nào nữa. Đến giờ, tôi lại càng không thể nào bỏ qua cho con hồ li chết tiệt Hoắc hái hoa kia, biết chuyện từ trước mà dám im lặng không báo cáo.

Đúng vào lúc tôi đang tức phì khói, Tầm liền dịu dàng lên tiếng: “Lạc, chúng ta đã xa nhau một khoảng thời gian rồi, có phải nàng rất nhớ ta không?”

Người đàn ông này có phải đang cố ý, câu hỏi này đúng là nhắm nhí. Rõ ràng muốn nói bản thân đang rất nhớ tôi, vậy mà lại thay đổi thành câu hỏi, nói tôi nhớ chàng. Tôi không trả lời lại, chỉ nhẹ nhàng nép người vào lồng ngực của chàng, mỉm cười nghe tiếng nhịp đập con tim chàng, cảm giác này thực sự vô cùng ngọt ngào, vô cùng hạnh phúc.

Vốn dĩ tôi còn định đi thăm Tiểu Tiểu, nói chuyện với Tiểu Tiểu một lúc, nhưng nhận ra trời lúc này đã khuya, hơn nữa tôi cũng đang bị người đàn ông nào đó tóm lấy, sau khi hôn nhau một hồi lâu, còn bá đạo lên tiếng: “Hôm nay nàng không được phép đi đâu hết, nàng thuộc về riêng một mình ta.”

Liên quan đến Huyết ảnh, tôi và Tầm đều không nhắc đến, hai người đã âm thầm giao ước, chỉ bàn hôm nay không nói ngày mai, được ngày nào hay ngày đó.

Tôi không còn gọi Tầm là Thượng Quan nữa mà đổi lại thành Dạ. Vốn dĩ tôi định gọi chàng là Hoan, thế nhưng khi sau khi tôi ‘lở miệng’ gọi một tiếng Hoan Hoan, chàng lập tức che miệng tôi lại. Theo cách nói của chàng thì chàng không muốn trở thành đồng loại với Tướng Quân.

Không biết có phải do quá đổi mệt mỏi không, tôi ngủ say như một con heo chết, ngày hôm sau tỉnh lại trong tiếng gọi của Khai Tâm, Truy Ưc, Tiểu Tiểu và Tướng Quân.

Truy Ưc nhìn thấy tôi trở về bộ dạng nữ nhi, bĩu môi lên tiếng đầy buồn bã: “Đại thúc, không phải người đã hứa lấy Truy Ưc sao? Bây giờ người đã trở thành phụ nữ giống như Truy Ưc rồi thì làm sao mà lấy Truy Ưc được nữa? Đại thúc, người biến thành bộ dạng trước kia được không?”

“Đại thúc cái gì? Đợi khi nào chúng ta thành thân, muội phải gọi là mẫu thân đó.” Khai Tâm nghiêm nghị đưa lời răn dạy, sau đó kéo Truy Ưc ra ngoài, thì thoảng vẫn nghe tiếng thét thất thanh của con bé.

Tôi với Tiểu Tiểu tức giận phì khói, hai đứa nhóc này thực đúng là một đôi oan gia hoạn hỉ.

“Tỉ tỉ, Dạ Sứ chính là người tướng công mà tỉ đã chờ đợi, tìm kiếm suốt năm năm nay sao? “Tiểu Tiểu đưa lời hỏi.

“Ừm.” Tôi mỉm cười ngọt ngào, đột nhiên nhớ tới một chuyện, kéo cô ấy lại hỏi. “Ngày hôm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Tiểu liền kể lại hết đầu đuôi sự việc cho tôi nghe, cũng giống y như những gì Khai Tâm kể trước đó, thế nhưng sau khi cô ấy hộ tống Khai Tâm rời khỏi, quay về khác điểm thì Ôn Thư Bách đã tỉnh lại, còn Quân Diễm Thành thì hôn mê bất tỉnh. Ôn Thư Bách nhìn thấy cô ấy, hoàn toàn không còn tình cảm đăm đúi như trước kia nữa, như biến thành một người khác vậy. Tiểu Tiểu tưởng rằng bọn họ đã giết chết Quân Diễm Thành, vô cùng tức giận, liền gắng gượng thương tích trên người, định nhắc kiếm liễu mạng cùng hai người kia, liền bị Ôn Thư Bách chặn lại và đánh ngất đi. Đến khi Tiểu Tiểu tỉnh lại, cô ấy đã ở trong Thần Kiếm sơn trang. Còn Quân Diễm Thành thì không có chút ấn tượng nào về chuyện kể vai sát cánh chiến đấu cùng cô ấy trong khách điểm Long Môn, còn về việc tại sao bản thân cùng Tiểu Tiểu bị thương lại càng không biết nguồn cơn. Sau đó, vì không còn muốn gây ra thêm nhiều rắc rối cho Thần Kiếm sơn trang, cho dù Quân Diễm Thành truy hỏi thế nào, Tiểu Tiểu cũng quyết không nhắc lại chuyện đó.

Quân Diễm Thành nghĩ đến Tiểu Tiểu thương tích trầm trọng, ép cô ấy ở lại trong sơn trang, còn tự mình quyết định, phái người đưa thư thông báo cho mấy người A Cường, dặn dò đợi khi Triệu thúc quay về thì lại mở cửa khách điểm làm ăn bình thường. Tiểu Tiểu đưa lời kháng nghị bất thành, đành phải an tâm ở lại Thần Kiếm sơn trang dưỡng thương, chờ đợi tôi nhanh chóng quay về. Ai ngờ, đột nhiên lại xảy ra biến

cổ, Lục Thanh Hầu qua đời, không biết vì nguyên nhân gì mà khách điểm không hề nhận được phong thư trên. Tôi đi nước Huyền Vũ mãi không thấy quay về, bất vô âm tín, người của Thần Kiếm sơn trang đi tìm tôi cũng không có kết quả. Quản Diễm Thành chăm sóc Tiểu Tiểu tử tế, tỉ mỉ, lo lắng cho thanh danh của Tiểu Tiểu, hai người liền thành hôn luôn trong tháng đó. Bởi vậy, trước đó những gì mà tôi lo lắng hoàn toàn là hư vô. May mắn là tất cả chúng tôi đều bình an vô sự.

Tôi cảm thấy hiếu kì, thảo nào lần trước gặp lại ở tửu lâu, Ôn Thư Bách gặp tôi lại coi như người không quen biết. Hắn không hề giống như Tầm, bị mất trí nhớ gì đó, thế nhưng hắn lại rất quen thân với hai người đàn ông trung niên kia, lẽ nào hắn đã bị mất trí nhớ có lựa chọn?

“Khụ khụ, Tiểu Tiểu, độc của muội... chàng ta giải rồi sao?” Câu hỏi của tôi vừa thẳng thắn lại vừa sắc bén, tôi không muốn Tiểu Tiểu phải làm quả phụ.

“Tỉ tỉ, muội thực sự đã trúng thứ độc đó sao?” Tiểu Tiểu tỏ ra không mấy tin tưởng.

“Hả? Muội hỏi vậy bảo ta trả lời sao hả?” Thuốc của tôi cũng do cô ấy đưa cho, thuốc của cô ấy chắc là do Tề ca đưa, cô ấy có trúng thứ độc đó không làm sao tôi biết được, thế nhưng nghĩ đến nét mặt của Tề ca khi biết tôi đã dùng Hắc quả phụ thì chắc là không thể giả được.

“Không phải đâu, từ sau khi hai người lên đường, muội với Thành...” Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Tiểu đột nhiên đỏ ửng lên, những chuyện phòng the này khiến cô ấy khó lòng thốt lên thành lời.

“Tự động bỏ qua.” Tôi mỉm cười nói.

Tiểu Tiểu then thùng đẩy tôi một cái rồi nói: “Tỉ...”

Tôi che miệng mỉm cười.

Sau một hồi then thùng, Tiểu Tiểu lại nói tiếp: “Không biết do loại thuốc giải chế ra sau đó hay do nguyên nhân nào khác, từ lúc đó đến giờ Thành chẳng có những triệu chứng mà tỉ vẫn tả.”

Hả? Không hề có triệu chứng gì? Lẽ nào cô ấy chưa hề trúng phải thứ độc Hắc quả phụ này? Tôi trầm tư suy nghĩ, chắc không thể giả được, nếu không lúc trước khi còn ở Cúc Phụng cung, sao tôi lại nguyên vẹn không hề bị tổn hại?

“Hả? Điều này chỉ có thể nói Tiểu Thành Thành nhà muội uy lực hơn người, muội cứ từ từ mà tận hưởng đi.” Nói xong câu này, tôi lập tức nhảy ra một khoảng xa, kết quả, giống như tôi đã dự liệu trước đó, sau khi Tiểu Tiểu ngẫm ra liền liên miện đòi truy sát tôi.

“Hai người đang làm cái gì đó?” Tiếng hét phẫn nộ truyền lại.

Tôi liền thôi không cù Tiểu Tiểu nữa, Tiểu Tiểu cũng thôi không vùng vẫy, hét loạn trong đợt tấn công của tôi nữa.

Tôi quay đầu nhìn, nói Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện, thì ra là Tiểu Thành Thành của Tiểu Tiểu. Vị soái ca này đúng là tuyệt vời, lúc đầu khi còn ở huyện Lí An, tôi cảm thấy hứng thú với người này hơn là tên Ôn một sách. Soái ca này ở cùng với mỹ nữ Tiểu Tiểu của nhà chúng tôi, đích thực khiến tôi an lòng hơn nhiều. Tuy rằng là vậy, thế nhưng Tiểu Dạ Dạ nhà chúng tôi lại càng tuyệt diệu hơn, không thể trách tôi được, ai bảo trời sinh tôi đã có máu mê trai?

“Cẩn thận sức khỏe đó.” Hắn gạt ngay bàn tay của tôi đang để trên người Tiểu Tiểu xuống, sột sắng như gà mẹ bảo vệ gà con, thận trọng ôm cô ấy vào lòng.

Cẩn thận sức khỏe? Bốn từ này cho thấy rõ nghi vấn.

“Muội... có rồi à?” Tôi nhìn chăm chăm vào bụng Tiểu Tiểu rồi hỏi.

Tiểu Tiểu then thùng gạt đầu khẳng định.

“Sao muội không nói sớm chứ? Mau mau, ngồi xuống đi, phụ nữ mang thai là quan trọng nhất.” Tôi nhanh chóng đẩy Quản Diễm Thành sang một bên, đỡ Tiểu Tiểu ngồi xuống. Vốn dĩ định hỏi cô ấy xem mấy tháng rồi, thế nhưng lại cảm thấy không ổn, bởi vì chắc chắn hai người này đã lên xe trước rồi mới mua vé bù, nếu tôi hỏi nhất định sẽ khiến cho cậu em rể nghiêm túc của mình bị mất mặt.

Thần Kiếm sơn trang có chuyện đột xuất, bắt buộc phải quay về xử lý, Quân Diễm Thành tới để đưa Tiểu Tiểu đi. Tôi vừa mới ở cạnh bên Tiểu Tiểu không được bao lâu vậy mà đã phải chia xa rồi.

Thôi bỏ đi, đợi khi nào Tầm giải quyết xong mọi chuyện, tôi sẽ cùng chàng đi du lịch toàn cầu, bù đắp lại tuần trăng mật, tháng trăng mật và năm trăng mật còn thiếu của chúng tôi, hơn nữa điểm đến đầu tiên chính là thiên hạ đệ nhất trang, Thần Kiếm sơn trang.

Tôi và Tiểu Tiểu bịn rịn chia tay, lưu luyến mãi không thôi, nước mắt tuôn trào không ngớt. Nam nhi không dễ dàng rơi lệ, thế nhưng thằng tiểu tử thối Khai Tâm chẳng hề coi lời nói của tôi ra gì, khóc đến mức nước mắt nước mũi lòng ròng. Hành động này trở thành chủ đề chính được Truy Ưc lôi ra trêu ghẹo.

Chó là loài động vật trung thành nhất, thế nhưng đặt lên Tướng Quân lại hoàn toàn có thể dùng cụm từ khác để hình dung: Thấy sắc quên nghĩa, cắn chặt vật áo của Tiểu Tiểu quyết không chịu buông, nếu như không nể mặt nó có thể khắc chế được Bạch Cốt Tinh, tôi đã đá tung nó đi từ lâu rồi.

Ngoại trừ mấy người nhà chúng tôi quyến luyến không rời ra thì còn tiểu sư muội cùng với em rể của tôi, tiểu mi nữ đó khóc lóc ỉ ôi, nếu như không phải sợ Tiểu Tiểu dùng ánh mắt giết người, đoán chắc hai người này còn quyến luyến đến tận sáng mai.

Vị cung chủ tiểu soái ca Hàng Thành đúng là định lực vững cùng Thái Sơn, bà xã vừa lấy về nhà đã bày tỏ tình cảm quyến luyến cùng người đàn ông khác ngay trước mặt mà chẳng hề nhượng mảy mảy tức giận. Lợi hại, đúng thực là lợi hại!

“Người đã đi rồi, chúng ta...” Tầm tỏ ra hứng thú nhìn tôi đang mắt lệ đầm nhòa.

“Đáng ghét, cướp lời của ta.”

Trước kia, Diệp cung từng bị giang hồ đồng đạo coi là ma cung, sau khi tiền nhiệm cung chủ bá đạo trở thành võ lâm minh chủ, nhất thống giang hồ, mới dần dần trở thành danh môn chính phái được người người ngưỡng mộ. Đáng tiếc một điều là vị cung chủ anh minh thần dung năm đó cũng vì luyện tăng sau cùng của Hóa Diệp tâm pháp mà tẩu hỏa nhập ma, sang tây thiên bá lạy phạt tổ rồi.

Tại sao mái tóc của những người trong Diệp cung đều có màu trắng bạc? Bởi mỗi một đệ tử của Diệp cung đều phải tu luyện Hóa Diệp tâm pháp, dựa theo cấp độ tu luyện khác nhau mà màu tóc cũng khác nhau, hồ điệp trên mặt cũng khác nhau. Trước khi đạt đến một trình độ tu luyện nhất định, ví dụ như năm năm, mười năm, hai mươi năm, tùy vào căn cơ của mỗi người, tóm lại đến khi đó mái tóc sẽ hồi phục lại màu đen trước kia.

Tại sao con hồ điệp trên mặt của những người thuộc Diệp cung lại có màu sắc khác nhau? Vẫn là do Hóa Diệp tâm pháp, thứ những vết tích hồ điệp trên mặt của họ sẽ định theo cấp độ tu luyện tâm pháp, trước tiên là màu đỏ máu, rồi sang tím, chuyển sang lam, rồi sang đen, rồi sang bạc, sau cùng chính là vàng, cấp độ cao thì màu sắc của con hồ điệp đó sẽ càng nhạt đi, đến sau cùng lại biến mất. Nếu muốn tu luyện đến trình kim điệp thì phải đạt được tầng thứ tám trong tâm pháp, nếu không thể luyện tới tầng đó, thì cả đời trên mặt sẽ lưu lại vết tích ấy.

Tại sao người của Diệp cung lại giỏi thuật dịch dung? Là bởi vì mái tóc bạc trắng dị thường cộng với vết tích hồ điệp trên mặt khiến cho người của Diệp cung phải dịch dung để tự bảo vệ bản thân.

Sở dĩ Tầm có thể uống được rượu là bởi vì Bạch Cốt Tinh thích uống rượu, cứ thi thoảng lại chuốc chàng say mềm, sau khi uống say, hành động của Tầm ngô nghê mà đáng yêu, đi khắp nơi tìm người khác đánh nhau. Còn Bạch Cốt Tinh lại rất thích tìm chàng luyện công vào lúc này, nói rằng chàng là một kì tài võ thuật, nhất định không thể để hoang phí. Lẽ nào hai người họ đang luyện tập Tủy quyền?

Sở dĩ Tầm có thể ăn được cá, hơn nữa khi ăn cá không ngốc nghếch đến mức bị hóc xương cá là bởi vì Bạch Cốt Tinh cho rằng trên thế gian này việc làm có tu dưỡng, có sức hút, có mê lực, có định tính nhất chính là câu cá. Nơi nào mà Bạch Cốt Tinh câu cá thì trong vòng một tháng sau đó sẽ không thấy bất cứ bóng dáng một con cá nào hết. Tuy nhiên cá bị câu hết sạch, người xui xẻo lại chính là Tầm và Mộc Mộc, hai người ăn cá đến mức độ nôn mửa. Trời đất ơi! Dù có muốn bổ sung nhiều protein cũng không thể làm theo cách này được.

Sở dĩ Tầm có thể ăn được cay là bởi vì Bạch Cốt Tinh thích ăn cay, có thể một ngày ba bữa ăn toàn món cay, những người khác trong Diệp cung có thể tránh được kiếp nạn này, chỉ có riêng Tầm với Mộc Mộc là tránh không nổi. Ngày nay, Tầm có thể ung dung mà nhồm nhồm ăn đồ cay mà không sợ đánh mất đi hình tượng anh tuấn, tiêu diêu. Hôm nào đó, tôi phải hỏi thăm xem quê quán của Bạch Cốt Tinh ở đâu, Tứ Xuyên? Hồ Nam? Hay là Quế Châu?

Sở dĩ Tầm có thể ăn được rau cần là bởi vì rau cần chính là món ăn yêu thích nhất của Bạch Cốt Tinh, Tầm và Mộc Mộc không ăn không được.

Tầm vẫn bị dị ứng với cà tím, vào đêm giao thừa hôm đó, tôi không nhận ra là bởi vì Tầm đã đeo mặt nạ da người bên ngoài.

Sở dĩ Tầm có thể ăn được dấm là bởi vì xưa nay chàng vốn là một bình dấm siêu hạng[1].

[1] Ở Trung Quốc, điều này nhằm ám chỉ người hay ghen tuông.

Sau khi nghe hết chuyện này, có thể thấy sự phụ Tầm, Bạch Cốt Tinh đúng là một người biến thái vô địch siêu cấp. Không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn thôi! Những người biến thái tự nhiên sẽ có những tác dụng riêng của mình.

Chẳng trách Tầm lại gọi Bạch Cốt Tinh là lão yêu tinh! Thực sự Bạch Cốt Tinh đã ở vào độ tuổi cổ lai hi rồi, vậy mà trông vẫn như một người trung niên tầm bốn mươi tuổi, hơn nữa nghe nói ông còn là một mỹ nam hiếm thấy trên đời. Đối diện với cái đẹp, tôi xưa nay chẳng bao giờ kìm lòng nổi, đáng tiếc là chưa có duyên nhìn được gương mặt thật của ông. Tại sao lại thế? Bởi vì ông ta quá biến thái. Ví dụ như, một hôm có một phụ nữ vô cùng gọi cảm khoác vai của Tầm, hai người thì thà thì thầm chuyện gì đó, còn tôi sau một hồi tức giận đùng đùng mới biết thì ra người phụ nữ đó chính là Bạch Cốt Tinh. Hay như hôm khác, một vị soái ca phong độ ngồi ngồi cũng đưa tay khoác vai Tầm, tôi tưởng rằng Tầm lại trở thành một người đàn ông biến thái, sau đó mới kinh hãi biết rằng, đó vẫn là Bạch Cốt Tinh.

Tóm lại, bất luận là biến nam, biến nữ, biến già, biến trẻ, Bạch Cốt Tinh luôn lấy tôn chỉ là phải hủy hoại hoàn toàn ý chí, tinh thần của người khác, nghĩ ra tất cả mọi cách, và ông ấy đã đạt được mục đích giải trí của mình. Phạm vi thẩm sát, tàn hại trung lương đã kéo dài ra khắp mọi góc ngách trong Diệp cung và sau cùng người chịu hậu quả nặng nề nhất chính là Tầm và Mộc Mộc. Câu nói cửa miệng của Bạch Cốt Tinh chính là, sự phụ không ‘thương’ đồ đệ thì còn ‘thương’ ai nữa.

Thảo nào Tầm của tôi trước kia thuần khiết biết bao, lương thiện biết bao, thành thật biết bao, trung hậu biết bao, giờ lại trở nên ‘gian xảo, truy lạc’ như vậy.

Người khiến tôi cảm thấy kinh ngạc nhất chính là Trương Mộc Mộc, tuổi tác tương đương với tôi, năm nay cũng đã hai mươi rồi, ở thời cổ đại đến độ tuổi này mà còn chưa tìm phu quân thì coi như là gái ế. Thế nhưng ở độ tuổi này của mình, trông cô ấy chẳng khác nào một cô thiếu nữ xinh đẹp, trẻ trung tầm khoảng mười lăm. Ban đầu, tôi còn tưởng cô ấy mắc phải căn bệnh quái lạ gì, ai ngờ cô ấy tu luyện bí quyết làm đẹp mà tất cả phụ nữ trong thiên hạ đều mong muốn có được là Trường xuân công. Và Mộc Mộc cũng là người duy nhất trong Diệp cung không tu luyện Hóa Diệp tâm pháp, nguyên nhân không rõ.

“Trường xuân công? Theo lí mà nói thì cô ấy cứ luyện tập thứ công phu này lâu dài, chẳng phải sẽ có ngày trở thành trẻ sơ sinh sao?” Tôi bất giác đưa ra nghi hoặc lòng.

Tầm bật cười giải thích: “Không hề! Tu luyện Trường xuân công chỉ biến người tu luyện đến tầng thứ sáu trở thành dáng vẻ một thiếu nữ, sau đó khi tu luyện từ tầng thứ bảy trở lên, sẽ từ từ quay trở về hình dáng cũ.”

Tôi lại đưa ra nghi hoặc khác: “Giả dụ như... người tu luyện qua đổi ngũ vóc, mãi chẳng luyện lên được tầng thứ bảy thì sao?”

“Nàng đoán xem?” Tầm nhướn miệng lên đầy quyến rũ.

“Ừm...” Tôi ngập ngừng đưa ra dự đoán trong lòng mình, thì thầm nói ra cách nghĩ của mình: “Lẽ nào... ngoại trừ thân hình của một thiếu nữ... tướng mạo cùng với những thứ khác... đều y nguyên...”

Tầm mỉm cười rồi gật đầu.

Trời đất ơi! Bạch Cốt Tinh đó rốt cuộc lợi hại đến mức nào mà có thể luyện xong hết tất cả các tất cả các tầng của Trường xuân công, thế nhưng theo quan sát của tôi thì đợi Trương Mộc Mộc luyện đến tầng thứ bảy, chẳng phải coi như phí hoài cả nửa đời sau sao? Tại sao con người ta lại mong muốn có được thứ công phu tà môn này?

“Hả? Bạch Cốt Tinh có luyện, Mộc Mộc có luyện, vậy chàng có luyện không?” Tôi đột nhiên nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng này, nếu như một ngày nào đó Tầm đột nhiên biến thành đứa nhóc, vậy thì tôi thực sự muốn khóc mà không còn nước mắt.

“Nàng nói xem?” Tầm mỉm cười tà ác áp thân người lại gần.

Trước tiên Tầm dạy tôi tu luyện nội công tâm pháp. Bởi vì tôi không muốn trở thành ma nữ tóc trắng, có bộ dạng già nua trước tuổi, cho nên từ chối tu luyện Hóa Diệt tâm pháp, Tầm liền dạy tôi Ngọc cơ chân kinh tâm pháp.

Vì vậy, tôi cuối cùng đã hiểu được cụm từ “Đan điền” hay được nhắc đến trong các tiểu thuyết võ thuật là ở đâu, thì ra lại còn phân ra thành thượng, trung, hạ. Hạ đan điền chính là huyệt Khí Hải dưới rốn từ hai, đến bốn đốt ngón tay, Trung đan điền là huyệt Đan Trung ở ổ ngực, còn Thượng đan điền là ở huyệt Ấn Đường nằm giữa hai chân mày.

Tác dụng của Đan điền trong tu luyện chính là dung hòa thần chí của người tu luyện võ công cùng tất cả mọi khí sản sinh ra từ lục phủ ngũ tạng, kinh mạch, cơ thịt và hô hấp lại với nhau để trở thành một thứ nội khí. Còn nội khí trong cơ thể con người lại được chuyển hóa thành nội lực, khiến cho người luyện võ có thêm nhiều nguồn sức mạnh dồi dào.

Tầm nói rằng khi luyện võ công đến cảnh giới cao nhất thì bất cứ chỗ nào cũng sẽ là Đan điền.

Ngồi khoanh chân lại, đặt tay trên hai đùi, tôi vận khí theo đúng khẩu quyết mà Tầm đã dạy, nào là hội tụ khí hải, nào là diên mạch hoãn xuất..., bắt đầu hít thở điều hòa. Quả nhiên, không bao lâu, tôi liền cảm thấy luồng khí lưu vô hình từ từ truyền lên các đầu ngón tay, sau đó không ngừng nỗ lực đẩy chúng ra khắp nơi trong cơ thể.

Tôi đột nhiên cảm thấy thú vị, trong lòng mừng thầm, liền lên tiếng nói: “Dạ, trong người ta có luồng khí lưu đang chạy, thật đấy, rất là thú vị, lại vô cùng thần kì.”

Thật không ngờ nhất thời phân tâm, không khống chế được hơi thở đều đặn, luồng khí lưu ở các đầu ngón tay tôi nhanh chóng biến mất.

“Dạ, tại sao các luồng khí lưu lại biến mất vậy? Tại sao lại như thế được?” Tôi cảm thấy chán nản.

“Lạc, tu luyện nội công tâm pháp, nhất định phải làm được tâm định khí trầm. Đối với một người học võ mà nói, nó chính là một đứa trẻ thẹn thùng. Nàng làm như khi này đã khiến nó sợ hãi, nên trốn đi mất rồi. Mới vừa nhập môn, không vội, cứ từ từ thôi.” Tầm vừa bực bội lại vừa buồn cười, đưa ra một ví dụ mà tôi thấy vô cùng ngớ ngẩn.

Tầm nhấm nạy cùng luyện tập với tôi, thấy chàng nhắm nghiền hai mắt lại, tôi cũng học theo làm lại từ đầu.

Nỗ lực trong người không ngừng chuyển động, tôi cảm nhận được năng lượng bao quanh càng lúc càng tăng thêm. Thực ra tôi cũng dò dẫm tìm đường như một đứa trẻ mới lớn, cảm giác cụ thể thì phải dựa vào căn cơ của từng người. Sau khi hai luồng khí lưu khác biệt hội tụ về huyệt Hội Âm và Bách Hội, tôi chỉ cảm thấy khí lưu ở huyệt Bách Hội được rót đầy, còn khí lưu ở huyệt Hội Âm lại tỏa đều sang hai bên, đây chính là kết quả cần luyện được sau một ngày mà Tầm đã nói cùng tôi.

Cảm nhận được phần nội lực phân tán loạn xạ ở trong cơ thể từ từ bị hai luồng khí lưu này hút lại, cũng không biết sau bao nhiêu lâu, khi chút nội lực sau cùng bị hút vào Đan điền, tôi biết rằng việc tu luyện cần phải nhẫn nại cuối cùng đã kết thúc. Tôi đột nhiên ngẩng đầu lên hét lớn một tiếng cùng trời cao: “Á á á! Cửu dương thần công, vô địch cái thế, thiên hạ đệ nhất, mình ta độc tôn.”

Tầm cũng thu khí về, sau vài lần hít thở, từ từ mở mắt ra, nhướn miệng cười rồi nói: “Cửu dương thần công? Đó là cái gì? Ta mới chỉ nghe qua Hỏa tương cửu chuyển thần công. Hình như nàng cũng biết rất nhiều tuyệt học võ công thì phải, ví dụ như Giáng long thập bát chưởng?”

Hỏa tương cứu chuyển thần công? Đó chẳng phải môn công phu mà Tầm đã từng tu luyện sao? Không nhắc, không thể nhắc đến những chuyện trước kia. Giáng long thập bát chưởng? Tôi đã nói cho chàng biết thứ võ công này từ lúc nào chứ? Lẽ nào nơi đây cũng có tuyệt học của Hồng Thất Công sao?

“Hả? Giáng long thập bát chưởng? Nghe lôm ở đâu hả?” Tôi nhướn mắt hỏi lại.

Ngoại trừ nội công tâm pháp, còn có thêm cả kiếm chiêu, trước tiên chắc chắn phải là tuyệt học của Diệp cung – Diệp ảnh kiếm. Mỗi khi luyện kiếm pháp, tôi đều bị ép luyện tập cùng Khai Tâm, còn phải đứng tấn giống thằng bé, Tầm đích thân giám sát. Lúc Tầm bận rộn thì sẽ đổi thành Bạch Cốt Tinh, hoặc Mộc Mộc. Đối với việc giám sát tôi và Khai Tâm luyện công, hai người này đều vô cùng vui sướng, Bạch Cốt Tinh là bởi vì có thứ để chơi, còn Mộc Mộc là vì có thể kiếm tiền.

Mỗi chiêu mỗi thức, theo tôi đánh giá đều không phải dành cho con người luyện, yêu cầu kiếm chiêu cổ quái, kì dị, có âm có dương, vừa cương vừa nhu, vừa tiến vừa lui, ít điểm yếu, khí thế oai hùng, đường kiếm xuất ra phải sáng như sao trời. Đối với người đã có tuổi như tôi, việc xoay chân, đá cao thực sự là một nhiệm vụ bất khả thi.

Đừng thấy Khai Tâm còn nhỏ mà coi thường, mỗi chiêu mỗi thức đánh ra đều oai hùng xuất chúng, còn dáng vẻ của tôi thì hoàn toàn chẳng nhả quan chút nào, mềm oặt như gà mẹ giờ cánh, dù làm thế nào cũng chẳng bay cao nổi.

Diệp ảnh kiếm phân thành mười hai thức, tu luyện kiếm pháp này, quan trọng nhất là ở chữ ‘ngộ’, mỗi thức đều biến hóa khôn lường, lúc lâm trận đánh địch, càng quên sạch sẽ các chiêu thức đi thì càng có lợi. May mà chỉ có mười hai thức, nếu như thực sự có bảy mươi hai thức như trong kiếm pháp Hồ điệp xuyên hoa của Hồ Thiết Hoa[1] thì tôi nghĩ chẳng cần đợi đến lúc lâm trận giết địch, tôi đã quên sạch sẽ từ lâu rồi.

[1] Nhân vật trong tiểu thuyết “Sở Lưu Hương” của nhà văn nổi tiếng Cổ Long.

Dưới sự dày vò của hai con người biến thái này, hôm nào tôi cũng quay cuồng đầu óc, toàn thân rệu rã như thể sắp chết. Thực sự không muốn luyện tập thêm nữa, lại cũng không phải làm sát thủ, luyện võ công cao cường để làm gì chứ? Cho nên, mỗi tối, tôi đều diễn một vở kịch – sắc kế dụ mỹ nam.

Ngồi trên đùi của đại mỹ nam, tôi đưa hai tay quàng qua cổ chàng, dùng giọng nói ồm ồm đến mức chính bản thân cũng buồn nôn thì thầm bên tai chàng: “Dạ, ta có thể không luyện tập mấy chiêu thức võ công kia được không?”

“Không được.” Mỹ nam vừa mỉm cười vừa nghiêm nghị đưa lời từ chối.

“Dạ, có chàng cùng Khai Tâm bảo vệ ta là được rồi, tại sao ta phải học võ công chứ?” Vẫn tiếp tục tấn công bằng chiêu thức mềm dịu, tôi đặt trán mình sát vào trán của mỹ nam.

“Bởi vì nàng không thể khống chế tốt nguồn nội lực mạnh mẽ trong người, rất dễ làm tổn thương đến bản thân.” Mỹ nam không kiềm chế được khe khẽ bờ môi của tôi.

“Vậy sau này ta sẽ cố gắng hết sức không tức giận, như vậy ta sẽ không phát điên, nội lực cũng không hoành hành loạn xạ trong người, như vậy sẽ không làm tổn thương đến bản thân.” Tặng đi tám mộc đào, đáp lại miếng ngọc quý. Tôi cũng bắt đầu nhắm nháp đôi môi của mỹ nam.

“Không được.” Mỹ nam mỉm cười quyến rũ, nhưng vẫn vô cùng kiên quyết.

“Dạ, chàng nhìn đôi bàn tay ngọc ngà trắng trẻo của người ta xem, đã có bao nhiêu vết chai sần rồi.” Tôi đưa đôi tay vốn dĩ đã chẳng phải bàn tay ngọc ngà trắng trẻo ra, lắc lư trước mắt của mỹ nam.

“Mộc Mộc có phương thuốc bí truyền, đảm bảo sẽ khiến nàng hài lòng, sau khi dùng xong, nhất định đôi tay của nàng vẫn cứ trắng trẻo, ngọc ngà.” Mỹ nam nắm lấy bàn tay của tôi rồi đặt nụ hôn nồng cháy.

“Không được, Mộc Mộc quá ghê gớm, nhà chúng ta vốn đã rất nghèo, không thể nào tiêu tiền linh tinh như thế được.” Trời đất ơi, không ngờ tôi lại viện ra lí do này.

“Không sao cả, chút ngân lượng đó, ta vẫn có thể chi được.” Mỹ nam vẫn vô cùng kiên quyết.

Tôi rời khỏi vòng tay đầy mê hoặc của mỹ nam, đứng dậy, mặt dạn mày dày vén chân váy lên rất cao, dẫm lên người của chàng, để lộ ra cặp đùi dài đẹp khá tuyệt, rồi tạo ra mấy tư thế tự nhận là quyến rũ, gợi cảm,

ông ọ lên tiếng: “Thế nhưng, như vậy thì cặp đùi tuyệt đẹp, quyến rũ của người ta trở thành cặp đùi thô, vậy sẽ khó coi lắm, người ta không muốn như vậy mà...”

“Mĩ nhân kếp... đối với ta mà nói... không có tác dụng đâu...” Mĩ nam đã không còn giữ được định lực như lúc trước nữa, cũng đứng dậy, bế tôi lên, có điều vẫn cứ cứng miệng phủ nhận.

“Thật không? Vậy còn bế ta lên giường làm gì hả? “Tôi quyết định không chịu buông tha.

“Nàng nói xem?” Mĩ nam xưa nay hành sự đều theo một phong cách chỉ làm không nghĩ...

Hầy, phù dung ẩm áp độ xuân tiêu, chỉ tiếc xuân tiêu ngắn ngủi, mặt trời đã cao!

Ban ngày phải chịu đựng cuộc huấn luyện ma quỷ, ban đêm thi thoảng cũng phải hoạt động giường chiếu. Tôi là người chứ không phải thân. Đáng chết, tại sao tôi lại không thể nào dụng được mĩ nhân kếp? Đã thế lại còn bị người ta dụ mĩ nam kếp?

Nếu cho rằng tôi đến được đây là được hưởng cuộc sống sẽ dễ chịu, sướng khoái, tiêu diêu tự tại, vậy thì đúng là đã sai lại càng sai. Tất cả mọi người trong Điệp cung hiện nay chỉ có ba người là thân thiện, hòa nhã với tôi, đó là Bạch Cốt Tinh, Mộc Mộc và Hoắc hái hoa. Hoắc hái hoa trước đó bị tôi mắng cho một trận tơi bời bằng công phu sư tử rống, lại cộng thêm việc học võ công khiến tính khí của tôi nóng nảy hơn ngày thường, đã ba ngày rồi chưa xuất hiện trước mặt tôi. Những người còn lại đa phần nhìn tôi bằng ánh mắt oán hận, như thể tôi là người xấu xa phóng hỏa, giết người, cướp của vậy. Cho nên, những chuyện không vui vẫn cứ xảy ra không ngừng.

Ngày đầu tiên, tôi anh tuấn, dùng mảnh luyện kiếm chiêu xong, toàn thân mướt mồ hôi, định tắm nước nóng liền sai thị nữ mang mấy xô nước nóng đến. Kết quả, người ta mang đến cho tôi mấy xô nước sôi sùng sục.

Nhìn chỗ nước sôi sùng sục trước mặt, tôi đột nhiên muốn bật cười lớn tiếng, họ đang muốn luộc thịt lợn sao? Thế là tôi đứng bên cửa lớn, gọi cô thị nữ đó lại rồi nói: “Phiền cô đi lấy thêm cho ta vài xô nước tới đây.”

Không ngờ lại ‘ngu ngốc’ đến mức không hiểu rõ ý muốn của tôi, vậy thì tôi sẽ ‘không tiếc công sức’ mà dạy dỗ cô ta cho đến khi nào hiểu được mới thôi.

Không bao lâu sau, trong phòng lại đặt mấy thùng nước suối lạnh giá như băng, thế là tôi lại mỉm cười đứng bên cửa, vô cùng hứng khởi gọi cô đến lần nữa, nheo mắt nói: “Phiền cô lại đi lấy vài xô nước nữa đến cho ta.”

Một vài phút sau, cô ta lại mang mấy xô nước sôi sùng sục đến. Thế là tôi lại mỉm cười đứng ngoài cửa nói với cô ta những câu tương tự trước đó. Cứ như vậy mấy lần liền, cô ta mệt không chịu nổi nữa, cuối cùng, đến lần thứ năm cũng đã mang thứ nước với nhiệt độ vừa phải đến cho tôi.

Tôi liền thưởng cho cô ấy một nụ cười xán lạn rồi nói: “Cô đã vất vả rồi, cô bê hết mấy xô nước ở trong phòng về lại chỗ cũ, nếu không tối nay khi Dạ Sứ về phòng sẽ trách ta vứt đồ đạc lung tung. Cảm ơn.”

Cô ta đã định phát điên mấy lần, có điều nể mặt Tầm, lại không dám làm to chuyện, đành phải ngậm đắng nuốt cay, tự nhận xui xẻo. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, bê từng xô nước trong phòng về nơi cũ, khi chỉ còn vài xô nước ấm, tôi liền bảo cô ấy giữ lại.

Tôi nói với cô ấy bằng thái độ vô cùng thành khẩn: “Phụ nữ hà tất phải làm khổ phụ nữ? Cô đã vất vả quá rồi.” Nói xong, tôi đóng cửa lại, vào bên trong, ngồi trong thùng nước nóng, nhiệt tình ca hát tắm rửa của mình.

Sau đó, bất cứ khi nào tôi cần thứ gì, tất cả đều được đưa tới phòng với tốc độ chuyển phát chuyên nghiệp, hiệu quả và nhanh nhất.

Ngày thứ hai, tôi dắt Tướng Quân ra bên suối tắm rửa để con chó yêu thích sạch sẽ này được bơi lội thoải mái trong nước. Bỗng nhiên, một con chim lợn đáng ghét không biết chui ra từ đâu xuất hiện trước mặt.

Ánh nắng chói lóa, tôi khẽ nhú mắt lại, liền nhìn thấy Tầm Thao xuất hiện trước mặt. À, không đúng, cô ta bây giờ có tên là Hằng Mẫn. Hôm nay cô ta vẫn ăn mặc mát mẻ như mọi khi, tôi thâm nguyên rửa trong

lòng, Diệp cung có một người phụ nữ lẳng lơ như cô ta đúng là không xứng với đại danh nổi đình nổi đám trên giang hồ chút nào. Thế nhưng ai bảo cô ta là con gái của lão cung chủ trước kia, muội muội của cung chủ hiện nay chứ?

“Họ Lạc kia, tất cả những người trong Diệp cung chúng ta đều không hoan nghênh cô, vậy mà cô vẫn cứ mặt dày mày dạn ở lại nơi này, da mặt của cô cũng dày quá nhỉ. Nếu ta là cô thì đã bỏ đi từ lâu rồi.”

Bây giờ tôi cũng đã được coi là kiếm khách, muốn đạt được cảnh giới kiếm vong người chết, vì chút thể diện, tôi liền nhặt kiếm vừa bị vứt dưới mặt đất, đứng dậy nhoẻn miệng cười đưa lời mỉa mai: “Hừm, may mà cô không phải là ta. Có điều, nói về khoản mặt dày thì ta nghĩ ở đây chẳng có ai vượt qua được cô đâu.”

Hàng Mẫn tức run cả người, đưa kiếm chỉ về phía tôi rồi thét lớn: “Cô... đúng là mồm miệng ghê gớm. Vào lễ tế Hoa thần lần trước, ta đã muốn một đao đâm chết cô rồi, người phụ nữ như cô sẽ hại chết Sầm mắt thôi, hoàn toàn không xứng đáng ở lại bên cạnh chàng.”

“Nếu như cô giết chết ta thì chàng tuyệt đối không tha cho cô.” Tôi vẫn cảm thấy tự ti, nói cho cùng tôi cũng chẳng biết võ công của cô ấy như thế nào.

“Ha ha ha, cô cho rằng ta sẽ sợ sao? Tại lễ tế Hoa thần lần trước, nếu không phải Hoắc Vô Ảnh cứu cô thì cô còn mạng mà sống đến ngày hôm nay không? Ta phải xem xem hôm nay ai sẽ tới cứu cô.”

Nhìn ánh mắt oán hận của cô ta, tôi nhận thấy sát khí trong đó. Ở đây hiện nay ngoài tôi với cô ta ra thì chỉ còn mỗi Tướng Quân, vậy Tướng Quân đi đâu rồi, tại sao đột nhiên lại biến mất?

Tôi vừa mới không để tâm thôi, cô ta đã đưa kiếm đâm lại gần rồi.

Tướng Quân, cái con chó háo sắc này không biết chạy đi đằng nào rồi, xem ra tôi chỉ còn biết liều mạng một lần thôi. Hai ngày nay, vừa mới học vài chiêu thức của Diệp ảnh kiếm, thử đánh xem sao, đánh không lại cũng phải đánh, tôi không thể nào cúi đầu trước con chim lợn đáng ghét này được, huống hồ chỉ để tôi phát cuồng lên thì có khi cô ta còn phải cầu xin tôi tha mạng ấy chứ.

Sau vài chiêu thức, tôi liền rơi vào cục diện bị động, luôn ở thế hạ phong, nếu cứ tiếp tục thế này, dựa vào thứ công phu mèo hen của tôi nói không chừng sẽ bị cô ta ‘làm thịt’ tại chỗ.

Tại sao tôi vẫn chưa phát cuồng nhỉ?

Bỗng nhiên, tôi chú ý đến cây trâm trên đầu cô ta, suy nghĩ lại, nếu muốn thắng thì chỉ còn cách phân tán sự chú ý của cô ta mà thôi. Sau khi biến đổi kiếm chiêu, đưa kiếm lên trước, tôi dùng mảnh xông tới mãi đến khi rút được cây trâm trên tóc cô ta ra mới thôi. Chỉ trong phút chốc, mái tóc đen tuyền của cô ta xòa xuống hai vai, quá kinh hãi, cô ta liền bị loạn bộ pháp.

Lúc này, loài động vật hung hãn liền gầm thét, xông nhanh lại đè cô ta nằm xuống mặt đất, thanh kiếm cũng theo thế mà vung sang một bên. Đợi khi nhìn rõ loài động vật hung hãn này, mới nhận ra đó là Tướng Quân. Cả người Tướng Quân ướt đầm nước, nhe nanh ghè răng vào phần cổ họng của Hàng Mẫn, cô ta kinh hãi, chẳng dám động đậy gì.

“Tướng Quân, Tướng Quân yêu quý của ta, yêu quá đi, đúng là không uống công nuôi nấng yêu thương mà chút nào.” Tôi đưa lời biểu dương Tướng Quân, nhìn Hàng Mẫn bằng ánh mắt vui thú, hứng khởi, đưa lời chế giễu: “Người tính không bằng trời tính. Bây giờ là ai đang nắm giữ vận mệnh của ai đây hả?”

Mặt mày hoảng hốt, Hàng Mẫn thậm chí còn chẳng dám mở miệng nói gì. Người ỷ thế chó, khi người ta yếu thế hơn, tôi đương nhiên phải phát huy uy lực của mình ở mức cao độ. Chuyện cô ta đẩy tôi xuống nước lần trước tôi vẫn còn chưa tính sổ với cô ta, nhân cơ hội này, phải bắt cô ta trả lại cả chì lẫn chài.

Tôi vỗ nhẹ vào khuôn mặt xinh đẹp của Hàng Mẫn mỉm cười gian xảo: “Ha ha, hôm nay cho dù là ngọc hoàng đại đế cũng chẳng cứu được cô đâu. Hôm nay ta không đánh cho mặt cô nở hoa thì cô sao biết được bông hoa kia tại sao lại đỏ. Trước tiên phải thử dùng đại pháp điểm huyết mới luyện hai ngày nay, như vậy mới không chế cô được.” Nói xong, tôi liền đưa tay đo đạc, định lượng trên người cô ta, vừa định thử xem đại pháp điểm huyết có linh nghiệm không, ít nhiều gì thì tôi cũng đã nghiên cứu tấm bản đồ huyết vị cơ thể người rất lâu rồi.

Cô ta liền hoang mang, run rẩy lên tiếng: “Cô... đừng có điểm lung tung... đó là huyết Đan Trung... cô đừng có điểm lung tung... nếu như ta có... bất trắc gì... Sầm và... ca ca của ta... đều sẽ không bỏ qua cho cô... á...”

Tôi vẫn còn chưa điểm, cô ta đã kêu gì chứ? Nghe thấy tiếng thét hoảng hốt của cô ta, chắc là Tướng Quân mới chỉ thu hẹp bộ răng lại hay là đã cắn vào cổ cô ta rồi? Mùi máu tanh!

Tôi suy ngẫm lời nói của cô ta, cũng đúng, ngộ nhờ cô ta bị tôi điểm nhầm huyết toi mạng, tôi chẳng biết phải giải thích thế nào với Tầm, Tầm lại chẳng thể nào giao phó lại cùng lão cung chủ đã qua đời, cũng không biết giải thích ra sao cùng Hàng Thành, cho nên đành phải bỏ qua ý định này. Tôi còn định dùng kiếm vạch vài đường cơ bản lên y phục của cô ta, đến với thế giới này như thế nào thì cứ nằm đây như vậy tới tận khi trời tối cho tôi, thế nhưng lại nghĩ, ngộ nhờ cô ta bị ai đó lợi dụng giống như Tiểu Long Nữ, tôi lại phải chịu trách nhiệm. Tôi thực sự không thích hợp là nữ ma đầu, dễ dàng mềm lòng, thôi bỏ đi, chỉ trối cô ta lại vậy.

“Được thôi, nể mặt Tiểu Dạ Dạ nhà ta, hôm nay ta sẽ cho người một con đường sống, có điều, có điều kiện, chính là người phải học một bài hát từ ta.” Tôi miễn cưỡng nhìn thấy khuôn mặt cô ta chuyển từ hoảng sợ sang kinh ngạc, sau cùng mừng rỡ chớp chớp mắt. Tôi xé vạt áo của cô ta, trối chân tay cô ta lại.

Một lúc lâu sau, tôi giữ Tướng Quân lại, ‘chăm sóc’ cho cô ta không xảy ra điều gì bất trắc. Trước khi ra đi, tôi tặng cho cô ta một chiếc hôn nước miếng rất kêu, sau đó cả dọc đường bật cười vui vẻ cho tới tận khi quay về phòng ngủ, bên tai vẫn còn nghe thấy rõ ràng giọng hát run rẩy của con chim lợn đáng ghét kia: “... Tôi ngoan cường lại trở thành tù binh của cuộc chiến này, đã bị người chinh phục hoàn toàn, cắt đứt mọi con đường rút lui...”

Thảo nào mà ngày xưa có bao người thích nghe bài hát này, thực sự mang lại cảm giác thành tựu cho người ta.

Sau đó, tôi nghe nói, người phụ nữ đó hàng đêm gặp ác mộng, thề rằng phải giết chết hết tất cả chó trên thế giới này. Thực ra tôi cũng không biết Tướng Quân nhà chúng tôi đã ‘chăm sóc’ cô ta thế nào, nhưng tôi biết Tướng Quân ngoài sở thích cắn xé vài bông thì còn rất thích mô phỏng theo con người.

Phụ nữ gây rắc rối cho tôi đã đành, nhiều lắm cũng chỉ là mấy chuyện nhỏ nhặt, nếu như đàn ông cũng gây phiền phức vậy thì nhất định là một mớ rắc rối đáng sợ.

Tục ngữ nói rất hay: Quá tam ba trận.

Ngày thứ ba, hôm nay bày kế, để Tướng Quân đi hầu hạ Bạch Cốt Tinh, tôi với Khai Tâm có thể lười nhác được nửa ngày. Chỉ tiếc là chút thời gian ngắn ngủi này cũng không được an lành. Nhìn xem, năm con hồ điệp Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đã xếp hàng gọn gàng ngay trước mặt tôi, nói trắng ra là bọn chúng đang muốn gây rắc rối cho tôi.

“Nếu cô đã đến Diệp cung thì phải xem cô có bản lĩnh ở lại đây một cách an lành hay không.”

“Hừm, ai nói ta có ý định ở lại đây lâu dài chứ? Đợi khi nào chàng làm xong những việc cần làm, chúng ta tự nhiên sẽ ra đi.” Tôi chẳng bận tâm lên tiếng.

“Không thể nào.” Lão Thổ là người đầu tiên lên tiếng, biệt hiệu của hắn là Thổ Diệp, cho nên mới gọi là lão Thổ.

“Mẫu thân, có chuyện gì thế?” Khai Tâm kéo lấy vạt áo của tôi rồi hỏi.

Tôi vỗ nhẹ vào tay Khai Tâm an ủi, sau đó nói: “Không sao đâu, mau đi tìm dì Mộc Mộc cùng Tiểu Truy Úc của con đi.”

“Ồ, mẫu thân, nếu bọn họ ăn hiếp người, người hãy dùng Giáng long thập bát chưởng dẹp loạn nhé. Chiêu thức này của người vô cùng lợi hại. Lúc đón tết, nhà vệ sinh đã bị người đánh cho sập tan nát đó.” Trước khi đi, Khai Tâm liền kéo tôi lại, thì thầm mấy câu này.

Giáng long thập bát chưởng gì chứ? Tại sao Khai Tâm cũng nhắc với tôi về Giáng long thập bát chưởng? Tôi biết dùng Giáng long thập bát chưởng từ khi nào? Hả? Căn nhà vệ sinh đó đã bị tôi hủy hoại sao, lại còn hủy hoại bằng Giáng long thập bát chưởng?

Sau khi đẩy Khai Tâm đi, cuối cùng đã đến lúc đối mặt cùng với mấy tên đàn ông làng nhàng này, nếu như hôm nay không giải quyết, sau này chẳng thể nào mà sống an lành được, hơn nữa tôi cũng không muốn Tâm phải bận tâm về chuyện này.

“Nói đi, rốt cuộc các người muốn gì hả?” Mấy tên đàn ông thối tha này không tìm tôi đánh một trận ra trò thì sẽ không chịu buông tay, không biết bọn chúng muốn ý mạnh hiếp yếu hay là từng người lên một.

“Mời cô rời khỏi Điệp cung, rời khỏi Dạ Sứ.” Người thối tiêu, hần ta được gọi là Thủy Điệp, được coi là người có phong độ nhất trong đám ngũ điệp này.

“Dựa vào cái gì? Ta là thê tử của chàng, tại sao các người muốn ta rời khỏi thì ta phải rời khỏi chứ?” Tôi tức giận lên tiếng. “Dựa vào cái gì ư? Chính là vì cô sẽ hủy hoại ngài ấy, cô sẽ hại chết ngài ấy, như vậy lẽ nào còn chưa đủ sao?” Người này được gọi là Kim Điệp, đứng đầu trong ngũ điệp, khẩu khí cũng mạnh mẽ hơn mấy người còn lại.

Nhìn mái tóc bạc trắng của hần, tôi bật cười, hơn nữa còn cười lớn tiếng rồi nói: “Thực đúng là chuyện cười lớn trong thiên hạ. Các người đúng là mấy tên thuộc hạ tự cho mình là rất trung thành, nói khó nghe thì các người đang vì cái gì chứ? Còn không phải vì thanh danh của Điệp cung sao? Các người đã từng nghĩ tới suy nghĩ, ý muốn của chàng chưa? Các người có biết chàng muốn một cuộc sống thế nào chưa?”

“Cô...” Mộc Điệp cố gắng kìm nén tức giận, nói: “Đã nghe nói từ trước cô có tài ăn nói, hôm nay chúng ta đến đây không phải đấu võ miệng cùng cô, hỏi cô thêm lần nữa, đi hay là không đi?”

Tôi kiên định lên tiếng: “Muốn ta rời khỏi nơi này, rời khỏi chàng lúc này, ta cũng chỉ có đúng ba chữ dành cho các người: Không thể nào.”

“Không cần phải phí lời với cô ta nữa, cứ tiền trăm hậu tấu, bắt đắc dĩ thì cứ giết chết cô ta đi. Nếu Dạ Sứ trách tội xuống, một mình Hỏa Điệp ra sẽ chịu trách nhiệm.” Người nói câu này chính là tên Hỏa Điệp nói muốn giết chết tôi trong rừng trúc lần trước, hần đưa mắt qua, liền đâm kiếm về phía tôi rồi hét: “Rút kiếm đi.”

Thảo nào mà người ta gọi tên này là “Hỏa Điệp”, tính khí nóng nảy, bộp chộp, nói động thủ là động thủ liền. Mấy con hồ điệp này không phải là Hàng Mẫn, hướng hồ chỉ Tướng Quân bách chiến bách thắng hôm nay lại không có ở cạnh bên, tôi mới học công phu có một, hai ngày, ngay cả việc múa kiếm có đúng không vẫn còn chưa rõ, bắt tôi phải đối đầu trực tiếp với hần thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Dưới thế công kích của hần, tôi không hề ứng chiến mà lui về phía sau, ra sức tránh né, thật không ngờ mấy hôm luyện tập công phu cũng không hoàn toàn vô ích. Thế nhưng không ngờ hành động này càng chọc giận tên Hỏa Điệp, tôi vừa mới chớp mắt, kiếm của hần đã tiến thẳng đến trước mặt, hại tôi chập choạng thân người, ngã ra phía sau, đúng lúc gần cân treo sợi tóc tôi liền được người ta đỡ lấy, nằm gọn trong vòng tay của một người đàn ông. Cùng lúc này, tôi nhìn thấy một thanh kiếm khác, đang tấn công liên tiếp về phía Hỏa Điệp.

Tôi khó khăn lắm mới quay người lại, vừa định nói câu cảm ơn thì lại lặng người đi khi nhìn thấy tướng mạo của người này. Lại là anh chàng đó, tiểu soái ca Hàng Thành.

“Đường như cô nương có thói quen ngã về phía sau, hơn nữa còn tính chuẩn xác sẽ có người đỡ lấy, hai lần rồi đó.” Anh chàng nhoẻn miệng nở nụ cười quyến rũ.

Nhìn nụ cười của anh chàng, trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy hoảng hốt, câu nói vừa rồi của anh chàng có ý gì chứ, định chọc ghẹo đại tì này sao?

Hàng Thành vung kiếm đâm ra, sử dụng chiêu thức đầu tiên ‘Thanh phong điệp ảnh’ trong Điệp ảnh kiếm. Hàng Thành ra tay độc, chuẩn, nguy hiểm. Hỏa Điệp còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì đã bại dưới chiêu ‘Điệp ảnh song phi’ của Hàng Thành rồi. Tôi thật không ngờ vị tiểu soái ca này tuổi mới tròn đôi mươi mà công phu lại lợi hại đến vậy.

Sau khi Hỏa Điệp thất bại, tôi liền thấy năm tên kia đồng thanh lên tiếng: “Thuộc hạ Ngũ Hành Điệp bái kiến cung chủ.”

Hàng Thành nghiêm giọng nói: “Ý đồ làm hại Dạ Sứ phu nhân, các người đáng chịu tội gì?”

Năm người kia im lặng không nói gì, đoán chắc cũng không muốn xung đột chính diện cùng Hàng Thành.

Hàng Thành quay sang nhìn tôi, rồi lại lạnh lùng liếc xéo bọn kia nói: “Các người hãy lui xuống trước đi, chuyện này Dạ Sứ sẽ tự mình định đoạt.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Vẫn cứ đồng thanh nhất tề như trước.

Năm con hồ điệp kia đã đi mất, chỗ này chỉ còn lại mỗi tôi với tiểu soái ca. Thấy năm con hồ điệp kia hoàn toàn không coi tiểu soái ca ra gì, tôi thực sự cảm thấy đồng cảm với anh chàng, cảm thấy vô cùng bất bình, người trông đẹp trai, công phu tài giỏi, hoàn toàn không thể nào lấy thứ lí do ngớ ngẩn tuổi còn quá trẻ, chưa đủ phức tạp để phản đối người ta được.

Tiểu soái ca nhướng cao đôi mày rồi nói: “Dạ Sứ phu nhân cứ nhìn ta mãi vậy, phải chăng trên mặt ta có thứ gì?”

Tôi mỉm cười gượng gạo: “Đa tạ cung chủ cứu giúp.”

Tiểu soái ca mặt cười kì quái, nhìn tôi rồi nói: “Hả? Vậy thì cô nương phải cảm ơn ta thế nào đây?”

Hả? Tiểu soái ca trông có vẻ đạo mạo thần nhiên quá nhỉ. Nhớ đến việc thất lễ lần trước cùng nạn kiếp vừa xong, đứng trước mặt anh chàng, tôi cảm thấy có phần yếu thế.

“Điều này...” Tôi không biết phải nói gì.

“Nghe nói cô nương đã khiến cho Mẫn Mẫn mất mặt? Có điều tính cách con bé đích thực cần phải trị cho đích đáng.” Anh chàng mỉm cười nói.

“Nước sông không phạm nước giếng, là cô ấy thách thức trước, nhiều lúc làm người không thể rút đầu như rùa được, lúc cần phản công thì nhất định phải phản công. Huống hồ chi, chuyện giữa tôi và Tầm chẳng ai có quyền nhúng tay vào cả.” Tôi cúi đầu xuống, hai chân không ngừng nhí nháy mấy hòn đá.

“Thật sao?” Anh chàng nhướng cao đôi mày, lời nói có phần chán nản: “Theo ý của cô nương, ta làm vậy không phải vì cứu cô nương mà đang vì bản thân mình?”

Nhìn nụ cười khổ sở trên khuôn mặt của Hàng Thành, trong lòng cũng cảm thấy buồn bã, những điều anh chàng nói chính là sự thực tàn khốc. Hàng Thành cũng đang nhắc nhở tôi, sự tồn tại của tôi sẽ khiến cho Tầm cạnh kề cái chết gần hơn, đây cũng là điều có lợi cho anh chàng. Tôi chỉ cảm thấy cơ mặt mình cứng đờ lại, đoán chắc sắc mặt tôi lúc này không dễ coi chút nào.

“Cô nương vẫn ổn chứ? Lúc này, bọn họ đã gây tổn thương cho cô nương chưa?” Anh chàng đưa lời quan tâm.

Tôi khẽ lắc đầu rồi nói: “Cung chủ đã lo lắng quá rồi, lòng trung thành của Dạ với ngài thì e là cả Điệp cung này không còn ai thấu hiểu hơn ngài nữa, chẳng phải sao?”

Hàng Thành quay đầu sang nhìn tôi, không nói lời nào, đôi mắt u sầu.

Mãi lúc sau, anh chàng khẽ nhoen môi, than dài một tiếng rồi nói: “Cô nương rất đặc biệt, ta rất ngưỡng mộ ngài ấy. Xin hãy chuyển giúp câu này cho ngài ấy, đại hội võ lâm tháng sau, ta nhất định sẽ dốc toàn lực để giành được ngôi vị minh chủ võ lâm.”

Đại hội võ lâm? Đúng rồi, Lạc Thanh Hầu, trang chủ thần Kiếm sơn trang vừa chết vì tình, vậy nên ngôi vị minh chủ võ lâm đang bỏ trống, Tầm muốn Hàng Thành nổi danh nhờ ngôi vị này, đánh vỡ cục thế khó xử hiện nay. Để lên được kế hoạch này, có lẽ chàng đã mất không ít công sức.

“Được, cố gắng lên, chúc ngài hoàn thành tâm nguyện, mã đáo thành công.”

Hàng Thành để lộ ra nụ cười tà ác, tàn hại chúng sinh rồi nói: “Ừm, lần sau cho dù đi đường hay bị người ta truy sát, cô nương nhất định phải thận trọng, ta có khả năng sẽ không đỡ được cô như hai lần trước đó nữa đâu.”

Chuyện này... anh chàng đang nói gì thế chứ, lại trêu chọc phụ nữ lớn tuổi đã có gia đình sao?

Tôi đem câu nói của Hàng Thành chuyển cáo lại cho Tầm, khuôn mặt chàng nở nụ cười cao thâm khó đoán.

Sau đó, những chuyện phiền phức linh tinh hàng ngày vẫn cứ xảy ra liên tục. Mức độ được yêu thích của Tầm ở Điệp cung không hề kém cõi so với hồi ở kinh thành xưa kia chút nào. Trước kia, Tầm lúc nào cũng làm mặt lạnh với mọi người phụ nữ, thế nhưng kể từ sau khi gặp được Bạch Cốt Tinh, chàng đã học được cách mỉm cười tiếp tế nhân. Thử nghĩ xem với nụ cười mê hồn, mang sức ‘sát thương’ mạnh như vậy, có mấy người phụ nữ chịu đựng được chứ? Đưa mắt nhìn cả Điệp cung này có lẽ cũng chỉ có mỗi mình Mộc Mộc miễn dịch, trong mắt của cô ấy ngoài tiền ra chẳng còn gì khác.

Đối với những chuyện phiền phức vớ vẩn, tôi dùng đối sách ‘bình đến chận binh, nước đến đắp đập’, để cho bọn họ biết rằng ở trong Điệp cung này không chỉ mỗi mình Bạch Cốt Tinh biết gây trò kì quái, Lạc Bảo này cũng là một cao thủ, ngoài ra còn có thêm cả Tướng Quân oai dũng nữa. To gan lớn mật thì cứ thử đến đây thách đấu, còn nếu không có dũng khí thì tránh được bao xa thì tránh. Tầm biết rõ hết mọi hành động quái gở tôi hay làm thường ngày nhưng vẫn cứ mặt lạnh không nói ra, càng không tỏ ra thái độ gì.

Điều quái lạ hơn chính là, ngày càng có nhiều người đến cãi nhau, thách đố cùng tôi, nam có, nữ có, già có, trẻ có, khiến tôi bất đắc dĩ phải sử dụng những chiêu thức mèo heo vừa mới được dạy. Thời gian lâu dần, nếu như đột nhiên có ngày nào không ai đến tìm tôi kiếm chuyện, tôi lại cảm thấy khó chịu, không quen. Trước tình hình này, Tầm luôn giữ thái độ biết mà phớt lờ, còn tôi lại không muốn chàng phải bận tâm những việc con con như vậy. Sau cùng, trước cách thức sinh tồn quật cường kiên trì của mình, tôi đã ứng phó lại được hết tất cả bọn họ. Có nhiều người thuần phục dưới chân tôi, có nhiều người, ví dụ như Ngũ Hành Điệp, vẫn cứ nhìn tôi bằng ánh mắt căm thù, đánh đâu không lại cho nên cũng đành phải bỏ qua cho xong chuyện.

Cả ngày mệt mỏi, sau cùng đổi lại được một câu chọc ghẹo của Tầm, khiến tôi suýt chút nữa thổ huyết tại chỗ.

“Lạc, nàng có phát hiện gần đây võ công của nàng đã tiến bộ rất nhiều không? Ví dụ như tốc độ chạy trốn càng lúc càng nhanh hơn.”

Trời đất ơi! Tôi bảo này đại ca, chuyện này đâu có thanh thoi như chàng vẫn nói chứ? Thế nào được gọi là tốc độ chạy trốn? Cho dù chàng coi Bạch Cốt Tinh là thần tượng thì cũng không cần phải dùng cách thức này để huấn luyện thể tử của mình thành cao thủ võ lâm chứ.

73. Chương 73: Huyết Phượng Hoàng

Dần dần, số lần gặp mặt Tầm vào lúc ban ngày càng lúc càng ít đi. Ngoài các công việc trong Điệp cung, chàng dốc hết tâm lực vào việc luyện công cùng Hàng Thành, tất cả đều vì đại hội võ lâm diễn ra vào tháng sau.

Thoát khỏi phồn hoa, tìm thanh tịnh.

Tôi vừa ngồi xuống, nuốt nước miếng đã nghe thấy phía sau lưng có tiếng bước chân. Tôi quay đầu lại, kinh ngạc, cũng may vừa mới nuốt nước miếng nếu không nhất định sẽ bị sặc ngay tức thì. Là Tầm, có điều hôm nay trông chàng rất kì lạ, không ngờ lại dịch dung thành dung mạo của Dạ Tầm Hoan.

Tôi mỉm cười rồi lên tiếng: “Tại sao hôm nay đột nhiên lại rảnh rỗi thế? Chàng không cần ở cùng với Hàng Thành sao? Chàng không cần phải tới giám sát ta, ta rất chăm chỉ mà.”

Chàng nhìn tôi mỉm cười xán lạn, bước tới gần định ôm lấy tôi, đột nhiên tôi ngửi thấy mùi hương kì lạ.

Tôi lấy một cây trâm từ trên tóc xuống, nhanh chóng kề bên cổ họng của người này rồi thét lên như hung thần ác sát: “Con hồ li chết tiệt, ngươi lại ngửi thấy rồi sao?”

“Hả, nghĩ ra mọi cách chỉ vì muốn ôm nàng một chút mà thôi, sao lại khó khăn thế không biết? Sao nàng lại nhận ra vậy? Trước đó còn tưởng rằng nàng đang nhớ nhung khuôn mặt của ‘ngài ấy’ nhìn thấy rồi sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ.” Hắn ai oán lên tiếng.

Tôi đương nhiên là nhớ nhưng khuôn mặt này, Tầm thì thoảng muốn chọc tôi vui vẻ vẫn hay dịch dung thành khuôn mặt bình thường này, còn bây giờ đổi sang Hoắc Vô Ảnh, tôi lại cảm thấy vô cùng tức giận.

“Người đi chết đi. Lần sau còn để ta nhìn thấy người dịch dung thành Dạ Tầm Hoan, cẩn thận không ta lột da đấy.” Tôi liền đưa tay kéo lớp da mặt bên ngoài ra, bật cười nói: “Kĩ thuật không tệ, nhưng phải chú ý đến Truy điệp hương trên người của người.”

“À, thì ra là như vậy, thảo nào Nhật Sứ lại nói khứu giác của nàng còn nhạy hơn cả Tướng Quân.” Hắc cười nói.

“Người lại muốn ăn đòn đúng không?” Nói rồi tôi liền đá chân trái qua.

Hắc mỉm cười, thân thủ nhanh nhẹn lùi ra sau vài bước, tránh được chiêu ‘vô ảnh cước’ của tôi. Tiếp đó, hắc thôi không cười, mặt mày ử rử than vãn: “Quả nhiên, ngài ấy vẫn cứ thấu hiểu nàng nhất, dạy nàng võ công cũng khác biệt người thường. Bọn họ còn gây phiền phức cho nàng không? Hai người thực sự muốn rời khỏi nơi đây sao?”

“Ừm, cũng ổn. Đợi khi nào chàng giải quyết xong mọi việc, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.” Tôi mỉm cười đáp lại: “Hả, tại sao người không đi xem đồ đệ Phương Khởi của mình đi.”

Nói đến Phương Khởi, thằng nhóc này không sợ gian khổ, thực sự đã tìm tới đây. Có điều, phương thức huấn luyện của Hoắc Vô Ảnh rất khác thường, hoàn toàn hài lòng trước người đồ đệ của mình. Còn Khai Tâm với Phương Khởi cũng thường xuyên giao thủ vì Tiểu Truy Ưc, để tránh hai tên nhóc con gây chuyện lớn nên phải để chúng ở cách xa nhau, muốn gặp mặt cũng khó.

“Hôm nay đến ngày nó phải luyện chữ.” Hắc đáp lại.

“Ồ...”

Nhìn khuôn mặt vô cùng tuần tú chẳng khác nào ngọc tạc của Hoắc Vô Ảnh đang buồn bã thất thần, tôi đột nhiên cảm thấy khó chịu. Những ngày gần đây, thái độ của Hoắc Vô Ảnh với tôi đã khác trước kia nhiều. Còn về việc hắc có tâm ý gì với tôi không thì tôi nghĩ mình không phải kẻ mù, trước nay tôi vẫn luôn cố gắng hết sức để tránh động chạm đến vấn đề nhạy cảm này, tôi chỉ hi vọng hắc mãi mãi không bước qua ranh giới bạn bè của hai chúng tôi.

Không khí trở nên kì lạ, tôi đang định nói gì đó phá vỡ không khí này, bên ngoài liền truyền đến giọng nói nót của Tiểu Truy Ưc: “Đại thúc, Nhật Sứ gia gia mời người đi một chuyến, có chuyện gấp muốn tìm.”

Bạch Cốt Tinh tìm tôi? Hầy, sợ nhất là phải đi gặp ông ta, thực đúng là một ông lão khiến người ta đau đầu nhức óc.

“Nhật Sứ tìm ta có việc gì?” Tôi ngồi xổm trước mặt Tiểu Truy Ưc, vuốt ve khuôn mặt non nớt của cô bé. Cô bé đúng là quái lạ, rõ ràng biết nên gọi tôi một tiếng ‘dì Lạc’, vậy mà chỉ vì không muốn làm vợ của Khai Tâm, cứ kiên quyết bắt tôi đợi cô bé trưởng thành, để tôi thành nam trang, cưới cô bé làm thê tử.

“Truy Ưc cũng không rõ nữa, hình như là vì miếng ngọc bội Huyết Phượng Hoàng trên người của Tầm ca ca.” Truy Ưc đáp lại.

Tầm ca ca? Chết toi, con nhóc này tại sao lại gọi Khai Tâm là Tầm ca ca? Nghe câu nói Tầm ca ca này, trong đầu tôi lại hiện lên cảnh tượng Bạch Ảnh Tuyết gọi Tầm năm xưa.

“Miếng ngọc Huyết Phượng Hoàng trên người Khai Tâm sao? Có chuyện gì nhỉ?” Đang yên đang lành, tự nhiên Bạch Cốt Tinh lại tìm tôi hỏi chuyện liên quan đến Huyết Phượng Hoàng?

“Lúc này Tầm ca ca nhất định đòi tặng thứ đó cho người ta, nói rằng đây là tín vật định tình, thế nhưng người ta không thích cái đó, con thích miếng ngọc Huyết Phượng Hoàng trên người huynh ấy, nhưng huynh ấy sống chết cũng không chịu cho con. Thật đúng là một người con trai hẹp hòi, chẳng thể nào so sánh được với đại thúc. Sau đó, trong lúc hai đứa con giành nhau miếng ngọc bội đó, Nhật Sứ gia gia liền nhìn thấy, rồi hỏi Tầm ca ca lấy miếng ngọc bội này ở đâu, sau đó thì nói mời đại thúc đến đây.” Truy Ưc lấy ra một sợi dây chuyền, tôi đưa mắt nhìn thì ra chính là viên đá Chu Tước mà tôi tặng cho Tiểu Tiểu.

“Đi thôi.” Tôi liền để Truy Ưc dẫn đường, ra hiệu Hoắc Vô Ảnh cùng đi theo xem có chuyện gì xảy ra.

Lần này, tôi tưởng rằng Bạch Cốt Tinh sẽ dịch dung thành một yêu tinh không trai không gái, điều khiến tôi kinh ngạc hơn chính là, người ngồi trước mặt mình là một đại thúc trung niên, sau khi ông này tự giới thiệu, tôi mới biết đây chính là dung mạo thực sự của Bạch Cốt Tinh. Tục ngữ có câu, đàn ông bốn mươi một cảnh hoa. Đàn ông hơn bốn mươi tuổi đúng vào độ tuổi hoàng kim của đời người, khí độ chín chắn, trầm ổn, bình thản ở Hạ Trọng Đường năm xưa đã khiến tôi cảm thấy ngưỡng mộ vô cùng. Nhìn người đàn ông cũng chín chắn, trầm ổn, bình thản trước mặt, tôi khẽ nhướn cao mày rồi than dài một tiếng, cực phẩm ở nơi này đúng là quá nhiều, bất luận là già trẻ, gái trai.

“Ngồi xuống đi.” Bạch Cốt Tinh thay đổi hẳn phong cách nhả nhở thường ngày, đôi mày cau chặt lại.

Tôi ngồi xuống, cung kính lên tiếng: “Vũ thúc triệu kiến Lạc Bảo tới đây không biết là vì chuyện gì?” Bởi vì đã khá thân thiết với Bạch Cốt Tinh, tôi cũng không phải người của Điệp cung, cho nên thường gọi ông một tiếng Vũ thúc.

“Đây là đồ của con sao?” Bạch Cốt Tinh tỏ vẻ nghiêm nghị, trên tay đang cầm di vật của mẫu thân Hạ Chi Lạc để lại, miếng ngọc bội Huyết Phượng Hoàng.

“Đúng thế.” Tôi gật đầu.

“Vậy con lấy thứ này từ đâu ra? Vốn dĩ là của con hay là lấy được từ chỗ nào?” Ông lại hỏi.

Tôi bất giác nhíu chặt đôi mày, trong lòng thầm nghĩ: Nhớ lại năm xưa trong lúc mê man, Hạ Trọng Đường luôn gọi tôi là Phượng, lại còn nói muốn đi tìm bà phải có được miếng ngọc bội này. Hơn nữa, khoảng thời gian trước, gặp được mấy người kì quái, cũng gọi tôi là Phượng Thiên Ngâm, cộng thêm thái độ lạ thường của Bạch Cốt Tinh hôm nay, cứ hỏi liên tục về lai lịch của miếng Huyết Phượng Hoàng này. Rốt cuộc miếng Huyết Phượng Hoàng này có điều gì kì lạ? Hay nó đang ẩn chứa bí mật gì? Bạch Cốt Tinh tại sao lại nghiêm nghị như vậy?

Bạch Cốt Tinh thấy tôi im lặng lại hỏi: “Con đừng có lừa gạt ta bằng câu nói nhặt được miếng ngọc Huyết Phượng Hoàng này.”

“Không, miếng Huyết Phượng Hoàng này không phải của con, mà là đồ vật của một người bạn để lại trước khi lâm chung.” Tôi không biết nói về miếng ngọc bội này thế nào, nếu như nói nó là của tôi thì cũng không phải, nói nó không phải của tôi thì rốt cuộc phải giải thích thế nào đây?

“Ồ, thì ra đây không phải đồ của con, thật đáng tiếc. Thật đáng tiếc.” Bạch Cốt Tinh than dài liên hồi, mặt mày chán nản, tiếp tục nói thêm: “Nếu như người bạn của con đã đem thứ đồ quý trọng này tặng lại cho con trước lúc ra đi, có thể nói quan hệ giữa hai người không hề đơn giản, người đó có nói cho con biết lai lịch của miếng ngọc bội này không?”

Tôi càng cau chặt đôi mày hơn trước, lắc đầu nói: “Chưa từng, Vũ thúc có gì thì cứ nói thẳng đi.”

“Hãy, miếng huyết ngọc này, ta cũng mới chỉ nghe sư tôn nhắc đến. Năm đó, ta vẫn còn nhỏ, người nói trên thế gian này có một tộc người thần bí có tên tộc Phượng Hoàng, nghe nói uống máu của bọn họ có thể kéo dài tuổi thọ, tránh được bách độc, người đời gọi máu của họ là máu Phượng Hoàng. Bất luận là người trong triều đình hay trên giang hồ đều muốn tìm được tộc Phượng Hoàng đó, mục đích chính là muốn uống được máu của họ. Mong muốn tìm được tộc Phượng Hoàng không hề kém hơn việc tìm được đá tứ thần thú, nói cho cùng đá tứ thần thú đó đều thuộc về hoàng gia, khó tìm, thế nhưng tộc Phượng Hoàng thì vẫn có thể tìm kiếm. Đáng tiếc nhiều năm trở lại đây, tất cả đều vô hiệu. Dần dần, có người cho rằng đây chỉ là một truyền thuyết, tộc Phượng Hoàng hoàn toàn không tồn tại trên thế gian này.” Bạch Cốt Tinh than dài một tiếng, ngừng lại đôi lúc rồi lại nói thêm: “Ban đầu bản thân ta cũng không tin, thế nhưng hôm nay nhìn thấy huyết ngọc có tên Huyết Phượng Hoàng này, ta mới tin rằng, truyền thuyết đó là sự thật. Sư tôn của ta từng nói, ngài cũng chỉ mới nghe nói, chỉ người có thân phận cực kỳ tôn quý trong tộc Phượng Hoàng mới có được miếng huyết ngọc như vậy, đỏ hồng như máu, bên trong có một con phượng hoàng, nhìn dưới ánh sáng từ những góc độ khác nhau, con phượng hoàng đó trông chẳng khác nào đang chuyển động, ngẩng đầu hướng lên trời cao. Con xem, miếng huyết ngọc này...”

Nhìn vào con phượng hoàng sinh động đó, trong lòng tôi thầm nhủ, miếng huyết ngọc này không có tên gì ra hồn, nhất định phải gọi là Huyết Phượng Hoàng hay sao?

Tôi liền hỏi: “Ý của Vũ thúc là, chủ nhân của miếng Huyết Phượng Hoàng này chính là người của tộc Phượng Hoàng, hơn nữa, thân phận còn vô cùng tôn quý?”

“Đúng là như vậy. Tuy rằng ta không thể xác định cách thức chính xác giải trừ chất độc Huyết ảnh trên người của Sâm, nhưng nếu như tìm được người này, xin một chút máu của họ để thử, đáng tiếc con lại nói người này đã chết. Hầy, chuyện này cũng đành nghe theo ý trời thôi.” Bạch Cốt Tinh than dài chán nản.

Nghe mấy câu nói của Bạch Cốt Tinh, cả người tôi đều lạnh giá.

Huyết ngọc là của Lạc Ngâm Tâm, mẫu thân của Hạ Chi Lạc, nếu nói Lạc Ngâm Tâm chính là người của tộc Phượng Hoàng, vậy thì máu của Hạ Chi Lạc cũng chính là máu Phượng Hoàng, vậy thì máu của tôi cũng chính là máu Phượng Hoàng... Trong đầu tôi bỗng vang lên câu nói mà kho còn nhỏ Lạc Ngâm Tâm vẫn hay nói cùng Hạ Chi Lạc: “Lạc nhi, con phải nhớ kỹ, cho dù là bất cứ ai, con cũng tuyệt đối không được cho họ nếm thử máu của mình.”

Không được phép cho họ nếm thử máu của mình? Tiểu Tiểu đã từng nếm máu của tôi, Tư Hành Phong cũng đã từng nếm máu của tôi... Thảo nào, Quân Diễm Thành không hề có hiện tượng dị thường khi trúng phải Hắc quả phụ. Thảo nào mà khi tôi với Tầm ở trong hắc điểm, gặp phải hương mê, tôi lại không hề bị sao cả. Không phải Huyết ảnh độc tính mãnh liệt đã nuốt trôi Hắc quả phụ mà bởi vì tôi không hề bị trúng Hắc quả phụ, thứ độc đó chẳng hề có tác dụng gì với tôi cả, cơ thể tôi bách độc bất xâm.

Tôi phải cảm thấy vui mừng mới đúng, bởi vì Tầm đã được cứu rồi, mọi người đi tìm thứ máu Phượng Hoàng thần kì này bao lâu nay, không ngờ lại chính là máu chảy trong người tôi. Thế nhưng tại sao tôi lại cảm thấy hoảng sợ thế này chứ? Tại sao vậy? Trước đây tôi vẫn nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, tại sao người của tộc Phượng Hoàng lại khó tìm đến vậy? Nếu như tôi nói rằng máu của tôi chính là máu Phượng Hoàng, vậy thì chẳng khác nào tuyên bố với cả thiên hạ rằng mình là một bảo vật hiếm thấy, đợi chờ họ tìm tới, chỉ vì muốn uống một hớp máu của tôi mà náo loạn cả Điện cung, tôi và Tầm, Khai Tâm, Truy Ưc, cả gia đình chúng tôi sẽ lưu lạc khắp nơi vì muốn trốn tránh những con người này... Tôi vô cùng hoảng hốt, phải làm thế nào mới được đây?

“Mẫu thân, người làm sao thế? Tại sao sắc mặt trông xấu vậy?” Khai Tâm đưa tay lắc lư trước mặt tôi.

Tôi định thần lại, nói: “Không sao cả, đột nhiên ta cảm thấy hơi thất vọng, đúng là hi vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều.”

“Nha đầu, cũng không cần phải thất vọng quá, hôm nay dựa vào miếng ngọc Huyết Phượng Hoàng này, coi như đã chứng thực được tộc người kia có tồn tại trên thế gian này, đây cũng đã là một hi vọng rồi. Ừm, đợi sau khi làm xong chuyện của Thành nhi, lão phu sẽ chuẩn bị lên đường đi tìm kiếm một phen, liệu có thể cho lão phu mượn tạm miếng ngọc bội này không?” Bạch Cốt Tinh nói.

“Vũ thúc cứ việc cầm lấy đi.” Tôi ngưng lại đôi chút rồi nói: “Lạc Bảo vẫn còn một chuyện muốn thỉnh giáo Vũ thúc, nếu tìm được máu Phượng Hoàng, người định làm thế nào?”

Bạch Cốt Tinh trầm tư một hồi rồi nói: “Cho uống. Đây chính là cách làm trực tiếp nhất, tốt lành nhất, mặc dù không nhất định có tác dụng đâu, nhưng kiểu gì cũng phải thử một lần xem sao.”

Cho uống?

Lấy lí do luyện công, tôi liền tạm biệt Bạch Cốt Tinh, đưa Khai Tâm cùng Tiểu Truy Ưc và Hoắc Vô Ảnh cùng đi. Trên đường quay về phòng, tôi vẫn luôn suy nghĩ phải tìm lí do gì mới bắt Tầm uống máu của tôi được.

Bỗng nhiên, Truy Ưc liền gọi: “Tầm ca ca, miếng ngọc bội đó của huynh, đại thúc đã mang tặng cho Nhật Sứ thúc thúc rồi, huynh không được đòi lại miếng ngọc trên người ta nữa đâu đấy, nếu không thì huynh chính là chó con hẹp hòi vô lại.”

Câu nói này đã khiến tôi định thần lại, tôi liền nói với Khai Tâm: “Con để cho cô bé gọi mình một cách ghê rợn như thế từ khi nào hả? Không phải mẫu thân đã bảo con đổi thành họ Dạ rồi sao?”

“Mẫu thân, người đáng thương nhất chính là con đây này, lúc thì mang họ này, lúc lại mang họ khác, tự người nghe đi, Tâm ca ca, Khai Tâm ca ca, như vậy chẳng phải càng ghê rợn hơn sao? Con nghe thấy mà

trái tim quận thất lại. Dạ ca ca, Dã ca ca, nghe vậy giống như đang gọi con sao? Dã ca ca, con cũng đâu có giống như mẹ, đến đâu cũng thích xoạc chân[1].”

[1] Ở Trung Quốc cụm từ này ám chỉ người lẳng nhăng, đào hoa.

“Cái thằng tiểu tử chết tiệt này, dám nói mẫu thân con như vậy hả, con lại ngứa đòn rồi sao, muốn chết hả?” Tôi liền lườm ngọt Khai Tâm một cái.

“Xoạc chân? Xoạc chân có nghĩa là gì?” Hoắc Vô Ảnh lại hiểu học lên tiếng.

“Xoạc chân chính là... ưm ưm ưm...” Khai Tâm đúng là một thằng nhóc lảm lòi, tôi liền đặt tay bịt chặt miệng nó lại, để nó khỏi nói năng lẳng nhăng khiến Hoắc Vô Ảnh hiểu lầm.

Sau khi đuổi Khai Tâm cùng Truy Ước đi chỗ khác, tôi liền giải thích cho Hoắc Vô Ảnh: “Xoạc chân chính là xoạc chân, chẳng có ý nghĩa gì khác, khi luyện công, người vẫn hay xoạc chân, chỉ có đúng nghĩa đó mà thôi.”

“Thật không?” Hoắc Vô Ảnh chẳng mấy tin tưởng.

“Tin hay không tùy người. Ấy da, đã đến giờ ngồi thiền rồi, ta phải đi trước đây.” Nhanh chóng nói lời tạm biệt Hoắc Vô Ảnh, bởi vì tôi muốn dành chút thời gian nghỉ cách để Tầm uống máu của tôi mà không hề nghỉ ngơi.

Màn đêm buông xuống, Tầm đã quay về.

Tôi cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn truyền về từ cánh tay trái, đặt bát máu khó khăn lắm mới có được ra trước mặt chàng rồi mỉm cười nói: “Lại đây nào, Dạ tiên sinh, mau chóng uống thứ này vào.”

Chàng nhìn vào bát máu tươi trước mặt, đôi mày cau lại, mím chặt đôi môi mỏng gọi cảm lại, nghi hoặc hỏi: “Dạ phu nhân, có thể giải thích đôi chút, đây là thứ gì không?”

“Máu đó, Dạ tiên sinh.” Tôi vẫn mỉm cười đáp lại.

“Máu gì vậy? Dạ phu nhân?” Tầm lại hỏi.

“Máu hươu, Dạ tiên sinh.” Tôi mỉm cười.

“Máu hươu? Dụng ý của Dạ phu nhân là gì?” Tầm nhướng cao đôi mày nhìn tôi rồi hỏi.

Tôi ngồi lên đùi của Tầm, đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt như ngọc tạc của chàng rồi nói: “Dạ tiên sinh, nói một cách thô tục thì phụ nữ ba mươi như sài lang, bốn mươi như hổ báo, còn ta bây giờ vừa như sài lang, lại vừa như hổ báo. Nào lại đây, uống hết nó đi.”

Uống đi, cho dù có tác dụng hay không, chỉ cần chàng uống vào là tôi sẽ cảm thấy an tâm hơn.

Lúc này, Tầm liền mặt đầy nộ khí, đỉnh đầu bốc khói, tôi biết cách thức này của mình vô cùng ngốc nghếch, hơn nữa còn dễ làm tổn thương lòng tự trọng của người đàn ông, thế nhưng ngoài cách này ra, tôi thực sự chẳng tìm ra được nguyên do nào khác để chàng uống máu cả.

Lần này Tầm đã thực sự tức giận, sắc mặt sầm sì, nhưng thái độ vẫn tĩnh lặng như bình thường. Chàng cầm bát máu của tôi đặt sang một bên, bế xốc tôi lên, đi vào phòng trong, vừa đi vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dạ phu nhân làm vậy chính là bày tỏ sự bất mãn với Dạ mỗ? Vậy bây giờ chúng ta hãy thử xem, có phải Dạ mỗ thực sự đã khiến cho Dạ phu nhân thất vọng?”

Tôi nhanh mắt nhanh tay lẹ ôm chặt lấy cột nhà, ai ngờ bị Tầm gạt đi một cách vô tình.

“Dạ tiên sinh, chờ một chút, cho dù muốn thử thì chàng cũng phải uống hết bát máu đó đi đã. Không biết liệu nó có thần kì như lời đồn thổi không, ít nhiều chàng cũng phải để ta chứng kiến một lần xem sao chứ. Thứ máu hươu này có chứa amino axit, vitamin, nguyên tố vi lượng..., có thể bổ sung được nhiều dưỡng chất mà cơ thể cần thiết, có thể bổ hư, lợi máu, cũng có công dụng hiệu quả với tim mạch, mất ngủ, hay quên, vết thương, phong thấp... Điều quan trọng nhất chính là nó có thể tạo ra tế bào mới, cải thiện chức năng của đại não, nâng cao khả năng miễn dịch, chống mệt mỏi, kéo dài tuổi trẻ, còn nữa...” Tôi muốn đem hết những từ miêu tả công hiệu của thuốc trong những mẫu quảng cáo đã nghe được trước kia nói hết một lượt, nhưng lại bị Tầm ngồi đối diện đưa tay che miệng đi.

Bờ môi của Tầm khê cong về phía trước, nhìn vào đáng vẻ quyến rũ chết người đó, tôi hoàn toàn quên mất mình phải nói thêm gì nữa.

Chàng dùng giọng nói trầm ồm thì thầm bên tai tôi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...sau đó...” Tôi lắp ba lắp bắp, không biết phải nói thêm gì.

Không được, bây giờ tôi phải kiên định, phải coi sắc như không, để chàng uống hết bát máu kia mới là điều quan trọng nhất. Tôi hoang mang nhảy xuống giường, thận trọng bê bát máu đó lại, nói với chàng bằng giọng đáng thương: “Uống đi, ta đã phải chờ đợi rất lâu mới chờ được con hươu ngốc nghếch này tự đâm đầu vào cây đột tử, khó khăn mới lấy được bát máu này. Coi như chàng mở lòng tốt, nể tình ta đã vô cùng vất vả, uống hết nó đi, được không?”

Bỗng nhiên, Tầm bật cười lớn tiếng, đưa tay nhận lấy bát máu từ tay tôi, bàn tay còn lại đưa lên sờ cằm tôi, đôi môi mỏng gợi cảm khê nhoẻn lên rồi nói: “Thật sao? Vậy thì này mai ta phải đi xem xem, rốt cuộc con hươu nào lại ngốc nghếch như vậy?”

Chàng nói xong, liền nâng bát máu lên uống, tận mắt nhìn chàng uống hết sạch, cuối cùng tôi mới an tâm được.

Bờ môi của Tầm dính đầy máu của tôi, trông vô cùng quyến rũ, tôi vừa định lấy khăn tay lau đi cho chàng, ai ngờ, chàng vứt chiếc bát không sang một bên, xông mạnh về phía tôi, chiếm lĩnh đôi môi của tôi, mỉm cười tà ác: “Dùng thứ này của nàng lau sạch cho ta đi.”

Lau thì lau, dù gì đây cũng chính là máu của chính tôi, mỗi một giọt đều đắt giá ngàn vàng, hu hu hu, không được lãng phí đâu...

74. Chương 74: Huyết Trú

Đêm qua, tôi bị Tầm ‘trừng phạt’ đích đáng, đến nỗi hôm nay lưng đau nhức, chân bị chuột rút, tôi cũng đã ý thức được tuyệt đối không thể đem những chuyện kia ra kích thích người đàn ông. Từ đó có thể thấy, máu của tôi công dụng hơn so với máu hươu, lại càng vượt qua mấy viên thập toàn đại bổ.

Có điều, hôm nay cũng vừa hay thoát được kiếp nạn luyện công cùng ma quỷ, đang vui vẻ định lười biếng nằm trên giường, đáng tiếc Khai Tâm mới sáng ra đã đến gọi tôi thức dậy.

“Mẫu thân, con đã nghĩ ra một cách mà không cần phải tập võ nữa.” Khai Tâm mặt mày hứng khởi đứng bên cạnh giường tôi.

“Ồ? Là cái gì thế? Mau nói ra mẫu thân nghe xem nào.” Tôi liền ngồi dậy, hai mắt lóe sáng lấp lánh.

Khai Tâm liền đưa tay sang hai bên rồi nói: “Mẫu thân hãy sinh một đệ đệ hoặc muội muội cho con, phụ thân nhất định sẽ không bắt người phải tập võ nữa. Người nhìn xem, di Tiểu chính là ví dụ sống động nhất, ngay cả đi đường, thúc phụ cũng lo lắng di bị ngã, toàn bế đi cả. Người thử làm xem, nhất định sẽ có tác dụng.”

Nghe Khai Tâm nói vậy, tôi chẳng khác nào một quả bóng xì hết hơi. Đề nghị của Khai Tâm là một cách làm tốt, thế nhưng không phải tôi muốn sinh là có thể sinh được, bản thân tôi vô cùng muốn có thai, thế nhưng cái bụng này chẳng có chút tiến triển nào cả, có nhiều vấn đề thực sự khó nói thành lời.

Bỗng nhiên, cửa phòng bị ai đó đẩy mạnh ra. Tôi há miệng, nhìn khuôn mặt tuấn tú sầm sì của Tầm, chàng không nói tiếng nào đi thẳng vào bên trong.

“Phụ thân, không phải người đang ở cùng Thành ca ca sao?” Khai Tâm cười nhăn nhở rồi chạy ra ngoài.

Tầm vỗ nhẹ vào đầu thằng bé rồi nói: “Ngoan nào, đi ra ngoài trước đi, phụ thân có chuyện muốn nói cùng mẫu thân.”

Khai Tâm đi rồi, không khí trong phòng trở nên căng thẳng vô cùng. Đôi mày kiếm của chàng cau chặt lại, mím chặt hai môi, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, cầm tay trái của tôi lên, vén tay áo, trên đó còn đang băng bó và dây chút máu. Chàng đã biết chuyện, tôi cảm nhận được cơn tức giận của chàng lúc này.

“Chuyện này là sao hả? Tối qua nàng đã nói với ta như thế nào?” Giọng nói của chàng lạnh lùng, mang thêm chút nộ khí.

“Ta...” ta cúi đầu xuống, không biết phải trả lời như thế nào, tối qua tôi đã nói dối, bảo chàng vết thương này là do tôi bất cẩn vấp ngã, chỉ bị thương ngoài da. Mới chỉ có vài canh giờ, chàng đã phát hiện chân tướng rồi.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tại sao chẳng giấu được chàng chuyện gì thế?”

“Tại sao? Huyết Phượng Hoàng đang ở chỗ của sư phụ ta, chuyện này ta lại còn không biết sao?” Giọng nói của chàng hơi cao hơn so với thường ngày, hai tay đặt lên bờ vai của tôi, đau xót nói: “Lạc, đây không phải chuyện nàng nên giấu giếm ta, nàng phải biết...”

Tôi đưa lời cắt ngang: “Nếu như ta không làm như vậy, chàng có uống không?”

“Không. Nếu biết đó là máu của nàng, ta sẽ không uống dù chỉ một giọt. Ta nói rồi, ta đã không còn màng đến chuyện sống chết từ lâu rồi, ta sao nỡ để nàng tự gây tổn thương cho bản thân?” Đôi mắt chàng hiện rõ vẻ thương xót, giọng nói cũng theo đó mà run run.

Trong nháy mắt, tôi được ôm vào trong vòng tay ấm áp, hai tay chàng cuốn chặt lấy tôi.

“Tại sao nàng lại ngốc nghếch như vậy chứ? Ta không muốn nàng làm chuyện ngốc nghếch như vậy vì ta.” Chàng nghẹn ngào lên tiếng.

“Chỉ cần chàng có thể sống tiếp, ta mất chút máu thì có sao chứ? Nếu chàng không còn, ta sống trên thế gian này đâu còn ý nghĩa gì nữa?” Nép mặt vào lồng ngực của chàng, nước mắt tôi bất giác tuôn trào khỏi bờ mi, thấm vào y phục của chàng.

Tầm nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, đôi tay càng ôm chặt tôi vào lòng hơn trước.

“Sau này không cho phép nàng làm những chuyện ngốc nghếch như vậy nữa, có biết không? Còn nữa, không cho phép nàng nói với bất cứ ai máu của nàng là máu Phượng Hoàng.”

“Đương nhiên rồi, ta đương nhiên là không nói cho bất cứ ai khác. Ta chẳng ngốc nghếch đến mức để cho người ta hút cạn máu để thành các xác khô đầu.”

“Sau này không được làm chuyện ngốc nghếch nữa.”

“Ừm.”

Chuyện uống máu sau cùng đã kết thúc, tôi vốn dĩ còn định cho Tầm uống thêm vài lần nữa, thế nhưng chàng biết chuyện nhanh như vậy, sau này muốn chàng động đến những thứ có màu đỏ tươi đó là điều khó hơn lên trời.

Chàng đắp lại thuốc cho tôi, thuốc đó bôi lên tay tạo cảm giác mát lạnh, rất dễ chịu, giảm bớt sự đau đớn, nóng rát trên miệng vết thương. Chàng bắt tôi phải ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi, lại còn đắp chăn cẩn thận, tôi bất giác bật cười thành tiếng, nói: “Đại ca, còn mấy ngày nữa là đã sang mùa hạ rồi đó, chàng định khiến cho ta chết nóng sao, hay là chàng định để ta tu luyện tuyệt thế võ công tránh nóng gì đây?”

Trước câu nói đùa của tôi, khuôn mặt chàng đỏ ửng lên, thực sự quá lâu rồi tôi không nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng đáng yêu của chàng, vậy nên lại càng cười dữ dội hơn trước.

“Nàng...” Chàng nhần nhịn đến đỏ ửng cả khuôn mặt, sau đó bực bội lên tiếng: “Trước khi vết thương lành lại, nàng không được phép tập võ nữa.”

Thật quá tốt, cuối cùng đã không phải luyện võ nữa.

“Ây dô, ta yêu chàng, tướng công.” Tôi tặng cho chàng mấy nụ hôn gió, sau đó nhìn chàng ngượng ngùng đi khỏi căn phòng.

Thực ra thì tôi đã hoàn toàn tỉnh giấc sau khi nói chuyện cùng Khai Tâm, lại cộng thêm Tầm đã biết chuyện uống máu kia, nên bây giờ chẳng thể nào ngủ tiếp được nữa. Câu nói của Khai Tâm cứ quanh quất trong đầu tôi mãi, thực ra không phải chỉ vì muốn trốn tránh luyện võ, mà vì tôi thực sự muốn sinh một đứa con cho Tầm. Để làm rõ lí do tại sao trước nay tôi chưa từng thụ thai được, tôi liền đi tìm Mộc Mộc.

Kể từ sau khi biết được diện mạo thực sự của cô ấy, tôi lại than dài một tiếng. Cô ấy không nên luyện Trường xuân công kia làm gì, một mỹ nhân xinh đẹp, động hồn như vậy, không ngờ lại luyện công thành bộ dạng của trẻ con, đúng là phí phạm của trời.

Trước kia tôi đã nghe đồn, Mộc Mộc chính là một ‘quái thai’ trong Điệp cung này, đó chính là ‘tam bất trị’ mà cô ấy từng nói trước kia: Không tiền không trị, không thích không trị, tâm trạng không vui không trị. Sau đó là dù cho người đến khám bệnh là ai, khám bệnh gì, chỉ cần có thể trả được tiền thì cô ấy sẽ khám bệnh cho, bởi vì ngân lượng có thể khiến cho tâm trạng cô ấy vui vẻ, một khi tâm trạng vui vẻ thì sẽ thích người đưa ngân lượng.

Hoắc hái hoa đã từng nói với tôi rằng Mộc Mộc có một căn phòng vàng, bên trong đựng rất nhiều kì trân dị bảo. Hôm nay nhìn thấy, thực không hổ danh.

Trước tiên chính là tấm biển bằng vàng treo bên ngoài căn phòng khiến người ta vô cùng ngưỡng mộ: Tầng Kim Các. Bọn họ đều nói ba chữ này được làm từ vàng thật. Đi vào trong phòng, nhìn những giá đựng đồ cổ nhiều loại nối tiếp nhau, trên tường còn có rất nhiều bức thư pháp quý giá của thời xưa, khắp nơi đặt đầy trân châu, mã não... Điều khoa trương nhất chính là chiếc giường của cô ấy, bọn họ nói nó cũng được làm từ vàng thật. Trời đất ơi, phải tốn bao nhiêu vàng mới làm thành chiếc giường đó chứ?

Lần đầu tiên, bây giờ tôi đã biết thế nào được gọi là xa xỉ, im lặng ngẩng đầu ngắm trời xanh.

Mộc Mộc đang ra sức lau sạch chiếc giường vàng của mình, tôi trầm tư một lúc lâu xem nên mở miệng thế nào, nhưng lại bất giác nhìn thấy bàn phấn của cô ấy đặt đầy những hộp phấn hương. Tôi sở dĩ chú ý đến những hộp phấn hương này là bởi vì nó gây ấn tượng khó quên cho người ta dù mới nhìn thấy lần đầu. Những hộp phấn hương hình hồ điệp có màu xanh lam to bằng bàn tay kia không phải là Truy điệp hương thì là thứ gì?

Tại sao cô ấy lại có Truy điệp hương? Hoắc hái hoa không thể nào ‘hạ thủ’ với cô ấy được, hơn nữa tôi cũng chưa từng ngửi thấy mùi hương này trên cơ thể cô ấy.

Tôi không kìm được cầm một hộp lên, mở ra, đưa lên mũi ngửi, bất giác kinh ngạc, mùi hương trong này hoàn toàn khác biệt với chiếc hộp mà Hoắc hái hoa đưa cho tôi. Nếu như phân biệt theo đẳng cấp thì hộp phấn đang nằm trong tay tôi mới là thượng đẳng phẩm. Tôi lại mở hai hộp khác ra, đây vẫn cứ là thượng phẩm.

Tôi nhìn cô ấy đầy hồ nghi, cô ấy cũng nhận ra, thôi không lau giường nữa, vứt miếng vải sang một bên, đứng dậy đi về phía tôi. Nhìn hộp Truy điệp hương trong tay tôi, cô ấy khựng lại giây lát, mím chặt môi lại, đôi mắt tuyệt đẹp hiện lên nỗi đau khó lòng cảm nhận.

Đau đớn? Tại sao trong mắt cô ấy lại hiện lên đau khổ?

“Hộp phấn hương này...” Tôi ngưng lại, nếu nói tôi đã từng nhìn thấy thì có phần đường đột, nên đành phải đổi sang: “Rất thơm.”

“Cảm ơn, là do ta làm đó.” Mộc Mộc nhận lấy hộp phấn hương đó đưa lên mũi ngửi, mỉm cười khổ sở nói: “Ha ha, ta đã làm rất nhiều hộp Truy điệp hương, tất cả mấy hộp ở đây đều là thượng phẩm, đáng tiếc ta lại không thể dùng.”

Tôi kinh ngạc, cô ấy làm? Truy điệp hương là do cô ấy làm ra sao? Đôi mắt đầy vẻ đau khổ và nụ cười kia... lẽ nào người cô ấy thích là Hoắc hái hoa? Trước suy nghĩ này, tôi thực sự cảm thấy kinh ngạc, hoặc có lẽ tôi đã suy nghĩ quá nhiều.

“Tại sao?” Tôi thực sự muốn cắn lưỡi chính mình.

“Ha ha, tại sao?” Cô ấy lại bật cười đau đớn rồi nói: “Núi trắng không biết chuyện trong lòng. Gió mưa rót xuống hoa trước mắt. Nếu như cô biết tác dụng của hộp phấn hương này thì sẽ hiểu cả thôi.”

Núi trắng không biết, gió mưa vô tình?

Mộc Mộc vứt hộp phấn hương xuống bàn, quay đầu lại, bước ra lau giường của mình tiếp.

Tôi đứng ngây tại chỗ một hồi lâu, neoh mắt nhìn cô ấy bận rộn liên tay, trong lòng cảm khái vô ngần. Hận nỗi hàng năm may áo cưới, cho người vui vẻ với tân lang. Có lẽ chỉ có căn phòng tràn đầy vàng bạc mới có thể che giấu được tình ý quyến luyến vô tận trong lòng của cô ấy.

“Chúc cô sớm ngày luyện thành Trường xuân công.” Tôi không nịn được đưa lời nói.

Cô ấy kinh ngạc ngẩn đầu lên nhìn tôi, ánh mắt chan chứa đầy tâm trạng bất định, không lâu sau, lại cúi đầu tiếp tục lau chiếc giường của mình.

“Mộc Mộc... ta...” Nhìn Mộc Mộc ngồi bên chiếc giường vàng, tôi thực sự không biết nên mở miệng nói chuyện của mình như thế nào.

“Hả? Hôm nay cô tìm tới đây có chuyện gì?” Cô ấy ngược mắt lên nhìn tôi.

“Ta... ta muốn tìm cô giúp ta... xem mạch.” Tôi ấp a ấp úng, sau cùng mới thốt lên được câu này.

Mộc Mộc nhướn mày nói: “Xem mạch? Sao thế? Cô cảm thấy trong người không khỏe sao? Sư huynh không biết bắt mạch cho cô hả?”

“Ta... muốn tìm cô xem...” Tôi làm sao có thể mở miệng nói với Tầm chuyện đó được?

Cô ấy phải tay, đứng dậy rồi nói: “Được, mức giá một ngàn lượng.”

“Hả? Đòi một ngàn lượng, sao đắt thế? Ta làm gì có nhiều ngàn lượng như vậy?” Tôi suýt chút nữa ngất lịm, cô ấy vừa mở miệng đã đòi tôi một ngàn lượng, tôi đi đâu kiếm đủ số tiền đó chứ?

“Không có tiền, cô còn tới đây tìm ta khám bệnh? Ở đây bao nhiêu lâu rồi còn không biết quy tắc của ta sao? Cho dù là lão đầu chết tiết kia thì ta cũng quyết không phá lệ.” Mộc Mộc đưa mắt liếc nhìn tôi, lại ngồi xổm xuống tiếp tục lau giường.

Trời đất ơi! Thực đúng là nhận tiền không nhận người, là người cũng phe mà cũng không ngại chặt chém, thảo nào mà Hoắc hái hoa mắng cô ấy là Yêu Diệp hút máu, vô cùng thích hợp.

Lão đầu chết tiết mà cô ấy nói chắc là Bạch Cốt Tinh, nhớ mấy hôm trước khi Mộc Mộc giám sát tôi luyện võ, Bạch Cốt Tinh bị Tướng Quân cắn vào móng không chịu nhả miệng, kêu thét cả dọc đường đi tìm tôi bảo Tướng Quân nhả răng. Sau một hồi lâu vật vã, cuối cùng Tướng Quân cũng chịu nhả miệng, theo lí thường thì Mộc Mộc thân là một đệ tử phải chần trệ cho sư phụ mình mới đúng, ai ngờ, cô ấy liền lên tiếng: “Vấn quy tắc cũ, trả tiền trước, xem bệnh sau.”

Bạch Cốt Tinh trợn trừng mắt, trong miệng không ngừng lẩm bẩm đồ đệ bất hiếu, cô ấy vẫn chẳng hề động lòng. Chẳng còn cách nào khác, Bạch Cốt Tinh đành phải đặt tấm kim bài bên người cho cô ấy, vừa nhận được kim bài, cô ấy liền quay người bước đi. Bạch Cốt Tinh tức đến mức thổ huyết, ai ngờ, không bao lâu sau, cô ấy lại mang chiếc kim dài quay lại. Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, hỏi cô ấy làm vậy là có dụng ý gì? Cô ấy bình thản thốt lên hai chữ: “Nhổ răng.”

Bạch Cốt Tinh hoàn toàn tuyệt vọng, tôi cũng chẳng thốt lên nổi lời nào. Bạch Cốt Tinh rõ ràng bị thương ở phần móng, tại sao lại liên quan đến việc nhổ răng? Sau đó mới biết, cô ấy quay về lấy thuốc, còn cầm theo chiếc kim dài chẳng qua chỉ muốn chọc tức Bạch Cốt Tinh mà thôi, bởi vì sau khi chuyện qua đi, Bạch Cốt Tinh sẽ nghĩ ra đủ mọi cách để trốn nợ, thực đúng là cảm phục đôi thầy trò này.

“Ta thực sự không có nhiều ngàn lượng như vậy.”

“Chỗ sư huynh có là được rồi.” Cô ấy vẫn mặt không đổi sắc.

“Nếu ta có thể nói chuyện này cùng chàng vậy thì cần gì phải đến cầu cạnh cô?” Tôi tức giận, người phụ nữ này thực sự có bản lĩnh khiến người ta phát điên.

“Hả?” Cuối cùng cô ấy cũng đã có phản ứng mà người thường vẫn có, đứng bật dậy, nhìn ngăm tôi cận kề một lần rồi nói: “Cô có chuyện giấu giếm sư huynh sao?”

“Đến bước đường hôm nay, ta cũng chẳng sợ cô chê cười, ta chỉ muốn biết tình trạng hiện nay của bản thân, tại sao mãi chẳng thể thụ thai được?” Tôi than dài một tiếng, chán nản nói với cô ấy mục đích thật sự lần này.

Mộc Mộc quay đầu qua nhìn tôi, không nói tiếng nào, tôi cũng chẳng biết cô ấy đang nghĩ gì, lại đưa lời truy hỏi: “Thân là phụ nữ, tâm nguyện lớn nhất chính là muốn sinh cho người đàn ông mà mình yêu thương một đứa trẻ, cô có bằng lòng giúp ta không?”

Cô ấy lại liếc mắt nhìn tôi rồi nói: “Không có ngân lượng cũng được, cô hãy lấy kiếm phổ Tư thần kiếm làm thù lao cũng được.”

“Kiếm phổ Tư thần kiếm? Ta đâu có thứ đó?” Tôi đưa tay rờ mũi, cô ấy đang yêu cầu gì thế?

“Nếu cô không chịu đưa ra thì thôi vậy.” Cô ấy lạnh lùng lên tiếng.

“Không phải vậy, ta...”

Trời đất ơi! Chẳng qua chỉ hỏi tưởng mấy chiêu kiếm đó thôi, có gì to tát đâu? Thế là tôi liền kiên quyết lên tiếng: “Được, đồng ý.”

Cô ấy mỉm cười tươi tắn: “Được, đồng ý.”

Cuối cùng cũng thấy cô ấy gật đầu, tôi hân hoan bảo cô ấy bắt mạch cho mình. Thời gian cứ từ từ trôi qua, tôi ngồi rồi nằm xuống, hai đầu mày cô ấy càng lúc càng nhúu chặt hơn, trong khoảng thời gian đó, thi thoảng cô ấy lại lật giở sách y ra tra tìm. Nhìn vào đồng sách y chất cao thành núi và đầu mày nhúu chặt của Mộc Mộc, tôi cảm thấy vô cùng hoang mang, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cuối cùng, cô ấy đã đặt sách y xuống, ngồi bên cạnh giường, bộ dạng định nói rồi lại thôi.

Tôi mím chặt môi, nhẹ nhàng lên tiếng: “Cô cứ nói đi, không sao đâu.”

Cô ấy đưa lời do thám: “Cô đã từng nghe đến huyết trú chưa?”

“Chưa từng, Mộc Mộc, có chuyện gì cô cứ nói thẳng ra đi đừng ngại.” Tôi cũng chau mày lại, chuyện tôi có thể thụ thai không thì liên quan gì đến huyết trú?

Nghe tôi nói như vậy, cô ấy liền nói thẳng: “Hiện nay ta vẫn còn chưa xác định, lật giở nhiều sách y như vậy, ta chỉ có thể suy đoán cô đã bị người khác hạ huyết trú.”

“Huyết trú? Ta bị người khác hạ huyết trú sao? Đó là thứ gì chứ?” Tôi nhìn cô ấy mà không dám tin vào tai mình.

“Điều này ta đọc được trong ‘lễ kí’ của sư nương ta, tình trạng tương tự như của cô. Cô nhìn vào đây mà xem.” Cô ấy chỉ nội dung liên quan trong cuốn “Lễ kí” rồi đưa lời giải thích: “Người hạ trú cần phải dựa vào giờ sinh bát tự của nạn nhân, nếu như không có thứ này thì uy lực của nó sẽ giảm sút đi rất nhiều, hoặc là hoàn toàn không có tác dụng. Sau đó lấy máu tươi của chính mình làm chất dẫn, thực thi huyết trú, như vậy thì sẽ có công hiệu. Theo ghi chép của sư nương, cô nhiều khả năng bị trúng Cự Dương trú, những người phụ nữ trúng phải loại huyết trú này có khả năng cả đời không thể sinh đẻ được.”

“Cả đời không thể sinh đẻ được?” Câu nói này đối với tôi chẳng khác nào con dao sắc nhọn. Sao lại như vậy chứ? Tại sao tôi lại bị người khác hạ huyết trú? Tôi bàng hoàng tìm kiếm trong kí ức của Hạ Chi Lạc, xem đã bị hạ huyết trú từ khi nào, hoàn toàn không chút ấn tượng. Chuyện này rốt cuộc là sao?

“Liệu có cách nào phá huyết trú không? Trong cuốn ‘Lễ kí’ của Ân tiên bối có ghi chép cách phá giải huyết trú không?” Tôi vội vã lên tiếng.

Mộc Mộc chăm chú đọc cuốn sách, ngừng đầu thất vọng nói với tôi: “Sư nương không hề viết gì.”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng, nhắm mắt lại, nước mắt chan chứa cuối cùng đã tràn mi. Tại sao thế? Rốt cuộc là ai đã hạ thứ huyết trú này lên người Hạ Chi Lạc? Rốt cuộc là vì sao chứ?

“Lạc tử, không cần phải buồn bã. Cô mau nhìn chỗ này xem, sư nương có viết kèm một câu, có một vài người phụ nữ do thể chất khác người thường, khả năng thụ thai vẫn có thể, tuy sẽ kém hơn phụ nữ thông thường. Nói cách khác, cô vẫn có khả năng thụ thai.” Kể từ khi suy đoán tôi bị trúng huyết trứ, cô ấy liền thay đổi cách nói chuyện, không ngừng đưa lời an ủi, khuyên giải tôi.

Tôi lau khô nước mắt, khổ não không nói tiếng nào.

Cô ấy lên tiếng nói với bộ dạng khó lòng đoán được: “Lạ quá, tại sao người hạ huyết trứ lại mạo hiểm tính mạng để làm vậy với cô chứ? Theo ghi chép của sư nương ta thì người hạ huyết trứ sẽ bị huyết trứ làm cho tổn thương nguyên khí, hôn mê bất tỉnh, rơi vào trạng thái chết giả, cần phải dưỡng thương nhiều ngày mới có thể thoát khỏi kiếp nạn này, nếu không thì chẳng còn cách nào khác cứu chữa. Người hạ huyết trứ này rốt cuộc có mối thâm thù đại hận gì với cô chứ?”

Tôi vô cùng kinh hãi, trong lòng cũng tự hỏi câu tương tự, tại sao người hạ huyết trứ lại chịu mạo hiểm với tính mạng của mình? Khắp thiên hạ này, những người có thâm thù đại hận cùng Hạ Chi Lạc ngoài Tư Hành Phong ra, tôi thực sự tìm không ra kẻ thứ hai.

“Mộc Mộc, cảm ơn cô. Chuyện hôm nay...” Tôi mím chặt môi rồi nghẹn ngào lên tiếng.

“Lạc tử, đừng quá đau lòng, chuyện gì cũng sẽ có hi vọng hết. Chuyện hôm nay, cứ an tâm, ta sẽ không nói với người khác, lại càng không nói với sư huynh.” Cô ấy đưa lời an ủi.

Sau khi tạm biệt Mộc Mộc, tôi liền nhấc váy đi nhanh về phòng mình.

75. Chương 75: Ảo Ảnh Tứ Thập

Cả đường đi, tôi cố gắng kìm nén tâm trạng, không biết trứ vào đâu, mấy đệ tử đi tuần ngang qua, chẳng để tâm đến sự bàng hoàng của họ, tôi liền đoạt lấy kiếm trong tay một người, sau đó xông ra rừng cây hàng ngày vẫn luyện kiếm. Tại sao tôi lại xui xẻo như vậy chứ?

Tại sao tôi lại đen đui vậy chứ? Tại sao tôi muốn làm bất cứ chuyện gì cũng khó khăn như vậy? Hết lần này đến lần khác, tôi oán hận vận mệnh của mình, mỗi đả kích đều khiến tôi đau khổ khó nói, tôi thực sự đúng là ngọn cỏ đại kiên cường ngàn năm không chết ư? Hiện nay khó khăn lắm mới bình lặng lại được thì đột đả kích mới tràn đến, tôi vô duyên vô cớ bị người ta hạ huyết trứ, thành một gà mẹ không thể đẻ trứng...

Là ai đã hạ huyết trứ lên người Hạ Chi Lạc? Rốt cuộc là ai đây?

Tôi đem hết cơn tức giận trứ lên đâm hoa lá cây cỏ trước mặt, nào là Diệp ảnh kiếm, nào là Tư thần kiếm, nào là những kiếm pháp loạn xạ, linh tinh, tôi gào thét rồi đem ra dùng cả. Mãi cho tới khi sức tàn lực kiệt, buông kiếm xuống, tôi lê bước chân nặng nề quay về căn phòng của mình. Cũng chẳng biết làm thế nào bản thân có thể quay về được, tôi bất lực nằm xuống giường, chẳng thể nào kìm nén thêm nữa, tôi tràm chần lên đầu bật khóc thành tiếng.

Hu hu hu...

“Lạc, nàng tỉnh dậy đi, tại sao lại nằm ở đây?”

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, tôi thức dậy bởi giọng nói quen thuộc. Mở mắt ra, đã đến giờ lên đèn, Tầm cũng đã quay về.

Chàng xót xa đỡ tôi dậy, dịu dàng nói: “Nàng làm sao thế, Dạ phu nhân? Trước đó không phải vẫn còn bình thường sao? Chuyện gì khiến nàng không vui hả?”

Tôi căng thẳng đưa tay định lau nước mắt, mới nhận ra nước mắt của mình đã khô, vội vã đáp lại: “Không có gì.”

“Thật không?” Chàng nhướng cao đôi mày, một tay nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào tôi, không cho phép tôi tránh né.

“Thật mà. Phụ nữ mà, luôn luôn đa sầu đa cảm, những chuyện phong hoa tuyết nguyệt đều khiến cho bản thân sầu muộn, buồn chán.” Tôi ngoan cường mỉm cười.

Chàng mỉm cười mà chẳng hề nể mặt rồi đưa lời chọc ghẹo: “Dạ phu nhân đã hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt rồi, thật không đơn giản.”

“Lẽ nào Dạ tiên sinh còn hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt hơn Dạ phu nhân ta sao?” Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy của chàng, nếu chàng dám nói thường xuyên phong hoa tuyết nguyệt, tôi nhất định sẽ đánh cho chàng một trận.

Chàng mỉm cười ôm tôi vào lòng, bế tôi ngồi lên đùi mình, vùi mặt vào mái tóc của tôi rồi thì thầm bên tai: “Dạ tiên sinh chỉ hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt cùng với Dạ phu nhân thôi.”

“Đeo miệng.” Tôi nhẹ nhàng kéo giãn khoảng cách, đưa lời hỏi: “Dạ... chàng có thích trẻ con không?”

“Đương nhiên là thích rồi. Làm sao thế?” Chàng ngược mắt lên, neho mắt nhìn tôi.

Đúng thế, chàng vô cùng yêu thương Khai Tâm, hết lòng bảo vệ, chiều chuộng Truy Úc, làm sao lại không muốn có con chứ? Bỗng nhiên, tôi cảm thấy cổ họng mình tắc nghẹn lại, không biết nên nói gì mới được.

“Ồ, không có gì cả...” Tôi mím chặt môi, buồn bã nép vào lồng ngực của chàng.

Một lát sau chàng đỡ tôi ngồi thẳng lên, nhìn vào mắt tôi rồi dịu dàng nói: “Lạc, ta nghĩ hiện nay chúng ta chưa thích hợp có con...”

Tôi kinh ngạc, nhìn chàng bằng ánh mắt khó tin.

“Nếu để cho cốt nhục của chúng ta cũng phải chịu nỗi đau khổ vô hạn giống như ta, đây là điều chúng ta không hề mong muốn.” Giọng nói của chàng nghe rất bình thản, như mưa xuân lất phất, thế nhưng cũng ẩn chứa nỗi đau giống tôi.

Tôi thực sự muốn bật khóc lớn tiếng, muốn nói cho chàng biết, không phải chúng tôi tạm thời chưa có con mà tôi hoàn toàn không thể thụ thai, thế nhưng tôi lại cố gắng kìm nén để mình không nói ra.

“Ừm. Không phải chúng ta vẫn còn Khai Tâm và Truy Úc sao? Hai đứa nhóc đó vừa ngoan ngoãn lại vừa tận tâm.” Tôi nằm trong lòng chàng, nắc nghẹn.

“Ừm.” Chàng dịu dàng đáp lại.

“Đợi chàng hoàn thành xong mọi chuyện, chúng ta sẽ tới Tuyết Sơn được không? Đột nhiên ta rất muốn tới nơi đó.”

“Được.”

Type bởi Tiểu Song @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Kể từ sau chuyện huyết trứ, tôi không thể nào vui vẻ nhiều ngày liền, dùng một cụm từ mỹ miều chính là bản thân tôi đang đa sầu đa cảm.

Tự cổ chí kim, phụ nữ không thể sinh con là một vết thương chí mạng. Hoàng triều Kim Bích không giống như những triều đại lịch sử mà tôi biết đến trước kia, ở nơi đây, đàn ông có thể tam thê tứ thiếp nhưng cũng có thể cả đời chỉ yêu một người, lấy một người thê tử, có điều mọi chuyện vẫn khiến cho người ta mệt mỏi chẳng thể thở ra hơi được.

Tuy rằng, tôi là người hiện đại, thế nhưng lại là một người hiện đại mang tư tưởng truyền thống, chẳng thể nào tiếp nhận nổi sự thật không thể nào thụ thai. Mộc Mộc vẫn luôn khuyên giải tôi, không phải là không thể thụ thai mà chỉ là khó thụ thai hơn người khác, thế nhưng tôi vẫn không dần lòng được mà suy nghĩ lung tung.

Theo giao ước cùng Mộc Mộc, dựa vào trí nhớ, tôi đã múa lại từng chiêu thức trong Tư thần kiếm pháp, Khai Tâm quan sát rồi ghi lại. Đề phòng trừ kị ức và kiếm phổ thực sự của Tư thần kiếm có gì đó khác biệt, tôi liền nói thật cùng Mộc Mộc rằng tôi không phải là người của Tinh Túc Môn, cũng chưa từng học một chiêu kiếm nào một cách tử tế, chỉ là hồi nhỏ nhìn thấy mẫu thân luyện qua những chiêu thức này mà

thôi. Nếu Mộc Mộc hoặc người khác tu luyện thứ kiếm pháp này, phát hiện có điều gì không thỏa đáng thì nhớ đừng có liều mạng mà luyện tiếp.

Mộc Mộc nhìn tôi bằng ánh mắt càng lúc càng thêm kì quái, tôi cảm thấy bất lực, dường như cô ấy hứng thú với tôi hơn là quyền kiếm phổ Tư thần kiếm trong tay tôi.

Múa xong bộ kiếm pháp này, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn quay về ngủ một giấc, đưa quyền kiếm phổ cho Mộc Mộc, tôi quay người bước đi.

Thực ra tôi vẫn luôn tự lừa mình lừa người, chẳng thể giấu giếm Tầm được bất cứ chuyện gì. Chàng đã biết rồi, chàng nhất định đã biết. Sau đêm hôm đó, chàng đối với tôi càng dịu dàng hơn trước, cũng giống như năm đó, khi chàng biết Tề ca vô lễ với tôi, cho dù có mất trí nhớ hay không, chàng vẫn luôn lặng lẽ dùng cách riêng của mình để an ủi tôi, chỉ là không muốn nói toạc ra mà thôi.

Thời tiết nóng nực, tôi lại bọc chặt thân mình trong chăn, bởi vì tôi không muốn nước mắt rơi ngoài không khí.

Đột nhiên, Truy Ưc đưa lời gọi tôi từ bên ngoài: “Đại thúc, người đang ngủ trưa sao?”

Tôi vội vã lau nước mắt, ngồi dậy nói: “Truy Ưc, con mau vào đây.”

Truy Ưc then thùng bước vào trong phòng, đi đến bên cạnh giường, đưa lời hỏi: “Đại thúc, người không vui sao? Mấy hôm nay người ít khi chơi cùng Truy Ưc.”

Tôi mỉm cười bé cô nhóc trên giường, ấn nhẹ vào chiếc mũi đáng yêu rồi nói: “Đâu có, dì Lạc chỉ là cảm thấy mệt mỏi vì hàng ngày phải luyện công mà thôi.”

“Ồ, là như vậy hả? Truy Ưc lại tưởng rằng đại thúc không vui cơ. Truy Ưc đem hòn đá Thiên Nhân đến tặng cho đại thúc, đại thúc nhìn thấy nhất định sẽ thích.” Truy Ưc lấy một chiếc vòng đeo tay tinh tế từ trong túi thơm ra rồi đưa ra trước mặt tôi.

Tôi long lanh nước mắt, tuy rằng mới có năm tuổi, vậy mà Truy Ưc lại vô cùng tận tâm, hiểu ý người khác. Tuy rằng ngoài miệng cô bé vẫn gọi tôi là đại thúc, nhưng trong lòng biết rõ tôi là một phụ nữ. Lòng yêu cái đẹp, ai mà chẳng có, là phụ nữ nhất định sẽ thích những thứ đồ trang sức xinh đẹp, nhìn thấy tự nhiên tâm trạng cũng vui vẻ hơn.

“Cảm ơn con.” Tôi nhận lấy chiếc vòng tay đó, một chiếc vòng tay có nhiều miếng đá tinh tế. Ngoại trừ miếng ngọc kia, tất cả những phần còn lại đều là ngọc đen sáng loáng.

Bỗng nhiên, viên đá tự nhiên kia khiến hai mắt tôi lóe sáng. Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Bốn đá hợp nhất, dịch chuyển càn khôn, nhất thống thiên hạ.

Lần trước khi ở trong khu rừng trúc, tôi đã từng nói đùa có khi tôi lại gặp vận may, nhất được viên đá thứ tư còn lại. Nhìn viên đá mà Truy Ưc gọi là Thiên Nhân có màu đen dị thường, hợp cùng với ba viên đá kia, đây chẳng phải là đá Thanh Long hay sao?

“Ta...” Tôi kích động đến độ há hốc miệng, không biết phải dùng từ gì để hình dung tâm trạng hiện nay của mình.

Nói tôi xui xẻo, tôi nghĩ cả trời đất này chẳng còn ai xui xẻo hơn tôi. Thế nhưng thật không ngờ tôi lại có được cả bốn viên đá này trong tay. Bí mật mà không ai biết đến sắp sửa xuất hiện trước mặt một con người đen đui đệ nhất như tôi.

Niềm vui bất ngờ này đã quét sạch tâm trạng rầu rĩ, u buồn của tôi trong mấy ngày nay, tôi kích động run rẩy nói: “Truy Ưc, con lấy chiếc vòng tay này ở đâu thế?”

“Là dì Mộc Mộc cho con.” Truy Ưc ngơ nghe đáp lại.

“Dì ấy tặng con sao?” Tôi vô cùng kinh ngạc, con người chắc nịch như cô ấy từ lúc nào lại trở nên rộng rãi như vậy?

Truy Ưc gật đầu rồi nói: “Dạ, hôm qua con đến Tàng Kim Các của dì Mộc Mộc chơi, nói đó có rất nhiều châu ngọc quý giá, khiến Truy Ưc nhìn hoa cả mắt. Dì Mộc Mộc chỉ vào một đồng châu ngọc đó rồi nói,

Truy Ưc thích thứ nào thì cứ việc lấy đi. Truy Ưc liền tham lam chọn đi hai món, Truy Ưc nghĩ đại thúc nhất định sẽ thích chiếc vòng tay này.”

“Thích chứ, dì Lạc vô cùng yêu thích.” Tôi liền thơm lên má Truy Ưc một cái rồi hưng phấn nói: “Đi nào, cùng dì Lạc đi đến chỗ dì Mộc Mộc.”

Khi tôi cầm chiếc vòng tay này đến tìm Mộc Mộc hỏi về lai lịch của nó, câu trả lời của cô ấy khiến tôi vô cùng kinh ngạc.

“À, cô nói chiếc vòng tay Thiên Nhân này sao. Là bốn, năm năm trước khi cùng lão đầu chết tiết chu du tứ hải, tại biên giới nước Thanh Long, ta cứu được một người đàn ông say rượu ngã xuống nước, đây chính là tiền thân của hắn.” Mộc Mộc bình thản đáp lại.

Năm năm trước? Nước Thanh Long? Người đàn ông say rượu ngã xuống nước.

Trực giác của tôi mách bảo rằng, người đàn ông say rượu ngã xuống nước mà Mộc Mộc nói đến chính là Hoa Thanh Thần.

“Mộc Mộc, cô có còn nhớ hình dáng của người đàn ông đó thế nào không?” Tôi thận trọng đưa lời hỏi.

Mộc Mộc vừa xem các vị thuốc, vừa trả lời: “Trong kí ức, hắn là một gã đàn ông râu ria lún phún. Có điều lúc đó, ta suýt nữa bị hắn chọc cho tức chết, chữa bệnh xong hắn liền trở mặt không chịu trả ngân lượng, sau một hồi cãi lí với hắn, suýt chút nữa đánh nhau, ta bất cẩn làm rách y phục của hắn, chiếc vòng rơi ra từ bên trong. Có điều, ta không hề cướp đoạt, là tự hắn đã phần uất vứt lại cho ta, sau đó chẳng nói lời nào quay người bỏ đi. Thế nào? Có quen biết hắn hả?”

Hầy, thôi bỏ đi, tôi cần biết người đàn ông đó là ai để làm gì chứ? Chẳng có gì liên quan đến tôi cả.

“À, không, chỉ là hiếu kì thôi.” Tôi vội vã đáp lại.

“Có điều, ta hoàn toàn không ngờ người đàn ông đó lại lấy viên đá Thanh Long ra làm tiền thân, hắn đúng là rộng rãi.” Mộc Mộc bình thản đáp.

“Nó thực sự là đá Thanh Long sao?” Sau khi chính miệng Mộc Mộc xác định đó là đá Thanh Long, tôi cảm thấy vô cùng mừng rỡ. Có điều, cô ấy đã biết lai lịch của viên đá này, không ngờ lại vứt linh tinh, còn đem tặng người khác nữa? Thực đúng là có quá nhiều bảo bối nên chẳng màng đến nữa.

“Ta hoàn toàn không có hứng thú với mấy viên đá đó, có thời gian đi tìm bốn viên đá ngó ngàng đó, chi bằng kiếm thêm chút tiền. Cô yên tâm, đã tặng cho Truy Ưc rồi, ta sẽ không đòi lại đâu.” Cô ấy bình thản nói.

“Ồ, vậy cảm ơn cô.”

Đi ra khỏi căn phòng vàng, cả dọc đường, tôi nghĩ cần phải cùng Tầm nghiên cứu kĩ càng bí mật về bốn viên đá.

Tôi thận trọng cầm chiếc vòng tay đó, quay về phòng, lấy đá Bạch Hổ mà Tư Hành Phong vứt lại ra, lại đòi về chiếc vòng cổ có gắn đá Chu Tước, lại lấy thêm chiếc trâm vàng có đá Huyền Vũ trên tóc xuống, hứng thú đi tìm Tầm, tôi muốn nói cho chàng biết tin vui bất ngờ này.

Khi tôi kích động chạy tới nơi luyện võ, nhìn thấy Tầm, Hàng Thành cùng với tứ đại trưởng lão hộ pháp Thiên, Địa, Càn, Khôn của Diệp cung đang giao đấu cùng nhau. Hàng Thành tinh mắt, nhìn thấy tôi trước tiên, mỉm cười đầy ám muội rồi thu kiếm lại.

Tầm quay đầu lại nhìn thấy tôi liền gật đầu ra hiệu với Hàng Thành cùng mấy vị trưởng lão kia, sau đó bước lại chỗ tôi, nhướn miệng mỉm cười nói: “Lạc, tại sao nàng lại tới đây?”

Nhìn thấy chàng mướt mát mồ hôi, tôi liền lấy khăn tay nhẹ nhàng thấm hết, kiễng chân thì thầm bên tai chàng: “Ta đã có đủ bốn viên đá kia, có muốn xem bí mật mà cả thiên hạ muốn biết bấy lâu không?”

Tầm nhìn tôi chăm chăm, nhướn cao đôi mày, mặt hiện lên nụ cười đầy dị thường rồi nói: “Nàng chắc chứ?”

Tôi trợn mắt lên rồi nói: “Hừm, có gì mà không chắc, chàng xem.”

Tôi thận trọng đưa bốn viên đá ra trước mặt chàng, chàng chỉ đưa mắt nhìn qua, vẫn bình thản như không. Người đàn ông thối này, lúc nào cũng thích làm bộ làm tịch, tôi thu lại bốn thứ đồ này, giả bộ tức giận: “Hừm! Chẳng ai có thái độ như chàng hết. Rõ ràng tò mò muốn chết vậy mà còn giả vờ? Xem hay không tui chàng.”

Chàng ho khan vài tiếng che đi nụ cười, liền mở miệng nói thêm: “Ừm, đợi ta một lát.” Nói xong, chàng liền quay người đi về phía Hàng Thành cùng mấy vị trưởng lão kia, đưa lời tạm biệt rồi lại quay về chỗ tôi.

Tôi hưng phấn như một đứa trẻ, kéo tay chàng vừa chạy vừa nói: “Nhanh lên, nhanh lên, chàng đi nhanh lên đi.” Về mặt chán nản của chàng cứ như thể bản thân là một chú chó con bị tôi ép buộc lôi đi xềnh xệch vậy.

Địa điểm nghiên cứu của chúng tôi là đình Hí Điện có cảnh quan tuyệt đẹp, tôi dùng kiếm tách đá Thanh Long, Bạch Hổ và Chu Tước xuống, viên đá Huyền Vũ khó xử nhất được giao cho Tầm. Khi bốn viên đá với màu sắc khác nhau đặt trước mặt, tôi đi lòng vòng quanh chúng rất nhiều vòng, suy ngẫm rất nhiều lần mà chẳng thể nào tìm ra bí mật ẩn giấu xung quanh.

“Áy da, bốn viên đá ngớ ngẩn này, không phải nói là bốn đá hợp nhất, dịch chuyển cần khôn, nhất thống thiên hạ sao? Chàng nhìn xem, bốn viên đá này đặt dọc, ngang cạnh nhau, chồng lên nhau, thậm chí cho ánh sáng chiếu quá, mà chẳng có bất cứ phản ứng gì?” Tôi phấn uất lên tiếng, ảo não vò đầu bứt tai.

Tầm kéo tôi ngồi xuống, vỗ lên tay tôi với ý an ủi, rồi bình thản nói: “Lạc, không vội, cứ ngồi xuống từ từ nghiên cứu.”

Chàng cầm viên đá Thanh Long lên ngắm nghía kỹ càng, mày kiếm cau lại, mím chặt môi, nửa ngày không nói lời nào.

“Dạ, chàng nói xem liệu có phải bốn viên đá này phải gặp được ánh trăng ban đêm, nhất là ánh trăng vào ngày trung thu thì mới có phản ứng? Hay là phải đọc ám hiệu, lời chú gì đó?” Tôi chống hai tay trên bàn đá, nghĩ đến khả năng về ánh trăng ban đêm, lời chú gì đó, còn Tầm thì nhướng cao đôi mày, ngầm ý là chẳng có gì là không thể.

Bỗng nhiên, tôi ngồi thẳng người dậy, đưa một ngón tay cái ra, thao thao bất tuyệt đọc ra lời chú:

“Ánh trăng trong sáng ban đêm, hãy chiếu rọi vào bốn viên đá thần này, những linh tính đã ngủ lịm ngàn năm xin hãy mau thức tỉnh, chủ nhân đang gọi các người.”

“Vùng ơi, mở ra.”

“Xin hãy cho ta sức mạnh, ta là Lạc Bảo.”

“Bàn nhúc ba la mật.”

“Sức mạnh của gấu! Đôi tai của sói! Cặp mắt chim ưng! Tốc độ loài báo! Hãy mau hợp nhất, hãy mau hợp nhất.”

“Dạ, chàng có quạt không? Không có quạt, ta dùng lá cây cũng được, em mi ni, ba mi nô...”

Trời đất ơi! Tôi giả thần giả quỷ suốt từ nãy tới giờ, lời hết các câu chú trong truyện Alibaba, Seaman, Nguyệt Quang bảo hộ, thậm chí còn thử các cách thức mất mặt trong phim Tế Công, tại sao bốn viên đá này vẫn chưa hợp nhất?

“Các vị thần linh, xin hãy cho thêm chút thời gian.”

Tôi chẳng khác nào một quả bóng xì hết hơi, ngồi thụp xuống ghế đá. Nhận thấy Tầm đang nhìn tôi bằng ánh mắt dị thường, sau cùng chẳng nhịn được nữa, chàng liền bật cười thành tiếng rồi nói: “Nàng thực sự có thiên phận trở thành phù thủy, nàng học những thứ này ở đâu ra hử?”

Cười, còn ở đó mà cười được? Đáng ghét!

Tôi đưa tay bịt cái miệng đang bật cười lớn tiếng của chàng rồi than thở: “Bịt cho chàng chết đi, bịt cho chàng đi, chàng dám cười hử? Hừm.”

Chàng mỉm cười cầm lấy tay tôi, hôn lên đó vài cái. Hầy, thật đúng là bó tay toàn tập, tôi hoàn toàn chẳng biết phải làm sao với chàng đây. Bốn viên đá chết tiệt kia, cái gì mà bốn viên đá hợp nhất, dịch chuyển càn khôn, nhất thống thiên hạ chứ, tôi thấy rõ ràng chỉ là trò đùa chọc ghẹo con người mà thôi.

Tôi tức giận tóm lấy viên đá Huyền Vũ, bực bội đập xuống mặt bàn, ai ngờ viên đá này góc cạnh sắc bén khiến tay tôi bị thương.

“Á, đau chết đi được, chảy máu rồi.” Tôi thét lên.

“Hầy, tại sao nàng lại bất cẩn như vậy chứ?” Tầm đau lòng lên tiếng.

Chàng cầm tay tôi còn chưa kịp làm gì, tôi lại thét lớn tiếng: “Không được lãng phí, mau hút sạch đi, mau lên, sắc mặt của chàng chẳng khác gì bị táo bón vậy. Lần này ta không hề cố ý. Mau lên, mỗi giọt máu của ta đều là ngàn vàng khó kiếm đó.”

“Hầy, thực đúng là bội phục nàng luôn.” Tầm vừa xót xa than thở, lại vừa đặt môi lên bàn tay tôi, hút sạch số máu đó.

Ha ha ha! Thật quá tốt, lại có thể khiến chàng dùng máu của tôi rồi.

Tôi còn đang mừng rỡ vì có thể hiến máu cho Tầm, bỗng nhiên trợn to mắt nhìn cảnh tượng phía sau lưng chàng, chỗ tôi vừa ném viên đá Huyền Vũ kia phát ra một thứ ánh sáng kì dị. Bỗng nhiên, một tia sáng màu xanh chiếu thẳng lên bầu trời, tôi kinh ngạc thét lớn: “Dạ, chàng mau nhìn, chàng mau nhìn đi, viên đá ngớ ngẩn kia phát sáng rồi...”

Tầm thôi không hút máu nữa, quay đầu nhìn ra sau lưng, cũng hoàn toàn kinh ngạc trước thứ ánh sáng kì lạ này. Lúc này, viên đá Huyền Vũ bị tôi vứt loạn liên hướng thẳng về phía bắc, phát ra thứ ánh sáng chói mắt.

Bốn hòn đá này đã có phản ứng, tại sao đột nhiên lại như vậy? Chúng tôi đã làm gì? Lẽ nào là... Nghĩ tới đây, tôi liền đặt tay lên vai của Tầm rồi kích động thét lớn: “Ta biết rồi, muốn bốn viên đá này có phản ứng thì phải dùng máu. Ban nãy bàn tay của ta bị cửa rách, chảy máu, cho nên chúng mới có phản ứng. Máu, ta hiện vẫn còn.”

Tầm lại cau chặt đôi mày, nắm chặt lấy tay tôi không chịu buông, chàng không muốn tôi mất thêm máu nữa. Tôi biết rằng chàng xót thương tôi, thế nhưng biết được cách khởi động bốn viên đá đó rồi, làm gì có chuyện tôi sẽ bỏ qua? Tôi đặt nụ hôn nhẹ lên môi chàng, nhân lúc chàng phân thần liền rút tay ra, nhanh chóng nhỏ ba giọt máu lên ba viên đá Thanh Long, Bạch Hổ và Chu Tước.

Quả thật tôi đoán không sai, lúc này các tia sáng xanh lam, trắng ngần và tím đậm chiếu thẳng lên bầu trời. Những viên đá này bay lên giữa khoảng không, tia sáng chỉ về hướng mà chúng đại diện, sau đó từ từ hợp lại thành một, ánh sáng của chúng cũng từ từ hòa lại, tạo thành cột sáng mạnh mẽ chiếu thẳng lên bầu trời. Đột nhiên tôi có cảm giác như trời long đất lở, ngay cả mây trắng trên trời cũng bị đánh tan mất. Tia sáng đó tỏa mạnh, từ trên xuống dưới, chiếu rọi lên cơ thể tôi và Tầm.

Tại sao nhìn thấy cảnh tượng này tôi lại sợ hãi đến vậy? Lẽ nào dịch chuyển càn khôn chính là hủy diệt cả thế giới này sao? Tôi sợ hãi tới mức lui lại phía sau, ngã đúng vào vòng tay của Tầm, tôi ôm chặt lấy chàng, những vẩy mở to hai mắt hiếu kì nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lúc này, kì tích lại xuất hiện thêm lần nữa.

Trước mắt hiện lên ảo ảnh về đình đài lâu các, biến hóa diệu kì, chẳng khác nào tiên cảnh xa xăm, đâu đây vang lên tiếng cười của phụ nữ. Tôi và Tầm đưa mắt nhìn nhau, tại sao những cảnh tượng này lại xuất hiện tại Diệp cung lúc này?

“Mẫu thân, Lạc nhi muốn được bay lượn.”

Một phụ nữ xinh đẹp ôm đứa bé tầm vài tuổi lên, nhún người, bay lên mái nhà một cách nhẹ nhàng bình thản. Khi khuôn mặt vô cùng quen thuộc kia xuất hiện trước mắt, tôi kinh ngạc đưa tay lên che miệng, đó chính là hình ảnh của Hạ Chi Lạc khi còn bé và mẫu thân của cô ấy Lạc Ngâm Tâm. Lần này, tôi thực sự đã nhìn thấy rõ được dung nhan của Lạc Ngâm Tâm. Nếu không phải tôi biết trước đó là mẫu thân của Hạ Chi Lạc, tôi còn tưởng rằng đó chính là mình hiện nay, hai người giống nhau như khuôn đúc vậy.

Mỗi cảnh tượng hiện lên sau đó đều khiến tôi nín thở, các dây thần kinh đều căng thẳng, cả tôi lẫn Tầm đều chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt. Những năm tháng ấu thơ vui vẻ ngắn ngủi của Hạ Chi Lạc, lần đầu Hạ Chi Lạc gặp Tầm, tình cảm sâu đậm của Hạ Chi Lạc dành cho chàng, lòng dạ độc ác của Hạ Chi Lạc, đêm tân hôn Hạ Chi Lạc bị Tầm bỏ rơi, mãi cho tới khi Hạ Chi Lạc bị đung đầu ngất đi...

Những cảnh vật lần lượt hiện lên trước mắt, sắc mặt của Tầm càng lúc càng trắng bệch khó coi, hay tay bắt giắc ôm chặt tôi hơn trước.

Tại sao bốn viên đá này hợp nhất lại làm xuất hiện cảnh tượng này? Kể từ khi đến Điệp cung, tôi không hề dám nhắc lại chuyện quá khứ, bây giờ nhìn vào sắc mặt trắng nhợt của Tầm, tôi chỉ sợ chàng lại thổ huyết.

Ánh mắt của chàng lộ rõ vẻ kinh ngạc, sau đó từ từ nhạt đi, nhìn tôi một cách chăm chú. Tôi dẫm lệ mở miệng gọi tên chàng: “Dạ...”

Đôi môi chàng khẽ mấp máy, nhưng lại chẳng nói ra lời nào.

Tách... tách...

Những cảnh tượng đó vẫn chưa kết thúc, đột nhiên nghe thấy giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, cả thân người tôi cứng đờ lại. Tôi khó lòng tin vào những cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình, lại kinh ngạc đến mức há hốc miệng, trái tim cũng theo đó mà đập mãnh liệt. Cảnh tượng lúc này so với trước đó càng khiến tôi kích động hơn, nhất thời không kìm chế được, nước mắt tuôn rơi dữ dội.

Thế giới với biết bao sắc màu, muốn kiếm tiền thì phải vất vả đồn đáo khắp nơi, thế giới với những tòa lầu chọc trời, cao lớn, thế giới lấp lánh biết bao ánh đèn sắc sỡ, thế giới với tiếng còi xe không bao giờ ngừng, thế giới mà tôi đã muốn quay về suốt sáu năm nay mà chẳng thể nào về được, bắt buộc dĩ phải từ bỏ, lúc này lại đang hiện lên rõ nét trước mặt tôi. Tất cả cảnh tượng trước mặt lúc này mới thực sự thuộc về tôi, đáng vẻ lưỡi nhắc luôn mơ mơ màng màng, mặc trên người chiếc váy ngủ ngắn không tay có hình Doraemon vô cùng trẻ con để lộ cánh tay, phần đùi, vừa ngáp ngủ vừa lê dép bước đi... Gia đình của tôi, mối tình đầu của tôi... Tất cả mọi thứ đều mê hoặc, dụ dỗ tôi rời khỏi vòng tay của Tầm, từ từ đi về phía trước. Phía trước đang hiện ra một cánh cửa, có phải đây chính là cánh cửa đưa tôi quay về nhà, tôi chạm vào quá khứ của mình, tôi chạm vào tất cả những gì mình có trước kia...

“Lạc, nàng muốn đi đâu thế? Nàng làm gì thế hả?” Thân người tôi đột nhiên dừng lại, tôi được kéo vào vòng tay ấm áp, giọng nói dịu dàng của Tầm vang lên bên tai. Đôi mắt đen láy của chàng tràn đầy sợ hãi, nắm chặt lấy hai tay tôi đến mức trắng nhợt ra, sau khi nhìn vào mắt tôi lại buông ra, sau đó tiếp tục nắm chặt lại.

“Ta... đó là ta... đó là gia đình của ta...” Tôi ngẩng đầu lên, nhìn đôi môi mím chặt của Tầm, từ từ lên tiếng.

Tôi muốn làm gì đây? Tôi muốn quay về thăm bố mẹ yêu thương của tôi, gia đình ấm áp đó của tôi...

Cảnh tượng đó lại nhanh chóng biến đổi, tôi trong đó đang điên cuồng xông ra khỏi cửa nhà, bố mẹ cũng vội vã xông ra đuổi theo, ra sức gọi tôi quay về nhà, còn cả hai người liên mồm liên miệng tự xưng là cha mẹ ruột thịt của tôi cũng chạy theo ra ngoài.

“Bố mẹ, bố mẹ.” Tôi vùng vẫy khỏi vòng tay của Tầm, lớn tiếng gọi bố mẹ, định xông về phía trước, ngăn bố mẹ lại, nói với họ rằng tôi vẫn còn sống.

Khoảnh khắc đó, chiếc BMW đâm thẳng vào tôi giống như phần kí ức của tôi. Bùng một tiếng, tôi đưa tay lên che mặt, kìm nén nỗi hoảng sợ, kinh hãi trong lòng, nhắm mắt không ngừng lắc đầu, thét thốt thanh: “Không, không, ta không muốn chết, ta không muốn chết. Chết tiệt, đừng có lại đây, đừng có lại đây.”

“Lạc! Nàng hãy bình tĩnh lại đi! Đó là ảo ảnh, đó không phải là thật. Lạc! Nàng hãy nhìn ta, nàng hãy nhìn vào ta.” Tầm nắm lấy đôi vai tôi không ngừng rung lắc, mong muốn có thể gọi tôi tỉnh khỏi nỗi kinh hoàng quá mức.

Tôi định thần lại, run rẩy lên tiếng nói với chàng: “Dạ, đó không phải là ảo ảnh, đó là ta, đó chính là ta thực sự. Nếu như lúc đó không phải đi đường bất cẩn, ta sẽ không mượn xác hoàn hồn, người bị xe đâm mà chàng vừa nhìn thấy mới thực sự là ta. Có lẽ ta đã tìm được đường về nhà rồi, rốt cuộc ta đã tìm được đường về nhà rồi. Chàng nhìn cánh cửa kia xe, nó chính là cánh cửa không gian. Bốn đá hợp nhất, dịch

chuyển càn khôn, đó không phải là ý này sao? Nhất thống thiên hạ, vũ khí ở thời đại của chúng ta vô cùng tân tiến, lợi hại, đừng nói là bốn tiểu quốc kia, cho dù là khổng chế cả thế giới hiện nay đều được hết. Dạ, sáu năm rồi, cuối cùng ta có thể quay về, ta muốn về thăm bố mẹ xem sao. Kể đầu bạc tiễn người đầu xanh, không biết bọn họ có vượt qua được nỗi đau trong quá khứ không, nhất là mẹ ta...”

Tầm nhìn tôi chăm chăm không nói lời nào, ánh mắt âu sầu, thái độ hoảng hốt, đôi mày kiếm tuyệt đẹp kia thể hiện rõ nỗi bàng hoàng vô ngần trong lòng chàng.

Tôi không để tâm đến sự khác thường của chàng, đẩy chàng một bên rồi đi về phía cánh cửa không gian, nhưng chưa được mấy bước, cả người tôi đã bị ôm chặt vào vòng tay khỏe mạnh, rắn chắc của chàng. Hai tay Tầm ôm chặt lấy tôi, đặt cằm trên mái tóc tôi, giọng nói run rẩy, đơn côi buồn bã đó vang lên bên tai tôi: “Lạc, đó không phải là thật, đó chỉ là ảo ảnh, là ảo ảnh sinh ra bởi nỗi nhớ quê hương da diết của nàng...”

“Không phải đâu, Dạ, đó là thật, đó hoàn toàn là thật.” Tôi không biết làm thế nào, lên tiếng cắt ngang lời chàng.

“Lạc, nàng đã bao giờ từng nghĩ rằng, một khi đã quay lại nơi đó, có lẽ cả đời này nàng sẽ chẳng thể quay lại đây được nữa, hoặc là không gian đó của nàng đã không còn tồn tại nữa chẳng? “Chàng càng ôm chặt lấy tôi, tôi bị ghì trong vòng tay đó chẳng thể động đậy được, ngược mắt nhìn thẳng vào chàng, đôi mắt đó hiện rõ nỗi đau đớn. Tôi nghẹn ngào, thậm chí còn nghe thấy tiếng cầu xin thảm thương của chàng: “Lạc, xin đừng rời đi có được không? Hãy ở lại, dù thế nào đi nữa xin đừng rời đi, có được không? Nếu như nàng thực sự muốn đi, liệu có thể... đợi sau khi ta chết...”

Tôi vội vã đưa tay che miệng chàng rồi hoảng hốt nói: “Không cho phép chàng nói gở, chàng đã uống máu Phượng Hoàng rồi, sẽ không có chuyện gì đâu. Chàng không cần lo lắng, không phải chàng muốn cùng ta đi thăm quê hương của ta sao? Chúng ta hãy cùng đi, có bốn viên đá này, chúng ta vẫn có thể quay về được mà, không phải sao? Nắm lấy tay chàng, mãi mãi bên nhau.”

“Nếu như đó không phải là cánh cửa không gian mà nàng vẫn nói thì sao? Nếu như chúng ta một đi không trở lại thì sao?” Tầm đang suy ngẫm, chàng sợ mất tôi.

Tôi cầm lấy tay chàng, ngẩng đầu dịu dàng mỉm cười nói: “Dạ, chàng đã lo lắng quá rồi.”

“Lạc, nàng đã bao giờ nghĩ đến...” Tầm đột nhiên ngừng lại không nói nữa, hai mắt nhìn vào phía sau lưng tôi.

Tôi hiếu kì quay đầu nhìn vào ảo ảnh đó, bất giác trợn tròn hai mắt.

Tại sao vậy? Tại sao nó lại không hiển thị tình trạng hiện tại của bố mẹ tôi? Tại sao sau khi tôi bị đâm xe lại đổi sang cảnh tượng khác? Tại sao lại xuất hiện cảnh tượng kì lạ này chứ? Những tòa kiến trúc chọc trời được xây dựng san sát bên nhau, đường cao tốc trước kia với những chiếc ô tô Benz, BMW... nay được thay thế bằng chiếc ô tô có thể bay, mọi người ăn mặc quần áo vô cùng kì lạ, tất cả mọi việc đều trở nên kì quái. Đó rốt cuộc là người thật hay người máy? Đài truyền hình đang phát bộ phim “The fifth Element” hay sao?

Tôi không dám tin vào mắt của mình, đưa tay lên dụi lên tục, những cảnh tượng này vẫn chưa biến mất, còn tôi cũng chắc chắn đây không phải là cảnh trong phim “The fifth Element”. Cảnh tượng sau cùng khiến cho tôi hoàn toàn tuyệt vọng, đó chính là chiếc đồng hồ điện tử khổng lồ trên tòa kiến trúc chọc trời trước mặt, thời gian hiển thị chính là 11 giờ 57 phút 15 giây ngày mừng 6 tháng 4 năm 2187 nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa.

Mặt mũi ngơ nghe nhìn cảnh tượng trước mắt, cổ họng tôi như bị thứ gì chèn nén, cảnh tượng này muốn chỉ cho điều gì? Tôi đã mượn xác hoàn hồn, ở nơi đây được sáu năm, còn thế giới hiện đại của tôi trước kia đã tiến lên một trăm tám mươi năm, một năm ở đây bằng ba mươi năm, điều này cũng có nghĩa là bố mẹ của tôi đã không còn nữa...

Không! Tại sao lại như vậy được chứ? Tôi yếu ớt ngã ra phía sau, lại được ôm vào vòng tay ấm áp thêm lần nữa.

“Sao lại thế? Tại sao bốn viên đá chết tiệt này hợp nhất lại xuất hiện cảnh tượng này? Không được, tôi không tin, ta muốn quay về gặp lại bố mẹ, ta muốn quay về.”

Trong hoảng hốt, tôi nhìn thấy tia sáng trước đó hiểu sao càng lúc càng nhỏ hơn, ban đầu còn trùm hết được thân hình của hai chúng tôi, giờ chỉ còn bao trùm được một đứa nhỏ mà thôi. Thời gian ở nơi đó vẫn không ngừng trôi đi, 11 giờ 59 phút 49 giây ngày 6 tháng 4 năm 2187, rồi lại sang giây tiếp theo, giây tiếp theo nữa. Lẽ nào cánh cửa không gian kia sắp sửa đóng lại?

Xin đừng, tôi vẫn còn chưa biết bố mẹ hiện nay ra sao, xin đừng đóng lại, xin đừng đóng lại... Tôi không hề do dự, đẩy mạnh Tầm ra, lao nhanh về phía tia sáng kia, thời gian dừng lại, xin đừng trôi nữa, xin hãy để tôi quay về.

“Lạc, nàng quay lại đây.”

Khi tôi lao về cánh cửa không gian đó, kim đồng hồ vô tình chỉ vào mốc 12 giờ.

“Á...” Cơ thể tôi bị một sức mạnh to lớn chạm vào, bật ra ngoài, tôi cảm nhận được lực phủ ngũ tạng của mình đều cuộn lên, cả người mất đi trọng tâm, ngã về phía sau.

“Lạc, nàng làm sao thế? Không sao chứ...” Tầm kịp thời đỡ lấy tôi, chàng ôm tôi, bởi vì quá hoảng hốt mà sắc mặt trắng nhợt, chàng vội vã hỏi thêm: “Lạc, nàng bị sao thế? Nàng nói gì đi, mau nói gì đi?”

“Ta... đau quá...” Tôi đau đớn rên rỉ trong vòng tay của chàng.

“Lạc, nàng hãy chịu đựng, để ta xem xem.” Chàng đưa tay bắt mạch cho tôi.

Tình trạng sức khỏe không phải là điều tôi quan tâm lúc này, quan trọng chính là cánh cửa không gian kia. Nhìn về hướng hiện ảo ảnh, mất rồi, chẳng còn gì nữa, ảo ảnh đã biến mất, tia sáng cũng biến mất, bốn tia sáng kia cũng biến mất luôn, còn bốn viên đá kia thì rơi xuống mặt đất một cách thiếu quy cách, lại phát ra những ánh sáng đặc biệt như trước kia.

“Tại sao chứ... tại sao chứ...” Tôi cố gắng chịu đựng nỗi đau, vùng vẫy, cố gắng nhấc bốn viên đá kia lên.

“Đừng cử động, nàng đã như vậy rồi còn để tâm đến bốn viên đá kia làm gì?” Chàng đã thét lên quát mắng.

Tôi vô tình hất tay của Tầm ra, giọng nói lạnh lùng nhưng hơi run rẩy: “Chàng có biết là bố mẹ ta sống chết chưa rõ, ta cảm thấy lo lắng thế nào không? Chàng mau bỏ ta ra.” Tôi phớt lờ nỗi đau hiển hiện trong mắt chàng, nhấn nháy nỗi đau đớn, chẳng màng tất cả lại ấn mạnh vào vết thương trong lòng bàn tay để tiết máu ra.

“Nàng đang làm gì thế?” Trông chàng lúc này vô cùng đáng sợ, kéo mạnh bàn tay tôi lại.

“Tại sao chứ? Tại sao chúng lại không phát sáng nữa? Dạ, tại sao chúng lại không phát sáng nữa? Tại sao vậy?” Tôi nhìn chàng rồi đau khổ truy hỏi, kì tích mà tôi mong mỗi tại sao không xuất hiện thêm lần nữa?

Chàng chẳng để tâm đến tôi, miệng nhoen lên nụ cười đau đớn, ánh mắt lại dịu dàng hơn trước rất nhiều. Chàng lấy một lọ thuốc từ trong người ra, tận tâm bôi cho tôi rồi lại xé vạt áo băng bó gọn gàng vết thương trên tay cho tôi.

“Ta không muốn băng bó.” Tôi như mất hết lí trí tháo dải băng ra, nắm lấy vạt áo của chàng rồi thét: “Tại sao chúng lại không phát sáng nữa? Ta phải quay về, ta phải quay về.”

Trước đó, ánh mắt chàng đã dần lộ nét vui vẻ, sau khi nghe thấy câu nói này dần dần nhạt đi, nhìn tôi chăm chú một hồi, trông mơ màng mà buồn bã.

“Dạ, chàng nói cho ta biết, tại sao bọn chúng lại không phát sáng nữa? Dạ, ta thực sự muốn biết hiện nay bố mẹ thế nào. Dạ, chàng đừng như vậy mà, chàng nói câu gì đi.”

“Được, nếu như máu của nàng không được, vậy thì dùng máu của ta thử xem.” Chàng miễn cưỡng mỉm cười, tuy nhiên ngoài miệng nói vậy, nhưng ánh mắt lại hiện rõ nỗi đau và bất lực không thể nào che giấu được.

Chàng một tay cầm cả bốn viên đá kia, nắm chặt trong tay, đôi mắt sáng trong không hề nhìn qua chỗ tôi thêm lần nào, ánh mắt đó chẳng hề lóe lên chút ánh sáng nào, cũng chẳng hề động đậy. Khuôn mặt chàng trước sau vẫn hiện lên nụ cười xán lạn, mãi cho tới khi giọt máu nóng bắn lên mu bàn tay, tôi mới nhận thấy sự bất thường ở chàng.

“Dạ...”

Tôi bàng hoàng nắm lấy bàn tay của Tầm, kinh ngạc nhìn thấy máu tươi nhỏ liên tục từ bàn tay của chàng lên vạt váy trắng ngần của tôi.

“Chàng...” Tôi trợn trừng hai mắt nhìn chàng, nước mắt tuôn trào, chẳng dám tin vào cảnh tượng trước mặt, không ngờ chàng đã dùng nội lực nghiền nát hết bốn viên đá kia thành mảnh vụn...

“Ừm...” Khóe miệng chàng trào ra dòng máu đen, sắc mặt lại trắng nhợt, sau đó ngã vật xuống đất.

“Thượng Quan! Thượng Quan! Thượng Quan.”

Tôi kinh hoàng thét gọi, chàng lại ngất đi trước mặt tôi thêm lần nữa. Lần này, tôi thực sự rất sợ hãi, tôi rất sợ chàng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, mãi mãi rời bỏ tôi ra đi. Khoảnh khắc đó, nước mắt tôi chảy ra như mưa tuôn xối xả.

“Thượng Quan, không phải ta muốn rời bỏ chàng... ta chỉ muốn quay về thăm bố mẹ, nói cho họ biết rõ ràng ta vẫn còn sống... chàng hãy tỉnh lại đi, ta không đi đâu hết, cầu xin chàng hãy mở mắt ra... Thượng Quan, cầu xin chàng hãy mở mắt ra, ta không đi nữa, ta không đi nữa, ta không bao giờ rời xa chàng nữa... Thượng Quan...”

76. Chương 76: Chuyển Biến Kinh Hoàng

Sau khi khởi động được bốn viên đá thần kia, làm xuất hiện những cảnh tượng kì lạ, không biết tại sao chỉ có mỗi mình tôi và Tầm nhìn thấy, những người khác đều không hề hay biết điều gì. Khi tôi tận lực chạy đi tìm Bạch Cốt Tinh, ông vừa nghe Tầm xảy ra chuyện, sắc mặt trắng nhợt, vô cùng hoảng hốt.

Dưới sự chấn trị của Bạch Cốt Tinh, Tầm uống thuốc do ông điều chế, lúc tỉnh lại lần nữa, cả con người gần như thay đổi hẳn.

Lúc tỉnh lại, chàng liền ôm đầu kêu đau đớn liên hồi, tiếng kêu đó y như tiếng thét của những Minh sĩ khi tới đến Hoàng lăng năm xưa. Thậm chí chàng còn không muốn để tôi nhìn thấy bộ dạng khi phát độc nên nhốt bản thân vào trong phòng, cố gắng nhẫn nhịn cơn đau đớn.

Lúc không tỉnh táo, cả con người chàng như thể điên cuồng, đau khổ vô cùng. Cho dù là tôi, hay là Khai Tâm, Truy Úc, Bạch Cốt Tinh, chàng đều không nhận ra ai cả. Bất cứ là ai, chỉ cần thấp thoáng trước mặt chàng là y như rằng sẽ gặp phải kiếp nạn, các huynh đệ trong Diệp cung bị chàng đánh thương vô số, khiến cho Bạch Cốt Tinh không còn cách nào khác, bắt buộc phải trói chặt chàng lại.

Trong mắt những người trong Diệp cung, tôi đã trở thành một tội nhân thiên cổ, thực ra thì tôi vẫn luôn là vậy. Đến tận hôm nay tôi mới biết, sau khi tôi đến Diệp cung này, chàng vẫn luôn bị thổ máu đen, chỉ là giấu tôi mà thôi. Nếu không phải khi này, bọn họ từng người chỉ thẳng vào mặt mắng nhiếc thì tôi vẫn còn u mê, không biết gì cả.

Hàng ngày, tôi đều sống trong những lời nhiếc móc, những ánh mắt lạnh lùng, khinh miệt, thậm chí còn vung đao múa kiếm, và Hoắc hái hoa cùng Trương Mộc Mộc luôn luôn đứng ra chặn kiếm thay tôi một cách vô điều kiện. Hai người bọn họ đã vì tôi mà cãi nhau với những người khác, trong lòng tôi thực sự cảm thấy khổ sở vô cùng.

Kết quả của việc tìm đến Tầm là thế này, không chỉ là nỗi đau khổ của hai người, mà còn đem lại rất nhiều khổ nạn cho bao người khác. Tôi không ngừng tự vấn bản thân, tôi có hối hận không? Đã biết được kết cục này từ trước, tôi vẫn cứ tới đây tìm Tầm, hoặc số mệnh của tôi chính là phải đi tìm tình yêu, bởi vì câu trả lời của tôi vẫn là chưa từng hối hận...

Lần này, tôi chẳng thể nào chịu đựng thêm nữa. Truy Úc vẫn còn nhỏ, không hiểu rõ tình hình nên chạy tới tìm Dạ thúc thúc của mình, sau cùng suýt nữa chết trong tay của chàng lúc chàng đang vùng vẫy khỏi dây trói. May mà tôi vẫn luôn ở gần đó, nghe thấy tiếng kêu cứu của Truy Úc, tôi lập tức lại gần. Truy Úc nghẹt thở, mặt tím tái lại, lúc này đã ngất lịm đi.

Tôi cố gắng hết sức kéo bàn tay của Tầm ra, sau cùng lại bị chàng tóm được. Lúc đầu tôi còn định vùng vẫy, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của chàng, nghĩ tới việc chàng sẽ lại rời bỏ tôi đi một lần nữa, tôi thẫn nhủ, chỉ bằng để bản thân chết trong tay chàng còn hơn, tránh phải chịu nỗi đớn đau tận cùng khi mất đi người yêu thương.

Hai tay của chàng càng lúc càng bóp chặt lại, nước mắt nóng bỏng không ngừng tuôn trào trên má, thấm đẫm làn da của tôi, thiêu đốt cả trái tim rỉ máu... Dần dần, tôi cảm thấy ý thức của bản thân mờ ảo đi, tôi sắp ra đi sao? Thế nhưng tôi vẫn còn rất nhiều điều muốn nói cùng chàng... Tôi dùng chút hơi thở sau cùng, khổ sở thốt lên từng lời: “Hỡi trời... ta nguyện... tương ngộ... cùng... chàng... mãi mãi... chẳng...lìa xa...”

Bỗng nhiên, chàng buông lỏng tay ra, không khí cũng theo đó mà tràn vào, tôi không ngừng hít thở.

“Núi chưa mòn

Sông chưa cạn kiệt

Sấm sét rầm trời,

Mưa tuyết giữa hạ

Thiên địa hợp nhất,

Mới dám cùng nàng biệt li!”

Đôi mắt mơ màng trước mắt nhanh chóng trở lại sáng trong, chàng thì thào lẩm nhẩm nốt đoạn cuối bài thơ “Thượng hạ”.

“Ừm...” Tôi vẫn còn chưa kịp định thần lại, chàng đã thổ máu đen lần nữa, sau đó lại bất tỉnh nhân sự, ngã lên người tôi.

Bạch Cốt Tinh mặt mày sầm sì dờ Tầm đang hôn mê bất tỉnh vào trong ngực thất. Cánh cửa dày cộp nặng nề đóng sập trước mặt tôi như thể sắp sửa chia cắt tôi với Tầm mãi mãi khiến tôi run rẩy, lạnh giá cả người.

Cảnh tượng Tầm nghiêng nát bốn viên đá kia vẫn không ngừng hiện lên trong đầu tôi, sợ dĩ chàng làm như vậy là muốn cắt đứt suy nghĩ quay về của tôi. Tôi thực sự không hề muốn bỏ chàng đi mất, tôi chỉ muốn quay về thăm bố mẹ mà thôi...

Tại sao chàng uống máu của tôi, thứ máu Phượng Hoàng vạn năng đó mà vẫn thổ huyết? Tại sao chứ? Tôi đau khổ ôm lấy đầu, cả người mềm nhũn ngã xuống bên thạch thất, ngồi bệt xuống đất, ngầy lạng người mơ màng nhìn về phía trước, nước mắt trào dâng. Đó là nỗi chờ đợi dài đằng đẳng, chẳng ai có thể biết được kết cục rồi sẽ ra sao.

Khai Tâm cùng Truy Úc hoàn toàn không biết rốt cuộc Tầm đã xảy ra chuyện gì. Vì không muốn cho bọn trẻ biết, tôi liền nhờ vả Mộc Mộc chăm sóc thay, cũng cố gắng không cho mấy nhóc con này biết quá nhiều chuyện.

Thạch môn lạnh giá này đã đóng suốt ba ngày ba đêm nay. Hôm nay tôi chẳng thể nào kìm nén được nỗi hoảng loạn trong lòng, đâm sầm vào mấy đệ tử Điện cung đứng bên ngoài thạch môn, ngồi bệt xuống bặt khóc thống khổ: “Vũ thúc, người mau mở cửa ra, Vũ thúc, mau mở cửa ra. Hãy để con vào trong, con cầu xin người đó...”

“Lạc Lạc, nàng đứng dậy trước đi, nàng làm vậy cũng vô dụng thôi, nàng làm vậy sẽ ảnh hưởng tới việc Nhật Sứ liệu thương cho ngài ấy.” Hoắc Vô Ảnh mặt mày cũng lo lắng, nhưng cổ trăn tĩnh đưa lời an ủi, kéo tôi đứng dậy trước thạch môn.

“Mê Tình Điện, đến hôm nay mà ngươi vẫn còn bảo vệ cho con yêu nữ này, nếu như không phải ả ta, Sầm làm sao mà thành ra như vậy được chứ? Ngươi tránh ra, ta phải giết chết ả ta.” Tôi nhìn thấy trong ánh mắt của Hàng Mẫn tràn ngập sự lạnh đậm, thù hận và độc địa.

“Hàng Mẫn, cô đừng quá đáng quá.” Hoắc Vô Ảnh vẫn kiên quyết đứng bảo vệ trước mặt tôi, giúp tôi đỡ chặn chiêu thức của Hàng Mẫn.

Hành động này của Hoắc Vô Ảnh dường như càng chọc giận thêm những người muốn giết chết tôi.

“Tất cả đều do con yêu nữ này gây ra, giết ả ta đi.”

“Giết chết yêu nữ! Giết chết yêu nữ!”

“Giết chết ả ta! Giết chết ả ta!”

Mọi người đồng thanh hét lớn, khí thế ngùn ngụt cùng trời, hết tiếng này nối tiếp tiếng kia, dường như không bao giờ ngừng nghỉ. Tôi chẳng để tâm đến tất cả những điều này, điều duy nhất tôi muốn biết lúc này chính là người ở trong mật thất kia hiện nay sao rồi.

“Mau ngậm miệng lại hết cho ta.” Bỗng nhiên, giọng nói nam nhân thét lớn, ngăn lại tiếng hô vang của mọi người, cả khoảng không lúc này im lặng như tờ.

Tôi kinh ngạc ngược đôi mắt đắm lệ, nhìn rõ người đến, là Hàng Thành. Khuôn mặt anh chàng đang vô cùng giận dữ, chính vì vậy mà lại lộ rõ vẻ tôn quý, oai nghiêm mà ngày thường khó thấy.

“Nếu muốn ngài ấy chết thì các người cứ tiếp tục thét đi.” Hàng Thành lại thét lớn tiếng, những người có mặt tại đây đều im lặng như tờ, không ai dám lên tiếng nữa. Đến Điệp cung lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Hàng Thành tức giận đến thế, tôi vẫn luôn cho rằng anh chàng là một thiếu niên tốt tính, vui vẻ và có sức chịu đựng vô hạn, bền bỉ.

“Lần trước, ta vẫn còn chưa tính sổ về chuyện muội tự ý xuất cốc, muốn được chịu phạt theo cung quy thì cứ ở lại đây cùng ta, còn nếu không, lập tức rút ngay về phòng của mình.” Hàng Thành quát mặt giận dữ quát vào mặt Hàng Mẫn.

Hàng Mẫn tròn mắt lườm tôi, nghiêng răng nghiêng lợi rồi nhanh chóng rời khỏi thạch thất.

“Những người muốn chịu phạt theo cung quy thì ở lại, không muốn thì mau rút đi cho ta.” Câu nói của Hàng Thành khiến tôi bật khóc dữ dội hơn trước.

Mọi người quay sang nhìn nhau, người người mang theo một bụng oán khí vừa định rời đi, một đệ tử liền chạy từ bên ngoài vào báo tin.

“Khởi bẩm cung chủ, đại... đại sự không hay rồi.” Hàng Thành cau chặt đôi mày rồi quát: “Nói mau.”

Tên đệ tử đến báo tin liền run rẩy hồi đáp: “Trong cốc xuất hiện một người điên rồ chẳng biết ở đâu, trông như muốn tới cung chúng ta tìm phụ nữ, miệng không ngừng thét lớn tên của người phụ nữ đó. Các đệ tử trong cung cố gắng hết sức ngăn hãm ta nhập cốc, ai ngờ, người này võ công cao cường, các đệ tử học nghệ không tinh, chẳng thể chống đỡ được, bị thương vô số. Lúc này, e là người này đã tiến vào được Điệp cung...”

“Cái gì?” Hàng Thành vô cùng kinh ngạc.

Tất cả mọi người có mặt tại đây cũng vô cùng kinh hoàng, không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Mê Tình Điệp, người ở lại đây trông chừng Nhật Sứ và Dạ Sứ...” Hàng Thành ngưng lại đôi chút, nhíu chặt đôi mày nhìn tôi, lại nói: “Và cả phu nhân Dạ Sứ, không được để xảy ra bất cứ tổn hại nào, những người khác đi theo ta ra ngoài.”

Hàng Thành dặn dò rồi dẫn theo tất cả mọi người đi ra bên ngoài.

Không bao lâu sau, tôi liền nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt truyền từ bên ngoài vào, còn có cả tiếng đàn ông không ngừng gọi tên một người phụ nữ, không phải Ngâm Ngâm thì là Doanh Doanh. Tôi không an tâm với Tầm đang nằm trong thạch thất, nhưng tiếng đánh nhau kịch liệt lại truyền lại từ bên ngoài lại càng khiến tôi bất an hơn. Tôi và Hoắc Vô Ảnh quay sang nhìn nhau, đi ra bên ngoài xem tình hình thế nào rồi tính sau.

Tôi vừa bước ra bên ngoài, liền cảm nhận được bá khí mạnh mẽ chưa từng thấy đè nặng lên người. Luồng bá khí này khiến tôi bất giác tràn ngập cảm giác hoang mang đáng sợ. Tôi đưa mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, không khỏi hoảng hốt, Thổ Điệp, Hỏa Điệp cùng với Thiên trưởng lão cùng Khôn trưởng lão đều thổ huyết, đau đớn nằm lồm cồm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, những đệ tử khác cũng chẳng may mắn hơn bao nhiêu, có nhiều người đã nằm bất động, tôi không biết họ bị hôn mê hay đã chết.

Cách đó vài mét, một người đàn ông trung niên mặc áo gấm màu lam đang đánh nhau cùng Hàng Thành và mấy đệ tử khác của Diệp cung. Người này chính là người vô duyên vô cố xông vào cốc tìm người được báo lại trước đó sao?

Hoắc Vô Ảnh thấy cảnh tượng này, vô cùng tức giận, nhặt thanh kiếm trên mặt đất, định xông vào ứng chiến.

Tôi liền nói cùng hắn: “Hái hoa, phải cẩn thận đó.”

Hắn mặt mày nghiêm nghị gật đầu, khẽ nhún người, tham gia vào trận chiến.

Sau khi nghe thấy giọng nói của tôi, người đàn ông kia liền quay sang. Ánh mắt hắn sắc như chim ưng, khuôn mặt cuồng nộ, đáng sợ đó đã chuyển sang hân hoan, vui vẻ ngay sau khi nhìn thấy tôi.

Khi nhìn rõ dung mạo của hắn, tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Tuy rằng thời gian vô tình để lại trên khuôn mặt của hắn rất nhiều vết tích, thế nhưng khuôn mặt rõ nét, tuấn tú lạ thường, chẳng khác nào ngọc tạc trong kí ức tôi lại hoàn toàn trùng khớp với khuôn mặt này. Tướng mạo tuấn tú khác thường lại chẳng hề khiến tôi cảm thấy vui vẻ, mừng rỡ chút nào.

Cũng không biết tại sao, nỗi hoảng sợ không thể gọi thành tên dâng trào toàn bộ cơ thể tôi, mỗi một dây thần kinh, mỗi một tế bào đều tràn ngập đầy nỗi sợ hãi và áp lực vô hình, mãnh liệt.

Là hắn, mười bảy năm trước, chính hắn đã đưa mẫu thân của Hạ Chi Lạc đi mất, tại sao lúc này hắn lại xuất hiện ở nơi đây?

“Ngâm Ngâm.” Hắn kích động lên tiếng gọi tôi.

Hắn đưa tay đánh Kim Diệp một chưởng, hất tung ra phía xa vài mét, đang định tiến lại gần chỗ tôi liền bị thanh kiếm trong tay Hoắc Vô Ảnh chặn lại.

Trong đôi mắt sắc nhọn như chim ưng của hắn tràn đầy sát khí, khiến cho người đối diện cảm thấy lạnh giá cả người, hắn nắm chặt bàn tay bên trái lại, tôi nhìn thấy rõ bàn tay đó hiện lên màu đỏ rực ghê gớm. Tôi sợ hãi hét lớn ‘xin dừng’, nhưng hắn đã vùng vẫy quyền đó về phía Hoắc Vô Ảnh.

Tiếng động lớn vang lên, Hàng Thành bị cự lực vô hình của hắn đẩy lui lại mấy bước. Tất cả mọi người có mặt tại đây đều không ngờ được Hàng Thành sẽ đỡ thay quyền đó cho Hoắc Vô Ảnh, sắc mặt của anh ta nhanh chóng trắng nhợt, thân người không trụ vững được nữa, quỵ gối dưới đất, liên tục thổ hai hụm máu.

“Cung chủ.”

Hoắc Vô Ảnh cùng các đệ tử Diệp cung kinh hãi, gọi thất thanh rồi chạy nhanh về phía Hàng Thành, trước khi Hàng Thành ngã xuống, Hoắc Vô Ảnh đã kịp thời đỡ lấy thân thể của anh ta. Tôi cảm thấy vô cùng hãi hùng, lo lắng đi nhanh về phía Hàng Thành.

Người đàn ông trung niên kia đột nhiên nhảy đến trước mặt tôi, lại dịu dàng gọi tôi: “Ngâm Ngâm.”

Tôi thấy hắn, sợ hãi dừng lại, sau đó liên tục lùi về phía sau. Khuôn mặt hắn hiện lên nụ cười dị thường, tôi nhìn mà thấy vô cùng hoảng sợ. Hắn liên tiếp tiến đến gần, khiến tôi cảm thấy căng thẳng, sợ sệt đến mức không thở nổi.

“Ngâm Ngâm, nàng vẫn chưa chết, nàng thực sự vẫn còn sống. Thật tốt quá, thật tốt quá.” Hắn đưa tay tóm chặt lấy hai vai của tôi, sau đó ôm chặt vào lòng, tha thiết gọi tên.

Ngâm Ngâm? Con người mà hắn không ngừng gọi tên Ngâm Ngâm liệu có phải là mẫu thân của Hạ Chi Lạc?

“Xin người hãy bỏ tay ra.” Tôi đưa hai tay cao chặn trước ngực của hắn rồi lên tiếng: “Người đàn ông đường đột này, người đã nhận nhầm người rồi, ta chẳng phải là Ngâm Ngâm mà người gọi tên này giờ. Mau bỏ tay ra.”

“Bỏ nàng ấy ra.” Hoắc Vô Ảnh lại nhắc kiếm lên, phần nộ chỉ về phía hắn, rồi hét lớn: “Rất cuộc người là ai, tại sao dám xông vào Diệp cung làm loạn?”

“Ngâm Ngâm, ta là Phượng Vũ Quân, tại sao nàng lại không nhớ ta chứ?” Ông ta coi Hoắc Vô Ảnh cùng những người còn lại ở Điệp cung như không khí, chỉ nhìn vào tôi, tuy rằng mặt mày mơ màng, nhưng cuối cùng đã buông tay, chỉ nắm lấy hai vai tôi mà thôi.

“Người thực đúng là đường đột, vô lí, mau bỏ ta ra.” Tôi dùng mọi sức lực đâm vào lồng ngực đẩy hắn ra, vừa thoát khỏi đôi tay của hắn, tôi liền quay người, chạy nhanh tới chỗ của Hoắc Vô Ảnh.

“Ngâm Ngâm, ta chính là Vũ Quân, ca ca của nàng đây, ta đến đây để đưa nàng quay về.” Đôi mắt của hắn dịu dàng tựa nước, tình cảm dịu dàng mà biến thái đó khiến tôi hoảng sợ, hắn lại dần dần bước tới gần chỗ tôi.

Cái gì mà Vũ Quân ca ca? Đã lớn tuổi rồi mà vẫn còn tự xưng là ca ca, nghe sến sẩm quá mức. Hắn ta nhất định đã tưởng nhầm tôi là Lạc Ngâm Tâm. Rốt cuộc hắn là ai chứ? Hắn có quan hệ gì với Lạc Ngâm Tâm? Không phải năm đó Lạc Ngâm Tâm đã bỏ đi theo hắn rồi sao? Tại sao hắn còn ở đây, tại sao hắn lại biết tôi ở Điệp cung?

“Người đừng lại gần đây.” Tôi hét lớn tiếng.

“Yêu nữ, đây chính là yêu quái do con yêu nữ này dẫn tới.” Bỗng nhiên, bên tai tôi truyền tới giọng nói của Địa trưởng lão.

“Cái tên ác đồ này, hôm nay làm huynh đệ của ta bị thương, ta phải liều mạng với người.”

“Vị Dạ Sứ, phải giết chết con yêu nữ này đi.”

“Vị bao nhiêu huynh đệ chúng ta, tuyệt đối không thể tha cho yêu nữ và yêu quái kia.”

...

Cần trưởng lão, Ngũ Hành Điệp cùng các đệ tử khác không ngừng mắng nhiếc, Hoắc Vô Ảnh mặt mày trắng nhợt đứng cạnh bên, nhìn tôi bằng ánh mắt đầy bất lực.

Tôi xua tay liên tục, hét lớn bảo không quen biết tên kia.

Người tự xưng là Phượng Vũ Quân liền đưa một tay ra hút thanh kiếm dưới đất, sau đó nhấc kiếm lên, nhoèn miệng mỉm cười, lên tiếng: “Các người đứng là bọn không biết sống chết là gì, không ngờ dám mắng Ngâm Ngâm của ta là yêu nữ, hôm nay Phượng Vũ Quân ta phải tiễn các người về âm tào địa phủ rồi mắng cho hả hê.”

Ông ta đang dùng Tư thần kiếm pháp, tiếp sau đó kiếm chiêu tung ra, tôi đành phải nói với mọi người: “Tất cả hãy cẩn thận.”

Hắn vung kiếm ra, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, thanh kiếm trên tay Phượng Vũ Quân bị người khác đỡ lấy. Nhìn rõ mới thấy đó là một người da nhẵn nhéo, tóc bạc trắng.

Phượng Vũ Quân liền thay đổi chiêu kiếm, mũi kiếm đỏ hồng như ngọn lửa, thế nhưng tôi cảm thấy ngọn lửa đó không giống như ở trần gian, mà là ngọn lửa rừng rực đầy quyết chí. Kiếm khí nóng rực cuộn cuộn thổi tới, sức công phá càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

Người lớn tuổi này đột nhiên xuất hiện, đem lại cảm giác thần bí khó đoán cho mọi người. Chiêu thức xuất ra từ kiếm của ông ta nhìn trông rất bình thường nhưng lại mang theo chính khí ngàn ngạt lạ kì, khiến người ta cảm thán khôn nguôi. Ông già thần bí rút đao tương trợ này rốt cuộc là ai chứ?

Vốn tưởng rằng ông già kia đã thắng thế được vài chiêu, ai ngờ, tên Phượng Vũ Quân kia cau chặt đôi mày, đôi mắt sắc nhọn càng lúc càng tỏa ra sát khí đáng sợ, không biết lại dùng quái chiêu gì, cả người và kiếm đều xông về phía đối phương. Tuy rằng không nhận ra được đây là chiêu gì, thế nhưng nhìn vào thế tấn công, tôi có thể cảm nhận được đây chính là chiêu thức mạnh nhất trong tất cả những chiêu hắn dùng này giờ. Chắc hẳn hắn không phòng thủ được nữa, nên đành phải tấn công, không ngờ lại trúng kế của đối thủ.

Ông già đó lướt nhẹ thân người về phía sau, không cứng nhắc đối đầu trực diện, bay vòng qua thân người Phượng Vũ Quân, ánh kiếm cũng trượt theo, như một chiếc lông chup lấy thân hình của Phượng Vũ Quân. Trước sự uy hiếp đáng sợ này, Phượng Vũ Quân ưỡn thẳng thân người lùi lại phía sau, vừa hay tránh được

vỏ kiếm đối phương định tấn công vào phần lưng của mình. Lúc hấn sắp hạ xuống mặt đất, lại đưa chân bật lên, ánh kiếm lóe sáng, đâm thẳng về phía vai trái của địch thủ.

Mọi người đều kinh hãi, tỏ ra lo lắng cho ông già kia, ai ngờ lại xảy ra chuyện bất ngờ, một hòn đá không biết được bắn ra từ chỗ nào trong không trung, đánh bật thanh kiếm mà Phượng Vũ Quân đang đâm về phía địch thủ.

Tiếp đó ba người mặc y phục màu trắng nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người, người đàn ông dẫn đầu đứng quay lưng lại với tôi, ép Phượng Vũ Quân lui lại về sau mấy bước. Điều kì lạ là, ngay sau khi nhìn thấy người đàn ông này, Phượng Vũ Quân tỏ ra vô cùng kinh ngạc, rồi dừng không xuất chiêu nữa.

Khi người đàn ông này quay đầu lại, tôi định thần nhìn kĩ, không ngờ là Ôn Thư Bách, hai người khác chính là hai vị đại thúc trung niên gọi tôi là Phượng Thiên Ngâm trước kia.

“Phụ thân, hôm nay người tới đây để đại khai sát giới sao?” Ôn Thư Bách từng bước tiến lại gần, mặt mày lạnh lùng đưa lời hỏi Phượng Vũ Quân.

Trời đất ơi! Không ngờ Ôn Thư Bách lại gọi Phượng Vũ Quân là phụ thân, bọn họ đang hát vở tuồng nào đây?

“Chuyện này không liên quan đến con.” Phượng Vũ Quân trả lời chẳng mấy để tâm, đôi mắt sắc nhọn trước sau không hề rời khỏi thân người tôi lấy một lần.

“Thật sao? Người đừng quên là con đã tiếp nhận chức vị này rồi, chuyện này cũng không liên quan đến con sao?” Ôn Thư Bách lại lên tiếng.

Sắc mặt của Phượng Vũ Quân bỗng nhiên trắng nhợt, đôi môi mấp máy, nhưng không nói lời nào. Ôn Thư Bách liếc nhìn về phía phụ thân, sau đó đi lại chỗ ông già kia, cung kính lên tiếng: “Văn sinh Phượng Bách Cốc thay mặt gia phụ xin lỗi tiền bối, trước đó, gia phụ có gì đắc tội xin tiền bối rộng lượng hải hàm.”

Mọi người vô cùng kinh ngạc, liền nghe thấy giọng nói của người kia: “Mê Tình Điệp, mau đưa cung chủ cùng các vị trưởng lão quay về dưỡng thương, những người khác quay về vị trí cho ta. Lạc Lạc, con ở lại.”

“Vũ thúc?” Không ngờ người này chính là Bạch Cốt Tinh, tại sao ông ấy lại biến thành bộ dạng này? Tầm có bị sao không?

“Nhật Sứ...” Có người lên tiếng định nói.

“Nhật Sứ đại nhân, chúng ta...”

“Mau đi hết cho ta.” Ông nghiêm nghị lên tiếng. Vừa nói dứt lời, mọi người liền rút hết đi.

Phượng Vũ Quân đã thu lại kiếm, bật cười nói với Bạch Cốt Tinh: “Hừm, thật không ngờ, người mang trọng thương trên người mà công phu vẫn giỏi giang như vậy, Phượng Vũ Quân này vô cùng bội phục.”

“Kiếm pháp của các hạ vô cùng tinh diệu, không biết thuộc môn phái nào?” Bạch Cốt Tinh đáp lại.

“Người không cần biết chúng ta là người gì, ở đâu, hôm nay ta đã tới đây thì nhất định phải đưa nàng ấy đi.” Phượng Vũ Quân chỉ vào tôi, tự tin lên tiếng.

Tên này đúng là bị thần kinh nặng!

Lúc này, lòng tôi chỉ quan tâm đến một mình Tầm, chẳng suy nghĩ nhiều nhanh chóng chạy đến chỗ Bạch Cốt Tinh, lo lắng lên tiếng hỏi: “Vũ thúc, Dạ, chàng ấy thế nào rồi?”

Ông khê ho vài tiếng, đôi mày nhíu chặt, nhìn tôi chăm chăm, vẫn im lặng không nói gì. Thái độ này của ông ấy... lẽ nào Tầm, chàng... không... không thể nào, Tầm không thể nào chết được.

Tôi hoang mang định quay người chạy vào trong thạch thất, nhưng lại bị tên Phượng Vũ Quân bám riết theo sau, miệng không ngừng nói: “Ngâm Ngâm, nàng đi đây vậy?”

“Bỏ tay ra. Ta bảo người bỏ tay ra, người có nghe thấy không?” Tôi thét lên đầy tức giận, tôi thực sự chẳng còn chút nhẫn nại nào để nói chuyện cùng tên này được nữa, với tôi mà nói, chẳng còn gì quan trọng hơn tính mạng của Tầm.

“Ngâm Ngâm, mau đi cùng ta, những nơi trần tục thế này không thích hợp với chúng ta, đi theo ta nào, Ngâm Ngâm.”

“Người là tên thần kinh! Người nghe cho rõ đây, ta họ Lạc, tên Bảo, tên đầy đủ là Lạc Bảo, người phụ nữ mà người muốn tìm chẳng phải đã đi theo người mười bảy năm trước rồi sao? Người còn đến đây phiền ta làm gì? Ta nói thêm lần nữa, ta không phải là Ngâm Ngâm mà người muốn tìm.” Phượng Vũ Quân cứ bám riết lấy tôi, khiến tôi tức giận điên người, tôi nắm mạnh một quyền vào mặt ép hắn lui ra phía sau.

“Cái gì?” Phượng Vũ Quân lặng người đi, nhất thời không hiểu được ra.

Tôi lại hét lớn vào mặt Ông Thư Bách: “Xin người hãy trông chừng người phụ thân tinh thần có vấn đề của mình đi, đừng để chạy đi lung tung làm người khác bị thương nữa.”

Phượng Vũ Quân nhanh chóng định thần lại sau khi kinh ngạc, lại tóm lấy tôi rồi nói: “Ngâm Ngâm, ta biết nàng có nỗi khổ riêng, ta biết ta và Vũ Lăng khiến nàng khó lòng lựa chọn. Hôm nay, dù thế nào đi nữa, ta cũng không để nàng rời khỏi ta nữa, nhất định sẽ đưa nàng rời khỏi nơi này.”

Bạch Cốt Tinh kịp thời hất tay của hắn ra, khí độ bình thản nói: “Hừm, các hạ đã đánh giá bản thân quá cao rồi đấy, muốn ép buộc đưa người từ Đệ nhị cung ta đi sao? Không dễ dàng như vậy đâu.”

Phượng Vũ Quân vừa định lên tiếng, lại bị cắt ngang bởi một tiếng cười khoái lạc, là Ông Thư Bách. Hắn mấp má môi nói chuyện gì đó cùng Phượng Vũ Quân, tôi không thể nào biết được họ đang nói gì.

Đột nhiên, Phượng Vũ Quân gầm rống lên: “Đừng quên rằng, con là do ta sinh ra, con vẫn phải gọi ta một tiếng phụ thân.” Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng Phượng Vũ Quân lại quay về hành lễ với Ông Thư Bách, sau đó tức tốc đưa theo hai người đàn ông trung niên kia rời khỏi.

“Ngâm Ngâm, ta đợi nàng quay về.” Đây chính là câu Phượng Vũ Quân nói với tôi trước khi rời đi, thực sự khiến người ta cảm thấy quái lạ.

Ông Thư Bách từ từ tiến lên trước, ánh mắt sáng lóe, khoe miệng nhõm cười, hai tay đưa ra trước mặt cung kính nói: “Vãn bối thực sự bội phục trước tiên bối Nhật Sứ. Tiên bối cam nguyện hao tổn hết công lực mấy mươi năm của mình, đại thương nguyên khí, chỉ vì muốn cứu người đồ nhi yêu quý của mình, điều này thực sự khiến thế nhân phải nghiêng mình kính nể. Tiên bối biết rõ công lực của mình đã cạn kiệt, vậy mà vẫn dồn hết sức lực còn lại trong người giao đấu cùng với gia phụ, đánh cược mọi thứ, điều này càng khiến vãn bối khâm phục hơn. Thế nhưng vãn bối cũng cảm thấy đáng tiếc cho tiên bối, võ công tuyệt thế cả đời của người giờ đã tan biến theo khói mây.”

Cái gì? Bạch Cốt Tinh đã mất hết công lực? Ông đột nhiên trở thành một ông già da nhăn nheo, tóc bạc trắng, tất cả đều vì dốc toàn bộ công lực cứu tính mạng của Tầm sao? Tôi quay đầu lại, không dám tin vào tai mình, thẳng thốt lên tiếng: “Vũ thúc.”

Bạch Cốt Tinh giơ tay ra hiệu tôi đừng quá lo lắng, mỉm cười nói: “Ha ha ha, người trẻ tuổi này không đơn giản chút nào. Cho dù là như vậy thì đã sao chứ? Huống hồ chi, đương sự chưa chắc đã cam nguyện đi cùng cậu.”

“Tiên bối đã mất đi công lực mấy mươi năm, vẫn chẳng thể nào cứu được người đồ nhi yêu quý, nếu như chúng ta có thể cứu được huynh ấy, vậy thì hoàn toàn thay đổi. Chốc nữa, nàng ấy có cam nguyện đi về cùng ta hay không thì cứ chống mắt mà xem.”

Chỉ một câu nói ‘nếu như chúng ta có thể cứu được huynh ấy’ đã khiến tôi và Vũ thúc hoàn toàn kinh ngạc.

“Các người... rốt cuộc là ai?” Vũ thúc cau chặt đôi mày bạc trắng, suy ngẫm điều gì đó rồi lên tiếng hỏi.

“Chúng ta là ai không quan trọng, ta chỉ muốn tìm người nhà đã thất tán nhiều năm quay về mà thôi. Người đó chính là nàng ấy.” Ông Thư Bách chỉ vào tôi, ngữ khí vô cùng chắc chắn.

“Ông Thư Bách, người nói có thể cứu được chàng, những lời nói đó có phải sự thật không?” Tôi xông đến trước mặt hắn, tóm lấy cánh tay của hắn đẩy kích động.

Hắn mỉm cười dịu dàng rồi nói: “Phượng Bách Cốc.”

Phượng Bách Cốc? Tôi chẳng cần biết hắn ta là Phượng Bách Cốc hay là Ưng Thư Bách, tôi chỉ cần biết, bọn họ có thực sự cứu được Tầm hay không mà thôi.

“Phượng Bách Cốc, những lời người nói là thật chứ?”

“Tiểu huynh đệ, lời nói này có thật không?”

Tôi và Bạch Cốt Tinh đồng thanh cất tiếng hỏi.

“Vậy thì phải xem nàng thế nào đã.” Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt long lanh, đôi mắt khẽ sáng lên, khóe miệng nhướn lên, nụ cười đó ấm áp lạ thường.

“Thì ra là vậy.” Khuôn mặt của Bạch Cốt Tinh trắng cắt không còn giọt máu nào.

Đột nhiên, Bạch Cốt Tinh đưa tay ôm ngực đầy đau đớn, khom người bật ho liên tục.

“Vũ thúc.” Tôi vội vã lại gần đỡ lấy rồi đưa tay vuốt lưng cho ông.

Mãi một lúc sau, Vũ thúc mới kìm nén cơn ho lại, vẫy tay ra hiệu tôi dừng vỗ lưng nữa. Ông khó khăn đứng thẳng dậy, nói với Phượng Bách Cốc hai chữ: “Cứu nó...” Vừa dứt lời, cả người ngã vật xuống đất.

“Vũ thúc.” Tôi kêu lên kinh hãi, cố gắng đỡ lấy thân người của ông, nước mắt tuôn trào không ngớt.

Đưa tay gạt nước mắt, tôi nhìn Phượng Bách Cốc rồi hỏi: “Tại sao lại như thế này?”

Phượng Bách Cốc bình thản nói: “Lúc này ta đã nói rồi, tiền bối đã hao tổn công lực mấy mươi năm trong người, đại thương nguyên khí, sau đó biết rõ võ công của mình đã cạn kiệt mà vẫn dốc hết toàn lực giao đấu cùng gia phụ. Nếu như ta không đến đây kịp thời, e là tiền bối đã sớm cưỡi hạc về tây rồi.” Nói xong, hắn liền lấy ra một lọ màu trắng từ trong người ra, đổ ra một viên đơn dược, cho Bạch Cốt Tinh uống rồi nói: “Tiền bối, viên thuốc này có thể bảo vệ tâm mạch cho người, không còn trở ngại tính mạng, thế nhưng, e là tiền bối phải nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng một khoảng thời gian dài.”

“Khụ khụ khụ... được được, bộ xương tàn này của ta đúng là không thể không khuất phục trước tuổi tác được nữa rồi... khụ khụ khụ... Cho dù là yêu tinh thì cũng phải già đi, biệt hiệu Bạch Cốt Tinh đúng là thú vị... Bạch Cốt Tinh cần phải nghỉ ngơi rồi... khụ khụ khụ... Thứ này của con... bây giờ Bạch Cốt Tinh cũng không dùng nổi nữa...” Bạch Cốt Tinh từ từ quay đầu lại, đặt miếng Huyết Phượng Hoàng lên tay tôi, nụ cười tận đáy lòng của ông lại khiến tôi cảm thấy vô cùng chua xót, món nợ ân tình của ông, biết đến khi nào tôi với Tầm mới trả lại được đây?

Nghe Bạch Cốt Tinh nói như vậy, nước mắt tôi chảy xuống càng dữ dội hơn trước, rồi nghẹn ngào nói: “Vũ thúc, cảm ơn người, người và Dạ sẽ không sao cả đâu. Để con đưa người đi nghỉ ngơi trước.”

“Không cần đâu... mau vào xem Sầm Nhi thế nào đi... không cần phải để tâm đến ta, ta sẽ ở lại đây tĩnh lặng vận khí dưỡng thương cũng được... khụ khụ...” Bạch Cốt Tinh xua tay, ra hiệu tôi vào xem tình hình của Tầm lúc này thế nào trước.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng tôi làm sao có thể để ông thân đang mang trọng thương ở đây một mình được chứ? Tôi kiên quyết gọi mấy đệ tử của Diệp cung đưa ông về phòng nghỉ ngơi. Đến sau cùng, Vũ thúc vẫn nghiêm nghị dặn dò đám đệ tử kia, tuyệt đối không được đến thạch thất làm phiền Phượng Bách Cốc cứu Tầm.

Khi đi vào trong thạch thất, nhìn thấy Tầm đang im lặng nằm trên chỗ điều dưỡng, tôi vội vã chạy đến gần

“Dạ...”

Tôi mắt nhắm lệ nhòa gọi tên chàng, thế nhưng chàng chẳng có chút phản ứng nào hết. Sắc mặt của chàng trắng nhợt những một tờ giấy, chẳng có chút sắc máu nào, nếu như không phải trên môi còn hồng thắm đôi chút thì tôi thực sự nghi ngờ chàng chỉ là một bức tượng vô hồn mà thôi.

“Suýt chút nữa là chất độc đó đã tiến vào tâm mạch của huynh ấy rồi, đến lúc đó thì cho dù thần tiên giáng trần cũng chẳng thể nào cứu được.” Phượng Bách Cốc bình thản lên tiếng bình luận, giọng nói lạnh giá thấu xương.

Tôi gạt dòng nước mắt trên má đi, lạnh lùng nói cùng hắn: “Người nói có thể cứu được chàng, vậy rốt cuộc người muốn ta làm gì thì mới chịu ra tay cứu chàng? Muốn ta phải lên núi đao, xuống biển lửa hay là bắt ta phải đi giết người cho các người? Người hãy nói đi.”

“Nếu như chất độc trong người huynh ấy được giải mà tính mạng của ta hoặc nàng mất đi, vậy nàng có muốn ta cứu mạng huynh ấy không?” Hắn không đáp mà lên tiếng hỏi lại.

Tôi ngây lặng người đi, sau đó kiên định đáp lại: “Nếu chàng chết đi, cuộc đời này với ta cũng chẳng còn có ý nghĩa gì cả, cái chết cũng chẳng có gì đáng sợ.”

“Được! Người của Phượng gia, người đời gọi là tộc người Phượng Hoàng. Chỉ có máu Phượng Hoàng mới có thể giải được độc Huyết ảnh. Nàng và ta là người tộc Phượng Hoàng, muốn cứu huynh ấy, không dùng máu của nàng thì sẽ dùng máu của ta.” Hắn nhướng cao mày, bình thần lên tiếng.

Tộc người Phượng Hoàng? Đây không phải lần đầu tiên tôi nghe thấy mấy chữ ‘tộc người Phượng Hoàng’, thế nhưng lại là lần đầu tiên có người khẳng định chắc chắn tôi là người thuộc tộc Phượng Hoàng.

Tôi không mấy hiểu, đưa lời hỏi lại: “Nếu máu của ta cũng là máu Phượng Hoàng, vậy tại sao ta cho chàng uống máu của ta lại không thể giải được thứ độc đó?”

Hắn bình thần đáp lại: “Nếu như có thể cho uống máu Phượng Hoàng mà nhanh chóng giải được độc thì đó đã chẳng phải là Huyết ảnh nữa.”

Chẳng có chuyện gì quan trọng hơn việc giải thứ độc này cho Tầm, tôi liền nói: “Ta chẳng cần biết phải giải như thế nào. Ta chỉ muốn biết rằng, rốt cuộc người bắt ta làm gì thì mới chịu cứu chàng?”

“Tộc Phượng Hoàng tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào trong tộc lưu lạc bên ngoài, trừ phi người đó đã chết, nếu không cho dù đi đến chân trời góc bể, người của tộc Phượng Hoàng nhất định sẽ tìm được và đưa về tộc. Lần này, chúng ta tới đây là để đưa nàng quay về tộc. Ta đã nói rồi, muốn cứu huynh ấy thì còn phải xem nàng thế nào đã.” Hắn nói với tôi lại lịch cũng như mục đích chuyến đi lần này.

Ha ha ha, thật không ngờ tôi đã đoán trúng phóc mọi chuyện. Dích thực, hắn có thể thần nhiên nói với bất cứ ai rằng bản thân có thể giải được Huyết ảnh, bởi vì hắn là người thuộc tộc Phượng Hoàng.

Tôi điều chỉnh lại suy nghĩ, hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy nực cười. Vận mệnh hết lần này đến lần khác trêu ngươi tôi, ha ha, tôi thực sự cảm thấy quá mệt mỏi rồi.

Tôi nhìn thẳng vào hắn, nói đồng dục từng từ một: “Được, chỉ cần người có thể giải được chất độc trên người chàng, ta sẽ theo người về. Cho dù nơi đó là núi đao biển lửa, điện Diêm La, mười tám tầng địa ngục, ta cũng sẽ theo người quay về, chỉ cần người có thể giải độc cho chàng.”

Hắn im lặng nhìn tôi một hồi, sau đó nhoẻn miệng nở nụ cười khó hiểu.

Hắn bình thần đưa bước lại gần chỗ Tầm, nhẹ nhàng nhắc kiếm rạch lên hai tay của chàng.

Trước khi hắn hạ kiếm xuống, tôi thét lên kinh hãi: “Người đang muốn làm gì thế? Rốt cuộc người đang làm gì?”

“Không chịu huyết hình thì sao giải được Huyết ảnh?” Hắn nói xong liền đưa kiếm rạch hai vết thật sâu lên hai lòng bàn tay của chàng.

Ngay lúc đó, hai dòng máu đen chảy ra từ lòng bàn tay của Tầm. Nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim tôi cũng như đang rỉ máu. Phượng Bách Cốc cứ đứng lặng đó, nhìn hai bàn tay của Tầm chảy máu đen, mãi chẳng thấy hành động gì thêm. Không bao lâu sau, bên cạnh Tầm là một vũng máu đen lớn, thấm đẫm trên y phục trắng của chàng, trông thực sự nhức mắt.

“Rốt cuộc người định để chàng chảy máu đến lúc nào đây? Còn để chảy thêm nữa, chàng sẽ chết đấy. Phượng Bách Cốc, rốt cuộc người muốn cứu hay muốn giết chết chàng hả?” Tôi phẫn nộ xông về phía Phượng Bách Cốc gào thét điên cuồng.

“Lại đó, đỡ huynh ấy ngồi dậy, làm theo những gì ta bảo.” Cuối cùng hắn cũng chịu lên tiếng.

Tôi lặng người đi, sau đó liền lại gần đỡ lấy Tầm, ngồi đối diện với chàng. Phượng Bách Cốc liền lấy kiếm rạch lên hai lòng bàn tay tôi, máu nhanh chóng tuôn trào ra ngoài. Theo chỉ thị của hắn, tôi liền áp hai lòng bàn tay mình lên hai lòng bàn tay của Tầm, tập trung tinh thần, vận công đưa máu của mình sang người của Tầm. Máu chảy ra từ vết thương bên tay phải càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn, còn Tầm đang truyền lại cho tôi máu độc trên người chàng thông qua bàn tay trái.

Thời gian dần dần trôi qua, tôi cũng cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng không chịu đựng thêm nữa, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra, thân người theo đó mà run lên bần bật, nếu không phải sắc mặt Tầm dần dần hồng thắm lại, tôi e là mình đã ngất đi từ lâu.

“Hãy cố gắng kiên trì thêm lúc nữa.”

Lúc Phượng Bách Cốc nói lời này, hắn cũng đặt hai tay sau lưng tôi, đột nhiên cảm thấy có hai luồng chân khí mạnh mẽ không ngừng truyền vào cơ thể, hai luồng chân khí ấm áp đó đã khiến cơ thể tôi bớt phần lạnh giá và từ từ ấm lên.

Cuối cùng, tôi cũng chịu đựng qua được hai canh giờ khổ khổ đó. Sắc mặt của Tầm không còn trắng nhợt như trước kia nữa, ngược lại còn hồng hào, khỏe mạnh. Còn lòng bàn tay tôi giờ là vết máu đen, bàn tay trái tiếp nhận máu đen đã sưng phồng lên.

“Phải bao lâu nữa thì chàng mới tỉnh lại được?” Tôi yếu ớt chống đỡ lấy cơ thể mình rồi đưa ra lời hỏi Phượng Bách Cốc.

“Nhanh thì một ngày, chậm thì ba ngày.” Hắn bình thản đáp lại.

“Phải lâu như vậy sao...” Tôi khẽ than dài một tiếng, lẩm bẩm một mình.

“Ừm, mau uống thứ này vào.” Hắn đáp lại một câu rồi đưa cho tôi một viên đan dược màu nâu.

Tôi lặng người đi, do dự một hồi, mãi cho tới khi hắn nói dùng để giữ lại tính mạng, tôi mới miễn cưỡng nuốt vào. Vị thuốc thực sự đắng vô cùng, tôi cau chặt đôi mày lại. Phượng Bách Cốc lại đưa cho tôi một bình thuốc trị thương, tôi tận tâm bôi lên vết thương cho Tầm.

Bỗng nhiên, tiếng sáo u sầu vang lên, tôi quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng sáo, là Phượng Bách Cốc. Hắn đang đứng ở ngoài thạch thất, không biết hắn lấy đâu ra cây sáo ngọc trên tay, nhẹ nhàng đặt bên miệng.

Hắn đang làm gì chứ? Vào những lúc thế này mà vẫn còn tâm trạng để thổi sáo sao? Không định để cho người ta tỉnh lặng đôi chút hả? Tôi vừa định lên tiếng, tiếng sáo liền đổi điệu, vô cùng quái dị, dường như muốn nói điều gì đó thông qua thứ ngôn ngữ cổ xưa.

Xuy xuy... bên tai tôi vang lên tiếng kêu quái dị, tôi cau chặt đôi mày, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động, không ngờ lại là con nhện khổng lồ, to tầm bốn, năm thốn. Trời đất ơi, có phải con nhện này đã thành tinh rồi sao? Toàn thân mang thứ màu đỏ đáng sợ, trên lưng còn có sáu chấm tròn màu trắng, đầu lại có hai chấm trắng khác nữa. Con nhện đó bò đến chỗ tôi với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đến chân tôi, giống như thể đang chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

Nhìn thấy con vật ghê rợn này, toàn thân tôi lạnh giá như băng.

“Phượng Bách Cốc, ngươi đang làm trò gì thế? Ngươi gọi con nhện này tới đây làm cái gì?” Tôi yếu ớt đưa lời nhiếc móc.

Hắn đưa mắt liếc về phía tôi, không nói gì, lại tiếp tục thổi sáo. Bỗng nhiên, con nhện ghê rợn này bò lên người tôi với tốc độ đáng sợ, tôi hét lớn định hất nó ra, thế nhưng cả người yếu ớt đến độ chẳng nhấc nổi tay lên. Nó cắn mạnh vào bàn tay đang phù tướng lên của tôi.

“Tên mọt sách đáng chết, có phải ngươi thấy ta chết chưa đủ nhanh đúng không? Ngươi cố tình làm vậy hả?” Tôi cố gắng vận hết sức lực rống lên, nhưng giọng vẫn cứ yếu ớt.

Tôi định dùng tay phải hất con nhện lớn kia ra, còn chưa kịp động đến nó, hắn lại nhìn tôi lần nữa, ngừng tiếng sáo lại rồi nói: “Đừng có đụng chạm lung tung.”

Bụng của con nhện đó không ngừng chuyển động, điều đáng kinh ngạc chính là những chấm trên cơ thể của con nhện đó dần dần chuyển từ trắng sang đen. Lúc này tôi mới phát hiện màu đen trong lòng bàn tay mình đã dần nhạt màu đi.

Tôi kinh ngạc há miệng ra, sau đó lại khép lại. Lẽ nào Phượng Bách Cốc dùng tiếng sáo của mình để ra lệnh cho con nhện quái dị kia hút độc cho tôi sao? Đúng rồi, hình như những người hành tẩu giang hồ trong các tiểu thuyết võ hiệp thường hay dùng những chiêu thức kiểu này.

Tôi không dám động đậy linh tinh nữa, an phận để cho con nhện đáng sợ đó hút sạch số máu độc trên bàn tay trái cho mình. Con nhện đó hút mãi cho tới khi những chấm trắng sau lưng chuyển sang màu đen mới chịu nhả ra, vội vã bỏ đi.

Tôi tưởng rằng mình có thể đợi cho tới khi Tầm tỉnh lại, thế nhưng Phượng Bách Cốc hoàn toàn không cho tôi cơ hội này.

Ban đầu tôi kiên quyết đòi tận mắt nhìn Tầm tỉnh lại, thế nhưng Phượng Bách Cốc lại bắt buộc tôi phải đi theo hắn, tôi thực sự chẳng thể nào chịu đựng được nữa.

“Ta đã nói rồi, ta hoàn toàn không phải là Ngâm Ngâm gì đó. Phụ thân của người phát điên, chứ ta không hề điên. Người còn ép buộc ta, ta sẽ không theo người quay về tộc Phượng Hoàng nữa, ta sẽ nuốt lời.”

“Người có tên là Ngâm Ngâm mà phụ thân ta luôn miệng gọi chính là mẫu thân của nàng, tên thật là Phượng Thiên Ngâm, vốn là thánh nữ của tộc Phượng Hoàng ta. Mười bảy năm trước đã đồng ý gả cho phụ thân ta, thế nhưng trước hôn đại hôn bà lại giả chết rồi tự ý rời khỏi tộc Phượng Hoàng.” Giọng nói của hắn trước sau vẫn bình thản như không.

Tôi ngây lạng người đi, thì ra Lạc Ngâm Tâm thực sự chính là Phượng Thiên Ngâm. Nhưng điều tôi hoàn toàn không thể ngờ được, bà lại là vị hôn thê của Phượng Vũ Quân. Thảo nào mà tên điên rồ Phượng Vũ Quân lại bám riết lấy tôi như hồn ma.

“Nếu nàng muốn nuốt lời cũng được, ta sẽ không ép buộc. Ta có thể cứu huynh ấy thì cũng có thể giết chết huynh ấy.”

“Người?”

“Ta đã nói rồi, tất cả đều phải xem nàng thế nào.”

“Tất cả đều phải xem ta thế nào? Cho dù ta với mẫu thân trông giống nhau thì đã sao chứ? Lẽ nào người định bắt ta thay mẫu thân ta gả cho phụ thân người hay sao? Cho dù trên người ta có dòng máu Phượng Hoàng thì đã sao hả? Ta là ta, không phải thứ đồ vật thuộc quyền sở hữu của nhà họ Phượng các người, ta có quyền quyết định mọi thứ trong cuộc đời của mình, không phải các người muốn ta đi cùng các người thì ta nhất định sẽ phải đi theo.”

“Ta đã nói rồi, cho dù nàng có bằng lòng hay không, tộc Phượng Hoàng quyết không để người trong tộc lưu lạc bên ngoài. Nàng có thể nuốt lời hứa, kiên quyết không đi, ta cũng có thể đoạt tính mạng của huynh ấy, thậm chí là tính mạng của toàn bộ người trong Điệp cung này.”

Tôi kinh ngạc, trợn trừng mắt nhìn người đàn ông vừa lạ lẫm vừa quen thuộc trước mặt, suy ngẫm lại những lời hắn vừa nói, khó lòng tin được hắn chính là người thân thiết với Tầm chẳng khác nào huynh đệ khi còn ở khách điểm.

Tôi nhướn miệng mỉm cười lạnh lùng: “Ông Thư Bách, ta gọi người là Ông Thư Bách chứ không phải là Phượng Bách Cốc. Khi còn ở trong khách điểm Long Môn, người với chàng cũng có thể xem là tri kỷ, vậy mà lúc này chàng nằm đây, sống chết chưa rõ, người chẳng hề động lòng, người có còn coi chàng là bạn bè của mình hay không?”

Vốn dĩ tôi chẳng muốn nhắc đến chuyện trước kia, thế nhưng lời nói của hắn khiến tôi cảm thấy vô cùng đau buồn. Ông Thư Bách trước kia tuy rằng đáng ghét nhưng hắn đối với Dạ Tầm Hoan thực sự chân thành, tốt bụng, còn Phượng Bách Cốc lãnh đạm vô tình chẳng có chút tình người hiện nay lại khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, buồn lòng.

“Người họ Phượng không có bạn bè. Người họ Phượng từng thề cùng với ông trời, có thể cứu bất cứ ai trên đời này, nhưng tuyệt đối không bao giờ cứu người thuộc Hoàng thất.” Hắn dùng ngữ khí kiên quyết mà trầm lắng, tôi nghe bên tai mà cảm thấy lạnh giá cả tâm can.

Tại sao hắn lại biết được Tầm là người trong Hoàng thất? Tại sao hắn lại biết được chuyện này?

“Nếu đã biết được thân phận thực sự của chàng, tại sao ngươi còn cứu tính mạng chàng?” Tôi mất hết lí trí thét thẳng vào mặt hắn, có điều giọng nói vẫn cứ yếu ớt như trước.

Hắn liếc mắt nhìn tôi, không đáp mà còn hỏi: “Nàng cũng đã thấy tình trạng của Nhật Sứ trước đó rồi đấy, với thực lực của Diệp cung lúc này cộng với tính cách của phụ thân ta, nếu nàng muốn chỉ trong thời gian một đêm Diệp cung hoàn toàn biến mất trên giang hồ vậy thì cũng có thể ở lại không quay về.”

“Người...” Bàn tay chỉ vào hắn bất lực hạ xuống, chẳng thể nào che giấu nỗi đau đớn và bất lực trong lòng, tôi lạnh lùng nói: “Vậy phiền ngươi hãy ra ngoài đợi ta.”

Có lẽ do đã khóc lóc quá nhiều, khi phải chia tay với Tầm thêm lần nữa, tôi chẳng hề khóc lóc gì. Nhìn vào khuôn mặt ung dung, tuấn tú chìm trong giấc ngủ của chàng, tôi cảm nhận được nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt mình.

Chàng không sao là tốt rồi.

Đặt miếng ngọc bội Huyết Phượng Hoàng vào bên trong người của chàng, lời nói của Hạ Trọng Đường trong lúc mê man bất tỉnh vẫn còn vang rõ trong đầu tôi, xem ra có được miếng ngọc bội này, nhất định có thể tìm được tộc Phượng Hoàng. Lấy kiếm cắt một lọn tóc bạc của chàng, tôi nắm chặt trong tay, lại cúi người xuống trao chàng một nụ hôn, dừng lại nơi đó rất lâu mới lưu luyến rời khỏi.

Chỉ cần tôi với chàng còn sống, thế nào cũng có lúc đoàn tụ lại cùng nhau. Chỉ cần còn sống, chẳng có gì là không thể cả. Thời gian năm năm, tôi còn có thể chịu đựng được, dù phải đợi thêm năm năm nữa thì cũng có sao? Người họ Phượng không để cho người trong tộc lưu lạc bên ngoài, cho dù đi đến chân trời góc biển cũng tìm về bằng được. Cho dù là vậy thì đã sao chứ? Mầu thân của Hạ Chi Lạc có thể trốn thoát, Phượng Bách Cốc có thể trốn thoát, tôi cũng có thể trốn thoát được.

Tộc Phượng Hoàng, cứ thử một lần xem sao.

Đi ra khỏi thạch thất, vào lúc quyết định rời khỏi, tôi liền bị Khai Tâm và Truy Ưc níu chặt lấy. Đám người còn lại chỉ mong tôi đi càng sớm càng tốt, hoàn toàn đối lập với cảnh tượng hai đứa trẻ đáng thương kia khóc nức đến độ không thốt lên thành tiếng. Hoắc Vô Ảnh và Trương Mộc Mộc thì không ngừng truy hỏi lí do tại sao tôi lại rời đi.

Tôi nắm chặt bàn tay lại, phớt lờ tiếng khóc lóc, phớt lờ lời truy hỏi phía sau, chẳng nói lời nào mà rời khỏi Diệp cung dưới sự giúp đỡ của Phượng Bách Cốc, thậm chí còn chẳng quay đầu nhìn lại lấy một lần.

Mười bảy năm trước, cảnh tượng Phượng Thiên Ngâm kiên quyết quay người bỏ đi, Hạ Chi Lạc khóc lóc đuổi theo một đoạn đường dài lại hiện rõ trong đầu tôi. Khoảnh khắc này, tôi cũng có thể cảm nhận được nỗi bất lực của Phượng Thiên Ngâm lúc đó, bởi vì chúng tôi đều là người họ Phượng nức cười.

Suốt dọc đường đi mệt mỏi, tâm tư tôi vẫn còn ở lại Diệp cung.

“Nàng đang nghĩ gì thế?” Giọng nói của Phượng Bách Cốc đột nhiên truyền tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

“Ta đang nghĩ chuyện gì thì có liên quan đến ngươi sao?” Tôi không vui vẻ đáp lại.

“Đến rồi.” Hắn cũng chẳng tức giận, bình thản đưa mắt nhìn sang chỗ tôi rồi lặng lẽ xuống khỏi xe ngựa.

Tôi điều chỉnh lại tâm trạng, từ từ vén rèm cửa lên, vừa định xuống xe ngựa, ngược mắt lên nhìn cảnh vật trước mặt, liền chết lặng người đi, không ngờ lại là bên bờ vực thẳm. Tại sao tôi lại cảm thấy cảnh vật nơi đây quen thuộc như vậy chứ?

“Người đưa ta đến vực thẳm làm gì hả?”

Hắn không trả lời, chỉ đưa một tay dịu dàng đỡ tôi xuống khỏi xe ngựa. Tiếp sau đó, tháo dây cương, đuổi con ngựa đó đi, rồi đẩy chiếc xe xuống dưới vực thẳm. Tôi lại lần nữa cảm thấy kinh ngạc, tên khốn này rốt cuộc định làm gì chứ? Lẽ nào muốn kéo tôi cùng nhảy xuống vực thẳm sao?

“Nàng đã chuẩn bị xong chưa? Chúng ta cũng sắp phải nhảy xuống.” Giọng nói của hắn vẫn cứ bình thản như không, chẳng cảm nhận được chút xúc cảm gì khác.

Tôi trợn trừng hai mắt, nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc, hắn thực sự muốn tôi nhảy xuống vực thẳm này sao?

Đôi mắt hắn nhìn tôi chẳng hề lay động, cũng không biểu lộ điều gì.

Đây chính là con đường tới tộc Phượng Hoàng sao? Đây rõ ràng là con đường tử vong mà! Thảo nào mà người đời tìm kiếm bao lâu nay vẫn chẳng thể nào tìm được tộc Phượng Hoàng. Ai dám đem tính mạng mình ra đánh cược chứ, nếu như mất đi tính mạng nếu bản thân rồi thì còn cần đến máu Phượng Hoàng làm gì nữa?

Suy ngẫm một lúc lâu, tôi liền lặng lẽ nhìn vào vực sâu vạn trượng trước mặt, cổ họng tắc nghẹn, không thốt nên lời nào. Đặt mình vào chỗ chết để được hồi sinh.

Vậy thì nhảy thôi!

Hít một hơi thật sâu, tôi nhẹ nhàng nắm chặt lấy túi thơm có đựng lọn tóc trắng của Tầm bên trong, nhắm mắt lại, bước chân nhảy xuống dưới...

77. Chương 77: Phía Dưới Hoàng Lăng

Tiếng gió vù vù thổi bên tai, cả thân người chẳng khác nào chiếc điều đứt dây, mất đi trọng tâm không ngừng rơi xuống bên dưới, tôi ngấm nghiến mắt lại, trong lòng chẳng hề sợ hãi gì cả.

Bỗng nhiên, thân thể của tôi nhanh chóng được người ta ôm lấy. Tôi mở mắt ra, là Phượng Bách Cốc. Hắn im lặng nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên, cánh tay vòng qua eo ôm lấy tôi càng lúc càng chặt hơn.

“Ôm chặt vào.” Ngữ khí của hắn kiên định mà trầm lắng, hơi thở phù phù bên tai tôi, ấm nóng lạ thường.

Tình hình này tuy rằng khiến người ta cảm thấy ngại ngùng, thế nhưng tôi cũng không muốn chết, vậy nên đưa hai tay ôm chặt lấy cổ của hắn, trong lòng thực sự muốn bóp cho hắn chết luôn. Hắn cảm thấy kinh ngạc, trong nháy mắt lại phục hồi dáng vẻ bình thản như không.

Con người trước kia chỉ vừa nhìn thấy tôi đã phát ghét, lúc này khiến tôi cảm nhận được khinh công đã đến mức xuất thần nhập hóa, đưa theo một người như tôi, men theo đá trên vực thẳm, bước đi nhẹ nhàng ung dung mà lại hạ xuống dưới với tốc độ nhanh chóng.

Thật không ngờ, tôi lại nhìn thấy phong cảnh vô cùng quen thuộc hiện lên trước mặt, trong đó có một tháp vọng cảnh trước mặt. Tôi trợn to hai mắt, thì ra nơi tàng thân của người tộc Phượng Hoàng lại chính là... Hoàng lăng bí ẩn xưa nay. Chỉ có núi Phượng Hoàng ở Hoàng lăng mới có các dãy núi trùng điệp xếp cạnh nhau thế này, cây cối um tùm, rậm rạp. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy được toàn bộ diện mạo của Hoàng lăng từ trên cao xuống.

Tiếng gió bên tai biến mất, hai chân chạm đất, cơ thể tôi tìm lại được trọng tâm. Tôi không nói một lời nào, theo Phượng Bách Cốc đi về phía trước, cảnh tượng trước mặt cây cối xanh tốt, mơn mớn, mây trắng giăng đầy. Trên đầu những chú chim đậu trên cành lá hót véo von liên tục, những giọt sương đọng trên thân cây thì thoảng rơi xuống trán, mặt, đầu tôi, cảm giác lạnh giá.

Ánh mặt trời xuyên qua tán lớp lá rậm rạp, trông tựa như những ánh hào quang sáng chói, lúc đầu khiến tôi cảm thấy hoa mắt, lại cộng thêm sức khỏe đang yếu ớt, chân đứng không vững, suýt nữa ngã xuống, may mà được người ta kịp thời đỡ lấy.

Phượng Bách Cốc im lặng nhìn về phía tôi, bàn tay đang đỡ lấy tôi từ từ buông lỏng ra trước đôi mắt quắc nhọn tràn đầy oán hận của tôi.

Hắn gượng gạo khê ho vài tiếng rồi nói: “Đến rồi.”

Đến rồi? Lúc này vẫn còn ở trong rừng cây, làm sao mà đã tới được? Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt kinh ngạc, chỉ thấy hắn khê vén lớp vỏ cây ra để lộ một khối đá đen, gõ nhẹ lên đó vài phát, phiến đá đó dịch chuyển sang bên một cách thần kì, để lộ ra một động huyệt chỉ vừa một người vào. Giống như lần trước ở bên bờ vực thẳm, hắn lại ra hiệu tôi nhảy vào trong động huyệt đó.

Lần này, tôi chẳng thèm nói tiếng nào, nhảy luôn xuống dưới. Ai ngờ, lần nhảy này chẳng khác nào rơi xuống vực sâu vạn dặm, thực ra đây chỉ là một động huyệt cực kì sâu mà thôi. Đoạn đầu, động huyệt này vô cùng bé nhỏ, chật chội, càng xuống dưới càng rộng hơn, tốc độ trượt xuống cũng nhanh hơn rất nhiều.

Tôi nhắm chặt hai mắt lại, thét lớn suốt cả dọc đường trượt xuống, tôi đã từng ngồi xe lượn trong công viên, nhưng chưa lần nào khủng khiếp như lần này. Sau khoảng thời gian trượt xuống tưởng chừng như kéo dài cả một thế kỉ, tôi liền ngã lên một khoảng đất bằng phẳng, nhận ra mình đang ở trong một căn thạch thất dưới mặt đất rộng khoảng chừng mười mét vuông, nhìn trên dưới trái phải trong phòng, tất cả đều được làm từ đá.

Khó khăn lắm mới khiến cho trái tim bình ổn lại, tôi kinh ngạc trước hai con sư tử đá oai nghiêm trước mặt, trên tường không treo thứ gì, không hề có ánh lửa nhưng lại sáng mãi không tắt. Giữa hai con sư tử đá là bốn cửa đá cao lớn, trên đó được khắc những hình đồ đẳng tinh tế, tỉ mỉ.

Còn chưa kịp định hồn lại, một cái bóng đột nhiên giật lên ngoài thạch môn, tôi sợ hãi ôm đầu thét lớn, mãi cho tới khi tiếng cười vui vẻ vang bên tai tôi mới kịp nhận ra đây là chiếc bóng của Phượng Bách Cốc.

Tôi khê phỉ bụi đất dính trên tay, đứng thẳng người dậy, trong đầu không ngừng nghĩ xem đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào. Tất cả mọi cảnh tượng phía trước đều cho thấy nơi đây là mộ thất, hơn nữa còn là căn mộ thất cỡ lớn khiến người ta khó lòng tưởng tượng được. Nơi đây cũng khiến tôi nhớ tới quãng thời gian dài sống tại Hoàng lăng cùng những căn thạch thất được làm thủ công khá là tinh diệu. Khi này, tất cả những hình ảnh quen thuộc dần hiện lên trong đầu, lẽ nào nơi đây thực sự là Hoàng lăng bí mật của Hoàng triều Kim Bích?

“Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào thế? Lẽ nào đây chính là hoàng lăng thực sự?” Tôi nhướn mày đưa ra câu hỏi của mình.

Hắn liếc mắt nhìn tôi, mặt không biểu cảm đáp: “Đúng thế.”

“Nơi đây chính là ở bên dưới núi Phượng Hoàng? Nơi mà các Minh sĩ kia canh giữ chỉ là vùng ven biên của Hoàng lăng thực sự thôi sao?”

Hắn lại gật đầu khẳng định.

“Đối với những Minh sĩ đời đời kiếp kiếp phải canh giữ Hoàng lăng, tiếng kêu ai oán, đau khổ của họ mỗi khi thứ độc Huyết ảnh phát tác, người thuộc tộc Phượng Hoàng các ngươi đều biết hết sao?”

Hắn lại gật đầu.

Tôi bật cười lớn tiếng: “Ha ha ha, thật không ngờ người tộc Phượng Hoàng mà thế nhân tìm kiếm khắp nơi lại tập trung hết ở nơi này. Trong người chảy thứ máu nóng hùng hực thế nhưng lại toàn là những con người lạnh lẽo vô tình.” Tôi đưa lời khinh miệt, sau đó im lặng chờ đợi hắn mở thạch môn đi vào bên trong Hoàng lăng thực sự.

“Hừm, vì sinh tồn, những con người bất đắc dĩ phải sống ở nơi người chết thì làm sao có thể nhiệt tình, tốt bụng được chứ?” Sau khi lạnh lùng đáp lại, hắn liền chuyển động bốn viên minh châu ở mắt của sư tử đá, bốn thạch môn kia đều từ từ mở ra. Sau cửa là những con đường nhỏ hẹp, ánh sáng tuy rằng mờ ảo nhưng cũng có thể nhìn rõ đường đi, cảm giác như thể chẳng bao giờ có điểm dừng.

Tôi lặng lẽ đi theo hắn trên con đường tưởng chừng như vô tận ấy, cuối cùng cũng đến tận cùng, trước mặt lại là thạch môn mộ thất vừa dày vừa nặng. Sau khi qua cánh cửa đó, một thạch thất khổng lồ trắng lè khiến người ta lạnh gáy xuất hiện trước mắt. Năm cột trụ đá lớn làm cột chống chính, trên mỗi cột trụ này

đều có một hốc đựng đầy dầu, trong đó lại có tâm đèn, vậy nên ngọn lửa trong đó có thể chiếu sáng cả căn thạch thất lớn này. Trên nơi cao cao kia, còn treo thứ gì đó tựa hồ vàng trắng cùng những ngôi sao trên bầu trời đêm đen, lấp lánh tỏa sáng lạ thường.

Tôi bất giác ngây lạng người đi, mãi lúc lâu sau mới định thần lại được, đưa mắt nhìn kĩ, thì ra trên đó gắn những viên dạ minh châu với các màu sắc, độ lớn nhỏ khác nhau.

Đang âm thầm cảm thán trong lòng, chẳng biết từ lúc nào, căn thạch thất khổng lồ này xuất hiện đầy những con người mặc y phục đơn giản đang quỳ rạp trên mặt đất. Đương nhiên người mà họ bái lạy chính là người đứng cạnh bên tôi, Phượng Bách Cốc. Tôi một lần nữa lại cảm thấy kinh ngạc trước thân phận của hắn.

Phượng Bách Cốc khẽ đưa tay lên ra hiệu cho mọi người đứng dậy, sau khi nhìn thấy tôi, mọi người đều quay sang thì thầm bàn tán, chẳng hề tỏ ra kinh ngạc trước sự xuất hiện của người lạ như tôi.

“Ngâm Ngâm.” Tên Phượng Vũ Quân khiến người khác đau đầu nhức óc vừa nhìn thấy tôi là xông tới liền.

Vừa gặp hắn tôi liền cảm thấy căng thẳng, trước mặt đám đông, tôi hét lớn tiếng mà chẳng hề nể mặt hắn: “Người mau đứng lại cho ta, đừng có lại gần đây.”

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

“Ngâm Ngâm.” Phượng Vũ Quân vẫn cứ mặt dày mày dạn xông lại gần.

Tôi bị ép lùi về phía sau liên tục, Phượng Vũ Quân vẫn muốn đuổi lại gần, liền bị Phượng Bách Cốc ngăn lại. “Phụ thân, hôm nay nàng ấy đã rất mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi lập tức.”

Sau khi nghe thấy câu này, sắc mặt của Phượng Vũ Quân biến đổi, nhìn Phượng Bách Cốc bằng ánh mắt tức giận, nhưng cũng lui ra phía sau. Tại sao một người làm phụ thân như hắn lại phải nhìn sắc mặt của con trai chứ? Tôi cảm thấy khá là ngạc nhiên.

Có câu nói này của Phượng Bách Cốc, tôi liền được bình an, được một người phụ nữ sắc mặt trắng nhợt đưa vào trong một thạch thất, đây chính là chỗ ở của tôi sau này.

Hừm! Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ phải làm một người chết biết đi đáng nực cười mà người đời tìm kiếm bao lâu nay. Mở chiếc túi thơm ra, nhìn lọn tóc bạc của Tầm, tôi lại than thở chán ngán.

Không biết bây giờ chàng thế nào rồi? Chỉ dựa vào miếng ngọc Huyết Phượng Hoàng đó không hiểu có thể tìm được đến nơi này hay không? Khai Tâm và Truy Ưc vẫn khỏe chứ, có đau lòng quá không? Tình trạng sức khỏe của Bạch Cốt Tinh thế nào rồi? Còn cả Tiểu Tiểu, Hàng Thành, Hoắc hái hoa, Mộc Mộc, Tướng Quân nữa... Cả một đêm, hình bóng của tất cả những con người đó luôn quanh quẩn trong đầu tôi, gạt đi chẳng được.

Tôi ở nơi này suốt khoảng thời gian một tháng dài đằng đẳng.

Mỗi ngày khi màn đêm buông xuống, tôi đã quen dần với việc ngồi trong thạch thất, ngây lạng người trước lọn tóc bạc của Tầm trong túi thơm, Phượng Bách Cốc thường đem theo con sủng vật đáng ghê tởm của hắn tới căn phòng của tôi. Buổi tối hàng ngày, tôi đều ăn những linh đơn diệu dược vô cùng đáng miệng. Con nhện khổng lồ, ghê tởm đó chẳng khác nào con quỷ hút máu, không ngừng hút máu trên bàn tay tôi, chẳng hề ngần ngại hút số máu quý giá trên người tôi, mặc dù nó là máu đen.

Mới ban đầu, tôi còn phản kháng, cũng giống như khi mới gặp con nhện khổng lồ này ở Diệp cung. Sau khi biết được nó có thể giải độc giúp, tôi bắt đầu quan tâm đến con sủng vật đặc biệt này, thì ra nó có tên là nhện Bát Tinh. Chỉ là nó có thể giải độc giúp tôi nhưng lại chẳng thể giải độc trực tiếp cho Tầm được.

Ngoài việc quan tâm đến con nhện này, tôi cũng bắt đầu quan tâm đến Phượng Bách Cốc. Phượng Bách Cốc là một người vô cùng quái dị, tôi hoàn toàn không tìm thấy chút bóng dáng nào của tên Ưng một sách khi xưa từ con người của hắn hiện nay. Điều duy nhất tôi cảm nhận được từ hắn chính là: cô đơn. Nói theo cách hình tượng hơn thì hắn là một người tự kỉ, cả ngày im lặng ít nói.

Có điều, điều khiến tôi kinh ngạc nhất chính là, hắn là tộc trưởng của tộc người Phượng Hoàng. Nói theo cách khác, hắn chỉ cần khẽ nhúng mày là tất cả những người trong tộc đều kinh hãi, sợ sệt, thảo nào mà phụ thân của hắn lại phải hành sự theo sắc mặt của hắn.

Có lẽ do cô đơn, nên buổi tối mỗi ngày, khi con sủng vật kia giải độc giúp tôi, hẳn liền tranh thủ nói chuyện, nếu như trời đã khuya, hẳn sẽ tự động rời khỏi. Những hành động vô tình hữu ý của hẳn cũng khiến cho Phượng Vũ Quân ít đến quấy rầy tôi hơn.

Ban đầu, đại đa số thời gian tôi chẳng thèm để tâm đến hẳn, thế nhưng tôi thực sự cảm thấy hiếu kỳ về những chuyện liên quan đến tộc người Phượng Hoàng, cho nên hai tai vẫn dựng đứng lên nghe, mặc dù luôn tỏ ra bất cần, không quan tâm.

Phượng Bách Cốc kể rằng, tộc người Phượng Hoàng từng thề với trời có thể cứu bất cứ con người nào trên thế gian này, cũng quyết không cứu người trong Hoàng thất.

Tại sao? Chuyện này phải kể từ ân oán rắc rối giữa nhà họ Phượng và Hoàng thất.

Tổ tiên nhà họ Phượng là Phượng Vân Thiên, tên thật là Tăng Vân Thiên. Trước kia người này là đại pháp sư có thân phận cao quý trong Hoàng triều Kim Bích, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, văn võ song toàn, kì môn độn giáp, không thứ gì không biết, có thể nói là một ‘vị thần’ chỉ có trên trời mà hiếm thấy dưới đất.

Đáng tiếc, cách suy nghĩ của những con người tài giỏi này thường khác xa với người thường. Ông ấy có một sở thích đó là nghiên cứu độc dược, mỗi khi điều chế ra được một loại kì độc, ông ta lại dốc hết sức để tìm ra thuốc giải. Không ngừng điều chế độc giải lại nghiên cứu thuốc giải khiến ông ta rơi vào tình cảnh tẩu hỏa nhập ma, chẳng thể thoát được. Mãi cho tới khi Huyết ảnh ra đời, trở thành một kiệt tác hoàn mỹ nhất trong cuộc đời ông ta, thế nhưng cũng trở thành cách thức mới để những gian thần trong triều đình hãm hại những trung lương khác đạo - đó chính là những Minh sĩ canh giữ Hoàng lăng.

Có lẽ vào lúc các Minh sĩ bị phát độc, tiếng kêu gào ai oán, thê thảm đó khơi dậy chút lí trí, lương tri sau cùng trong người đại pháp sư đã rơi vào trạng thái điên cuồng. Trong những ngày khó khăn lắm mới tỉnh táo lại được, ông bắt đầu tận tâm nghiên cứu thuốc giải cho Huyết ảnh, thậm chí còn lên lút cho các Minh sĩ trúng phải Huyết ảnh thử thuốc. Hành động đột phát này đã khiến cho ông, một người đại pháp sư thân phận tôn quý, rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, bởi vì đối với Hoàng thất mà nói, đây là một hành động phản bội đáng khinh.

Ông có thể vô địch thiên hạ, ông có thể tuyệt thế vô song, ông có thể trường thọ trăm tuổi, thế nhưng những người trong tộc người của ông lại không có khả năng này. Đây là nhân do chính ông gieo xuống, cho nên cũng phải tự mình nếm trái quả đắng.

Vì bộ tộc của mình, ông bắt buộc phải từ bỏ Hoàng triều Kim Bích, từ bỏ tên hôn quân mà mình đã trung thành bao năm nay, từ bỏ luôn họ Tăng mà tổ tiên ban cho, khiến cho họ Tăng trở thành một gia tộc mãi mãi không thể nào ngóc đầu lên với thế nhân được nữa.

Ông muốn người trong tộc mình có thể tiếp tục sống. Vì sinh tồn, họ đương nhiên phải chạy trốn. Trời đất tuy rộng lớn nhưng có nơi nào không phải của Hoàng thượng, làm thế nào để trốn thoát được?

Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. Hoàng lăng, mà ý nghĩa khác của nó chính là cấm địa, nơi mà tất cả mọi người không dễ dàng vào được. Sinh sống ở núi Phượng Hoàng, kể từ đó người họ Tăng đổi thành họ Phượng. Tộc người của họ được gọi là tộc Phượng Hoàng.

Ở trong Hoàng lăng, Phượng Vân Thiên lại càng có nhiều cơ hội cho đám Minh sĩ kia thử thuốc. Đáng tiếc, ông trời không chiều lòng người, chẳng lần nào thành công cả. Những người Minh sĩ dùng thuốc giải do ông điều chế trước đó, vốn dĩ có thể sống lâu hơn, sau khi thử thuốc mới điều chế lại chết nhanh hơn trước.

Điều này khiến ông tức giận điên người, quyết định thử thuốc trên chính cơ thể mình.

Phượng Vân Thiên, người tộc trưởng tài giỏi này hành động như vậy khiến tôi cảm thấy vô cùng hãi hùng, lẽ nào ông ta thực sự không sợ chết sao? Tuy rằng tôi cảm hận ông ta đã tạo ra Huyết ảnh, thứ kịch độc hại người kia, thế nhưng việc ông ta dùng tính mạng mình đánh cược để tìm ra thuốc giải thực sự khiến người khác phải nghiêng mình kính phục.

Đến sau cùng, ông vẫn chẳng thể nào tìm ra thuốc giải, có điều trong những ngày thử thuốc, ông cùng những người trong tộc đã uống vào vô số các loại cỏ thuốc, dẫn tới sự biến đổi về thể chất, cũng chính là

thứ máu Phượng Hoàng được mọi người ca tụng bấy lâu. Còn việc không tìm ra được thuốc giải cho Huyết ảnh đã để lại nỗi tiếc nuối cả đời cho Phượng Vân Thiên.

Trong lúc hấp hối, ông yêu cầu con cháu đời đời nghiên cứu thêm, cho tới khi nào tìm ra được thuốc giải mới thôi, đồng thời cũng bắt tất cả những người trong tộc mãi mãi không bao giờ hiểu trung cùng Hoàng thất, có thể cứu bất cứ người nào trên thế gian, nhưng tuyệt đối không cứu người trong Hoàng thất.

Nói đến đây, Phượng Bách Cốc đột nhiên dừng lại, không nói nữa.

Sau cùng, tôi chẳng thể giả bộ được nữa, liền đưa lời hỏi: “Nếu như không thể điều chế được thuốc giải, vậy tại sao các người lại biết cách giải độc Huyết ảnh?”

Hắn nhướng mày lên, mỉm cười rồi nói: “Huyết hình đích thực là cách giải độc cho Huyết ảnh, nàng không cần phải lo lắng, người họ Phượng đã hứa thì tuyệt đối không bao giờ nuốt lời, hứa rằng cứu mạng nhất định sẽ cứu cho bằng được.”

Hắn nhanh chóng nhận ra được nỗi lo lắng của tôi, khiến khuôn mặt tôi đỏ bừng lên vì ngượng ngùng.

“VẬY... RỒT CUỘC TẠI SAO CÁC NGƯỜI LẠI BIẾT ĐƯỢC CÁCH GIẢI ĐỘC NÀY?” Tuy rằng lời nói vừa xong của hắn khiến tôi cảm thấy an tâm hơn nhưng vẫn cứ hiếu kì trước những chuyện này.

“Hôm nay đã muộn rồi, nàng hãy nghỉ ngơi sớm đi.” Hắn bình thản nói sau đó quay người bước đi.

“NÀY... NÀY...” Tôi tức giận giậm chân trong phòng, đập mạnh tay lên cửa đá rồi ảo não quay về chiếc giường của mình.

Thuốc giải vẫn chưa hề được tìm ra, làm sao tộc người Phượng Hoàng lại biết cách giải độc Huyết ảnh?

Điều kì lạ chính là, phụ nữ nhà họ Phượng một khi đã yêu thì sẽ chẳng màng mọi thứ, cho dù phải hi sinh tính mạng của mình cũng không ngại.

Trước kia, có một người Minh sĩ canh Hoàng lăng vô cùng dũng cảm, không sợ chết, biết rõ bản thân mang Huyết ảnh vẫn quyết tâm bỏ trốn, người này thà chết cũng không muốn sống ở nơi Hoàng lăng bẩn thỉu này. Trùng hợp là người này lại được một người phụ nữ nhà họ Phượng cứu được, người phụ nữ này chính là một trong những truyền nhân kế thừa di nguyện nghiên cứu ra thuốc giải độc Huyết ảnh. Trong quá trình giải độc giúp Minh sĩ này, hai người nảy sinh tình cảm. Tình lang cuối cùng chẳng thể chống lại được độc tính của Huyết ảnh, vào lúc cận kề cái chết, người phụ nữ họ Phượng kia quá đổi tuyệt vọng, liền nghĩ ra cách đổi máu Phượng Hoàng trong người mình sang cho tình lang cho tới khi nào máu chàng chuyển sang đỏ tươi mới thôi.

Chàng đã sống lại, còn nàng lại chết đi, bởi vì chất độc Huyết ảnh trong người nàng chẳng thể nào tiêu trừ đi được. Mãi cho tới sau này, có người nghĩ tới cách dùng nhện tiêu độc nên mới hình thành cách thức giải độc như hiện nay, có điều người đổi máu vẫn có thể bị chết. Vì cách giải độc này quá nguy hiểm cộng thêm lòng yêu cuộc sống của mỗi con người, cho nên người họ Phượng không giải độc cho các Minh sĩ một cách dễ dàng như trước nữa.

Tôi mím chặt môi lại, cách thức giải độc Huyết ảnh này chính là dùng mạng đổi mạng. Cũng có nghĩa là, nếu không phải tôi may mắn, thì có lẽ đã chết từ lâu rồi. Suy nghĩ như vậy, tôi cảm thấy lạnh buốt toàn thân.

Ban đầu, người tộc Phượng Hoàng không hề cấm người trong tộc liên hôn hay qua lại cùng người bên ngoài, thế nhưng nếu liên hôn thì đối phương nhất định phải ở lại Hoàng lăng cho tới khi chết đi, không được quay về thế tục.

Ngay cả người trong tộc còn muốn trốn thoát khỏi nơi chôn người chết này, làm gì có ai muốn ở đây cả cuộc đời chứ? Tuy nhiên, những người trong tộc muốn được thoát khỏi vận mệnh đau khổ này, mỗi lần chạy trốn đều chẳng thể nào thoát nổi. Phượng Thiên Ngâm không phải người đầu tiên, Phượng Bách Cốc cũng không phải người sau cùng.

Thi thoảng biết được bí mật cũng không phải là một chuyện tốt, biết được càng nhiều thì trong lòng lại càng cảm thấy đau khổ hơn. Với tôi mà nói, câu chuyện về tộc người Phượng Hoàng vừa bi thương lại vừa

sầu muộn. Mà khi đối diện với bi thương cùng sầu muộn, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó chính là: Trốn!

Trước mắt, nơi mà tộc người Phượng Hoàng ở chính là huyết mộ của Tiên hoàng đầu tiên kiến lập nên Hoàng triều, nói theo cách khác thì những vị Hoàng đế khác sẽ được chôn cất phía sau ngài, men theo mạch núi Phượng Hoàng này. Còn Hoàng lăng mà tôi cùng Tầm đến trước kia cũng chỉ là lăng mộ của một hai vị Tiên hoàng gần đây mà thôi, cho nên các Minh sĩ cũng chỉ canh giữ ở vòng ngoài cửa Hoàng lăng mà thôi.

Hoàng lăng dưới mặt đất được xây dựng lâu đời này rồi cuộc có bao nhiêu đường vào, chẳng ai có thể nắm hết. Các đội binh sĩ xây dựng Hoàng lăng năm xưa không được trao đổi thông tin cùng nhau, giám công cùng người chỉ đạo cũng như vậy. Sau khi công trình hoành tráng này hoàn thiện, một đạo thánh chỉ ban xuống, tất cả những lao động, giám công cùng người chỉ đạo đều phải chết.

Hầy, mạng người như cỏ rác!

Những công trình sư của Hoàng lăng quả nhiên tài năng bậc nhất, vô cùng lợi hại. Tôi vẫn luôn cho rằng, ở dưới mặt đất thế này thì chẳng thể nào hít thở không khí được, nhưng nay đã biết mình sai và hoàn toàn bái phục trước những con người tài hoa này. Thế nhưng từ sau khi sống trong cổ mộ này. Tôi mới cảm nhận được đây đúng là một kiệt tác khiến cho người chết có thể an nghỉ còn người sống thì hít thở thoải mái.

Những huyết đạo mà người tộc Phượng Hoàng biết chỉ có đúng năm con đường được xếp theo ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Con đường mà hôm trước Phượng Bách Cốc đưa tôi vào đây được gọi là Mộc đạo.

Tên khốn này thực sự là quá đáng quá thể, rõ ràng có thể đi con đường tử tế hơn, vậy mà hắn nhất nhất bắt tôi phải nhảy xuống huyết đó. Cho nên, từ chuyện này tôi cũng có thể biết được, thăm sâu trong trái tim của tên tự kỉ đó vô cùng đen tối và ác độc.

Các thông đạo trong Hoàng lăng vô cùng khúc khuỷu, khó đi, đối với những người tộc Phượng Hoàng đã sinh sống nơi này bao nhiêu đời này thì đó vẫn cứ là một mê cung thần bí khó đoán, cơ quan trùng trùng, vô cùng nguy hiểm. Tuy nhiên, tổ huấn của người tộc Phượng Hoàng chính là không được tùy tiện xông vào bên trong lăng mộ. Cho dù có bọn họ dẫn đường, tôi với người dẫn đường cũng có khả năng bị lạc bên trong, e là cả đời này cũng chẳng thể nào ra nổi, vậy nên, tôi chỉ hoạt động trong phạm vi mọi người thông hiểu mà thôi.

Hàng ngày, đều suy nghĩ đến con đường chạy trốn lí tưởng nhất, nghiên cứu các con đường hoạt đạo, lại phải đối phó cùng với tên điên cuồng Phượng Vũ Quân, khiến tôi muốn điên cả đầu. Tôi với hắn thực sự gặp mặt bằng dao kiếm. Võ công của hắn cực kì cao cường, đối diện với tôi, lúc nào cũng ứng phó thận trọng, chỉ sợ làm tôi bị tổn thương, ngược lại hắn thường xuyên bị tôi gây thương tích, vậy mà chẳng hề tức giận gì cả.

Tôi mắng hắn là người đáng ghét nhất trong thiên hạ này, là kẻ xấu, dùng những lời lẽ ác độc nhất để kích thích hắn, vậy mà hắn chẳng hề bận tâm.

“Trong con mắt của thế nhân, thậm chí cả nàng, ta có thể là kẻ xấu. Thế nhưng trong ánh mắt của các loài động vật, tất cả con người chúng ta cũng đều là kẻ xấu. Trên thế gian này thực sự có ranh giới giữa người tốt và kẻ xấu hay sao?” Hắn đáp lại tôi bằng một câu nói mang đầy tính triết lí, khiến tôi suy nghĩ chút nữa ngất đi vì tức giận. Đôi lúc tầm tình si mà hắn dành cho Phượng Thiên Ngâm thực sự khiến tôi cảm thấy bội phục, thế nhưng tôi vẫn chẳng thể nào chấp nhận được việc hắn suốt cả ngày như hồn ma đeo bám lấy mình.

Cho nên, để tránh phải tiếp xúc với Phượng Vũ Quân, đa phần thời gian tôi đều ở trong căn thạch thất của mình, đóng chặt cửa lại, nghĩ cách xem phải trốn thoát kiểu gì. Thế nhưng cũng không thể không đi khảo sát địa hình, cho nên, hôm nay khó khăn lắm mới cắt đuôi hắn, tôi đi ra khỏi lăng mộ, tiến sâu vào rừng cây rậm rạp.

Trong khu rừng rậm rạp đó, hàng ngàn hàng vạn tử đằng đan khít vào nhau ở mọi hình dáng, chẳng khác nào một chiếc võng lớn, khí thế phi phàm. Trên đám tử đằng đó chỉ chít những quả dại nhỏ màu vàng hoặc đỏ, điểm xuyến vài nụ hoa trông vô cùng diễm lệ, mỹ miều.

Khu rừng thoang thoang mùi hương cây lá, những cơn gió nhẹ thổi trong rừng mang theo chút lạnh giá, trời

đất cũng theo đó trở nên bình yên mà tĩnh lặng. Ở núi Phượng Hoàng cách xa thế tục này, tiếng chim chóc, côn trùng kêu vang khắp chốn. Trên cành cây thi thoảng lại nhìn thấy những đôi chim tình nhân hót ca véo von, thi thoảng ghé mỏ vào tai đối phương, phát ra những tiếng kêu riu rít, xua đi hết mọi huyên náo, phiền muộn của hồng trần, đẩy xa khỏi khu núi rừng này.

Ánh nắng chiếu qua những kẽ lá, phủ lên những bông hoa đỏ, lá xanh bên dưới vàng hào quang sáng chói, tạo nên cảnh vật tuyệt đẹp. Dần dần, tôi ngủ thiếp trong cảnh quan tráng lệ, tuyệt vời này.

Bỗng nhiên, tôi lại nghe thấy tiếng tiêu ai oán mà quen thuộc vang vọng từ phía xa xa, tôi đã từng nghe tiếng tiêu này rồi sao? Tôi tin chắc kể từ sau khi mượn xác hoàn hồn, chưa từng nghe thấy lần nào, vậy tại sao lại cảm thấy quen thuộc đến vậy?

Tôi mở mắt, lồm cồm bò dậy rồi đi về phía phát ra tiếng tiêu này.

Bên Kính hồ, ánh nắng chiếu lên mặt hồ tạo ra những tia hào quang chói lóa.

Tôi nhìn thấy người thổi tiêu, người đó thân mặc áo vải màu ghi ngồi bên cạnh hồ, tựa lưng vào gốc cây phía sau. Đầu bạc phơ thả trước lồng ngực, che đi mất khuôn mặt cắt ngang của người này. Người thổi tiêu cứ lặng lẽ ngồi đó, ngoại trừ ngón tay thi thoảng cử động, cả cơ thể đều bất động, tấm lưng gầy gộc cho thấy sự cô đơn, thê lương của chủ nhân.

Bỗng nhiên, tiếng tiêu ngưng lại, người này từ từ quay đầu nhìn về phía tôi. Sau khi hai người chúng tôi nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, đều ngây lặng người đi.

“Ngâm Ngâm.” Hắn thả đôi tay cầm tiêu xuống, tựa vào thân cây từ từ đứng dậy.

Lại là tên Phượng Vũ Quân âm hồn bất tán, tôi sợ hãi vội vã cầm váy quay người bỏ chạy.

“Không, cô nương không phải là Ngâm Ngâm, nàng ấy đã không còn trên đời này nữa.” Hắn buồn rầu than dài một tiếng, khiến tôi dừng bước chân lại.

Tôi từ từ quay người lại, lặng lẽ nhìn về phía người đàn ông trung niên tóc tai bạc trắng, dung mạo giống hệt như Phượng Vũ Quân, nhưng ông ta không phải là Phượng Vũ Quân, mà là một người hoàn toàn khác. Làm tôi sợ chết khiếp, tại sao người này lại có tướng mạo giống với Phượng Vũ Quân đến vậy chứ?

“Con là Chi Lạc?” Ông liền gọi tôi bằng một cái tên khác. Tôi kinh ngạc, tại sao ông ta lại biết được cái tên Hạ Chi Lạc?

Tôi đột nhiên trợn trừng mắt, lẽ nào người đàn ông đưa Lạc Ngâm Tâm đi là ông ấy chứ không phải Phượng Vũ Quân?

Tôi khẽ gật đầu rồi nói: “Đúng vậy.”

“Ha ha, thật không ngờ, mười bảy năm không gặp, giờ con đã lớn thế này rồi.” Ông ta chậm rãi lên tiếng: “Trông con rất giống với mẫu thân của mình.”

Lời nói của ông ấy đã chứng thực suy nghĩ của tôi là đúng, ông ấy mới chính là người đàn ông đã đưa Lạc Ngâm Tâm đi.

Ông nhìn tôi chăm chăm, không hề rời mắt khỏi, trong đôi mắt đen láy, tuyệt đẹp đó, tôi có thể nhìn thấy tấm tình si dành cho Lạc Ngâm Tâm, chỉ có điều không điên cuồng giống như Phượng Vũ Quân. Tôi bực bội quay đầu đi, tránh né ánh mắt nồng nhiệt đó. Ông ta cũng rất biết điều, khi tôi quay lại nhìn, ông ấy đã đi về phía lăng mộ rồi.

“Đợi chút đã.” Tôi lên tiếng gọi ông ta, rồi nói: “Liệu có thể nói cho ta biết mẫu thân đã chết thế nào không?”

Tôi đã từng hứa với Hạ Chi Lạc, nhất định sẽ tìm mẫu thân giúp cô ấy, hỏi rõ những chuyện bí ẩn khi còn thơ ấu. Bây giờ, mẫu thân cô ấy đã chết, vậy dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải biết được người đã chết thế nào, coi như cũng làm tròn được nguyện ước của Hạ Chi Lạc năm xưa.

Ông ta từ từ bước lại gần chỗ tôi, lặng người nhìn tôi, mãi sau liền nói: “Con còn hận nàng ấy không?”

Tôi lặng người đi rồi nói: “Đây là vận mệnh mà người họ Phượng chẳng thể nào tránh nổi.”

Ông dần đưa đôi mắt mình về phía Kính hồ, chăm chú nhìn vào những gợn sóng trên mặt hồ, hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng nói: “Là chúng ta đã ép chết nàng ấy.”

Ép chết người? Tôi kinh ngạc, chúng ta mà ông vừa nói phải chăng chính là bản thân ông cùng với Phượng Vũ Quân?

“Có thể nói cho ta biết rốt cuộc vì sao mẫu thân lại chết không?” Tôi hỏi.

Ông từ từ đi tới Kính hồ, từ từ ngồi xuống bên hồ, quay lưng lại với tôi rồi nói: “Nếu như muốn nghe ta kể thì con hãy ngồi xuống đây.”

Tôi do dự một hồi, sau đó tìm chỗ thích hợp ngồi xuống gần chỗ ông ta.

“Đây là một đoạn nghiệt duyên.” Ông vẫn hướng đôi mắt về phía Kính hồ, âm thầm lên tiếng, giọng nói lại chẳng thể hiện bất cứ xúc cảm gì.

Ông ấy tên là Phượng Vũ Lăng.

Phượng Vũ Lăng và Phượng Vũ Quân là hai huynh đệ song sinh, Phượng Vũ Quân là ca ca, còn Phượng Vũ Lăng là đệ đệ, cả hai huynh đệ đều đem lòng yêu mến mẫu thân của Hạ Chi Lạc là Phượng Thiên Ngâm. Tuy rằng là huynh đệ song sinh, nhưng tính cách của hai người hoàn toàn khác biệt, từ tính cách điên cuồng, bất định của Phượng Vũ Quân là biết con người hần tà khí bá đạo, còn Phượng Vũ Lăng là một chính nhân quân tử nho nhã, dịu dàng.

Tộc trưởng của tộc Phượng Hoàng xưa nay đều lập con trưởng, vậy nên Phượng Vũ Quân đương nhiên là không chịu nhường bộ rồi. Phượng Vũ Lăng xưa nay vô cùng khâm phục ngưỡng mộ vị ca ca sinh đôi chỉ ra trước mình không bao lâu, cho dù là tài năng hay võ công đều cao hơn ông cả. Tôi thực sự khó lòng tin được, vị đại thúc trung niên cả ngày chỉ biết bám riết lấy tôi gọi Ngâm Ngâm đó trước kia từng là một thanh niên tài mạo song toàn.

Vào năm Phượng Thiên Ngâm đến tuổi cập kê, vừa tròn mười lăm, liền được chọn làm thánh nữ của tộc, thánh nữ ở đây không giống với các thánh nữ bộ tộc mà tôi thường đọc được trong các tiểu thuyết võ hiệp, cả đời phải giữ thân trinh tiết, không được kết hôn. Khi Phượng Thiên Ngâm được chọn làm thánh nữ, điều này đồng nghĩa với việc người sẽ trở thành thê tử của tộc trưởng tương lai.

Phượng Vũ Quân và Phượng Thiên Ngâm có thể coi là một đôi tài tử giai nhân, vô cùng xứng đôi. Vấn đề ở đây chính là người khiến cho Phượng Thiên Ngâm lay động không chỉ có một người, mà còn cả Phượng Vũ Lăng có hình dáng giống hệt như Phượng Vũ Quân, tính cách nho nhã, dịu dàng của khiến người không biết phải lựa chọn ra sao.

Tâm lý do dự không biết yêu ai nhiều hơn của Phượng Thiên Ngâm khiến tôi cảm thấy kinh ngạc. Tôi nhớ đến Hạ Trọng Đường, người cha đã dành cho tôi rất nhiều tình yêu thương mặc dù thời gian ở gần nhau không nhiều. Nói ra thì Phượng Thiên Ngâm cũng có thể coi là mẫu thân của tôi, rốt cuộc người yêu Hạ Trọng Đường hơn hay là yêu hai huynh đệ song sinh họ Phượng này hơn?

Vào đêm trước đại hôn giữa Phượng Thiên Ngâm và Phượng Vũ Quân, không biết Phượng Thiên Ngâm dùng cách thức gì khiến cho tất cả những người tộc Phượng Hoàng đều tưởng rằng người đã chết. Vì cái chết này hai huynh đệ họ Phượng đau lòng đứt ruột, ai ngờ người đã rời khỏi núi Phượng Hoàng từ lâu rồi.

Chẳng ai có thể ngờ người đã giả chết, lẽ nào Phượng Thiên Ngâm biết đại pháp nín thở?

Không chỉ Mộc Mộc cảm thấy hiếu kỳ về con người Phượng Thiên Ngâm mà thực sự tôi cũng vô cùng tò mò. Cao quý nho nhã, diễm lệ không lời miêu tả, tính thông cảm khi thi họa, tuy rằng không biết võ công của người đạt đến cảnh giới nào, thế nhưng chắc chắn không phải kẻ tầm thường.

“Vậy sau đó... tại sao phải đến tám năm sau các người mới tìm được mẫu thân?” Tôi đưa lời nghi hoặc.

“Nàng ấy đã dùng đến huyết trứ.” Phượng Vũ Lăng lặng lẽ lên tiếng.

“Huyết trứ? Ông nói là huyết trứ sao?” Khi nghe thấy hai chữ ‘huyết trứ’, cả người tôi run lên bần bật, cổ họng như bị đá chặn cứng.

Người hạ huyết trú chính là người sao? Thật không ngờ người lại hạ huyết trú lên Hạ Chi Lạc? Tôi cảm thấy hoa mày chóng mặt, thực sự khó lòng tin tưởng được, tôi thật không thể ngờ Phượng Thiên Ngâm lại hạ độc thủ với chính con gái mình.

“Đúng thế, nàng ấy đã dùng đến huyết trú cấm kị của nhà họ Phượng. Nếu không phải ta đến đó kịp thời, chắc nàng đã chẳng thể bảo toàn được tính mạng.” Ngữ khí của ông tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Đúng thế, năm đó Hạ Chi Lạc tưởng rằng mẫu thân chết, khóc đến mức chết đi sống lại, ai ngờ, đột nhiên người lại được người đàn ông khác cứu sống rồi đưa đi.

Tôi đứng bật người dậy, nắm chặt bàn tay lại, không thể khống chế được cảm xúc, hét lớn tiếng: “Ông nói mẫu thân đã dùng huyết trú? Dù cho phải đặt cược tính mạng của mình cũng nhất quyết dùng đến huyết trú cấm kị đó? Tại sao chứ? Rốt cuộc vì sao mà nhất định phải bắt con gái của mình tuyệt tử tuyệt tôn chứ? Thân là phụ nữ, lẽ nào người không biết rằng, trên thế gian này, việc không thể sinh đẻ đối với người phụ nữ tàn nhẫn biết bao sao?”

Tôi càng nói càng xúc động, toàn thân run rẩy. Phượng Vũ Lăng nhìn tôi bằng khuôn mặt ngờ nghệch.

78. Chương 78: Nghiệt Duyên

Sau khi im lặng một hồi lâu, Phượng Vũ Lăng khẽ mấp máy môi rồi nói: “Ý của con là... nàng đã hạ trú Cự Dương sao?”

“Hừm, ta không biết mấy thứ bùa đó, ta chỉ biết cả cuộc đời này sẽ không thể nào sinh con được.” Tôi kìm nén nỗi đau đứt ruột, nắm chặt chiếc túi thơm trước ngực, nói ra câu này rồi quay đầu đi về phía lăng mộ.

“Nếu như con đã tới nơi cổ mộ này, tại sao vẫn không hiểu nỗi nỗi khổ tâm của mẫu thân mình chứ?” Phượng Vũ Lăng đứng sau lưng lên tiếng nói.

Tôi dừng bước chân lại, nén ngọn lửa tức giận trong lòng, cố gắng để bản thân không run lên vì quá giận.

“Lúc trước, ta chỉ biết nàng dùng huyết trú chứ không biết thứ đó là Cự Dương. Nàng thà chết cũng muốn dùng huyết trú Cự Dương, con đã bao giờ nghĩ đến nguyên nhân sâu xa chưa?” Ông hỏi tôi.

Tôi không đáp lại, vẫn cứ nắm chặt bàn tay lại.

“Con là con gái của nàng ấy, trong người con chảy dòng máu của nàng ấy, vẫn cứ là máu Phượng Hoàng. Con sinh ra con cái, máu trong người chúng cũng sẽ là máu Phượng Hoàng, cứ như vậy truyền nối đời đời, bọn chúng sẽ không bao giờ thoát khỏi vận mệnh sống trong cổ mộ như cái xác không hồn cả cuộc đời này. Nếu như con muốn cả đời sống như vậy, thì coi như ta chưa từng nói gì.” Ông khẽ ho vài tiếng, đi lướt qua chỗ tôi, rồi từ từ tiến về phía lăng mộ.

Nỗi khổ tâm của Phượng Thiên Ngâm chính là muốn cơn ác mộng này kết thúc ở cuộc đời bà, cho dù khiến Hạ Chi Lạc không thể sinh con được, để nàng ấy trở thành tội nhân của nhà chồng thì người vẫn quyết để cho Hạ Chi Lạc sống ở trên thế gian chứ không phải là khu mộ cổ suốt đời không thấy ánh mặt trời này. Thế nhưng dù tính toán tỉ mỉ thế nào, tôi vẫn cứ bị lôi về nơi đây, đau khổ ở lại chốn này.

Bỗng nhiên, cả thân người tôi bị người ta kéo mạnh lại. Trong nỗi kinh hãi tột cùng, tôi định thần nhìn, mới nhận ra người đang tóm lấy mình chính là Phượng Vũ Quân mà tôi tránh như tránh tà.

“Người tóm lấy ta làm cái gì? Mau bỏ tay ra.” Tôi hét lớn.

Chết tiệt, tên đàn ông này đúng là âm hồn bất tán. Những câu nói tán tụng ông ta trước kia của Phượng Vũ Lăng khiến tôi không còn cảm ghét ông ta như trước đó nữa, thế nhưng tôi nhận thấy sau khi nhìn thấy khuôn mặt này, quyết định trước đó hoàn toàn thay đổi.

“Trong lòng nàng trước sau vẫn chẳng thể quên được hắc hắc hay sao? Có đúng không? Không ngờ nàng vẫn còn khóc lóc vì hắc hắc?” Ông ta chẳng những không buông tay mà còn nắm chặt hơn trước.

“Phượng Vũ Quân, Phượng đại thúc, ta tôn trọng gọi ông một tiếng đại thúc, xin ông hãy nhìn cho rõ, ta họ Lạc, tên là Lạc Bảo, là con gái của Phượng Thiên Ngâm, chứ không phải người, chỉ có điều trông ta giống hệt như mẫu thân mà thôi. Người đã chết rồi, chết vào mười bảy năm trước rồi, xin ông hãy tỉnh táo lại đi.” Tôi cố gắng hết sức hất hai tay của ông ta ra rồi thét lớn.

“Nàng ăn nói linh tinh.” Ông ta thực sự chẳng còn chút tỉnh táo nào nữa, lại tóm lấy tôi rồi thét: “Tại sao? Tại sao người tìm được nàng lại là hắc chủ? Tại sao người mà nàng tin tưởng luôn luôn là hắc chủ không phải ta?”

“Xin ông hãy tỉnh táo lại đi được không?” Tôi phải hạ giọng cầu cạnh.

“Ngâm Ngâm, tại sao nàng lại dầy vò ta đến mức độ này? Nếu như nàng không yêu ta, vậy những ngày tháng vui vẻ chúng ta ở bên nhau là gì chứ? Nếu như nàng muốn lựa chọn hắc, tại sao lại còn tham gia tuyển chọn làm thánh nữ? Nếu đã trở thành thánh nữ thì tại sao lại đào hôn? Ta biết nàng đào hôn là vì hắc, tại sao? Mau nói cho ta biết.”

“Ông bị thần kinh sao? Tại sao người đào hôn làm sao mà ta biết được? Chỉ dựa vào hành động điên rồ của ông lúc này, đổi lại là ta, ta cũng sẽ đào hôn. Mau bỏ ta ra, ông đúng là thần kinh bệnh hoạn.” Tôi vùng vẫy, đưa chân tấn công về phía hạ bàn của ông ấy.

Phượng Vũ Quân một tay đỡ lấy chân tôi, tôi đành phải đập mạnh một quyền về phía ông ta. Lúc này ông ta hoàn toàn không thể khống chế được cảm xúc, chẳng khác nào một con mãnh thú bị thương, chẳng còn nhường nhịn tôi như trước nữa, đưa tay kim chặt tôi lại. Ông ta đẩy mạnh tôi xuống mặt đất, tôi vùng vẫy định đứng dậy lại bị đẩy ngã lần nữa. Ông ta áp cả người xuống, đôi môi tấn công sát gần...

Xin... xin đừng... Nỗi hoảng sợ trong căn miếu hoang năm đó lại ập về, nỗi hoảng sợ này khiến tôi tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng... Hôm nay tôi lại trải qua một lần nữa... Xoạc một tiếng, y phục bên ngoài của tôi bị ông ta xé rách. Xin đừng, lần này dù có phải chết tôi cũng không chấp nhận.

Tôi dùng hai tay ấn vào phần cằm rồi đẩy cả khuôn mặt của ông ta ra, miệng không ngừng thét lớn: “Ông là đồ khốn kiếp. Ông là đồ điên rồ, mau cút đi cho ta.”

Thế nhưng, dù làm thế nào, tôi cũng chẳng thể tránh được.

Đáng chết, Phượng Bách Cốc từng nói rằng trên thế gian này ngoại trừ Bạch Cốt Tinh chưa bị hao tổn công lực mới có thể đối địch được với ông ta, võ công của ông ta là đệ nhất thiên hạ, dựa vào tôi, làm sao có thể chạy thoát khỏi ông ta? Lẽ nào lần này tôi thực sự bị ông ta làm nhục sao?

Ông ta đã phát điên từ lâu rồi, nên dù tôi nói bất cứ lời nào cũng đều là vô ích, tôi chẳng nói gì nữa, cũng chẳng vùng vẫy, chỉ đưa mắt ngây lạng người ngắm bầu trời xanh thẳm trên đầu.

“Ngâm Ngâm...” Giọng nói của ác ma không ngừng vang bên tai tôi.

Tôi nhắm mắt lại, đau khổ lên tiếng: “Mẫu thân ta, người phụ nữ mà ông yêu thương nhất, đang ở trên trời nhìn ông...”

Sức nặng đè trên thân người biến mất, tôi lặng lẽ nằm trên mặt đất một lúc, từ từ mở mắt ra. Vừa liếc mắt liền nhìn thấy bóng dáng của tên điên cuồng kia dần dần biến mất.

Tôi than dài một tiếng, có lẽ ông ta đã nghe ra câu nói ban nãy của tôi. Tôi thậm chí bắt đầu hồ đồ, không biết ông ta thực sự không tỉnh táo hay chỉ giả bộ? Tôi ngờ nghệch thu gọn phần y phục bị xé rách của mình, khi đưa tay sờ đến chiếc túi thơm kia, liền bất lực ngồi trượt xuống mặt đất, nước mắt trào dâng như suối nguồn. Lần này thoát được, không hiểu lần sau chuyện này liệu còn tái diễn nữa không?

Tôi nằm trên thảm cỏ cạnh bờ hồ, không biết là bao nhiêu lâu, vốn tưởng rằng bản thân bị thương, bất lực chìm sâu trong giấc ngủ, nhưng vẫn cứ đủ tỉnh táo để nghe có bước chân tới gần. Tiếng bước chân đó ngày nào tôi cũng nghe thấy, vô cùng quen thuộc, thế nhưng lúc này tôi thực sự không muốn gặp người này.

Tôi nhắm mắt lại, lớn tiếng quát nạt: “Cút đi, đừng có làm phiền ta.”

Hắc không bận tâm đến lời nói thô lỗ của tôi, vẫn lựa chọn lặng lẽ ngồi xuống cạnh bên tôi. Tôi mở to hai mắt, lồm cồm bò dậy, chẳng buồn nhìn hắc lấy một lần, liền đi về phía ven hồ. Ngồi xồm bên hồ, tôi không

ngừng khóa nước hồ lên rửa mặt.

“Hãy gả cho ta.” Giọng nói của hắn truyền lại từ phía sau lưng tôi.

Câu nói này thực sự khiến tôi lạnh cả sống lưng, dừng lại mọi động tác đang làm. Đối diện với mặt nước hồ xanh biếc, tôi lặng lẽ nhìn hình bóng của hắn in trên mặt hồ, khuôn mặt không chút biểu cảm, cho dù lúc này hắn đang cầu hôn tôi.

“Ha ha ha...” Tôi bật cười lạnh lùng, cười rất lớn tiếng, rất chói tai, cho tới tận khi nước mắt tuôn trào mới thôi, chỉ nhoẻn miệng rồi nói: “Người cũng điên rồi sao? Ha ha ha, thảo nào mà năm xưa dù phải liều mạng Phượng Thiên Ngâm cũng muốn rời khỏi nơi này. Ha ha ha, bởi vì người ở đây chẳng có ai bình thường, tất cả đều bị điên cả, tất cả đều bị điên rồi, ha ha ha...”

“Chỉ khi nào trở thành tộc trưởng phu nhân của tộc Phượng Hoàng mới không có ai dám động vào nàng, cho dù đó là phụ thân ta, cũng không dám.” Từ trước đến nay hắn không bao giờ nói thừa thãi một câu nào, trong lúc tôi đang cười điên cuồng, hắn đã bày tỏ rõ ràng ý định của bản thân.

Tôi thôi không cười nữa, quay đầu nhìn hắn đầy phẫn uất. Hắn đã biết hết tất cả, dường như chẳng có chuyện gì trong nơi cổ mộ này mà hắn không biết, lần nào cũng ra tay giúp đỡ tôi, thế nhưng toàn dùng những cách thức quá đỗi khác biệt, kì dị. Hừm, người họ Phượng chẳng biết gì khác ngoài việc uy hiếp người khác.

Hắn hoàn toàn phớt lờ thái độ của tôi, vẫn đứng sau lưng lên tiếng, đây cũng là lần hắn nói nhiều nhất kể từ khi tôi gặp lại hắn: “Ta không biết phụ thân ta yêu mẫu thân nàng sâu đậm đến đâu, ta chỉ biết kể từ sau khi phụ thân biết mẫu thân nàng giả chết đào hôn, sau một lần say rượu đã gieo nhâm một hạt giống, hạt giống này lại vô tình nảy hạt sinh mầm, còn người phụ nữ sinh ra ta cũng chẳng sống được bao lâu đã qua đời. Kể từ khi có kí ức, phụ thân vẫn luôn cô độc một mình, tập trung hết toàn bộ tinh lực để tập luyện võ công, yêu cầu ta vô cùng nghiêm khắc.”

“Mẫu thân nàng dùng đến huyết trứ, đại kị của nhà họ Phượng, tất cả người trong tộc đều nhanh chóng biết chuyện, thế nhưng sau cùng người tìm và đưa mẫu thân nàng về đây lại là nhị thúc. Người đau khổ, ngại ngần nhất chính là phụ thân ta. Cho dù người trong toàn tộc truy hỏi thế nào, nhị thúc cũng tuyệt đối không nhắc đến bất cứ chuyện gì có liên quan đến nhà họ Hạ của nàng, coi những tám năm mẫu thân nàng mất tích chưa từng tồn tại. Tuy rằng ta không biết nhị thúc làm cách nào để ngăn cản người trong tộc truy xét đến nhà họ Hạ của nàng, thế nhưng người đích thực đã bảo vệ được gia đình nàng, toàn tộc không một ai biết đến quãng thời gian trước kia của mẫu thân nàng. Đáng tiếc, nhị thúc lại bị các trưởng lão trong tộc phế bỏ toàn bộ võ công, đồng thời giam giữ nhiều năm.”

“Mẫu thân nàng quay về đây, đương nhiên là không thể thoát khỏi huyết hình của nhà họ Phượng. Nàng có biết người hành hình hôm đó là ai không? Chính là phụ thân ta, thân là tộc trưởng, ông đích thân phải ra tay. Năm đó, ta mới được tám tuổi nhưng đã bị ép phải xem hình phạt ghê rợn, máu me đó, rưng rưng mắt nhìn mẫu thân nàng nhỏ từng giọt máu trên người cho tới khi cạn sạch, rồi tắt thở. Kể từ đêm hôm đó, dường như hôm nào ta cũng gặp ác mộng, lúc nào cũng gặp cảnh tượng máu tươi chảy đầm hết cả thạch môn rộng lớn đó. Mãi cho tới mấy năm gần đây, ta mới cảm thấy đỡ hơn.”

“Phụ thân ta ôm thi thể của mẫu thân nàng trong thạch thất hành hình suốt ba ngày ba đêm, không ăn không uống, mấy vị trưởng lão đành phải hợp lực đánh nát thạch môn, đánh ngất phụ thân ta. Thế nhưng sau khi tỉnh lại, ông liền trở thành bộ dạng điên cuồng như hiện nay. Những lúc tỉnh táo, ông chẳng khác gì người thường, những lúc điên cuồng thì chẳng việc gì mà không làm ra được.”

Tôi lau khô nước mắt trên mặt, vẩy hết nước dính trên tay, bình tĩnh đứng dậy. Hắn cũng không nói thêm gì nữa.

Tôi quay lưng lại nhìn hắn, nhìn vào đôi mắt đen láy của hắn, tôi thấy rất nhiều cảm xúc trong đó, thế nhưng tôi lại giả vờ như không nghe thấy gì cả, đẩy hắn ra khỏi con đường của mình rồi đi thẳng vào trong lăng mộ.

Quay về thạch thất, tôi ngồi thẳng xuống chiếc ghế gỗ đơn sơ, nắm chặt hai bàn tay, nỗi đau truyền từ lòng bàn tay khiến tôi tỉnh táo hơn, rồi phần nộ hất hết cả bộ bình trà, li trà xuống mặt đất.

Kể từ khi đến không gian này, tôi chẳng thể nào làm chủ được vận mệnh của mình. Sáu năm rồi, sáu năm trước như vậy, sáu năm sau vẫn cứ như vậy. Vận mệnh như vậy, rốt cuộc đến bao giờ mới kết thúc được?

Tôi nhìn thấy ánh lửa yếu ớt tỏa ra từ ngọn nến trên bàn đá đặt phía sau lưng tôi ánh lên trong chiếc gương đồng treo trên tường, lại càng thêm chói lóa, rục rờ. Người phụ nữ trong gương y phục rách rưới, đầu tóc rối bời, khuôn mặt đã méo mó đi vì tức giận và phẫn nộ. Tất cả hình ảnh trước mắt đều vô cùng chói mắt, tôi xông lại, đâm mạnh vào chiếc gương đồng.

Gương đồng làm bằng đồng chứ không phải thủy tinh, cho dù tôi có đâm mạnh thế nào thì nó vẫn bình yên vô sự trên tường, nhovn miệng cười nhạo kẻ ngốc nghếch đáng thương nhất trên thế gian như tôi.

Nhìn vào vết máu bật ra trên bàn tay, cơn phẫn nộ trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai, bỗng nhiên trong căn thạch thất này vang lên giọng nói quen thuộc, khiến tôi ngây lạng người đi.

“Trọng Đường... trời sắp sáng... thiếp đã đợi chàng rất lâu rồi... thế nhưng... chàng vẫn chưa tìm được đến đây... ha ha... không sao đâu... thiếp hiểu rằng cho dù có được miếng Huyết Phượng Hoàng kia cũng vô dụng thôi... nếu không... thiếp cũng không bị đẩy đến bước đường ngày hôm nay... đến khi trời sáng... thiếp sắp phải chịu huyết hình... kiếp này e là chúng ta chẳng thể nào gặp lại nhau được nữa... Lạc Nhi bản tính nghịch ngợm... sau này nhờ chàng chăm sóc con... Tích Mai muội ấy... thôi đi... nói nhiều cũng vô dụng... chàng chẳng thể nào nghe được... thân là người nhà họ Phượng... đây là số phận do thiếp lựa chọn... Trọng Đường... xin lỗi chàng... kiếp này Phượng Thiên Ngâm ta đã phụ chàng... xin lỗi chàng...”

Phượng Thiên Ngâm? Đây chính là di ngôn của Phượng Thiên Ngâm? Không ngờ người lại dùng Âm ba công, để lại những lời nói sau cùng trên tấm gương đồng này.

Tại sao người lại nói mình đã chờ đợi Hạ Trọng Đường rất lâu nhưng Hạ Trọng Đường lại không tìm được? Như vậy nghĩa là gì? Người để lại cho Hạ Trọng Đường miếng ngọc bội Huyết Phượng Hoàng, rốt cuộc là có ý định gì?

Tôi mở thạch môn định xông ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Phượng Bách Cốc đứng ngay ngoài, nhìn tôi bằng đôi mắt đen láy. Tôi nắm chặt hai tay lại, cho dù lòng bàn tay truyền lại cơn đau dữ dội, nhói tận vào tim, nhưng chẳng còn gì quan trọng hơn việc rời khỏi nơi này.

“Có phải chỉ cần chàng cầm theo miếng Huyết Phượng Hoàng tìm tới đây thì ta có thể rời khỏi, vĩnh viễn không cần phải quay lại đây nữa?” Giọng nói của tôi có phần lạc đi.

Hắn không nói gì, chỉ lặng người nhìn tôi.

“Không nói gì? Vậy nghĩa là ta đã nói đúng?” Tôi truy hỏi.

“Nàng đã suy nghĩ kĩ chuyện lúc nãy chưa?” Hắn không đáp, ngược lại truy hỏi chuyện bên hồ khi nãy.

“Người hãy thề trước tính mạng, thân phận tộc trưởng và dòng máu Phượng Hoàng trong người mình rằng chỉ cần chàng mang theo miếng ngọc bội Huyết Phượng Hoàng tìm tới đây, người sẽ thả chúng ta đi.” Tôi kiên quyết lên tiếng.

“Đầu tháng sau, thế nào hả?” Đôi mắt đen huyền nhìn tôi không hề có bất cứ biến đổi dị thường gì cả.

“Ta muốn người thề trước tính mạng, thân phận tộc trưởng và dòng máu Phượng Hoàng trong người mình rằng, đời đời kiếp kiếp, người họ Phượng mãi mãi không bao giờ được đến gần chúng ta, cả người nhà chúng ta, mãi mãi không bao giờ được bắt chúng ta quay lại đây nữa.” Tôi vẫn không chịu lùi bước.

“Ba ngày sau hoàn hôn.” Năm chữ đơn giản này bày tỏ rõ ràng đáp án của hắn.

Máu trên tay đã cạn, lúc này chỉ còn lại chút đau đớn.

Hắn cầm bàn tay trái rớm máu của tôi lên, nắm lấy, dẫn tôi vào trong phòng, để tôi ngồi xuống, sau đó ra khỏi thạch thất. Không lâu sau, hắn quay lại, bê theo một chậu nước sạch đi vào, đặt xuống rồi dịu dàng lau sạch vết máu khô trên tay tôi. Tôi ngơ nghe nhìn hắn rửa sạch vết thương, rồi đắp thuốc cho mình.

Hắn cũng là một con người đáng thương, Phượng Vũ Quân điên điên khùng khùng, cả tộc người đặt hết mọi gánh nặng tộc trưởng lên vai hắn. Hắn không muốn cuộc đời bị trói buộc như vậy, cũng đã chạy trốn, thậm chí còn phong ấn phần kí ức trước kia của mình lại, tất cả vì muốn rời khỏi huyết mộ người sống này.

Chỉ đáng tiếc thời gian đó kéo dài không đến một năm, hắn đã bị tứ thúc cùng cửu thúc tìm về. Nếu như không phải lần đó bất ngờ gặp mặt hắn tại tửu lầu, tứ thúc cũng cửu thúc cũng không nhận ra tôi, tôi cũng không bị bắt về đây.

Vận mệnh không ngừng xoay chuyển, cả tôi và hắn đều không thể trốn tránh được.

Tôi đã từng ảo tưởng có ngày nào đó mình có thể khoác lên người bộ áo cưới trắng của tân nương, được phụ thân dắt vào trong lễ đường, giao lại cho tân lang, hai người cùng nhau đi trên tấm thảm đỏ. Cho dù đã đến nơi này, tôi vẫn cứ mơ đến một ngày như vậy, có thể mặc áo tân nương đỏ thắm, cùng Tầm thực sự bái đường thành thân một lần.

Ngày hôm nay, tấm áo tân nương đỏ rực trên người tôi lại mặc vì người khác, hôn lễ thần thánh, thiêng liêng của tôi lại tiến hành vì muốn giữ được bình yên cho bản thân. Tôi đội trên đầu tấm khăn đỏ, lúc này đang ngồi trên chiếc giường được trang trí hoan hỉ, rực rỡ. Trong Hoàng lăng này có biết bao nhiêu kì trân dị bảo, khắp nơi đều có.

Tôi vén khăn trùm đầu, vút xuống dưới chân, đưa chân bước đi, dẫm lên một cách mãn nguyện.

“Phu nhân, người... người... người làm vậy sẽ không cát tường, phải tránh điềm xui, mau đội lên đi.” Một bà mối đứng gần kinh ngạc, lắp bắp lên tiếng, vội vã nhặt tấm khăn trùm đầu, phui bụi rồi định đội lên đầu tôi lần nữa.

Tôi đứng trước chiếc bàn bày đầy bánh hỉ, tay trái cầm bình rót trà, người kia còn chưa kịp đưa tay tới, tôi đã hất ra theo bản năng rồi quát: “Đi ra ngoài. Tất cả ra ngoài hết cho ta.”

“Việc này...”

Tôi ném chiếc li trong tay vào thạch môn trước mặt, nó nhanh chóng vỡ thành mảnh vụn, nước trà vung vãi khắp nơi. Tôi lại thét lớn: “Cút, đừng để ta phải nói đến lần thứ ba.”

Mấy bà mối run rẩy, vội vã chạy ra bên ngoài.

Nhìn thấy họ biến mất ở ngoài cửa, chói mắt nhất chính là tấm thảm đỏ trải từ giường tôi ra đến tận ngoài đó. Nhìn vào căn phòng toàn màu đỏ, tôi tháo hết trâm cài trên đầu rồi ngồi ngáy thẫn trên giường.

Ba ngày trước, không ngờ tôi lại đồng ý với hắn, vì muốn gạt bỏ kẻ điên cuồng Phượng Vũ Quân kia, tôi đã đồng ý lấy hắn. Đưa tay chống trán, tôi than thở, chẳng biết cách làm này của mình có đúng không nữa. Nếu như cả đời này Tầm chẳng thể tìm tới được nơi này, lẽ nào tôi thực sự phải làm vợ hắn cả đời, ở trong khu mộ người sống này suốt kiếp sao?

Bên tai lại truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, tôi chẳng thềm ngẩng đầu lên nhìn liền thét lớn: “Ta đã nói là cút hết ra ngoài cho ta, đừng làm phiền ta, ai bảo các ngươi vào đây hả?”

“Nàng đã hứa với ta thế nào hả?” Người đến lên tiếng hỏi.

Tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không dám tin vào giọng nói vang lên bên tai, trái tim cũng theo thể mà đập liên hồi, vô cùng căng thẳng. Chẳng thể che giấu nỗi niềm vui sướng trong lòng, liền ngược mắt lên nhìn người đến, bất gặp được đôi mắt đen huyền quen thuộc, khiến tôi khó lòng mở miệng nói gì, đôi môi không ngừng mấp máy, hốc mắt long lanh đầy lệ, khi nhìn thấy chàng, chẳng nhận được nữa, tuôn trào như suối.

Tôi lau khô dòng lệ trên má, đứng dậy, nhìn chàng mỉm cười rồi nói: “Ta đã thất hứa. Có điều, sao chàng lại đáng ghét vô cùng, ta đã phải tìm chàng bao nhiêu năm, bao nhiêu lần rồi, lần này cũng đổi thành chàng đi tìm ta chứ?”

Chàng đã gãy đi rất nhiều, con người vốn ưa sạch sẽ không ngờ lại để phần cảm lún phún đầy râu, có điều chẳng hề ảnh hưởng chút nào đến tướng mạo của chàng. Điều khiến tôi kinh ngạc chính là mái tóc bạc chói mắt kia không còn nữa, thay vào đó là mái tóc đen nhánh của năm xưa, hình hồ điệp màu bạc dưới đôi mắt phải cũng đã biến mất, chàng giờ đã trở lại hoàn toàn như xưa.

Chàng không nói tiếng nào, xông lại gần chỗ tôi, việc đầu tiên làm chính là xé tan bộ y phục tân nương đỏ rực trên người tôi.

Tôi cảm thấy hoang mang, đưa tay che trước ngực ngăn cản chàng, sợ sệt lên tiếng: “Này này này... chàng chàng chàng... lúc này là lúc nào mà chàng còn định làm chuyện đó hả?”

Chàng lặng người đi, tay cũng dừng lại, sau đó khước miệng ngoảnh lên, để lộ ra nụ cười xán lạn mà giấu cợt.

“Người mà suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó là nàng mới đúng?! Tiểu yêu tinh khiến cho người ta mê say mất trí.” Sau khi cốc nhẹ lên trán tôi, chàng liền gạt tay tôi ra rồi lên tiếng ra lệnh đầy bá đạo: “Ngoại trừ ta ra, không cho phép nàng mặc y phục tân nương vì ai khác, áo tang cũng vậy, cả đời này cũng chỉ được mặc cho một mình ta thôi.” Nói xong, chàng không nói thêm gì, xé bộ y phục trên người tôi xuống.

Hả, chàng đang ghen sao, tôi còn tưởng chàng định làm cái đó... Hầy, cứ gặp chàng là tôi lại như vậy, cả đầu lúc nào cũng trong trạng thái phấn khích, bản tính cũng trở nên ‘tà ác, đen tối’ hơn nhiều. Còn nữa, lại đưa tay cốc lên trán tôi, lẽ nào chàng đã nhớ lại toàn bộ chuyện trước kia rồi?

“Thượng Quan?” Tôi nhẹ nhàng lên tiếng gọi chàng.

“Hả?” Chàng đáp lại, hai tay vẫn không ngừng bận rộn.

“Chàng đã hồi phục kị ức rồi sao?” Tôi kích động nắm lấy bàn tay bận rộn của chàng rồi cất lời hỏi.

Chàng ngoảnh miệng, tặng tôi một nụ cười khuyh đảo chúng sinh, rồi nói: “Ra khỏi nơi này rồi nói sau.”

Cởi y phục tân nương, trên người tôi chỉ còn bộ y phục màu trắng, để mặc chàng cầm tay kéo đi, hai người cùng nhau xông ra khỏi thạch thất. Vừa ra khỏi cửa tôi liền nhìn thấy hai bà mối đứng cạnh cửa đã bị chàng điểm huyết, nhìn vào tường với đôi mắt kinh hãi. Lúc này, Phượng Bách Cốc cùng tất cả mọi người trong nhà họ Phượng đều đang nâng li chúc tụng, không chạy lúc này thì còn chờ đến lúc nào nữa?

“Đi thôi.” Tầm kéo tay tôi chạy sang một thông đạo khác.

Tôi ngây lặng người, kéo lấy chàng, lo lắng nói: “Này này, Dạ, còn đi vào bên trong sẽ lạc vào mê cung vạn tượng đó, nói không chừng là đường chết. Ngộ nhỡ chúng ta chạm nhầm cơ quan chết người nào đó rồi bị chôn sống thì chẳng phải là tổn công vô ích sao? Chúng ta cứ đi năm con đường quen thuộc đi, tuy rằng có khả năng gặp phải người họ Phượng, nhưng chỉ cần thận trọng chắc là không sao cả đâu. Hơn nữa, Phượng Bách Cốc cũng đã lấy tính mạng ra thề rằng, chỉ cần chàng mang theo miếng ngọc bội Huyết Phượng Hoàng tìm được tới đây, hẳn sẽ hai chúng ta đi, cho dù...”

“Cho nên, nàng đã đồng ý thành thân cùng hắn? Nếu như cả đời này ta không tìm được tới đây thì sao?” Giọng nói không mấy vui vẻ của chàng vang vang bên tai tôi.

Vì đứng quay lưng lại với ánh nến, nên tôi chẳng thể nhận định được nét mặt của chàng lúc này có khó coi hay không, đành bắt lực lên tiếng: “Đây... chẳng qua chỉ là kế hoãn binh mà thôi, ngày nào ta cũng vắt óc suy nghĩ xem làm thế nào để trốn thoát.”

Chàng than dài một tiếng, không nói thêm lời nào nữa, lấy ra một ống đánh lửa, kiên quyết đưa tôi vào trong thông đạo sâu xa khó lường kia. Hầy, thôi bỏ đi, cùng lắm thì cả hai sẽ bị chôn sống ở đây, chết vì độc khí hoặc giả vạn tiền xuyên tâm.

Tôi vội vã đi theo phía sau Tầm, khi đi hết con đường thứ sáu, đến cuối con đường, dưới ánh lửa, tôi liền nhìn thấy phía trước chẳng còn đường đi tiếp nữa, nhưng lại có một đài đá nhô ra rõ rệt trên tường, trên đó còn đặt một chiếc bình đá.

Tầm tiến lên trước, gắng sức xoay chiếc bình đá đó, sau đó ôm lấy tôi rồi nói: “Ôm chặt ta, đứng cho vững.”

Đột nhiên, mặt đất bên dưới rung chuyển, chẳng khác nào đang bị động đất. Nếu như tôi không ôm chặt lấy Tầm, đoán chắc đã chết ngất vì hoảng sợ. Dần dần, mặt đất lộ ra một cái động, lại một thông đạo sâu không thấy đáy. Tôi đang nhìn Tầm đầy kinh ngạc, bỗng ầm một tiếng, thạch môn dày nặng ở con đường vừa bước tới ập xuống, điều này cũng có nghĩa chúng tôi chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục đi xuống thông đạo kia.

Tôi kinh ngạc, tại sao Tầm lại biết ngoài năm con đường kia vẫn còn con đường thứ sáu mà tất cả mọi người đều không biết.

“Một lúc nữa, chúng ta sẽ phải đi qua một đầm nước sâu, nàng có thể chịu đựng nổi không?” Tầm cau mày hỏi tôi.

Tôi vừa nghe thấy yêu cầu này liền cảm thấy căng thẳng, lắp bắp đáp lại: “Qua... qua đầm nước sâu? Chàng... chàng cũng biết ta là một con vịt cạn mà, ta... ta không nổi đâu.”

“Vậy thì phải làm sao đây? Đường phía sau đã bị cắt rồi, chẳng lẽ nàng muốn ở trong này cả đời sao?” Tầm nhướng cao đôi mày, mặt mày vô lại đưa lời chọc ghẹo tôi: “À, không biết trong rừng trúc là ai đã từng nói cho dù lên trời xuống đất cũng sẽ đi theo ta bằng được?”

“Ta... ta đã nói là lên trời xuống đất chứ không phải phải là xuống nước.”

“Đi thôi.” Chàng mỉm cười, kéo tôi đi sâu vào trong thông đạo dưới đất.

Nghe thấy tiếng nước chảy càng lúc càng rõ rệt hơn, tôi lắp bắp đưa lời nhắc nhở: “Ta... cùng lắm cũng chỉ có thể nhịn thở được ba mươi giây thôi, quá thời gian đó, chàng... chàng nhất định phải đưa ta lên khỏi mặt nước đó.”

Tầm nhướng mày, không hiểu ra ý tôi muốn nói, tôi mỉm môi sau đó giải thích: “Chính là ba mươi lần hôn nhẹ liên tục đó.”

Chàng bật cười không nói gì, bẻ bóng tôi rồi từ từ đi vào trong con đầm đã nói trước đó.

Khi cả người chìm trong làn nước lạnh giá, tôi liền cảm thấy áp lực ủa tới từ khắp nơi, bao vây lấy tôi, chẳng thể tìm nổi trọng tâm, trong lòng trào dâng sợ hãi, tay chân không biết phải động đậy ra sao. Hai mắt nhắm chặt không dám mở ra, nín thở, làm theo cách Tầm vẫn nói, cố gắng để cơ thể nổi trôi trong nước là được.

Tầm kéo theo cơ thể tôi nỗ lực bơi về phía trước, tôi sắp không chịu đựng nổi nữa rồi, thực sự muốn há miệng hít thở, thế nhưng lại không thể được. Tôi thực sự không chịu nổi nữa, liên tục lặn đầu trong nước, mãi cho tới khi trên môi xuất hiện một đôi môi ấm áp khác, cho tôi cảm giác bình an, tâm trạng căng thẳng, hoảng hốt khi này dần dần biến mất. Thế nhưng cảm giác thiếu dưỡng khí vẫn khiến cơ thể cùng trí óc tôi mệt mỏi, chẳng thể chịu đựng được thêm nữa, tôi liền ngất đi. Tôi hoàn toàn không biết rốt cuộc đã trôi nổi trong nước bao lâu mới đến được bờ.

Dần dần, bên tai tôi vang lên rất nhiều tạp âm, luôn cảm thấy có ai đó đang quan sát tôi từ chỗ nào đó, tạo nên cảm giác bất an, lo lắng. Tôi từ từ mở mắt ra, ngược mắt nhìn bầu trời đã tờ mờ sáng.

Đây là nơi nào? Chúng tôi đã ra khỏi con đầm lạnh giá đó rồi sao? Tầm đâu rồi? Chàng đang ở đâu?

Tôi vội vã ngồi dậy, không hề nhìn thấy hình bóng của Tầm, cúi đầu nhìn bộ y phục màu trắng trên người đã gần khô, thật không ngờ đang ở bờ bên kia của Kính hồ. Ngược mắt lên nhìn, tôi liền thấy Phụng Bách Cốc trên người mặc y phục đỏ rực rỡ. Tôi không dám tin, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, hắn vẫn chưa biến mất, vẫn đứng sừng sững trước mặt, nhìn tôi chằm chằm.

Tôi buột miệng nói theo bản năng: “Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Đợi nàng tỉnh lại.” Hắn thẳng thắn đáp lại.

Tuy rằng hắn luôn thẳng thắn như vậy, nhưng đối với tôi mà nói đó là những lời thừa thãi.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, vẫn không thấy bóng dáng của Tầm đâu, lại nhìn thái độ ung dung của Phụng Bách Cốc, trái tim bỗng nhói đau, phải chăng Tầm đã xảy ra chuyện gì? Tiếng lá cây xung quanh truyền lại bất thường, khí lưu xung quanh cũng hoàn toàn khác biệt mọi khi, tôi tĩnh tâm lắng nghe, xác định cách đây không xa có người đang giao đấu kịch liệt.

Giao đấu kịch liệt? Tôi đã hoàn toàn hiểu ra, Tầm nhất định đang bị người ta vây khốn. Tôi quay đầu lại, quả nhiên, cách đó mười mét, hai người đang giao đấu, những người khác đứng vây xung quanh quan sát.

Tôi lồm cồm bò dậy, liền xông lại gần, Phụng Bách Cốc không nói tiếng nào đi theo sau tôi.

Khi đến gần đó, tôi nhìn rõ hai người đang giao đấu chính là Tầm cùng Phụng Vũ Quân. Các chiêu kiếm của hai người cực kỳ nhanh, hai kiếm chạm nhau tạo ra tia lửa, những người đứng quanh hoàn toàn không

nhìn rõ nổi. Tôi xuất hiện khiến Tầm phân thần, còn Phượng Vũ Quân sau khi nhìn thấy tôi, kiếm chiêu xuất ra càng lúc càng mãnh liệt hơn, sau mấy hồi giao chiến, Tầm liền bị đẩy lui ra sau vài chục bước.

Thấy vậy, tôi vội vã thét lớn: “Mau dừng tay lại.”

Vừa định phi thân lại gần giúp Tầm, ai ngờ Phượng Bách Cốc lại ngăn tôi lại. Tôi phần hận đưa tay chỉ vào mặt hắn rồi mắng: “Ngươi, đê tiện, nói lời rồi lại nuốt lời.”

Phượng Bách Cốc liếc nhìn tôi, chẳng nói lời nào, lại đưa mắt quan sát trận giao đấu trước mặt. Tôi tức giận vô cùng, liền đưa tay tấn công hắn. Tôi hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, vừa khê chuyển tay, hắn đã điểm vào huyết Hổ Khẩu, sau cùng tóm lấy hai tay, không cho tôi cử động. Hắn không hề có ý làm tôi bị thương, sau khi không chế được, thấy tôi không vùng vẫy nữa, liền buông tay ra.

Hắn bình thần lên tiếng: “Nếu nàng bay qua đó, huynh ấy chỉ có duy nhất một kết cục, chết, hơn nữa còn chết rất nhanh.”

Tôi mím chặt môi, đành bất lực đứng lặng tại chỗ, giống như những người khác trong nhà họ Phượng, mở to mắt nhìn mỗi chiêu mỗi thức giữa hai người. Trường kiếm của Phượng Vũ Quân liên tiếp tấn công về phía Tầm, đột nhiên lại biến đổi, xoay người, đâm thẳng vào lồng ngực của chàng. Tôi kinh hãi, trái tim thắt chặt lại đầy lo lắng. Tầm phản ứng rất nhanh, thu tay chuyển chiêu, nhích thân người sang bên ba thốn, mũi kiếm sắc nhọn kia trượt nhẹ qua lồng ngực, vào lúc Phượng Vũ Quân đổi chiêu thức khác, thanh kiếm mềm của chàng tấn công nhanh như điện giật, đánh đúng vào thân kiếm của ông ta.

Choang một tiếng, tiếng kim loại va chạm chói tai nhức óc, Phượng Vũ Quân chấp choạng lui về sau ba bước.

Phượng Vũ Quân đột nhiên trở nên sầm sì đáng sợ, đôi mắt nheo lại, bên miệng nhoẻn nụ cười ám muội, sau đó đưa ánh mắt lạnh giá như băng nhìn về phía Tầm. Chỉ nhìn thôi tôi đã cảm thấy cả người ớn lạnh, thế nhưng Tầm vẫn cứ bình thản như trước đó.

Sau nụ cười lạnh giá, Phượng Vũ Quân lại hất kiếm vung lên, hạ xuống, chiêu thức đưa ra vô cùng ghê gớm, từng chiêu từng thức đều muốn đẩy đối phương vào chỗ chết. Kiếm khí xuất ra vững như thái sơn, áp chế hết mọi thứ xung quanh. Hả? Ông ta sử dụng Tứ thần kiếm, đây mới là Tứ thần kiếm pháp thực sự.

Trong rừng kiếm ánh hiện lên khắp nơi, kiếm chiêu vung ra như mưa rơi sấm đánh. Tầm vẫn luôn bay lượn trong ánh, giao đấu mấy hồi, sắp sửa bại trận.

Phượng Vũ Quân thét lớn một tiếng, phi thân lại gần, vung kiếm chém mạnh về phía Tầm, không hề chạp bầy, cương liệt bá đạo. Với chiêu thức ‘đôi cánh Chu Tước’ này, Tầm tuyệt đối không thể đỡ bằng thân người của mình được. Tuy rằng thân hình của chàng vẫn nhanh nhưng không kịp tránh, xoạc một tiếng, phần tay áo bên trái của chàng bị chặt rách. Máu nhanh chóng tuôn trào, Tầm khê chau đôi mày lại.

Tôi nắm chặt hai tay đấm đầy mồ hôi, nhìn thấy Tầm bị thương, trong lòng tôi đau nhói, muốn tiến lại gần xem vết thương của chàng, lại bị Phượng Bách Cốc ngăn lại.

Tôi tức giận thét lên: “Ba ngày trước, ngươi đã hứa với ta thế nào hả? Hôm nay, chàng đã tới đây, ngươi lại làm gì chứ? Ngươi biết rõ phụ thân mình là thiên hạ vô địch, lại thần trí bất tỉnh, không lại gần ngăn cản, ngươi đang âm mưu gì hả?”

“Nếu như ta đang tâm ngăn cản hai người thì trận giao chiến này đã bắt đầu ngay từ lúc huynh ấy tiến vào lăng mộ rồi.” Hắn nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thẳm.

Tôi chỉ vào Phượng Vũ Quân rồi thét lớn: “Vậy còn ông ta thì sao? Ngươi có thể ngăn cản mà.”

Hắn bình thản như không, từ từ lên tiếng: “Nếu như có thể ngăn cản, ta đã ngăn cản từ lâu. Tứ thần kiếm của người một khi đã xuất vỏ, nhất định phải thấm máu mới thôi.”

Cái gì? Ý của hắn là nói Tầm chết chắc rồi sao? Tôi mím chặt môi, mặt mày tím tái, khê hừm một tiếng rồi chạy nhanh vào trong lăng mộ, trong lòng không ngừng cầu mong: “Chàng nhất định phải chịu đựng cho tới khi ta quay lại, nhất định đấy.”

Không lâu sau, tôi liền cầm theo một thanh kiếm quay lại nơi này. Từ phía xa, tôi đã nhìn thấy Tầm rơi vào thế hiểm, Phượng Vũ Quân thì được nước lấn tới, tấn công không ngừng, chiêu nào cũng độc ác. Vừa nhảy mất, Phượng Vũ Quân tung chưởng đập mạnh vào lồng ngực của Tầm, chàng lập tức thổ huyết. Vậy mà Phượng Vũ Quân vẫn không chịu buông tha, thu kiếm lại, đưa tay trái vận khí công, tôi nhìn thấy quyền đó rung rục đỏ như một ngọn lửa.

Trước khi Phượng Vũ Quân kịp xuất quyền, tôi liền xông về phía những người họ Phượng đang đứng xem, thét lớn vào mặt ông ta: “Phượng Vũ Quân, là ông đã giết chết Phượng Thiên Ngâm, là ông đã giết người.”

Nói xong, tôi liền đưa thanh kiếm trong tay lên cao rồi đâm về phía bụng mình.

“Lạc...” Tầm thét gọi tôi bằng giọng đầy bi thương.

Sau khi nghe thấy giọng nói của tôi, Phượng Vũ Quân dừng mọi động tác, quay sang nhìn tôi.

Tôi rút thanh kiếm nhuộm đầy máu tươi kia ra, mỉm cười vứt nó sang một bên, bộ y phục trắng tinh giờ loang lổ đầy vết máu chói mắt, tôi hài lòng với bộ dạng của mình lúc này, bật cười vui vẻ, để mặc cơ thể ngã xuống đất không trọng tâm.

Phượng Vũ Quân trợn to mắt đầy kinh hoàng, dường như đã chịu đả kích lớn, vứt kiếm, ôm lấy đầu, không ngừng thét lớn: “Không, không, là ta đã giết chết Ngâm Ngâm, là ta đã giết chết nàng ấy. Ta đã giết chết Ngâm Ngâm, ta đã giết chết Ngâm Ngâm. Không, không...”

Phượng Vũ Quân ôm đầu đau khổ, thét lên điên cuồng: “Á...”

Tất cả mọi người trong tộc đều hoang mang, hỗn loạn, Phượng Bách Cốc tiến lên phía trước, cùng với mấy vị trưởng lão định lại gần ngăn cản Phượng Vũ Quân, không ngờ bị ông ta điên cuồng đẩy ra, chập choạng tiến sâu vào trong rừng rậm. Mấy vị trưởng lão kia nhanh chóng đuổi theo ông ta.

Cuối cùng Phượng Vũ Quân đã biến mất, tôi mỉm cười hân hoan, từ từ bò về phía Tầm, thế nhưng còn chưa bò được một bước, cả thân người đã nằm gọn trong vòng tay của chàng. Nằm trong vòng tay ấm áp của chàng, tôi đau lòng ngược lên nhìn vết thương trên vai, muốn dịch chuyển thân người, sợ rằng sẽ chạm đến vết thương đó. Bỗng nhiên, một giọt nước ấm nóng rơi trên khóm má, chảy xuống...

“Lạc...” Tầm nghẹn ngào gọi tên tôi.

Tầm lại khóc, đây là lần thứ hai tôi thấy chàng khóc, cảnh tượng lần trước và lần này thật giống nhau. Oa, mỹ nam đứng là mỹ nam, đến khóc mà cũng đẹp đến vậy!

“Chàng lại khóc rồi.” Tôi khẽ mỉm cười đưa tay gạt lệ bên khóe mắt chàng.

“Lạc, nàng đừng nói gì nữa, hãy để ta xem vết thương của nàng có được không?” Tầm tận tâm, muốn xem vết thương cho tôi.

Tôi vội vã nắm chặt lấy bàn tay chàng định điểm huyết đạo cho tôi, rồi nói với chàng bằng giọng yếu ớt: “Không... Thượng Quan... đừng có lãng phí thời gian nữa... mau đưa ta rời khỏi nơi này... có được không...”

“Lạc, nàng đang bị chảy máu, để ta cầm máu giúp nàng đã.” Giọng nói của Tầm lạc đi, không giấu được vẻ run run, thể hiện rõ được nỗi hoảng hốt, sợ hãi vô bờ trong lòng chàng.

“Không... ta muốn rời khỏi nơi đây trước... nơi quỷ quái này... hãy rời khỏi đây trước... được không?” Tôi hỗn hển lên tiếng, nhưng vẫn nắm chặt lấy tay chàng.

“Lạc, nàng vẫn đang chảy máu đó...” Giọng nói chàng mang theo nỗi sợ hãi vô biên, một giọt nước mắt ấm nóng lại lăn dài trên má tôi.

Chàng vội vã đưa tay xuống dưới, tôi ấn vào bàn tay đang đặt trên eo của tôi rồi kiên quyết nói: “Đưa ta rời khỏi đây trước...”

Chàng than dài một tiếng, lau đi giọt nước mắt trên má tôi, cầm tay tôi lên, đặt vào đó một nụ hôn, sau đó nghẹn ngào thốt lên một chữ: “Được.” Nói xong, chàng liền bế bổng tôi dậy.

Chàng bế theo tôi, vừa tiến lên trước một bước, liền bị ngũ thúc và cửu thúc chặn lại.

Tầm ôm tôi trong tay, tức giận thét lớn: “Cút đi.”

Chàng lúc này chẳng khác nào một con mãnh thú bị thương, đôi mắt dịu dàng tình cảm mọi khi giờ tràn đầy sát khí đáng sợ. Tôi không muốn Tầm trở nên đáng sợ như vậy, liền đưa tay vuốt nhẹ lên má chàng, để chàng dịu tính lại. Chàng đưa mắt nhìn tôi, trao tôi một ánh mắt kiên định, rồi lại quắc mắt thét vào bọn người kia: “Cút đi.”

“Hãy để bọn họ đi.” Hai vị trưởng bối còn chưa lên tiếng, giọng nói của Phượng Bách Cốc đã vang lại từ đám người phía sau, tất cả những người trước mặt đều đứng gọn thành hai hàng, tránh đường.

“Theo tổ huấn, nàng ấy không được rời khỏi đây.” Ngũ thúc lên tiếng nói.

“Người họ Phượng không giữ máu Phượng Hoàng đã chết.” Phượng Bách Cốc bình thản lên tiếng.

“Cô ấy còn chưa chết.” Cửu thúc lại nói.

Phượng Bách Cốc cau chặt đôi mày của mình lại, nhìn tôi bằng ánh mắt trong sáng, không nói lời nào. Tôi nằm gọn trong vòng tay của Tầm, nhovn miệng mỉm cười khổ sở, liền thấy khóe miệng hắn cũng nhếch lên, chàng biết có phải cười hay không.

Khi Phượng Bách Cốc đưa mắt khỏi chỗ tôi, liền ngược mắt nhìn Tầm rồi nói: “Trên người huynh ấy có Huyết Phượng Hoàng, theo tổ huấn, bọn họ có thể rời khỏi đây.”

Nói xong, ngũ thúc và cửu thúc đều nhìn Tầm đầy kinh ngạc, Tầm quắc mắt giận dữ thét lớn: “Tránh ra.”

Hai người không nói lời nào, tự giác tránh sang một bên.

Tầm bế lấy tôi, cuối cùng, chúng tôi đã có thể rời khỏi đây.

“Thượng Quan... chàng hứa với ta... phải đưa ta tới Tuyết Sơn đó...”

“Được, bây giờ chúng ta sẽ đi luôn.”

“Thượng Quan... ta vẫn còn chưa... bái đường cùng chàng...”

“Được, đợi khi nào vết thương của nàng khỏi, chuyện đầu tiên chúng ta làm chính là bái đường thành thân.”

“Thượng Quan... chàng vẫn đang khóc đó...”

“Nam nhi khó lòng rơi nước mắt, chỉ là chưa động đến chỗ đau.”

“Thượng Quan... ta mệt quá... ta chỉ muốn ngủ thôi...”

“Không, Lạc, nàng chưa thể ngủ được.” Tầm khẽ nâng thân người của tôi lên, rồi áp mặt lại gần tôi.

“Chỉ ngủ một lát thôi...”

“Lạc, ngoan nào, hãy lấy lại tinh thần, không được ngủ, đợi rời khỏi đây, xử lý xong vết thương của nàng, nàng muốn thế nào cũng được cả.”

“Thượng Quan... ra khỏi nơi này... nhớ gọi ta dậy nhé...”

79. Chương 79: Đoạn Kết - Người Có Tình Rồi Sẽ Được Bên Nhau

1

“Thượng Quan... mau đặt ta xuống...” Tôi nắm lấy tay áo của chàng, nhẹ nhàng lên tiếng.

Tầm nghe lời, tìm chỗ sạch sẽ, bằng phẳng, nhẹ nhàng đặt tôi xuống, sau đó chàng cũng ngồi xuống, vẫn ôm tôi trong lòng. Chàng nắm chặt lấy bàn tay tôi rồi nghẹn ngào nói: “Lạc, hãy để ta xem vết thương của nàng.”

Tôi khẽ lắc đầu rồi nói: “Chàng hãy... xử lí... vết thương của mình... trước đi.”

“Lạc, nàng vẫn đang chảy máu đó.” Đôi mày chàng nhíu chặt lại, kiên quyết muốn xem vết thương của tôi trước. Tôi liền nắm lấy tay chàng, lắc đầu đầy kiên định.

“Chàng phải làm theo... những lời ta nói... nếu không ta...”

“Được! Được!” Chàng than dài một tiếng, lấy lọ thuốc trị thương từ trong người ra, nhanh chóng băng bó lại vết thương cho bản thân.

“Thượng Quan... tóc của chàng... tại sao lại đen lại...”

“Lạc, để ta xem vết thương của nàng.”

“Thượng Quan... độc đã giải hết rồi... chàng không sao rồi... ta cảm thấy vui lắm...”

“Lạc, để ta xem vết thương của nàng.”

“Thượng Quan... bộ dạng chàng khóc... thực sự rất xấu...”

“Lạc...”

“Thượng Quan... trước khi ta chết... ta muốn nghe chàng nói ba chữ...”

“Lạc, không thể nào...”

“Ây da, không phải là ba chữ đó.” Tôi kích động đến mức quên mình, kéo mạnh áo chàng rồi thét lớn. Hầy! Thật đúng là, câu mà người ta muốn nghe đầu phải ba chữ đó.

“Lạc, nàng...” Sau khi nghe được công phu sư tử rống của tôi, Tầm ngậy lặng người đi.

Không lâu sau, chàng liền định thần lại, đưa mắt nhìn về phần eo của tôi, sau đó, chàng không chỉ thô lỗ cởi tấm áo trắng đỏ thắm trên người tôi, còn lôi từ trong đó ra một bọc vải đầy máu, trong đó còn đựng thứ trông giống như ruột heo, hơn nữa còn không ngừng chảy máu tươi khi bị nắm trong tay chàng. Vào thời khắc này, khuôn mặt tuấn tú của chàng đen sẫm lại, gân xanh nổi bần bật, hai mày nhíu chặt, nhấc cao thứ đồ bất minh kia chỉ vào đó rồi hỏi tôi: “Dạ phu nhân, xin hỏi đây là cái gì?”

Tôi đưa tay day nhẹ hai huyệt thái dương, lắp ba lắp bắp đáp lại: “À... là máu chó.”

“Cái gì? Máu chó?” Chàng thét lớn tiếng.

“Hả? Không phải đâu, là máu gà rừng đó.” Tôi không dám nhìn chàng, cúi rạp đầu xuống, chàng dùng hai ngón tay xách thứ đồ đầm máu đó lên rồi vứt đi rất xa.

“Dạ phu nhân, xin chỉ rõ tác dụng của thứ đồ đó?” Chàng dùng hai ngón tay dính máu nâng cằm tôi lên, ép tôi nhìn thẳng vào chàng.

Để kích thích Phượng Vũ Quân, bắt ông ta thu tay lại, tôi liền chạy về tân phòng trong lăng mộ, tìm kiếm rất lâu mới ra được một thanh kiếm mềm cùng một bọc bông mềm, sau đó tôi liền tới khu nấu ăn tìm ruột heo và mấy con gà rừng, giết một con, lấy hết máu, sau đó chạy nhanh lại nơi giao chiến. Lúc đó thần trí của Phượng Vũ Quân đã bất minh, tôi chẳng còn cách nào khác kích thích ông ta bằng cái chết của Phượng Thiên Ngâm, nếu không, Tầm thực sự chẳng thể nào sống tiếp được nữa. Thà rằng như vậy, chi bằng đặt cược một lần, may mà tôi đã thắng cược, Phượng Vũ Quân thực sự đã dừng tay lại. Sau cùng, khi nhìn thấy nụ cười quái dị của Phượng Bách Cốc, tôi biết hẳn nhất định đã nhận ra tôi già chết.

Tôi đảo mắt vài vòng, sau đó đưa lời chọc ghẹo: “Dạ phu nhân rất ít có cơ hội thấy Dạ tiên sinh nước mắt đầm đìa, nếu như đã tìm được cơ hội, Dạ phu nhân cũng biết nắm lấy thời cơ. Hầy, nói lại thì, người báỉ đường cùng ta cũng biết rằng ta già chết, Dạ tiên sinh, chàng thực sự kém cỏi quá.”

Sắc mặt của Dạ tiên sinh càng lúc càng khó coi, để phòng chàng tức giận phát cáu, tôi nhanh chóng nhảy ra khỏi lòng, làm bộ mặt xấu chọc chàng.

Không bao lâu, bên tai liền vang lên tiếng rống đầy phẫn nộ của Dạ tiên sinh, kinh động hết tất cả các loài động vật trong rừng, chim chóc bay đi tan tác.

Chuyện tôi và Phượng Bách Cốc bái đường đã trở thành cái gai trong mắt người đàn ông hẹp hòi kia. Đợi sau khi ra khỏi núi Phượng Hoàng, việc đầu tiên người đàn ông hẹp hòi này làm chính là ép tôi phải mặc y phục tân nương đỏ thắm lần nữa. Cuối cùng, tôi đã được thỏa nguyện.

2

Một ngày, mặt trời lên cao, cuối cùng tôi đã đặt chân lên Tuyết Sơn. Cảnh tượng trắng xóa hiện lên trước mắt, may mà tôi đã chuẩn bị trước chiếc mũ trùm đầu, nếu không nhất định sẽ chết vì tuyết.

“Dạ phu nhân, nàng bắt ta phải mặc như thế này sao?” Giọng nói của Tầm vang lại từ phía sau.

Quay người lại, qua lớp vải mỏng, nhìn vào Tầm với phục trang đầy đủ, oai hùng, tôi nhướn miêng lên, bật cười đắc ý.

Nhìn xem, bộ phục trang trượt tuyết đặc chế vừa giữ ấm lại mi quan, vừa dễ chịu lại thực dụng, mắt đeo kính trượt tuyết vô cùng ‘oai dũng’ được chế tạo thành công sau nhiều lần thất bại, dưới chân đi đôi boot trượt tuyết, với ván trượt cùng gậy chống chuyên dụng, có điều không biết chất lượng ra sao.

Thực ra, ban đầu tôi đã định buông tha cho chàng, muốn trách phải trách nửa tháng sau khi làm lễ bái đường.

Buổi tối hàng ngày, tôi đều mất thời gian một canh giờ, lau sạch bóng miếng ngọc bội Huyết Phượng Hoàng, ngốc nghếch nhìn qua ngắm lại, tiếc nuối vì chưa nhận ra được hiện tượng dị thường mà chàng thường nói.

“Dạ tiên sinh, không phải chàng nói miếng ngọc bội Huyết Phượng Hoàng này sẽ có hiện tượng dị thường khi gặp ánh trăng sao? Tại sao ta đã đặt nó dưới ánh trăng nửa tháng nay mà không thấy được hiện tượng chàng nói?” Tôi cầm miếng ngọc bội ngắm tới ngắm lui dưới ánh trăng đêm, mãi mà chẳng tìm ra điều gì bất thường.

Tầm cầm lấy miếng ngọc bội đặt dưới ánh trăng, nhướn cao đôi mày rồi hỏi: “Vậy sao? Dạ phu nhân, hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Mười bốn.” Tôi đáp.

“Mới mười bốn à. Ồ, ta quên không nói, miếng Huyết Phượng Hoàng này chỉ có hiện tượng dị thường dưới ánh trăng tròn một thôi.” Chàng nhướn miêng cười, mang theo mấy phần trêu chọc. Mỗi lần nụ cười đó xuất hiện, tôi biết, bản thân lại bị chàng chọc ghẹo.

“Dạ tiên sinh, chàng hình như càng ngày càng giao hoạt rồi đó.” Tôi nhướn mày đáp lại.

Tưởng tôi là kẻ ngốc sao, mừng một hàng tháng lấy đầu ra ánh trăng?

“Cũng như nhau thôi.” Chàng lại không nghĩ vậy, bật cười sau đó tự mình đi vào giường trước.

Mãi cho tới hôm rằm, mặt trăng tròn vạnh, tôi vô ý đặt nó dưới ánh trăng, hiện tượng dị thường kia đã xuất hiện. Ánh trăng chiếu qua miếng ngọc bội hình một mộ huyết quái dị dưới mặt đất. Sau đó, tôi mới biết, hình ảnh mộ huyết quái dị đó chính là mộ huyết ban đầu của Hoàng thất. Tầm là người của Hoàng thất, làm sao lại không biết nơi đó? Nói trắng ra thì chúng tôi cũng chỉ là mèo mù vớ cá rán mà thôi.

Vì chuyện tôi giả chết lần trước, chàng thi thoảng lại ‘ức hiếp’ tôi. Thân là phụ nữ, tôi đương nhiên không chịu khuất phục trước cường quyền, tôi nhất định phải gỡ lại một ván, thế nhưng cần phải chờ đợi thời cơ. Lúc này, chẳng phải cơ hội ngàn năm có một đã xuất hiện rồi sao?

Sau một hồi nhớ lại, tôi đưa mắt nhìn lên khuôn mặt chàng, nhướn cao đôi mày, khẽ hừm một tiếng rồi nói: “Không tệ đâu! Dạ tiên sinh không cần phải lo lắng, chàng phải biết đạo lý kính trên nhường dưới, đến trước đến sau chứ, lần sau sẽ đến lượt chàng.”

Tôi khẽ xua tay cùng Tầm, ra hiệu chàng tránh sang một bên, đưa mắt nhìn về phía Bạch Cốt Tinh đang ngồi trên chiếc xe trượt tuyết, mà người cầm lái chính là Tướng Quân.

“Lạc Lạc, con cho rằng chúng ta có thể tin vào tên nhóc này không?” Bạch Cốt Tinh đang mặc một bộ y phục trượt tuyết trên người, nhìn tôi bằng ánh mắt kì quái.

Lần này lên Tuyết Sơn, chính là chuyến du lịch trăng mật đầu tiên của tôi và Tầm, điều này phải cảm ơn Hàng Thành. Bởi thân mang trọng thương, trong đại hội võ lâm, cậu ta đã bại dưới tay Quản Diễm Thành. Có điều, hôm đó, cậu ta đã đỡ thay một chưởng cho Hoắc hái hoa, khiến cho mọi người trong Điệp cung cảm động, nhất thời bỏ qua mọi hiềm khích trước kia, cuối cùng đã có thể ngồi vững trên chức vị cung chủ Điệp cung đó.

Sức khỏe của Bạch Cốt Tinh tuy rằng đã hồi lại, nhưng võ công cả đời bị phế bỏ, trở thành bộ dạng ‘tóc bạc phát phơ’ như hiện nay, cả ngày đòi được đi chơi, vô tình nghe trộm được tôi với Tầm định đi Tuyết Sơn, liền ăn vạ đòi theo bằng được. Đã nói với người bao lần rồi, bảo đừng có theo tới đây, kết quả, cứ theo bằng được, làm một con kì đà chính hiệu, lại còn lôi theo hai con kì đà con là Khai Tâm và Truy Ưc nữa. Bởi vậy chuyến du lịch trăng mật của tôi và Tầm nhanh chóng biến thành du lịch gia đình.

“Vũ thúc, người cứ yên tâm, chớ khác con không dám nói chứ Tướng Quân nhất định có thể tin tưởng được.” Tôi mỉm cười giả hoạt.

Bố đã từng dạy dỗ tôi rằng, làm người phải nhân đạo. Cho nên, tôi cũng âm thầm cầu phúc cho Bạch Cốt Tinh, đợi lúc nữa khi từ biệt Tướng Quân, nhất định sẽ dặn nó phải biết kính trọng người già.

Bạch Cốt Tinh bán tin bán nghi ngồi thẳng người lên.

Tôi liền ngồi xổm xuống, vuốt đầu Tướng Quân, sau đó đứng lên, lớn tiếng ra lệnh cho Tướng Quân: “Ready? Go!”

Lời nói vừa dứt, thân hình hùng dũng của Tướng Quân đã chồm lên, tiếp đó là tiếng thét chói tai của Bạch Cốt Tinh.

Thôi chết, tôi quên không hỏi xem Bạch Cốt Tinh có bị bệnh tim hay huyết áp cao hay không?

Tôi quay sang nói với Tầm: “Dạ tiên sinh, bây giờ đến lượt chàng rồi đấy, tốc độ phải nhanh đấy, nếu như Vũ thúc có mệnh hệ gì, chàng phải chịu trách nhiệm hoàn toàn đó.” Nói cho cùng tôi cũng không phải người được đào tạo chuyên nghiệp về lãnh vực trượt tuyết, nếu như chiếc xe trượt đó giữa đường tung bay thì cuộc sống của tôi lại tràn đầy mây đen.

Tầm đưa mắt nhìn tôi, than dài một tiếng, sau đó thân thủ nhanh nhẹn chống gậy và trượt xuống núi.

Oa, soái ca quả nhiên là thông minh, nhanh hiểu, chỉ cần nghe mấy lời truyền đạt kinh nghiệm mà thông hiểu mọi thứ, nhìn xem, dáng vẻ trượt tuyết đó tuyệt đẹp biết bao!

“Mẫu thân, người đang chảy nước miếng đó.” Khai Tâm tận tình nhắc nhở.

“Nhãi ranh, cách một lớp áo vải mà con vẫn nhìn thấy sao? Mắt con có tia X-quang sao chứ?” Khai Tâm cũng trù một chiếc mũ kín kẽ, tôi đưa tay vào trong nhéo cho một cái, đúng là rất khoái.

“Đau quá.”

“Ai bảo con dám cười mẫu thân.”

“Phụ thân cùng Nhật Sứ gia gia liệu có xảy ra chuyện gì không?” Khai Tâm tựa lại gần, lo lắng cất tiếng hỏi.

“Không đâu, phụ thân con khinh công tuyệt đỉnh, hôm nay để cho chàng hoạt động gân cốt đôi chút.”

“Đại thúc, tại sao con với Tầm ca ca lại không được trượt tuyết?” Truy Ưc đeo một chiếc mũ che mặt ngược lên hỏi tôi.

“Bởi vì hai đứa còn nhỏ quá.” Tôi ngồi xổm xuống ôm lấy cô bé rồi đáp.

“Đại thúc, tại sao người lại không trượt?” Truy Ưc lại hỏi.

“Bởi vì đại thúc phải bảo trọng sức khỏe.” Nhìn vào thân hình của chàng ở phía xa xăm, tôi mỉm cười vui sướng, hình như tháng này tôi chưa có kinh nguyệt...

80. Chương 80: Ngoại Truyện Về Hạ Phẩm Dư

1

Đêm đã khuya, mái nhà vang lên tiếng mưa tí tách, những giọt mưa trong sáng, long lanh mang theo lạnh giá của mùa xuân đến mà con người ta chẳng hề hay biết.

Tôi đặt bút thôi viết thơ từ, xoa đôi tay đan vào nhau cho bớt lạnh giá, vừa định thổi nến đi ngủ sớm, bỗng nghe thấy tiếng gọi cửa liên hồi. Tôi bắt giắc cau chặt đôi mày lại, khoác tấm áo khoác vào rồi ra mở cửa.

Một cơn gió đêm khê thổi từ bên ngoài vào mang theo không khí trong lành mà thơm ngát.

“Yên Chi?” Tôi lặng người nhìn Yên Chi đang nước mắt đầm đìa đứng bên ngoài, bắt giắc nhú chặt hai đầu mày lại.

“Phẩm Dư tử...” Yên Chi vừa lên tiếng, nước mắt lại càng tuôn chảy nhiều hơn trước.

“Đã xảy ra chuyện gì thế? Có chuyện gì thì cứ bình tĩnh vào trong phòng rồi nói sau.” Tôi kéo Yên Chi vào trong phòng, đóng cửa lại rồi hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Phẩm Dư tử... tử hãy cứu lấy Yên Chi đi... Ngày mai Yên Chi... sẽ phải đi trực đêm ở điện Ngọc Hoa...” Yên Chi vừa khóc vừa nghẹn ngào lên tiếng.

Điện Ngọc Hoa?

Vừa nghe thấy ba chữ này, trong lòng tôi trào dâng cảm giác tiếc nuối thay cho Yên Chi. Ở trong cung cấm của kinh thành Văn Hồ này, không ai không biết hàm ý ẩn chứa bên trong ba chữ ‘điện Ngọc Hoa’, nơi tất cả các phi tần, mỹ nữ đều tranh đấu để được vào hầu hạ thánh thượng chỉ trong một, hai canh giờ. Còn nay, ba chữ này lại trở thành cơn ác mộng đáng sợ đối với tất cả các cung nữ. Bắt đầu từ mấy năm trước, khi Bình Viễn hầu xuất hiện, bất cứ cung nữ nào hầu hạ trong điện Ngọc Hoa vào ngày mừng sáu tháng sáu chẳng ai an lành quay về hết.

Điện Ngọc Hoa? Bình Viễn hầu?

Tôi hít một hơi thật sâu, bình thần lên tiếng: “Yên Chi, tử xin lỗi, chỉ có bảy tháng nữa là tử xuất cung rồi.”

Yên Chi nhìn tôi đầy kinh hãi, sắc mặt dần dần trắng cắt không còn giọt máu, nhất thời quên cả khóc lóc, cô ấy nhìn tôi mà không dám tin, bởi vì tôi từ chối cô ấy. Cô ấy trở nên hoảng loạn, không biết phải làm sao, đôi tay lạnh giá như băng lại núp lấy y phục của tôi thêm lần nữa, vội vã cầu khẩn: “Phẩm Dư tử, Yên Chi biết rằng Phẩm Dư tử chỉ còn bảy tháng nữa sẽ được xuất cung, thế nhưng nếu như lần này Phẩm Dư tử không chịu giúp Yên Chi thì sẽ chẳng còn ai có thể giúp đỡ Yên Chi được nữa. Nếu như chỉ là đi hầu hạ hoàng thượng và các vị nương nương khác thì thôi cũng đành, thế nhưng ngày mai, người ở trong điện Ngọc Hoa lại là Bình Viễn hầu.”

Tôi đáp lại bằng nụ cười bình thần, sau đó cúi đầu chuyên tâm thu dọn bút mực nghiên giấy.

Bỗng nhiên, Yên Chi quỳ sụp xuống chân tôi, bật khóc thương tâm: “Phẩm Dư tử, coi như Yên Chi cầu xin tử đấy, cầu xin tử hãy cứu lấy Yên Chi. Yên Chi không muốn chết mà cũng không thể chết được, trong nhà Yên Chi vẫn còn người mẫu thân ốm yếu bệnh tật. Nếu như Yên Chi chết đi, mẫu thân của muội cũng chẳng thể nào sống tiếp được nữa. Phẩm Dư tử, coi như tử tử thương hại cho muội đi mà, ngoại trừ tử ra, không còn ai có thể ra khỏi nơi đó an toàn vô sự nữa. Nếu lần này tử tử chịu giúp Yên Chi, kiếp này cả kiếp sau nữa, Yên Chi xin làm trâu làm ngựa báo đáp cho tử tử. Phẩm Dư tử...”

Tôi lặng người nhìn Yên Chi, không chút động lòng, vẫn nói một câu như trước: “Tử thực sự xin lỗi, chỉ còn bảy tháng nữa là tử có thể xuất cung được rồi.”

“Phẩm Dư tử... hu hu...” Yên Chi bật khóc bi thương, thấy tôi vẫn giữ bộ dạng lãnh đạm như không, liền đứng dậy, lẩm bẩm lên tiếng: “Được lắm! Nếu như Phẩm Dư tử có thể vô tình, lạnh lùng đến mức này, vậy thì, thay vì bị dày vò cho đến chết, chi bằng hôm nay, giây phút này Yên Chi chết ngay tại chỗ này cho xong.”

Nói rồi, nàng liền đâm đầu thẳng vào bức tường phía trước.

Yên Chi không hề chết, chỉ bị thương ở đầu, đương nhiên không thể tới điện Ngọc Hoa được nữa, người đi thay chính là tôi. Ngay bản thân tôi cũng cảm thấy kinh ngạc, không ngờ mình lại đồng ý với Yên Chi...

2

Ngoài trời vừa lóe lên tia sáng yếu ớt, tôi cùng Hàm Yên đứng túc trực ngoài điện, lặng lẽ đợi chủ nhân triệu vào trong hầu hạ. Khi tia nắng đầu tiên chiếu trên khe cửa sổ, tôi cùng Hàm Yên vào trong điện, bắt đầu bận rộn hầu hạ Hoàng thượng mặc y phục vào, mãi cho tới khi bóng dáng ngài biến mất khỏi điện Ngọc Hoa.

Thứ khiến Yên Chi sợ không phải là hầu hạ Hoàng thượng mà chính là vị chủ nhân vẫn còn nằm trên giường chưa dậy kia.

Tắm rèm khẽ lay động, tôi nhìn thấy bàn tay trắng trẻo mà dài thẳng chống lên thành giường. Cuối cùng ngài đã thức dậy. Hàm Yên tiến lại gần vén rèm lên, ngài lóa thể quay lưng lại phía chúng tôi, mái tóc đen nhánh xòa xuống che đi dung mạo của ngài. Ngài khẽ ngẩng đầu lên, bỗng nhiên tôi thấy Hàm Yên khựng lại, thôi không vén rèm nữa, nhìn vào ngài như thể mất hồn.

Hai năm trước đây, tôi đã từng nghe đồn về tướng mạo phi thường của vị Bình Viễn hầu này, tuy rằng chưa từng gặp mặt, nhưng dựa vào phản ứng của Hàm Yên là tôi đã rõ mọi chuyện. Chỉ còn hơn nửa năm nữa là tôi có thể xuất cung, quyết không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào ở điện Ngọc Hoa này. Tôi chỉnh lại bộ y phục gấm vóc trong tay, vội vã cúi đầu xuống tiến lại gần, định mặc y phục cho ngài, cũng nhanh chóng nhắc nhở Hàm Yên thôi thất lễ.

Ai ngờ, tôi vừa cúi mặt, khom lưng, dâng cao bộ y phục đã bị ngài đẩy mạnh sang một bên.

Thời tiết đầu xuân vẫn còn rất lạnh, trong điện tuy rằng có lò sưởi nhưng ngài lóa thể không sợ giá rét xuống khỏi giường, đi thẳng về hồ nước nóng sau tấm bình phong, mãi cho đến khi tiếng nước bên trong vang lên, trái tim tôi mới có thể yên vị được, đứng thẳng người lên.

Hàm Yên đứng cạnh bên lập tức chạy lại đỡ lấy tôi rồi nhẹ nhàng nói: “Phẩm Dư tử, tử có nhìn thấy tướng mạo của hầu gia không, ngài trông tuần tú vô cùng, muội chưa từng nhìn thấy ai...”

“Hầu gia cần mặc y phục rồi.” Tôi bình thần đưa lời cắt ngang những lời nói hưng phấn của Hàm Yên, đưa bộ y phục trong tay cho muội ấy, tự mình lấy một tấm vải khô, lặng lẽ cúi đầu đứng cạnh bên hồ tắm.

Ngài vừa tắm xong, đứng dậy khỏi hồ nước, từ từ tiến lại bên hồ. Khi cặp chân dài đó xuất hiện trước mắt, tôi liền cầm lấy tấm vải khô, đi ra phía sau ngài, lau khô toàn bộ nước đọng từ mái tóc cho tới thân người ngài.

Đây là lần đầu tiên, cuối cùng tôi đã có thể nhìn rõ được tướng mạo của nhân vật gây nên sóng gió tại kinh thành Vân Hồ này. Chỉ nhìn lướt qua, tôi liền tiếp tục công việc mà mình nên làm. Mãi cho tới khi ngài đã ăn mặc chỉnh tề, tôi và Hàm Yên cùng kính lui sang một bên, cung tiến ngài rời đi.

Ai ngờ, ngài mới đi được nửa đường, liền dừng chân lại, tôi cúi rạp đầu, nín thở, chờ đợi ngài ra lệnh.

“Người tên là gì?” Giọng nói của ngài vô cùng cuốn hút.

Đôi chân ngài đã dừng trước mặt tôi, tôi cũng chỉ dám nhìn chăm chăm vào đôi bốt gấm đỏ mà thôi.

Tôi từ từ quỳ xuống, vẫn cúi rạp đầu, cung kính đáp lại: “Hồi bẩm hầu gia, nô tì họ Hạ tên Phẩm Dư.”

Ngài không nói gì, đôi bốt gấm trước mặt cũng không hề di chuyển, dựa vào trực giác, tôi cảm thấy ngài đang nhìn tôi chăm chăm, nơi ánh mắt có thể liếc tới chính là đôi bàn tay ngài đang nắm chặt lại, đến mức gân xanh cuộn cuộn, hai tay tôi nắm chặt vào nhau đầy lo lắng.

“Họ Hạ?” Giọng nói của ngài lạnh giá như băng, tôi lại càng cúi đầu thấp hơn.

Không biết tôi đã quỳ ở đó bao lâu, cuối cùng ngài đã rời khỏi điện Ngọc Hoa mà không nói thêm lời nào, tôi liền buông hai tay đang nắm chặt lại, mới nhận ra bên trong thấm đầy mồ hôi. Không dám suy nghĩ thêm nữa, tôi cùng Hàm Yên nhanh chóng đứng dậy.

Hàm Yên vừa đứng dậy đã thận trọng lên tiếng: “Phẩm Dư tử, lúc này hầu gia nghe thấy tử nói tử họ Hạ, ánh mắt của ngài vô cùng đáng sợ, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống tử vậy.”

“Mau thu dọn gọn gàng, chúng ta mau chóng rời khỏi đây thôi.” Tôi nhướn miệng mỉm cười, bình thản đáp lại.

3

Bị đuổi ra khỏi biệt viện Thanh Phong, quay về căn phòng của mình, tôi bắt đầu sắp xếp lại căn phòng nhìn qua không mấy lộn xộn, đột nhiên nhận thấy đồ đạc của mình thực sự quá ít, thu dọn đi thu dọn lại cũng chỉ là một vài bức tự cùng mấy bức tranh chép lại mà thôi. Tôi bất giác thở dài, thôi không dọn dẹp nữa, quay người đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Đêm tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng giọt sương rơi lên cánh hoa. Nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, trong đầu chất chứa đầy phiền não nhưng tôi chẳng thể nào làm rõ rốt cuộc mình đang nghĩ những gì. Đáng than, đáng lẽ chỉ còn sáu tháng nữa là có thể được tự do, ai ngờ, chỉ một đạo thánh chỉ, tôi giờ đã về ở trong phủ Bình Viễn hầu. Tôi không biết sau khi giúp Yên Chi xong, có phải đã hại bản thân, đây là chuyện đáng sợ nhất mà tôi đã làm trong mười năm trở lại đây...

Sáng nay là ngày tôi xuất cung, sớm hơn dự định những một tháng, tôi không hề tới phủ Bình Viễn hầu ngay mà tới thẳng Bách Hoa Đường để hầu hạ một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, nàng có tên Hạ Chi Lạc, thế nhưng nàng ấy lại bảo họ của mình là Lạc.

Ở nơi đó, lần đầu tiên trong đời tôi đã quá nhiều lời. Không nhìn, không nghe, không nghĩ, tâm tất định! Cũng chỉ vì mấy chữ này mà tôi mất đi thứ quý giá nhất của người phụ nữ.

Tâm lặng như nước, người đậm tựa cục. Đây là tám chữ mà Lạc cô nương tặng cho tôi, thế nhưng cứ nghĩ tới chỗ bắn thủ đó, nơi trao đổi xác thịt không chút tình cảm này là lòng tôi lại chẳng còn tĩnh lặng được nữa...

Khúc nhạc có tên “Kim chi dục nguyệt” đó uyển chuyển thê lương, ẩn chứa biết bao tình cảm nam nữ, lưu luyến đắm say. Hầy, Lạc cô nương thực sự vô cùng đặc biệt, thế nhưng khúc nhạc đó hoàn toàn không thích hợp với tôi.

Lúc ngược mắt lên nhìn vầng trăng sáng ngoài trời, bất giác than dài một tiếng, tôi không những đánh mất chính mình mà còn biết được bí mật động trời mà bản thân không nên biết của hai người đó. Từ trước đến nay, tôi có thể bình an vô sự sống trong hoàng thành Vân Hồ chính là vì biến bản thân trở thành mắt không thấy tai không nghe. Hầy, kể từ sau vụ việc của Yên Chi, tôi dường như đã làm hỏng cả bàn cờ, tất cả mọi thứ đều sai lầm, tất cả mọi việc đều nằm ngoài tầm kiểm soát của bản thân.

Tôi than dài một tiếng, đóng cửa sổ lại, rồi quay về giường.

4

Tự giữ lấy mình, bốn chữ này càng lúc càng cách tôi xa hơn. Bởi vì mang họ Hạ, tôi đã bị ngài chọn.

Bởi vì mang họ Hạ, tôi đã bị kéo vào chuyện này. Hầy, trong thành Vân Hồ này thứ gì có thể thiếu, chứ thuốc kích dục thì tìm đâu cũng được.

Tôi bò lồm cồm trên bãi cỏ, hai tay không ngừng túm lấy đám cỏ xanh, lúc nắm chặt lúc lại buông lỏng, trán vã đầy mồ hôi, cảm giác nóng rực liên tục dâng trào trong lòng, cả đầu hiện đầy cảnh nam nữ lửa thể giao hợp cùng nhau. Không, tôi không muốn nghĩ tới những cảnh tượng đó.

Thân hình của ngài thoáng ẩn thoáng hiện trước mắt tôi, ngài đang trong cơn thịnh nộ. Kể từ sau khi Lạc cô nương được hai người đàn ông tóc bạc đưa đi, ngài trở nên tức giận điên cuồng, thét vào mặt mấy cung thủ kia một tràng: “Cút đi! Cút đi!...” Đám cung thủ kia sợ hãi quá, vội vã rút lui ra ngoài.

Hoa quý phi ngăn ngài rời khỏi đó, khóc lóc nói rất nhiều chuyện, mắng chửi Lạc cô nương rất nhiều, còn hỏi có phải ngài đã bị Lạc cô nương mê hoặc.

Băng hỏa lưỡng trùng thiên à, sau khi cảm giác nóng rực khó lòng chịu đựng được qua đi, cảm giác lạnh giá sẽ phát đi toàn thân, khiến tôi run rẩy cả người. Nằm trên mặt cỏ, thân người co rúm lại, hình ảnh người

đàn ông đó lửa thể không ngừng hiện lên trong đầu, dần dần, khuôn mặt biến thành của ngài, bởi vì suy nghĩ đó mà tôi càng thấy thân người mình lạnh giá hơn.

Tôi ngược mắt lên nhìn ngài, sắc mặt ngài càng lúc càng sầm lại, bàn tay chỉ về phía Hoa quý phi khựng lại giữa không trung, mãi không có phản ứng gì. Hay, trông ngài thực sự vô cùng tuần tú, Hàm Yên nói không sai chút nào.

“Đây là việc của ta, không hề liên quan gì đến nương nương hết. Nếu nương nương vẫn còn vượt quyền như thế này, ngay cả Hoàng thượng cũng không bảo vệ được nương nương nữa đâu.” Ngài hạ tay xuống, không hành động thêm nữa, lạnh lùng thét lớn cùng hai vị công công đang hải hùng đứng cạnh bên: “Còn không mau đưa chủ nhân của các người hồi cung? Còn ngây người ra đấy làm cái gì? Mau cút hết cho ta...”

Khuôn mặt của Hoa quý phi đầm đìa đầy nước mắt, không tình nguyện mấy khi bị hai vị công công kéo đi khỏi đây.

Ngài phẩy áo định bỏ đi luôn, hoàn toàn coi tôi như chưa từng tồn tại trên cõi đời này.

Cảm giác nóng rực trong người lại dâng trào, tướng mạo của ngài trong trí não càng lúc càng thêm rõ ràng, nhìn bóng dáng của ngài, tôi thực sự không muốn để ngài ra đi, dưới sự mê hoặc của xuân dược, tôi liền lên tiếng nói: “Đừng có đi.”

Ngài đã nghe thấy giọng nói của tôi, dừng bước chân lại, từ từ quay người, nhìn về phía tôi, không nói lời nào, đôi mắt sâu hoắm khó đoán.

Tôi run run lên tiếng: “Xin đừng đi...”

Ngài vẫn im lặng không nói gì, tôi đã quá ảo vọng. Cảm giác lạnh giá lại dâng trào, tôi nằm trên mặt cỏ, co rúm thân người lại, từ từ nhắm mắt, nhắm nhin cảm giác đáng sợ này, chờ đợi giờ phút sinh mệnh này kết thúc. Vào lúc tôi cho rằng tất cả mọi thứ sắp sửa kết thúc, bỗng nhiên, thân người nóng ấm lên, tôi được ôm trong đôi vòng tay rộng lớn, ấm áp.

“Ta suýt chút nữa quên mất rằng, ả ta đi rồi nhưng ngươi vẫn còn. Muốn ta cứu mạng ngươi sao, vậy phải chờ xem khả năng của ngươi đến đâu.” Ngài thì thầm lên tiếng, hơi thở ấm nóng bên tai nhưng lại khiến tôi cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Ngài bế tôi đi vào trong phòng, vứt tôi lên giường chẳng hề dịu dàng gì cả.

Trên chiếc giường này, tôi đã làm chuyện đáng sỉ nhục nhất trong cuộc đời mình, chẳng khác nào những người phụ nữ trong Bách Hoa Đường, phóng đảng, dốc hết tất cả mọi thứ của người phụ nữ...

Type bởi Tiểu Song @ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngồi trong thùng nước tắm, để dòng nước ấm từ từ tràn lên đôi vai, tôi tê dại ngồi trong nước không biết bao nhiêu lâu, mãi cho tới khi vang lên tiếng ‘tách’, mặt nước gợn sóng, tôi mới bất ngờ nhận ra giọt lệ của mình vừa mới rơi xuống. Đây là lần đầu tiên tôi khóc trong nhiều năm nay, thì ra tôi vẫn còn biết khóc. Nước mắt, từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, tôi đã từng rơi nhiều, nhất là sau khi phụ mẫu qua đời, thế nhưng tất cả đều vô ích, vậy nên mười năm nay, từ khi vào cung, tôi chưa từng khóc thêm lần nào. Mọi người đều nói tôi là người không máu không lệ, cho nên sẽ chẳng biết thế nào là đau khổ. Lần đầu tiên, trong Bách Hoa Đường, cảm giác đau đớn như xé gan xé phổi đó cũng chẳng khiến tôi khóc, thực ra tôi rất đau, tôi thực sự muốn khóc, thế nhưng nước mắt chẳng chịu chảy ra...

“Hừm, lần này so với lần trước, không còn giống như người chết nữa.” Đây là câu nói của ngài với tôi trước khi bỏ đi, chua chát mà lạnh lùng.

Tôi vẫn cứ tê dại ngồi trong thùng nước từ khi còn ấm cho tới khi lạnh giá, mãi cho tới khi mặt nước không còn tiếp lệ nữa...

5

Tôi không biết bản thân mình có thân phận gì trong phủ Bình Viễn hầu nữa? Người hầu? Tôi lại không phải hầu hạ bất cứ ai, cũng không phải làm việc nặng nhọc. Tiểu thiếp? Tôi vẫn đang sống ở khu vực dành

cho kẻ dưới trong phủ, vẫn mặc y phục của người hầu, chỉ lúc nào ngài cần đến, tôi mới có thể bước vào căn phòng đó.

Tính tình ngài buồn vui thất thường, đặc biệt là mỗi lần quay về từ điện Ngọc Hoa. Ngài thường xuyên uống say bí tỉ, khi đó, tất cả mọi người trong phủ đều ở trong trạng thái sợ hãi, căng thẳng. Còn phòng tôi liền trở thành nơi duy nhất ngài xả ra mọi buồn bực, tức giận trong lòng, tôi đương nhiên cũng thành đối tượng duy nhất để ngài trút giận.

“Nếu như không phải lúc trên giường cô cũng có chút phản ứng, ta còn tưởng mình đang nuôi người chết đấy.” Đây là câu mà ngài thường xuyên nói cùng tôi.

Dần dần, trong căn phòng chỉ còn lại chiếc giường và mình tôi.

Tôi chẳng còn lại thứ gì, thứ duy nhất còn để lại chính là mạng sống này, cho nên, tôi phải giữ nó cẩn thận.

Dần dần số lần chung đụng giường chiếu giữa chúng tôi càng ngày càng nhiều hơn.

Trong đêm, tôi đã quen bình tĩnh từ trong mộng, những đêm ngủ an lành quả thực ít ỏi. Đây không phải lần đầu tiên tôi nhìn dáng vẻ của ngài khi đang ngủ, nhưng là lần đầu tiên nhìn ở khoảng cách gần thế này, ngay cả khi trong mộng, ngài vẫn cứ nhứ chặt đôi mày. Tôi đưa tay định kéo giãn hai đầu mày đó ra, nhưng khi vừa chạm tới da thịt ngài tôi ngây thần người ra.

Tôi thu tay lại, tựa vào đầu giường, nhìn ra vầng trăng sáng trong treo ngoài cửa sổ, trước kia chỉ còn nửa năm nữa, tôi có thể được tự do, nhưng nay, mong ước đó càng lúc càng xa vời, và trở thành một giấc mộng xa xỉ, nằm ngoài khả năng của tôi...

81. Chương 81: Ngoại Truyện Về Phụng Phi

1

Chiếc kiệu dừng lại, ta đặt cuốn sách trong tay xuống, nhất thời lặng người đi. Chỉ cần bước ra khỏi chiếc kiệu này, ta sẽ không còn là Thẩm Ngạo Mai, đại tiểu thư nhà họ Thẩm thích gì được nấy như trước nữa.

Rèm kiệu vén lên, bước ra ngoài, nhìn cánh cửa Hoàng cung cao lớn trước mặt, ngói xanh gạch đỏ, ta bất giác lặng người đi.

Bước vào cửa cung sâu tựa biển!

Ta đã được chọn trong cuộc đại tuyển phi tần ba năm một lần. Đây cũng là tâm nguyện nhiều năm của phụ thân ta, người tìm những sự phụ giỏi nhất để dạy cho ta từ cầm kì thi họa, đi đứng nói chuyện, ngôn hành cử chỉ, tất cả đều vì ngày hôm nay ta được chọn vào cung, hi vọng từ nay về sau Thẩm gia ngày càng thịnh vượng, phát đạt, cao quý.

Ta nhoẽn miệng mỉm cười tự giễu, sau đó đi theo người ta vào bên trong.

Trên đại điện, các tú nữ đứng đầy khắp nơi, người nào cũng mặc y phục hoa lệ, trang điểm lộng lẫy. Tuy rằng lúc này đã vào đầu đông, nhưng đa số mọi người mong gây được chú ý, nên chỉ mặc y phục mùa thu, cổ áo còn mở rất rộng, ống tay áo lại to để lộ ra phần cánh tay trắng ngần, nõn nà. Dù đã dậm rất nhiều phấn, nhưng sắc mặt của bọn họ vẫn cứ trắng nhợt ra vì lạnh giá.

Đứng ở phía sau, ta bất giác ớn lạnh cả người, kéo chặt y phục mùa đông trên người lại theo bản năng.

Không biết sau mấy canh giờ, đứng chờ tới khi chân tê dại mới kết thúc cuộc tuyển chọn tú nữ ba năm một lần này. Mỗi người đều có vận mệnh riêng của mình, chúc vị tiệp dư, mỹ nhân đương nhiên rơi vào những giai nhân đặc biệt xuất sắc, còn ta được điều đến làm cung nữ ở cung Cúc Phụng.

Từ đầu chí cuối, ta chưa từng được nhìn thấy long nhan, thực sự có nhìn được hay không đối với ta chẳng hề quan trọng, điều ta mong muốn hoàn toàn khác với điều phụ thân kì vọng. Ta thầm nói với phụ thân rằng: Xin lỗi phụ thân, nữ nhi đã khiến người phải thất vọng!

Tuổi xuân tươi trẻ, bất cứ người phụ nữ nào cũng có giấc mộng của riêng mình, mơ rằng có thể gả cho một vị lang quân như ý, phu thê tâm đầu ý hợp. Tuy nhiên, mong muốn đó đối với ta mà nói không chỉ là một giấc mộng mà còn là một giấc mộng xa xỉ. Thế nhưng, ta vẫn mong có một ngày giấc mộng đó thành sự thật.

Cung Cúc Phụng, phượng hoàng được nâng niu trên bàn tay. Lần đầu khi nghe thấy cái tên này, hai tú nữ cùng được phái đến nơi này với ta là Thanh Loan và Ngọc Tú đều vô cùng vui sướng, bởi vì được phái đến hầu hạ một vị nương nương có thân phận cao quý. Nhưng vị công công tới đưa chúng ta về cung Cúc Phụng đã nhanh chóng tạt cho họ một gáo nước lạnh với câu nói: “Nơi đó trước kia bị bỏ hoang, vừa mới xây lại, không có nương nương nào hết.”

Lúc hai người đó biết nơi này thực ra chính là lãnh cung, nụ cười tươi rói trên mặt nhanh chóng biến mất. Lúc này, Như công công lại cười nói: “Tất cả mọi người đều cảm thấy ba người là xui xẻo nhất trong số tú nữ lần này, nhưng ta lại nghĩ, ba người các người là may mắn nhất. Trong cung, nơi thanh tịnh nhất chính là cung Cúc Phụng, sau này các người cứ an phận ở đây là được rồi.”

Cuộc sống ở cung Cúc Phụng thực sự thanh nhàn, bởi vì nơi đó chẳng có vị nương nương nào cả. Câu nói của Như công công rất đúng, ba người chúng ta là may mắn nhất, không bị cuốn vào cuộc chiến đáng sợ chốn thâm cung. Hàng ngày ngoài trừ việc quét dọn sạch sẽ, nhổ cỏ dại, chăm sóc cây cảnh thì thời gian rảnh rỗi nhiều vô kể. Nơi này ngoài ba chúng ta ra, hàng ngày cũng ít có cung nữ thái giám đến chứ đừng nói là Hoàng thượng và các phi tần. Chính vì vậy, nó mới thực sự được coi là ‘lãnh cung’. Theo cách Thanh Loan thường nói thì, cuộc sống này thanh nhàn đến mức con người muốn phát điên. Cuộc sống như vậy, đối với tôi lại chẳng hề buồn chán, thậm chí còn âm thầm cảm thấy hân hoan. Tôi yêu thích hoa mai ở nơi đây, những lúc rảnh rỗi, thường ngồi trong vườn cây, tận tâm vẽ lại từng bông hoa e ấp, tuyệt đẹp. Thực sự không phải ai cũng có tự do tự tại khi sống trong Hoàng cung, nơi vẫn được đồn thổi là vô tình, đáng sợ và nguy hiểm nhất.

Tuy rằng trong mắt người khác cung Cúc Phụng là lãnh cung, nhưng chúng tôi lại phát hiện các vật dụng nơi đây đều vô cùng tinh tế, mỗi chi tiết nhỏ bé cũng khiến người ta phải kinh ngạc. Tấm vải trên chiếc giường làm bằng Hán bạch ngọc trong căn phòng chính chẳng có ai ngủ kia được làm từ gấm vóc thượng hạng, thậm chí ngay cả hương vòng đốt trong cung mỗi ngày đều là loại đắt nhất, quý nhất.

Dần dần, Thanh Loan và Ngọc Tú càng lúc càng hiểu kì về mọi thứ trong cung Cúc Phụng, rõ ràng là cung điện không có ai ở, thế nhưng mọi thứ được bày biện, dùng ở nơi đây đều giống hệt như tẩm cung của những vị nương nương được sủng ái nhất. Tại sao cung điện này mới xây lại, còn các cung điện khác trông ra lại đã cổ kính, lâu đời? Nếu như Hoàng thượng đã xây dựng lại nơi đây, tại sao chẳng tới đây lấy một lần? Để cuộc sống bớt buồn chán, Thanh Loan và Ngọc Tú đi nghe ngóng tin tức ở khắp mọi nơi và không hề mệt mỏi.

Cung Cúc Phụng, vốn tên là cung Tây Thừa, được đổi thành cung Cúc Phụng kể từ sau khi đương kim Hoàng thượng đăng cơ, năm xưa chủ nhân của nơi này chính là Phụng Phi nương nương, người được Hoàng thượng sủng ái nhất. Phượng hoàng được nâng niu trong lòng bàn tay chính là Phụng Phi nương nương. Chỉ đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, Phụng Phi nương nương bệnh tật liên miên, khó khăn lắm mới khỏi bệnh, nơi đây đột nhiên lại phát cháy, Phụng Phi nương nương đã chìm trong biển lửa vô tình. Trong cung vẫn luôn có lời đồn, năm đó, cung Cúc Phụng cháy là do Đồng Phi nương nương sinh lòng ghen ghét. Phụng Phi nương nương qua đời không bao lâu thì Đồng Phi nương nương cũng bệnh chết. Trong cung lại có thêm một lời đồn, nói rằng Hoàng thượng đã ban cái chết cho Đồng Phi nương nương. Sau khi bị thiêu cháy, cung Cúc Phụng đã bị bỏ hoang mấy năm nay. Lại có lời đồn cho rằng, nơi đây thường xuyên có tiếng khóc của phụ nữ, mọi người nói đó là linh hồn của Phụng Phi nương nương. Để an ủi cho linh hồn của Phụng Phi nương nương, khoảng ba năm sau, Hoàng thượng mới hạ lệnh xây lại cung Cúc Phụng.

Kể từ sau khi nghe được lời đồn này, hàng đêm Thanh Loan và Ngọc Tú ngủ không ngon giấc, chỉ sợ linh hồn Phụng Phi nương nương sẽ quay về tìm họ.

Với năng lực giao tế tuyệt vời của Thanh Loan và Ngọc Tú, không bao lâu sau, cung Cúc Phụng không còn lãnh đạm như trước kia, thi thoảng cũng có cung nữ, thái giám ở các cung khác sang nói chuyện, tán gẫu.

2

Đầu năm băng tuyết tan chảy, xuân đến hoa nở muôn nơi.

Sau khi hoàn thành công việc dọn dẹp mỗi ngày, Thanh Loan, Ngọc Tú thường lên hẹn các cung nữ ở cung khác tới đây chơi đùa. Có lẽ chỉ có ở nơi này, mọi người mới có thể thỏa thê chơi đùa.

Ta dần dần cũng trở nên cởi mở hơn, không còn ít nói chuyện như hồi mới vào cung, mỗi khi có chuyện gì vui thường chia sẻ cùng Thanh Loan và Ngọc Tú.

Thanh Loan cười vì khi mới đến, khuôn mặt ta lúc nào cũng như người chết chờ chôn. Đúng thế, từ khi biết phụ thân muốn đưa mình vào cung làm tú nữ, ta liền cảm thấy chán nản vô cùng. Thế nhưng cuộc sống ở nơi đây thư thái yên bình, đây là điều ta chẳng thể nào ngờ được, có lẽ mọi thứ sẽ như thế này cho tới năm hai mươi tuổi, xuất cung, vậy thì tốt biết bao. Với kết thúc như vậy, ta còn gì phải buồn bã, sao không vui vẻ mà sống từng ngày chứ?

Hôm nay, Lộ Hà ở cung Trường Xuân lên chạy tới chỗ chúng ta chơi đùa, mấy người đã cầu đến một liên ngồi bên bàn đá nghỉ ngơi. Lộ Hà đột nhiên nói với chúng ta một cách thần bí: “Chỗ ta có một cuốn sách hay, các người có muốn xem không?”

Thanh Loan và Ngọc Tú đều nhón nháo: “Đừng có nói nhiều nữa, sách hay gì chứ, mau lấy ra xem đi.”

Lộ Hà mỉm cười đầy kì quái, lấy một cuốn sách từ trong ống tay áo ra, ở bìa xanh bên ngoài chẳng ghi bất cứ chữ gì, nhìn qua có thể thấy cuốn sách này đã khá cũ, lại được người khác lật qua lật lại nhiều lần.

Thanh Loan nhìn vậy liền đưa lời khinh bỉ: “Còn tưởng là thứ gì tốt lành, chỉ là một quyển sách rách thôi mà.”

Lộ Hà liền nói: “Quên đi! Chốc nữa tỉ xem thì sẽ biết ngay đó là thứ gì thôi.”

Lộ Hà thận trọng mở sách ra, Thanh Loan và Ngọc Tú tiến lên trước, đột nhiên nghe thấy Ngọc Tú thét lên kinh ngạc: “Chết mất thôi, không ngờ muội dám xem thứ này ở trong cung. Nếu như bị bắt gặp, cẩn thận cái đầu của muội đó.”

“Không xem thì thôi.” Lộ Hà cất cuốn sách đi đầy thần bí, nhìn chúng tôi bằng ánh mắt khinh khi rồi nói: “Thứ này hoàn toàn khác với thứ các người mang từ quê nhà đến, đây là sách có tranh vẽ, người phụ nữ trong tranh chính là cô nương được yêu thích nhất Hiệt Hương Các, cuốn sách này là ngàn vàng khó mua đấy.”

Thanh Loan và Ngọc Tú vội vã lên tiếng: “Đừng, chúng ta cũng muốn xem mà.”

Ta cũng bất giác hiếu kì không biết đó rốt cuộc là thứ sách gì, lại khiến ba người họ mê mẩn như vậy. Tôi liền xông lại gần, một bức tranh hiện lên trước mắt, đôi nam nữ trong đó lả lướt, người đàn ông nằm trên ghế quý phi, người phụ nữ ngồi trên bụng của tình lang, khuôn mặt rầu rĩ mà lại hân hoan.

Khuôn mặt ta nóng rực lên, tại sao Lộ Hà lại có thể xem những thứ này trong cung chứ? Vào lúc ta xuất cung, mẫu thân đã từng đưa vào tay ta một cuốn sách như vậy, điểm khác biệt cũng giống như Lộ Hà nói, cuốn sách trong tay muội ấy có hình vẽ, hai người đàn ông, phụ nữ trong đó bất luận là nét mặt, thần thái hay cơ thể, da thịt đều được vẽ vô cùng tỉ mỉ, thậm chí ngay cả giọt mồ hôi trên người cũng phản chiếu ánh sáng. Thứ mà mẫu thân cho ta xem chỉ có chữ viết miêu tả mà thôi, so với cuốn sách này thì đúng là hạt bụi giữa sa mạc.

Ngọc Tú đẩy ta rồi nói: “Tiểu Mai, đừng nói là muội không dám xem đấy nhé? Có gì mà không dám chứ, mọi người đều vô cùng hiếu kì về chuyện giữa đàn ông và phụ nữ. Nay, nhìn xem bức tranh này vẽ đẹp quá, đây thực sự là cô nương nổi tiếng nhất ở Hiệt Hương Các? Trông chỉ cũng thế này mà thôi, còn không xinh đẹp bằng ta mà.”

Thanh Loan rú lên: “Thôi đi người, so sánh linh tinh gì thế hả? Tự hạ thấp bản thân hả?”

Nhìn bọn họ không ngừng kinh ngạc thẳng thốt, cuối cùng ta cũng không nhịn được, lại đưa mắt về phía cuốn sách đó. Lật một trang, đôi nam nữ trong tranh đã đổi tư thế khác, người phụ nữ tựa bên cửa sổ, đặt móng vào phần dưới của người đàn ông, người phụ nữ quay mặt lại tỏ ra đau đớn mà hân hoan.

Thanh Loan liền hỏi: “Rốt cuộc là người phụ nữ này muốn khóc hay muốn cười đây? Tại sao lúc nào cũng bộ dạng nửa khóc nửa cười thế này chứ?”

Ngọc Tú liền đáp: “Có lẽ sẽ rất đau đớn. Nếu đổi lại là muội làm như vậy bên cửa sổ, muội còn có thể mỉm cười được không?”

Thanh Loan đỏ bừng cả mặt thét lên: “Tỉ thôi ngay đi.”

Lúc này Lộ Hà mới nói: “Thế nhưng ta nghe nói nam nữ giao hợp là một chuyện rất thú vị, nếu không tại sao các tiếp dư mi nhân sau khi được sủng hạnh lại ngày nào cũng nghĩ cách đưa tặng lễ cho công công An Cát, tất cả đều mong có thể được hầu hạ hoàng thượng? Nếu đau khổ như vậy, tại sao bọn họ còn liều mạng bỏ tiền mua khổ vào thân chứ? Tiểu Mai, muội nói xem sao?”

Khuôn mặt ta cũng đỏ rực lên, mí mắt nhắm chặt, cúi gầm mặt. Ta nào biết được những chuyện ấy, những bức tranh này cũng mới được xem lần đầu thôi.

“Ày da, hỏi muội ấy sao? Muội ấy chẳng phải cũng giống như chúng ta sao?” Thanh Loan đã nhìn ra được nét mặt thẹn thùng của tôi.

Lộ Hà liền che miệng mỉm cười, đột nhiên sắc mặt thay đổi, vội vã gấp sách lại, quỳ rạp xuống đất. Ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng nhìn thấy phản ứng của Lộ Hà là biết có người đứng sau lưng chúng ta.

Lộ Hà run run lên tiếng: “Nô... nô tì khấu kiến Hoàng thượng.”

Hoàng thượng?

Thanh Loan phản ứng nhanh nhất, kéo ta và Ngọc Tú quỳ xuống, mấy người chúng ta không ai dám ngước đầu lên, run rẩy lên tiếng: “Nô tì khấu kiến Hoàng thượng.”

“Mấy người các ngươi thật là to gan, không trông giữ cung Cúc Phụng tử tế mà tụ tập ở đây tán gẫu, tại sao trong cung lại có thứ nô tài nhàn rỗi như các ngươi...” Đây là giọng nói của công công An Cát, người được Hoàng thượng trọng dụng.

Ta quỳ dưới đất, căng thẳng đến mức thân thể run rẩy. Chỉ thấy bóng tay dưới đất khẽ giơ lên, vị công công kia liền ngậm miệng lại.

Theo lí thường, gần vua như gần hổ. Chúng ta không trông giữ cung Cúc Phụng tử tế, liệu Hoàng thượng có chém đầu chúng ta không? Ta chẳng dám suy nghĩ sâu xa thêm nữa.

Bỗng nhiên, phía trên truyền xuống giọng nói trầm lắng, giàu sức quyến rũ: “Đang xem sách sao?”

Câu hỏi này khiến trái tim ta quặn thắt lại. Chẳng hiểu tại sao khi này cuốn sách lại rơi đúng về phía ta đứng, còn bị vạt vấy che quá nửa, trước mặt ta xuất hiện một bàn tay trắng trẻo, đẩy ta sang một bên rồi nhặt cuốn sách đó lên.

Bị đẩy ngã xuống đất, nhẵn nhụi cánh tay đau đớn, ta lại quỳ ngay ngắn lại. Nghe thấy tiếng sách được giở từng trang một, còn cả tiếng kinh hãi, ngạc nhiên của công công truyền từ trên xuống, ta càng lúc càng cúi đầu thấp hơn, chẳng khác nào đang chờ đợi hình phạt giáng xuống. Tiếng lật sách dừng lại, công công An Cát cất cao tiếng thét mắng nhiếc: “Mấy đứa nô tì này không ngờ lại dám trốn trong cung Cúc Phụng đọc những thứ dâm tà thế này, các ngươi đáng tội gì?”

Lộ Hà thét lên hoảng hốt: “Nô tì biết tội, xin Hoàng thượng tha mạng.”

Ba người chúng ta dập đầu, đồng thanh lên tiếng: “Nô tì biết tội, mong Hoàng thượng tha mạng.”

Công công An Cát còn định nói gì đó, bỗng nhiên Hoàng thượng lại lên tiếng: “Đây là sách của ai hả?”

Ta còn tưởng rằng không ai lên tiếng, không ngờ lúc này Lộ Hà liền nói: “Là của muội ấy.”

Ta quay đầu sang nhìn Lộ Hà, thấy bàn tay tỉ mỉ chỉ thẳng về phía mình. Tôi nhìn Lộ Hà bằng ánh mắt khó tin, để bảo toàn mạng sống, không ngờ tỉ mỉ lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên người ta. Ta lại nhìn sang Thanh Loan và Ngọc Tú, hai người nhìn ta bằng ánh mắt áy náy rồi cúi rạp đầu xuống, không dám nhìn thêm nữa, ngoan ngoãn quỳ đó chịu trận.

“Là của muội ấy, là của muội ấy...” Lộ Hà liên tục lên tiếng, giọng nói chẳng hề có chút ngần ngại, áy náy.

Ta nắm chặt tay vào y phục, sách được phát hiện ở chỗ của ta, Lộ Hà lại nói đó là sách của ta, Thanh Loan và Ngọc Tú lựa chọn im lặng, vậy nên ta lúc này đúng là tình ngay lý gian. Ta cắn mạnh vào môi, cúi rạp đầu xuống.

Vào lúc tướng Hoàng thượng sẽ chém đầu mình, ta lại nghe thấy giọng nói bình thản như không của người: “Mau ngẩng đầu lên.”

Ta run rẩy ngẩng đầu lên, ánh nắng đang chiếu thẳng về phía này, theo bản năng, ta nheo mắt lại.

Ánh nắng chói lóa, chiếu trên thân người của ngài, khiến ngài như thể tỏa ra nhiều hào quang, chẳng khác nào một bức tượng tuyệt đẹp. Ta hiểu kì muốn nhìn rõ tướng mạo của ngài thế nào, chỉ là vừa nhìn thấy đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Vốn dĩ tưởng rằng Hoàng thượng đáng lẽ phải giống như bậc thúc, bá bá, thế nhưng ngài lại mang một tướng mạo khiến cho các mỹ nhân trong tam cung lục viện này cũng phải thất sắc, nhường nhịn. Không ngờ Hoàng thượng lại tuấn tú, phong độ đến vậy!

Ta nghĩ rằng mình đã hoa mắt, đôi mắt ngài nhìn ta có phần dị thường, khuôn mặt vốn lạnh lùng, không biểu cảm bỗng hiện ra nét mặt khó diễn tả thành lời, cảm giác như thể sau nhiều ngày đánh mất báu vật, bỗng nhiên một hôm lại tìm lại được. Thế nhưng chỉ là trong khoảnh khắc, hai mày của ngài khẽ nhíu lại, nơi đó hiện ra nỗi ưu phiền, sau đó nhanh chóng phục hồi sự bình tĩnh trước đó.

“Người tên là gì hả?” Giọng nói của ngài bình lặng đến mức ta chẳng đoán được tâm trạng lúc này của ngài.

“Nô tì... họ Thẩm tên Ngạo Mai...” Tôi run run đáp lại.

Ngài không nói thêm gì nữa, ngược mắt nhìn cung Cúc Phụng, sau đó quay người bỏ đi. Bàn tay ngài vẫn cầm lấy cuốn sách khi nãy.

Nhìn vào bóng dáng ngài dần khuất, cuối cùng ta cũng có thể an tâm lại, thế nhưng ngay lúc sau liền nghe công công An Cát lớn tiếng quát: “Mau đưa mấy con tiểu nha đầu này đi xử lí theo cung quy cho ta.”

Sắc mặt của Lộ Hà, Thanh Loan và Ngọc Tú đều nhanh chóng biến đổi, khóc lóc ỉ ôi. Ta quỳ rạp dưới đất, cả người mềm oặt như chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Ta cho rằng mình chẳng thể nào nhìn thấy được mặt trời sớm mai nữa, ai ngờ vận mệnh lại đùa giỡn với bản thân. Bốn người chúng ta bị giải ra ngoài, ba người Lộ Hà, Thanh Loan và Ngọc Tú bị đề lên ghế dài, ta đứng đưng mắt nhìn ba người họ lãnh hai mươi trượng, bị đánh đến độ máu me be bét. Ba người họ khóc thét âm ỉ, đến lúc này Lộ Hà mới dám nói ra chân tướng: “Tiểu Mai, ta sai rồi, ta sai rồi, sách là của ta. Ta đã đổ tội cho muội, cầu xin muội hãy cầu xin Hoàng thượng tha mạng cho chúng ta đi...”

Tôi bị hai tên thị vệ giải đi, nhìn bọn họ như vậy, đột nhiên cười bật thành tiếng, cười mãi cười mãi cho tới khi cảm thấy cơ mặt cứng đờ, không lâu sau, khóe mắt tuôn trào lệ quang.

Đây là nước mắt vui mừng vì thoát nạn. Rõ ràng cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng ta lại không thể vui vẻ nổi, mọi uất ức, thất vọng, hoảng hốt... đều tuôn trào dữ dội trong tim ta.

Trước khi nhập cung, phụ thân đã nói với ta, nơi cung cấm này sẽ không có bạn bè, chỉ có kẻ địch, đi đứng, nói chuyện đều phải thận trọng, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể bị mất mạng. Đây cũng là nguyên nhân xưa nay ta vẫn luôn ghét các cuộc tuyển chọn tú nữ. Ta thực sự không hiểu nổi, tại sao phụ thân lại vì vinh nhục của gia tộc mà đẩy mình vào một nơi đáng sợ, nguy hiểm như vậy. Cho nên, ta vẫn luôn cố gắng kìm chế bản thân, giữ khoảng cách với mọi người. Vào lúc ta cho rằng đã tìm được người bạn tri kỉ, có thể gỡ tuyền phòng bị kia xuống thì người bạn đó lại cầm dao chém ta một nhát. Lúc này ta mới hoàn toàn hiểu thấu lời phụ thân đã dạy.

Đây là Hoàng cung, đi mỗi bước đều chẳng khác nào dẫm trên đao kiếm. Còn ta, mới bước được một bước, đã bị thương đến mức chảy vi tróc vẩy rồi. Tuy rằng ta không hiểu tại sao có mỗi mình không bị chịu phạt,

thể nhưng lời cảnh cáo sống động này khiến ta nhiều đêm không ngủ an giấc.

Sau lần đó, ta được đưa về cung Cúc Phụng, mấy cung nữ lạ mặt hầu hạ ta tắm rửa. Vào lúc còn mơ màng, ta đã được cuốn vào chiếc chăn sau đó đưa tới điện Thừa Ân. Cho dù ngu ngốc đến đâu, ta cũng biết được chuyện gì sắp sửa xảy ra. Thì ra trong bốn người chỉ có mình ta không phải chịu phạt là bởi vì người đàn ông địa vị tôn quý, chí cao vô thượng kia đã nảy sinh hứng thú với ta.

Ta nằm trên giường, cả người bị cuốn trong chăn, không thể động đậy, chỉ có thể mở mắt nhìn khung giường được trạm khắc tinh tế, đầu óc là một khoảng trống rỗng. Không lâu sau, ta nghe thấy tiếng động bên ngoài truyền vào. Quay đầu sang, qua lớp rèm mỏng, ta nhìn thấy một thân hình mặc y phục màu vàng.

Ta căng thẳng đến mức nín thở, nhìn ngài chậm rãi bước lại gần chỗ mình, không nghe thấy tiếng bước chân, cả căn phòng lúc này im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hơi thở của mình.

Ngài đứng trước giường một hồi lâu, tấm rèm mỏng từ từ được vén lên, ta nhắm nghiền mắt lại, thân người thẳng đờ, không dám động đậy.

Ta ngửi thấy mùi rượu thoang thoang trong không khí, bỗng nhiên, đôi môi bị chiếm lĩnh bởi một bờ môi ấm nóng, hơi rượu nồng nặc cũng theo đó ập tới. Ta nhất thời không biết phải đáp lại thế nào, cũng không biết nên phản ứng thế nào, thậm chí trong lòng trào dâng nỗi sợ hãi, có hành động phản kháng. Ngài rất khỏe mạnh, cứ như thể muốn nghiền nát toàn bộ cơ thể ta. Chiếc hôn của ngài chưa từng dừng lại, ta sắp sửa không hít thở nổi nữa, đôi môi bị hôn đến mức đau đớn, cảm giác bị cưỡng ép này khiến ta nhớ đến hình ảnh trong cuốn sách kia, ta không thích...

Vào lúc ngài thâm nhập vào sâu cơ thể, ta chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, tất cả các bộ phận trên cơ thể đều mất đi cảm giác, không thể điều khiển nổi. Nước mắt tuôn trào, ướt đầm cả phần tóc bên mặt, ngoài cảm giác đau đớn, ta chẳng còn cảm nhận được gì khác.

3

Ánh lửa không ngừng nhảy múa, ta cầm đài nến, ngó nghê nhìn ngọn lửa đỏ rực, lặng người trước ánh sáng tỏa ra từ đó. Nến đỏ không ngừng chảy xuống, thấm lên tờ giấy trắng ngần, mãi cho tới khi một giọt nến chảy lên mu bàn tay, bàn tay đang cầm bút đỏ thôi không viết nữa, ta cuối cùng cũng định thần lại.

Ta cảm thấy vô cùng hoảng loạn, vội vã đặt đài nến xuống, cầm bàn tay quý giá đó lên, gạt giọt nến nóng rực kia đi, khi cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay đó, tâm trí bỗng khựng hẳn lại.

Ta đã phạm phải tội chết, dám để nến chảy lên bàn tay của Hoàng thượng, lại còn tùy tiện động vào cơ thể của ngài. Ta thận trọng đặt tay của ngài xuống, thu tay lại, sau đó lui lại phía sau, quỳ xuống mặt đất, run rẩy lên tiếng: “Nô tì đáng chết, xin Hoàng thượng thứ tội...” Tuy rằng đã được phong thành mỹ nhân, nhận được ân sủng, nhưng ta vẫn không dám ảo tưởng tự xưng ‘thần thiếp’.

“Ngài đang nghĩ gì thế?” Giọng nói của ngài vẫn bình thản như không, chẳng hề tức giận, bực dọc.

Trái tim ta quặn lại, không dám ngẩng đầu lên.

Kể từ sau khi được phong thành mỹ nhân, đêm nào ta cũng ở cạnh bên ngài, thận trọng hầu hạ ngài phê chuẩn tấu chương. Ngài chưa từng lên tiếng nói chuyện, ta lại càng không dám nói gì. Lúc ban ngày, ngoài cung nữ hầu hạ ăn mặc đi lại, ta đã rất lâu rồi không nói chuyện cùng người khác. Bao nhiêu lâu nay, ta vẫn làm một người câm điếc. Nếu không phải khi này phản ứng khác thường, ta thậm chí tưởng rằng mình đã trở thành một người câm điếc thực sự, không biết nói chuyện gì cả.

Ta không thể nói chuyện cùng ngài, ta đang nghĩ đến cuộc sống khó lòng thích ứng của mình, không thể nói ngày nào ta cũng sợ hãi, lo lắng, không thể nói ta ghét mọi thứ trong cung, ta rất muốn xin ngài hãy thả ta ra khỏi cung, ta không muốn sống như một tượng gỗ... Thế nhưng không thể...

“Nô tì đáng chết, xin Hoàng thượng thứ tội...” Ta đành phải nhắc lại câu nói khi nãy. Lời nói vừa dứt, trong lòng trào dâng cảm giác cay đắng, nước mắt nóng bỏng tuôn ra như nước, lăn dài trên hai má.

“Lại đây.” Giọng nói của ngài vẫn cứ bình thản như không.

Ta bò lại dưới chân ngài, nhìn vào đôi hài, không dám động đậy linh tinh. Chiếc cảm được nâng lên, ngay giây sau, ngài đưa tay ôm lấy mặt ta, dịu dàng lau khô nước mắt.

Đôi mắt của ngài sâu thẳm như một hồ nước, mang theo tình cảm quyến luyến, thiết tha. Bàn tay ngài nhẹ nhàng, nét mặt dịu dàng, khiến ta quên hết mọi đau khổ, sợ hãi. Ta ngậy người nhìn vào tướng mạo tuấn tú phi phàm của Hoàng thượng, chẳng dám tin vào mắt mình, ngài trước đây luôn lãnh đạm, giờ như thể biến thành con người khác, si tình mà dịu dàng biết bao.

“Tiểu Phụng, tại sao nàng vẫn cứ sợ ta như vậy chứ? Chỉ là một giọt nến thôi, chẳng thể làm ta bị thương được. Nếu như nàng không thích cảm đèn vậy thì sau này đừng làm nữa là được.” Giọng nói của ngài nhẹ nhàng như làn gió, là lời thì thầm đầy tình cảm giữa những đôi tình nhân.

Chỉ có điều hai chữ ‘Tiểu Phụng’ khiến trái tim say đắm của ta trở về nguyên vị. Ta đã thôi không khóc từ lâu, trợn to hai mắt, nhìn thái độ mơ màng của ngài lúc này đầy kinh hãi.

Tiểu Phụng? Cái tên đó thật xa lạ biết bao, khiến người ta nhanh chóng nhớ đến Phụng Phi nương nương, vị chủ nhân trước kia của cung Cúc Phụng. Ta bất giác run bật cả người, cổ họng tắc nghẹn không nói được lời nào. Ta không dám cử động cũng không dám nhìn ngài, để mặc ngài đưa tay vuốt ve trên khuôn mặt mình.

Không lâu sau, hơi ấm trên mặt dần tan mất, ta thận trọng ngược mắt nhìn ngài, ngài đang ngậy người nhìn ta. Ta hoảng loạn thu lại ánh mắt của mình.

Bỗng nhiên, ngài kéo mạnh ta vào lòng, ta chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, đôi môi ấm áp của ngài bỗng ập tới. Ta nhớ lại đêm đó tại điện Thừa Ân, cảm giác đau đớn như xé tan thân người đó lại ập về, ta hoảng loạn, trợn trừng mắt nhìn ngài, trong lòng thầm thét: “Xin đừng.” Bàn tay của ngài càng lúc càng nắm chặt lại hơn, hơi thở cũng trở nên nặng nề. Ta nhanh chóng cảm thấy khó thở, đột nhiên không biết lấy đâu ra dũng khí, đặt tay lên trước ngực ngài, ra sức vùng vẫy.

Bỗng nhiên, sức lực kìm chặt người ta bỗng biến mất, cảm giác kích thích nơi đầu môi chóp lưỡi cũng biến mất, cả người bị đẩy sang một bên. Có lẽ, ngài đã cảm nhận được thái độ phản kháng, vùng vẫy của ta, cho nên tức giận, buông ta ra. Ta quỳ xuống đất, co rúm người lại, liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng của ngài truyền tới bên tai: “Đã ở trong cung lâu vậy rồi mà còn không biết cảm đèn thế nào sao?”

Ngài không còn vẻ dịu dàng si tình như trước đó, lúc này lại thay bằng khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị.

Ta mím chặt môi, run run đáp lại: “Nô tì đáng chết...”

Ngài bực bội ‘hừm’ một tiếng rồi nói: “Nếu như trẫm muốn lấy mạng của nàng, thì không biết nàng đã chết bao lần rồi.” Đây là lần đầu tiên ngài xưng là ‘trẫm’ chứ không phải là ‘ta’.

Ngài cầm bản tấu chương, liếc qua nhìn, tiếp đó lại bực bội đặt bản tấu chương xuống rồi đứng dậy, sau đó bước vào Noãn Các ở phía sau.

Ta quỳ nơi đó không dám động đậy gì, lại nghe ngài nói: “Còn quỳ ở đó làm gì hả?”

Ta do dự một hồi, sau đó đứng dậy, bước vào Noãn Các. Ngài giang hai tay ra, chờ ta thay y phục cho ngài. Hai tay run rẩy, còn chưa chạm vào y phục, ngài liền kéo ta lại, ánh mắt mang đầy vẻ chán nản: “Dùng chiêu ‘muốn bắt phải thả’ đó nhiều quá sẽ khiến người ta chán nản đấy.”

Lời nói vừa dứt, ngài liền bế bổng ta lên, đi thẳng về phía giường rồi đặt xuống.

Ta nhắm nghiền hai mắt lại, người thẳng đờ nằm trên giường, không dám động đậy, bên tai lại truyền tới tiếng cời y phục, không lâu sau, liền cảm thấy chỗ cạnh bên khẽ động. Theo bản năng, ta thu gọn người sang một bên, đột nhiên ngài nắm chặt lấy tay, than dài một tiếng rồi nói: “Mau ngủ đi.”

Không biết qua bao lâu sau, khi bên tai truyền tới tiếng hít thở đều đặn, lòng bàn tay đầm mồ hôi, ta mới dám mở mắt ra. Ta nhẹ nhàng quay đầu sang nhìn ngài đang nằm cạnh bên, vầng trán cao đầy, đôi mắt sâu hoắm, chiếc mũi thẳng tắp, đôi gò má hoàn mĩ khiến khuôn mặt vừa dịu dàng lại vừa oai nghiêm.

Ta càng lúc càng mơ màng, càng lúc càng chìm đắm, dường như đang chìm trong một giấc mộng dài thượt.

Ngày hôm sau, ta liền được phong thành Phụng Phi.

Ngày tháng dần trôi, cảm giác hoảng sợ trong lòng cũng dần mất đi, chỉ là lặng lẽ hầu hạ bên cạnh, ta cũng quen mỗi khi ngài coi ta là ‘Tiểu Phụng’, cũng quen với tâm tình say mê, dịu dàng mà ngài dành cho ta, cũng quen với thái độ buồn vui thất thường vốn có ở các bậc đế vương.

Nam ân nữ ái, cuối cùng ta cũng đã có trải nghiệm mới, không còn đau khổ, chỉ còn hoan hỉ, thực sự vui vẻ, hạnh phúc. Thì ra người phụ nữ trong bức tranh kia hoàn toàn không phải đau khổ mà vì vui vẻ, hạnh phúc quá, đến mức khiến người ta muốn khóc.

Mọi người đều nói ta chính là Phụng Phi được Hoàng thượng sủng ái nhất hiện nay, còn phần sủng ái ‘đặc biệt’ này thì chỉ có mình ta hiểu được, thực ra nó hoàn toàn không thuộc về ta. Ta chỉ là người có vận may, vô tình nhận được sự sủng ái này, thế nhưng trước nay ta chẳng thể nào hiểu nổi tại sao lại là ta?

Nếu như nói không hề cảm thấy tò mò thì hoàn toàn là lừa gạt người khác.

Ta đã đi tới mọi góc ngách trong cung Cúc Phụng này, xem kĩ từng đồ vật ở nơi đây, thế nhưng chẳng thể nào tìm được nổi một đồ vật có liên quan đến người phụ nữ được gọi là ‘Tiểu Phụng’ kia. Ngược lại, bất cứ nơi nào ở đây đều thấm đầy hình ảnh, kí ức, kỉ niệm của bản thân ta.

Trong cung Cúc Phụng có hai thứ nhạc khí, một là đàn tranh, còn một thứ nữa, ta chưa từng nhìn thấy, thế nhưng Hoàng thượng nói rằng đó là chiếc Thượng huyền nguyệt chỉ có tại nước Huyền Vũ.

Thượng huyền nguyệt, cái tên thật là đẹp.

Những lúc nhàn rỗi, ngài sẽ đàn cho ta nghe, nếu là đàn tranh thì nhất định là khúc “Phượng cầu hoàng”, nếu là Thượng huyền nguyệt thì vĩnh viễn là khúc nhạc mà ta nghe không hiểu, đem đến cảm giác buồn bã, ưu tư.

Lúc ngài không có ở đây, cứ như thể bị ngài ảnh hưởng, thi thoảng, ta cũng khẽ gảy phím đàn, nghe thấy tiếng đàn vang lên, trong lòng trào dâng cảm xúc lạ kì. Có lẽ tiếng đàn đã khơi dậy hứng thú muốn đánh đàn trong ta, thế là liền ngồi xuống trước đàn tranh, từ từ lướt tay trên đàn. Ta thích nét mặt lãnh đạm oai nghiêm của ngài khi nói chuyện, thích đôi mày nhíu chặt khi ngài phê duyệt tấu chương, thích nhìn ngài đánh đàn, thích nhìn ngài khi ngủ sâu vẫn cau mày, thích nét mặt tình cảm sâu đậm của ngài khi gọi ta là ‘Tiểu Phụng’...

Thích... Thế nhưng ta càng thích vẻ mặt của ngài khi mắng nhiếc mình, bởi vì lúc đó, ngài tỉnh táo nhất.

Ta đổ kị với người phụ nữ đó.

Ngón tay đau đớn, trái tim ta cũng đau nhói vô cùng.

Đánh đàn đến sau cùng, còn chưa kịp dứt âm cuối, ta dường như nhận ra trước mặt xuất hiện thêm một bóng người. Ngược mắt, là ngài đang đứng trước mặt ta. Đôi mắt ngài tràn đầy xúc cảm, tỏ ra vô cùng dịu dàng. Ngài đưa tay về phía ta rồi nói: “Mau theo ta ra ngoài dạo mát.”

Ta nhovn miệng mỉm cười, đứng dậy đặt tay vào bàn tay của ngài, ngài nắm lấy, dắt ta đi ra ngoài điện.

Lại đến đầu năm, đúng lúc xuân về, ngoài cung hoa mai nở rộ, tuyết trắng xóa cả trời đất. Ngài dừng lại trước một thân cây, đột nhiên đưa tay hái lấy một bông, cài lên mái tóc của ta. Đôi mắt đen huyền tỏa sáng dị thường, ta biết rằng hôm nay tâm trạng của ngài rất tốt.

“Nàng có muốn xuất cung không?” Ngài đột nhiên đưa lời hỏi.

Vừa nghe vậy, trong lòng ta cảm thấy vô cùng mừng rỡ, gật đầu liên hồi. Ngài từng bảo ta rằng, muốn có thứ gì, thích làm việc gì, nhất định phải nói ra, không cho phép muốn mà không nói, ngài rất ghét như vậy.

Vẫn còn chìm trong giấc ngủ, bên tai ta đã vang lên giọng nói dịu dàng tựa gió của ngài: “Tiểu Phụng, mau tỉnh lại đi, nếu không sẽ bỏ lỡ mất ánh bình minh ở Âm Sơn đẹp nhất trên thế gian này đây.”

Ánh bình minh ở Âm Sơn?

Ta từ từ mở mắt ra, khoảng không trước mắt mênh mông, từng đợt sương là là bay tới. Ngài bế ta ngồi trên hòn đá cheo leo bên vực thẳm, tấm áo choàng bên ngoài bọc thân người ta kín chặt lại. Tựa trong lòng ngài, ta lặng lẽ trao gửi mọi sức nặng thân người cho ngài.

Vàng mặt trời đỏ ửng từ từ nhô lên, theo hướng ngài chỉ, ta hoàn toàn ngây ngất trước vẻ đẹp trắng lệt trước mắt.

Ngài thu tay lại, ôm chặt lấy ta, đặt môi kề bên làn tóc rồi nhẹ nhàng nói: “Còn nhớ ta đã từng nói với nàng không, bình minh ở Âm Sơn, hoàng hôn ở Dương Sơn. Muốn xem mặt trời mọc nhất định phải lên Âm Sơn, muốn ngắm mặt trời lặn nhất định phải tới Dương Sơn ở đối diện. Nơi đây có phải trông vẫn đẹp như trước kia?”

Cả người ta liền cứng sững lại, gian nan thốt lên mấy chữ: “... Thần thiếp không phải Tiểu Phụng.” Đây là lần đầu tiên ta đưa lời phản kháng, ta có tên của mình, Thẩm Ngạo Mai.

Thân người của ngài cũng cứng đờ lại, đôi tay càng ôm chặt hơn trước, phải một lúc lâu sau, ngài mới buông lỏng rồi nhẹ nhàng nói: “Nàng hãy ngủ một giấc đi, đến giờ hoàng hôn, ta sẽ đưa nàng sang Dương Sơn ngắm mặt trời lặn.”

Trong lòng cảm thấy chua xót vô hạn, trái tim quặn lại đầy xót xa, hai mắt ta long lanh đầm lệ. Ta ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ta biết rằng, cho dù không nhắm mắt lại thì ngài cũng sẽ bắt ta phải ngủ thiếp đi.

Sau khi hồi cung, ngài chẳng ‘tĩnh táo’ thêm lần nào nữa, tình huống căng thẳng, lạnh lùng cùng ta trước kia cũng không xuất hiện lại nữa. Trái tim ta đau đớn đến mức nghẹn lời. Bỗng nhiên, ta cảm thấy buồn nôn một cách kì lạ, thậm chí còn ngất đi. Thái y chẩn mạch, ta đã mang giống rồng trong người.

Vứt bỏ lại chúng thần, ngài vội vã chạy tới từ ngự thư phòng, khuôn mặt anh tuấn thể hiện rõ nét mặt vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ: “Tiểu Phụng...”

Lại là Tiểu Phụng!

Ta đưa tay xoa tiểu sinh mệnh đang ngoan ngoãn im lặng trong bụng, mỉm cười thê lương vô hạn. Tuy rằng được tận hưởng vinh hoa phú quý trọn đời trọn kiếp, nhưng làm cái bóng của người khác thực sự còn đau khổ hơn cả chết. Đúng, ta tham lam, ta ảo tưởng, lẽ nào ta hi vọng thi thoảng trong mắt ngài còn có một Thẩm Ngạo Mai này, chứ không phải Tiểu Phụng, như vậy cũng quá đáng sao?

Trong lòng cảm thấy bị thương tận độ, ta đưa tay ra ngăn ngài tới gần, sau đó gào thét lớn tiếng, thổ lộ hết những lời muốn nói bao lâu nay: “Đủ rồi, đừng gọi thiếp là Tiểu Phụng nữa. Thiếp không phải là Tiểu Phụng, thiếp cũng có tên riêng của mình. Thiếp họ Thẩm, tên là Thẩm Ngạo Mai. Thiếp có thể nhìn thấy, nghe thấy, có cảm giác, có tình cảm, là một người bình thường, chứ không phải cái bóng của ai hết, không phải vật thay thế của người ta. Thiếp không muốn ở lại đây nữa, thiếp không muốn ở lại nhà giam không có tự chủ bản thân, thiếp muốn xuất cung, thiếp muốn rời khỏi nơi này, thiếp muốn về nhà...” Ta hoàn toàn không dùng kính ngữ, ta cũng chẳng suy nghĩ quá nhiều, vào lúc đó, ta chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Ta cố gắng đi vượt qua ngài, xông ra ngoài điện, thế nhưng còn chưa bước qua ngài được một bước, ta đã bị đánh ngất lịm đi.

5

Khiến Long nhan nổi giận, tội không thể tha.

Ta đã bị cho vào lãnh cung, vào lúc ta mở miệng gào thét đòi rời khỏi đây đã liệu trước được kết cục như bây giờ. Chỉ là nơi ngài trừng phạt ta chính là căn nhà gỗ ở núi Âm Sơn. Trên căn nhà gỗ này có treo một tấm biển, tấm biển đó khắc ba chữ: Truy Phụng Cư. Ngài đang muốn phạt ta làm cái bóng cả đời.

Trà nhạt, cơm đạm bạc, ở nơi hoang vu rừng núi, tất cả cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Ta không còn phải nghe ngài gọi mình bằng cái tên ‘Tiểu Phụng’, ta tưởng rằng bớt đi áp lực đó, chí ít ta không còn phải sống đau khổ như trước kia nữa, thế nhưng hàng đêm nỗi nhớ vô hạn vẫn không ngừng dày vò ta. Bây giờ mới biết, ta lại nhớ ngài đến vậy.

Mãi cho tới lúc lên đỉnh núi xem cảnh mặt trời mọc, ta mới gặp được một người phụ nữ, cuối cùng ta đã hiểu được tại sao mà ngài lại chọn ta trong biết bao nhiêu cung tần mỹ nữ ở tam cung lục viện kia.

Khuôn mặt giống nhau đến kinh người như nhắc nhở rằng ta thực sự chỉ là một cái bóng.

Sự thật vô tình chẳng khác nào một con dao nhọn đâm sâu vào trái tim ta. Vào khoảnh khắc đó, ta thực sự muốn cầm dao giết chết người, như vậy từ nay trở đi, ta không cần phải làm cái bóng đáng thương kia nữa. Thế nhưng ta chẳng thể xuống tay được, ta sợ bản thân sẽ mất đi cả tư cách được làm cái bóng đó.

Ngài phạt ta ở nơi đây đã gần ba tháng nay, vậy mà người ấy lại nói, nếu như ngài thực sự muốn phạt ta thì ta đã thối nát xương tan từ lâu rồi. Ta hiện nay cũng chỉ còn lại mỗi cái xác này thôi.

Thật là trùng hợp, khi vừa tròn ba tháng, ngài đã đến đón ta.

Ba tháng xa cách, tướng mạo của ngài không hề thay đổi, chỉ là nỗi ưu tư giữa đôi chân mày vẫn chưa từng giảm sút.

Trước khi lên xe, ngài quay người nhìn lại con đường núi kia, mãi lúc lâu sau mới lên xe ngựa. Người phụ nữ trong lòng ngài xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, thế nhưng ngài không hề đuổi tới đó.

Ta ngô nghê nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai vọng lại câu nói của người phụ nữ kia: “Cuộc sống của mình không phải vì ai khác, bước đi trên đường cũng chẳng phải vì người nào, vận mệnh phải là của chính mình. Cô là cô, người khác là người khác, nếu như vì tình yêu mà cố gắng cưỡng ép bản thân trở thành người khác thì đó không phải là tình yêu.”

Vậy thế nào mới gọi là tình yêu?

Bỗng nhiên, ngài nắm chặt lấy bàn tay ta, truyền hơi ấm tới, đôi môi mấp máy, giọng nói có phần khàn khàn: “Thẩm Ngạo Mai, ngay từ lần đầu tiên, trẫm đã nhớ rõ tên của nàng rồi.”

Ta mím chặt môi, mỉm cười bình thản.

Không, nếu như đã chẳng thể nào thay đổi được, vậy thì ta sẽ làm một cái bóng, một năm, một tháng, cho dù chỉ có một ngày, ta cũng cam tâm làm chiếc bóng đó.

Bởi vì ta yêu ngài.

82. Chương 82: Ngoại Truyện - Thần Tiên Không Phải Người

Gần đây Hoa mẫu rất đen đui. Bạn bè đều khuyên tôi nên đi thấp hương cúng bái, Hoa mẫu tự nhận bản thân không phải người thành tín, không muốn gặp nạn rồi mới đi cầu bồ tát, vậy thì lời cầu khẩn đó cũng chẳng còn linh nghiệm gì nữa. Hoa mẫu quyết không tin chuyện này, thế là muốn đi mua xổ số. Đứng ở trước cửa hàng, Hoa mẫu đã do dự một hồi lâu, sau cùng nghiêng răng rút ra mười đồng, mua một tấm vé số, thận trọng gấp lại rồi để vào trong túi áo, thầm nghĩ mượn nó để chuyển vận.

Mấy ngày sau, Hoa mẫu hân hân hoan hoan chạy đi so giải, kết quả phát hiện chẳng trúng được giải gì, dù chỉ được thưởng năm đồng cũng không, ngược lại còn tổn thất mất mười đồng ban đầu. Tôi tức giận quá xé tan nát tấm vé số đó, vung tay vứt đi, giấy vụn theo làn gió nhẹ, bay mất tông mất dạng.

Đột nhiên, một bà thím đeo tấm vải đỏ bên tay liền xông tới trước mặt tôi rồi nói: “Cô, vứt rác bừa bãi, phạt tiền năm mươi đồng.” Nói xong, bà thím này liền lấy một xấp biên lai ra, đưa tay nhấp nước miếng rồi xé một tờ nhét vào tay tôi.

Tôi nhìn vào tấm biên lai phạt tiền đó không biết nên khóc hay nên cười, tại sao mình lại có thể đen đui đến mức này chứ? Lại mất năm mươi đồng rồi!

Hoa mỗ mặt mày chảy xệ, chán nản ngồi lên xe buýt đi về nhà, đến lúc xuống xe mới phát hiện vì quá bi thương khi mất năm mươi đồng, mà đã ngồi quá bến, bắt buộc phải đi bộ một khoảng đường khá dài về nhà.

Cả dọc đường đi, Hoa mỗ không ngừng nguyên rửa ông trời, tại sao bản thân lại có thể xui xẻo đến thế? Tại sao tất cả những việc xui xẻo đều đổ lên đầu mình chứ?

Bỗng nhiên, Hoa mỗ thét lớn một tiếng vì một vật bất minh đập trúng vào đầu, khiến tôi hoa mày chóng mặt, sao vàng bay quanh. Tôi đang định lớn tiếng mắng mỗ, không biết là tên khốn mù mắt nào vứt đồ linh tinh, lại phát hiện đó là một chiếc túi vuông vắn. Hoa mỗ tiến lên xem xét cận kề, càng nhìn trông lại càng giống chiếc Ipad, dưới ánh đèn đường mờ ảo, tôi liền nhìn thấy hình ảnh quả táo hiện lên trong chiếc túi.

Trong lòng Hoa mỗ cảm thấy vô cùng vui vẻ, đưa mắt nhìn quanh, nhân lúc trời tối chập choạng, không người nhìn thấy, nhặt chiếc túi đó lên, co cẳng chạy nhanh về nhà.

Tôi nhanh chóng chui vào trong phòng mình, vô cùng kích động, hưng phấn, thậm chí cười hí hửng trong lòng, bao nhiêu lâu mới thận trọng kéo khóa của chiếc túi đó ra. Quả nhiên, trong đó là một chiếc Ipad màu trắng, máy tính bảng thịnh hành nhất hiện nay. Hoa mỗ mở chiếc của mình ra tra tra cứu cứu, bất giác bật cười lớn tiếng, không ngờ lại là chiếc mới nhất hiện nay.

Hoa mỗ thầm hét lớn trong lòng: “Trời đất quỷ thần ơi, chiếc máy này ít nhất cũng phải trị giá vài vạn đồng, lẽ nào vận mệnh của ta đã biến chuyển rồi sao?”

Tôi nhanh nhanh chóng chóng mở máy lên, muốn xem cái máy này rốt cuộc là của tên xui xẻo nào.

Tôi thăm quan tất cả dữ liệu trong đó. Toàn những tiểu thuyết ngôn tình yêu đương quyến luyến, lãng mạn, cùng với bộ phim Hàn suốt mười năm nhất hiện nay. Tôi liền đưa ra phán đoán, chủ nhân cái máy này nhất định là nữ, hơn nữa còn là một nữ sinh ngốc nghếch cả ngày ảo tưởng đến tình yêu lãng mạn.

Khi di chuyển đến một tập tin, bên trong chứa rất nhiều văn kiện mà tôi không biết, trong đó có một file có tên ‘Nhật kí bà mối’. Hoa mỗ cảm thấy hiếu kì, liền nhấn vào đó, đuôi file đó là Mp4.

Tôi liền thầm nghĩ: trong file Mp4 này không biết chứa nội dung gì? Tại sao lại đặt trong file đựng văn bản? Lại còn mang cái tên quái dị như vậy, Nhật kí bà mối? Là thần tiên hay là người?

Nổi hiếu kì trong người không ngừng thôi thúc, tôi liền ấn vào file đó, trên màn hình hiện ra nội dung khiến cho tôi phải lặng người đi.

Sương khói nhạt nhòa, cát trắng bay loạn.

Một cung điện xuất hiện trước mắt, trên đó viết rõ ba chữ vàng lớn tiếng: Nguyệt Lão Tự.

Hình ảnh trôi qua, một người đàn ông trung niên mặt mày đen sì, mặc áo bào đen xông vào trong điện ra, thét lớn tiếng: “Nguyệt lão, nguyệt lão, lão già chết tiệt, mau ra đây cho gia gia nào.”

“Tới đây, tới đây.” Một ông già râu tóc, lông mày trắng muốt chống gậy loạn chà loạn choạng chạy ra ngoài.

“Cái lão già này, không hiểu ông nói dây tơ hồng kiểu gì đó hả?” Người đàn ông mặt mày tức tối này chỉ thẳng vào mặt ông già tóc bạc rồi đưa lời trách mắng.

“Ày da, nghe lão nói này Diêm Vương Gia, ngọn gió nào đưa ngài đến Nguyệt Lão Tự của lão vậy?” Ông già mặt mày hớn hờ đáp lại.

“Cái lão già giáo hoạt này, đừng có giả trò này với ta.” Diêm Vương Gia ngồi lên ghế, đập mạnh tay lên khiến chiếc bàn rung bần bật, sau đó thét một tiếng: “Ta muốn li hôn!”

“Cái... cái gì?” Nguyệt Lão vừa nghe đã giật nảy mình, vội vã lên tiếng: “Hong nha đầu, mau dâng trà Vụ Lí Thanh lên đây để Diêm Vương Gia uống cho tỉnh rượu.”

“Ta không say.” Diêm Vương Gia thét lớn.

“Dạ, tới đây, tới đây.” Trả lời dứt khoát, tiếp đó một tiểu nha đầu mặc y phục màu đỏ, đầu thắt hai bím, ăn mặc khá thời thượng, tay trái cầm một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, tay phải bê một khay trà, chậm rãi bước vào phòng chính.

“Chụp chụp chụp! Lúc nào cũng chỉ biết chụp ảnh tự sướng, cả khu Nguyệt Lão Tự này còn chỗ nào mà người chưa chụp không hả, khiến cho lão đây canh ba nửa đêm đi vệ sinh cũng phải cầm theo một tấm vải che mặt. Nhìn bộ dạng của người lúc này mà xem, mau về phòng thay y phục làm việc mau.” Nguyệt Lão lấy khay trà từ tay tiểu nha đầu, không ngừng phê bình Hồng Nương.

Hồng Nương lại không nghĩ vậy, thì thầm lên tiếng: “Nguyệt Lão gia gia, ngài quê quá, đây là chiếc máy chụp ảnh kỹ thuật số mới nhất được nhập khẩu về từ Mỹ, trong nước phải chờ tới tận tháng tư mới có đấy. Còn nữa, cả chiếc Ipad vừa được đưa ra thị trường không bao lâu, con cũng phải vất vả mãi mới đưa từ nước Mỹ về trước kì hạn đó. Còn nữa, gia gia suốt ngày mặc y phục làm việc do Ngọc Đế phát, quê quá, đồ con mặc được gọi là thời thượng, con chưa mặc y phục như Spider Man với Super Man là khá lắm rồi.”

“Cái con nha đầu thối này, ăn hiếp lão đây không biết tiếng Anh đúng không? Nguyệt Lão vừa định nổi đóa, đột nhiên nhận ra còn nhân vật quan trọng hơn đang có mặt tại đây, liền quay sang mỉm cười làm hòa, nói với vị Diêm Vương Gia mặt mày sầm sì: “Diêm Vương lão gia, tiểu nha đầu chỗ lão vô tri, không hiểu chuyện, chẳng giữ chút phép tắc gì cả, xin ngài đừng có để trong lòng. Hãy thử trà Vụ Lí Thanh thơm ngon, ngọt miệng, chứa nhiều nguyên tố vi lượng, sản phẩm thượng hảo kéo dài tuổi thọ này để giải rượu xem nào...”

“Cắt! Cắt! Cắt! Nguyệt Lão có phải gần đây lão đã uống quá nhiều nước không? Sao mà lảm lòi vớ vẩn thế?” Diêm Vương Gia đưa lời cắt ngang, rồi thét lớn: “Hôm nay ta đến đây là để li hôn, ta nói thêm lần nữa, ta muốn li hôn cùng với người đàn bà kia.”

“Việc này...” Nguyệt Lão mặt mày trắng nhợt, lắp bắp nói: “Việc này... ngài... sợi dây tơ hồng này là do Ngọc Đế nối... việc này...”

“Cái này cái kia gì? Người không dám, ta sẽ tự động thử, mấy hình nộm kia đang ở đâu?” Diêm Vương Gia thét lớn tiếng đến mức bụi động trên cột nhà cũng phải rơi xuống lả tả, quá trình này đã được Hồng Nương dùng chiếc máy ảnh xịn chụp lại toàn bộ.

Diêm Vương Gia nhanh chóng tìm đến Tam Sinh Thạch, nhìn vô số những hình nộm bé tí được đặt trên Tam Sinh Thạch, nhất thời ngây lạng người đi, nhanh chóng định thần lại rồi thét lớn cùng Nguyệt Lão: “Nguyệt Lão, ông mau lại đây cho ta, con nào là ta hả?”

“Diêm Vương lão gia, con của ngài không có ở đây.” Nguyệt Lão vội vã lên tiếng.

“Không có ở đây? Vậy ở đâu? Mau đưa đến đây cho ta.” Diêm Vương Gia nắm lấy tay áo của Nguyệt Lão thét lớn. Bỗng nhiên, Hồng Nương thét lớn: “Đứt rồi.”

Nguyệt Lão quay người sang kinh ngạc hỏi: “Cái gì đứt rồi?”

“Dây tơ hồng của hình nộm này.” Hồng Nương thì thầm lên tiếng. “Lúc này Diêm Vương gia gia nói chuyện lớn tiếng quá, lại cộng thêm Âm Phong trên người ngài quét qua hình nộm này khiến cho dây tơ hồng nối trên người nó bị đứt, hình nộm này còn rơi từ trên Tam Sinh Thạch xuống, đập đầu xuống đất...”

Sắc mặt của Nguyệt Lão chuyển từ trắng nhợt sang tím tái, liền quay người thì thầm bên tai không biết nói gì cùng với Diêm Vương.

“Linh tinh. Ta không tin là không thể nối lại được.” Diêm Vương lại lớn tiếng thét vang.

Hồng Nương liền tranh lời nói: “Diêm Vương gia gia, đây không phải là vấn đề nối lại được hay không mà là hình nộm này bị Âm Phong trên ngài tạt qua, chắc chắn phải chết. Cho dù có nối lại được dây tơ hồng thì nữ nhân này cũng chẳng còn mạng mà hưởng phúc.”

“Không còn mạng để hưởng phúc? Ta là Diêm Vương, còn sợ ai nữa?” Diêm Vương lại quát lớn tiếng, lấy chiếc di động cổ lỗ từ trong người ra - Nokia 3310, ấn phím gọi, chẳng bao lâu liền nghe thấy giọng nói đáng sợ của ngài: “Hắc Vô Thường, lúc này người có câu được hôn của người nào không? Tốt nhất là một người

phụ nữ trẻ tuổi. Ồ! Bị xe đâm chết sao? Đợi đã, đừng đưa cô ta đến cầu Nai Hà vội. Hồng Nương, người phụ nữ đó tên là gì? Là người ở đâu hả?”

“Hạ Chi Lạc.” Hồng Nương liền đáp lại, rồi đem gia thế của hình nộm có tên Hạ Chi Lạc này nói ra một lượt.

Diêm Vương nghe xong liền nhắc điện thoại lên rồi nói: “Hắc Vô Thường, bảo Bạch Vô Thường đem người phụ nữ bị xe đâm trúng vứt lên người Hạ Chi Lạc tại Thụy Vương phủ ở Hoàng triều Kim Bích. Cái gì? Có cần uống canh Mạnh Bà không hả? Sự việc gấp gáp, uống hay không chẳng thành vấn đề, cô ta cũng đâu phải đầu sinh lại kiếp khác, tốc độ phải nhanh... Cái gì? Hạ Chi Lạc làm sao ấy hả? Người nói xem bị Âm Phong trên người ta tạt qua thì biết phải làm sao chứ? Cứ giữ lại hồn phách của cô ta đi, đợi khi nào thích hợp thì tính sau... Cái gì? Tuổi tác không phù hợp? Sao mà người lảm lời thế hả? Tuổi tác thì có gì là quan trọng chứ, cứ coi như cô ta được chút lợi đi... Cái gì? Sinh tử khó chống? Người là Diêm Vương hay ta là Diêm Vương hả? Ta nói được là phải được... Cái gì? Không tìm được địa chỉ của Thụy Vương phủ? Người có còn biết cổng lớn của điện Diêm La không? Nếu như không biết thì tối nay ra cầu Nai Hà ngủ, đừng có quay về nữa. Cái tên Hắc Vô Thường này, toàn nói linh tinh, còn nói thêm nữa, ta sẽ tặng cho người một chiếc lưỡi dài ba mét. Cứ như vậy nhé, ta dập máy đây.”

Hồng Nương cùng Nguyệt Lão mặt mày co giật, quay sang nhìn nhau, chẳng dám thở mạnh.

“Hình nộm của ta với người đàn bà kia ở đâu?” Diêm Vương lại quay sang hỏi Nguyệt Lão.

Nguyệt Lão hít một hơi thật sâu, quay sang nhìn Hồng Nương. Diêm Vương cùng theo Nguyệt Lão nhìn sang phía Hồng Nương, tiểu nha đầu căng thẳng đến mức vội vã đưa mắt nhìn hai hình nộm trước mặt, hai tay bắt đầu nói lại dây tơ hồng, thế nhưng nói mãi mà chẳng được.

“Tiểu nha đầu này chằm chập quá đi mất, để ta.” Diêm Vương chán nản nhìn tiểu nha đầu cầm hai hình nộm kia mãi, liền xông lại thắt dây tơ hồng lại mấy nút liền, sau đó còn kéo thật chặt để xác định chúng sẽ không tuột ra nữa, sau đó vứt lại cho Hồng Nương.

Nguyệt Lão và Hồng Nương quay sang nhìn nhau đầy ngần ngại.

Diêm Vương kéo Hồng Nương định bảo tiểu nha đầu dẫn đi tìm hình nộm của mình thì không biết ở đâu truyền lại tiếng sư tử Hà Đông gầm rống: “Diêm lão quỷ, lão đầu này lại dám trốn lão nương đi uống rượu Khoái Hoạt rồi?”

Diêm Vương vừa nghe thấy giọng nói này liền khê thét một tiếng: “Thôi toi rồi.” Sau đó quay sang nói với Nguyệt Lão và Hồng Nương: “Lão đầu, bổn vương còn có việc gấp, phải đi trước một bước.” Nói xong, vèo một tiếng, cả người hóa thành một đám khí đen biến mất nhanh chóng.

Đột nhiên, một nữ thần mặt đen hung dữ xuất hiện giữa không trung, nắm lấy tay áo của Nguyệt Lão rồi nói: “Nguyệt Lão, có phải Diêm lão quỷ lại chạy tới chỗ lão đòi li hôn không? Lão nương cảnh cáo đấy, nếu như lão dám giở trò cùng Diêm lão quỷ kia thì lão nương sẽ dỡ cả Nguyệt Lão Tự của lão xuống đấy. Diêm lão quỷ, lão cho rằng lão chạy nhanh thì lão nương đây đuổi không kịp sao?” Nói xong, vị nữ thần mặt đen hung dữ này lập tức biến mất.

Nguyệt Lão Tự cuối cùng đã trở lại yên tĩnh như mọi khi.

“Nguyệt Lão gia gia, hai hình nộm này... Diêm Vương gia gia nói nhiều nút thế này có ổn không?” Hồng Nương cau chặt mày lên tiếng.

Nguyệt Lão thổi tung bộ râu trắng xóa rồi nói: “Cô bé này thăm rồi.”

“Là hình nộm nào vậy? Là người trước đó hay là người sau?” Hồng Nương hỏi.

“Đương nhiên là người còn sống ấy. Hồng Nương à, chuyện hôm nay chỉ có trời biết, đất biết, con biết, ta biết, Diêm Vương biết, tuyệt đối không được để người thứ ba biết được.” Nguyệt Lão đưa tay vuốt râu, lại nói thêm: “Dây tơ hồng này đã nối rồi lại đứt, cho dù vì nguyên nhân gì, điều này cũng cho thấy hình nộm nữ trước đó vô duyên vô phận với hình nộm nam kia. Cho dù, dây tơ hồng này bị Diêm Vương làm đứt, âu đó cũng là ý trời. Hôm nay Diêm Vương sai khiến Hắc Bạch Vô Thường tìm một hồn phách của nữ nhân khác thay thế, hoàn toàn không như Diêm Vương nói rằng người này được món hồi lớn, phải biết dây tơ

hồng này là do đích thân Diêm Vương nói lại. Người phụ nữ này có con đường tình cảm trắc trở, gian khổ, hầy, người thường sao có thể nhận được phúc do Diêm Vương ban chứ, ám khí mà, người phụ nữ này cũng phải tự bảo trọng lấy thân mình mà thôi.”

“Hả? Vậy... vậy... Diêm Vương gia gia làm như vậy chẳng phải đã phạm thiên quy sao?” Hồng Nương thì thầm lên tiếng.

“Cho nên, nha đầu, đây là bí mật, không thể nói, mau đặt hình nộm đó lại Tam Sinh Thạch đi.” Nguyệt Lão không ngừng lắc đầu, than thở liên hồi: “Đúng là một rắc rối lớn, ngày mai vương gia tỉnh rượu nhất thiết không được nói cho biết chuyện này.”

“Thế nhưng không phải Hắc, Bạch Vô Thường cũng biết chuyện này sao?”

“Đó là người của âm tào địa phủ, chúng ta không quản lí được, cứ giữ gìn bản thân là được rồi.”

“Dạ.”

Hồng Nương liền nhẹ nhàng đặt hình nộm kia về chỗ cũ trên Tam Sinh Thạch, chỉ là hai đầu dây tơ hồng được thắt lại khá nhiều nút.

Sau khi đoạn phim ngắn này kết thúc, tôi không nhìn được mà ấn vào những file hình ảnh còn lại, sau một hồi xem hết, nước mắt hai hàng đau khổ, thì ra trên đời này có người còn xui xẻo hơn cả mình. Hoa mỗ không ngừng kêu khóc: “Thần tiên không phải người... thần tiên không phải người...”

“Canh ba nửa đêm không đi ngủ, còn phát thần kinh sao?” Hàng xóm bên cạnh mở toang cửa sổ thét lớn tiếng.

Hoa mỗ sợ đến mức thôi không khóc nữa, mím chặt môi, trong lòng thầm kêu oan ức cho người phụ nữ có tên Lạc Bảo kia, sau cùng chẳng nhận được mà đập bàn tự nhủ: “Mình nhất định phải đưa chuyện này ra trước công luận.”

Thế là, bắt đầu từ đêm hôm đó, trên mạng liền xuất hiện một người viết truyện kêu oan...

83. Chương 83: Hậu Kí

Mỗi lần viết đến hai chữ ‘hậu kí’, tôi lại cảm thấy vô cùng kích động, bởi vì cuối cùng tôi đã có thể đi tới điểm sau cùng, cuối cùng đã hoàn thành bản thảo.

Không biết mọi người có còn nhớ Lạc Bảo quật cường cùng với Thượng Quan Tầm năm xưa không? Đã năm năm rồi, “Lên cung trăng tìm tình yêu” được tái bản lại, đồng thời được thay bìa mới hoàn toàn, khiến tâm trạng tôi vô cùng phấn khích, khó lòng diễn tả, quyết tâm hoàn thiện lại bản thảo năm xưa.

“Lên cung trăng tìm tình yêu” tái bản ngoài việc có thêm phần ngoại truyện về nhân vật Tề ca tâm một vạn chữ ra, thay đổi lớn nhất chính là sửa đổi lại cách dùng từ trong phạm vi rộng. Dự định ban đầu là hoàn thành bản thảo trước khi hết năm, thế nhưng tôi lại kéo dài đã mãi tận cuối tháng ba mới có thể hoàn thành được. Biên tập đại nhân thôi thúc tôi trên mạng QQ như quỷ đòi mạng, vô cùng sát sao. Thực ra không phải do tôi lười biếng, tôi đã rất nỗ lực, dành ra đúng thời gian ba tháng để chỉnh lí toàn bộ bản thảo cho hoàn thiện. Sở dĩ làm vậy là vì muốn mỗi độc giả yêu thích “Lên cung trăng tìm tình yêu” và bản thân tôi có thể thưởng thức một tiểu thuyết hoàn thiện hơn, thú vị hơn. Đây mới chính là ý nghĩa thực sự của việc tái bản.

“Lên cung trăng tìm tình yêu” là bộ tiểu thuyết dài đầu tiên của tôi, cũng là lần đầu tiên tôi thử sức với thể loại này. Nhớ lại năm năm trước, khi sáng tác ra bộ tiểu thuyết này, tôi thực sự đã gặp phải rất nhiều trở ngại, không dễ dàng chút nào. Năm năm qua, khi đọc lại bộ tiểu thuyết này, tôi cảm thấy câu văn, từ ngữ mình dùng thực sự dài dòng, ngô nghê. Biết bao lần mở văn bản lên, tôi thực sự không biết phải bắt đầu từ đâu, không dám đọc thêm nữa, thực sự cảm thấy coi thường mình trước kia.

Ban đầu, mỗi ngày tôi chỉ có thể sửa từ một đến hai chương, hầu như câu từ nào cũng phải sửa lại, thậm chí còn phải viết lại toàn bộ. Tôi đã gạt bỏ hết những câu nói dài dòng trước kia, tăng thêm những đoạn diễn tả nội tâm tình cảm, tính cách của một số tuyến nhân vật, sửa lại hết những câu chữ mà mình cho rằng còn quá non nớt, ngây ngô. Có thể nói, tâm huyết bỏ ra để sửa bộ tiểu thuyết này còn nhiều hơn cả khi viết một bộ hoàn toàn mới.

Năm năm trước, rất nhiều độc giả yêu thích nhân vật nam thứ chính Tề ca - Thượng Quan Khiêm - vô cùng tức giận khi tôi biến nhân vật này trở nên biến thái đến vậy. Tất cả những nhân vật trong tiểu thuyết đều có số phận và kết cục của riêng mình, Bạch Ánh Đồng, Bạch Ánh Tuyết, Thượng Quan Doãn, Hoa Thanh Thần, thậm chí ngay cả nhân vật Tư Hành Phong^[1] với số phận bi đát cũng đã có câu chuyện của riêng mình. Tại sao riêng mình Tề ca đáng thương lại không có? Cho nên, lần này, để thỏa mãn mong muốn của độc giả, tôi đã thêm vào phần ngoại truyện của Tề ca, tuy rằng được viết dựa trên lời kể của nhân vật Phụng Phi, thế nhưng hi vọng mọi người sẽ tiếp tục thương xót và yêu thích Tề ca.

[1] Nhân vật nam chính trong tiểu thuyết “Ái Nô - Tình này đành đợi gió đông thổi”.

Ngoài ra, các tình tiết liên quan đến câu chuyện giữa Tư Hành Phong và Hạ Phẩm Dư có đôi nét khác biệt so với trong tiểu thuyết “Ái Nô.” Vốn ban đầu tôi định sửa lại cho chính xác, thế nhưng sau khi đọc hết bản ngoại truyện này, lại cảm thấy thích những câu chuyện không có kết thúc rõ ràng, như vậy mới khiến người ta nhớ lâu hơn. Cho nên, xin các vị độc giả đừng cảm thấy kì lạ nếu phát hiện một vài điểm bất đồng giữa hai tiểu thuyết này, cứ để cho mỗi phần mang một nét riêng của mình đi.

Những vị độc giả chưa đọc “Ái Nô” lại cảm thấy hiếu kì trước câu chuyện của Tư Hành Phong và Hạ Phẩm Dư thì hãy tìm đọc nhé.

“Lên cung trăng tìm tình yêu” và “Ái Nô” là hai tiểu thuyết chị em, mang văn phong khác nhau, hi vọng mọi người đều yêu thích.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, yêu thương tôi suốt bao lâu nay, cảm ơn người biên tập đáng yêu của tôi, cảm ơn mỗi một người bạn đã ở bên động viên, khích lệ tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-cung-trang-tim-tinh-yeu>